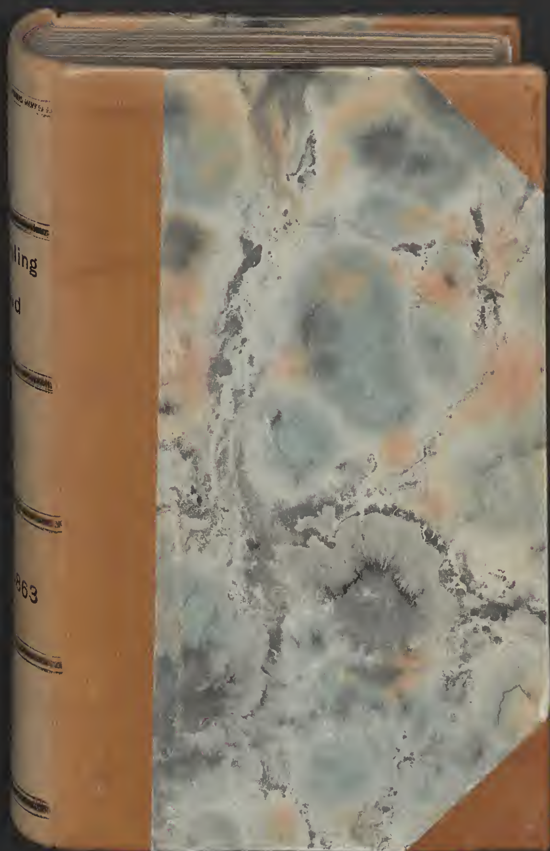
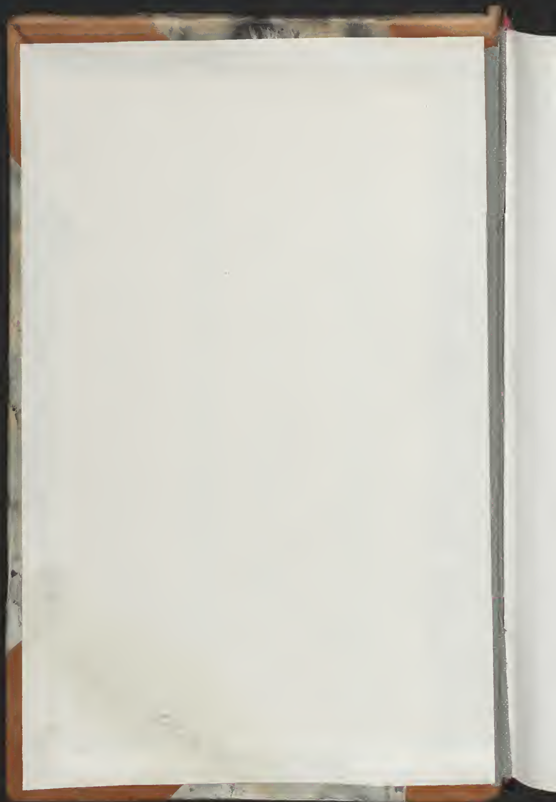

ling
nd
863

LOVSAMLING FOR ISLAND,

INDEHOLDENDE

Udvalg af de vigtigste ældre og nyere Love og Anordninger, Resolutioner, Instructioner og Reglementer, Althingsdomme og Vedtægter, Collegial-Breve, Fundatser og Gavebreve, samt andre Aktstykker,

til oplysning om

ISLANDS RETSFORHOLD OG ADMINISTRATION
I ÆLDRE OG NYERE TIDER.

Samlet og udgivet

af

Oddgeir Stephensen,

Departementschef

ATTENDE BIND.

1860—1863.

KJÖBENHAVN.

Forlagt af Andr. Fred. Höst & Sön.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou.)

1884.

Forord.

Udgivelsen af Lovsamling for Island har i længere Tid været standset paa Grund af den tidligere Udgivers langvarige Sygdom og derefter indtraadte Död. Da Regjeringen imidlertid önskede, at Udgivelsen maatte blive fortsat indtil Aaret 1874 — fra hvilken Tid der udkommer en særlig islandsk Regjeringstidende — og Althinget havde sluttet sig hertil, blev det ved Skrivelse fra Ministeriet for Island af 7. Juni f. A. overdraget mig at besörge Udgivelsen.

Ved Udarbeidelsen af det foreliggende Bind har jeg hovedsagelig fulgt den samme Plan, som tidligere har været lagt til Grund for Lovsamlingens Udgivelse. Dog har jeg troet at burde foretage nogle Afvigelser, da det, navnlig af ökonomiske Hensyn, maatte anses önskeligt, at indskrænke Samlingens Omfang saa meget som det lod sig gjöre uden Skade for dens Brugbarhed. Saaledes er Antallet af de ministerielle Skrivelser reduceret, idet der kun er optaget hvad der kunde antages at have en vedvarende praktisk Betydning, ligesom Kapitelstaxterne, der för optoge en uforholdsmæssig Plads, ere meddelte i en mere sammentrængt Form. Hovedforandringen bestaar imidlertid deri, at jeg har troet at kunne udelade de ofte særdeles vidtlöftige Forestillinger, der indeholde Motiveringer af de Althinget forelagte Lovudkast, idet alt det væsentlige Indhold af disse er optaget i de Udkastene ledsagende Motiver, der findes trykte i Althings- og Departementstidenderne, hvortil jeg derfor har anset det tilstrækkeligt at henvise. Denne Fremgangsmaade har derimod ikke kunnet anvendes med Hensyn til de Forestillinger, der omhandle Andragender fra Althinget, der have fundet deres endelige Afgjörelse ved kgl. Resolution, uden at noget Lovudkast

derom har været Althinget forelagt. Af disse er derfor det væsentlige Indhold her optaget i en refererende Form, og det samme gjælder med Hensyn til de Forestillinger, hvorved Lovudkastene ere blevne indstillede til allerhöieste Stadfæstelse, da Indholdet deraf ikke er optaget i Althingstidenden. Endnu skal jeg bemærke, at ligesom jeg ikke har anset det nödvendigt, saaledes som tidligere er sket, foran for Lovene at optage en historisk Fremstilling af deres Tilblivelse, da den fornödne Oplysning herom i Almindelighed indeholdes i Lovudkastenes Motiver, saaledes er den tidligere givne Meddelelse om Lovenes Thinglæsning her udeladt, dels som i og for sig mindre nödvendig, dels som vildledende, da de derom til Regjeringen indkomne Beretninger ingenlunde ere fuldstændige.

Det er en Selvfölge, at den Bearbeidelse af Stoffet, som efter det Ovenanförte har maattet foretages, har medfört et ikke lidet foröget Arbeide, men foruden at unödvendige Gjentagelser derved ere undgaaede, er dermed tillige vundet en saa betydelig Plads, at nærværende Bind omfatter 4 Aar, medens det efter den tidligere Plan kun vilde have rummet 3 Aar; og efter samme Maalestok tör det antages at den tilbagestaaende Del af Samlingen ikke vil overstige 3 Bind. Disse Hensyn vilde dog ikke have været afgjörende, dersom jeg ikke tillige havde næret den Overbevisning, at Samlingens praktiske Brugbarhed, som for mig er Hovedsagen, ikke har lidt noget væsentligt Skaar ved den brugte Fremgangsmaade.

Kjöbenhavn, i December 1883.

Udgiveren.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden i Nord- og Öster-Amtet angaaende **Sysselmændenes Gebyrer for Eftersyn af Skibspapirer.** Khavn den 13. Januar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 22. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 536—537 Anmærkn. 1860. 13. Januar.

Med Hensyn til Forstaaelsen af de i § 8 i Loven af 15. April 1854 indeholdte Bestemmelser om Betalingen for Skibspapirernes Paategning, har Sysselmanden for Öfjord Syssel, Stephan Thorarensen, i et directe til Ministeriet indkommet Andragende forespurgt, om han strax ved Papirernes Foreviisning kan af Skipperen forlange opgivet om, og i saa Fald, hvilken anden Havn i Landet han agter at anlöbe, om han er berettiget til at forlange halvt Gebyr paa hvert Sted i hans Jurisdiction, hvor Skibet losser eller lader Noget, naar det tillige losser eller lader under andre Jurisdictioner, samt om han uden Betaling har at paategne det Skibs Papirer, som for anden Gang paa samme Reise anlöber den samme Havn for der at losse eller lade, efter imidlertid at have beseilet andre Havne.

Foranlediget heraf undlader jeg ikke til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Sysselmanden tjenstl. at meddele, at ligesom det fölger af sig selv, at han kan strax ved Skibspapirernes Foreviisning forlange sig meddeelt af Skipperen den ommeldte Oplys-

1860. 13. Januar. ning om hvorvidt denne agter at beseile andre Havne udenfor Jurisdictionen og der udlosse eller indtage Varer, saaledes fölger det ogsaa ligefrem af Justitsministeriets Skrivelse af 30. Juni 1857, der er communiceret samtlige Amtmænd paa Island til Efterretning, at hvad enten Skibet anlöber flere Havne i samme Jurisdiction eller flere Gange samme Havn paa samme Reise, bliver der dog ikkun engang at erlægge ½ Gebyr til Sysselmanden, forudsat naturligviis, at der tillige enten losses eller lades under en anden Jurisdiction.

14. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Folkethingets Finantscomitee ang. Optagelse paa Finantsloven af en **Bevilling i Anledning af Faareskabet paa Island.** Khavn den 14. Januar 1860. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 324—325.

Ved at tilstille Udvalget det hermed fölgende Ændringsforslag til Finantslovudkastet for næste Finantsaar skal jeg med Hensyn til sammes Begrundelse tillade mig at bemærke fölgende.

Efterat der ved Finantsloven for indeværende Finantsaar under § 14 Nr. 22 var bleven stillet en Sum af indtil 30,000 Rdl. til Justitsministeriets Disposition i Anledning af Faareskab paa Island, blev der paa Justitsministeriets derom allerund. nedlagte Forestilling udfærdiget et allerh. Commissorium for Veterinairphysicus Professor Tscherning og Archivar Sigurðsson til som overordentlige Regjeringscommissairer at bereise Island og træffe alle de Foranstaltninger som de maatte ansee fornödne til Sygdommens Udryddelse, ligesom der ogsaa herfra bleve opsendte 2 Dyrlæger og 1 Assistent for at stilles til Commissairernes Disposition.

1860. 14. Januar.

Commissairerne ere nu, efterat have endt deres Hverv i Island, vendte tilbage hertil, hvorimod de have ladet de herfra opsendte Dyrlæger blive tilbage i Landet for at de kunde lede og forestaa Curen, hvorhos der, efter deres Forslag, er af Ministeriet nedsat en Commission i Reykjavik med det Hverv at understötte Autoriteterne i Udförelsen af de af Commissairerne til Sygdommens Udryddelse trufne Foranstaltninger. — Efter hvad Commissairerne have indberettet, maa Sygdommen nu vel antages at være hævet, i det Mindste i de Districter af Sönderamtet, hvor den har været almindelig og hvor Cur har været anvendt. — Imidlertid have Regjeringscommissairerne dog i en hertil indkommen Skrivelse af 9. dennes, hvoraf Gjenpart vedlægges, yttret den Anskuelse, at det vil være nödvendigt, at der fra det Offentliges Side föres virksomt Tilsyn med Sygdommen endnu i nogen Tid, navnlig gjennem hele indeværende Aar, deels ved den anordnede Tilsynscommission, deels ved de locale Øvrigheder, og da der allerede herved vil foraarsages nogle Udgifter i næste Finantsaar, og da man desuden ikke kan være ganske betrygget mod, at Sygdommen bryder ud igjen i de samme eller andre Landets Egne, have de foreslaaet Ministeriet at være betænkt paa i mödende Fald at have det fornödne Pengebelöb disponibelt i det nævnte Öiemed for næste Finantsaar. Idet Commissairerne derhos efter en calculatorisk Oversigt antage, at der i Anledning af de ved dem trufne Foranstaltninger til Sygdommens Undertrykkelse vil medgaa c. 20,000 Rdl. af de i indeværende Finantsaar bevilgede 30,000 Rdl., have de anseet det for rigtigst, for at man kan være forberedt paa eventuelle uheldige Tilfælde, at der haves et Belöb af indtil 10,000 Rdl. disponibelt i næste Finantsaar.

Skjöndt Ministeriet nu har det Haab, at det ikke vil blive nödvendigt at fortsætte Curen udover dette Finantsaars Udlöb, i alt Fald ikke i et saadant Om-

1860. 14. Januar. fang, at der vil blive Spörgsmaal om Anvendelsen af en saa betydelig Sum, som Regjeringscommissairerne have foreslaaet optaget paa Finantslovforslaget, maa man, for at kunne möde saadanne eventuelle Tilfælde, som at Sygdommen atter kunde udbryde i et eller andet District, ansee det for önskeligt, at der maatte blive stillet til Ministeriets Disposition en Sum af indtil 10,000 Rdl. i det angivne Öiemed, og man skal endnu ikkun bemærke, at, saavidt man for Öieblikket kan skjönne, er der Anledning til at antage, at der vil blive besparet et noget större Belöb i indeværende Finantsaar af de ved Finantsloven af 30. December 1858 § 14 Nr. 22 bevilgede 30,000 Rdl. end som af Commissairerne er anslaaet.

27. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island angaaende Refusion for forbrugte **Bademidler til Repskasserne i Rangárvalla Syssel.** Khavn den 27. Januar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 41. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 325—326.

Efterat det sidstafholdte Althing, i Anledning af et til samme fra Althingsmanden for Rangárvalla Syssel fremkommet Andragende om, at de Repskasser i nævnte Syssel, hvis Midler vare blevne forbrugte til Betaling af de tessierske Bademidler, der vare blevne anvendte i tidtmeldte Syssel, maatte erholde en fuldstændig Refusion derfor af det Offentlige, under 21. Juli f. A. havde taget den Beslutning, at henvise Sagen gjennem Formanden til Regjeringen, har Thingets Formand, examinatus juris Jon Gudmundsson i en hertil directe indsendt, paa Islandsk affattet Skrivelse af 19. September f. A. i Henhold hertil andraget paa, at Ministeriet vilde træffe de fornödne Foranstaltninger til, at de omhandlede Repskasser kunde i denne An-

ledning erholde refunderet et Belöb af ialt 1203 Rdl. 51 Sk. 1860. 27. Januar.

Foranlediget heraf skulde man tjenstligst anmode Herr Stiftamtmanden om, behageligen at ville tilkjendegive ovennævnte Jon Gudmundsson, at der intet Hensyn vil kunne tages til det ommeldte af ham indgivne Andragende, da samme ikke er indkommet til Regjeringen paa den i Forordningen af 8. Marts 1843 § 44 foreskrevne Maade.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Overskridelse af den til Althingets Afholdelse bevilgede Sum.** Khavn den 28. Januar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 42. 28. Januar.

Da Landfogden i Island har vægret sig ved uden höiere Ordre at udbetale af Jordebogskassen det Belöb, hvormed Omkostningerne ved Althingets Afholdelse i Aaret 1859 overskride den i Finantsloven for Aaret 1859/60 i bemeldte Öiemed bevilgede Sum, har Formanden for den nævnte Forsamling, examinatus juris Jon Gudmundsson i en paa Islandsk affattet Skrivelse af 18. November f. A. andraget paa, at Ministeriet vilde træffe fornöden Foranstaltning til, at det ommeldte Belöb, der af ham anslaaes til 2000 à 2200 Rdl., efter hans Anviisning udbetales af Jordebogskassen.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Landfogden og examinatus juris Jon Gudmundsson tjenstligst melde, at der ikke vil være Noget til Hinder for, at det Belöb, hvormed Udgifterne ved det i forrige Aar afholdte Althing komme til at overstige den ved Finantsloven normerede Sum af 10,000 Rdl. paa sædvanlig Maade udbetales af Jordebogskassen, hvorhos man ligetjenst-

1860. lig skulde anmode Herr Stiftamtmanden om at ville
28. Januar. paalægge Landfogden i sin Tid at indsende en speciel Opgivelse om, hvormeget der er udbetalt udover den sidstnævnte Sum.

Slutteligen anmodes De om, behageligen at ville tilkjendegive bemeldte Jon Gudmundsson, at hans Skrivelse til Miuisteriet burde have været affattet i det danske Sprog.

30. Januar. **Justitsministeriets Bekjendtgjörelse** ang. **Fritagelse for Tillægsafgift** for Handelsskibe fra Hamborg, Lübeck, Bremen og Oldenborg. Khavn den 30. Januar 1860. — Tíðindi um stjórnamálefni Íslands I, 327, Algreen-Ussings Lovsamling for 1860 S. 301, Departem. Tid. for 1860 S. 150.

Auglýsing um að skip þau, er eiga heima í lýðstjórnarborgunum Hamborg, Lübeck og Bremen og í stórhertogadæminu Oldenborg, sjeu undanþegin aukagjaldi, er þau fara kaupferðir til Íslands og Færeyja.

Eptir skýrslu utanríkisstjórnarinnar sæta dönsk skip sömu kjörum um alla verzlunartolla og skipagjöld í lýðstjórnarborgunum Hamborg, Lübeck og Bremen og í stórhertogadæminu Oldenborg, og þau skip, er þar eiga heima.

Fyrir því skulu upp frá þessu skip þau, er eiga heima á þessum stöðum, þá er þau fara kaupferðir til Íslands og Færeyja, vera undanþegin að greiða aukagjald það, 2 rd. af hverju dönsku lestarúmi, sem ákveðið er í konungsúrkurði 1. aprílmánaðar 1856, sem birtur er með auglýsing frá stjórn dómsmálanna dagsettri 2. dag sama mánaðar.

Þetta kunngjörist hjermeð öllum hlutaðeigendum til eptirbreytni.

Bekjendtgjørelse om at de i de frie Hansestæder Hamborg, Lübeck og Bremen samt i Storhertugdömmet Oldenborg hjemmehörende Skibe, som beseile Island og Færöerne for der at drive Handel, ere fritagne for at erlægge Tillægsafgift. 1860. 30. Januar.

I Henhold til en gjennem Udenrigsministeriet modtagen Meddelelse, hvorefter der indrömmes det Danske Flag national Behandling med Hensyn til alle Handels- og Skibsafgifter i de frie Hansestæder Hamborg, Lübeck og Bremen saavelsom i Storhertugdömmet Oldenborg, blive herefter de i de nævnte Steder hjemmehörende Skibe, der beseile Island og Færöerne for der at drive Handel, fritagne for at erlægge den i kongelig Resolution af 1. April 1856, kundgjort ved Bekjendtgjörelse fra Justitsministeriet af 2. s. M., fastsatte Tillægsafgift af 2 Rdl. pr. Dansk Commercelæst.

Hvilket herved meddeles til Efterretning for alle Vedkommende.

Patent for det danske Monarchi ang. en med **Siam** afsluttet **Venskabs-, Handels- og Skibsfarts-Traktat.** Christiansborg den 3. Februar 1860. — Derpartem. Tid. f. 1860 S. 209—234 (med selve Traktaten i Originalsproget (Engelsk) samt i dansk Oversættelse). Algreen-Ussings Samling af Love og Anordn. 1860 S. 303—318 (med Traktaten i dansk Oversættelse). 3. Februar.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Vi have allern. fundet Os foranlediget til at afslutte en Venskabs-, Handels- og Skibsfarts-Traktat med Deres Majestæter den Förste og den Anden Konge af Siam, og bringes bemeldte Traktat, efterat de gjensidige Ratificationer*) ere udvexlede, herved til offentlig Kundskab.

---

*) Ratificationerne ere udvexlede i Bangkok den 15. Sept. 1859.

1860. 3. Februar. Hvoreter alle Vedkommende sig allerunderd. have at rette.

4. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Marineministeriet ang. Opsendelse af **Kuttere til Island** samt Adgang for **Islændere** til at **lære Sömandskab.** Khavn den 4. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 53.

Det sidst forsamlede Althing har, i en hertil indkommen allerund. Petition ang. fremmede Nationers Fiskerier under Island, blandt Andet andraget paa, at der for Fremtiden hvert Aar maatte blive opsendt 4 Kuttere, og deraf idetmindste een Krigskutter, for i Tidsrummet fra omtrent den 20. April til ultimo September-Maaned at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og opretholde Orden omkring Landets Kyster, samt at der maatte gives de Islændere, der maatte önske det, Leilighed til at lære Sövæsenet paa disse Fartöier. — Idet Ministeriet i denne Anledning tjenstl. skulde fremsende en Gjenpart af bemeldte allerund. Petition, skulde man ligetjenstl. udbede sig Marineministeriets beh. Yttringer over det ovenanförte fra Althinget saaledes fremkomne Forslag, hvorhos man dog, hvis den omhandlede Foranstaltning ikke maatte kunne træffes, har troet allerede nu at burde udtale, at Ministeriet i saa Fald maa ansee det for i höi Grad önskeligt, at der ligesom i forrige Aar, atter iaar blev opsendt et Krigsskib til Island i den Hensigt at forhindre fremmede Nationers Fiskere fra at krænke Indvaanernes Fiskeri og andre Rettigheder, idet man ikke undlader at vedlægge en Gjenpart af Stiftamtmand Trampes Skrivelse af 3. Septbr. f. A., hvoraf fremgaaer, at det i samme Aar til Beskyttelse af Fiskerierne ved Island opsendte Krigsskib har opnaaet det ved dets Sendelse tilsigtede Öiemed.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Vesteramtet ang. **Læsteafgift af franske Fiskerskibe.** Khavn den 8. Februar 1860. — Isl. Copiebog 1860, Nr. 63. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 331—34. 1860. 8. Februar.

I et med Herr Amtmandens beh. Skrivelse af 25. October f. A. hertil indkommet Andragende har den paa Grundarfjord i Snæfellsnes Syssel sig opholdende Franskmand L. Bouriand, der er Forretningsförer i Island for Handelshuset S. Allenou i Paimbol, besværet sig over, at Sysselmanden i bemeldte Syssel har affordret Föreren af Skibet Clementine, der tilhörer fornævnte Handelshnus, islandsk Söpas, samt formeent ham at losse Noget af Skibets indehavende Ladning, forinden den i Loven af 15. April 1854 befalede fulde Læsteafgift af 2 Rdl. pr. Dansk Commercelæst af Skibets hele Drægtighed var bleven erlagt.

Til Stötte for dette Andragende har bemeldte Bouriaud anfört, at det omhandlede Skib var et Fiskerskib, der ikke ankom til Grundarfjord for at drive nogen Slags Handel, men alene i det Öiemed at oplægge en Deel af Ladningen i den bemeldte Handelshns sammesteds tilhörende Eiendom, til Brug og Afbenyttelse deels for ham selv, deels for de sig i Island opholdende tvende franske Geistlige Bernard og Baudoin. — Da Handelshuset saaledes ikknn agtede at gjöre en Slags Brug af sin Eiendom og ingenlnnde vilde drive Handel med Skibets Ladning, formener Andrageren, at Sysselmanden har været uberettiget til at affordre ham islandsk Söpas, eller den i Handelsloven af 15. April 1854 befalede Læsteafgift, og ligesom han derfor har anholdt om, at det omhandlede Skib maatte blive fritaget for at betale den affordrede Læsteafgift, eller at denne i alt Fald maatte blive nedsat i Forhold til det Læsterum, som de oplossede Gjenstande have indtaget, saaledes har han ogsaa, for i Fremtiden at have en

1860. Regel, hvorefter han kuude rette sig, udbedt sig Mini-
8. Februar. steriets Resolution, om det er hans Principal tilladt, paa den ham tilhörende Jord paa Grundarfjord at oplosse Alt hvad der henhörer til hans Skibe eller Mandskab, Producterne af Fiskeriet eller hvad der tjener til sammes Drift, saasom Tømmer, Salt, Tran, Fisk m. v., uden at være underkastet den for Handelsskibe fastsatte Afgift, eller da i modsat Fald imod Erlæggelsen af en Afgift bestemt i Forhold til det Læsterum, som de udskibede Gjenstande optage.

Ved hertil at indsende dette Andragende tilligemed en af vedkommende Sysselmand derover afgiven Erklæring, har Herr Amtmanden, næst at bemærke, at Sagen efter nogen Forhandling mellem Sysselmanden og den franske Forretningsförer forelöbig er bleven afgjort saaledes, at det skulde være Bouriaud tilladt, uden Afgifts Erlæggelse at oplosse paa Grundarfjord alle de Husgeraad og Husholdningssager, som findes anförte paa et ligeledes hertil indsendt Manifest over Skibets Ladning, hvorimod de paa Ladningsmanifestet anförte 26,340 Kilogrammer Salt skulde forblive ombord i Skibet og derfra lades over i andre franske Fiskerfartöier, udtalt det Önske, at Vedkommende i Frankrig, enten gjennem det danske Gesandtskab i Paris eller vedkommende Consulat, maatte blive underrettet om den af Ministeriet i denne Sag tagne Beslutning, da De har bemærket, at de til Grundarfjord ankomne Franskmænd formene at have mödt mindre Forekommenhed hos Autoriteterne i Island, end der fra Regjeringens Side vilde være bleven dem til Deel, hvis de umiddelbart havde henvendt sig til den.

I Anledning heraf undlader Mnst. ikke at bemærke Fölgende:

I Loven af 15. April 1854 om Skibsfart og Handel paa Island omtales Fiskerierne aldeles ikke, og det fremgaaer aldeles tydeligt, saavel af Motiverne til den nævnte Lov, som af de om samme baade paa Al-

thinget og i Rigsdagen förte Forhandlinger, at Spörgsmaalet om dem blev holdt udenfor bemeldte Lov. — Dette blev ogsaa paa det Bestemteste udtalt af Althinget, da Spörgsmaalet om Fremmedes Adgang til Fiskeri paa Island blev samme forelagt i Aaret 1857, i hvilken Henseende man skal henvise til den af Althinget over Sagen afgivne allerunderd. Betænkning af 31. Juli s. A., hvor det blandt Andet er bemærket (see Althingstidenden for samme Aar pag. 391), at de i Pl. 18. Aug. 1786 og Forordn. 13. Juni 1787 givne Lovbestemmelser, der aldeles forbyde Fremmede saavel at fiske under selve Landets Kyster, som ogsaa at virke deres fangede Fisk paa islandsk Grund, endnu bestaa i deres fulde Omfang og Gyldighed, og at den senere Lovgivning om den islandske Handel og Skibsfart, saavel Forordn. 11. September 1816 som Lov af 15. April 1854, have holdt Spörgsmaalet om Fremmedes Fiskeri og Fisketilvirkning udenfor Handelssagens Behandling, og saaledes viist, at hverken Regjeringen eller Islænderne have anseet det for tilraadeligt at forandre de om denne Materie ved Lovbudene fra 1786 og 1787 givne Bestemmelser. — Det er dernæst udtalt som Forsamlingens eenstemmige Formeening, at der m. H. t. Landets nærværende Tilstand ikke er nogen Anledning til at fravige det af Lovgiveren i bemeldte Henseende hidtil fulgte Princip, eller at ophæve Forbudene mod Fremmedes Fiskeri og Fisketilvirkning, hvilket tvertimod, hvis det skete uden Indskrænkninger og Forbehold, antoges at ville blive til den störste Skade og Ulykke for Landet.

1860.
8. Februar.

Det maa saaledes antages at være hævet over enhver Tvivl, at den ældre Lovgivning om de islandske Fiskerier, hvorefter det i Almindelighed er forbudt fremmede Fiskere at beseile Island eller der oplægge deres Fangst, cfr. Forordn. 13. Juni 1787 Cap. I § 2, endnu staaer ved Magt. Den eneste Forandring som heri er skeet ved Loven af 15. April 1854, er den, at

1860. det nu er tilladt alle Fremmede, altsaa ogsaa fremmede
8. Februar. Fiskerskibe, endog udenfor Nödvendighedstilfælde, at anlöbe de i § 2 nævnte 6 Havne, og der at tilforhandle sig hvad de behöve til deres Skibes Fornödenheder, men enhversomhelst anden Virksomhed er dem altsaa fremdeles forbudt, medmindre der löses islandsk Söpas. — Anvender man nu disse Bestemmelser paa de fremmede Fiskere som beseile Grundarfjord, burde de strængt taget være blevne afviste, ligesom det heraf er aldeles klart, at de ikke kunne oplægge Noget af deres indehavende Ladning, forsaavidt det er Handelsgjenstande eller Fiskeriproducter, uden at svare den fornödne Læsteafgift. — Da de aldeles ikke have nogen Ret til at drive Fiskerier paa Island (cfr. Forordn. 13. Juni 1787 § 10) kunne de saa meget mindre være berettigede til at indföre de Gjenstande, som höre til Fiskeriernes Drift, saasom Tömmer, Salt, Fiskeredskaber etc., uden at löse islandsk Söpas og svare den Afgift, som selv de dansk-islandske Undersaatter i saadanne Tilfælde maa erlægge. — Det er derfor aldeles berettiget, naar Sysselmanden har formeent Föreren af det omhandlede Skib at oplægge det paa Ladningsmanifestet anförte Qvantum Salt, der var bestemt til de Handelshuset tilhörende Fiskerskibe, som opholdt sig paa Fiskeri under Island, medmindre der blev svaret Afgift af Skibets fulde Drægtighed. — Hvad dernæst angaaer Spörgsmaalet om, hvorvidt Sysselmanden kunde ansees berettiget til at affordre Andrageren Læsteafgift, forinden de övrige i Andragendet ommeldte Gjenstande, der ikke kunne betragtes som Handelsvarer, bleve oplossede, da maa samme ogsaa besvares bekræftende, idet det vilde aabne Veien for en aabenbar Elusion af Handelsloven, naar der paa Island, hvor intet Toldvæsen er eller lader sig oprette, nogen saadan Udlosning fra Skib var tilladt uden Erlæggelse af den befalede Læsteafgift, der for Islands Vedkommende tildeels træder istedetfor en Toldafgift.

Da det nu derhos, efter Handelslovens Bestemmelser, slet ikke kan lade sig gjöre at tilstaa nogen deelvis Nedsættelse af Læsteafgiften, hvorom der subsidiairt er andraget, vil Andragerens Begjæring i det Hele være at afslaa, og idet man derhos tjenstl. skulde anmode Dem om beh. at ville tilkjendegive ham det Fornödne i Overeensstemmelse hermed, samt ved samme Leilighed indskjærpe ham, at det er forbudt at anvende fremmede Skibe til Fiskeri paa Island, og at oplægge deres Fangst i Island, endsige at tilvirke denne, maatte han ogsaa underrettes om, at fremmede Fiskere ikke engang have Ret til at anlöbe andre Havne end de i Loven af 15. April 1854 § 2 anförte, men at de, naar de komme i andet Öiemed, jvf. § 3, maa, förend det kan tillades dem at losse eller lade nogensomhelst toldbar Gjenstand, efter de almindelige Regler i Lovens § 4, cfr. § 2, löse islandsk Söpas. — Slutteligen bemærkes, at Ministeriet ikke har fundet tilstrækkelig Grund til, efter Deres fremsatte Begjæring, at meddele Vedkommende i Frankrig directe Underretning om denne Sags Afgjörelse, da det i formel Henseende maa ansees rigtigst, at Handelshusets Forretningsförer gjennem Amtet erholder Ministeriets Resolution paa det af ham hertil indgivne Andragende. 1860. 8. Februar.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Adskillelse af Thingvalla Rep og Grafnings Rep.** Khavn den 11. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 69. 11. Februar.

I et af Hr. Stiftamtmanden med behagelig Skrivelse af 30. September f. A. hertil indsendt, og af vedkommende Sysselmands Erklæring ledsaget Andragende, have Beboerne af det forenede Thingvalla Rep anholdt om, at den ved Rentekammerskrivelse af 6. December

1860. 11. Februar.

1828 approberede Forening af Grafnings og det forrige Thingvalla Repper nu maatte ophæves, saaledes at det nu forenede Rep paany kom til at udgjöre tvende Repper, det forrige Thingvalla og det forrige Grafnings Repper, og iövrigt paa de Betingelser, at Fattigkassen deles lige mellem Communerne og at hvert Sogn overtager Forsörgelsen af sine indfödte Fattige, som nu ere eller fremdeles muligen komme under Forsörgelse, hvortil Hr. Stiftamtmanden efter Sysselmandens Forslag endnu har föiet den Betingelse, at de, som have opholdt sig Halvdelen af den lovbefalede Tid eller noget mindre eller noget mere i hvert af de paagjældende Sogne og herefter maatte blive trængende, nyde halv Forsörgelse fra hver af Communerne.

Forinden imidlertid Videre foretages i Anledning af dette Andragende, maatte Ministeriet udbede sig Oplysninger meddeelt om, hvorvidt begge Reppers Indvaanere ere villige til fremdeles at söge Mandtalsthing paa Storaborg — hvorom der vel turde reises Tvivl, efter hvad der fremkom paa Althinget i Aaret 1853, under Forhandlingerne af Sagen om Forögelse af Thingstederne i Arnes Syssel, jvfr. Althingstid. for 1853 pag. 209 seqv. — hvor Repstyrerthing skulde holdes for hvert af de 2 nye Repper, og om dertil haves et passende Locale, samt hvorledes der efter Adskillelsen skal forholdes med de Fattiglemmer, som fra andre Repper henvises til Forsörgelse i det nu forenede Thingvalla Rep ɔ: om dette Spörgsmaal skal afgjöres udelukkende efter Födestedet og altsaa de, der f. Ex. ere födte i den Deel, som skal udgjöre Grafnings Rep, men have opholdt sig tidligere i et Tidsrum af 10 Aar i den Deel af det hidtilværende forenede Thingvalla Rep, som for Fremtiden skulde udgjöre et særligt Rep under denne Benævnelse, dog skulde, hvad man efter de brugte Udtryk nærmest maa antage, falde Grafnings Rep til Byrde.

Endvidere savnes der en Bestemmelse om, hvor-

ledes Spörgsmaalet om Forsörgelsespligten skal afgjöres, naar den paagjældende Trængende, som fra andre Repper efter Adskillelsen maatte blive henviist til Forsörgelse til det nu forenede Thingvalla Rep, ikke er födt i dette Rep, men ved Ophold i 10 Aar har erhvervet Forsörgelsesret der, og det er fremdeles heller ikke af Andragendet klart, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de nuværende Fattiglemmer i det forenede Thingvalla Rep, om det nemlig er Födestedet eller Opholdsstedet, der skal gjöre Udslaget; det Sidste synes rigtignok naturligt, men Andragendet bruger paa den anden Side udtrykkeligt Udtrykket: «indfödte« (upprunalegu) Fattige. 1860. 11. Februar.

Idet man saaledes turde imödesee Oplysning om de ovenfor fremhævede Puncter, skulde man ved samme Leilighed tjenstligst anmode Dem om, behageligen at indhente og hertil indsende Beboernes Erklæring angaaende Sysselmandens Forslag om Fordelingen af Fattigforsörgelsesbyrden tilligemed Oplysning om de eventuelle særskilte Reppers Störrelse og Indvaanerantal, hvilke Oplysninger ikke findes i de hertil indsendte Acter.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. Declaration om **gjensidig Behandling af Lystfartöier i danske og franske Havne.** Khavn den 11. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 70. 11. Februar.

Som Fölge af den i Gjenpart vedlagte mellem Kongen af Danmark og Frankrig udvexlede Declaration af 31. August f. A.[1]), angaaende danske og franske Lystfartöiers gjensidige Behandling i de respective

[1]) see Algr. Ussings Lovsamling 1859, S. 155—156; Depart. Tid. 1859, S. 730—731.

1860. Landes Havne, har Generaltolddirectoratet, efter Brev-
11. Februar. vexling med Finantsministeriet og Udenrigsministeriet, under 10. Novbr. f. A.[1]) udfærdiget den i Gjenpart medfölgende Bekjendtgjörelse til Monarchiets samtlige Toldsteder, bilagt med Blanketter til de Certificater, som for danske Lystfartöier udfærdiges af Toldstederne.

Ved herom at meddele Hr. Stiftamtmanden Underretning skulde man tjenstl. anmode Dem om behagel. at ville bringe Indholdet af ovennævnte Bekjendtgjörelse til de Dem undergivne Övrighedspersoners Kundskab, med Paalæg om i indtræffende Tilfælde at holde sig de i samme indeholdte Forskrifter efterrettelige, hvorhos man til Uddeling blandt bemeldte Embedsmænd ikke undlader at fremsende et Antal Exemplarer af Toldvæsenets Certificatblanketter, som de ville have at afbenytte ved den eventuelle Udfærdigelse af Certificater for Lystfartöier, hjemmehörende i deres respective Jurisdictioner, der som saadanne maatte önske at legitimere sig i franske Havne[2]).

14. Februar. **Marineministeriets** Skrivelse til Justitsministeriet ang. **Opsendelse af Kuttere til Island** m. M. Khavn den 14. Februar 1860.

Ved at tilstille Ministeriet en Gjenpart af en fra det sidst forsamlede Althing indkommen allerunderd. Petition[3]) angaaende fremmede Nationers Fiskerier under Island, har det ærede Justitsministerium i behagel. Skrivelse af 4. dennes udbedt sig meddeelt

---

[1]) Lovs. f. Island XVII, S. 690—91.

[2]) Ligelydende Circulairskrivelser ere under s. D. udgaaede til Amtmændene over Vester-Amtet og over Nord- og Öster-Amtet i Island. Copieb. sst. Nr. 71 og 72.

[3]) Tíðindi frá alþingi Íslendinga 1859, S. 1808—1812.

dette Ministeriums Yttringer med Hensyn til det i bemeldte Petition fremsatte Andragende, om at der for Fremtiden hvert Aar maatte blive opsendt 4 Kuttere og deraf idetmindste een Krigskutter, for i Tidsrummet fra omtrent 20. April til ult. Septbr. at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og opretholde Orden omkring Landets Kyster, samt at der maatte blive givet de Islændere, der maatte önske det, Leilighed til at lære Sövæsenet paa disse Fartöier. Justitsministeriet har derhos udtalt, at hvis den omhandlede Foranstaltning ikke kan iværksættes, maatte det ansees i höi Grad önskeligt, at der atter iaar ligesom forrige Aar maatte blive opsendt eet Krigsskib til Island i den Hensigt at forhindre fremmede Nationers Fiskere i at krænke Islændernes Rettigheder.

1860. 14. Februar.

I den Anledning skal Ministeriet ikke undlade tjenstligst at meddele, at man ikke seer sig istand til at imödekomme Althingets Andragende om at opsende 4 Kuttere aarlig til Island, idet Marinem. ikke besidder saadanne Fartöier, der kunde egne sig til den omhandlede Tjeneste, og at Ministeriet heller ikke kan finde sig foranlediget til at afholde Bekostningen ved Anskaffelsen af de Midler, der ere stillede til dets Disposition.

Med Hensyn til at Althinget har skjelnet mellem Krigs- og andre Kuttere, vil Ministeriet ikke undlade at bemærke, at naar overhovedet Smaafartöier, som Knttere, skulle kunne vente at blive anerkjendte af fremmede Fiskere som Overholdere af Orden, vil det efter Ministeriets Formening være uundgaaelig nödvendigt, at de seile under Orlogsflag og Vimpel, og i alle Henseender optræde som Orlogsfartöier. Uden dette ville deres Anordninger neppe blive respecterede.

Ministeriet vil meget gjerne bidrage til at Islænderne uddannes som Sömænd og dette Öiemed vil formentlig for en Deel kunne opnaaes med en temmelig ringe Bekostning ved at lade et passende Antal Is-

1860. 14. Februar. lændere komme ombord, naar et Krigsskib atter bliver opsendt til Öen.

Ministeriet seer sig imidlertid ikke istand til iaar at stationere et Krigsskib ved Island, da de Krav, der i andre Öiemed gjöres til de til Övelsesudrustninger bevilgede Pengemidler, iaar ere saa betydelige, at der ikke vil blive det fornödne Belöb til at afholde Udgifterne ved en Expedition til Island til Disposition. Ministeriet beklager at dette er saa, og det saameget mere, som man af den fremsendte Gjenpart af en Indberetning fra Stiftamtmanden med Fornöielse har seet, at det tör antages, at det i f. A. opsendte Krigsskib idetmindste for en Deel har opnaaet det tilsigtede Öiemed, men man skal ikke undlade tillige at gjöre opmærksom paa, at de Pengemidler, som Marineu har til Raadighed til Udrustninger, ikke ere af den Betydenhed, at der deraf hvert Aar kan anvendes det fornödne Belöb til et Skib ved Island, navnlig fordi der fra flere Sider gjöres Krav, som deraf skulle tilfredsstilles.

16. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. et nyt med Grosserer Koch oprettet Certeparti om **Dampskib til Island.** Khavn den 16. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 81.

Ved i Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 1. Marts f. A. at underrette Dem om, at der mellem Justitsministeriet og Grosserer C. P. A. Koch her af Staden er under 4. i d. M. oprettet et nyt Certeparti[1]) angaaende Befragtningen af et 1. Klasses Skrue-Dampskib som Postskib mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island for indeværende Aar, samt at dette

[1]) Dette Certeparti findes i islandsk Oversættelse tilligemed Fartplanen for 1860 i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, S. 327—330.

Certeparti er eenslydende med det, der blev Dem tilstillet med Ministeriets Skrivelse af 31. Marts 1858, alene med den Forskjel, at Dampskibet er bestemt til at afgaa paa de i den vedlagte Fartplan nærmere angivne Tider, skulde man tjenstl. anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville drage Omsorg for, at Posten fra Island ligger færdig til Afsendelse til de i Fartplanen fastsatte Afgangstider fra Reykjavík. 1860. 16. Februar.

Islandske Departements Circulaire til samtlige Provster i Island ang. Foretagelsen af en **almindelig Folketælling paa Island** til 1. Oktober 1860. Khavn den 16. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 95. — Tíð. um stjórnarm. Ísl. I, S. 335—336. 16. Februar.

Denne Skrivelse med tilhörende Schemata og Instructioner er mutatis mutandis i alt Væsentligt eenslydende med Isl. Dep. Circulaire af 15. Mai 1855 ang. Folketælling paa Island til 1. Oktober 1855, og udelades derfor her

Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Stipendier til Pastoralseminariet** i Reykjavík. Khavn den 17. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 85. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 336. 17. Februar.

Paa dertil af Ministeriet given Anledning have Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed i beh. Skrivelse af 10. Mai f. A. yttret Dem over det af Althinget i 1857 indgivne Andragende betræffende Pastoralseminariet i Reykjavík, forsaavidt deri er anholdt om, at der foruden de 3 Stipendieportioner, som ere bevilgede af Communitetets Kasse, endvidere maatte af Statskassen blive bevilgede 3 nye Stipendieportioner af samme Störrelse som de hidtil bestaaende.

1860. Efter Modtagelsen af fornævnte Deres Betænkning
17. Februar. har Ministeriet, der fandt Betænkelighed ved at andrage paa, at Statskassen blev belastet med de til den foreslaaede Foranstaltnings Iværksættelse fornödne Belöb, paany henvendt sig til Consistorium for Kjöbenhavns Universitet om der kunde være Udsigt til at flere Stipendier kunde erholdes af Kommunitetskassen til Fordel for Pastoralseminariet, men som af de i Gjenpart vedlagte Erklæringer fra Consistorium behagel. vil erfares, har Samme bestemt modsat sig dette Forslag, hvorfor Ministeriet ikke har seet sig istand til at foretage Videre i Sagen, hvorom man ikke har villet undlade at meddele Dem Underretning.

18. Februar. **Kirke- og Underviisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island ang. Understöttelse til **Oversættelse paa Islandsk** og Bearbeidelse **af danske Læreböger.** Khavn den 18. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr 87.

Foranlediget af det med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Skrivelse af 17. November f. A. fremsendte Andragende af 15. i s. M., hvori Rektor ved Reykjavík lærde Skole, B. Johnsen, anholder om, at der maa bevilges et Belöb af 500 Rdl. aarlig til Oversættelse paa Islandsk og Bearbeidelse af danske Læreböger, har man indhentet den i Gjenpart vedlagte Erklæring fra Underviisningsinspektör Conferentsraad Madvig[1]), hvilken Erklærings Indhold Ministeriet aldeles maa tiltræde.

---

[1]) Denne Erklæring er saalydende:

Idet jeg hermed tilbagesender det Andragende fra Rektor i Reykjavík B. Johnsen, om Understöttelse til Oversættelse paa Islandsk af danske Skoleböger, henhörende til

Dette meddeles Dem herved tjenstlig til behagel. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Rektor Johnsen. 1860. 18. Februar.

Underviisningen i de lærde Skoler, hvorover det meget ærede Ministerium under 9. dennes har forlangt mine Yttringer, skal jeg have den Ære om dette Anliggende at bemærke Fölgende.

Forholdet mellem Hjemmeunderviisningen i Island og den lærde Skole sammesteds og Betingelserne for og Indflydelserne paa denne Hjemmennderviisning ere mig for lidet bekjendte, til at jeg tör yttre nogen Mening om, hvorvidt Savnet af Læreböger paa Islandsk kan have bidraget til dens Indskrænkning i de senere Aar, og hvorvidt Tilveiebringelsen af slige Böger sandsynligviis vilde bidrage til atter at fremkalde den i större Omfang. Men forsaavidt ikke tidligere de ældre Skoleböger have existeret og været benyttede i islandske Oversættelser, hvilket ikke er antydet, kan jeg ikke troe, at Grnnden til Hjemmeunderviisningens Aftagen i nogen væsentlig Grad kan söges her, hvilket heller ikke Stiftsövrigheden antager. Snarere virker vel den ogsaa i Island fremtraadte Bortvendelse af Noget af Interessen for de klassiske Studier til andre Gjenstande og Retninger. Hertil kan komme den forandrede Indretning af Skolen selv, der, hvorvel i Reykjavík, lempet efter de islandske Forhold og betydelig afvigende fra den hernede gjældende Underviisningsplan, dog maaskee har bevirket, at Hjemmennderviisningen mindre let kunde (eller troedes at kunne) slutte sig dertil. Har Skolen navnlig ved Latinunderviisningen, der særlig fremhæves i Rektor Johnsens Andragende, viist sig for stræng i eensidig at fremhæve det grammatiske Moment, og navnlig kræve Hjemmeforberedelse i denne Henseende, given just efter den nyeste Lærebog (min latinske Grammatik), hvori Privatlærerne ikke havde sat sig ind, er der ved dette Misgreb maaskee ogsaa bidraget Noget til det, der beklages, skjöndt Hovedaarsagen, som sagt, vel ligger andensteds.

Hvad angaaer Skolen selv, maa det visselig anerkjendes, at Benyttelsen af Læreböger i et Sprog, der ikke er Disciplenes sædvanlige Talesprog, medförer Besvær og volder nogen Standsning, skjöndt i meget forskjellig Grad efter Alder, Standpnnkt og Lærebogens Gjenstand og Form;

1860.
20. Februar.

Capitelstaxt for Vester-Amtet fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. Stykkesholm den 20. Februar 1860.

---

jeg vil gjerne tro, at Benyttelsen af en paa Dansk skreven latinsk Grammatik i en stræng og skarp Form af Regler og Definitioner, medens de læste Skribenter oversættes og forklares paa Islandsk, hörer til det, der skaffer störst Vanskelighed, hvorimod denne er mindre ved en let historisk Lærebog. I det Hele fortjene imidlertid Stiftsövrighedens Bemærkninger om den ved Benyttelsen af de danske Læreböger erhvervede Kundskab i Dansk Opmærksomhed. Med al Agtelse for hver Befolknings Modersmaals, altsaa her Islandskens, Krav, maa det paa den anden Side fastholdes, at jo mindre Kredsen for dette Modersmaal er (for Islandsken noget over 60,000 Mennesker), desto mindre kan den afslutte sig, desto mere bliver for dem, der skulle opnaa og repræsentere en höiere Dannelse, tidlig og fuldstændig Tilegnelse af et mere udbredt Meddelelsesmiddel nödvendig. Jeg tör derfor ingenlunde, ligeoverfor Stiftsövrighedens Udtalelse, tilraade en Overgang til Benyttelse af blot islandske Læreböger (udenfor den specielle Underviisning i Dansk) i Skolen i Reykjavík, men er tilböielig til at antage, at der ved Sprogunderviisningen, navnlig i de gamle Sprog, kunde være Anledning til at gaa ind derpaa, i det Ringeste hvad den elementære Underviisning (Formlæren) angaaer. En islandsk Oversættelse f. Ex. af min hele latinske Sproglære vilde jeg i dette Öieblik ikke gjerne see, fordi jeg paatænker, naar Tiden for et nyt Oplag kommer, at foretage en Udskillelse af det, der ikke strængt tilhörer Skolelærebogen, og Henviisning heraf til et Tillæg, og da kun den forkortede Bog burde oversættes; for Öieblikket kunde jeg kun anbefale en Oversættelse af den særskilt (1844) udgivne, men ikke meget brugte Formlære (rettet efter den tredie Udgave af den fuldstændige Bog).

Hvad endelig Formen af Understöttelse og dens Belöb angaaer, forekommer det mig, at man, selv om man gik ind paa Öiemedet i et vist Omfang, dog ikke kunde tilsige en aarlig Understöttelse af et bestemt Belöb, men maatte indskrænke sig til at tilstaa et passende Honorar for Oversættelsen og muligviis en vis yderligere Bearbeidelse (For-

1860. 20. Febrnar.

Verðlagsskrá, sem gildir fyrir Mýra og Hnappadals, Snæfellsness, Dala, Barðastrandar, Ísafjarðar og Stranda sýslur, í Íslands Vestur-amti, frá miðju Maímánaðar 1860 til jafnlengdar 1861.

Vöru og aura tegundir.	ríkismynt.		hundrað á landsvísu.		þar af 1 alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríður peningnr.					
Kýr, 3 til 8 vetra, sem beri frá miðjum Október til Nóvbr. loka, sè í fardögum ...... hver á	37	75½	37	75½	30¼
Ær, 2 til 6 vetra, loðin og lembd í fardögum .... hver á	5	13	30	78	24⅔
Sauður, 3 til 5 vetra, á hausti -	6	83	41	18	33
— tvævetur .... — -	5	14	41	16	33
— veturgamall .. — -	3	82	46	24	37
Ær, geld .... -	4	91	39	56	31⅔
— mylk .... -	3	47	»	»	»
Púlshestur, taminn, 5 til 12 vetra í fardögum .... á	18	83	18	83	15
Hryssa, jafngömul .... -	14	66½	19	56⅔	15⅔
B. Ull, smjör og tólg.					
Ull, hvít .... pundið á	»	30½	38	12	30½
— mislit .... — -	»	24	30	»	24
Smjör .... — -	»	25	31	24	25
Tólg .... — -	»	22⅓	27	88	22⅓
C. Tóvara af ullu.					
Hespugarn, 3 til 6 hespur í pundi, haldi hver hespa 11 skreppur og hver skreppa 44 þræði, pundið á	»	39	»	»	»
Eingirnissokkar ..... parið á	»	19½	12	18	9¾
Tvíbandsgjaldsokkar .. — -	»	39	»	»	»
Sjóvetlingar .... — -	»	8	15	»	12
Eingirnis peisa ..... hver á	»	78½	»	»	»
Tvíbands gjaldpeisa .. — -	1	66½	»	»	»

kortning o. s. v.) af hver enkelt bestemt Bog, hvis Oversættelse foretages, efter derom gjort Begjæring og Forslag.

1860.
20. Februar.

Vöru og aura tegundir.	rikismynt. rd.	sk.	hundrað á landsvísu. rd.	sk.	þar af 1 alin. sk.
Gjaldvoðar vaðmál, álnar breitt 1 alin á	»	50	»	»	»
— einskepta, 1 al. til 5 kv. breið . . . . 1 alin á	»	37½	»	»	»
D. Fiskur.					
Saltfiskur . . . . vættin á	4	77	28	78	23
Harður fiskur . . . . . — -	5	23½	31	45	25
Þyrsklingur . . . . . . — -	4	63½	27	93	22⅓
Ísa . . . . — -	4	»	24	»	19⅕
Hákarl, hertur . . . . . — -	3	94½	23	87	19
E. Lýsi.					
Hvals-lýsi . . . . . . 8 pottar á	1	20½	18	19½	14½
Hákarls-lýsi . . . . . . — -	1	45	22	3	17⅔
Sels-lýsi . . . . — -	1	43	21	69	17⅓
Þorska-lýsi . . . . — -	1	30½	19	73½	15¾
F. Skinnavara.					
Naut-skinn . . . . . 10 pund á	5	58	22	40	18
Kýr-skinn . . . . . . — -	4	72	28	48	22¾
Hross-skinn . . . . . — -	3	88½	23	52	19
Sauð-skinn af 2vetrnm sauðnm og eldri . . 10 pd. á	2	84½	23	4	18½
— af veturg. sauðum og ám . . . . . 10 pd. á	2	22½	26	78	21½
Sel-skinn . . . . — -	4	9½	24	57	19¾
Lamb-skinn (vorlamba), einlit, hvert á	»	6½	16	24	13
G. Ýmislegt.					
Æðardún, hreinsaður, pundið á	4	16	»	»	»
— óhreinsaður — -	»	63	»	»	»
Fnglafiður . . . . . . 10 pnnd á	2	79½	»	»	»
Fjallagrös . . . . . . — -	1	25	»	»	»
Dagsverk, nm heysláttar-tíma -	»	83½	»	»	»
Lambsfóður . . . . á	1	57	»	»	»
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum verður:					
Eptir Litr. A eða í fríðu			34	39	27½
— B — í ullu, smjöri og tólg			31	79	25½
— C — í ullar tó-vöru . .			13	57	11
— D — í fiski			27	22	21¾
— E — í lýsi			20	41	16⅓
— F — í skinna-vöru . . .			23	57	19
En meðalverð allra landaura samantalið og skipt með 6, sýnir höfuð-meðalverð allra meðalverða			25	17	20

Þegar meta skal fyrtalda landaura til hundraðs, verður: 1860.
20. Febrúar.

Eptir Litr.	A:	1 hundr.	1 kýr, snemmbær í fardögum.
—		—	6 ær, loðnar og lembdar, í fardögum.
—		—	6 sauðir 3 vetra og eldri, á hausti.
—		—	8 sauðir 2 vetra á hausti.
—		—	12 sauðir veturgamlir á hausti.
—		—	8 ær geldar á hausti.
—		—	1 púlshestur, 6 til 12 vetra, í fardögum.
—		90 áln.	1 hryssa, jafngömul, í fardögum.
—	B:	1 hundr.	12 fjórðungar af ullu, smjöri eða tólg.
—	C:	—	60 pör eingirnis sokka, 180 pör sjóvetlinga.
—	D:	—	6 vættir af sèrhverri, þar tilnefndri, fiskitegund.
—	E:	—	1 tunna, eða 120 pottar lýsis.
—	F:	—	4 fjórðungar af naut-skinni.
—		—	6 — af kýr-, hross- og sel-skinni.
—		—	8 — af sauðskinni.
—		—	12 — af ærskinni.
—		—	240 lamb-skinn.

Skrifstofu Vesturamtsins í Stykkishólmi, þann 20. Febrúar 1860.

P. Melsted. Árni Böðvarsson
const.

Capitelstaxt for **Borgarfjords Syssel** og flere Sysseler samt **Byen Reykjavík** i Sönder-Amtet, fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. Islands Stiftamtshuus og Bispecontoret (Reykjavík) den 22. Februar 1860. 22. Februar.

1860. Verðlagsskrá, sem gildir í Borgarfjarðar, Gullbríngu, Kjósar, Árness, Rángárvalla og Vestmannaeyja sýslum samt Reykjavíkur bæ, frá miðju maí-mánaðar 1860 til sama tíma 1861.
22. Februar.

	Ríkismynt.		er þá hundrað á landsvísu.		er þá 1 alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríður peningur.					
1. Kýr, 3 til 8 vetra, sem beri frá miðjum Október til Nóvb. loka, sè í fardögum . . . . . hver á	36	36	36	36	29
2. Ær, 2 til 6 vetra, loðin og lembd í fardögum . . . . hver á	4	50	27	12	21 2/3
3. Sauður, 3 til 5 vetra, á hausti hver á	6	26	37	60	30
4. — tvævetur, á hausti —	4	68	37	64	30
5. — veturgamall, do. —	3	56	43	»	34 2/5
6. Ær, geld do. —	4	52	36	32	29
7. — mylk do. —	3	32	»	»	»
8. Áburðarhestur, taminn, 5 til 12 vetra, í fardögum . . . . hver á	18	24	18	24	14 3/5
9. Hryssa, jafngömul . . . . —	11	80	15	75	12 5/8
B. Ull, smjör og tólg.					
10. Ull, hvít og velþvegin, pundið á	»	30 1/4	37	78	30 1/4
11. — mislit —	»	24 3/4	30	90	24 3/4
12. Smjör, vel verkað . . . —	»	28	35	»	28
13. Tólg, vel brædd . . . . —	»	23	28	72	23
C. Tóvara af ullu.					
14. Hespugarn, 3 til 6 hespur í pundi, haldi hver hespa 11 skreppur, og hver skreppa 44 þræði, pundið á	»	»	»	»	»
15. Eingirnis sokkar . . . . parið á	»	24	15	»	12
16. Tvíbands gjaldsokkar . —	»	45	»	»	»
17. Sjóvetlingar . . . . —	»	7 1/2	14	6	11 1/4
18. Eingirnis peisa . . . . . hver á	1	2	»	»	»
19. Tvíbands gjaldpeisa . . —	1	58	»	»	»
20. Gjaldvoðar vaðmál, álnar breitt, 1 alin á	»	50	»	»	»
21. — einskepta, 1 al til 5 kv. breið . . . . 1 alin á	»	38	»	»	»
D. Fiskur.					
22. Saltaður fiskur, vel verkaður, vættin á	4	52	27	24	21 4/5
23. Harður fiskur, vel verkaður, vættin á	4	92	29	72	23 4/5
42. Þyrsklingur, vel verkaður —	4	35	26	18	21
25. Hákarl hertur, do. —	4	24	25	48	20 2/5
26. Ísa — do. —	4	14	24	84	20

1860.
er þá 22. Febrúar.

	Ríkismynt rd.	sk.	er þá hundrað á landsvísu rd.	sk.	er þá 1 alin. sk.
E. Lýsi.					
27. Hvalslýsi . . . . . . 8 pottar á	1	34	20	30	$16\frac{1}{4}$
28. Hákarlslýsi . . . . . —	1	49	22	63	18
29. Selslýsi . . . . —	1	47	22	33	18
30. Þorskalýsi . . . . . . —	1	35	20	45	$16\frac{1}{3}$
F. Skinnavara.					
31. Nautskinn . . . . . . 10 pund á	5	62	22	56	18
32. Kýrskinn . . . . —	4	70	28	36	$22\frac{3}{4}$
33. Hrossskinn . . . . . . —	3	76	22	72	$18\frac{1}{5}$
34. Sauðskinn af 2vetrum og eldri, 10 pund á	2	82	22	80	$18\frac{1}{4}$
35. —. af veturgömlum og ám . . . . 10 pund á	2	5	24	60	$19\frac{3}{4}$
36. Selskinn . . . . —	4	12	24	72	$19\frac{4}{5}$
37. Lambskinn (vorlamba), einlit, hvert á	»	$6\frac{1}{2}$	16	24	13
G. Ýmislegt.					
38. Æðardún, velhreinsaður, pundið á	4	57	»	»	»
39. — óhreinsaður, —	1	40	»	»	»
40. Fuglafiður . . . . 10 pund á	3	»	»	»	»
41. Fjallagrös . . . . —	1	38	»	»	»
42. Dagsverk, um heyannir —	»	84	»	»	»
43. Lambsfóður . . . . . . —	1	11	»	»	»
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum, verður:					
Eptir A. eða í fríðu . , ...			31	50	$25\frac{1}{5}$
— B. — í ulln, smjöri og tólg			33	12	$26\frac{1}{2}$
— C. — í tóvöru af ullu			14	51	$11\frac{5}{8}$
— D. — í fiski			26	68	$21\frac{1}{3}$
— E. — í lýsi			21	43	17
— F. — í skinnavöru			23	16	$18\frac{1}{2}$
En meðalverð allra landaura samantalið og skipt með 6, sýnir aðal-meðalverð allra meðalverða			25	8	20

Þegar meta skal fyrtalda landaura til hundraðs, verður:
Eptir A. Hver kýr snemmbær á við hundrað;
eins 6 ær loðnar og lembdar í fardögum;
líka 6 sauðir 3vetrir og eldri,
eða 8 sauðir 2vetrir,
eða 12 veturgamlir,

1860. 22. Februar.

eða 8 ær geldar á hausti;
eins áburðarhestur, 5 til 12 vetra, í fardögum;
en hryssa, á sama aldri, 90 álnir, eða 3/4 hundr., svo 1 1/8 verðs hennar er á við hundrað.

Eptir B. gjöra 12 fjórðungar af ullu, smjöri eða tólg, hundrað.

— C. — 60 pör eingirnissokka, eða 180 pör sjóvetlinga, hundrað.

— D. — 6 vættir af sèrhverri fiskitegund, þar tilnefndri, hundrað.

— E. — 1 tunna, eða 120 pottar lýsis, hundrað.

— F. — 4 fjórðungar nautskinns, hundrað;
eins 6 fjórðungar af kýr-, hross- og sel-skinni; en 8 fjórðungar sauðskinns og 12 fjórðungar ærskinns; svo og 240 lambskinn.

Íslands stiptamtshúsi og skrifstofu biskups 22. Febrúar 1860.

Th. Jónassen. const. H. G. Thordersen.

22. Februar. **Capitelstaxt for begge Skaptafells Sysseler** fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. Islands Stiftamtshus og Bispecontoret (Reykjavík) den 22. Februar 1860.

Verðlagsskrá, sem gildir í Austur- og Vestur-Skaptafells sýslu, frá miðju maí-mánaðar 1860 til sama tíma 1861.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 1[1]	27	11	27	11	21 2/3
— 2	4	»	24	»	19 1/5

[1]) Rubrikkerne ere fuldstændigen anförte i den foran (S. 25 ff.) gjengivne Capitelstaxt for Borgarfjords Syssel.

1860.
22. Februar.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 3	4	88	29	48	23³/₅
— 4	3	65	29	40	23¹/₂
— 5	2	45	29	60	23³/₄
— 6	3	53	28	40	22³/₄
— 7	2	84	»	»	»
— 8	16	6	16	6	13
— 9	11	69	15	60	12¹/₂
B. Nr. 10	»	28¹/₄	35	30	28¹/₄
— 11	»	23	28	72	23
— 12	»	22	27	48	22
— 13	»	20¹/₂	25	60	20¹/₂
C. Nr. 14	»	»	»	»	»
— 15	»	»	»	»	»
— 16	»	16	»	»	»
— 17	»	6¹/₂	12	18	9³/₄
— 18	»	»	»	»	»
— 19	1	»	»	»	»
— 20	»	48	»	-	»
— 21	»	33	»	»	»
D. Nr. 22	»	»	»	»	»
— 23	4	70	28	36	22³/₄
— 24	»	»	»	»	»
— 25	»	»	»	»	»
— 26	4	48	27	»	21³/₅
E. Nr. 27	1	85	28	27	22¹/₄
— 28	1	48	22	48	18
— 29	1	48	22	48	18
— 30	1	35	20	45	16¹/₃
F. Nr. 31	4	40	17	64	14
— 32	3	32	20	»	16
— 33	2	66	16	12	13
— 34	2	29	18	40	14³/₄
— 35	1	49	17	»	14¹/₂
— 36	2	66	16	12	13
— 37	»	5¹/₂	13	72	11
G. Nr. 38	4	30	»	»	»
— 39	»	»	»	»	»
— 40	2	59	»	»	»
— 41	»	93	»	»	»
— 42	»	88	»	»	»
— 43	1	1	»	»	»

1860. Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í
22. Februar. fyrtöldum landaurum, verður:

Eptir A, eða í fríðu	. . . .	24.69	$19^3/_4$
— B, - í ullu, smjöri og tólg	. .	29.29	$23^1/_2$
— C, - í tóvöru af ullu	. . . . .	12.18	$9^3/_4$
— D, - í fiski	. . . .	27.66	22
— E. - í lýsi	. . . .	23.42	$18^3/_4$
— F, - í skinnavöru	. . . .	17. 1	$13^3/_5$
En meðalverð allra landaura samantalið og skipt með 6, sýnir aðal-meðalverð allra meðalverða	. . . .	22.38	18.

Þegar meta skal fyrtalda landaura til hundraðs, verður:

Eptir A. Hver kýr snemmbær á við hundrað;
eins 6 ær loðnar og lembdar í fardögum;
líka 6 sauðir 3vetrir og eldri,
eða 8 sauðir 2vetrir,
eða 12 veturgamlir,
eða 8 ær geldar á hausti;
eins áburðarhestur, 5 til 12 vetra, í fardögum;
en hryssa, á sama aldri, 90 álnir, eða $^3/_4$ hundr.,
svo $1^1/_3$ verðs hennar er á við hundrað.

— B. gjöra 12 fjórðungar af ullu, smjöri eða tólg, hundrað.

— C. — 60 pör eingirnissokka, eða 180 pör sjóvetlinga, hundrað.

— D. — 6 vættir af sérhverri fiskitegund, þar tilnefndri, hundrað.

— E. — 1 tunna, eða 120 pottar lýsis, hundrað.

— F. — 4 fjórðungar nautskinns, hundrað; eins 6 fjórðungar af kýr-, hross- og selskinni; en 8 fjórðungar sauðskinns og 12 fjórðungar ærskinns; svo og 240 lambskinn.

Íslands stiptamtshúsi og skrifstofu biskups 22. Febrúar 1860.

Th. Jónassen. H. G. Thordersen.
const.

Capitelstaxt for Hunavatns og Skagafjords Sysseler fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. 1860. 23. Februar.

Friðriksgáfa 23. Februar 1860.

Verðlagsskrá, sem gildir í Húnavatns og Skagafjarðar sýslum frá miðju maí-mánaðar 1860 til jafnlengdar 1861.

	ríkismynt.		hundrað.		alín.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríður peningur.					
1 hundrað:					
1. 1 kýr í fardögum, ekki yngri en þrjevetur og ekki eldri en 8 vetra, sem beri frá miðjum október til nóvemberloka	42	48	42	48	34
2. 6 ær ekki yngri en tvævetrar og ekki eldri en 6 vetra, loðnar og lembdar í fardögum 1860, hver á	5	»	30	»	24
3. 6 sauðir á hausti, þrèvetrir eða 4 eða 5 vetra, hver á	6	38½	38	39	30½
4. 8 sauðir á hausti tvævetrir —	4	85	39	8	31½
5. 12 — veturgamlir —	3	52½	42	54	34
6. 8 ær á hausti geldar —	4	45½	35	76	28½
7. 10 — — mylkar —	3	10	31	4	25
8. 1 áburðarhestur í fardögum, taminn, ekki yngri en 5 vetra og ekki eldri en 12 vetra . . .	19	67	19	67	16
9. 90 álnir: 1 hryssa jafngömul . .	14	68	19	58½	15½
B. Ull, smjör og tólg.					
1 hundrað:					
10. 120 pund af hvítri ullu, vel þveginni . . . . 1 pund á	»	34	42	48	34
11. 120 pd. af misl. do. do. —	»	26	32	48	26
12. 120 pd. af súru smjöri, vel verkuðu . . . . . —	»	27	33	72	27
13. 120 pd. af tólg, vel bræddri —	»	23	28	72	23
C. Tóvara af ullu.					
1 hundrað:					
14. 30 pd. hespugarns, og sè 3, 4, 5 eða 6 hespur í pundi, haldi hver 11 skreppur, en hver skreppa 44 þræði . . . . 1 pund á	»	»	»	»	»
15. 60 pör eingirnissokka, 1 par á	»	22½	14	6	11
16. 30 — tvinnabands gjaldsokka, 1 par á	»	29½	9	21	7½

1860.
23. Februar.

	ríkismynt. rd.	ríkismynt. sk.	hundrað. rd.	hundrað. sk.	alin. sk.
1 hundrað:					
17. 120 pör tvíþumlaðra sjóvetlinga 1 par á	»	9½	11	84	9½
18. 20 eingirnis peisur . . . hver á	»	58	12	8	9½
19. 15 tvinnabauds gjaldpeisur —	»	86	13	42	11
20. 120 álnir gjaldvoðar vaðmáls álnar breiðs . . . . . . 1 alin á	»	46	57	48	46
21. 120 álnir gjaldvoðar-einskeptu, sem er alin eða 5 kvartil á breidd . . . . 1 alin á	»	29	36	24	29
D. Fiskur.					
1 hundrað:					
22. 6 vættir af saltfiski. . 1 vætt á	4	38	26	36	21
23. 6 — af hörðum fiski —	4	57	27	54	22
24. 6 — af smáfiski . . —	4	51	27	18	22
25. 6 — af ísu . . . . . —	4	16	25	»	20
26. 6 — af hákarli hertum —	3	82½	23	15	18½
E. Lýsi.					
1 hundrað:					
27. 1 tunna hvallýsis . . 8 pottar á	1	40	21	24	17
28. 1 — hákarlslýsis —	1	59	24	21	19½
29. 1 — sellýsis . . . —	1	47	22	33	18
30. 1 — þorskalýsis —	1	37	20	75	16½
F. Skinnavara.					
1 hundrað:					
31. 4 fjórð. nautskinns . . 1 fjórð. á	5	43	21	76	17½
32. 6 — kýrskinns . . —	4	37	26	30	21
33. 6 — hrossskinns . —	3	57	21	54	17
34. 8 — sauðskinns, af tvævetrum sauðum og eldri . . . . —	2	53½	20	44	16½
35. 12 fjórð. sauðskinns af ám og veturg. sauðum —	1	63½	19	90	16
36. 6 fjórð. selskinns . . . —	3	77½	22	81	18½
37. 240 lambskinn (vorlamba), einlit, hvert á	»	6	15	»	12
G. Ýmislegt.					
1 hundrað:					
38. 6 pund af æðardúni, vel hreinsuðum . . . . 1 pund á	4	16	25	»	20
39. 40 pund af æðardúni, óhreinsuðum . . . . 1 pund á	»	»	»	»	»
40. 120 pund af fuglafiðri 1 fjórð. á	3	10	37	24	30
41. 480 pd. af fjallagrösum —	»	83½	41	72	33½
42. 5 álnir: 1 dagsverk um heyannir	»	88	»	»	17½
43. — 1 lambsfóður	1	46	»	»	28½

1860.
23 Februar.

	hundrað.		alin.
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:	rd.	sk.	sk.
Eptir A, eða í fríðu	33	18	26½
— B, — í ullu, smjöri og tólg	34	36	27½
— C, — í tóvöru af ullu	22	6	17½
— D, — í fiski	25	82	20½
— E, — í lýsi	22	14	17½
— F, — í skinnavöru	21	12½	17
En meðalverð allra landaura saman talin	158	72½	126½
og skipt med 6 sýna			
meðalverð allra meðalverða	26	44	21

Friðriksgáfu 23. dag febrúarmánaðar 1860.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Capitelstaxt for Öfjords og Thingö Sysseler i Nord-Amtet fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. Friðriksgáfa den 23. Februar 1860. 23. Februar.

Verðlagsskrá, sem gildir í Eyjafjarðar og þingeyjar sýslum frá miðju maí-mánaðar 1860 til jafnlengdar 1861.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 1[1]	44	73	44	73	36
— 2	5	6	30	36	24½
— 3	6	45	38	78	31
— 4	5	5	40	40	32½
— 5	3	68	44	48	35½
— 6	4	83	38	88	31

[1]) Rubrikkerne findes fuldstændigen gjengivne paa foranstaaende Capitelstaxt for Hunavatns og Skagafjords Sysseler (S. 31 —33).

1860.
23. Februar.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 7	2	83	28	62	23
— 8	22	62	22	62	18
— 9	18	15	24	20	19½
B. Nr. 10	»	32½	40	60	32½
— 11	»	27	332	7	27
— 12	»	27	33	72	27
— 13	»	23	28	72	23
C. Nr. 14	»	»	»	»	»
— 15	»	28	17	48	14
— 16	»	32½	10	15	8
— 17	»	12	15	»	12
— 18	1	»	20	»	16
— 19	1	6	15	90	13
— 20	»	38½	48	12	38½
— 21	»	30	37	48	30
D. Nr. 22	5	»	30	»	24
— 23	4	45	26	78	21½
— 24	4	27	25	66	20½
— 25	3	83½	23	21	18½
— 26	3	63½	21	93	17½
E. Nr. 27	1	45	22	3	17½
— 28	1	62	24	66	20
— 29	1	60	24	36	19½
— 30	1	38½	21	1½	17
F. Nr. 31	5	23	20	92	17
— 32	4	18	25	12	20
— 33	3	24½	19	51	15½
— 34	2	24½	18	4	14½
— 35	1	69	20	60	16½
— 36	4	17	25	6	20
— 37	»	6	15	»	12
G. Nr. 38	4	32	26	»	21
— 39	»	41	17	8	13½
— 40	3	79	45	84	36½
— 41	»	51	25	48	20½
— 42	»	87	»	»	17½
— 43	1	58	»	»	31

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:

Eptir A, eða í friðu	34.77½	28	1860.
— B, — í ullu, smjöri og tólg . .	34.21	27½	23. Februar.
— C, — í tóvöru af ullu	23.44	19	
— D, — í fiski	25.51½	20½	
— E, — í lýsi	23. 2½	18½	
— F, — í skinnavöru	20.59½	16½	
En meðalverð allra landaura saman talin	161.64	130	
og skipt með 6 sýna meðalverð allra meðalverða	26.90⅔	21⅔	

Friðriksgáfu 23. dag febrúarmánaðar 1860.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Capitelstaxt for **Nordermula og Söndermula Sysseler** i Öster-Amtet fra Medio Mai 1860 til samme Tid 1861. Friðriksgáfa den 23. Februar 1860. 23. Februar.

Verðlagsskrá, sem gildir í Norðurmúla og Suðurmúla sýslum frá miðju maí-mánaðar 1860 til jafnlengdar 1861.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	rd.
A. Nr. 1	31	83	31	83	25½
— 2	5	18	31	12	25
— 3	6	88½	41	51	33
— 4	5	34	42	80	34½
— 5	3	71	44	84	36
— 6	5	32	42	64	34
— 7	3	23	32	38	26
— 8	22	»	22	»	17½
— 9	18	75½	25	4½	20
B. Nr. 10	»	32	40	»	32

[1]) Rubrikkerne ere fuldstændigen gjengivne i Taxten for Hunavatns og Skagafjords Sysseler (se foran S. 31—33).

1860.

23. Februar.

	ríkismynt. rd.	sk.	hundrað. rd.	sk.	alin. sk.
B. Nr. 11	»	26	32	48	26
— 12	»	25½	31	84	25½
— 13	»	23	28	72	23
C. Nr. 14	»	»	»	»	»
— 15	»	22	13	72	11
— 16	»	33½	10	45	8½
— 17	»	9	11	24	9
— 18	»	86	17	88	14½
— 19	1	24	18	72	15
— 20	»	48½	60	60	48½
— 21	»	39½	49	36	39½
D. Nr. 22	5	»	30	»	24
— 23	5	1	30	6	24
— 24	4	94½	29	87	24
— 25	3	86	23	36	18½
— 26	3	35	20	18	16
E. Nr. 27	1	24	18	72	15
— 28	1	58	24	6	19
— 29	1	42	21	54	17
— 30	1	38½	21	1½	17
F. Nr. 31	5	36	21	48	17
— 32	4	55	27	42	22
— 33	3	27	19	66	16
— 34	2	6	16	48	13
— 35	1	24½	15	6	12
— 36	4	30	25	84	20½
— 37	»	7	17	48	14
G. Nr. 38	4	37	26	30	21
— 39	»	»	»	»	»
— 40	3	65	44	12	35½
— 41	»	»	»	»	»
— 42	1	7½	»	»	20½
— 43	1	37	»	»	26½

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:

Eptir A, eða í fríðu	34.89	28
— B, — í ullu, smjöri og tólg . .	33.27	26½
— C, — í tóvöru af ullu	26. 2	21
— D, — í fiski	26.68	21½
— E, — í lýsi	21.33½	17
— F, — í skinnavöru	20.49	61½

En meðalverð allra landanra saman talin	162.76½	130½	1860. 23. Februar.
og skipt með 6 sýna meðalverð allra meðalverða	27.12¾	21¾	

Friðriksgáfu 23. dag febrúarmánaðar 1860.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Statskassens Fortrinsret i et Fallitbo.** Khavn den 23. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 101. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 337—38. 23. Februar.

Herr Stiftamtmanden har med behagelig Skrivelse af 7. Marts f. A. tilstillet Ministeriet den islandske Landsoverretsdomsact i Sagen den Kongelige Kasse contra Jomfruerne M. K. Lassen, J. M. Lassen m. Fl., hvoraf erfares, at Retten har stadfæstet den paaankede Skifterepartition i Boet efter afdöde Amtmand over Nord- og Östamtet, Etatsraad Grímur Johnsen, og saaledes nægtet Statskassen enhver Fyldestgjörelse af samme for dens Fordring til Belöb i det Hele 509 Rdl. 92 Sk., nemlig 462 Rdl. 92 Sk. i formeget oppebaaren Gage, 37 Rdl. 46 Sk. i resterende Rangskat, og 9 Rdl. 50 Sk. for Brevporto til Postkassen.

Da Pl. 23. Juli 1819 ikke er udvidet til Island, jfr. Rentekammer Skrivelse af 28. August 1830, maa man vel være enig med Overretten i, at der ikke kan tilkomme Statskassen for nogen Deel af dens Fordring Fortrinsret i Fallitboet fremfor den til de Indstævnte under 21. September 1836 udstedte Panteobligation, forsaavidt som det er rigtigt, at denne, saaledes som Retten har antaget, virkelig kan betragtes som et Pantekrav, men dette er, efter Ministeriets Formening, netop Hovedspörgsmaalet i denne Sag, og i denne

1860. Henseende skjönner man ikke rettere, end at Over-
23. Februar. rettens Dom er mindre vel grundet, allerede fordi den omhandlede Obligation end ikke i Kongeriget er holdt i Kraft som en Panteobligation, da den ikke er thinglæst inden de i Forordn. 28. Juli 1841 § 1 foreskrevne 12 Uger fra denne Anordnings Dato at regne.

Skjöndt der saaledes fra denne Side betragtet vistnok turde være god Grund til at indanke bemeldte Overretsdom til Höiesteret, har Ministeriet dog, med Hensyn til at Skiftepartitionen er fuldbyrdet ved Udbetalingen i Foraaret 1853 og at Modtagerne, efter hvad der er oplyst, ere aldeles uformuende, antaget, at Appellen ikke vilde kunne give noget Udbytte for Statskassen, og man har derfor, efter om Sagen at have brevvexlet med Kammeradvocaten og Indenrigsministeriet, acquiesceret ved Overrettens Dom.

Ved herom at meddele Dem Underretning, skulde man derfor tjenstligst anmode Dem om behageligen at ville foranledige, at det omhandlede Belöb, 509 Rdl. 92 Sk., under Paaberaabelse af denne Skrivelse, föres til formelig Udgift i vedkommende Regnskaber som uerholdeligt.

23 Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til den kgl. Commissarius paa Althinget i 1859 ang. **Autorisation af Skeljavík til Handelsplads.** Khavn den 23. Februar 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 100.

I et hertil indkommet Andragende har islandsk Kjöbmand Grosserer Hillebrandt her af Staden sögt at paavise, at det ikke er hensigtsmæssigt, at Skeljavík inden Stranda Syssel autoriseres som Handelsplads.

Da de i bemeldte Andragende indeholdte Bemærkninger synes at være af betydelig Vægt, skulde man, ved at tilstille Herr Amtmanden vedlagte Gjenpart af samme, tj. anmode Dem om behagel. at ville meddele

Deres Yttringer derover ved Afgivelsen af den Betænkning, som De, som kgl. Commissarius, har at meddele over det sidstafholdte Althings Petition om Autorisationen af Skeljavík og Straumfjord til Handelspladser, og dersom denne Betænkning allerede maatte være afgiven ved Modtagelsen af denne Skrivelse, da at yttre Dem over Andragendet i Continuation deraf. Da derhos Erfaringen har viist, at flere af de i den senere Tid autoriserede Handelspladser i Island t. Ex. Thorshavn, Borðeyri og Sauðárkrók, ikke ere blevne benyttede til der at etablere fast Handel, men alene som Anlöbssteder til der at drive Handel fra Skibe, og da Öiemedet med disse Steders Autorisation som Handelssteder saaledes kun meget ufuldkomment er opnaaet, og en saadan Benyttelse endogsaa maa ansees stridende mod de Principer, hvorpaa Pl. 19. Mai 1854 er bygget, skulde man navnlig udbede sig Herr Amtmandens Yttringer meddelte om, hvorvidt det er sandsynligt at faste Handlende ville nedsætte sig paa Skeljavík, og om der ikke for at forebygge Elusion af Pl. 19. Mai 1854 maatte være Anledning til at knytte Autorisationen af Skeljavík til den Betingelse, at der sammesteds oprettes et eller flere faste Handelsetablissementer, saaat det först, naar saadant er skeet, skal være tilladt Andre end faste Handlende at anlöbe Stedet for der at drive Handel.

1860. 23. Februar.

Lov om **extraordinair Pension** til **Stiftsprovst Árni Helgason.** Christiansborg Slot den 3. Marts 1860. — Kirke- og Underviisningsmin. Isl. Forest. og Resol. Prot. 1860, Nr. 2. Dep. Tid. 1860 S. 59—60 og 319—320. Algreen-Ussings Lovsamling 1860 S. 336—337. — Tíðindi um stjórnarm. Íslands I, S. 338—340. 3. Marts

Lög um eptirlauna viðbót handa fyrrum sóknarpresti til Garða og Bessastaða og prófasti í Gullbringu

1860. 3. Marts. og Kjósar sýslum á Íslandi, stiptprófasti Árna Helgasyni.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Lög þessi hefur ríkisþingið fallizt á og Vjer staðfest með samþykki Voru:

Fyrrum sóknarpresti til Garða og Bessastaða og prófasti í Gullbringu og Kjósar sýslum á Íslandi, stiptprófasti Árna Helgasyni, veitast 300 ríkisdalir á ári hverju úr ríkissjóðnum í viðbót við eptirlaun sín.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða. — Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 3. dag marzmánaðar 1860.

Lov om en extraordinair Pension for forhenværende Sognepræst til Garðar og Bessastaðir og Provst i Gullbringu og Kjósar Sysseler i Island, Stiftsprovst Árni Helgason.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Forhenværende Sognepræst til Garðar og Bessastaðir og Provst i Gullbringu og Kjósar Sysseler i Island, Stiftsprovst Árni Helgason, tillægges af Statskassen en extraordinair Pension af 300 Rdl. aarlig.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 3die Marts 1860.

20 Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Marineministeriet ang. **Opsendelse af et Krigsskib** til Island. Khavn den 20. Marts 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 122. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 340—42.

I Anledning af en fra det sidst forsamlede Althing indkommen allerunderdanigst Petition ang. fremmede Nationers Fiskerier under Island, udbad man sig i Skrivelse af 4. i f. M. meddeelt Marineministeriets Yttringer om det i bemeldte Petition fremsatte Andragende om Opsendelsen af 4 Kuttere hvert Aar for at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og opretholde Orden omkring Landets Kyster, hvorhos man ved samme Leilighed udtalte, at hvis den omhandlede Foranstaltning ikke kunde iværksættes, maatte det ansees i höi Grad önskeligt, at der atter iaar ligesom forrige Aar maatte blive opsendt et Krigsskib til Island i den Hensigt at forhindre fremmede Nationers Fiskere i at krænke Islændernes Rettigheder. 1860. 20. Marts.

Marineministeriet har imidlertid i beh. Skrivelse af 14. i f. M. underrettet Justitsministeriet om, at det ikke seer sig istand til at imödekomme Althingets Andragende om at opsende 4 Kuttere aarlig til Island, samt at der heller ikke iaar vilde kunne stationeres et Krigsskib ved Landet, da de Krav, der i andre Öiemed gjordes til de til Övelsesudrustninger bevilgede Pengemidler, iaar vare saa betydelige, at der ikke vilde kunne disponeres over det fornödne Belöb til at afholde Udgifterne ved den ommeldte Expedition til Island.

Naar man nu desuagtet tillader sig paany at henvende sig til velbemeldte Ministerium angaaende denne Sag, saa er dette begrundet i den særdeles Vigtighed samme har for den paagjældende Landsdeel, idet dennes vigtigste Næringskilde maa ansees at være udsat for at lide et stort Afbræk eller endog for Ödelæggelse, dersom de fremmede Fiskere uhindret kunne drive Fiskeri under Landets Kyster, hvorfra de locale Autoriteter ere ude af Stand til at forhindre dem, ligesom de værgelöse Indbyggere savne den nödvendige Beskyttelse mod Overlast og Indgreb i deres Formueretligheder fra de fremmede Fiskeres Side, hvorover der ere blevne

1860. førte hyppige og, som det synes, vel begrundede Klager.
20. Marts. Hvor vigtigt det iövrigt er, at Hans Majestæts Territorialhöihed tilsöes omkring Landets Kyster kan ved det danske Orlogsflag blive beskyttet imod Krænkelser af fremmede Fiskere, vil det være overflödigt nærmere at udvikle for Deres Excellence.

Idet jeg endnu skal bemærke, at skjöndt Althinget ikke har anseet Opsendelsen af eet Krigsskib tilstrækkeligt til Öiemedets Opnaaelse, maa det dog, saavel efter Althingets Udtalelser, som efter den i forrige Aar gjorte Erfaring, der vil være Marineministeriet bekjendt af Justitsministeriets tidligere Meddelelse, antages, at der herved vil opnaaes et særdeles betydeligt Gode, tillader jeg mig paany at anbefale denne for Islands Indvaanere vigtige Sag til Ministeriets særdeles Opmærksomhed med Tilföiende, at saafremt samme maatte see sig i Stand til at imödekomme Ministeriets Önske i den ommeldte Henseende, vilde det for Öiemedets Skyld være nödvendigt, at den omhandlede Expedition kunde finde Sted saa betimeligt i Foraaret, som dette efter Omstændighederne maatte være muligt.

Om hvad der herefter maatte blive besluttet, turde man udbede sig Underretning behagel. meddeelt.

31. Marts. **Finantslov for Finantsaaret fra 1. Apr. 1860 til 31. Marts 1861.** — Indenrigsministeriet. Depart. Tid. 1860, S. 417—434 og 455—474. Algreen-Ussings Lovsamling 1860, S. 377—419. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Cap. I. (Indtægt): — — —

§ 4 . . . .

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß	1860. 31. Marts.
A. Island:			
1. Almindelige Indtægter:			
a. Afgifter af Arv og overdragne Eiendomme	800 »		
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	550 »		
c. Rangskat	500 »		
		1850 »	
2. Særegne Indtægter:			
a. Syslernes Forpagtningsafgifter	2610 »		
b. Laugthingsskriverlön	32 6		
c. Administrerede Mandtalsbogs-intrader	700 »		
d. Kongetiende	3800 »		
e. Laugmandstold	380 »		
f. Afgifter af den islandske Handel	11700 »		
g. Indtægter af det kgl. Jordegods	9260 »		
h. Forpagtningsintrader	51 64		
i. Afgift af Jorden Bessastad m. m.	100 »		
k. Tilfældige Indtægter	1100 »		
		29733 70	
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Eiendomme, samt Renter af de i de solgte Eiendomme endnu indestaaende Salgscapitaler		400 »	
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer		7820 »	
		39803 70	

. . . . . .

Cap. II. (Udgift).

§ 9. Til Justitsministeriet bevilges nedenstaaende . .

G. Island.

a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:

1860. 31. Marts.

	Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd β
1. Lönninger, Contoirhold m. v. 19715 Rd. » Sk.		
2. Andre Udgifter 3562 — 64 -	23277 64	
b. Udgifter Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet vedk.:		
1. Udgifter til Geistligheden 3948 Rd. 72 Sk.		
2. Det lærde Skolevæsen: *a.* Lönninger 8450 Rd. *b.* Andre Udg. 6274 — 14724 —	18672 72	
c. Uforudsete og tilfældige Udgifter	4000 »	45950 40
I. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne samt Erstatning for udlagt Læsteafgift		10000 »
§ 14. Til andre og overordentlige Statsudgifter, Justitsministeriet vedkommende:		
23. I Anledning af Faareskabet i Island .		10000 »

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

31. Marts. **Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1859—60.** — Indenrigsministeriet. Depart. Tid. 1860, S. 397—400. Algreen-Ussings Lovsamling for 1860, S. 373—377. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

. . . . . .

§ 3. Til Justitsministeriet bevilges et Tillæg af nedenstaaende . . . .

7. *ad* § 9 G. Island: 1860.

a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende: 31. Marts.

1. Lönninger . . . . 100 Rd. » Sk.

2. Andre Udgifter . . . . . 11701 — 48 —

b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet vedk.:

Udgifter til Geistligheden . . . . . 300 — » —

. . . . . .

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Islandske Departements Skrivelse til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet ang. Udredelsen af **Udgifterne ved islandske Dövstummes Ophold paa det kgl. Dövstumme-Institut** i Kjöbenhavn. Khavn den 11. April 1860. — 11. April.
Isl. Copieb. 1860, Nr. 151.

Ved at meddele Departementet, at den dövstumme Pige, Kristín Guðnadóttir af Syðralón inden Thingö Syssel kan blive optaget som Elev paa det Kgl. Dövstumme-Institut heri Staden, har Ministeriet, med Hensyn til at Amtmanden har bemærket, at Udgiften i Anledning af bemeldte Piges Ophold i Institutet vil være at udrede af Amtets Fattigkasser, udbedt sig Departementets Yttringer i saa Henseende.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstl. at tilbagemelde, at Udgifterne ved islandske Dövstummes Ophold paa det herværende Institut ville, naar vedkommende Slægtninge ikke kunne udrede samme, overeensstemmende med Cancelli Skrivelse af 9. Oktober 1832 og Kirke- og Underviisningsministeriets Skr. af 12. Mai 1849, være at udrede af Amtets Fattigkasser, saaledes at de forelöbig udbetales af Finantshovedkassen imod Refusion til Islands Jordebogskasse.

De fremsendte Bilage remitteres hoslagt, idet man derhos tjenstl. skulde udbede sig meddeelt Underret-

1860. ning om hvorvidt den Paagjældende, ifölge de saaledes
11. April. meddelte Oplysninger, kan ventes optaget paa Institutet, for at man derefter kan tilskrive Amtmanden over Islands Nord- og Öst-Amt det videre Fornödne.

12. April. **Justitsministeriets** Skrivelse til Marineministeriet ang. et **Krigsskibs Sendelse til Island** samt Adgang for **Islændere** til at **lære Sömandskab.** Khavn den 12. April 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 162. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 342—343.

Efterat Justitsministeriet paany havde henvendt sig til det ærede Marineministerium angaaende Opsendelsen af et Krigsskib til Island for at beskytte Islænderne mod Indgreb i deres Rettigheder af fremmede Nationers Fiskere, har velbemeldte Ministerium i behagelig Skrivelse af 31. i f. M. meddeelt, at det paa Grund af manglende Pengemidler ikke seer sig istand til iaar at foranstalte en særegen Udrustning til Island, men at samme, for saavidt muligt at imödekomme Justitsministeriets Önske, er villigt til at lade Cadetskibet, Skruecorvetten Heimdal, paa dets sædvanlige Tour, der begynder i Midten af Maimaaned, anlöbe Island, samt beordre Chefen for samme til, indenfor Grændsen af den Tid, som Corvetten under Hensyn paa dens övrige Bestemmelse kan opholde sig ved Island, at udföre, hvad der efter Forhandling med Autoriteterne paa Öen maatte findes hensigtsmæssigt og passende, hvorhos der bemærkes, at der Intet vil være til Hinder for, at et passende Antal Islændere tages ombord i Corvetten for at nddannes tilsöes. Det ærede Ministerium har dernæst meddeelt, at Skruecorvetten Heimdal senere paa Aaret, dog ikke förend i September Maaned, vilde kunne vende tilbage til Island, dersom det maatte antages, at derved vilde opnaaes noget Væsentligt, men at Opholdet ved Landet vilde

kun blive kort, deels paa Grund af Aarstiden, deels paa Grund af Corvettens övrige Bestemmelse. 1860. 12. April.

I Anledning heraf undlader man ikke tjenstligst at melde, at Justitsministeriet, med særdeles Paaskjönnelse af den Beredvillighed, hvormed det ærede Marineministerium er imödekommet samme i denne Sag, modtager velbemeldte Ministeriums Tilbud om, at lade Cadetskibet i det antydede Öiemed anlöbe Island paa dets sædvanlige Tour iaar, samt om, at der gives nogle Islændere, der maatte attraae saadant, Leilighed til at uddanne sig tilsöes ved Ophold ombord i Corvetten, imod at de dermed forbundne Omkostninger blive refunderede Marinen af Justitsministeriet. Derimod troer Ministeriet at maatte renoncere paa, at Corvetten vender tilbage til Island i September Maaned, da dette paa Grund af den fremrykkede Aarstid ikke kan antages at ville bidrage noget Væsentligt til Beskyttelsen af de islandske Fiskerier.

Idet man derhos aflægger Marineministeriet sin forbindtligste Tak for det Tilsagn, der af samme er givet om, at et Krigsskib for Fremtiden af og til vil blive sendt til Island, maa man med Hensyn til det af velbemeldte Ministerium berörte Spörgsmaal, om yderligere Foranstaltninger maatte kunne træffes i det omhandlede Öiemed, forbeholde sig senere at tage samme under nærmere Overveielse.

Sluttelig skulde man udbede sig meddeelt Underretning om Corvetten Heimdal directe anlöber Reykjavík, og til hvilken Tid den kan antages at ville ankomme dertil, forat man herom kunde underrette vedkommende Autoritet, idet man skal tillade sig at bemærke, at det maa ansees önskeligt, om Corvetten senere kunde anlöbe en Havn paa Vesterlandet t. Ex. Stykkisholm eller Dýrafjord.

Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Understöttelse** 17. April.

1860. 17. April. **til Flatö Stiftelse.** Khavn den 17. April 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 176. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 344.

At der ved den under 31. i f. M. udkomne Finantslov for Aaret 18⁶⁰/₆₁ er bevilget den af Provst O. Sivertsen og Hustru i Aaret 1833 oprettede Stiftelse paa Flatö en Understöttelse engang for Alle af 200 Rdl., det undlader man ikke herved tjenstl. at meddele Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse i Forbindelse med Skrivelse herfra af 13. Oktbr. sidstleden.

18 April. **Finantsministeriets** Skrivelse til Justitsministeriet ang. en **Telegraphforbindelse** mellem Europa og Nordamerika **over Island.** Khavn den 18. April 1860. — Isl. Journ. 8, Nr. 928. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 344—45.

Da Finantsministeriet af en fra Indenrigsministeriet modtagen Skrivelse har Anledning til at formode, at det Kongelige Ministerium nærer Tvivl om, hvorvidt den Oberst Tal. P. Shaffner af Kentucky i de Nordamerikanske Fristater under 16. August 1854 meddelte Concession til Anlægget og Driften af en electromagnetisk Telegraphforbindelse mellem Europa og Nordamerika over Færöerne, Island og Grönland, endnu er i Kraft, har Finantsministeriet ikke villet undlade herved tjenstligst at meddele, at efterat Oberst Shaffner har opfyldt den ham efter Artikel 10 i Concessionen paahvilende Forpligtelse at deponere et Belöb af 100,000 Rdl., er ovennævnte Concession fremdeles i Kraft, hvorimod Oberst Shaffner har afhændet en Deel af sine Rettigheder efter samme til Dhrr. Croskey og Magnus af London.

I tilstundende Sommer agtes en Expedition foretagen til Undersögelse af, hvorvidt Foretagendet er

udförligt, og har Finantsministeriet givet Tilsagn om at ville bevirke, at samtlige Autoriteter paa Færöerne, Island og Grönland vise Deeltagerne i Expeditionen al mulig Imödekommen og Hjælp. Saasnart Indberetning om Expeditionens Afgangstid er modtagen, skal Finantsministeriet derfor tillade sig i denne Anledning nærmere at henvende sig til det Kongelige Ministerium, paa hvis velvillige Bistand i saa Henseende man troer at burde regne. 1860. 18 April.

Det **islandske Departements** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Finantslovens Anvendelse**. Khavn den 19. April 1860. — Isl. Copiebog Nr. 217. — Denne Skrivelse er mut. mut. en ordret Gjengivelse af isl. Dep. Skriv. til Stiftamtmanden af 8. Febr. 1859, hvorfor der forsaavidt henvises til denne, men optager i Slutningen fölgende Tillæg: 19. April.

— — — Slutteligen undlader man ikke, med Hensyn til Refusionen af det ved Tillægsbevillingslov af 29. December 1857 bevilgede Forskud af 4000 Rdl. i Anledning af den i Islands Sönderamt herskende Skabsyge, at henlede Opmærksomheden paa de vedlagte Anmærkninger til Finantslovforslaget a § 4,4, hvorefter det forbemeldte Forskud, som er forfaldet til Betaling i indeværende Finantsaar, er indrömmet Rentefrihed i det Hele.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. Anlæggelse af en **Landingsbro ved Reykjavik**. Khavn den 20. April 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 229. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 346. 20. April.

Ved at fremsende et fra Consul Koch til Reykjavik Havnecommission indkommet Forslag angaaende

1860. Anlæggelsen af en Landingsbro ved Reykjavík, har
20. April. Herr Stiftamtmanden, i Henhold til en fra Byens Handlende over bemeldte Forslag indhentet Erklæring, i behagelig Skrivelse af 26. October f. A. paa det Bestemteste fraraadet at gaa ind paa tidtnævnte Forslag, medens De derimod fremdeles indstændig har anbefalet, at der maatte bevirkes Byen den fornödne Understöttelse af Statskassen til Anlæggelsen af et indelukket Havnebassin paa den af Dem i Skrivelse hertil af 14. November 1857 foreslaaede Maade, hvorhos De for det Tilfælde, at en saadan Understöttelse ikke maatte kunne erholdes, har tilraadet at indskrænke sig til Anlæggelsen af en hensigtsmæssig Baadebro, hvilken formeentligen vilde kunne opföres for en Sum af c. 5000 Rdl.

Foranlediget heraf, undlader jeg ikke herved tjenstligen at meddele Herr Stiftamtmanden til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, at Ministeriet ikke seer sig istand til at gaae ind paa enten det omhandlede Andragende fra Consul Koch eller det i Aaret 1857 indgivne Forslag, hvorhos man med Hensyn til det sidstnævnte maa bemærke, at Omkostningerne ved Anlæget af et indelukket Havnebassin ifölge en fra Civilingenieur Fischer senere modtaget Plan og Oversigt vilde oplöbe til c. 50,000 Rdl. Hvad dernæst Anlæggelsen af den i Deres ovennævnte Skrivelse ommeldte Baadebro angaaer, da seer Ministeriet sig ikke istand til derom at yttre nogen Mening förend Havnecommissionens Betænkning desangaaende foreligger, ligesom der ogsaa forinden Noget kan foretages med Hensyn til den i Stiftamtets forberörte Skrivelse af 14. November 1857 foreslaaede Nedsættelse i de nugjældende Havnetaxter, vil være nödvendigt, at bemeldte Commissions nærmere Forslag desangaaende tilveiebringes.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. Behandlingen af **Faareskabssagen.** Khavn den 20. April 1860. — Isl. Copiebog 1860, Nr. 222. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 347—49. 1860. 20. April.

Skjönt det af de Indberetninger, som man har modtaget deels fra den i Anledning af Faareskabssygdommen i Reykjavík nedsatte Commission, deels fra Hr. Stiftamtmanden, og som ere daterede resp. den 26. og 27. f. M., fremgaaer, at Sundhedstilstanden blandt Faarene i det Hele maa ansees for at være tilfredsstillende, maa Ministeriet, der fuldkommen paaskjönner den Iver og Nidkjærhed, hvormed Commissionen hidtil har udfört det den overdragne Hverv, ansee det for rettest, at Commissionen fremdeles indtil Videre vedbliver sin Virksomhed paa samme Maade som hidtil, ligesom det ogsaa, da den i Deres Skrivelse af 28. i f. M. ommeldte Beslutning kun kan betragtes som aldeles forelöbig, overlades Hr. Stiftamtmanden efter Conference med Commissionen at tage Bestemmelse om, hvorvidt og i hvor lang Tid det maatte ansees nödvendigt at lade Dyrlægerne Hansteen og Krause forlænge deres Ophold i Island, hvilket i al Fald maa antages at være önskeligt indtil Faarenes Badning i indeværende Foraar er foretaget.

Naar Commissionen derimod, som dens i Extract-Afskrift vedlagte Skrivelse udviser, har anholdt om, deels at dens Autoritet foröges ved en kgl. Resolution, deels at den administrative Forretningsgang i Skabsagen simplificeres derved, at Commissionen erholder en umiddelbar administrativ Myndighed med Hensyn til Kurens Gjennemförelse i Sydamtet og stilles under Ministeriets umiddelbare Control, skal man hertil bemærke, at ligesom Tiden siden Dampskibets Ankomst ikke har tilladt at forelægge Hans Majestæt Kongen Sagen, hvortil der ei heller efter dens nuværende Stilling synes at være tilstrækkelig Anledning, saaledes

1860. skjönner Ministeriet ikke rettere, end at den Organi-
20. April. sation, der er givet Commissionen i Medhold af Ministeriets Skrivelse af 17. Octbr. f. A., er i det Hele hensigtsmæssig og tilstrækkelig betryggende for dens Autoritet, hvorved man imidlertid skal tilföie, at Ministeriet ikke har modtaget Gjenpart af den for Commissionen af Stiftamtet udfærdigede Instrux, hvilken derfor bedes indsendt snarest muligt, men man forudsætter iövrigt, at samme i det Væsentlige er overeensstemmende med Indholdet af Ministeriets nysanförte Skrivelse af 17. Oktbr. f. A. Forövrigt maa Ministeriet ansee det for önskeligt, at Commissionen indsender sine Beretninger hertil gjennem Amtet, for at dette kan være bekjendt med sammes Indhold og erholde Leilighed til at yttre sig over de Punkter, hvortil det maattte finde sig foranlediget.

Forsaavidt Commissionen endvidere har andraget paa selv at vælge og afskedige de Politiofficianter, den anseer som fornödne til Udförelsen af dens Foranstaltninger, samt at meddele dem en saadan Instrux, som den maatte finde nödvendig, da vil Ministeriet, i Erkjendelsen af de gavnlige Fölger, som denne Foranstaltning, efter Commissionens Beretning, maa antages at have medfört, ikke have Noget imod, at de ommeldte Betjente fremdeles benyttes i nævnte Öiemed, samt at det overlades til Commissionen at ansætte og afskedige dem, men man forventer dog, at det vil blive taget under nærmere Overveielse, deels om ikke deres Antal maatte kunne noget indskrænkes, deels om ikke det dem hidtil givne Vederlag, der forekommer Ministeriet at være meget höit, maatte kunne nedsættes.

Hvad dernæst angaaer Commissionens Indstilling om, at der stilles til dens Raadighed de til dens Functioners Udförelse fornödne Pengemidler, maa man henlede Opmærksomheden paa, at det allerede ved Ministeriets Skrivelse af 17. Oktbr. f. A., overeensstemmende med de kgl. Commissariers Indstilling, er bestemt, at

der skulde stilles til Commissionens Raadighed den Pengesum, der var fornöden til Bestridelse af Udgifterne ved dens Forretningsförelse, hvorimod man er gaaet ud fra, at der for Fremtiden ikke kunde være Spörgsmaal om andre Udgifter i Anledning af Faareskabssygdommen, med Undtagelse af Lönnen til Dyrlægerne, og navnligen er det en Selvfölge, at det maa paaligge vedkommende Eiere selv at bekoste Anskaffelsen af de fornödne Læge- og Bademidler til deres Faar, i alt Fald med Undtagelse af ganske særegne Tilfælde, i Overeensstemmelse med de Regler, som derom indeholdes i det af de kgl. Commissairer ndarbeidede Regulativ af 14. September f. A. § 15. Iövrigt ville de omhandlede Udgifter, saavelsom hvad der fremdeles medgaaer til Dyrlægernes og Politiofficianternes Lönning være at afholde af den ved Finantsloven for indeværende Aar under § 14 Nr. 23 bevilgede Sum af 10,000 Rdl. Med Hensyn til Commissionens Henstilling om, hvorvidt dens Virksomhed fremdeles bör indskrænkes til Sönderamtet alene, skal man bemærke, at Ministeriet, som forberört, vel ikke er bekjendt med hvad der i saa Henseende er bestemt i den for Commissionen udfærdigede Instrux, men at det efter Justitsministeriets tidtmeldte Skrivelse af 17. Oktbr. f. A. ikke var tilsigtet at begrændse Commissionens Virksomhed alene til Sönderamtet, forsaavidt der maatte være nogen Anledning til at antage, at Sygdommen var tilstede udenfor bemeldte Amt. 1860. 20. April.

Idet man endnu, efter den af Commissionen dertil givne Anledning, maa have Herr Stiftamtmanden anmodet om at holde vaagent Öie med Pressen, og drage Vedkommende til Ansvar, forsaavidt dertil maatte være Anledning, undlader man ikke sluttelig at tilföie, at man ved Skrivelse af D. D. har paalagt de övrige Amtmænd strængt at paasee, at der navnligen fra Embedsmændenes Side ikke lægges Hindringer iveien for de Foranstaltninger, som af Commissionen, efter

1860. den samme dertil af Regjeringen meddelte Bemyndi-
20. April. gelse, maatte blive trufne, enten i Sönderamtet eller i de 2 andre Amter, samt at indskjærpe dem, at det er deres Pligt at understötte Commissionens Bestræbelser i denne for Landet vigtige Sag. — Om Foranstaaende bedes Commissionen meddeelt fornöden Underretning.

24. April. **Lov om Udbetaling af Gager og Lönninger i** Finantsaaret 1860—61 til Embedsmænd og Bestillingsmænd paa Island. Christiansborg Slot den 24. April 1860. — Efterat Althingets Betænkning ifölge kgl. Resol. af 27. Mai 1859 var bleven indhentet ang. Udkast til Lov om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd[1]), blev et i det Væsentlige med dette overeensstemmende Udkast forelagt Rigsdagen i 1860 (Dep. Tid. S. 91—95) men forkastedes, hvorimod et af Justitsministeren til samme stillet Ændringsforslag vedtoges og stadfæstedes i nedenstaaende Form under 24. April 1860. — Isl. Dep. Forest. og Resol. Prot. 1860 Nr. 6. Dep. Tid. 1860 S. 454. Algreen-Ussings Lovsamling 1860 S 454—455.

Lov om Udbetaling af Gager og Lönninger i Finantsaaret 1860—61 til Embedsmænd og Bestillingsmænd paa Island.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Lov af 30. December 1858[2]) om Udbetaling af Gager og Lönninger i Finantsaaret 1859—60 bliver gjældende for Finantsaaret 1860—61 med Hensyn til vedkommende Embedsmænd og Bestillingsmænd paa Island.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg den 24. April 1860.

---

[1]) Ang. de paa Althinget förte Forhandlinger samt Althingets Betænkning see Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1458, 1732 og 1887.

[2]) Den her ommeldte Lov af 30. Decbr. 1858 er ikke, saaledes

Instruction for de **kongelige Consuler** i Udlandet. Skodsborg den 11. Mai 1860. — Denne Instruction udelades her ligesom den tidligere gjældende af 4. 1860. 11. Mai.

som de ældre Love af samme Slags, optagen i Lovsamlingen paa vedkommende Sted, og gjengives derfor her, forsaavidt den ikke er eenslydende med den næstforegaaende nl. Lov af 29. Decbr. 1857, som findes i denne Samlings 17. Bind S. 241 ff., hvortil der altsaa iövrigt henvises.

§ 1. De faste Pengeindtægter — saavel egentlige Gager, Lönninger og personlige Tillæg som faste Vederlag i Penge for Naturalydelser — der ere tillagte Embedsmænd og Bestillingsmænd, som lönnes af Statskassen eller de i Finantsloven opförte særlige Fonds, skulle i Finantsaaret 1859—60 udbetales saaledes, at en Deel deraf ansættes i Sæd, nemlig 60 Rdl. af hvert af de förste 5 Hundreder, 40 Rdl. af hvert af de fölgende 5 Hundreder, 20 Rdl. af hvert af de næste 5 og endelig 10 Rdl. af hvert af de derefter fölgende 5 Hundreder, saaledes at 4 Rdl. sættes lige med een Tönde Sæd. Denne Ansættelse finder kun Sted, forsaavidt den giver et heelt Antal Tönder, medens det övrige Belöb ikke bliver Gjenstand for Ansættelse. Fremdeles skal den Deel af den aarlige Lönning, som efter denne Bestemmelse kommer Embedsmændene tilgode, afrundes saaledes, at den udgjör et lige Antal af hele Rigsdaler, saa at det Overskydende bortfalder. Det Qvantum Sæd, der saaledes tilkommer en Embeds- eller Bestillingsmand, beregnes ham til Indtægt med Gjennemsnitsværdien af de 4 Sædarter, Hvede, Rug, Byg og Havre, efter den den 31. Januar 1859 satte Capitelstaxt for det foregaaende Aars Afgröde af Hvede i det samlede Lollands-Falsters Stift, og af Rug, Byg og Havre i Sjællands Stift. Den Sædværdi, som herefter kommer Vedkommende tilgode, ansættes dog i intet Tilfælde mindre end til 4 Rdl. eller höiere end til 6 Rdl. pr. Tönde. § 2. . . . § 3. . . . — Nærværende Lov skal ikke finde Anvendelse paa Medlemmerne af Rigets Höiesteret, paa de ved Kjöbenhavns Universitet ansatte normerede Professorer og normerede Docenter, de ved den polytechniske Læreanstalt ansatte Lærere eller de ved det kongelige Dövstummeinstitut og Blindeinstituttet ansatte Embeds- og Bestillingsmænd. § 4 . . . § 5 . . . § 6 . . . § 7. De med denne Lovs Anvendelse forbundne Udgifter bevilges. . . .

1860. August 1824 og er ogsaa ombyttet med en ny under 24. Marts
11. Mai. 1868. Den findes trykt i Dep. Tid. 1860 S. 553–569 og Algreen-Ussings Lovsamling 1860 S. 480—499.

12. Mai. **Islandske Departements** Skrivelse til Stiftamtmanden ang. **Ombytning og Indkaldelse af Statsobligationer.** Khavn den 12. Mai 1860. — Isl. Copieb. 1860 Nr. 255. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands 1, 350–51.

Ved at fremsende hoslagte af Finantsministeriet udstedte Bekjendtgjörelser nemlig:

1) af 22. Septbr. 1859 ang. den Fremgangsmaade, som bliver at fölge ved Ombytningen af ældre Statsobligationer, hvad enten disse ere indkaldte eller frivillig indsendes.

2) af 30. Januar 1860 ang. Indkaldelse af visse Statsobligationer og Indskrivningsbeviser til Ombytning og

3) af 20. April 1860 ang. Indkaldelse af visse Statsobligationer til Ombytning, har Finantsministeriets 4. Departement i Skrivelse af 3. d. M. meddeelt, at disse Bekjendtgjörelser, uagtet deres almindelige Indhold, *ikke skulde gjælde for Island*, hvilket heller ikke vil være Tilfældet med de Bekjendtgjörelser, hvorved Statsobligationer herefter maatte blive indkaldte til Ombytning, saa at de Obligationer, der findes i Island, ikke ere at ansee som indkaldte, og at altsaa Forrentningen ved den islandske Jordebogskasse vedbliver uforandret, uagtet det Slags Obligationer, hvortil de höre, ved *en* saadan Bekjendtgjörelse maatte være indkaldte til Ombytning med den Bestemmelse, at Forrentningen ophörer fra en af Finantsministeriet fastsat Tid.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Hr. Stiftamtmanden til behagel. Efterretning og videre fornöden Bekjendtgjörelse.

Indenrigsministeriets Skrivelse til Justitsministeriet ang. Fremgangsmaaden ved Behandlingen og Afgjörelsen af Ansögninger om Meddelelse af **Eneret paa industrielle Opfindelser.** Khavn den 14. Mai 1860. 1860. 14. Mai.

At det paa en af Indenrigsministeriet derom nedlagt allernnderdanigst Forestilling under 24. f. M. har behaget Hans Majestæt Kongen allernaadigst at resolvere, at den anordnede Fremgangsmaade ved Behandlingen og Afgjörelsen af Ansögninger om Meddelelse af Eneret paa industrielle Opfindelser modificeres saaledes:

1) at der, naar Eneretten ansöges for det danske Monarchi og vedkommende Opfindelse, efterat Brevvexling i Medför af allerhöieste Resolution af 15. April 1853 har fundet Sted mellem Indenrigsministeriet og Ministeriet for Hertugdömmet Slesvig, samt Ministeriet for Hertugdömmerne Holsteen og Lauenborg, findes egnet til at patenteres, bliver af vedkommende Ministerium at nedlægge allerunderdanigst Forestilling om Enerettens Meddelelse for det danske Monarchi, med Undtagelse af Bilandene Island og Færöerne samt de danske Colonier, — og at der, saafremt Indstillingen af Hans Majestæt allerhöiest bifaldes, bliver i Henhold til fornævnte allerhöieste Resolution at udfærdige 3 allerhöieste Patenter, resp. for Kongeriget Danmarks, Hertugdömmet Slesvigs og Hertugdömmerne Holsteen og Lauenborgs Vedkommende, saaledes at der i Patentet for Kongeriget udtrykkelig gjöres Undtagelse med Hensyn til de nordlige Bilande og Colonierne;

2) at der, naar Eneretten ikkun attraaes for Kongeriget alene, bliver, saafremt Ansögningen findes egnet til at bevilges, af Indenrigsministeriet at nedlægge allerunderdanigst Forestilling om Enerettens Meddelelse for Kongeriget Danmark, med Undtagelse af Bilandene

1860. Island og Færöerne samt de danske Colonier, og at
14. Mai. det fornødne allerhöieste Patent, saafremt Indstillingen af Hans Majestæt allerhöiest bifaldes, udfærdiges med en tilsvarende Begrændsning;

3) at det, naar en i Henhold til de under 1. og 2. Post angivne Forskrifter allerhöiest forundt Eneret önskes udvidet ogsaa til Bilandene eller Colonierne, bliver resp. af Justitsministeriet og Finantsministeriet at tage under Overveielse, hvorvidt en saadan Udvidelse maatte findes tilraadelig, samt i bekræftende Fald allerunderdanigst at andrage, at samme hjemles Paagjældende ved et allerhöiest Tillægspatent, der udfærdiges uden særskilt Betaling;

det skulde man efter Modtagelsen af Justitsministeriets Skrivelse af 9. Juli f. A. tjenstligst melde til behagelig Efterretning

31. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmand **Havstein** ang. **hans Forhold i Faareskabssagen.** Khavn den 31. Mai 1860. — Isl. Copieb. Nr. 343.

Efterat have modtaget Herr Amtmandens Erklæring af 10. Decbr. f. A., hvori De, efter den Dem af Ministeriet dertil givne Anledning, har udtalt Dem om Deres Embedsforhold i det Hele under Faareskabssagen, skulde Ministeriet herved tj. tilkjendegive Dem, at uagtet man ikke finder, at det De har anfört til Deres Forsvar, er tilfredsstillende, hverken i Henseende til de Ankeposter, som af de overordentlige Regjeringscommissairer ere blevne fremförte imod Dem, eller med Hensyn til den Maade, hvorpaa De har fortolket Justitsmin. Skriv. af 3. Novbr. 1858, og overhovedet traadt op under hele denne Sag, saa troer Ministeriet dog, i Betragtning af at det af Dem Anförte i sin Totalitet synes at kaste et noget mindre ugunstigt Lys over Deres Forhold, at kunne undlade for Tiden at

gribe til alvorligere Forholdsregler, hvortil man iövrigt maatte ansee sig fuldkommen beföiet, idet man nærer den bestemte Tillid til, at De for Fremtiden vil vide, i Overeensstemmelse med det af Dem givne Löfte, at undgaae alle Collisioner, og at det derimod er Deres oprigtige Önske og Forsæt, at samvirke med Regjeringen til Gjennemförelsen af de Foranstaltninger, som enten ere eller maatte blive trufne til Sygdommens Udryddelse. Ligesom det derfor herved paalægges Dem i paakommende Tilfælde at sætte Dem i Forbindelse med den i Reykjavík nedsatte veterinaire Sundhedscommission, og med den at overlægge hvad der kunde være at foretage, saaledes finder man sig, efter den Anledning, som dertil er given i Deres forberörte Skrivelse, opfordret til udtrykkeligen at tilkjendegive Dem, at De er aldeles uberettiget til, under nogen Omstændighed eller nogetsomhelst Paaskud, at lægge nogen Hindring iveien for Bortsalg af Faar fra Nordamtet til Sönderlandet, eller til noget andet Sted. 1860. 31. Mai.

Idet Ministeriet saaledes har tilkjendegivet Dem sin Bestemmelse i denne Sag, skal man endnu tilföie, at saafremt det skulde vise sig, at den Tillid, som man saaledes har sat til Deres Erklæring om, at ville samvirke med Regjeringen, i nogen Henseende skuffes, da er Ministeriet bestemt paa at gjöre Skridt til, at De uden Videre afskediges fra Deres Embede.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt ang. **Understöttelse til Opdrætning af Sviin.** Khavn den 31. Mai 1860. 31. Mai.
— Isl. Copieb. 1860, Nr. 335. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 359.

Ved med beh. Skrivelse af 16. December f. A. at fremsende Gjenpart af et fra Administrator for Munkathveraa Klostergodses Vesterpart A. Sæmundssen

1860. 31. Mai. indkommet Andragende om, at tvende Opsiddere paa bemeldte Klostergods, Bjarni Davíðsson paa Snæbjarnarstaðir og Guðmundur Davíðsson paa Hjáltadal, af det Offentlige maatte forhjælpes til at erholde gratis hver et Par Grise, af Han- og Hunkjönnet, for dermed at gjöre et Forsög paa at opelske Sviin i Oplandet, har Hr. Amtmanden indstillet, at ovennævnte Opsiddere af vedkommende Ombudskasse tilstaaes et Belöb af 60 Rdl. i det ommeldte Öiemed.

Foranlediget heraf skulde man til beh. Efterretning og Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da den saakaldte Ombudskasse ikke er noget selvstændigt Fond, hvis Midler kunne anvendes i særlige Öiemed, men ligefrem udgjör den hos vedkommende Administrator til enhver Tid beroende Beholdning af Statskassens Indtægter af det paagjældende Ombud, seer Ministeriet sig uden Hjemmel i Finantsloven ikke istand til at bevilge det Ansögte paa den af Hr. Amtmanden foreslaaede Maade, hvorimod man Intet vil have at erindre imod, at det ovennævnte Belöb afholdes af Nord- og Östamtets oeconomiske Fond, forsaavidt samme maatte kunne taale en saadan Udgift.

4. Juni. **Kongelig Resolution** ang. midlertidig Nedsættelse af **Forpagtningsafgiften af Árnes Syssel.** Christiansborg Slot den 4. Juni 1860. — Isl. Dep. Forest. og Resol. Prot. f. 1860, Nr. 10. — I Justitsministerens Forestilling af 29. Mai 1860 bemærkes, at der fra Sysselmanden i Árnes Syssel, Kammerraad Th. Gudmundsen, var til Ministeriet indkommet et Andragende deels om Eftergivelse af en ham ifl. Regnskabet for Intraderne af bemeldte Syssel for Aaret fra 1. April 1858 til 31. Marts 1859 paahvilende Restance, til Belöb 544 Rdl. 78 Sk., deels om Nedsættelse af Sysselets Forpagtningsafgift fra 300 Rdl. til 100 Rdl aarlig i 3 Aar fra 6. Juni 1858 at regne.

Til Stötte for Andragendet, der paa det Indstændigste an-

befaledes af Stiftamtmanden over Island, anförtes deels en ved den siden Aaret 1856 i Island grasserende Skabssygdom blandt Faarene foraarsaget Forringelse af Supplicantens Embedsindtægter, der siden hiint Aar vare formindskede med omtrent 54 Procent, deels den i de senere Aar tiltagende Dyrhed af alle Livets Fornödenheder. 1860. 4 Juni.

Justitsministeren var enig med Indenrigsministeren, med hvem der i denne Anledning var blevet brevvexlet, i at den begjærte Eftergivelse af Restance, saavelsom en Nedsættelse af Forpagtningsafgiften for den forbigangne Tid, ikke kunde finde Sted uden Rigsdagens Samtykke, men at der til at söge dette ikke var tilstrækkelig Grund, hvorimod Andragendet ellers formeentes at burde anbefales.

Der indstilledes derefter:

at der i 3 Aar maatte bevilges Sysselmanden i Árnes Syssel inden Islands Sönderamt, Kammerraad Th. Gudmundsen, forsaavidt han i dette Tidsrum maatte forblive i det ommeldte Embede, en Nedsættelse af den ved allerhöieste Resolution af 26. Sept. 1838 fastsatte Forpagtningsafgift af bemeldte Syssel, saaledes, at den til 6. Juni i Aarene 1860, 1861 og 1862 forfaldende Forpagtningsafgift kun skulde erlægges med 100 Rdl.

Denne Indstilling blev derefter allern. bifaldet under ovenanförte Datum, og communiceret Stiftamtmanden over Island ved Skr. af 13. Juni 1860.

Aabent Brev fra **Justitsministeriet** til Övrighederne paa Færöerne og Island i Anledning af **Capitain Sir Leopold M'Clintocks Expedition.** Khavn den 9. Juni 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 363. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 361. 9. Juni.

Ifölge modtagen Underretning ville der i indeværende Aar blive foretagne Undersögelser for at erfare, hvorvidt en saadan Telegraphforbindelse mellem Europa

1860. 9. Juni. og Nordamerika over Færöerne, Island og Grönland, hvorpaa der under 16. August 1854 er meddeelt Oberst Tal. P. Shaffner allerhöiest Concession, maatte kunne ansees udförlig. — Det er derhos kommet til Ministeriets Kundskab, at den Storbritanniske Regjering agter i Midten af indeværende Maaned at afsende Capitain Sir Leopold M'Clintock med Dampskibet »Bulldog» til de ovenangivne Farvande for at undersöge Dybderne der m. m., hvilken Expedition, efter hvad der er blevet Ministeriet meddeelt, staaer i nær Forbindelse med de förstommeldte Undersögelser og ventelig danner en Deel af dem.

I denne Anledning undlader Ministeriet ikke at rette den Opfordring til de offentlige Autoriteter paa Færöerne og Island, og navnligen til Amtmanden paa Færöerne og Stiftamtmanden og Amtmændene i Island, at de ville vise Capitain M'Clintock al mulig Imödekommen og Hjælp ved hans Undersögelser.

20. Juni. **Aabent Brev** fra **Justitsministeriet** til samtlige offentlige Autoriteter paa Færöerne og Island ang. **Capitain Allen Young's Expedition til de nordlige Have.** Khavn den 20. Juni 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 390. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 363—64.

Ligesom Ministeriet allerede ved Aabent Brev af 9. dennes har anmodet samtlige offentlige Autoriteter paa Færöerne og Island om at vise Capitain Sir Leopold M'Clintock al mulig Hjælp og Imödekommen ved de Undersögelser af Dybderne med Videre ved de nævnte Öer, som han efter den kgl. Storbritanniske Regjerings Foranstaltning paa Dampskibet »Bulldog« vil have at anstille i Anledning af den paatænkte Telegraphforbindelse mellem Europa og Nordamerika via Færöerne, Island og Grönland, saaledes skal jeg,

efter Finantsministeriets derom gjorte Begjæring, herved rette en lignende Opfordring til samtlige færöiske og islandske Autoriteter, navnlig til Amtmanden over Færöerne og Stiftamtmanden og Amtmændene paa Island, om at ville vise Capitain Allen Yonng, som Förer af Dampskibet »Fox«, og iövrigt Alle, der deeltage i denne Expedition, al mulig Hjælp og Imödekommen ved de Undersögelser, som de ifölge Indberetning fra Oberst Tal. P. Shaffner ville i det ovennævnte Telegraphforetagendes Interesse have at anstille, navnlig af Bngterne ved de oftnævnte Öer, af mulige Landingssteder for Telegraphtougene og Retninger for Telegraph-Landledningerne dersteds m. V. 1860. 20. Juni.

Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenets Skrivelse til Biskoppen over Island ang. Tilstaaelsen af en **Gratification til Docent ved Pastoralseminariet Sigurður Melsted.** Kbavn den 20. Juni 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 384. — Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 364. 20. Juni.

Foranlediget af det med Deres Höiærværdigheds behagelige Betænkning af 1. Augnst f. A. derom indkomne Andragende, har Ministeriet under D. D. tilstaaet Docent ved Pastoralseminariet i Reykjavík S. Melsted, en Gratification af 200 Rdl., som Forfatterhonorar for et af ham i det islandske Sprog forfattet Skrift om den confessionelle Forskjel mellem den catholske og den protestantiske Kirke.

Ved til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Docent Melsted at meddele Dem Ovenstaaende, nndlader man ikke tjenstl. at tilföie, at Landfogden i Island, ligeledes nnder D. D., herfra er tillagt fornöden Ordre om Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse.

1860.
22. Juni.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt ang. **Omkostningerne ved Paagribelsen og Hjemsendelsen af Guðmundur Guðmundsson „kikir"**. Khavn den 22. Juni 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 399. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 366.

I behagelig Skrivelse af 22. November f. A. har Herr Amtmanden udbedt Dem Justitsministeriets Resolution i Anledning af at Stiftamtmanden over Island har vægret sig ved af Sönderamtets Repartitionsfond at refundere Nord- og Östamtets Repartitionsfond et Belöb af 9 Rdl., der i Aaret 1857 er bleven udbetalt af denne Fond til Dækning af de Omkostninger, der have været forbundne med den i Sönderamtet hjemmehörende Person Guðmundur Guðmundsson, ogsaa kaldet kíkirs, Paagribelse og Hjemsendelse fra Thingö Syssel.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstl. at meddele, at da den paagjældende Person ikke er bleven anholdt og hjemsendt fra Nordamtet ifölge nogen Reqvisitionsskrivelse fra vedkommende Autoritet i Sönderamtet, men den omhandlede Foranstaltning er bleven udfört ifölge Herr Amtmandens proprio motu tagne Beslutning, kan Ministeriet ei ansee Sönderamtets Repartitionsfond for pligtig til at udrede de dermed forbundne Omkostninger.

29. Juni.

Kongelig Resolution om **Nedlæggelse af Hrafnagils Kirke** inden Öfjords Syssel og **Opförelsen af en Kirke paa Öfjords Handelssted**. Glücksborg den 29. Juni 1860. — Isl. Dep. Forest. og Resol. Prot. f. 1860 Nr. 11. — I Kirke- og Underviisningsministerens Forestilling af 23. Juni 1860 bemærkes, at den ved kgl. Resol. af 19. Mai 1851 Indvaanerne af Öfjords Handelssted givne Tilladelse til under visse Betingelser at opföre en Kirke sammesteds endnu ikke var bleven benyttet paa Grund af

manglende Pengemidler, men at der, efterat der ved den hidtilværende Sognepræst Provst H. Th.s dödelige Afgang var indtraadt Vacanee i Kaldet, var fra Indvaanerne gjennem Stiftsövrigheden til Ministeriet indkommet et Andragende, hvori der anholdtes om, at deres nuværende Sognekirke paa Hrafnagil maatte nedlægges og samme tilligemed dens Portion, Ornamenter og Instrumenter, Indtægter og Rettigheder overdrages til en vordende Kirke paa Öfjords Handelssted. 1860. 29. Juni.

Til Stötte for Andragendet havde Supplieanterne hovedsagelig paaberaabt sig de samme Grunde som tidligere, navnlig Veiens Længde fra Hrafnagils Kirke til Handelsstedet, der blev end mere fölelig ved den Omstændighed, at Heste ikke kunde holdes paa Handelsstedet; dette bevirkede deels at Kirkebesögene i Almindelighed blev meget sjældne, deels at den paa Handelsstedet med Omegn talrige Ungdoms Underviisning i Religion blev saare utilstrækkelig. Disse Ulemper vare nu blevne betydeligere og mere fremtrædende end forhen derved, at Handelsstedets Befolkning i de sidste 10 Aar var voxet til omtrent det Dobbelte, saaat ikke mindre end ²/₃ af Sognets Beboere nu vare concentrerede paa Handelsstedet og sammes nærmeste Omegn. Paa den anden Side vilde Kirkens Forflyttelse ikke være til synderlig Gene for de andre Beboere af Sognet, da disse deels kunde taale en större Veilængde end Handelsstedets Indvaanere, da de alligevel for Landbrugets Skyld maatte holde ét betydeligt Antal Heste, deels havde i alt Fald en meget kort Vei til Annexkirken paa Munkathveraa. Til yderligere Forsikkring i denne Henseende var ogsaa af Supplieanterne tilveiebragt en Erklæring fra næsten alle Bönder i Landsognet, hvori disse erklærede ikke at ville have noget imod den paatænkte Forflyttelse.

Stiftsövrigheden havde ved at indsende Andragendet anbefalet samme til Bevilgelse, og da saaledes denne Sag syntes at have Alles Önsker for sig, og den ansögte Foranstaltning vilde kunne iværksættes uden nogen Bekostning for det Offentlige, formentes Forflyttelsen at burde tillades.

I Forbindelse med den omhandlede Forflyttelse af Hrafnagils Kirke, troede Ministeriet imidlertid, at der turde være Anledning til at bestemme, at Præsten, der hidtil havde været domicileret paa Hrafnagil, for Fremtiden skulde tage Bopæl paa selve Handelsstedet eller i sammes umiddelbare Nærhed. Dette Punkt var ogsaa i den Skrivelse, hvormed Supplicanterne indsendte deres Andragende til Stiftsövrigheden udtrykkelig fremhæ-

1860. vet som en önskelig Foranstaltning, og vel var Bestemmelsen
29. Juni fraraadet af Stiftsövrigheden, men ligesom de af samme anförte Grunde ikke forekom Ministeriet tilstrækkelige til at begrunde en Tilsidesættelse af et af den största Deel af Menigheden udtalt, og af vedkommende Provst, saavelsom af den i Embedet for Tiden fungerende Præst, anbefalet Önske, saaledes var det ogsaa indlysende, at flere af de samme Ulemper, som vare forbundne med, at der ikke havdes Kirke paa Handelsstedet, endnu vilde gjöre sig gjældende, naar Præsten var bosat paa Hrafnagil, efterat Kirkens Translocation havde fundet Sted, saaledes f. Ex. det mangelfulde Tilsyn med Ungdommens Underviisning.

I Henhold hertil indstillede Ministeriet:

at Kirken paa Hrafnagil inden Öfjords Syssel i Island maatte nedlægges, saasnart der paa Öfjords Handelssted var bleven fuldstændig opfört en ny Kirke af en saadan Störrelse og Beskaffenhed, at den kunde være Sognekirke for den didtilværende Hrafnagils Menighed, samt indrettet en behörigt indhegnet Kirkegaard.

at alle Hrafnagils Kirkes Eiendomme og Rettigheder, Beholdning, Ornamenta og Instrnmenta skulde gaa over til den nye Kirke paa Öfjords Handelssted.

at Værgemaalet for den nye Kirke midlertidigen skulde overtages af Menigheden, og udöves, under Præstens Tilsyn, ved nogle af Menighedens Midte dertil udvalgte Mænd, men at dette Værgemaal, saafremt Öfjords Handelssted maatte faa sin egen Communalforfatning, skulde gaae over til Byens Communalbestyrelse, samt

at det maatte paalægges den, der blev beskikket til Sognepræst i Hrafnagils Kald, efterat der paa Öfjords Handelssted var bleven opfört den ommeldte Kirke, at tage Bopæl paa Handelsstedet eller i sammes umiddelbare Nærhed, efter Biskoppens nærmere Bestemmelse.

Indstillingen bifaldtes den 29. Juni 1860)[1]).

---

[1]) Ved Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse af 9. Juli 1860 blev Indholdet af denne Resolution meddeelt

Kongelig Resolution om **Forening af Múli og Nes Præstekald** i Thingö Provsti. Glücksborg den 29. Juni 1860. — Isl. Dep Forest. og Resol. Prot. f. 1860 Nr. 12. — I Kirke- og Underviisningsministerens Forestilling af 20. Juni anföres, at da Præsten til Múli Præstekald i Thingö Provsti var afgaaet ved Döden den 31. Oktbr. 1859, indgav Provsten for bemeldte Provsti, gaaende nd fra et ældre Forslag fra en i Herredet nedsat Comitee ang. en hensigtsmæssigere Regulering af Sognene i Reykjadal, ifl. hvilket Præstekaldene Múli, Grenjaðarstad og Nes skulde combineres, saaledes at Múli skulde være Hovedkirken og Nes Annexkirke, hvorimod Grenjaðarstad Kirke skulde nedlægges, til Biskoppen over Island et Forslag om, at Stiftsövrigheden forelöbig ikke vilde besætte bemeldte Múli Præstekald, men derimod interimistisk lade dette bestyre ved en Capellan, indtil Grenjaðarstad Præstekald ved den nuværende gamle Præsts dödelige Afgang ogsaa maatte blive ledigt Den i Reykjavík i 1855 nedsatte Synodus-Commission, hvis Betænkning indhentedes, fraraadede imidlertid den af Herredscomiteen foreslaaede Forening som unödvendig, ligesom den ogsaa fandt det betænkeligt at beskikke en interimistisk Præst paa ubestemt Tid i det ledige Múli Præstekald. Derimod foreslog den eenstemmig, at Nes Præstekald, der var et af de ringeste Præstekald i Island og allerede i flere Aar havde henstaaet ubesat og i dette Tidsrum været betjent af den senere afdöde Sognepræst til Múli, maatte blive nedlagt som særskilt Kald og henlagt som Annex til Múli, imod at 2 til dette Kald hörende Jorder, nemlig $1/3$ af Jorden Sigurðarstaðir og Jorden Geirbjarnarstaðir, fraskiltes samme og an- 1860. 29. Juni.

Stiftsövrigheden med Tilföiende, »at Min. vel ikke finder, at der er tilstrækkelig Grund til at paalægge den paagjældende Præst nndertiden at prædike paa Dansk i den nye Kirke paa Öfjords Handelssted, men at der derimod efter Omstændighederne turde være Anledning til at gjöre ham til Pligt at holde Gudstjeneste sammesteds ikke blot paa de Helligdage, dette efter Omgang bör skee, men tillige deels paa de Helligdage, paa hvilke han paa Grund af Veirliget er forhindret fra at forrette Gndstjeneste i nogen af Annexkirkerne, deels ogsaa paa de Helligdage, han efter Omgang har at prædike i den i Handelsstedets Nærhed beliggende Kaupáng Kirke

1860. vendtes til Forbedring af de 2 ringeste Præstekald i Thingö
29. Juni Syssel, Presthólar og Thaunglabakki Præstekald.

Til dette Forslag havde Stiftsövrigheden ganske sluttet sig og blev det derefter af Ministeren indstillet:

1) at Nes Præstekald i Thingö Provsti inden Islands Nordamt maatte nedlægges som et selvstændigt Præstekald, og derimod med tilhörende Kirke henlægges som Annex til Múli Præstekald i bemeldte Provsti;

2) at den 1/3 af Jorden Sigurðarstaðir, som tilhörte Múli Kirke, maatte henlægges til Presthólar Præstekald i Thingö Provsti, og

3) at Jorden Geirbjarnarstaðir, af Dyrhed 20 Hundreder, ligeledes tilhörende Múli Kirke, maatte henlægges til Thaunglabakki Præstekald i samme Provsti.

Indstillingerne bifaldtes derefter under 29. Juni 1860.[1]

30. Juni. **Indenrigsministeriets Bekjendtgjörelse** ang. Oprettelsen af et **Revisions-Departement for Kongerigets Ministerier.** Khavn den 30. Juni 1860.

Bekjendtgjörelse angaaende Oprettelsen af et Revisionsdepartement for Kongerigets Ministerier.

Paa Indenrigsministeriets efter forudgaaende Forhandling med Justitsministeriet samt Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet derom nedlagte allerunderdanigste Forestilling har det behaget Hans Majestæt Kongen under 25. d. M. blandt Andet allernaadigst at bifalde:

1. at der fra den 1. Juli d. A. at regne oprettes et eget Revisionsdepartement for Kongerigets Ministerier;

---

[1]) Indholdet af Resolutionen blev meddeelt Stiftsövrigheden ved Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse af 9. Juli s. A.

2. at dette Departement ansees som hörende under Indenrigsministeriet, navnlig forsaavidt Ansættelse og Afskedigelse af Departementets Personale angaaer, hvorimod iövrigt ingen Forandring skeer i de hidtil bestaaende Regler angaaende Forretningernes Fordeling under de forskjellige Ministerier, saaledes at altsaa navnlig hver Minister for sit Vedkommende fremdeles vil have at underskrive Qvittancer paa de Regnskaber, som vedröre de ham underlagte Interesser; 1860. 30. Juni.

3. at Revisionsdepartementet har at overtage det Revisionsarbeide, som hidtil har henhört under Indenrigsministeriets 3 Revisionscontoirer samt efternævnte Revisionscontoirer under Justitsministeriet, nemlig: Revisionscontoiret for Skifterne og offentlige Stiftelsers Midler, de 2 Revisionscontoirer for Umyndiges Midler samt Revisionscontoiret for islandske, færöiske og grönlandske Regnskaber, hvorhos der endvidere under Departementet vil saavidt mulig være at samle al den övrige Revision af de Kongeriget vedkommende Regnskaber, som for Tiden besörges i Contoirer, hörende under Finantsministeriet. Derimod vil indtil videre Udskrivningsvæsenets Revisionscontoir under Justitsministeriet og Revisionscontoiret under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet forblive at bestaae som hidtil uden at henlægges nnder det nye Revisionsdepartement;

4. at de under Departementet henlagte Forretninger indtil videre fordeles imellem fölgende Contoirer:

1ste Revisionscontoir, der navnlig vil have at besörge Revisionen af Amtstuernes og Kjöbstædernes Contributionsregnskaber samt Staden Kjöbenhavns Skatteregnskaber;

2det Revisionscontoir — af Skiftedesignationerne, Regnskaberne for Straffeanstalterne og Helbredelsesanstalterne for Sindssvage, for egentlige Familiestiftelser og Legater m. v., samt endelig islandske, færöiske

1860. 30. Juni. og grönlandske Regnskaber, dog saaledes, at de sidstnævnte, saalænge dertil findes Anledning, knnne behandles i en egen Afdeling;

3die Revisionscontoir — af samtlige Regnskaber for Umyndiges Midler;

4de Revisionscontoir — af Regnskaber for Stiftelser og Legater til Fattige, Regnskaber vedkommende Sandflugtsvæsenet, den Kongelige Veterinair- og Landbohöiskole, Stutterierne, de Kongelige Haver, Veikasseregnskaberne, Ministerialkasserernes Regnskaber og Regnskaberne for Stempletpapiir og for Afgifter til Statskassen ved Skiftevæsenet og Retsforhandlinger m. fl., samt Amtsrepartitionsfonds- og Amtsfattigkasse-Regnskaberne.

Hvilket herved i Henhold til den Ministeriet i saa Henseende meddeelte Bemyndigelse bringes til almindelig Kundskab med Tilföiende, at det endvidere har behaget Hans Majestæt Kongen til Chef for det nye Revisionsdepartement at udnævne hidtilværende Generaldecisor for det directe Skattevæsen, Conferentsraad Brinck-Seidelin, Commandeur af Dannebroge og Dannebrogsmand.

1. Juli. **Kongelig Resolution** angaaende Hjælp af det islandske **Understöttelsesfond til Forebyggelse af Hungersnöd i Snæfellsnes Syssel.** Glücksborg den 1. Juli 1860. — Isl. Forest. og Resol. Prot. f. 1860, Nr. 13. — Justitsministeren bemærkede i sin Forestilling af 28. Juni 1860, at der i Efteraaret 1859 var fra Amtmanden over Islands Vestamt til Ministeriet indkommen Indberetning om, at det næsten med Vished kunde forudsees, at der til Vinteren vilde forestaae Indbyggerne i nogle Egne af Snæfellsnes Syssel, navnlig i Eyrarsveit, Breiðavík og tildeels i Nes Reppene, en stor Hungersnöd, idet de nævnte Indbyggeres Hjælpekilder, deels paa Grund af det store Tab af Kreaturer, som de havde lidt ved den foregaaende overordentlig strenge og langvarige Vinter, deels fornemlig paa Grund af

det i det fölgende Foraar totalt mislykkede Fiskeri, som er disse Egnes vigtigste og næsten eneste Næringsvei, vare i den Grad udtömte, at de ikke vilde knnne indkjöbe de Födevarer, som udfordredes til deres endog tarveligste Forbrug i den tilstundende Vinter, hvortil endnu kom, at de nærliggende Handelssteder vare næsten aldeles blottede for Födevarer, uden at det kunde ventes, at de paagjældende Kjöbmænd vilde finde deres Regning ved at opsende en yderligere Forsyning til samme. For at forebygge den saaledes befrygtede Calamitet var der af Amtmanden andraget paa at der maatte blive ydet de ovennævnte Egnes Indbyggere en extraordinair Hjælp, og at der i dette Öiemed maatte blive draget Omsorg for, at der inden Vinteren opsendtes til Snæfellsnes Syssel et Qvantum af 500 Tdr. Rug til gratis Uddeling blandt de Paagjældende.

1860.
1. Juli.

Da der endvidere fra Althinget var indkommet et Andragende i samme Retning og Ministeriet fra Eieren af de til de ovennævnte Egne tilgrændsende Etablissementer, Agent Clausen, havde erholdt Vished om, at der ikke for hans Regning vilde blive opsendt en yderligere Kornforsyning, ansaae Ministeriet det for nödvendigt strax at komme de haardt betrængte Indbyggere til Hjælp, og da Agent Clausen havde tilbudt at overföre de Kornvarer, som af Ministeriet maatte blive opsendte, og levere samme til en modereret Pris af 7 Rdl. pr. Td Rug, paa Grund af Foranstaltningens velgjörende Öiemed, blev der i Efteraaret 1859 indkjöbt og opsendt til Snæfellsnes Syssel 500 Tdr. Rug til gratis Uddeling blandt de fattige Indbyggere sammesteds, idet det dog paalagdes Amtmanden at sörge for, at en slig Uddeling knn fandt Sted i virkelige Nödstilfælde.

Da det til de omhandlede Kornvarers Anskaffelse fornödne Belöb af 3,500 Rdl. ikke kunde forventes refunderet af Modtagerne, ligesom det heller ikke, ifölge Amtmandens Beretning, kunde afholdes hverken af de paagjældende, i meget höi Grad forarmede, Communers Fattigkasser eller af Amtets Repartitionsfond, og da man ikke kunde paavise andre Midler til Belöbets Afholdelse, idet navnlig de til uforudseelige Udgifter for Island bevilgede 4,000 Rdl. for en stor Deel allerede vare opbrugte, saae man sig nödsaget til at tye til det ved allerh. Resol. af 25 Juli 1844 oprettede Understöttelsesfond for Island, idet man deels anvendte den tilstedeværende Rentebeholdning af 1700 Rdl., deels optog et Laan af 1800 Rdl. mod Pant i nogle Fondet tilhörende Conpons-Obligationer. Til Dækning af det saaledes gjorte Laan havde Ministeriet imidlertid senere

1860. 1. Juli. seet sig istand til at indbetale til Understöttelsesfondet et Belöb af 917 Rdl. 89 Sk., der i det forlöbne Finantsaar var blevet besparet af de til uforudsete og tilfældige Udgifter for Island bevilgede 4,000 Rdl., hvorved Fondets Gjæld i Virkeligheden var nedbragt til 882 Rdl. 7 Sk.

Idet Ministeriet endnu bemærkede, at det paa Grund af Tidens Knaphed ikke havde været muligt forinden Pengenes Udbetaling, der skulde skee ved Afsendelsen af Varerne, at nedlægge allerunderd. Forestilling om Sagen, udbad Ministeriet sig i Henhold til Foranstaaende allerh. Approbation paa den trufne Foranstaltning, hvilken derefter meddeeltes ved allerh. Resol. af 1. Juli 1860.

5. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Österamt ang. **et uægte Barns Forsörgelseshjem.** Khavn den 5. Juli 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 434. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 368—369.

Med behagel. Skrivelse af 1. Oktober f. A. har Herr Amtmanden indstillet til Ministeriets Afgjörelse en mellem Presthóla Rep inden Thingö Syssel og Jökuldals og Hlíðar Rep inden Nordermula Syssel opstaaet Meningsforskjel, betræffende förstnævnte Reps Fordring paa Erstatning hos sidstnævnte Rep for nogle i Aarene 1838 til 1844 ydede Fattigforsörgelsesbidrag til det uægte Barn, Sophia Sveinsdatter, ialt til et Belöb af 123 Rdl. 9 Sk.

Af Herr Amtmandens fornævnte Skrivelse tilligemed de med samme fulgte Bilag fremgaaer det, at bemeldte uægte Barn er födt i Jökuldals og Hlíðar Rep i Aaret 1830, at hun paa Grund af Forældrenes Fattigdom, og da hun ifölge den ældre Lovgivning maatte ansees forsörgelsesberettiget i sin Födecommune, er blevet antaget til egentlig Fattigforsörgelse i bemeldte Rep i Aaret 1831, at Barnets Moder derefter, da hun som Lösgjængerske i Aaret 1832 blev bortviist til sit Forsörgelseshjem, der senere viste sig at være

Presthóla Rep, ved denne Leilighed tog Barnet med sig, at hun senere eengang af Præsten S. Finnsson paa Jökuldals og Hlíðar Reps Vegne erholdt 120 Alen eller 26 Rdl. udbetalt til Barnets Underholdning, men at der, da hun ikke oftere fik nogen Understöttelse af bemeldte Rep, paa hendes Vegne under 16. November 1835 blev indgivet en Besværing derover til Amtet, som derpaa, efter indhentede Oplysninger, under 18. December 1837 resolverede, at Barnet hörte under Moderens Forsörgelseshjem i Presthóla Rep i Overeensstemmelse med Reglementet af 8. Januar 1834. 1860. 5. Juli.

Naar nu Repstyreren for Presthóla Rep tilligemed vedkommende Sysselmand have sögt at begrunde Reppens formeentlige Erstatningsfordring ved den Omstændighed, at det paagjældende Barn allerede var taget under Fattigforsörgelse i Jökuldals og Hlíðar Rep, da Reglementet af 8. Januar 1834 udkom, hvilket ikke har været tilstrækkelig oplyst under Sagens tidligere Forhandling, men först senere er blevet constateret, maa hertil bemærkes, at selv om det maa antages, at Barnet paa den Tid, Reglementet fik Lovskraft, kunde siges regelmæssigt at være antaget til Fattigforsörgelse i bemeldte Rep, hvilket imidlertid ikke er aldeles in confesso, saa kan denne Omstændighed efter Ministeriets Formening ikke i og for sig begrunde et andet Resultat end det, der er givet ved Amtets fornævnte Resolution af 18. December 1837. Bestemmelsen i Reglement 8. Januar 1834 § 6 in fine om, at Börn under 16 Aar fölge Faderens, og hvis de ere uægte, Moderens Forsörgelseshjem, synes nemlig ikke blot efter Ordene og Paragraphens hele Affattelse, men ogsaa ifölge Forholdets Natur, ubetinget og strax at burde finde Anvendelse paa alle de Tilfælde, hvori der spörges om, hvor et Barn er forsörgelsesberettiget, og herimod kan det ikke komme i Betragtning, at det i Paragraphens 2. Membrum bestemmes, at hvor en Person, i Overeensstemmelse med de hidtil

1860. gjældende Regler, allerede er kommet under Forsör-
5. Juli. gelse i et Fattigdistrikt, bör det derved have sit Forblivende, thi denne Bestemmelse refererer sig saavel ifölge sin Plads som efter Motiverne til den i 1. Membrum givne Regel om en Persons Erhvervelse af Forsörgelsesret ved Ophold efter Opfyldelsen af sit 16. Aar.

Ministeriet maa derfor være af den Formening, at Presthóla Rep ikke kan gives Medhold i sin Fordring paa Erstatning for de til Sophia Sveinsdatter i Aarene fra 1838 til 1844 ydede Fattigforsörgelsesbidrag, hvorom Herr Amtmanden behagelig vilde give de paagjældende Parter fornöden Underretning.

6. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Begunstigelser for Bladet „Íslendingur“**. Khavn den 6. Juli 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 442.

Efterat have modtaget Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 8. Mai d. A. over det med samme tilbagefulgte Andragende, hvori Udgiverne af Bladet »Íslendingur« anholde om, at forundes portofri Forsendelse for bemeldte Blad med Posterne i Island, samt at Bladet maa blive autoriseret til at modtage de Bekjendtgjörelser, som ifölge Lovgivningen bör indrykkes i de offentlige Tidender der i Landet, skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Andragerne tjenstligen melde, at Ministeriet efter Omstændighederne indtil Videre har bevilget den ansögte Portofrihed, men at man derimod ikke for Tiden finder Anledning til at gjöre nogen Forandring i den i Justitsministeriets Bekjendtgjörelse af 27. Juni f. A. indeholdte Bestemmelse om, at de i Pl. af 27. Mai f. A. omhandlede Bekjendtgjörelser blive indtil videre at indrykke i det i Reykjavík udkommende Blad »Þjóðólfr«.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmand Havstein ang. **Tilsynet med Skovene i Island.** Khavn den 9. Juli 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 453. 1860. 9. Juli.

Ved hertil at oversende en fra Biskoppen over Island modtagen Indberetning med tilhörende Bilag, hvoraf fremgaaer, at Præsten til Hallormsstad, H. Guðmundsson, i Vinteren $18^{57}/_{58}$ næsten ganske har ödelagt den til Præstegaarden hörende Skov, uden at der i denne Anledning er blevet foretaget Noget videre imod ham, idet baade Biskoppen og Hr. Amtmanden hver paa sin Maade have anseet Sagen som sig uvedkommende, men derimod henhörende under den andens Embedsmyndighed, har Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet bemærket, at da Tilsynet med alle Skove i Island ved Rentekammerskrivelse af 30. September 1825 er blevet underlagt vedkommende Amtmænd, har De formeentligen været ubeföiet til, saaledes som skeet er, at skyde Sagen fra Dem som alene henhörende under den geistlige Overbestyrelse, hvorfor Ministeriet, næst at henlede Opmærksomheden paa, at De först under 25. November 1859 har besvaret Biskoppens Skrivelse til Dem af 25. November 1858 og altsaa ladet næsten et heelt Aar gaa hen uden at foretage Videre i Sagen, har anmodet dette Ministerium om at foranledige, at der uopholdelig bliver optaget Forhör til Oplysning om den ovenfor omhandlede, af vedkommende Beneficiarius formeentlig begaaede lovstridige Behandling af Beneficiets Skov.

I denne Anledning skulde man ikke undlade tjenstl. at meddele, at der efter Justitsministeriets Formening ikke kan være nogen Tvivl om, at De ikke blot har været berettiget, men i Henhold til den ovenanförte Rentekammerskrivelse endogsaa ligefrem forpligtet til at tage Dem af denne Sag, thi vistnok hörer den, som vedrörende Kirkens Gods, ogsaa under den geistlige Overbestyrelse, Stiftamtmanden og Biskoppen, og ikke

1860. 9. Juli. Biskoppen alene, saaledes som De synes at antage, men da den tillige vedrörer et i statsoeconomisk Henseende vigtigt Anliggende, er det heraf en Selvfölge, at Sagen som saadan ogsaa hörer ind under den verdslige Övrigheds forum. Ligesom Ministeriet derfor ikke kan give Dem Medhold i, at De har viist denne Sag fra dem som Dem uvedkommende, saaledes maa man ogsaa med Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet være enig i, at det bör fremhæves, at Sagen fra Deres Side har været behandlet med en utilbörlig Ligegyldighed, idet De, som bemærket, har ladet Biskoppens Skrivelse til Dem af 25. November 1858, hvori han udtaler den Formening, at Sagen alene henhörer under Deres Ressort, henligge ubesvaret til Aarsdagen derefter, hvortil kan föies, at De strax efterat have modtaget Sysselmandens Beretning af 28. Juni 1858 burde have andraget Sagen for Ministeriet.

Efter saaledes at have tilkjendegivet Dem Ministeriets Formening om Sagen i det Hele, skulde man efter oftnævnte Ministeriums Begjæring herved tjenstl. have Dem anmodet om at foranstalte, at der uopholdelig bliver optaget et Forhör til Oplysning om den begaaede Skovforbrydelse, saavelsom om Beskadigelsens Störrelse. Naar Forhöret er sluttet, anmodes De om at sende en Udskrift af samme til Stiftsövrigheden over Island, ledsaget af Deres Yttringer om Sagen i Almindelighed, og specielt om hvad der maatte være at foretage med Hensyn til Skovens mulige Gjencultivering og fremtidige Conservation, samt de Udgifter, som kunne antages dertil at ville medgaa. Sagen vil derefter af bemeldte Autoritet blive Regjeringen forelagt.[1])

30. Juli. **Finantsministeriets** Bekjendtgjörelse om **Inddragningen af $\frac{1}{5}$ Species- eller 24 Sk. Dansk-Cou-**

[1]) Denne Skrivelse er udgaaet paa Begjæring af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet i Skrivelse til Justitsm. af 21. Juni 1860, der communiceredes Stiftsøvrigheden ved samme Ministeriums Skr. af s. D.

rant-Stykker. Khavn den 30. Juli 1860. — Dep. Tid. f. 1860, S. 709. Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1860, S. 541. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 375—76. [1]

1860. 30. Juli.

Auglýsing frá fjárhagsstjórninni um innlausn spesíufimmtunga eður tuttugu og fjögra skildinga peninga í dönskum kúranti á Íslandi.

Eptir að tuttugu og fjögra skildinga peningar í dönskum kúranti, eður spesíufimmtungar þeir, er áður gengu manna á milli, nú ekki lengur eru gildur gjaldeyrir í hinu danska alríki, samkvæmt tilskipunum þeim, sem í því efni hafa gjörðar verið, hefur Hans Hátign Konunginum, eptir þegnlegri uppástungu Alþingis, allramildilegast þóknazt að fyrirskipa, að þeim peningum af mynttegund þessari, sem enn kynnu að vera til á Íslandi, skuli veitt viðtaka í jarðabókarsjóð landsins enn eitt ár upp frá þeim degi, er auglýsing þessi hefur verið birt almenningi, fyrir það fulla verð, er þeir áður voru í, eður þannig, að 5 þeirra jafngildi einni spesíu eður 2 ríkisdölum ríkismyntar, og hver einstakur 38 skildingum ríkismyntar; en eptir að þessi tími er liðinn skuli þeim veitt viðtaka i jarðabókarsjóðinn aðeins fyrir 36 skildinga ríkismyntar. Þá peninga, er þannig koma inu í sjóðinn, má ekki aptur út láta, heldur skal senda þá til Kaupmannahafnar til þess að þeir verði ónýttir.

Þetta kunngjörist hjermeð öllum hlutaðeigendum til eptirbreytni, samkvæmt konungsúrskurði 13. júním. þ. á.

Í fjárhagsstjórninni, 30. dag júlímánaðar 1860.

Bekjendtgjörelse fra Finantsministeriet om Inddragningen af 1/5 Species- eller 24 Sk. Dansk-Courant-Stykker paa Island.

Efterat de tidligere circulerende 24 Skillinger Dansk Courant eller 1/5 Species-Stykker i Henhold til de derom udgaaede Anordninger ere ophörte at være et gyldigt Betalingsmiddel i det Danske Monarchi, har

[1] Tíð. frá alþ. Ísl. 1857, S. 353 og Lovs. f. Isl. XVII., S. 573—574.

1860. det behaget Hans Majestæt Kongen, overeensstemmende
30. Juli. med det islandske Althings allerunderdanigste Indstilling, allernaadigst at bestemme, at de Exemplarer af denne Möntsort, der endnu maatte findes paa Island, skulle fremdeles i eet Aar fra denne Bekjendtgjörelses Publications Dato modtages ved Islands Jordebogskasse for deres tidligere fulde Værdi, nemlig 5 Stykker for een Species eller to Rigsdaler Rigsmönt og enkeltviis for 38 Skilling Rigsmönt pr. Stykke, men efter Udlöbet af denne Frist kun til 36 Skilling Rigsmönt pr. Stykke. De saaledes indkommende Möntsorter tör ikke atter udgives, men blive at indsende til Kjöbenhavn til Cassation.

Dette bekjendtgjöres i Henhold til allerhöieste Resolution af 13. Juni d. A. til Efterretning for alle Vedkommende.

Finantsministeriet, den 30. Juli 1860.

24. August. **Justitsministeriets** Skrivelse til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet ang. **Understöttelse til Udgivelsen af en kritisk Udgave af Jónsbók** Khavn den 24. August 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 543.

I et til Justitsministeriet indkommet, af det juridiske Facultets Erklæring ledsaget Andragende af 18. September 1858, har Archivar J. Sigurðsson og nuværende Assessor i den islandske Landsoverret B. Sveinsson anholdt om, ved Ministeriets Medvirkning at tilstaaes en Understöttelse af 1000 Rdl. aarlig i 3 Aar for kritisk at gjennemgaa Haandskrifterne og andre forhaandenværende Kilder til den islandske Landslov, Jónsbók, og derefter at udarbeide en kritisk og saavidt muligt authentisk Text af denne Lovbog, der kunde være skikket til Udgivelse i Trykken.

Skjöndt Ministeriet maatte tiltræde den af det

juridiske Facultet i den ommeldte Erklæring udtalte Anskuelse, at det ikke vilde være af nogen Interesse for den practiske Jurisprudents, at Jónsbogen udkommer i en ny kritisk Udgave, medens derimod en grundig Undersögelse af Haandskrifterne og en derpaa stöttet Gjengivelse af Jónsbogens Text maatte erkjendes at være af stor Betydning i videnskabelig Henseende, og skjöndt Sagen som Fölge heraf nærmest maatte antages at vedkomme Kirke- og Underviisningsministeriet, troede man dog forelöbig at burde fremme samme ved i denne Anledning at indhente Betænkninger fra den islandske Landsoverret samt fra forhenværende Amtmand, Conferentsraad Thorsteinsson, der specielt har beskjæftiget sig med Jónsbogens Revision, og fra Amtmand Melsted, der fremfor Andre er fortrolig med den ældre islandske Lovgivning. 1860. 24. August.

Idet man nu hoslagt skulde tilstille velbemeldte Ministerium det omhandlede Andragende til Afgjörelse tilligemed de nævnte derom afgivne Betænkninger, undlader man ikke at ledsage samme med fölgende Bemærkninger.

Naar det juridiske Facultet i sin blandt Bilagene værende Erklæring, næst at antyde, at der forinden eller samtidigt med, at der ved offentlig Understöttelse maatte blive iværksat Udgivelse af Jónsbogens recenserede Text, hvad enten den nye Udgave blev autoriseret eller ikke, burde træffes en Foranstaltning, hvorved enhver Tvivl kunde fjernes om, hvilke Bestemmelser i bemeldte Lovbog der skulle antages for endnu gjældende, gaaer ud fra og endog synes at bebreide Regjeringen, at den ved allerhöieste Resolution af 29. Marts 1826 befalede Foranstaltning ikke er bleven iværksat, da er det neppe ganske beföiet; thi strax efterat Resolutionen blev afgivet, blev det overdraget daværende Amtmand Thorsteinsson at gjennemgaa Jónsbogen og udarbeide det i Resolutionen omhandlede Udkast til en Anordning, «hvori Alt det af Jónsbogen,

1860. der efter de nuværende Forhold og med Hensyn til
24. August. Landets Tarv kunde egne sig til at være gjældende Regel i Island, blev med de fornödne Modificationer opfört«. Men da Amtmand Thorsteinsson senere indkom med Andragende om, at det maatte tillades ham at bearbeide Jónsbogen i enkelte Partier, og indgive sine Forslag specielt med Hensyn til hver enkelt Materie, blev dette af Cancelliet bifaldet. De vigtige Love, som senere ere udkomne i forskjellige Brancher af den islandske Ret, ere tildeels Frugten af disse Forslag, og da Jónsbogens Bestemmelser i de herhenhörende Materier selvfölgelig ere ophævede, vil det ikke med Grund kunne paastaaes, at det i Resolutionen givne Bud henstaaer uopfyldt, omend Opfyldelsen ikke er skeet ligefrem paa den i Resolutionen bestemte Maade, der vistnok ogsaa i og for sig vilde have været mindre hensigtsmæssig. Om Betydningen af hvad der i denne Henseende er foranstaltet, vil man kunne overbevise sig, naar hensees til de vigtige Love, der ere udkomne om Procesmaaden (Anordn. 15. Aug. 1832), om Odelsretten (For. 17. April 1833), om Skjöde- og Pantevæsenet (For. 24. April 1833), om Fattigvæsenet (Reglem. 8. Jan. 1834), Criminalvæsenet (For. 24. Januar 1838; ogsaa Anordn. 4. Oktbr. 1833 og For. 11. og 15. April 1840), Bestyrelsen af Umyndiges Midler (Anordn. 18. Febr. 1847), om Jagten (Anordn. 20. Juni 1849), om Arv (For. 25. Septbr. 1850).

Den störste Deel af Jónsbogen er saaledes ved de senere emanerede Love ophævet, medens dog enkelte Partier af samme endnu staae ved Magt, navnlig Landsleiebalken og Rekabalken, men at foranstalte disse Partier ophævede, og derved hele Lovbogen afskaffet, saaledes som af det juridiske Facultet og Amtmand Melsted er tilraadet, turde ikke være gjörligt under de nuværende Forhold. Saadant kunde vel skee uden stor Besværlighed paa den Tid Resolutionen af 1826 blev afgivet, men det maa ikke oversees, at Forholdet er nu heelt andet, da der nu udfordres Althingets

Medvirkning til en Lovs Ophævelse, saavelsom til en Lovs Tilblivelse, og det tör neppe antages, at Althinget vilde medvirke til, at Islands gamle Lovbog blev paa een Gang aldeles afskaffet, ligesom det vistnok heller ikke vilde kunne lykkes, at faa de tilbagestaaende Partier af Jónsbogen, der ansees for endnu gjældende, udsondrede og omarbeidede og derefter samlede i een Lov eller Forordning, saaledes at denne kunde ventes at blive vedtaget af Althinget, hvorpaa man har havt slaaende Exempel i det Forsög, der i sin Tid er blevet gjort paa at faa Althinget til at gaa ind paa en Forandring i Jónsbogens Bestemmelser om Hævd og Præscription. Efter det saaledes Anförte og hvad der iövrigt er yttret i de over Sagen afgivne Betænkninger, hvoriblandt den af Conferentsraad Thorsteinsson afgivne Erklæring[1]) efter Ministeriets For-

1860. 24. August.

[1]) Denne Erklæring er saalydende:

Justitsministeriet har i Skrivelse af 26. Februar sidstl. hædret mig med den Anmodning, at jeg, som den Mand, der af Regjeringen i sin Tid blev betroet en speciel Revision af Islands Lov, kaldet Jónsbogen, vilde yttre mine Tanker i Anledning af et af Herr Archivar og Althingsmand J. Sigurdsson og Herr Candidatus juris B. Sveinsson til Ministeriet indgivet Andragende, hvori de tilbyde sig at forberede en kritisk og saavidt muligt autentisk Text til en ny Udgave af denne Lov, imod hertil at forundes en Understöttelse af 1000 Rdl. aarlig i 3 Aar.

I denne Anledning vil jeg strax tillade mig den forelöbige Yttring, at det særdeles meget havde været at önske, om det bestemt var bleven opgivet, hvad der er det nærmeste og egentlige Öiemed med den paatænkte nye Udgave, om nemlig at levere en saadan Udgave, der fornemmelig skulde blive til Afbenyttelse i forekommende Tilfælde for de herværende Embedsmænd og Almue, eller en saadan, hvis væsentlige Öiemed er Befordring af det oldnordiske Retsstudium i Almindelighed, og Oplysning om Islands Retstilstand og Historie i de ældre Tider i Særdeleshed. Men da dette ikke synes at være paa en i det mindste al-

1860. mening fortjener særdeles Opmærksomhed, kan der
24. August. vel ikke være Tale om at autorisere en ny Udgave af

---

deles bestemt Maade antydet enten i Ministeriets Skrivelse eller i de dermed fulgte Bilag, vil jeg nærmere yttre mig over hver af disse Synsmaader især.

Endskjöndt det er saare naturligt, at trykte Exemplarer af den sidste Udgave af Jónsbogen, som i Aaret 1709 udgik fra det paa Holum forhenværende Bogtrykkeri, altsaa for 150 Aar siden, nu ere begyndte at blive temmelig sjældne, saa har jeg dog hidtil ikke oplevet, at herover i de senere Tider skulde have yttret sig nogen almindelig Misnöie. Aarsagen hertil formener jeg deels kan være den, at et ei ubetydeligt Antal Exemplarer af denne Holumske Udgave endnu sandsynligviis er i Behold i og udenfor Embedsstanden, deels den, at den allerstörste Deel af Jónsbogen Tid efter anden enten er bleven ophævet ved senere particulaire Love, eller stiltiende, i Betragtning af forandrede Tidsomstændigheder, sat ud af Kraft i Löbet af de henimod 600 Aar, som ere henrundne, siden Jónsbogen blev antagen her som en gjældende Landslov. Men hvorledes det end forholder sig med hiin Mangel, saa maa samme nu antages at være afhjulpen derved, at der ifjor skal være udgaaet fra det private Bogtrykkeri i Öfjords Kjöbstad en ny Udgave af Jónsbogen, som det siges, overeensstemmende med den trykte Text i Udgaven af 1709. Efter disse Omstændigheder synes det mindre fornödent og maaskee ei heller saa aldeles passende, om Regjeringen nu vilde foranledige en ny, som jeg vil kalde det, praktisk Udgave af Jónsbogen, og dette sidste formentligen saa meget mindre, som det er bekjendt, at Regjeringen siden omtrent Midten af sidstafvigte Aarhundrede og navnligen efter Aaret 1826 (da det blev overdraget mig at sammendrage de Bestemmelser i Jónsbogen, der formentligen endnu gjælde og ansees brugbare, samt at bearbeide disse til en tidssvarende Lov) har arbeidet og ladet arbeide i den Retning at faa Jónsbogen, som upassende for Nutiden, aldeles ophævet samt erstattet, forsaavidt det ikke allerede er skeet, med nye Lovbestemmelser svarende til Nutidens Tarv og Omstændigheder. Man er ogsaa avanceret saavidt hermed, at saavidt jeg kan indsee, er det ikkun nogle Bestemmelser i Jónsbogens saakaldte Landsleiebog, Kjöbebog,

Jónsbogen, men Ministeriet maa paa den anden Side tiltræde den i bemeldte Betænkning yttrede Anskuelse, 1860. 24. August.

Forstrandsbog samt et Stykke af dens Afsnit, betitlet þegnskylda, om den saakaldte Skat, som endnu kan antages gjældende og i Brug. Men ogsaa disse Partier i Lovbogen have for ikke meget længe siden eller i Aarene omkring 1840 været Gjenstand for en særlig Bearbeidelse af sagkyndige Mænd her i Laudet, der efter Regjeringens Foranstaltning har været betroet dette Hverv. Men om Regjeringen har taget nogen nærmere og endelig Beslutning i Anledning af disse Arbeider, det er mig ubekjendt, hvorimod jeg er forvisset om, at hehörige Oplysninger herom ville være at erholde i vedkommende Regjeringsdepartement i Kjöbenhavn. Skulde man imidlertid, det Foranförte uagtet, nu beslutte sig til at foranstalte en ny Udgave af Jónsbogen til praktisk Afbenyttelse i forekommende Tilfælde, enten fordi forberörte Öfjordske Udgave ved nærmere Undersögelse maatte befindes incorrect, eller af andre Aarsager, saa vil det dog formentlig indlyse af sig selv, at selve Texten i denne nye Udgave bör være aldeles overeensstemmende med den trykte Udgave af 1709, der har været brugt og benyttet i sidstafvigte 150 Aar.

I modsat Fald, eller ved nu at udgive en i det Væsentlige mere eller mindre forandret Text af Lovbogen, vilde man fremkalde en större eller mindre Tvivl og Retsusikkerhed og den hele Foranstaltning faa et Udseende af, at Regjeringen nu ligesom autoriserede en ny Lovbog, men frakjendte den ældre, der i nysberörte lange Tid allerede har vundet Brugens og Sædvanens Autoritet, i större eller mindre Grad Gyldighed. Forövrigt vilde en saadan ny Udgave formentligen nok saa tjenligen kunne udgaa fra det offentlige Bogtrykkeri i Reykjavík, som fra noget andet Sted, og i det mindste enhver betydelig Omkostning undgaaes herved, især om det maatte blive overdraget den islandske Landsoverret at have Indseende med Udgavens Correcthed.

Hvad dernæst en videnskabelig, kritisk Udgave af Jónsbogen nærmere betræffer, da er det aldeles utvivlsomt, at samme vilde blive saare velkommen for alle Yndere af de oldnordiske Love og det dermed forbundne Studium af Oldtidens Ret og Historie, efterdi denne Lov, hvad enten

1860. at en ny kritisk Udgave af tidtnævnte Lovbogs saavidt
24. August. muligt authentiske og oprindelige Text, vilde være af

man betragter samme som en særskilt for Island given Lov eller i Sammenhæng med næsten samtidige norske Love, er et særdeles hæderligt Mindesmærke om Nordens Lovgivningskunst i det 13de Aarhundrede og derfor til alle Tider har været en værdig Gjenstand for de Lovlærdes Opmærksomhed. Den vilde være bleven dette i en endnu höiere Grad, hvis Lovbogens Text, efter foregaaet Collationering af de bedste Haandskrifter, var bleven berigtiget og saavidt muligt restitueret til sin oprindelige Reenhed.

Jeg kan derfor, og fordi alle Nordens gamle og vigtigste Love efter foregaaet kritisk Bearbeidelse, om jeg ikke feiler, nu haves trykte, ikke andet end ansee det for et Regjeringen ligesaa værdigt som hædrende Foretagende, om Jónsbogen nu maatte blive behandlet paa samme Maade og deraf foranstaltes en videnskabelig, kritisk Udgave, hvortil jeg mener der maatte föies en latinsk og dansk Oversættelse, eller i det mindste een af Delene, da Kundskaben til Lovbogens originale Sprog endnu er saa ubetydelig udenfor Island, at Videnskabsmænd og Lovkyndige i Særdeleshed ikke ville have nogen synderlig Nytte af hiin Udgave, hvis de berörte Oversættelser mangle.

Denne Gang at indskrænke Udgaven til den blot kritisk construerede islandske Text, hvilket er netop det, Proponenternes Andragende i det Væsentlige gaaer ud paa, synes mindre tilraadeligt, end nu strax og paa engang at fuldföre hele Arbeidet med forberörte Oversættelser eller Oversættelse, endskjöndt hertil vil udfordres en noget större Bekostning og en noget længere Tid, hvorimod den af Proponenterne tilbudte Henviisning paa vedkommende Steder i Lovbogens Text til ældre og yngre Love, der have forandret eller ophævet Lovbogens Bestemmelser, synes ei at være saa aldeles fornöden, efterdi det dog faaer være Domstolenes og overhovedet de islandske Embedsmænds Sag i de herefter forekommende, sandsynligviis ikke ret mange processuale og andre Tilfælde med fuldkommen juridisk Virkning at bestemme Jónsbogens Anvendelighed. Imidlertid nægtes ikke, at en særskilt og af selve Lovbogens Udgave uafhængig Undersögelse, angaaende hvad der maa antages af Jónsbogen nu at være ophævet eller endnu

en saa stor videnskabelig Interesse, at den turde fortjene Regjeringens Opmærksomhed og Understöttelse, 1860. 24. August.

at gjælde, vilde være et fortjenstfuldt Arbeide, hvorved dog naturligviis ei alene maatte tages Hensyn til den Mængde senere Love, hvorved Jónshogens Bestemmelser ere udtrykkeligen ophævede, men ogsaa til de Omstændigheder, som analogisk, efter hele denne Lovgivnings Aand, gjör samme uanvendelig, saavelsom til senere Praxis og Sædvaner, der stiltiende have sat Loven ud af Kraft.

Angaaende Proponenternes Habilitet til at besörge den omkvæstionerede Udgave, da kan herom ikke være den mindste Tvivl, da navnligen Herr Archivar Signrdsson er almindelig bekjendt som en Mand, der i Henseende til omfattende Kundskaber i det oldnordiske literaire Fag, samt i Skjönsomhed, Skarpsindighed og Övelse i kritisk at behandle Oldskrifter, neppe overtræffes af nogen Nulevende, og hans Medarbeider, Candidat Sveinsson, der forövrigt allerede har et særdeles fordelagtigt Vidneshyrd som en fortrinlig dygtig Jurist, skjöndt endnu sandsynligviis mindre övet i Behandlingen af Oldskrifter, ved at samarbeide med en saa udmærket dnelig Mand, som Herr Sigurdsson, snart vil opnaa den til Arbeidet behörige Indsigt og Færdighed.

I Henseende til den Tid af 3 Aar, som Proponenterne ansee fornöden til, og den Understöttelse, de önske sig tillagt for Arbeidets Udförelse, da synes mig, at hverken det ene eller det andet heraf er ansat for höit. Jeg er endog nær ved at tro, at Tiden især er taget noget for knap, naar hensees saavel til det store Antal haandskrevne Exemplarer, som efter Proponenternes Opgivende endnu haves rundt omkring, endog paa langt fraliggende Steder, hvilke alle formentligen behöve et mere eller mindre nöiagtigt Eftersyn, som til den betydelige Tid, der vil medgaa til Collationering af de bedste Haandskrifter, Optegning af forskjellige Læsemaader m. m., ligesom det siger sig selv, at Ingen vil findes villig til at paatage sig et saa vidtlöftigt og besværligt Arbeide, uudtagen for samme at nyde et anseeligt Pengevederlag. Dette om Tiden og Understöttelsen maa forövrigt, i det mindste for en Deel, dependere af den Plan, som skal fölges ved Udgaven, saasom i Henseende til Retterboder, Oversættelser eller Over-

1860. 24. August. og at der turde være Anledning til at benytte den Leilighed, som nu frembyder sig, til at faa det heromhandlede Arbeide udfört paa en værdig Maade, uden at lade sig afholde ved den Omstændighed, at enkelte Bestemmelser i Jónsbogen maa ansees som endnu gjældende, idet der neppe er grundet Anledning til at frygte for, at nogen væsentlig Ulempe eller Forviklinger heraf ville opstaa, naar den nye Udgave, som man forudsætter, ikke bliver autoriseret til praktisk Afbenyttelse.

---

sættelse, Lectiones variantes, Registre m. m., da det vil være en Selvfölge, at dersom denne Plan gaaer videre end til selve Textens Construering, saaledes som Proponenterne have yttret sig herom, saa bör Tiden forlænges og Understöttelsen maaskee forhöies i passende Forhold dertil.

Til alt det Ovenanförte er jeg saa fri at föie den Slutningsyttring, at Nogle dog maaskee ville ansee det mindre passende, at Regjeringen nu foranstalter en ny videnskabelig Udgave af Jónsbogen, saalænge denne Lov ei er sat aldeles ud af Kraft. Selv har jeg engang forhen havt en saadan Anskuelse og, om jeg erindrer ret, yttret noget Sligt for det daværende danske Cancelli. Men da jeg paa den anden Side tror at burde forudsætte, at Regjeringen vil vedblive den hidtil fulgte Plan, efterhaanden at lade bearbeide det ikke ret meget, som endnu kan antages at gjælde i Jónsbogen, til tidssvarende particulaire Love, samt at dette Arbeide bliver fuldendt, förend den paatænkte nye Udgave bliver færdig, og det endvidere maaskee tör forudsættes, at Embedsstanden her, hvis der skulde befindes nogen væsentlig Uovereensstemmelse hist eller her i Texten i den nye Udgave og i Udgaven af 1709, dog vilde fölge denne sidstnævnte Text som rodfæstet blandt Indbyggerne ved Vane og Brug, men ikke hiin, saa synes nysberörte Formening for det meste at tabe sin Vægt.

Reykjavík den 10. Juni 1859.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Ophjælpning af de islandske Fiskerier.** Khavn den 30. August 1860. 1860. 30. August.

Ved at tilbagesende det Dem med Skrivelse herfra af 31. Mai d. A. tilstillede Andragende fra J. P. Bryde m. Fl. angaaende Ophjælpningen af de islandske Fiskerier, har Herr Stiftamtmanden i behagelig Skrivelse af 16. f. M. meddeelt Deres Betænkning om hvorledes der for Eftertiden bedst vilde kunne virkes til denne Sags Fremme. Da Justitsministeriet imidlertid, som i dets Skrivelse af 21. Febr. f. A. nærmere udviklet, maa være af den Formening, at man neppe kan vente sig noget væsentligt Resultat af Regjeringens Bestræbelser til Ophjælpningen af Fiskerierne paa Island, saalænge der ikke i Landet selv danne sig private Foreninger eller Fiskericompagnier, maa man, forinden Videre kan foretages i den heromhandlede Sag, tjenstligen udbede sig Underretning meddeelt om, hvilke Skridt der af Herr Stiftamtmanden maatte være gjorte i denne Retning i Henhold til Ministeriets nysanförte Skrivelse.

I Forbindelse hermed skulde man, med Hensyn til den Anviisning, som af Herr Stiftamtmanden i Deres foranförte Skrivelse er given paa at benytte Sönderamtets ökonomiske Selskabs Assistance ved Udförelsen af de Foranstaltninger, som Regjeringen maatte finde hensigtsmæssigt at træffe til Fiskeriernes Ophjælpning, ved paany at fremsende ovennævnte Andragende fra Kjöbmand Bryde m. Fl., ligetjenstlig anmode Dem om at ville indhente og derefter ved Bilagets Tilbagesendelse hertil indsende bemeldte Selskabs Betænkning over Andragendet, tilligemed sammes Forslag om, hvad der maatte være at foretage til Ordningen af den deri omhandlede vigtige Gjenstand i det hele taget, og har man saameget mere fundet sig foranlediget hertil, som der synes at herske stor Meningsforskjel om flere væ-

1860. sentlige Punkter, denne Sag vedkommende, mellem de
30. August. islandske Autoriteter, hvilket blandt Andet fremgaar, naar man sammenholder den nu fra Herr Stiftamtmanden modtagne Betænkning med den af Stiftamtet under 27. Oktober 1858 over samme Gjenstand afgivne Erklæring.

30. August. **Kirke- og Underviisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island ang. Understöttelse til Udgivelse af en **exegetisk Fortolkning** af udvalgte Partier **af det nye Testamente.** Khavn den 30. August 1860. — Isl. Copiebog 1860, Nr. 558. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 376—77.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Erklæring af 7. f. M. over det dermed tilbagefulgte Andragende, hvori Professor P. Pjetursson og Docent S. Melsted i Reykjavík have anholdt om en Understöttelse til Udgivelsen af en exegetisk Fortolkning af udvalgte Partier af det nye Testamente, har Ministeriet i bemeldte Anledning tilstaaet Supplicanterne et Belöb af 200 Rdl.

Ved til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende at meddele Dem Ovenstaaende, undlader man ikke tjenstligen at tilföie, at Landfogden i Island under D. D. herfra er tillagt fornöden Ordre til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse.

31. August. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. Understöttelse til **Oplærelse af Hjælpelæger.** Khavn den 31. August 1860. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 378—80.

Som af det i Gjenpart vedlagte hertil directe indkomne Andragende behageligen vil erfares, har Land-

physicus i Island, Justitsraad Hjaltalin, næst at bemærke, at 3 haabefulde, unge Studenter have henvendt sig til ham med Anmodning om at erholde Underviisning i Lægefaget, anholdt om, at de 200 Rdl., der ifölge allerhöieste Resolution af 12. August 1848[1]) aarlig indtil videre kunne anvendes af hvert Amts Repartitionsfond til Godtgjörelse for den ommeldte Underviisning, maa, da det er at forudsee, at Distriktslægerne hverken ville eller kunne benytte den deri meddelte Tilladelse til at give hiin Underviisning, blive henlagte under Physicatet for at anvendes deels til Stipendier for de vordende Hjælpelæger, deels til Indkjöb af Böger og Apparater ved Underviisningen; men saafremt disse Belöb ikke allerede iaar maatte kunne udredes af Amtsrepartitionsfondene, at samme da, for at man ikke skal gaa glip af de ovennævnte trende habile Subjecter, der attraa Underviisningen, og hvoraf 2 allerede have gjort sig noget bekjendte med Lægefagets Forstudier, maa foreskydes enten af det islandske Medicinalfond eller af de for indeværende Aar bevilgede 4000 Rdl. til uforudsete og tilfældige Udgifter, imod igjen at refunderes af de respective Amters Repartitionsfonds, hvorhos han har bemærket, at det er en Selvfölge, at Landphysicus paaseer, at Underviisningen ogsaa kommer de andre Amter tilgode, idet de Studerende efter erholdt venia practicandi, hvilken Landphysicus maa ausees berettiget til at give dem, han selv har oplært, ville fordele sig omkring i Landet. 1860. 31. August.

Foranlediget heraf skulde man tjenstlig anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville tilkjendegive Justitsraad Hjaltalin, idet det betydes ham, at han for Fremtiden har at indsende sine Andragender gjennem Stiftamtet, at der med Hensyn til den omhandlede Godtgjörelse for Underviisning af Hjælpelæger

[1]) Bekjendtgjort ved Justitsministeriets Plakat af 23. August s. A., see Lovs. XIV, S. 163—64.

1860. m. m. vil være at forholde i Overeensstemmelse med
31. August. Reglerne i den i Extrakt-Gjenpart vedlagte Skrivelse fra Justitsministeriet til den daværende Stiftamtmand i Island af 12. Mai 1849, hvis Indhold bedes Justitsraad Hjaltalin meddeelt, hvorefter de herhenhörende Spörgsmaal ville være at gjöre til Gjenstand for Forhandling og Overeenskomst mellem Landphysicus og de resp. Amtmænd. Hvad de eventuelt begjærte Forskud angaaer, da ville samme ikke kunne tilstaaes, hverken af det islandske Medicinalfond, da en slig Anvendelse af sammes Midler vilde stride imod ovennævnte allerhöieste Resolution af 12. August 1848, og heller ikke af de i Finantsloven for indeværende Aar til uforudsete og tilfældige Udgifter for Island bevilgede 4000 Rdl., allerede af den Grund, at der er disponeret over denne Sum i andre Öiemed. Angaaende Omfanget af den Underviisning, der vil være at meddele de omhandlede Hjælpelæger og den Ret, som de erhverve til at practisere, naar Underviisningen er tilendebragt, finder Ministeriet, at der bör forholdes efter det kgl. Sundhedscollegiums Forslag i Skrivelse af 8. Aug. 1848, der er meddeelt Stiftamtmanden i Island ved Skrivelse herfra af 18. i s. M., og som gaaer ud paa, at det, som de paagjældende Hjælpelægers Virksomhed maatte strække sig til, skulde være, at yde Tilskadekomne og andre Syge den forelöbige Hjælp, indtil en Læge kan erholdes, eller hans Raad idetmindste skriftlig indhentes, og at de derfor bör saaledes instrueres, at de vide Besked med de almindelig forekommende Beskadigelser og Sygdomme samt Principerne for deres Behandling paa deres förste Stadium, saa at de kunne give de Syge den forelöbige Assistance med Leie, Forbinding, Aareladning, Regimen, og de faa simple Medicamenter, som man tör betro dem at administrere, saasom Brækmidler, afförende, kjölende og oplivende Midler. Den Ret til at praktisere, som herefter vil tilkomme Hjælpelægerne, vil dog overeens-

stemmende med Stiftamtmand Rosenörns Indstilling i Skrivelse af 18. Februar 1849, kunne erholde den Udvidelse, at de ere berettigede til at före fortsat Lægetilsyn med Patienterne, naar saadant Tilsyn udöves efter den ordentlige Læges Anordning og under hans Kontrol, saasom ved fortsat Korrespondance mellem Hjælpelægen og ham, ved Förelse af en Sygejournal, der kunde revideres af Lægen, og deslige. Herefter maatte Underviisningen indrettes, og den burde navnlig, efter Sundhedscollegiets Formening, være aldeles praktisk uden al theoretisk Deduction. For at constatere de Paagjældendes Kvalificationer til at praktisere indenfor de ovennævnte Grændser, vil der endelig af Landphysicus være at meddele dem en Attest om, at de have opnaaet de dertil fornödne Kundskaber og Færdigheder. Sluttelig tilföies, at Amtmanden over Vest-Amtet og Amtmanden over Nord- og Öst-Amtet under D. D. er tilstillet en Gjenpart af denne Skrivelse med Opfordring til at benytte den Leilighed, som her frembyder sig, til at forskaffe Indvaanerne i de dem betroede Amter en foröget Lægehjælp.

1860. 31. August.

Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse til Justitsministeriet ang. en **kritisk Udgave af Jónsbók.** Khavn den 7. September 1860. — K. og U. Min. Copieb. f. 1860, Nr. 2253.

7. Septbr.

Ved tj. at remittere den med Justitsministeriets behagelige Skrivelse af 24. f. M. fremsendte Ansögning med 4 Bilag fra Assessor Sveinsson og Archivar Sigurdsson om offentlig Understöttelse til kritisk at gjennemgaa Haandskrifterne og andre forhaandenværende Kilder til den islandske Landslov Jónsbók, for derefter at udarbeide og i Trykken udgive en kritisk og saavidt muligt authentisk Text af denne Lovbog, skulde Ministeriet tj. tilbagemelde, at ligesom der for Tiden paa

1860. Contoen for videnskabelige Understöttelser ikke haves
7. Septbr. noget disponibelt Belöb, saaledes vilde Ministeriet ogsaa, efter hvad der foreligger, finde Betænkelighed ved, af bemeldte Conto at udvirke en Understöttelse til at fremme det ovenmeldte Arbeide.

12. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vest-Amt ang. et bevilget **Kornlaan til Snæfellsnes Syssel.** Khavn den 12. September 1860 — Isl. Copieb. 1860, Nr. 572. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 381.

Foranlediget af Herr Amtmandens beh. Skrivelse af 26. Juli d. A. har Ministeriet foranstaltet indkjöbt de paa vedlagte Udleveringssedler opförte 400 Tdr. Rug, som nu afsendes herfra med Jagten Anna, Skipper Thurö, til Handelsstederne Stykkisholm og Ólafsvík og for en Pris af 9½ Rdl. pr. Tönde kunne udlaanes til de mest trængende Communer i Snæfellsnes Syssel.

Idet man skulde anmode Dem om nöie at ville paasee, at bemeldte Kornvarer, der ifölge Övrighedens Rekvisition ville blive udleverede af vedkommende Handelsfaktorer, uddeles med Skjönsomhed, undlader man ikke at tilföie, at De i sin Tid vil modtage Underretning om de nærmere Vilkaar, hvorpaa Laanet bevilges.

For Varernes Modtagelse forventes Tilstaaelse behagelig meddeelt, ligesom ogsaa nærmere Indberetning om deres Uddeling.

26. Septbr. **Plakat** ang. **Forandring i For. af 28. Marts 1855 om Sön- og Helligdagenes vedbörlige Helligholdelse paa Island.** Skodsborg den 26. September 1860. — Isl. Forest. og Resol. Prot. f. 1860 Nr. 20.

— Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 382. Det til Grund liggende Udkast blev forelagt Althinget i 1859 [1]) ifölge Petition fra det i 1857 forsamlede Althing, og efter af samme at være vedtaget i uforandret Skikkelse erholdt det kgl. Stadfæstelse under ovennævnte Datnm. See forövrigt Tíð. frá alþ. 1857 S. 170—71 (Petitionen), 1859 S. 364—65 (Althingets Betænkning) og Viðb. A, S. 3—6 samt Dep. Tid. 1859 S. 519—22 (det Althinget forelagte Udkast med Motiver). 1860. 26. Septbr.

Opið brjef viðvíkjandi breyting á tilskipnn 28. marz 1855 um sunnu- og helgidagahald á Íslandi.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefur verið lagt, til opins brjefs viðvíkjandi breyting á tilskipun 28. marz 1855 um sunnu- og helgidagahald á Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

Þau störf, skemmtanir og önnur fyrirtæki, sem eptir tilskipun 28. marz 1855 eru eigi leyfileg á sunnu- og helgidögum fyrri en eptir miðaptan, mega hjer eptir eigi heldur fram fara hinn tímann, sem eptir er til kvölds á þessum dögum.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Skoðsborg, 26. dag septembermánaðar 1860.

Plakat angaaende Forandring i Forordningen af 28. Marts 1855 om Sön- og Helligdagenes vedbörlige Helligholdelse paa Island.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Plakat angaaende Forandring i Forordningen af 28. Marts 1855 om Sön- og Helligdagenes vedbörlige

[1]) Den om Forelæggelsen nedlagte Forestilling med Kongens Resolution findes trykt i denne Lovsamlings XVII, S. 457—462.

1860. Helligholdelse paa Island, byde og befale Vi som
26. Septbr. fölger:

De Arbeidssysler, Forlystelser og andre Foretagender, som i Medför af Forordningen af 28. Marts 1855 ikke tilstedes om Sön- og Helligdagene förend efter Klokken 6 Eftermiddag, maa for Fremtiden ikke heller finde Sted efter det nævnte Klokkeslet.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Skodsborg, den 26. September 1860.

26. Septbr. **Plakat** ang. Indförelse af en **Afgift af Tomthuse** m. m. **i Reykjavik.** Skodsborg den 26. September 1860. — Isl. Forest. og Resol. Prot. for 1860 Nr. 21. Det af Regjeringen i 1859 Althinget forelagte Udkast til denne Plakat blev af samme vedtaget med flere temmelig væsentlige Forandringer i §§ 1 og 2, hvorefter Udkastet med nogle enkelte Redactionsforandringer erholdt kgl. Stadfæstelse. See iövrigt Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 navnlig S. 1800–1803 (Althingets Betænkning) og sst. Viðb. A, S. 23—28 samt Dep. Tid. 1859 S. 545—550 (Udkastet med Motiver), endelig Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 382—388 og Dep. Tid. 1860 S. 1033—1037, paa hvilke Steder navnlig den om Stadfæstelsen nedlagte Forestilling findes refereret.

Opið brjef um að leggja skatt á tómthús og óbyggðar lóðir í Reykjavík.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefur verið lagt, til opins brjefs um að leggja skatt á tómthús og óbyggðar lóðir í Reykjavík, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. Á hvert tómthús með lóð þeirri, sem því fylgir, í umdæmi Reykjavíkur bæjar, og sem eigi hefir hingað til verið goldið lóðargjald af til lóðareiganda, skal lagður tollur frá 6 til 16 álna eptir meðalverði allra meðal-

verða í verðlagsskrá þeirri, er það ár er sett í Reykjavík, og skal bæjarstjórnin ákveða upphæð lóðargjaldsins innan þessara takmarka eptir málavöxtum. 1860. 26. Septbr,

2. Á allar þær lóðir, sem liggja á svæði því, sem ákveðið var handa kaupstaðnum með mælingargjörð 22. og 23. dag maímánaðar 1792, og eigi verða heimfærðar undir ákvörðunina í 1. gr., hvort heldur eru kálgarðar, garðsrúm, stakkstæði, eða hverju nafni sem nefnist, og hvort heldur lóðin er umgirt eða óumgirt, skal, þar sem sjerstakir samningar af hálfu bæjarstjórnarinnar eru eigi því til fyrirstöðu, ár hvert jafna lóðarskatti eptir flatarmáli, eptir sama mælikvarða, sem farið er eptir um skatt af kaupstaðarhúsunum, þó svo, að gjald það, sem árlega er lagt á hverja ferhyrnda alin af flatarmáli lóða þeirra, sem um er rætt í þessari grein, sje jafnt sjöttungi af skatti þeim, sem það ár er lagður á hverja ferhyrnda alin í sjálfum kaupstaðarhúsunum.

3. Gjöld þessi, er renna í Reykjavíkur bæjarsjóð, eiga að koma upp í þann hluta af útgjöldum bæjarins, sem jafna á niður á bæjarbúa eptir efnum og ástandi, samkvæmt reglugjörð 27. nóvembermánaðar 1846, 19. gr. Að öðru leyti skal um það, að gjöld þessi sjeu rituð á hina árlegu niðurjöfnunarskrá, um það, hvenær þau skuli greidd, og hvernig þau verði heimt, fara eptir ákvörðuuum þeim, sem nú gilda um bæjargjöldin yfir höfuð.

4. Lagaboð þetta öðlast lagagildi 1. janúarmánaðar 1861.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Skoðsborg, 26. dag septembermánaðar 1860.

Plakat om Indförelse af en Afgift af Tomthuse samt af ubebygget Grund i Reykjavík.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget vort tro Althings allerunderdanigste

1860. 26. Septbr. Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Plakat om Indförelsen af en Afgift af Tomthuse samt af ubebygget Grund i Reykjavík, byde og befale Vi som fölger:

1. Paa samtlige inden Byen Reykjaviks Jurisdiction beliggende Tomthuse, hvoraf hidtil ingen Grundskat er bleven betalt til Grundeieren, tilligemed den samme tilhörende Jordlod, bliver aarlig at ligne en Afgift, fra 6 til 16 Alen, efter den for Reykjavík samme Aar gjældende Capitelstaxts Middelpriis, hvilken Afgifts Störrelse, inden bemeldte Grændser, Communalbestyrelsen har at bestemme efter Forholdets Beskaffenhed.

2. Paa alle de Jordlodder, der ligge indenfor den ved Opmaalingsforretningen af 22. og 23. Mai 1792 bestemte Kjöbstadgrund og ikke falde ind under Bestemmelsen i § 1, være sig Haver, Gaardsrum, Fiskevirkningspladser eller af hvilkensomhelst Beskaffenhed, uden Hensyn til om samme er indhegnet eller nindhegnet, bliver, forsaavidt særlig Overeenskomst med Communalbestyrelsen ikke er til Hinder derfor, aarlig at ligne en Arealskat efter den samme Maalestok, som fölges med Hensyn til Kjöbstadbygningernes Beskatning, dog saaledes, at den paa hver Kvadratalen af de i denne Paragraph omhandlede Jordlodders Störrelse aarlig faldende Afgift bör være liig 1/6 af den Afgift, som i samme Aar paalignes hver Kvadratalen af de egentlige Kjöbstadbygninger.

3. Belöbet af disse Afgifter, der tilfalde Reykjavík Communes Kasse, skal komme til Afdrag i den Deel af Communens Udgifter, der ifölge Anordning af 27. November 1846 § 19 bliver at paaligne Byens Indvaanere efter Formue og Leilighed. Iövrigt bliver med Hensyn til de omhandlede Afgifters Optagelse paa den aarlige Ligningsliste, deres Forfaldstid og Inddrivelsesmaade at forholde efter de om Communalbidragene i Almindelighed gjældende Forskrifter.

4. Denne Plakat træder i Kraft den 1. Januar 1861. 1860. 26. Septbr.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Skodsborg den 26. September 1860.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet i Island ang. **Forebyggelse af en befrygtet Kornmangel i Söndermula Syssel.** Khavn den 29. September 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 613. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 388—90. 29. Septbr.

Herr Amtmanden har i behagel. Skrivelse af 16. Juli sidstl. meddelt, at Sysselmanden i Söndermúla Syssel under 3. s. M. har udbedt sig Amtets Medvirkning til Forebyggelse af den Mangel paa Födevarer, der befrygtedes at ville indtræffe i bemeldte Syssel næstkommende Vinter, dersom Handelshuset Örum & Wulff ikke i indeværende Efteraar maatte opsende en betydelig Kornforsyning, hvorhos De, næst at bemærke, at Tilstanden i visse Egne i Múla-Syslerne, efter hvad De har bragt i Erfaring, med Hensyn til Næringsforholdene er i höieste Grad mislig, har begjært Ministeriets Hjælp i den ommeldte Henseende, naar nærmere Andragender derom maatte indkomme fra vedkommende Sysselmand og de i saa Henseende fornödne Oplysninger ere tilveiebragte. Ministeriet har derefter modtaget et den 3. i f. M. dateret, i den af Herr Amtmanden antydede Retning gaaende, Andragende fra Sysselmanden i Söndermúla Syssel, hvorefter man af Handelshuset Örum & Wulff har forlangt Oplysning om og hvorvidt et yderligere Kornforraad efter at nysnævnte Andragende er indgivet allerede maatte være eller endnu i indeværende Efteraar blive tilfört de bemeldte Handelshus tilhörende Etablissementer i Múla Sys-

1860. lerne, navnlig Eskifjords Handelssted, hvor der ifölge
29. Septbr. Sysselmandens Indberetning skulde være störst Fare for, at der vilde opstaa Mangel paa Födevarer, og da Handelshuset i Gjensvar herpaa har erklæret, at samme under 24. i f. M. har opsendt til Eskifjord 930 Tdr. Kornvarer og desuden 460 Tdr. til Seydisfjord, samt at der efter den saaledes stedfundne Forsyning neppe kan være nogen Anledning til at nære Frygt for Hungersnöd, har Ministeriet ikke fundet sig foranlediget til at foretage videre i denne Sag.

Ved at meddele Herr Amtmanden Ovenstaaende til behagel. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Sysselmand J. Thorstensen, maa Ministeriet forövrigt, med Hensyn til at det navnlig i de senere Aar oftere er forekommet, at Autoriteterne og Indbyggerne i Island, naar man paa et eller andet Handelssted har troet at kunne befrygte Kornmangel, have henvendt sig til Regjeringen med Anmodning om at træffe Foranstaltninger til Forebyggelse af den derved befrygtede Nöd, ved denne Leilighed bringe i Deres behagelige Erindring, at det i Indenrigsministeriets Skrivelse af 29. Januar 1855 er tilkjendegivet, at det er en Selvfölge, at der ikke, efterat den islandske Handel er frigivet for alle Nationer, i Fremtiden vil kunne paahvile enten Regjeringen eller den danske Handelsstand nogen særlig Forpligtelse til at sörge for Landets Forsyning. Da denne Tilkjendegivelse imidlertid ikke synes hidtil at have været tilstrækkelig paaagtet, finder Ministeriet sig foranlediget til paany at anmode Herr Amtmanden om behageligen at ville drage Omsorg for, at det paa en passende Maade foreholdes Indbyggerne i det Dem betroede Amt, at de ikke ville kunne vente, at Regjeringen under de nuværende Handelsforhold vil befatte sig med Landets Forsyning, hvortil den heller ikke vil see sig istand, og at de derfor maa være betænkte paa selv at forsyne sig med de nödvendige Födemidler, idet man ikke undlader at tilföie, at det

ikke paatvivles, at Communalbestyrelserne, naar de i paakommende Tilfælde itide henvende sig directe til vedkommende Kjöbmand, ville ved Hjælp af de Resourcer, hvorover de kunne disponere, i Almindelighed være istand til at forebygge, at der blandt den fattige Del af Communens Indvaanere skal opstaa en saadan Mangel paa Födemidler, som i de sidste Aar hyppigt har været befrygtet[1]). 1860. 29. Septbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Reglerne for Ophævelse af Prohibitivpaategninger paa de offentlige Stiftelser tilhörende Statsobligationer.** Khavn den 9. Oktober 1860. — Isl. Copieb. 1860, Nr. 645. 9. Oktbr.

Ved at meddele Forklaring om Grunden til, at 4 Obligationer, tilhörende nogle Repskasser inden Sönderamtet, ere af Stiftamtet beordrede udbetalte af Islands Jordebogskasse, uagtet de vare forsynede med det forhenværende kongelige danske Cancellies Paategning om, at de ikke uden sammes Samtykke maatte afhændes, pantsættes eller kvitteres, har Herr Stiftamtmanden i beh. Skrivelse af 18. Mai d. A. blandt Andet yttret den Formening, at Stiftamtet, ifölge de i Indenrigsministeriets Skrivelse af 24. Juli 1850 angaaende offentlige Stiftelsers Rentecapitaler indeholdte Bestemmelser, har været berettiget til at lade de ommeldte Obligationer udbetale, uagtet de havde erholdt de nævnte Prohibitivpaategninger, da saadanne Paategninger efter Deres Formening nu kunne annulleres af den Autoritet, under hvis Ressort den paagjældende Stiftelse hörer.

---

[1]) Under samme Datum er Amtmændene i Sönder- og Vestamtet tilskrevet i Overeensstemmelse med den sidste Halvdeel af ovenanförte Skrivelse.

1860. 9. Oktbr. Med Hensyn hertil finder Ministeriet sig foranlediget til at meddele Dem til Iagttagelse i Fremtiden, at berörte Deres Antagelse beroer paa en Misforstaaelse af den af Dem paaberaabte Skrivelse af 24. Juli 1850. Forsaavidt denne nemlig indeholder en Tilkjendegivelse af, at det vil blive foranstaltet, at den prohibitive Paategning paa de offentlige Stiftelser tilhörende Obligationer for Fremtiden stedse vil kunne hæves af vedkommende Autoritet i Island, hvorunder Stiftelsen hörer, da er Meningen hermed den, at der for Eftertiden i selve Paategningerne vil blive givet vedkommende Autoriteter den omhandlede Bemyndigelse, hvorimod der ikke i denne Skrivelse gives dem nogensomhelst Bemyndigelse til at ophæve en Prohibitivpaategning, der efter sit Indhold skal ophæves af en anden Autoritet.

Slutteligen tilföies, at Ministeriet har efter Finantsministeriets Begjæring ophævet den af det danske Cancelli i sin Tid meddelte Prohibitivpaategning paa de ovennævnte 4 Obligationer.

11. Novbr **Kongelig Resolution** ang. den saakaldte **Skats Opkrævelse.** Christiansborg Slot den 11. November 1860. — Isl Forest. og Resol. Prot. 1860, Nr. 26. Fra det i 1859 forsamlede Althing blev der indgivet Petition til Kongen om 1) at det allernaadigst maatte blive befalet, at der tilskreves Amtmændene i Island til Forkyndelse for Sysselmændene, at der ikke maatte opkræves Skat af tiendebart Lösegods og fast Gods tilsammentaget undtagen i de Tilfælde, hvor derfor havdes en fuld og fast Praxis, og 2) en saadan Praxis, at dens Oprindelse ikke kunde eftervises.

I den i denne Anledning nedlagte Forestilling bemærkede Justitsministeren, at Althinget var gaaet meget for vidt, naar det i Petitionen paastod, at det först var i den senere Tid, at man var begyndt at kræve Skat af Lösegods og fast Gods tilsammentaget. Til Bevis herfor kunde der deels henvises til Rentek. Skr. af 30. Sept. 1823, hvorved en saadan Opkrævelsesmaade af Skat stadfæstedes for Gullbringu og Kjósar Syssel, da den, efter de tilveiebragte Oplysninger, indtil da sammesteds

havde været anvendt, deels havde noget senere Stiftamtmanden og begge Amtmændene i Island, paa Forespörgsel fra Rentekammeret, med Hensyn til Praxis i de forskjellige Sysseler eenstemmig erklæret, at den ombandlede Opkrævelsesmaade, efter Sysselmændenes Angivelse, havde været i Brug saa langt tilbage i Tiden, som man kunde erindre, og efter Modtagelsen af disse Erklæringer var det ved Skr. af 28. April 1832 blevet paalagt samtlige Amtmænd nöie at paasee, at de i Praxis fastslaaede Regler for Skattens Beregning fulgtes, og navnlig at der ikke heri foretoges nogen Forandring til Ydernes Skade, ligesom det samme ogsaa senere var blevet indskjærpet enkelte Sysselmænd paa deres Forespörgsler, deels ved Rentek. Skr. af 4. Aug. 1838 og 15. Aug. 1840, deels ved Indenrigsm. Skr. af 16. Mai 1850 og 30. April 1855.

1860. 11. Novbr.

Det maatte saaledes antages, at den paaklagede Opkrævningsmaade af Skatten allerede i en tidligere Tid havde været almindelig Regel paa Island, og det var derfor betænkeligt ligefrem at gaa ind paa Althingets Indstilling, navnlig forsaavidt den gik ud paa, at Regjeringen skulde bestemme, hvornaar der havdes fuld og fast Praxis for den, da dette selvfölgelig nærmest maatte være Domstolenes Sag. At give en ny Lov for denne enkelte Gren af Skattevæsenet var ogsaa utilraadeligt, da dette i sin Helhed trængte til en Reform, som man ogsaa havde forberedt ved den nylig udförte Jordtaxation, og det som vilde vække mindst Misnöie blandt Yderne, vilde være, indtil en saadan alsidig Reform kunde iværksættes, strængt at fölge de ved Praxis fastslaaede Regler for Opkrævningen. Forsaavidt det imidlertid maatte forholde sig rigtigt, hvad der af Althinget var yttret om, at der i de senere Aar hos nogle Sysselmænd skulde have viist sig Tendens til at beregne Skatten paa en anden for dem fordelagtigere Maade end tidligere, burde denne modarbeides, og der kunde derfor formentlig være Grund til i Anledning af Althingets Petition at indskjærpe dem at holde sig de foranförte, af Regjeringen til forskjellige Tider og navnlig ved Rentek. Skr. af 28. April 1832 givne Bestemmelser efterrettelige.

Der indstilledes derfor:

at det i Anledning af Althingets Petition maatte blive paalagt samtlige Amtmænd paa Island at indskjærpe de dem underordnede Sysselmænd at holde sig de tidligere af Regjeringen til forskjellige Tider, og navnlig ved Rentek. Skr. af 28. April 1832 foreskrevne

1860. 11. Novbr. Bestemmelser ang. Skattens Opkrævning efterrettelige, samt

at der i den allern. Bekjendtgjörelse, som vilde blive udfærdiget til Althinget i Anledning af dets Betænkninger og Petitioner i Aaret 1859, maatte blive givet Thinget Besked om den saaledes trufne Foranstaltning.

Indstillingerne bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.[1])

12. Decbr. **Forordning** ang. Oprettelse af en **Börneskole i Reykjavík.** Christiansborg Slot den 12. Decbr. 1860. — Isl. Forest. og Resol. Prot. f. 1860 Nr. 29. Udkast til en saadan Forordning blev först forelagt Althinget i 1853, men af samme fraraadet saalænge indtil de til Skolens Oprettelse og Vedligeholdelse fornödne Midler paa en tilfredsstillende Maade vare blevne paaviste. Efterat dette var sket, navnlig ved Forelæggelsen og Vedtagelsen af foranstaaende under 26. Sept. 1860 emanerede Pl. om Afgift af Tomthuse m. m. i Reykjavík, blev Udkastet efter en fornyet Forelæggelse for Althinget i 1859, paa dettes Indstilling ophöiet til Lov. Tíð. frá alþ. Ísl. 1853, Viðb. A. S. 11—14 og 1859 Viðb. A. S. 29—32 samt Dep. Tid. 1853 S. 740—743 (Udkastet med Motiver); Tíð. frá alþ. Ísl. 1853 S. 1028—1032 og 1859 S. 1553—1554 (Althingets Betænkninger); Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, S. 398—401 og Dep. Tid. 1861 S. 97—99 (Forordn. med fuldstændige Referater af Forestillingen).

Tilskipun um stofnun barnaskóla í Reykjavík.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vér höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefur verið lagt, um stofnun barnaskóla í Reykjavík, bjóðum Vèr og skipum fyrir á þessa leið:

1. Í Reykjavík skal stofna skóla, sem öll þau börn, er þar eiga heima, geti notið þeirrar kennslu í, er þykir nauðsynleg fyrir menntaða menn yfir höfuð.

---

[1]) Resolutionens förste Stykke er meddeelt Stiftamtmanden og Amtmændene ved Skrivelser af 23. Novbr. 1860, jfr. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 397.

Svo má og fyrir hæfilega borgun taka í þenna 1860.
skóla önnur börn, þegar því verður við komið án þess 12. Decbr.
hin missi í. Að því leyti fè það, sem til stofnunar og viðurhalds skólans er ákveðið, hrökkur ekki til, skal greiða kostnaðinn á þann hátt, sem fyrir er mælt í tilskipun um stjórn Reykjavíkurbæjar 27. dag nóvembermánaðar 1846 19. gr., og opnu brjefi um að leggja skatt á tómthús og óbyggðar lóðir í Reykjavík 26. dag septembermánaðar 1860 3. gr.

2. Stjórn kirkju- og kennslumálanna skal falið á hendur með ráði stiptsyfirvaldanna á Íslandi, og annara þeirra manna, er hlut eiga að máli, að skipa fyrir um fyrirkomulag skóla þessa og skyldur bæjarmanna við hann, samkvæmt reglum þeim, sem ákveðnar eru um þesskonar skóla í Danmörku, þó með þeirri tilhögun og breytingum, sem eptir þörfum landsins og ásigkomulagi bæjarins eru nauðsynlegar eður ákjósandi.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér þegnlega að hegða.

Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 12. dag desembermánaðar 1860.

Forordning angaaende Oprettelse af en Börneskole i Reykjavík.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning angaaende Oprettelse af en Börneskole i Reykjavík, byde og befale Vi som fölger:

1. Der skal i Reykjavík oprettes en Skole, hvori alle sammesteds hjemmehörende Börn kunne nyde den Underviisning, som for oplyste Borgere i Almindelighed ansees fornöden, og hvori tillige andre Börn kunne optages mod passende Betaling, naar det kan skee uden Afbræk for hine förste. De til en saadan Skoles Oprettelse og Vedligeholdelse medgaaende Udgifter

1860. 12. Decbr. blive, forsaavidt de övrige Midler, som dertil anvises, ei maatte være tilstrækkelige, at udrede paa den i Anordning om Reykjavík Kjöbstads ökonomiske Bestyrelse af 27. November 1846 § 19 og Plakat om Indförelse af en Afgift af Tomthuse samt af ubebygget Grund i Reykjavík af 26. September 1860 § 3 foreskrevne Maade.

2. Det overlades til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, efterat have indhentet Betænkning fra Stiftsövrigheden for Island og andre Vedkommende, at ordne fornævnte Skoles Indretning saavelsom de med Hensyn til samme Indvaanerne paaliggende Forpligtelser i Overeensstemmelse med de for Folkeskoler i Danmark foreskrevne Regler, med de Forandringer og Lempelser, som efter Landets og Stedets Forhold maatte være fornödne eller tilraadelige.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerundanigst have at rette.

Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 12. December 1860.

1861. 4. Januar. **Kongelig Resolution** ang. **Udvidelse til Island** af nogle i Aarene 1857 og 1858 for Danmark udkomne almindelige **Love** samt om en **forandret Fremgangsmaade** ved saadanne **Loves Udvidelse.** Christiansborg Slot den 4. Januar 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 2. I Justitsministerens Forestilling [1]) bemærkes, at der i Henhold til kgl. Resol. af 10. Novbr. 1843 af Justitsministeriet var tilstillet [2]) den kgl. Commissarius paa Althinget i 1859 Exemplarer af samtlige for

---

[1]) Et fuldstændigt Referat af denne Forestilling findes i Dep. Tid. 1861 S. 161—168 samt i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, S. 408—416.

[2]) See Justitsmin. Skr. af 6. Mai 1859 (Lovsaml. XVII, S. 455 - 457).

Danmark i Aarene 1857 og 1858 udkomne almindelige Love, for at Althingets Betænkning knnde blive indhentet om hvorvidt de maatte egne sig til at udvides til Island, hvorhos yttredes, at der formentlig ikke knnde være Spörgsmaal om Udvidelsen af andro Love end

1861. 4. Januar.

1. Lov af 21. Jannar 1857, om Straf for Dyrplageri;
2. Lov af 4. Marts s. A. om Forandring i For. om Daaben af 30. Mai 1828;
3. Lov af 30. November s. A. om Ophævelse af Daabens Nödvendighed som Betingelse for Arveret;
4. Lov af s. D. ang. nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshusarbeide;
5. Lov af s. D. om Proklamata i Boer;
6. Lov af 29. December s. A. om Forandring i For. af 21. Mai 1845;
7. Lov af s. D. om Kvindens Myndighed;
8. Lov af s. D., hvorved § 3 Nr. 10 i For. 30. April 1824, om Præsters Embede med Hensyn til Ægteskab, forandres;
9. Lov af s. D. om Eftertryk m. m.
10. Lov af 30. December 1858, indeholdende nogle Bestemmelser om forskjellige Fallitvæsenet vedrörende Retsforhold, samt om Behandlingen af Fallitboer og andre Boer.

I Althingets over Sagen afgivne Betænkning (Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1556—1561) havde dette ikke fnndet Grund til at tilraade Udvidelsen af andre Love end ovenanförte, men endog med Hensyn til disse ment, at flere af dem, nemlig de under Nr. 2, 3, 6, 8, 9 og 10 anförte Love ikke egnede sig til Udvidelse, deels fordi de vilde blive nden Anvendelighed paa Island, deels fordi Folk der vare blevne fortrolige og veltilfredse med den ældre Rets Bestemmelser, deels endelig fordi de endog vare skadelige (dette Sidste antoges navnlig af Ministeren at være Grunden til Forkastelsen af Loven om Forandring i For. 30. April 1824 § 3 Nr. 10, idet den lettede istedetfor, som efter Althingets Mening rigtigere (jfr. en af Althinget den 13. Aug. 1859 vedtagen Petition om Forbud mod Fattiges Ægteskab), at vanskeliggjöre Indgaaelsen af Ubemidledes letsindige Ægteskaber).

Ministeren bemærker, at han vel ikke kan finde de af Althinget imod Udvidelsen af disse Lovbnd paaberaabte Grunde afgjörende, navnlig ikke i Henseende til Nr. 3 og 8, men at han dog ikke finder Anledning til at forelægge dem paany for Althinget, da den Eenstemmighed, hvormed deres Udvidelse

1861. fraraadedes af Thinget, maatte tages som et umiskjendeligt
4. Januar. Tegn paa, at der ikke var Trang til dem i Folket, ligesom det ogsaa maatte antages, at de ikke vilde blive vel modtagne af dette. Derimod var der af Thinget andraget paa Udvidelse med Modifikationer af Nr. 4, 5 og 7, ligesom det under Nr. 1 anförte Lovbud af Althinget var blevet gjort til Gjenstand for en særskilt Petition, som af Ministeren var forelagt Kongen til Afgjörelse ved en særlig Forestilling.[1])

Med Hensyn til Udvidelsen af Nr. 4 troede Ministeren ikke at kunne blive staaende ved de af Althinget foreslaaede Modifikationer, thi da der ingen Forbedringshuse var i Island, men islandske Forbrydere skulde udstaa deres Straf i danske Straffeanstalter, var det heraf en ligefrem Fölge, at det vilde være mindre rigtigt at udvide Bestemmelserne i Lovens §§ 2 og 3 til Island, hvor de ingen Anvendelse vilde kunne faa; man havde derfor indskrænket sig til at indstille § 1 i nævnte Lov med den af Althinget deri foreslaaede Ændring til Udvidelse til Island.

Nr. 5 mentes i det hele at kunne anbefales med de af Althinget foreslaaede Ændringer, der for det Meste vare i Overeensstemmelse med det af Ministeriet anbefalede Forbillede, Loven af 6. November 1858, hvorved den heromhandlede danske Lov udvidedes til Færöerne. Kun var det nödvendigt, at Tidspunktet for Lovens Træden i Kraft forandredes, ligesom man ogsaa havde foretaget en mindre væsentlig Redaktionsforandring i Althingsforslagets § 2.

Med Hensyn endelig til Nr. 7, kunde den af Althinget i sammes § 1 foreslaaede Tilföielse: »Dog bör de i vigtige Sager raadföre sig med en paalidelig Mand, saaledes som finder Sted med Enker«, ikke tages til Fölge, da der ikke blot derved forudsattes, at Enker efter den gjældende Ret skulde have Lavværge, hvilken Mening forlængst var forkastet baade i Theori og Praxis, men ogsaa fordi det, naar man vilde bringe Loven i Overeensstemmelse med hvad der gjaldt om Enker, formeentlig vilde være rigtigere at tillægge disse den samme Myndighed, som der efter den nævnte Lov tilkom Piger, der havde fyldt deres 25. Aar, end, saaledes som Althinget havde villet, at beröve disse Noget af den Myndighed, som Loven tillagde dem. Desuden maatte der sættes et andet Tidspunkt for Lovens Ikrafttræden end af Althinget foreslaaet.

---

[1]) Jfr. kgl. Bekjendtgjörelse til Althinget af 1. Juni 1861, II, Nr. 16.

Endelig troede Ministeren ikke at burde sætte sig imod Imödekommelsen af et af Althinget i samme Betænkning fremsat Önske om en Forandring i den indtil da brugte Fremgangsmaade ved almindelige Loves Udvidelse til Island, gaaende ud paa at disse Love ikke for Fremtiden vilde blive at forelægge Althinget til Betænkning under Eet og i den danske Original, men at der derimod af Regjeringen skulde blive at udarbeide særlige Udkast, hvorved Kongerigets almindelige Love, der fandtes egnede til at gjöres gjældende for Island, udvidedes til dette Land med de fornödne Modifikationer. 1861. 4. Januar.

Der indstilledes derefter:

I, at efternævnte 3 Lovudkast maatte blive ophöiede til Love for Island, nemlig:

a. Udkast til Plakat, hvorved Lov af 30. November 1857 angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshusarbeide med Modifikationer udvides til Island.

b. Udkast til Plakat, hvorved Lov af 30. November 1857 om Proklamata i Boer med Modifikationer udvides til Island.

c. Udkast til Plakat, hvorved Lov af 29. December 1857 om Kvindens Myndighed udvides til Island.

II, at for Fremtiden alle almindelige Love, der fandtes egnede til at gjöres gjældende for Island, maatte blive forelagte Althinget som Lovudkast, saavel i det danske som islandske Sprog, hver Lov for sig, og med de Forandringer, som deri maatte ansees fornödne.

Indstillingerne bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Plakat ang. Udvidelse med Modifikationer af Lov 30. November 1857 **om Forbedringshusarbeide.** Christiansborg Slot den 4. Januar 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 6. Tíð. um stjórnarm. Ísl. I, 405. Dep. Tid. 1861 S. 168. 4. Januar.

Opið brjef, er lögleiðir á Íslandi með breytingum lög 30. nóvember 1857, áhrærandi nákvæmari ákvarðanir um betrunarhúss vinnu.

1861. Vjer Friðrik hinn Sjöundi, &c. Gjörum kunnugt:
4. Januar. Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um að gjöra gildandi á Íslandi með breytingum lög 30. nóvember 1857, áhrærandi nákvæmari ákvarðanir um betrunarhúss vinnu, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

þegar dæma ætti einhvern eptir lögum þeim, sem nú gilda, í tugthúsvinnu 6 ár eður skemur, þá skal í stað þess dæma hann í betrunarhúss vinnu. En þegar dæma ætti einhvern eptir lögum þeim, sem nú gilda, í betrunarhúss vinnu lengri tíma en 6 ár, þá skal í stað þess dæma hann í tugthúsvinnu.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 4. dag janúarmánaðar 1861.

Plakat, hvorved Lov af 30. November 1857 angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshuusarbeide med Modifikationer udvides til Island.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning angaaende en modificeret Udvidelse til Island af Lov af 30. November 1857 angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshuusarbeide, byde og befale Vi som fölger:

I de Tilfælde, hvor der efter de hidtil gjældende Love skulde tilfindes Tugthuusarbeide paa 6 Aar eller kortere Tid, bliver i Stedet derfor Forbedringshuusarbeide at idömme. Hvor efter den nuværende Lovgivning Forbedringshuusarbeide paa længere Tid end 6 Aar vil være at idömme, træder i sammes Sted Tugthuusarbeide.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg den 4. Januar 1861.

Plakat ang. Udvidelse til Island af Lov 30. November 1857 om **Proklamata i Boer.** Christiansborg Slot den 4. Januar 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 6. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 405–407. Dep. Tid. 1861 S. 169–170. 1861. 4. Januar.

Opið brjef, er lögleiðir á Íslandi með breytingum lög 30. nóvember 1857 um innkallanir í búum.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um að gjöra gildandi á Íslandi með breytingum lög 30. nóvember 1857 um innkallanir í búum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. Í dánarbúum, uppboðsbúum og þrotabúum, og í öðrum búum, þar sem innköllun til skuldaheimtumanna á fram að fara, skal slík innköllun eptirleiðis gefin út með 6 mánaða fresti, þegar svo má ætla, eptir því sem ástatt er, að sá, er hlut á að máli, hafi ekki staðið í skuldaskiptum annarsstaðar en á Íslandi. En þegar þetta þar á móti á sjer stað, á innköllunin að fara fram með 12 mánaða fresti.

En þó hlutaðeigandi hafi búið eður átt dvöl annarsstaðar en á Íslandi, þá skal það atvik útaf fyrir sig eigi gjöra það að verkum, að hinn síðar nefnda frest skuli við hafa, ef liðið er, áður en hann deyr eður þann atburð ber að höndum, sem gefur tilefni til skipta á búi hans, meir en eitt ár frá þeim tíma, er hann fór þaðan og yfirgaf stöðu þá, er hann þar hafði.

2. Þær innkallanir, sem samkvæmt 1. gr. mega fara fram með 6 mánaða fresti, skal birta á Íslandi í blaði því, sem ákveðið er til að birta í almennar auglýsingar. Þar á móti á að birta innkallanir þær, sem gefa skal út með 12 mánaða fresti, þrisvar sinnum í röð í »Berlinga pólitisku og avertissements-tíðindum«, auk þess að þær einnig skulu auglýstar á fyr greindan hátt. Frestinn ber að reikna frá seinasta birtingardegi.

3. Samkvæmt framan greindum ákvörðunum fellur

1861. í burtu bæði leyfisbrjef, sem áður þurfti í ýmsum til-
4. Januar. fellum til að gefa út innkallanir í búnm, og eins hin lögboðna þinglýsing innkallana. Ákvörðun Norsku laga 5. bókar 13. kapítula, 27. artíknla er, hvað Ísland snertir, úr lögum numin.

4. Við skipti á dánarbúum eptir þá menn, sem engin líkindi eru til að eptir lífsstöðu sinni hafi átt í neinum sjerstaklegum viðskiptum út af verzlun eður öðru slíku, má sleppa hvers konar innköllun, hvort sem hinn dáni lætur mikið eður lítið eptir sig, ef erfingjar hans, eður þeir, sem búið er í hendur selt, lýsa því yfir, að þeir vilji taka að sjer lögmætar skuldir búsins, ef einhver skuldakrafa seinna kynni að koma fram.

5. Framan greindar ákvarðanir eiga einnig við þegar ekkja, sem situr í óskiptu búi, vill gefa út innköllun til skuldaheimtumanna manns hennar, eður þegar erfingjar, sem skipta sjálfir sín á milli, vilja gefa út innköllun til skuldaheimtumanna arfleifanda.

6. Lagaboð þetta öðlast lagagildi 1. dag júlímánaðar 1861.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 4. dag janúarmánaðar 1861.

Plakat, hvorved Lov af 30. November 1857 om Proklamata i Boer med Modifikationer udvides til Island.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning angaaende en modificeret Udvidelse til Island af Lov af 30. November 1857 om Proklamata i Boer, byde og befale Vi som fölger:

1. For Fremtiden skal saavel i Dödsboer som i Opbuds- og Fallitboer og i andre Boer, hvor Proklama til Kreditorer bliver at udstede, dette skee ved en Indkaldelse med 6 Maaneders Varsel, naar den Paa-

gjældende efter de foreliggende Omstændigheder maa antages ikke at have staaet i Gjældsforpligtelser paa noget Sted udenfor Island. Hvor dette derimod er Tilfældet, bör Indkaldelsen skee med 12 Maaneders Varsel. 1861. 4. Januar.

Iövrigt bör den Omstændighed, at den Paagjældende har boet eller havt Ophold udenfor Island, ikke i og for sig begrunde Anvendelsen af det sidstnævnte Varsel, naar der inden hans Död eller den Begivenhed, der foranlediger Skiftebehandlingen, er forlöbet over eet Aar fra den Tid, han er bortreist derfra og har opgivet sin derværende Stilling.

2. De Indkaldelser, der ifölge § 1 kunne foretages med 6 Maaneders Varsel, blive at bekjendtgjöre paa Island i det for offentlige Kundgjörelser bestemte Blad. Derimod blive de Indkaldelser, der skulle foretages med 12 Maaneders Varsel, foruden at bekjendtgjöres paa nysnævnte Maade, tillige 3 Gange efter hinanden at indföre i den Berlingske politiske og Avertissementstidende. Varselet regnes fra den sidste Bekjendtgjörelses Datum.

3. Som Fölge af foranförte Bestemmelser bortfalder saavel den hidtil i adskillige Tilfælde nödvendige Bevilling til Proklamas Udstedelse i Boer, som den befalede Thinglæsning af Proklamata. Bestemmelsen i Norske Lovs 5. Bogs 13. Capitels 27. Artikel bliver herved for Islands Vedkommende ophævet.

4. Ved Dödsboskifter efter Personer, som efter deres Livsforhold ei kunne formodes at have staaet i nogen ualmindelig Forbindelse formedelst Handel eller deslige, kan al Indkaldelse, uden Hensyn til den Afdödes efterladte Formue, forbigaaes, naar Arvingerne eller de, til hvilke Boet overdrages, erklære at ville paatage sig dets retsmæssige Gjæld, om nogen Fordring siden skulde opstaa.

5. De ovenanförte Bestemmelser komme ligeledes til Anvendelse, naar en Enke, der hensidder i uskiftet

1861. 4. Januar. Bo, vil udstede Proklama til sin Mands Kreditorer, eller naar Arvinger, der holde privat Skifte, ville udstede Proklama til Arveladerens Kreditorer.

6. Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1861.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg den 4. Januar 1861.

4 Januar. **Plakat** ang. Udvidelse til Island af Lov af 29. December 1857 om **Kvindens Myndighed.** Christiansborg Slot den 4. Januar 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 6. Tíðindi um stjórnarm. Íslands I, 407. Dep. Tid. 1861 S. 170.

Opið brjef, er lögleiðir á Íslandi lög 29. desember 1857 um myndugleika kvenna.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um að gjöra gildandi á Íslandi lög 29. desember 1857 um myndugleika kvenna, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. Frá 1. degi júlímánaðar 1861 eru ógiptar konur, þegar þær eru orðnar 18 ára gamlar, myndugar með tilsjónarmanni, og fullmyndugar þegar þær eru orðnar fullra 25 ára að aldri.

2. Því fje, sem nú er undir stjórn yfirfjárráðenda ómyndugra, og ógiptar konur eiga, sem orðnar eru 18 ára gamlar, mega þær ekki segja upp til útborgunar fyrri en að 3 árum liðnum frá þeim degi er þetta lagaboð öðlast lagagildi.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 4. dag janúarmánaðar 1861.

Plakat, hvorved Lov af 29. December 1857 om Kvindens Myndighed udvides til Island.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning angaaende Udvidelse til Island af Lov af 29. December 1857 om Kvindens Myndighed, byde og befale Vi som fölger: 1861. 4 Januar.

1. Fra 1. Juli 1861 ere ugifte Kvinder, naar de have opnaaet en Alder af 18 Aar, myndige under Kurator, og med det fyldte 25. Aar fuldmyndige.

2. De i Overformynderierne fortiden indestaaende Kapitaler, som tilhöre ugifte Kvinder, der have opnaaet en Alder af 18 Aar, skulle af disse ikke kunne opsiges til Udbetaling forinden Udlöbet af 3 Aar fra den Tid, nærværende Lov træder i Kraft.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg den 4. Januar 1861.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vest-Amt om hvorvidt **Synsforretning er nödvendig ved Overleverelse af Ombudsgods** til en ny Administrator. Khavn den 11. Januar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 854. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 417—18. 11. Januar.

I behagelig Skrivelse af 2. Juli f. A. har Hr. Amtmanden afgivet den af Ministeriet under 25. November 1857 forlangte Erklæring om, hvad der af Dem maatte være foranstaltet med Hensyn til Overleverelsen af de kongelige Ombudsjorder i Stranda Syssel fra afdöde Sysselmand Thorarensens Bo til Eftermanden, Sysselmand Johannes Guðmundsson.

Af denne Skrivelse, tilligemed den med samme fulgte Beretning om Godsets Tilstand, fremgaar, at der ikke har fundet nogen almindelig Syns- og Overleveringsforretning over Ombudsgodset Sted ved det sidste Administratorskifte og overhovedet ikke siden

1861. Aaret 1828, da Kammerraad Johnsen overtog Administrationen, men da Ombndsjorderne i det Hele taget ere i en ret god Bygselstand og Opsidderne, der ved deres Bygselbreve ere forpligtede til ved deres Fratrædelse fra Gaarden at tilsvare disse enten i aabodsfri Stand eller med tilstrækkelig Aabod, overhovedet ere vederhæftige, og da det endelig ved hver enkelt indtrædende Fæsteforandring nöie bliver iagttaget, at der afholdes en formelig Syns- og Taxationsforretning over Gaarden har De forment, at det hverken var nödvendigt til Betryggelse for Statskassen eller hensigtsmæssigt nu for Tiden at foretage nogen formelig Syns- og Taxationsforretning over de ovennævnte Ombndsjorder, hvorimod De, saafremt Ministeriet maatte forlange det, for Eftertiden vil drage Omsorg for at saadan bliver foretaget ved enhver Overförelse af Ombndsgodset til en ny Administrator.

11. Januar.

Ministeriet skal i denne Anledning ikke undlade til behagel. Efterretning tjenstligst at meddele, at man efter de modtagne Oplysninger ikke finder Anledning til at paabyde, at der nn, efterat 5 Aar ere forlöbne siden forhenværende Administrator Thorarensens Död, skal optages en formelig Synsforretning, og at man heller ikke, navnligen med Hensyn til de dermed forbundne Omkostninger, har troet at burde gjöre det til en ufravigelig Regel, at en saadan foretages ved enhver Overleverelse af Ombudsgodset til en ny Administrator, men at man derimod, for at der kan haves fornöden Oversigt over Godsets Tilstand, maa anse det for hensigtsmæssigt, at Amtet ved ethvert Administrationsskifte lader sig forelægge en nöiagtig Beskrivelsesforretning om Gaardenes Tilstand, Opsiddernes Vederhæftighed og de iövrigt i Betragtning kommende Omstændigheder, og hvis der derefter maatte være Anledning til at antage, at en tilregnelig Forsömmelse havde fundet Sted fra den Fratrædendes Side, eller naar den tiltrædende Administrator til sin egen Be-

tryggelse skulde forlange det, vil en formelig Syns- og Overleverelsesforretning være at foranstalte foretaget, ligesom der i ethvert Tilfælde vil være at indsende Beretning til Ministeriet med fornöden Forklaring om Godsets Tilstand. 1861. 11. Januar.

Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Understöttelse til Restitution** af de af Skabsygdommen **bortdöde Faarekvilder paa Beneficiærgodset** i Island. Khavn den 22. Januar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 862, — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 418—20. 22. Januar.

Det vil være Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed bekjendt, at det sidst forsamlede Althing i en til Hans Majestæt indgiven allerunderdanigst Petition, har anholdt om, at der, naar Faareskabet er aldeles udryddet, af Statskassen maatte blive bevilget en passende Understöttelse til at restituere de af Skabsygdommen bortdöde Faarekvilder paa det Beneficiar-Kirkerne tilhörende Jordegods i Island, naar Stiftsövrigheden efter de indhentede Oplysninger maatte eragte, at bemeldte Kvilder vare uddöde, uden at Leilændingen eller Præsten vare Skyld deri, eller skjönt dette ikke var Tilfældet, naar hverken Præsten eller Leilændingen selv havde Midler til at restituere Kvilderne.

Skjönt der ikke kan være Spörgsmaal om at tage nogen endelig Bestemmelse i denne Sag, förend de fornödne Oplysninger om Störrelsen af det lidte Tab af Kvilder og de nærmere Omstændigheder, hvorunder dette har fundet Sted, ere tilveiebragte. har jeg dog troet allerede paa Sagens nærværende Stadium at burde yttre Fölgende: Ligesom den i Petitionen omhandlede Restitution af Kvilderne paa Beneficiær-Kirkegodset efter Forholdets Natur maa være Statskassen

1861. uvedkommende, saaledes kan man heller ikke, som
22. Januar. sket er i Althingets Betænkning, til Stötte for den der fremsatte Begjæring med Grund paaberaabe sig, at Staten efter den tidligere Faarepest har ydet en lignende Hjælp, thi den i Reskript af 29. Marts 1779 omhandlede Erstatning blev kun tilstaaet Leilændingerne paa det kongelige Jordegods, og derhos kun under Betingelse af, at Kvilderne virkelig vare bortdöde af Sygdommen, hvorimod der ikke for de nedslagtede Faar blev givet nogen Erstatning og det uagtet Nedslagtningen dengang af Regjeringen blev anbefalet som det eneste Redningsmiddel mod Sygdommen, jvf. Forordning af 12. Mai 1772. Den allerstörste Del af det nu lidte Tab hidrörer derimod fra Nedslagtningen, der er foretaget af Indbyggerne dels paa egen Haand, dels endog trods gjentagne indtrængende Modforestillinger fra Regjeringens Side, og det vil heraf være klart, at den paaberaabte Analogi slet ikke passer i nærværende Tilfælde. Saaledes som Sagen for Tiden stiller sig, vil der efter Ministeriets Formening ikke kunne være Spörgsmaal om at yde vedkommende Beneficiarier eller Leilændinger anden Hjælp i Henseende til Kvildernes Retablering end den, som er antydet i Ministeriets Skrivelse af 13. Juli 1859, nemlig at indrömme dem en passende Henstand dermed efter de tilstedeværende Omstændigheder; dog turde det være billigt, at Beneficiatet, om det end ikke kan anses juridisk forpligtet dertil, bidrager noget til Restitutionen, naar Udgiften kan afholdes af Kirkens Beholdning og Omstændighederne iövrigt tale derfor.

Idet Ministeriet saaledes til Veiledning ved denne Sags Ordning skal bemærke, at der ikke kan ventes bevilget nogen Understöttelse af Statskassen til Kvildernes Retablering, at der derimod, hvor Omstændighederne tale derfor, vil kunne gives Henstand med Kvildernes Gjenindsættelse, saaledes at denne finder Sted sukcessive i Löbet af nogle Aar, og at Ministe-

riet ikke vil have Noget imod, at der af Kirkernes 1861.
Beholdninger, hvor disse kunne taale det, og Omstændighederne iövrigt tale derfor, ydes et passende Bidrag til Kvildernes Indkjöb, skulde man tjenstligst have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed anmodet om at tilveiebringe de ovenfor paapegede Oplysninger i Sagen og dernæst at ville meddele Ministeriet Deres nærmere behagelige Yttringer og Forslag om, hvorledes samme maatte være at ordne paa den hensigtsmæssigste Maade. 22. Januar.

Kapitelstaxter for Nord- og Öst-Amtet, fra Medio Mai 1861 til samme Tid 1862. Friðriksgáfa den 8. Februar 1861. 8. Februar.

Forat der ikke skal medgaa en uforholdsmæssig stor Plads til de aarlige Kapitelstaxter har man fundet det hensigtsmæssigt saavidt muligt at gjengive dem i sammentrængt Form uden at Indholdet led noget derved. Man har derfor i nedenstaaende Tabel gjengivet under Et de 3 særskilt udkomne Kapitelstaxter for Nord- og Östamtet, og har man af disse for Nemheds Skyld betegnet den for Hunavatns og Skagafjords Sysseler med *a*, den for Öfjords og Thingö Sysseler med *b* og den for Múla Sysselerne med *c*. Iövrigt henvises til den ovenfor S. 31 – 33 trykte Kapitelstaxt for Hunavatns og Skagafjords Syssel med Hensyn til de forskjellige Varesorter, som her for Kortheds Skyld kun ere betegnede med Tal.

		ríkismynt.						hundrað.						alin.		
		a		b		c		a		b		c		a	b	c
		r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A	1	37	78	43	3	33	23	37	78	43	3	33	23	30	$34,_5$	$26,_5$
-	2	5	$66,_5$	5	41	5	43	34	15	32	54	32	66	$27,_5$	26	26
-	3	6	$83,_5$	6	40	6	$16,_5$	41	21	38	48	37	3	33	31	$29,_5$
-	4	5	$39,_5$	5	2	4	86	43	28	40	16	39	16	$34,_5$	32	$31,_5$
-	5	4	14	3	58	3	57	49	72	43	24	43	12	40	$34,_5$	$34,_5$
-	6	4	86	4	73	4	74	39	16	38	8	38	16	$31,_5$	$30,_5$	$30,_5$
-	7	3	48	2	76	3	$22,_5$	35	»	27	88	32	33	28	$22,_5$	26
-	8	18	64	21	20	21	11	18	64	21	20	21	11	15	17	17
-	9	14	11	17	29	17	12	18	$78,_5$	23	$6,_5$	22	80	15	$18,_5$	$18,_5$
B	10	»	38	»	39	»	$38,_5$	47	48	48	72	48	12	38	39	$38,_5$
-	11	»	29	»	31	»	31	36	24	38	72	38	72	29	31	31
-	12	»	28	»	27	»	28	35	»	33	72	35	»	28	27	28

1861.
8. Februar.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
B 13	»	24	»	22	»	23	30	»	27	48	28	72	24	22	23
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	21	»	27	»	26	13	12	16	84	16	24	10,5	13,5	13
- 16	»	28	»	31,5	»	35	8	72	9	81	10	90	7	8	9
- 17	»	8	»	10	»	10,5	10	»	12	48	13	12	8	10	10,5
- 18	»	60	»	76	»	89	12	48	15	80	18	52	10	12,5	15
- 19	»	85	»	95	1	32,5	13	27	14	81	20	7,5	10,5	12	16
- 20	»	49	»	39,5	»	47	61	24	49	36	58	72	49	39,5	47
- 21	»	28,5	»	31	»	43	35	60	38	72	53	72	28,5	31	43
D 22	4	32	5	»	5	4	26	»	30	»	30	24	21	24	24
- 23	4	94,5	4	36	5	19	29	87	26	24	31	18	24	21	25
- 24	4	87	4	38	5	20	29	42	26	36	31	24	23,5	21	25
- 25	4	61,5	3	95	4	35	27	81	23	90	26	18	22,5	19	21
- 26	3	88	3	66	3	52	23	48	22	12	21	24	19	17,5	17
E 27	1	66	1	51	1	36	25	30	22	93	20	60	20	18,5	16,5
- 28	1	65	1	64	1	60,5	25	15	25	»	24	43,5	20	20	19,5
- 29	1	59	1	60	1	39,5	24	21	24	36	21	16,5	19,5	19,5	17
- 30	1	47	1	41	1	42	22	33	21	39	21	54	18	17	17
F 31	5	59,5	5	29	5	26	22	46	21	20	21	8	18	17	17
- 32	4	63	4	22,5	4	33	27	90	25	39	26	6	22,5	20,5	21
- 33	3	74	3	45	3	52	22	60	20	78	21	24	18	16,5	17
- 34	2	67	2	23,5	2	2	21	56	17	92	16	16	17,5	14,5	13
- 35	1	72	1	70	1	34,5	21	»	20	72	16	30	17	16,5	13
- 36	3	82	4	35,5	4	19	23	12	26	21	25	18	18,5	21	20
- 37	»	6	»	6,5	»	7	15	»	16	24	17	48	12	13	14
G 38	4	66	4	62	4	75,5	28	12	27	84	28	69	22,5	22,5	23
- 39	»	»	»	44	»	»	»	»	18	32	»	»	»	14,5	»
- 40	3	7	3	84,5	3	89,5	36	84	46	54	47	18	29,5	37	38
- 41	»	83	»	51,5	»	»	41	48	25	72	»	»	33	20,5	»
- 42	»	88,5	»	86	1	3,5	»	»	»	»	»	»	17,5	17	20
- 43	1	54	1	63	1	39	»	»	»	»	»	»	30	32	27
Meðalverð:															
A, í fríðu							35	30,5	34	19	33	29	28,5	27,5	26,5
B, í ullu, smjöri og tólg .							37	18	37	18	37	63	30	30	30
C, í ullar-tóvöru							22	7,5	22	55	27	33,5	17,5	18	22
D, í fiski							27	32,5	25	71	28	2,5	22	20,5	22,5
E, í lýsi							24	25	23	42	21	91,5	19,5	19	17,5
F, í skinnavöru							21	92,5	21	22	20	49	17,5	17	16,5
Meðalverð allra meðalverða							28	25	27	38	28	13	22,5	22	22,5

13. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Langholt Kirkes Præste-Salær.** Khavn den 13. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 903. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 420.

Efterat have modtaget de med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Skrivelse

af 15. Oktober f. A. meddelte Oplysninger i Anledning af et af Præsten til Langholt Kirke Jón Bjarnason indgivet Andragende om for sin Embedstid at maatte vedblive at oppebære det ham tilkommende Salær af bemeldte Kirkes Kvilder med 160 Alen, med hvilket Belöb det i en Række af Aar tidligere er blevet erlagt til Stedets Præster, istedetfor i Henhold til Rentekammerskrivelse af 21. Mai 1831 ikkun at erholde samme indbetalt med 8 Rdl. aarlig, skulde man til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligst melde, at da der ikke ved Andragerens Ansættelse i Kaldet er blevet tagen nogen Reservation med Hensyn til Salærets Beregning, maa han for sin Embedstid oppebære samme med 160 Alen i Smör in natura eller efter Kapitelstaxtens Pris paa denne Varesort. Derimod bifalder Ministeriet, at bemeldte Salær fra den först indtrædende Vakance i Kaldet i Overensstemmelse med Deres derom gjorte Indstilling erlægges af 11 Kvilder med 110 Alen.

1861. 13. Februar.

Lov om Lönninger for de under Kongerigets **Ministerier** hörende **Embeds- og Bestillingsmænd** med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale. — Indenrigsministeriet. — Dep. Tid. 1860 S. 1005—14 og 1861 S. 264—71. Algreen-Ussings Lovsaml. 1861 S. 107—115. Uddrag i Tíð. um stjórnarm. Ísl. I, S. 463—468. — Uddrag.

19. Februar.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

I. Almindelige Bestemmelser. § 1. Af de faste Pengeindtægter — saavel egentlige Gager, Lönninger og personlige Tillæg som faste Vederlag i Penge for Naturalydelser — der ere tillagte Embedsmænd og Bestillingsmænd, som lönnes af Statskassen eller de i Finantsloven opförte særlige Fonds, ansættes

1861. 60 Rdl. af hvert af de förste 5 Hundreder, 40 Rdl. af
19. Februar. hvert af de fölgende 5 Hnndreder, 20 Rdl. af hvert af de næste 5 Hundreder og endelig 10 Rdl. af hvert af de derefter fölgende 5 Hundreder til Sæd, saaledes at 4 Rdl. sættes lige med 1 Tönde Sæd. Denne Ansættelse finder kun Sted, forsaavidt den giver et helt Antal Tönder, medens det övrige Belöb ikke bliver Gjenstand for Ansættelse. Fremdeles skal den Del af de aarlige Lönninger, som efter denne Bestemmelse kommer Embedsmændene tilgode, afrnndes saaledes, at den udgjör et lige Antal af hele Rigsdaler, saa at det Overskydende bortfalder, hvorhos ingen Lönning ved denne Bestemmelse maa overstige 4000 Rdl. Det Kvantnm Sæd, der saaledes tilkommer en Embedsmand eller Bestillingsmand, beregnes ham til Indtægt med Gjennemsnitsværdien af de 4 Sædarter, Hvede, Rug, Byg og Havre, efter Kapitelstaxten for det foregaaende Aars Afgröde af Hvede i det samlede Lolland-Falsters Stift og af Rug, Byg og Havre i Sjællands Stift. Den Sædværdi, som herefter kommer Vedkommende tilgode, ansættes dog i intet Tilfælde til mere end 6 Rdl. eller mindre end 4 Rdl. pr. Tönde. Den udbetales ham i Forbindelse med og paa samme Maade som hans övrige Gage.

2. Forener Nogen flere af Staten lönnede Embeder eller Bestillinger, komme de ham derfor tillagte Pengeindtægter, hvad enten disse udredes af Kongerigets Finantser eller af de i Finantsloven opförte særlige Fonds, eller de ere opförte paa Monarchiets eller en anden Landsdels Bndget, sammenlagte i Betragtning, og bliver for Kongerigets Vedkommende det ham tilkommende Kvantum Sæd at udrede med en forholdsmæssig Del af det til den samlede Lönning svarende Belöb.

§ 3. Foranstaaende Bestemmelser finde ikke Anvendelse paa: 1) De Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Hovedindtægt bestaar i Sportler, Brugen af Jor-

der, Naturalydelser eller andre Gjenstande, der maa anses at være stegne i Værdi under de forandrede Konjunkturer, eller de Biindtægter, som Embeds- og Bestillingsmænd have ved slige Emolumenter, 2) de Belöb, der udbetales som Honorarer eller udredes af de i §§ 25 og 27 nævnte Assistancesummer eller af de i Lov af 12. Januar 1858 §§ 5, 9, 15, 18, 21, 28 og 32 nævnte samlede Summer, 3) Medlemmerne af Rigets Höiesteret, de ved Kjöbenhavns Universitet ansatte normerede Professorer og normerede Docenter, de ved den polytechniske Læreanstalt ansatte Lærere samt de ved Blindeinstitutet ansatte Embeds- og Bestilliugsmænd, ligesom det ved det kongelige Theater og Kapel ansatte ikke pensionsberettigede Personale kun har en af Ministeriet nærmere bestemt Adgang til det ved ovennævnte Ansættelse i Sæd bevirkede Lönningstillæg.

1861. 19. Februar.

§ 4. Forener Nogen flere Embeder eller offentlige Bestillinger, skal han i disses sammenlagte Lönninger lide et Afdrag saa stort som Halvdelen af alle disse Lönninger, med Undtagelse af den höieste, eller, forsaavidt flere ere lige höie, en af disse; dog bör dette Afdrag aldrig overstige en Fjerdedel af den samlede Lönning. Dette Afdrag fordeles paa de forskjellige Embeders eller Bestillingers Indtægter i Forhold til disses Störrelse, men indeholdes ifölge denne Lov kun af de Lönninger, der udredes af Kongerigets Finantser eller af de Stiftelser, hvis Indtægter og Udgifter bestemmes i Finantsloven. For de nu Ansattes Vedkommende skulle Afdragene ikkun ske af de ved denne Lov fastsatte Pengetillæg. Det forbeholdes iövrigt nærmere at ordne dette Forhold ved de aarlige Finantslove, forsaavidt saadant maatte vise sig nödvendigt.

§ 5. Hvad Nogen maatte have mere i Lön, end der efter nærværende Lov tillægges hans Embede, beholder han som personligt Tillæg. Personlige Tillæg

1861. bortfalde med de Belöb, hvormed Gagen foröges ved
19. Februar. Alderstillæg.

§ 6. Med Hensyn til Pensionsansættelse komme de af §§ 1 og 2 flydende Lönningstillæg ikke i Betragtning.

§ 7. Opgjörelserne af de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd efter §§ 1 og 2 tilkommende Gage- og Lönningsdele saavelsom af det efter §§ 25 og 27 beregnede Sædtillæg blive at forelægge den Minister, der bestyrer Kongerigets Finantsvæsen, inden nogen Anvisning efter disse §§ kan finde Sted, og har det sit Forblivende ved den af nævnte Minister givne Bestemmelse, uden at samme kan gjöres til Gjenstand for Domstolenes Afgjörelse.

§ 8. Enhver af Staten med fast Gage lönnet Embedsmand, der konstitueres i et andet ligeledes med fast Indtægt aflagt Embede for et Tidsrum af indtil 6 Uger, erholder herfor foruden sin hidtil havte Gage intet særligt Vederlag, hvorimod der tilkommer ham Reiseomkostninger og Diæter, naar han paa Grund af Konstitutionen maa forlade det Sted, hvor han har havt fast Ophold. Vedvarer Konstitutionen udover dette Tidsrum, lönnes de Vedkommende med et Honorar ligt Forskjellen mellem den höieste Lönningsgrad for den Gageklasse, hvortil han hörer, og den laveste Lönningsgrad for den Klasse, hvori han midlertidig er ansat. Forener Nogen Konstitution i andet Embede med sin hidtil havte Stilling, forholdes efter Reglerne i § 4, dog at det Belöb, der herefter vil tilfalde Vedkommende udover den af ham hidtil oppebaarne Gage, betragtes som Honorar. Naar det ene af tvende saaledes midlertidig forenede Embeder eller begge enten i det Hele eller tildels er lönnet med uvisse Indtægter, bliver ved Anvendelsen af foranstaaende Bestemmelse Embedernes Gjennemsnitsbelöb for de sidste 5 Aar at lægge til Grund for Samberegningen. — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

III. § 29. Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1861, forsaavidt ikke Udförelsen af de Omordninger, der ved samme foranlediges, for enkelte Afdelingers Vedkommende maatte nödvendiggjöre en Udsættelse, som dog i saa Fald ikke maa gaa ud over den 1. Juli s. A. Loven underkastes en almindelig Revision inden Udlöbet af Finantsaaret 1865—66. 1861. 19. Februar.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Finantslov for Finantsaaret fra 1. April 1861 til 31. Marts 1862. — Indenrigsministeriet. Depart. Tid. 1861, S. 385—399 og 443—469. Algreen-Ussings Lovsamling 1861, S. 61—107. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Cap. I. (Indtægt): — — —

§ 4 . . .

	Specialsummer.	Hovedsummer.
A. Island:		
1. Almindelige Indtægter:	Rd. β	Rd. β
a. Afgifter af Arv og overdragne Eiendomme	800 »	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	530 »	
c. Rangskat	500 »	
		1830 »
2. Særegne Indtægter:		
a. Syslernes Forpagtningsafgifter	2410 »	
Transport	2410 »	1830 »

Til yderligere Specialisering af de ovennævnte Summer meddeles her i forkortet Form det vigtigste af Anmærkningerne til det Rigsdagen forelagte Finantslovforslag, forsaavidt de vedkomme Island.

Ad Cap. 1, § 4 A.

Ad 2 a. Beregnede i Overensstemmelse med kgl. Resol. 26. Sept. 1838, naar undtages, foruden Arnes Syssel, af hvilken

1861.
19. Februar.

	Special-summer. Rd. β		Hoved-summer. Rd. β	
Transport	2410	»	1830	»
b. Laugthingskriverlön	32	6		
c. Administrerede Mandtalsbogs-intrader	700	»		
d. Kongetiende	3800	»		
e. Laugmandstold	380	»		
Transport	7322	6	1830	»

Afgiften ved kgl. Resol. 4 Juni 1860 nedsattes til 100 Rdl. i 3 Aar fra 6. Juni 1860 at regne, tillige Bardastrands og Isafjords Sysseler, med Hensyn til hvilke Afgiften ved Finantslovene henholdsvis for $18^{50}/_{51}$ og $18^{52}/_{53}$ nedsattes til 60 Rdl. af hver.

Ad 2 b. Beregnet i Henhold til kgl. Resol. 28. April 1638 af hvert Syssel med 1 Rdl. 66 β, med Undtagelse af Skaptafells Syssel og Myra og Hnappadals Syssel, hvoraf svares 3 Rd. 36 β, paa Grund af at de tidligere hver for sig have udgjort tvende Sysseler. Ved Laugthingets Ophævelse og Oprettelsen af Landsoverretten tilfaldt den den kgl. Kasse (For. 11. Juli 1800 § 5).

Ad 2 c. Gullbringu Syssel 570 Rd., Reykjavík By 80 Rd. og Vestmannö Syssel 50 Rd.

Under Mandtalsbogsintraderne af Gullbringu Syssel er ogsaa indbefattet Kongetienden. I Vestmannösyssel ydes ikke Gjaftold og Kongetienden tilfalder Præsten sammesteds ifl. kgl. Resol. 26. April 1786.

Ad 2 d. Skaptafells Syssel 330 Rd., Rangarvalla 420 Rd., Arnes 400 Rd., Bardastrands 170 Rd., Isafjords 270 Rd., Nordermula 380 Rd., Söndermula 330 Rd., Hunavatns 440 Rd., Thingö 400 Rd., Skagafjords 290 Rd., Öfjords 370 Rd.

Kongetienden, der i de fleste Sysseler tidligere havde været bortforpagtet tilligemed de andre Mandtalsbogsintrader, var efterhaanden ved indtrædende Vakancer sat under Administration af Sysselmændene, saaledes at disse tilsvarede den i Penge efter Middelalen mod at nyde i Administrationssalær $^1/_6$ af Belöbet. Tienderne af de 7 förstnævnte Sysseler tilhörte för Skalsholts Bispestol og Tienderne af de 2 sidstnævnte Sysseler vare henlagte til Skolevæsenet.

Ad 2 e. Ydes overensstemmende med Aabent Brev af 7. April 1688 med 3 Fisk à $2^1/_4$ β af hver Bonde, der bruger en hel Gaard, med 2 Fisk af hver Jordbruger, hvor der er flere

	Special-summer. Rd. ß		Hoved-summer. Rd ß		1861. 19. Februar.
Transport	7322	6	1830	»	
f. Afgifter af den islandske Handel	11600	»			
g. Indtægter af det kgl. Jordegods	9260	»			
Transport	28182	6	1830	»	

end en Bruger paa en Gaard, og med 1 Fisk af enhver Husmand eller Anden, som tiender 1 Hundrede eller derover. Med Fradrag af 1/6, som Sysselmændene oppebære for Administrationen af den, tilfalder den den kgl. Kasse ifl. For. 11. Juli 1800 § 5.

Ad 2 f. Denne ved L. 15. April 1854 § 6 indförte Afgift er beregnet efter de næst foregaaende 5 Finantsaar, dog saaledes at der ikke ved Beregningen er taget Hensyn til den af Postdampskibet i 18⁵⁸/₅₉ og 18⁵⁹/₆₀ erlagte Læsteafgift (3103 Rd.), da samme i Henhold til Finantslovene for bemeldte Aar blev godtgjort vedkommende Rheder af Finantskassen.

Ad 2 g. Efter Gjennemsnit af de 5 Finantsaar $18^{54}/_{55}$—$18^{58}/_{59}$ anslaas Brutto-Indtægten til .... 12400 Rd.

Derfra gaar:

Administrationssalær (i Almindelighed 1/6, dog af Munkatveraa Klosters Norderpart 1/5 og af Skogarstrands Ombud 1/4, hvorimod Bestyreren af Bjarnanes Ombud ikke erholder nogen direkte Pengegodtgjörelse	2000 Rd.	
Salær til Præster	790 -	
Refusion af Althingsomkostninger og adskillige andre Udgifter, omtrent	350 -	
		3140 -

Indtægten bliver altsaa de anförte 9260 Rd., der falde saaledes: af Gullbringu Syssels Jorder 250 Rd., Kjosar Syssels Jorder 60 Rd., Kirkjubær Klostergods og Flögu Jorder 650 Rd., Thykkvebær Klostergods 580 Rd., Vestmannö Jordegods 700 Rd., Arnarstapa Ombud 1210 Rd., Skogarstrands Ombud 90 Rd., Stranda Syssels Jorder 120 Rd., Bardastrands og Alptafjords Jorder 60 Rd., Thingöre Klostergods 1180 Rd., Reynistad Klostergods 730 Rd., Mödruvalla Klostergods 1180 Rd, Munkatveraa Klosters Vesterpart 670 Rd, sammes Norderpart 450 Rd., Skridu Klostergods 580 Rd., Större Öfjords Jorder 340 Rd., Norder Syssels Jorder 120 Rd., Reykjadals og Flatö Jorder 190 Rd., Söndermula Syssels Jorder 50 Rd., Bjarnanes Ombud 50 Rd.

1861
19. Februar.

	Specialsummer. Rd.	ß	Hovedsummer. Rd.	ß
Transport	28182	6	1830	»
h. Forpagtningsintrader	51	64		
i. Afgift af Jorden Bessastad m. m.	100	»		
k. Tilfældige Indtægter	1260	»		
			29593	70
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Eiendomme, samt Renter af de i de solgte Eiendomme endnu indestaaende Salgskapitaler			400	»
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:				
a. Refusion af Althingsomkostninger	4500	»		
b. Tilbagebetaling paa Laan og foreskudte Summer	3963	57		
			8463	57
			40287	31

Ad 2 h. Forpagtningsafgift af den Staten tilhörende ubeboede Ö Lundey, der bortforpagtedes paa et Tidsrum af 5 Aar indtil Fardag 1863 for den nævnte Afgift.

Ad 2 i. Foruden Afgiften af Bessastad (56 Rd. aarl.) en Afgift af 1 Rd., som af hver Student, der udgaar fra Skolen, erlægges til sammes Bibliothek, en Rekognition fra de Præster, der blive befordrede til bedre Embeder m. v. Samtlige disse Indtægter tilfalde Skolekassen.

Ad 2 k. Herunder arvelöse Kapitaler, Depositionsgebyrer, Indtægt af Strandinger m. v.

Ad 3. Ved Udlöbet af Finantsaaret 18⁵⁹/₆₀ udestod der endnu en Restkapital af 5674 Rd. 24 ß. Renten af denne Sum og en Afbetaling paa Kapitalen af omtrent 200 Rd. formentes at være det Höieste, der i Regnskabsaaret kunde forventes at ville indgaa.

Ad 4 a. Den Del af Althingsomkostningerne i 1859 som vilde være at refundere overensstemmende med Pl. 18. Juli 1848, udgjorde 9178 Rd. 5 ß, altsaa var den opförte Sum omtrent Halvdelen deraf.

Ad 4 b. Herunder:

1) 269 Rd. 15 ß i Rente og Afdrag paa 3 ved Finantsloven for 18⁵⁶/₅₇ og Tillægsbevillingslove af 4. Marts

Special-summer. Rd· β | Hoved-summer. Rd. β | 1861. 19. Februar.

. . . . . .

Cap. II. (Udgift).

§ 9. Til Justitsministeriet bevilges nedenstaaende . .

G. Island.

a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:

1. Lönninger, Kontorhold m. v.
19715 Rd. » Sk.

2. Andre Udgifter 16113 — 16 -
35828 16

Transport 35828 16

1857 og 30 December 1858 til Reparation af Stiftamtmandsboligen bevilgede Laan af ialt 4486 Rd. 7 β, som skulde forrentes og afbetales med 6 Procent i 28 paa hinanden fölgende Aar.

2) Afdrag paa et ved Lov om Tillægsbevilling af 31. Marts 1860 i Anledning af befrygtet Hungersnöd paa Island bevilget rentefrit Laan af 11483 Rd. 32 β, nemlig 10483 Rd. 32 β til Nordamtet og 1000 Rd. til forskjellige Kommuner i Sönderamtet, hvilke Laan skulde tilbagebetales med 1/3 aarlig i 3 paa hinanden fölgende Aar. Da der imidlertid fra Stiftamtmanden var indkommet Andragende om at der, paa Grund af den trængende Forfatning, hvori de paagjældende Kommuner vare bragte, dels ved Faareskabssygdommen, dels ved det mislykkede Fiskeri, maatte med Hensyn til Tilbagebetalingen af det til Sönderamtet bevilgede Beløb af 1000 Rd. gives Henstand indtil Aaret 1861, samt at de aarlige Afdrag maatte bestemmes til 1/5, havde man her, som förste Afdrag paa denne Del af Laanet, kun optaget et Belöb af 200 Rd., medens der for den övrige Del af samme var optaget det oprindelig stipulerede Afdrag af 1/3 eller 3494 Rd. 42 β.

Ad Cap. II, § 9, G.

Ad a. 1.	Rd.
Stiftamtmanden: Gage (2400), Kontorhold (1200) og Taffelpenge (400)	4000
Nyder desuden fri Bolig og Brugen af en til Embedet henlagt Jord.	
Amtmanden over Vestamtet: Gage (1700), istedetfor fri Bolig (200) og Kontorhold (550)	2450

1861.
19. Februar.

	Special-summer. Rd ß	Hoved-summer. Rd. ß
Transport	35828 16	
b. Udgifter Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:		
1. Udgifter til Geistligheden 5848 Rd. 72 Sk. heraf 200 Rdl. til det islandske Bibelselskab extraordinært for 1 Aar.		
Transport	35828 16	

	Rd.
Amtmanden over Nord- og Östamtet: Gage (1700) og Kontorhold (600)	2300
Nyder desuden fri Bolig og Brugen af en Embedsjord.	
Landfogden: Gage (600), istedetfor fri Bolig (150) og Kontorhold (300)	1050
Har desuden Brugen af en til Embedet henlagt Jord	
Sysselmanden paa Vestmannö	300
Sysselmanden i Gullbringu Syssel	235
Justitiarius i Landsoverretten	1600
1ste Assessor i Landsoverretten	950
2den Assessor i Landsoverretten	950
Byfogden i Reykjavík	300
2 Politibetjente sammesteds, hver 150 Rd.	300
Landfysikus (tillige Læge i Sönderamtets vestre Distrikt): Gage (900), Husleiehjælp (150)	1050
Lægen i Sönderamtets östre Distrikt, foruden Embedsjord	600
— paa Vestmannö, Gage (500) og istedetfor Embedsjord (30)	530
— i Vestamtets söndre Distrikt, Gage (600) og istedetfor Embedsjord (25)	625
— i Vestamtets nordre Distrikt, Gage (500) og istedetfor Embedsjord (25)	525
— i Skagafjords og Hunavatns Sysseler	550
— i Öfjords og Thingö Sysseler, foruden Embedsjord	550
— i Östamtet, foruden Embedsjord	500
Husleie til Apothekeren i Reykjavík	150
2 Jordemödre i Reykjavík, hver 50 Rd.	100
De övrige Jordemödre	100

	Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd. β
Transport	35828 16	
2. Det lærde Skolevæsen:		
a. Lönninger 9700 Rd.		
b. Andre Udg. 6624 —		
——— 16324 —		
	——— 22172 72	
Transport	58000 88	

Foruden de ovenanförte Lönninger til Landsoverrettens Medlemmer oppebærer 1ste og 2den Assessor henholdsvis 250 Rd. og 50 Rd. af Islands Justitskasse, som ved Slutningen af Aaret 1858 eiede en Kapital af 15936 Rd. 41 β. Foruden Renten af denne Kapital oppebærer Kassen den saakaldte Laugrettemændslön (omtrent 130 Rd.), visse Böder, navnlig for delicta carnis. Kassens Udgifter ere, foruden de ovennævnte, 500 Rd. aarlig forelöbig i 3 Aar til Lönning af 2 Prokuratorer ved Overretten i Henhold til kgl. Resol. 19. Marts 1858, Vedligeholdelse af Overretsbygningen i Reykjavík og den i samme Bygning værende Arrest samt Lönning til Arrestforvareren.

Ad a, 2. De specielle Udgifter paa denne Konto ere fölgende:

	Rd. β
Understöttelser i Henhold til kgl. Resol. 18. September 1793, istedetfor det nedlagte Gufunes Hospital	96 -
Postindretningen i Island	800 -
Til Havedyrkningens Fremme m. v., jfr. kgl. Resol. 7 December 1842 og 25. Juli 1844	300 -
For Udlevering og Dispensation af Fattigmedicin (Apothekerne i Reykjavík, Stykkisholm og Öfjord henholdsvis 273 Rd. 32 β, 90 Rd. og 36 Rd. 64 β	400 -
Til Udgivelsen af 2 Bind af Lovsamling for Island .	1266 64
Understöttelse til det islandske literære Selskab til Udgivelse af statistiske Meddelelser for Island .	400 -
Til Reparation af den Staten tilhörende Kirke paa Bessastad	850 48
I Anledning af Althingets Afholdelse	12000 -

Ad b, 1. De specielle Poster ere fölgende:

	Rd. β
Biskoppen over Island: Gage (2400 Rd.) og Husleie (200 Rd.)	2600 -

1861.
19. Februar.

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
Transport	58000 88	
c. Uforudsete og tilfældige Udgifter	4000 »	
		62000 88

	Rd. ß
Husleiehjælp til Domkirkepræsten i Reykjavík	150 -
Til Organisten ved Reykjavík Domkirke	80 -
Til de fattigste Præstekald i Island (kgl. Resol. 12. Mai 1579)	318 72
Erstatning til adskillige Præstekald i forrige Holum Stift for adskillige med Hola Bispestols Gods bortsolgte Kvilder, hvoraf Leien tilfaldt vedkommende Præster, 960 Alen efter Kapitelstaxtens Middelpris og 65 Rd. 60 ß i Penge, omtrent . .	300 -
Til Præsters Enker og Börn paa Island ifl. kgl. Resol. 13. Mai 1785	400 -
Understöttelse til det islandske Bibelselskab	200 -
Laan til Opförelsen af en ny Kirke paa Eyri i Isafjords Syssel	1800 -

Ad b, 2 *a*. De specielle Poster paa denne Konto ere fölgende:

	Rd.
Forstanderen for Pastoralseminariet: Gage (1400) og Husleiehjælp (150)	1550
1ste Docent	700
2den Docent	600
Rektor ved den lærde Skole	1950
Overlæreren: Gage (900) og Husleiehjælp (150)	1050
1ste Adjunkt: Gage (700) og Husleiehjælp (100)	800
2den Adjunkt: Gage (600) og Husleiehjælp (100)	700
3die Adjunkt: Gage (500) og Husleiehjælp (100)	600
4de Adjunkt	500
Musiklæreren	150
Gymnastiklæreren	200
Portneren	300

Ad b, 2, *b*. Herunder indbefattes:

	Rd.
Husleie for Seminariet	220
Husleie for 10 Seminarister à 40 Rd.	400
Til Indkjöb af Böger til Seminariet	200
Til Timeundervisning ved samme	100
Forskjellige Udgifter ved samme	100

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß	1861. 19 Februar.

. . . . . .

I. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne samt Erstatning for udlagt Læsteafgift . . . . 10000 »

	Rd.
Heri 50 Rd. til Affattelse og Udgivelse af en Fortegnelse over Seminariets Bogsamling.	
Til Indkjöb af Böger ved den lærde Skole	500
Til Brændsel og Belysning ved samme	750
Til Bygningsudgifter ved samme	600
Til Timeundervisning ved samme	500
Til Stipendier ved samme	2400
For Regnskabsföring ved samme	100
For Afskriver- og Udregningsforretninger	100
For Ministerialia ved Skolen	24
Lægebonorar ved samme	30
Forskjellige Udgifter ved samme	600

(Heri indbefattet 200 Rd. til Trykning af et Katalog over Skolens Bibliothek.)

Ad c. Den her opförte Sum er bestemt til Afholdelse af adskillige aarlig forefaldende mindre Udgifter, hvis Störrelse ikke forud lader sig beregne, samt til Bestridelse af tilfældige Udgifter, navnlig Bygningsudgifter, Udgifter til Embedsmænds Opreise o. s. v.

Foruden Foranstaaende kan endnu af Bemærkningerne, som tildels vedkommende Island bidsættes Fölgende:

Ad Cap. II, § 10, Kommunitetets Udgiftspost 1.

Regentsstipendiet, hvortil isl. Studenter ere privilegerede, foruden fri Bolig paa Regentsen samt fri Brændsel 36 Rd. aarlig pro persona

Kommunitetsstipendiet, om bvilket det samme gjælder . . . . 144 - - - -

Til 3 Alumner ved den geistlige Dannelsesanstalt paa Island à 100 Rd. 300 Rd.

Understöttelse for islandske Studerende, som ved Kjöbenbavns Universitet forberede sig til den lægevidenskabelige Embedsexamen . . . . 800 -

1861. . . . . . .

19. Februar. § 16. De Udgifter, som fölge af Love, der vedtages i Rigsdagens 12te Session, nemlig: Lov om Lönninger for de under Kongerigets Ministerier hörende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale — — — — bevilges for Finantsaaret 1861—62, naar disse Love have erholdt kongelig Stadfæstelse.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

19. Februar. **Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1860—61.** — Indenrigsministeriet. Depart. Tid. 1861, S. 363—367. Algreen-Ussings Lovsamling for 1861, S. 57—61. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

. . . . . .

§ 3. Til Justitsministeriet bevilges et Tillæg af nedenstaaende . . . .

4. *ad* § 9 G. Island:

b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:

1. Udgifter til Geistligheden . . . 300 Rd. » ß

2. Det lærde Skolevæsen:

α. Lönninger . . 2198 Rd.

β. Andre Udg. . 350 —

2548 —

Transport 2848 Rd. » ß

ad. 4. b. 2. *a*. Den her opförte Sum er ifl. Anmærkningerne til Finantslovforslaget en Rector ved Reykjavíks Skole B. Johnsen tilstaaet Godtgjörelse for hvad der for Tiden fra 1. April 1855 til 31. Marts 1861 var tilflydt ham mindre i Gage,

1861.
19. Februar.

. . . . . .
6. ad. § 9, I. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne . . . . 8333 Rd. 32 ß

Erstatning til Consul C. P. A. Kock for lidt Tab ved Dampskibet Odins Expedition til Island i Foraaret 1859 . . . . 2613 — 58 »

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Kapitelstaxter for Sønderamtet og Vestamtet fra Medio Mai 1861 til samme Tid 1862.

21. Februar.

For de heromhandlede 2 Amter er der udkomne 3 særskilte Kapitelstaxter nemlig 1. for Øster- og Vester-Skaptafells Syssel, *a*, 2. for den øvrige Del af Sønderamtet, eller Rangàrvalla, Vestmannö, Árnes, Kjósar- og Gullbringu og Borgarfjords Sysseler samt Reykjavík Kjøbstad, *b*, 3. for Vestamtet eller Mýra- og Hnappadals, Snæfellsnes, Dala, Barðastrands, Ísafjords- og Stranda Sysseler, *c*. Angaaende de forskjellige Varesorter, som her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenfor S. 23—25 trykte Kapitelstaxt for Vestamtet for 1860—1861.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 1	27	73	34	52	37	76½	27	73	34	52	37	76½	22	27⅔	30¼
- 2	4	42	5	63	5	51½	26	60	33	90	33	21	21½	27	26½
- 3	4	89	6	63	7	17	29	54	39	90	43	6	23⅔	32	34½
- 4	3	89	5	21	5	48	31	40	41	72	44	»	25	33	35⅓

end Tilfældet vilde have været, hvis Loven om Lönninger for Rectorer m. m. af 28. Marts 1855 var kommet til Anvendelse med Hensyn til ham.

ß. Dette Belöb bestaar dels af 150 Rd.s Godtgjörelse for Besörgelsen af Rector Johnsens Undervisningstimer paa Skolen under hans, ved svækket Helbred foranledigede, Fraværelse i Udlandet, dels en Sum af 200 Rd. til den ældste Adjunkt ved Skolen for Overtagelsen af de egentlige Rectorforretninger under Fraværelsen.

1861.
1. Februar.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 5	3	8	4	21	4	14	37	»	50	60	49	72	30½	40½	40
- 6	3	86	5	5	5	32	31	16	40	40	42	64	25	32⅓	34
- 7	3	4	4	11	3	68	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 8	15	52	17	43	17	73½	15	52	17	43	17	73½	12½	14	14¼
- 9	11	31	11	42	13	88½	15	9	15	24	18	54	12	12	15
B 10	»	34	»	36	»	35⅓	42	48	45	»	44	16	34	36	35⅓
- 11	»	27	»	28	»	27	33	72	35	»	33	72	27	28	27
- 12	»	23	»	29½	»	27	28	72	36	84	33	72	23	29½	27
- 13	»	21	»	23½	»	23	26	24	29	36	28	72	21	23½	23
C 14	»	»	»	40	»	40⅓	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	»	»	29½	»	18	»	»	18	42	11	24	»	14¾	9
- 16	»	»	»	45	»	38	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 17	»	7	»	8	»	7½	13	12	15	»	14	6	10½	12	11¼
- 18	»	»	1	6	»	82	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 19	1	»	1	65	1	67½	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 20	»	45	»	52	»	52	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 21	»	33	»	39	»	38	»	»	»	»	»	»	»	»	»
D 22	»	»	4	74	4	66½	»	»	28	60	28	15	»	23	22½
- 23	4	45	5	40	5	49½	26	78	32	48	33	9	21½	26	26½
- 24	»	»	4	77	4	88	»	»	28	78	29	48	»	23	23½
- 25	3	48	4	53	4	37	21	»	27	30	26	30	17	22	21
- 26	4	8	4	41	4	17	24	48	26	54	25	6	19⅔	21¼	20
E 27	»	»	1	29	1	20	»	»	19	51	18	12	»	16⅔	14½
- 28	1	53	1	52	1	44	22	93	23	12	21	84	18⅓	18½	17½
- 29	1	38	1	52	1	44	20	90	23	12	21	84	16¾	18½	17½
- 30	1	32	1	38	1	28½	20	»	20	90	19	43½	16	16¾	15½
F 31	4	42	5	53	5	65	17	72	22	20	22	68	14	18	18
- 32	3	44	4	63	4	72½	20	72	27	90	28	51	16⅔	22⅓	23
- 33	2	95	3	62	3	94	17	90	21	84	23	84	14⅓	17½	19
- 34	2	36	3	3	2	94	19	»	24	24	23	80	15¼	19⅓	19
- 35	1	52	2	26	2	26	18	48	27	24	27	24	15	22	22
- 36	2	71	4	10	4	31	16	42	24	60	25	90	13	29⅔	20¾
- 37	»	5⅓	»	7	»	6⅓	13	42	17	48	15	80	10⅔	14	12⅔
G 38	4	64	4	53	4	6½	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 39	»	»	1	48	»	56	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 40	2	72	3	3	2	80½	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 41	1	24	1	76	1	18	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 42	»	84	»	86	»	85	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 43	1	2	1	16	1	60	»	»	»	»	»	»	»	»	»
Meðalverð:															
A, í fríðu							26	74	34	24	35	82	21½	27½	28¾
B, í ullu, smjöri og tólg .							32	78	36	54	35	10	26¼	29¼	28
C, í ullar-tóvöru							13	12	16	69	12	63	10½	13¼	10
D, í fiski							24	10	28	73	28	41	19¼	23	22¾
E, í lýsi							21	29	21	65	20	32	17	17⅓	16¼
F, í skinnavöru							17	65	23	64	24	»	14	19	19
Meðalverð allra meðalverða							22	61	26	90	26	6	18	21½	21

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Amortisation af et til Stiftamtmandsboligens Reparation bevilget Laan.** Khavn den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 950. 1861. 26. Februar.

I Skrivelse af 21. Juni f. A. har Stiftamtmand Grev Trampe blandt Andet indstillet, at den paa Stiftamtmandsembedet i Island hvilende Amortisation af det til Stiftamtmandsboligens Reparation bevilgede Laan, stort 4,486 Rd. 7 ß, der fra 1. April 1857 skal forrentes og afdrages med 6 pCt. aarlig i 28, paa hinanden fölgende Aar, afholdes af den Del af den til bemeldte Embede henlagte Gage, der bespares under den nuværende Constitution i Embedet.

Foranlediget heraf skulde man, i Forbindelse med Ministeriets Skrivelse til Islands Stiftamt af 6. Juli f. A. og efter om Sagen at have brevvexlet med Indenrigsministeriet, til behagelig Efterretning og Iagttagelse af det videre Fornödne tjenstligen melde, at der efter Omstændighederne Intet findes at erindre imod, at der med Hensyn til Amortisationen af det ommeldte Laan i indeværende Finantsaar forholdes efter den gjorte Indstilling, dog selvfölgelig kun forsaavidt saa stor en Deel af Amortisationsbelöbet angaar, som svarer til den Tid, hvori Constitution i Embedet, efter Grev Trampes Fratrædelse fra samme, finder Sted.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsøvrigheden i Island ang. et til Opførelse af en **Kirke paa Eyri i Isafjords Syssel bevilget Laan.** Khavn den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 961. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 422—23. 26. Februar.

At der, efter Ministeriets derom gjorte Indstilling til Rigsdagen ved den under 19. d. M. udkomne Finantslov for 1861—62, er til Fuldförelsen af en ny Kirkebygning

1861. paa Eyri i Isafjords Syssel inden Islands Vesteramt, be-
26. Februar. vilget et Belöb af 1800 Rd., som et Laan, der kommer til at hvile paa bemeldte Præstekald, samt forrentes og afdrages med 6 pCt. i 28 paa hinanden fölgende Aar, det skulde man ikke undlade herved tjenstligen at meddele Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, idet det forventes, at De ville paase, at de stipulerede Afdrag og Renter promte erlægges ved Indbetaling i Islands Jordbogskasse.

26 Februar. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsøvrigheden i Island ang. **den Præsters Enker og Børn paa Island tilstaaede Understöttelse.** Khavn. den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 962. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 422.

At det Belöb af 300 Rd., der ifölge Ministeriets Skrivelse af 17. April f. A. i Finantsloven for 18⁶⁰/₆₁ er opfört som en Udgift for Island og som i Henhold til allerhöieste Resolution af 13. Mai 1785 anvendes til Understöttelse for Præsters Enker og Börn paa Island og af Stiftsövrigheden uddeles til disse, ved den under 19. i d. M. udkomne Finantslov for 18⁶¹/₆₂ er forhöiet til 400 Rd. det undlader man ikke herved tjenstligst at meddele til behagelig Efterretning.

26. Februar. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Bestyrelsen for det **islandske Bibelselskab om en samme bevilget extraordinær Understøttelse.** Khavn den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 947. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 423.

At der ifölge et hertil fra Bestyrelsen for det islandske Bibelselskab indkommet Andragende af 11. Juli

f. A. er ved den under 19. i denne Maaned udkomne Finantslov for Aaret 18$^{61}/_{62}$ bevilget bemeldte Selskab en extraordinær Understöttelse for et Aar af 200 Rd., til Fremme af et af Selskabet paatænkt nyt Oplag af det islandske Nye Testamente, det undlader man ikke herved tjenstligt at meddele til behagelig Efterretning. 1861. 26. Februar.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island om, at **Postdampskibet paa Mellemturene løber Nord om Island.** Khavn den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 944. 26. Februar.

I Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 16. dennes, hvormed fremsendtes Fartplan for Postdampskibet Arcturus i indeværende Aar, undlader man ikke tjenstligt at meddele, at bemeldte Skibs Rhedere have underrettet Ministeriet om, at de i Henhold til Certepartiets § 2 in fine tagne Forbehold agte at lade Skibet lægge Veien nord om Island og anlöbe Öfjord, efter at det paa dets 3die og 4de Reise har forladt Reykjavík, og at dette ikke antages at ville have nogen synderlig Indflydelse paa den engang vedtagne Fartplan.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, om et til **Reparation af Bessastad-Kirke bevilget Beløb.** Khavn den 26. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 948. 26. Februar.

Ved den under 19. i denne Maaned udkomne Finantslov for Aaret 18$^{61}/_{62}$ er der blandt Andet, i Henhold til Herr Stiftamtmandens Skrivelse af 17. Marts og 28. August f. A., bevilget et Belöb af 8500 Rd. 48 ß til en Reparation af Bessastad-Kirke.

Ved herom at meddele Dem Underretning, skulde Man tjenstligen have Dem anmodet om behageligen at

1861. ville foranstalte det omhandlede Reparationsarbeide
26. Februar. udfört ved Snedker O. Gudjohnsen i Reykjavík, der har erklæret sig villig til at paatage sig samme for det ovennævnte Belöb, samt derhos at före Tilsyn med, at Arbeidet bliver fremmet med tilbörlig Hurtighed og vel og forsvarligen udfört overensstemmende med det af ham i sin Tid forfattede, hermed i Gjenpart tilbagefölgende Overslag, hvilket under ingen Omstændigheder maa overskrides, medens det derimod forventes, at Herr Stiftamtmanden, efter den af Dem i fornævnte Skrivelse givne Antydning, vil have Deres Opmærksomhed henvendt paa, ved Indkjöbet af de til Reparationen fornödne Materialier at opnaa nogen Besparelse i den dertil calculerede Sum. Naar Arbeidet er udfört, vil der over samme være at foretage en lovlig Synsforretning, hvoraf Udskrift hertil forventes indsendt tilligemed et documenteret Regnskab over de til Reparationen medgaaede Omkostninger.

1861. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse
27. Februar. til Stiftsövrigheden i Island **om Godtgjörelse til Lærerne ved Reykjavíks lærde Skole for foröget Arbeide i Anledning af Rectors Fraværelse.** Khavn. den 27. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861, Nr. 970.

I Overensstemmelse med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds i behagelig Skrivelse af 30. Juli f. A. derom gjorte Forslag, er der ved den under 19. dennes udkomne Tillægsbevillingslov for $18^{60}/_{61}$ under § 3 Nr. 4 ad § 9 g b 2 ß bevilget et Belöb af 350 Rd., hvoraf 150 Rd. er en Godtgjörelse til de af Lærerne ved Reykjavík lærde Skole, som under Rector Johnsens Fraværelse have besörget nogle af hans Undervisningstimer paa Skolen, hvorimod 200 Rd. er et Honorar til den ældste Adjunkt ved Skolen, hvem

de egentlige Rectorforretninger i Mellemtiden have været overdragne. 1861. 27. Februar

Ved herom at meddele Dem Underretning, skulde man tjenstligst tilföie, at det sidstnævnte Belöb under D. D. herfra er foranlediget anvist til Udbetaling af Finantshovedkassen her i Staden til Rector Johnsen, der har erklæret, at han er bemyndiget til at modtage samme, samt at man ligeledes under D. D. har tillagt Landfogden paa Island fornödne Ordre til af Islands Jordebogskasse at udbetale til Dem de ovennævnte 150 Rd., som De efter Modtagelsen behageligen ville fordele blandt Skolens Lærere i Forhold til det forögede Arbeide, de have havt i Anledning af Rectors Fraværelse fra Skolen.

Om hvorledes Fordelingen af disse Penge har fundet Sted forventer Ministeriet i sin Tid at modtage Indberetning.

Justitsministeriets islandske Dapartements Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Finantsloven for Finantsaaret 18⁶¹/₆₂.** Khavn den 27. Februar 1861. Isl. Copieb. 1861, Nr. 983. (En ligetydende Skrivelse tilstilles under s. D. begge Amtmændene samt Landfogden). — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 423—24. 27. Februar.

Ved hoslagt at tilstille Herr Stiftamtmanden 1 Exemplar af den under 19. d. M. udkomne Finantslov for Finantsaaret 18⁶¹/₆₂ tilligemed Anmærkningerne til Loven, samt Afskrift af det til bemeldte Lov henhörende Underbilag, forsaavidt vedkommer Island, skulde man i det Hele henvise til de i Departementets Skrivelse af 15. April 1851 i lignende Anledning fremsatte Bemærkninger navnlig med Hensyn til

at samtlige i hvert Aars Finantslov opförte Gager og Emolumenter for Embedsmænd og Betjente ville, uden nogen Afkortning, være at udbetale Vedkommende

1861 med for hver især opförte Beløb i Overensstemmelse
27. Februar. med Forskrifterne i § 1 af Plakat 31. Mai 1855 uden nogen særlig Udgiftsordre, og uden Hensyn til, om Gagerne i Finantsloven maatte være opförte med et större eller mindre Belöb, end tidligere;

at der ikke vil kunne anvises Gageudtællinger for islandske Embedsmænd af Finantshovedkassen for andre Belöb end dem, som, paa den Tid Reqvisitionen sker, ere ifölge det Foranförte forfaldne til Udbetaling; hvorhos alle saadanne Gageanvisninger maa være forsynede med Landfogdens Paategning om at være ham foreviste og af ham annoterede.

Idet man derfor tjenstligen skulde have Herr Stiftamtmanden anmodet om, behageligen at ville tilkjendegive Vedkommende det Fornödne i Overensstemmelse hermed, undlader man ikke at tilföie, at Landfogden i Island herfra under D. D. er meddelt fornöden Underretning i bemeldte Henseende, ligesom Notits derom ogsaa er afgaaet til de övrige Amtmænd i Island for eget og de i disse Amter ansatte Embedsmænds Vedkommende.

Slutteligen undlader man ikke, med Hensyn til det ved Tillægsbevillingslov af 31. Marts 1860 bevilgede rentefri Laan af 1000 Rd. til forskjellige Kommuner i Sönderamtet i Anledning af en befrygtet Hungersnöd, at henlede Opmærksomheden paa de vedlagte Anmærkninger til Finantslovforslaget ad. § 4, A. 4, hvorefter der med Hensyn til Sammes Tilbagebetaling er indrömmet Henstand indtil Aaret 1861, hvorhos de aarlige Afdrag ere bestemte til ¹/₅ af Laanets Störrelse.

28. Februar. Det **islandske Departements** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **nogle paa Tillægsbevillingsloven** for **Finantsaaret 18⁶⁰/₆₁ ved-**

rørende Island opførte Beløb. Khavn den 28. Februar 1861. — Isl. Copieb. 1861. Nr. 997. 1861. 27. Februar.

Ved hermed at fremsende et Exemplar af den under 19. dennes udkomne Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret $18^{60}/_{61}$ skulde man med Hensyn til de paa samme under § 3 Nr. 4 anförte Belöb, der vedkomme Island, til Herr Stiftamtmandens behagelige Efterretning tjenstligst meddele, at de ad. § 9 G. b. 1 bevilgede 300 Rd udgjöre den allerede paa Tillægsbevillingsloven for $18^{59}/_{60}$ under § 3 Nr. 7 opförte Understöttelse til Præsters Enker og Börn paa Island, der udredes ifölge allerhöieste Resolution af 13. Mai 1785, og som ere optagne paa Tillægsbevillingsloven for indeværende Finantsaar, da Belöbet ikke i rette Tid var bleven Finantsministeriet refunderet, samt at det ad § 9 G. b. 2 *α*. opförte Belöb af 2198 Rd. udgjör en Godtgjörelse til Rector ved Reykjavík lærde Skole B. Johnsen for hvad der siden 1. April 1855 er tilflydt ham mindre i Gage.

Lov om **Værnepligt** for Kongeriget Danmark. Christiansborg Slot den 2. Marts 1861. — Departm. Tidende 1861 S. 561—579 — Algreen-Ussings Lovsamling for 1861, S. 229—246. — **Uddrag.** 2. Marts.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Alle de Mandspersoner i Kongeriget Danmark, der have dansk Indfödsret, skulde uden Hensyn til Stand eller Herkomst være Værnepligten underkastede. Den samme Forpligtelse paahviler ogsaa Udlændinge, der have erhvervet fast Hjem her i Riget, forsaavidt ingen Convention med en fremmed Stat eller noget undersaatligt Forhold til en saadan maatte være til Hinder derfor.

1861. § 2. Da de almindelige Regler, hvorefter Værne-
2. Marts. pligten bliver at ordne, ikke finde Anvendelse paa Island, Færöerne eller de danske Colonier udenfor Europa, blive de der födte Mandspersoner kun, naar de siden maatte erhverve fast Hjem nogetsteds i Kongeriget Danmark, Værnepligten undergivne.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

2. Marts. **Kongelig Resolution** ang. Althingets Petition om en **Forandring i Lovgivningen om Ægteskab** Christiansborg, den 2. Marts 1861. — Isl Forest. og Resol. Prot. 1861, Nr. 16.

I Anledning af 2 til Althinget i 1859 indkomne Andragender, indgik dette med en allerundanigst Petition om 1, at almindelig bekjendte, letsindige og uordentlige Døgenigte ikke maatte gives Tilladelse til at indgaa Ægteskab, medmindre Bestyrelsen for det Fattigvæsen, hvor Mandspersonen var forsørgelsesberettiget, erklærede at der for Fattigvæsenets Vedkommende Intet fandtes mod samme at erindre, eller at de paagjældende Personers Forlovere vilde indestaa for, at de ikke skulde falde Fattigvæsenet til Byrde i de næstpaafølgende 3 Aar, samt at Forloverne skulle være vederhæftige Mænd, og forøvrigt have de Egenskaber som For. 30. April 1824 bestemmer, samt 2, at, naar vedkommende Fattigbestyrelse forlangte det, skulde de, som attraaede at indgaa Ægteskab, være forpligtede til at stille 4 Forlovere[1]).

I sin over Petitionen afgivne Betænkning fraraadede den kgl. Kommissarius bestemt at tage Althingets Iudstillinger tilfølge i denne Sag, og gjorde i saa Henseende opmærksom paa, hvor farligt det vilde være, at overlade Fattigbestyrelserne en saadan de facto vilkaarlig Myndighed over en af Menneskets helligste Rettigheder, uden at der skulde kunne findes nogen Rekurs Sted til en høiere Øvrighed, og det saameget mere som det var bekjendt nok, at Fattigbestyrelserne i Island havde en

[1]) Jfr. med Hensyn til Althingets Motivering af disse Punkter Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1561—1565.

stor Tendens til at hindre Ægteskaber mellem saadannne Personer, som de enten formedelst Fattigdom eller andre lignende Aarsager frygtede for muligen vilde falde Fattigvæsenet til Byrde. Fremdeles henledede han Opmærksomheden paa, hvor forskjellig Anvendelsen af den attraaede Myndighed for Fattigbestyrelserne i de forskjellige Kommuner vilde blive i disse Sager, og hvilken Forvirring og Misfornöielse herved vilde fremkaldes; endvidere at Forloverinstitutionen herigjennem ganske kom til at forandre sin hidtilværende Karakter, idet Forloverne, der ifölge Lovgivningen alene skulde indestaa for at der ingen lovlig Hindring gaves mod det attraaede Ægteskab, nu tillige skulde paabyrdes et uberegneligt Pengeansvar paa Grund af de mange nforudselige Omstændigheder, der i det bestemte Tidsrnm af 3 Aar kunde sætte de Personer, som de havde lovet for, ud af Stand til uden Andres Hjælp at ernære sig selv, samt at denne dem paalagte unaturlige og nberegnelige Forpligtelse let kunde blive illusorisk, da det var sandsynligere, at de Paagjældende snarere kunde undvære Fattigvæsenets Understöttelse i de förste 3 Aar end senere, efterat de maaske havde faaet fiere Börn at forsörge. Endvidere fremhævede han, at den Byrde, som man saaledes vilde lægge paa Forloverne, vilde have den Fölge, at ingen forsigtig Mand vilde blive Forlover undtagen for bemidlede og dygtige Folk, hvorved Ægteskabshindringerne af denne Grund vilde faa en langt större Udstrækning, end man forestillede sig, hvilket atter vilde give Anledning til en voxende Udsædelighed og alle de deraf udspringende ulykkelige Fölger for Samfundet.

1861.
2. Marts.

Disse af Kommissarius anförte Grunde tiltraadtes af Ministeriet og da det herefter ansaas for utilraadeligt at gaa ind paa den heromhandlede Petition indstilledes der:

at det i den kgl. Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1559 afgivne Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte tilkjendegives Althinget, at Kongen, af de af den kgl. Kommisarius paa Althinget anförte Grunde, ikke havde fundet Anledning til at gaa ind paa nærværende Andragende.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

1861. 2. Marts. **Kongelig Resolution ang. Publikation af offentlige Kassers og Stiftelsers Regnskaber.** Christiansborg, den 2. Marts 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861, Nr. 15.

Fra det i 1859 afholdte Althing var der indgivet en allerunderdanigst Petition om:

1, at Regjeringen vilde paalægge de Embedsmænd, hvem Bestyrelsen af de offentlige Stiftelser og Kasser var overdragen, som en lovbestemt Pligt ved Trykken at bekjendtgjöre tydelige og nöiagtige Regnskaber om disse Kasser og Stiftelser, saasnart Aarsregnskaberne vare blevne affattede, samt i næste Aars Regnskab, hvis det var muligt, mentionere de Forandringer, som derved muligen under Revisionen og deres endelige Decision maatte blive gjorte.

2, at de til Bekjendtgjörelsen medgaaende Omkostninger maatte udredes af vedkommende Kassers og Stiftelsers Midler [1].

Justitsministeren bemærkede i den Anledning i sin Forestilling af 9. Februar 1861, at da Offentliggjörelsen af de aarlige Regnskaber for offentlige Kassers og Stiftelsers Midler var en administrativ Foranstaltning, vilde det være unödvendigt at udgive et Lovbud til Ordningen af dette Forhold, hvilket dog af de om denne Sag förte Forhandlinger i Althinget saas at være Meningen med det i Thingets Indstilling forekommende Udtryk, »lovbestemt« (»paalægge . . . . . som en lovbestemt Pligt«), hvorimod det i denne Henseende fornödne Paalæg vilde kunne udgaa ved et Circulære fra Justitsministeriet til Amtmændene og Stiftsövrigheden i Island. — Med Hensyn til Spörgsmaalet om, hvorvidt Althingets Petition, forsaavidt den angik Regnskabernes Publikation, med den antydede Modifikation overhovedet burde tages tilfölge, hvilket af den kgl. Kommissarius i hans over Sagen afgivne Betænkning var anbefalet, bemærkedes, at det vistnok kunde være tvivlsomt, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at publicere de paagjældende Regnskaber förend de vare blevne reviderede og deciderede, da de saaledes kunde blive underkastede Kritik, förend de vare endelig afgjorte; men da Althinget enstemmigen havde andraget herpaa, og det ikke kunde nægtes, at Interessen for disse Regnskaber tabte sig, naar de först publiceredes lang

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1859, S. 1292—1294.

Tid, efterat de vare aflagte, og da det maatte antages, at de i det Hele vare saaledes aflagte, at der ikke kunde være nogen særdeles Betænkelighed ved strax at offentliggjöre dem, samt da dette endelig kunde blive en Spore til at Regnskaberne bleve omhyggeligere affattede og hurtigere fremmede, skjönnedes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til at modsætte sig Althingets Indstilling i dette Punkt.

1861.
2. Marts.

Forsaavidt Althinget derimod i Slutningen af det 1ste Indstillingspunkt havde andraget paa, at der i næste Aars Regnskab skulde gjöres Rede for de Forandringer, som maatte blive Resultatet af de paagjældende Regnskabers Revision og endelige Decision, maatte Ministeren med den kgl. Kommissarius være enig i, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at gaa ind herpaa, thi ligesom det i Reglen ikke kunde lade sig gjöre, at meddele Resultatet af det foregaaende Aars Regnskab i næste Aars Regnskab, da det i Almindelighed ikke kunde forudsættes, at det förstnævnte Regnskab til den Tid var bleven endelig afgjort, saaledes skjønnedes det ikke at være hensigtsmæssigt i de efterfölgende Regnskaber at optage de af Revisionen ved de foregaaende Aars Regnskaber gjorte Udsættelser og Besvarelserne dertil, da saadant formentligen ikke vilde være til nogen Nytte, medens Regnskaberne derved vilde blive unödvendig vidtlöftige og indviklede, hvorimod det maatte anses for tilstrækkeligt, at de ved Regnskabernes endelige Decision fremkomne Forandringer i deres Resultater bleve optagne i det næste Regnskab, der aflagdes efter at Decisionen var afgiven.

Der indstilledes derefter:

1) at Justitsministeriet maatte paalægge de Embedsmænd i Island, hvem Bestyrelsen af offentlige Kasser og Stiftelser var betroet, at bekjendtgjöre ved Trykken tydelige og nøiagtige Regnskaber over Kassernes og Stiftelsernes Indtægter og Udgifter det förste ske kan, efterat Aarsregnskabet er aflagt, samt paase, at de ved Regnskabernes endelige Afgjörelse fremkomne Forandringer i deres Resultater optoges i det næste Regnskab, der aflægges, efterat Afgjørelsen har fundet Sted.

2) at de Omkostninger, som foranlediges herved,

1861. 2. Marts. maa udredes af vedkommende Kassers og Stiftelsers Midler.

3) at der i den allernaadigste Bekjendtgjørelse, der blev at udfærdige til Althinget, angaaende Resultaterne af de under dets Möde i Aaret 1859 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte blive meddelt Thinget Underretning om den saaledes trufne Foranstaltning.

Indstillingerne bifaldtes derefter under ovennævnte Datum. [1])

15. Marts. **Forordning om Veivæsenet i Island.** Christiansborg Slot den 15. Marts 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861, Nr. 17. — Tíð. um stjórnarmálefni Ísl. I. 424—447; Dep. Tid. 1861 S. 850 867. Algreen-Ussings Lovsamling 1861 S. 275—283. — Spörgsmaalet om Revision af de Veivæsenet vedrörende Lovbestemmelser var först behandlet af Forsamlingen af islandske Embedsmænd i Reykjavík i 1839 og 1841, men derefter blev Sagen stillet i Bero, og først ifolge en Petition fra det i 1855 afholdte Althing blev et Udkast til Lov om Veivæsenet forelagt det i 1857 forsamlede Althing; men dette vedtog saadanne Forandringer i samme, som Regjeringen ikke kunde gaa ind paa [2]), og Udkastet blev da paany forelagt Thinget i 1859 (jfr. Kgl. Resol. 27. Mai 1859, Lovsaml. XVII, 525—37) og vedtaget af samme med nogle, i det Hele mindre væsentlige Forandringer, naar undtages Bestemmelsen om Udredelsen af Omkostniugerne ved Hovedveiene (§ 16), Tíð. frá alþ. Ísl. 1859, S. 12, 17, 18—28, 72, 1370—1447, 1635—1696, 1873—1887 (Alth s Betænkning), Viðb A. 35—36 (Udk. med Motiver). Justitsministeriet nedlagde derefter allerunderdanigst Forestilling om, at Udkastet med de af Althinget vedtagne Ændringer maatte blive ophöiet til Lov for Island, dog med nogle

---

[1]) Ved 4 ligelydende Skrivelse fra Justitsministeriet af 21. Marts 1861 bleve de 2 förste Punkter i ovenstaaende Resolution meddelte Stiftamtmanden, begge Amtmændene og og Stiftsövrigheden i Island til Efterretning, jfr Tíð. um stjórnarmálefni Ísl. I, S. 447—448.

[2]) Jfr. herom Tíð. frá alþ. Ísl. 1857, S. 56, 83, 422-448, 493—524, 646—692, 976—987, og Viðb. A. S. 3—24.

mindre betydelige Modifikationer, hvilke i Forbindelse med den deraf givne Begrundelse ville fremgaa af det nedenfor anførte Referat af Forestillingen. Indstillingen bifaldtes derefter, og under ovennævnte Datum udkom der igjennem Justitsministeriet fölgende: 1861. 15. Marts.

Tilskipun um vegina á Íslandi.

Vjer Friðrik hinn sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefur verið lagt, til tilskipunar um vegina á Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Vegum skal skipt í þjóðvegi og aukavegi.

2. gr. Þá vegi skal álíta þjóðvegi, sem innbúar eins eða fleiri hjeraða fara jafnaðarlega, er þeir ætla í kaupstað, fiskiver eða á annan stað, þarsem menn almennt koma saman. Sem þjóðvegi ber einnig að álíta þá vegi, er menn almennt fara milli tveggja sýslna, þótt eigi sje miklar samgöngur milli þeirra, og eins hina almennu póstvegi.

3. gr. Hreppstjórar stinga upp á, hverja vegi skuli álíta sem þjóðvegi og hverja sem aukavegi í hreppnum; skulu sýslumenn því næst bera upp við hlutaðeigandi amtmann uppástungu um það, hverja vegi skuli álíta sem þjóðvegi í sýslum þeim, sem þeim er trúað fyrir, og hverja sem aukavegi, og hafa þeir reglur þær, sem settar eru í 2. gr., fyrir sjer í þessu; leggur amtmaður síðan úrskurð á málið og birtir auglýsingu um það til eptirbreytni fyrir alla þá, er hlut eiga að máli.

4. gr. Að fengnum uppástungum hreppstjóranna skal sýslumaður á ári hverju innan loka janúarmánaðar senda amtmanni nákvæma uppástungu um þau verk, er vinna skal hið næsta sumar við þjóðvegi þá, er liggja um sýsluna; skal þeirri uppástungu fylgja skýrsla um, hvernig verkinu skuli haga og hvernig það verði framkvæmt, samkvæmt 5. gr., og enn fremur áætlun yfir kostnað þann, er hann hyggur að til þess þurfi; skal amtmaður eptir þessu ákveða, að hve miklu leyti og með hverjum hætti verkið skuli vinna, og á hann að

1861. gefa sýslumanni það til vitundar í seinasta lagi innan
15. Marts. loka aprílmánaðar.

5. gr. Öll verk við þjóðvegi skal að svo miklu leyti, sem unnt er, framkvæma þannig, að það sje sett til uppboðs, hver vilji takast verkið á hendur fyrir minnst kaup. Einungis þegar yfirvaldinu þykir það óráðlegt að láta bjóða verkið upp, eða þegar aðgengiligt boð fæst ekki, á sýslumaður að gjöra samning um verkið á þann hátt, ef því verður við komið, að viss borgun sje ákveðin fyrir nákvæmlega tiltekinn vegarpart, en fáist það ekki með aðgengilegum skilmálum, þá skal láta vinna verkið fyrir ákveðin daglaun, og skal sýslumaður, þegar svo stendur á, til kveðja áreiðanlega umsjónarmenn til að hafa gætur á, að verkið verði óaðfinnanlega af hendi leyst.

6. gr. Þjóðvegir skulu að öllum jafnaði halda hinni sömu stefnu, sem þeir hafa haft hingað til; en þegar sýslumanni þykir nauðsyn til bera, að á þessu sje gjörð nokkur breyting, eða nýr þjóðvegur sje gjörður, þá skal hann um þetta senda uppástungu til amtmanns, og ræður hann málinu til úrskurðar samkvæmt reglum þeim, sem settar eru í þessari tilskipun.

7. gr. Sjerhver jarðeigandi er skyldur til, nema því að eins að svo standi á, sem sagt er í 8. gr., að láta af hendi uppbótarlaust land það, er þarf til að leggja þjóðveg um eða gjöra við hann, samkvæmt reglum þeim, sem settar eru í þessari tilskipun. Svo er hann einnig skyldur til að leyfa, að á hans landareign sje tekin þau tilföng, sem kann að þurfa til vegagjörðarinnar, og skal honum það ekki heldur að neinu bætt, nema tilföng hafi verið tekin honum í mein.

8. gr. Nýja vegi má aldrei leggja gegnum tún eða umgirt graslendi, og að öllum jafnaði ekki heldur yfir engjar, nema yfirvaldinu virðist svo, að ekki verði hjá því komizt án skaða fyrir almennar samgöngur, og skal, þegar svo stendur á, greiða eigandanum, ef hann krefst þess, af vegabótagjaldinu sanngjarna þokkabót,

sem óvilhallir menn, þeir er tilkvaddir sje af rjettinum 1861.
á vanalegan hátt, ákveða fyrir það eptir skoðunargjörð, 15. Marts.
sem haldin sje undir tilsjón sýslumanns.

9. gr. Þjóðvegir skulu ætíð vera 5 danskar álnir á breidd að minnsta kosti; samt getur sýslumaður leyft undantekningu frá þeirri reglu, þegar landslagi er svo varið, til að mynda þar sem vegur liggur yfir fjöll eða hraun, að óumflýjanleg nauðsyn dregur til þess.

10. gr. Þjóðvegi skal bæta með ruðningum, ef á þann hátt má fá fasta braut. Ef svo stórir steinar koma fyrir á vegi þeim, er ryðja skal, að þeim verður ekki komið úr brautinni, þá skal beggja megin þeirra gjöra mjórri brautir, er aptur ná saman í aðalgötunni. Lausagrjóti því, er liggur á veginum, skal snara svo langt úr vegi, að það geti ekki fallið í brautina aptur, nema svo sje, að steina þá megi hafa til að bera ofan í veginn.

11. gr. Þar sem ekki verður fengin föst braut með ruðningum, skal leggja veginn hærra, ef jarðvegur er mjög laus; þyki yfirvaldi það nauðsynlegt, eptir því sem á þeim stað hagar til, skal grafa skurði jafnvel beggja megin vegarins, og skal einnig, ef þörf er á, gjöra ræsi þvert yfir veginn. Moldu þeirri, sem mokað er upp úr skurðunum og ræsunum, skal snara upp á veginn, og skal hafa hana sem undirlag til að fylla upp veginn, en annars skal fylla upp veginn á þann hátt, að hann verði í miðju að minnsta kosti ½ danskri alin hærri en til hliðanna, og skal einnig bera ofan í veginn 5 eða 6 þumlunga þykkt lag af möl, þar sem hún er fáanleg í nánd. Yfir ræsa þá, er ganga þvert yfir veginn, skal gjöra brýr, annaðhvort úr steini eða trje ellegar hvorutveggja saman, eptir því sem sýslumaður eða umsjónarmaður sá, er hann hefur til kvatt samkvæmt 5. gr., ákveður nákvæmar á hverjum einstökum stað.

12. gr. Yfir mýrlendi skal jafnaðarlegast gjöra steinbrýr, en þegar yfirvaldi virðist, að því verði ekki með

1861. 15. Marts. nokkru móti við komið vegna landslagsins, þá má þar gjöra brýr úr torfhnausum; skulu torfbrýr þessar vera $1^1/_2$ danskri alin hærri til hliðanna en grundvöllurinn, er þar að liggur, og í miðju svo háar, að vel falli útaf til beggja hliða. Að öðru leyti eiga steinbrýrnar og torfbrýrnar ætíð að vera að minnsta kosti $2^1/_2$ danskar álnir á breidd, og skal gjöra við þær skurði og ræsi, sem fyr er sagt.

13. gr. Yfir litlar ár og læki skal, ef nauðsyn krefur og því verður við komið, gjöra steinbrýr eða trjebrýr, og skulu brýr þessar vera að minnsta kosti $2^1/_2$ danskar álnir á breidd, og skal ætíð halda þeim svo við, að farið verði yfir þær með klyfjaða hesta.

14. gr. Á öllum þeim fjallvegum, sem ferðamenn eru vanir að fara á vetrardag, skal hlaða vörður, og skal einnig gjöra sæluhús, þar sem yfirvaldi þykir þörf á. Eiga vörðurnar að vera, þegar því verður við komið, svo nálægt hver annari, að tvær að minusta kosti sjáist í einu, þegar þoka er yfir; skal þar að auki á hverri vörðu vera gjörður stallur eða annað merki á þeirri hlið, sem snýr til norðurs, ferðamönnum til leiðbeiningar.

15. gr. Þegar einhver hefur tekizt á hendur að láta gjöra vegabætur þær, sem að ofan eru nefndar, skal fyrst greiða borgun fyrir það, þegar það er sannað með lögmætri skoðunargjörð, er sýslumaður sendir amtmanni, að allt verkið sje óaðfinnanlega af hendi leyst; þó má amtmaður, ef sá, er verkið lætur vinna, krefst þess, og verkið er umfangsmikið, eptir að hann um það hefur meðtekið upplýsingar og uppástungu frá hlutaðeigandi sýslumanni, láta greiða manni þeim, sem verkið annast, nokkurn part af kaupinu smátt og smátt, eptir því sem verkinu skilar áleiðis.

16. gr. Útgjöld til allra þjóðvega skal þannig greiða, að af hverjum hrepp í öllu landinu gjaldist svo mikið í peningum, sem nemur hálfu dagsverki eptir verðlagsskrá, fyrir hvern verkfæran karlmann í hreppnum, í hverri

stöðu sem hann er, frá 20 ára að 60. Hreppstjórar skulu á ári hverju fyrir sumarmál (18.—25. apríl), senda sýslumanni nafnaskrá yfir alla verkfæra menn í hreppnum á þeim aldri, er nú var sagt, og skal sýslumaður eptir því ákveða, hve mikið tillag hver hreppur eigi að greiða. Gjald þetta skal tekið af sveitarsjóðnum og greitt sýslumanni á mantalsþingi, og leggur hreppstjóri, með 2—4 mönnum, er bændur sjálfir kjósa, gjaldið á hreppsbúa eptir sömu reglum og aukaútsvarið (til fátækra).

1861.
15. Marts.

17. gr. Sýslumenn skulu á ári hverju innan ársloka senda amtmanni reikning yfir vegabótagjald það, er þeir hafa heimt, og yfir bætur fyrir skemmdir á þjóðvegum, er samkvæmt 30. gr. í tilskipun þessari á að greiða sýslumanni.

18. gr. Það skal framvegis vera skylda innbúanna í hverjum hrepp að gjöra vegabætur og halda við aukavegum þeim, er liggja um hreppinn, og sem nauðsynlegir eru til almennings þarfa, svo að vegir þessir ávallt sje í sæmilegu standi. Það, sem vinna þarf í þessum tilgangi, er skylduvinna, og skulu allir verkfærir karlmenn í hreppnum frá 20. til 60. árs, hvort sem þeir eru af bændastjett eða ekki, vera skyldir að leggja verk til eptir því, sem á þá skiptist af hreppstjóra, að yfirveguðum efnum og ástandi. En ef hreppsbændur, eða meiri hluti þeirra, kynni heldur að æskja, annaðhvort að einhver takist á hendur vegabæturnar fyrir kaup, eða þá að menn sje leigðir til þess, en um það skal taka ákvörðun á hreppaskilaþingi á haustin, þá er þeim það heimilt, og skal þá hreppstjórinn jafna niður kostnaðinum á hina sömu menn, sem skyldir eru að vinna að vegabótum, eptir því, sem áður er sagt, og að öðru leyti þannig, að húsbóndinn greiðir borgun fyrir þá verkfæra menn, sem eru í hans þjónustu.

19. gr. Að því leyti sem sjerlegur kostnaður kynni að standa af aukavegum, til að mynda til brúa, eða til að útvega þær tilfærur, sem ekki verða heimtaðar af

1861. þeim, sem skyldir eru að leggja til verk til vegagjörðar,
15. Marts. sbr. 24. gr., eða púður til að sprengja steina o. fl., þá skal greiða þann kostnað, er til þess þarf, úr sveitarsjóðnum og jafna honum niður samkvæmt reglu þeirri, sem sett er í niðurlagi 18. greinar, að svo miklu leyti, sem vegasjóður sá, sem nefndur er í 21. grein, hrökkur ekki til þessa kostnaðar.

20. gr. Aukavegir eiga almennt að vera 3 álnir á breidd að minnsta kosti; þó má hreppstjóri leyfa, að brugðið sje út af þessu, þegar landslagi er svo háttað (sbr. 9. grein að niðurlagi), að óumflýjanleg nauðsyn dregur til þess. Að öðru leyti skal í öllu því, er aukavegi snertir, hvort heldur þeir eru gjörðir að nýju eða endurbættir, og eins hvað skyldu eigandans viðvíkur til að láta af hendi land það og tilföng, sem þarf, farið eptir reglum þeim, er ákveðnar eru hjer að framan um þjóðvegi, að svo miklu leyti, sem þær geta átt hjer við.

21. gr. Það skal vera hverjum þeim, er skyldnverk á að vinna, heimilt að senda annan verkfæran mann í sinn stað. Vilji hann greiða borgun í peningum fyrir skylduverk það, sem hann á að vinna, þá skal það leyft, ef áður er um það gjört samkomulag við hlutaðeigandi hreppstjóra, sem þá skal leigja mann, er gengið geti í hins stað, fyrir fje það, er hann hefur greitt. Bregðist nokkur undan að koma til verka, þegar hann er til þess kvaddur, og hefur enga þá ráðstöfun gjört, sem áður er sagt, og hann getur ekki sannað lögmætt forfall, þá á hann fyrir það að gjalda í sekt 32 sk. r. m. og þar að auki greiða slíka borgun, sem hlutaðeigandi hreppstjóri álítur nægja til að leigja fyrir annan verkmann. Það er vitaskuld, að það, sem hjer segir, á við, hvenær sem verkskyldur maður bregzt undan, eins fyrir það, þó fleiri verkamenn eigi að koma frá einum bæ, og á húsbóndinn að greiða ofannefnda borgun og gjalda ákveðnar sektir fyrir hvern verkskyldan mann af börnum hans eða vinnufólki, er undan bregzt, en

aptur á móti á hann rjett á að halda fjenu inni í kaupi verkmanns, ef honum verður gefin sök á burtverunni. Ofannefndar sektir skal greiða í vegasjóð, sem stofnsetja skal fyrir hreppinn, og skal hreppstjóri geyma hann, og tekjunum verja til vegabóta í hreppnum eptir því, sem sýslumaður nákvæmar ákveður.

1861.
15. Marts.

Hefjist deila um það, hvort sá, er í stað annars gengur, sje verkfær, þá skal hreppstjóri þegar í stað leggja úrskurð á þrætuna með tveim tilkvöddum mönnum. Ef einhver sendir óverkfæran mann í sinn stað, skal álíta sem hann hafi ekki komið.

22. gr. Hreppstjóri tiltekur, á hvaða dögum verkið skuli vinna, en það má þó ekki vera seinna en í júnímánuði, nema svo sjerstaklega sje ástatt á einhverjum stað eða eitthvað annað beri til, að óumflýjanlegt sje að bregða út af þessu.

23. gr. Verkamenn skal hreppstjóri til kveðja með skriflegum seðli, og skulu bændur láta bera hann tafarlaust bæja á milli um hreppinn eptir rjettri boðleið; skal hreppstjóri senda hann út svo tímanlega, að hann komist alla boðleið að minnsta kosti tveim dögum fyrir hinn ákveðna verkdag.

24. gr. Sjerhver verkmaður skal með sjer hafa verktól þau, sem til er tekið þegar honum er sagt til, en þó ekki önnur en þau, sem almennt eru höfð við moldarverk þar í sveit; skal hann vera kominn á hinn tiltekna stað á dagmálum og vera við vinnu til náttmála, þó skal veita tveggja stunda hvíld á þeim tíma, sem hreppstjóri ákveður. Ef nokkur, sem til kvaddur er, án löglegra forfalla, kemur seinna til verka en nú var sagt, eða fer fyr á burt, eða yfir höfuð ekki er allan hinn tiltekna tíma við vinnu sína, þá skal hann gjalda svo mikið í verkfall, sem hreppstjóri með tveim tilkvöddum mönnum metur, og að auki í sekt 32 skildinga r. m.

25. gr. Hreppstjóra er heimilt að skipta niður vegastörfum þeim, sem falla á hreppinn, á 2 eða fleiri daga,

1861. en samt þannig, að enginn sá, sem skylduverk á að vinna,
15. Marts. hafi meira en eins dags verk.

26. gr. Meðan á verkum stendur, skal hreppstjóri skipta verkamönnum í flokka, og skal hverjum þeirra fenginn sinn kafli af veginum. Hreppstjórinn skal ætíð vera viðstaddur sem umsjónarmaður, meðan unnið er að vegastörfunum; líka getur hann kosið umsjónarmenn sjer til hjálpar meðal hreppsbænda, þegar honum þykir nauðsyn til bera. Skal svo álíta, að bæði hreppstjórinn og áðurnefndir umsjónarmenn hafi með umsjón þeirri, er þeir þannig hafa haft með vinnunni, fullnægt skylduverki því, er á þeim sjálfum liggur.

27. gr. Þegar verkið eptir 18. gr. 3. atr. þessarar tilskipunar er unnið af einhverjum, sem hefur tekizt það á hendur, eða af leigðum mönnum, eiga hreppstjórarnir að hafa umsjón með, að það verði óaðfinnanlega af hendi leyst, samkvæmt þeim ákvörðunum, sem gjörðar eru af hreppsbændum því viðvíkjandi.

28. gr. Sýslumenn skulu á ári hverju líta eptir þjóðvegunum í sýslum þeim, er þeim er trúað fyrir, og líka hafa eptirlit með hinum nauðsynlegu aukavegum þar, og eiga þeir á ári hverju að senda amtmanni skýrslu um ástand veganna í sýslunni; skal í henni vera greint frá, ekki að eins hve mikið, heldur einnig hvernig hafi verið starfað að vegagjörðum á ári hverju.

29. gr. Það er skylda amtmanna að hafa yfirumsjón með vegunum í ömtum þeim, sem þeir eru settir yfir, og eiga þeir á embættisferðum sínum nákvæmlega að gefa gætur að ástandi veganna, og að öðru leyti á ári hverju að senda hlutaðeigandi stjórnarráði skýrslu um ásigkomulag veganna í amtinu, og láta þar með fylgja hinar ofannefndu skýrslur, sem komnar eru frá sýslumönnum.

30. gr. Verði nokkur uppvís að því, að hafa með ásettu ráði skemmt þau verk, sem vegastjórnin hefur látið gjöra, þá skal hann bæta skaðann og þar að auki sektast frá 1 rd. til 10 rd, eptir því hvað skemmdin er mikil, og

öðrum málavöxtum; skal einnig taka til greina, hvort yfirsjónin er framin í fyrsta sinn eða hún er ítrekuð. Sje vörður og sæluhús á vetrarvegum skemmd eða eydd, þá skal það varða 10 rdl. til 50 rdl. sekt eða líkamlegri refsingu frá 10 til 27 vandarhagga. Sje mannvirki þau burt tekin, sem vegastjórnin hefur látið gjøra, svo sem brýr, vörður eða sæluhús, þá varðar það þjófsstraffi, og skal, þegar ákveða á stærð hegningarinnar, einkum tekin til greina hætta sú, sem af því hefði getað hlotizt fyrir ferðamenn. Sektir þær, sem ákveðnar eru í þessari grein, skulu falla til þjóðvegagjaldsins, ef þjóðvegur hefur verið skemmdur, en annars í vegasjóð hreppsins.

1861.
15. Marts.

31. gr. Öll mál viðvíkjandi afbrigðum gegn þessari tilskipun skal meðfara og dæma sem almenn lögreglumál að því leyti, sem þau ekki eptir eðli sínu eru misgjörðamál, og skal að öðru leyti, hvað þær yfirsjónir snertir, sem hjer ræðir um, fara eptir ákvörðununnm í tilsk. 24. jan. 1838, 9. og 10. gr.

32. gr. Hvað hinar almennu ferjur yfir stærri ár og vatnsföll áhrærir, þá skal framvegis farið eptir reglum þeim, sem settar eru í Jónskókar landsleigubálks 45. kap. og í konungsbrjefi 29. apríl 1776 6. gr.

Að öðru leyti skulu þær ákvarðanir, sem ofannefnt konungsbrjef og Jónsbókar landsleigub. 44. kap. innihalda um vegina á Íslandi, hjer eptir vera teknar úr lögum.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 15. dag marzmánaðar 1861.

Forordning om Veivæsenet i Island.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning om Veivæsenet i Island, byde og befale Vi som fölger:

1861. 15. Marts.

§ 1. Veiene inddeles i Hovedveie og Biveie.

§ 2. Som Hovedveie anses de Veie, der i Reglen benyttes af et eller flere Districters Beboere for at komme til et Handelssted, en Fiskerplads eller en anden almindelig Samlingsplads. Saa bör og de Veie, som i Almindelighed benyttes mellem to Sysseler, selv om der imellem disse ikke er betydelig Samfærdsel, saavelsom de almindelige Postveie, anses som Hovedveie.

§ 3. Repstyrerne have at foreslaa, hvilke Veie skulle anses som Hovedveie og hvilke som Biveie i de paagjældende Reppe, hvorefter Sysselmændene til vedkommende Amtmand bör indgive Forslag om, hvilke Veie i Henhold til de i § 2 anförte Regler skulle ansees som Hovedveie og hvilke som Biveie i de dem anbetroede Sysseler. Amtmanden afgjör Sagen ved sin Resolution og udsteder derom fornöden Bekjendtgjörelse til Efterretning for alle Vedkommende.

§ 4. Efterat have indhentet Repstyrernes Forslag skal Sysselmanden aarlig inden Januar Maaneds Udgang til Amtmanden indgive et detailleret Forslag til de Arbeider, som i den næstpaafölgende Sommer ville være at foretage ved de igjennem Sysselet löbende Hovedveie, ledsaget af en Plan saavel for selve Arbeidet, som til Maaden, hvorpaa dette overensstemmende med § 5 skal söges udfört, samt af et Overslag over de Omkostninger, som dertil antages at ville medgaae, hvorefter Amtmanden har at bestemme, hvorvidt samt hvorledes Arbeidet skal udföres, og derom at meddele Sysselmændene Underretning i det Seneste inden April Maaneds Udgang.

§ 5. Alt Arbeide paa Hovedveiene skal saavidt muligt söges udfört ved Entreprise, i Reglen efter offentlig Licitation. Kun hvor Övrigheden finder Licitation utilraadelig eller antagelige Licitationsbud ikke ere at opnaa, har Sysselmanden at træffe Accord om Arbeidets Udförelse om muligt saaledes, at en vis Betaling fastsættes for et nöiagtig bestemt Veistykke,

eller, naar saadan Accord ikke kan opnaaes paa antagelige Vilkaar, imod en bestemt Daglön. I sidstnævnte Tilfælde vil Sysselmanden derhos have at antage paalidelige Opsynsmænd til at före Tilsyn med Arbeidets forsvarlige Udförelse. 1861. 15. Marts.

§ 6. Hovedveiene bör i Almindelighed beholde den samme Retning, som hidtil; men naar Sysselmanden finder det fornödent, at der heri gjöres nogen Forandring, eller at der bör anlægges en ny Hovedvei, bör han derom indgive et Forslag til Amtmanden, som derefter afgjör Spörgsmaalet overensstemmende med de i denne Forordning givne Forskrifter.

§ 7. Enhver Eier er, udenfor det i § 8 ommeldte Tilfælde, pligtig til uden Erstatning at afstaae den Grund, som behöves til Hovedveienes Anlæg og Istandsættelse overensstemmende med de i denne Forordning givne Regler. Saa er han ogsaa pligtig at tilstede, at der paa hans Grund tages de Materialier, som i bemeldte Öiemed maatte være fornödne, ligeledes uden at der derfor tilkommer ham nogen Erstatning. medmindre ham derved paaföres Skade.

§ 8. Nye Veie maa ingensinde anlægges over Hjemmemarker (tún) eller indhegnede Græsmarker og i Reglen heller ikke over Slaamarker, medmindre Övrigheden finder, at Saadant ikke uden Skade for den almindelige Samfærdsel kan undgaas, i hvilket Tilfælde der, naar Eieren derpaa gjör Paastand, bör af Veipengene tilstaas ham en saadan billig Godtgjörelse, som uvillige, paa sædvanlig Maade af Retten udmeldte, Mænd ved en under Sysselmandens Veiledning foretaget Skjönsforretning derfor maatte bestemme.

§ 9. Hovedveiene bör stedse have en Brede af idetmindste 5 danske Alen; dog kan Sysselmanden tilstede Undtagelse herfra, naar Terrainets Beskaffenhed, saasom hvor Veien falder over Fjeld eller Lavastrækning (hraun), gjör Saadant uundgaalig nödvendigt.

1861.
15. Marts.

§ 10. Hovedveienes Istandsættelse bör ske ved Rydning, naar der paa den Maade kan erholdes en fast Vei. Forekommer der paa de Veie, der skulle ryddes, saa svære Sten, at de ikke kunne bortskaffes af Veibauen, bör der paa begge Sider af dem anlægges smallere Stier, der atter löbe sammen i Hovedveien. De paa Veien liggende löse Sten bör, naar de ikke kunne bruges til Veifyldning, skaffes saameget tilside, at de ikke igjen kunne falde ind paa Veien.

§ 11. Hvor der ikke ved Rydning kan erholdes en fast Vei, bör der, naar Grunden er meget blöd, anlægges en ophöiet Vei, der forsaavidt Övrigheden efter de locale Forhold finder Saadant nödvendigt, forsynes med passende Grövter, efter Omstændighederne paa begge Sider, ligesom der ogsaa i fornödent Fald bör dannes Aflöb tværs over Veien. Den af Grövterne og Aflöbsrenderne opskuffede Jord bör opkastes paa Veien og tjene som Grundlag for dens Opfyldning, hvilken iövrigt bör ske paa den Maade, at den i Midten bliver idetmindste ½ dansk Alen höiere end ved Siderne og paafyldes tillige med et Lag skarp Gruus af 5 til 6 Tommers Tykkelse, hvor Saadant haves i Nærheden. De tværs over Veien gaaende Aflöb forsynes med Broer enten af Sten eller af Træ eller af begge Materialier i Forening efter Sysselmandens eller den af ham i Medför af § 5 antagne Opsynsmands nærmere Bestemmelse for hvert enkelt Sted.

§ 12. Over moradsige Steder bör i Reglen anlægges Stenbroer, men naar Övrigheden finder, at Terrainet lægger uoverstigelige Hindringer i Veien herfor, kan Veien over disse Steder dannes af Jorddæmninger, som ved Siderne bör være 1½ dansk Alen höiere end den tilstödende Grund, samt i Midten saaledes ophöiede, at der haves en tilstrækkelig Hældning til begge Sider. Iövrigt forsynes Broerne og Dæmningerne, der stedse bör have Brede af mindst 2½ danske Alen, med Grövter og Aflöb som för meldt.

§ 13. Over smaa Elve og Bække bör der, ifald det gjöres fornödent og lader sig udföre, lægges Sten- eller Træbroer, der bör være af mindst 2½ danske Alens Brede og stedse holdes i en saadan Stand, at belæssede Heste kunne föres derover. 1861. 15. Marts.

§ 14. Paa alle de Fjeldveie, som sædvanlig passeres af Reisende om Vinteren, bör opföres Varder; saa bör der ogsaa indrettes Fjeldstuer paa de Steder, hvor Övrigheden finder det fornödent. Varderne bör, om muligt, opföres saa tæt ved hinanden, at der i taaget Veir kan ses idetmindste 2 paa engang, hvorhos de til Veiledning for de Veifarende forsynes med en Afsats eller andet Mærke paa den Side, der vender imod Nord.

§ 15. Udföres Veiarbeidet ved Entreprise, vil Betaling i Reglen være at erlægge, efterat det ved en af Sysselmanden til Amtmanden indsendt lovlig Synsforretning er godtgjort, at Arbeidet er forsvarlig tilendebragt; dog kan Amtmanden, naar Saadant af vedkommende Entrepreneur forlanges og naar Arbeidet er af stort Omfang, efter modtagen Oplysning og Indstilling fra vedkommende Sysselmand, foranstalte en passende Del af den Entrepreneuren tilkommende Betaling udbetalt efterhaanden som Arbeidet skrider frem.

§ 16. Udgifterne til alle Hovedveie udredes saaledes, at der af hver Rep i Landet erlægges et saa stort Belöb i Penge, som svarer til ½ Dagsarbeide, beregnet efter Capitelstaxten, for enhver arbeidsför Mandsperson i Reppen i en Alder fra 20 til 60 Aar, i hvilken Stilling han end er. Repstyrerne bör hvert Aar ved Sommerens Begyndelse (den 18de til 25de April) tilstille Sysselmanden en Fortegnelse over alle arbeidsdygtige Mænd i Reppen i den nævnte Alder, og har Sysselmanden derefter at beregne Bidragets Störrelse for hver Rep. Belöbet udredes af Communens Kasse og erlægges til Sysselmanden paa Mandtalsthinget, og have Repstyrerne, med 2 til 4 af Bön-

1861. derne valgte Mænd, at ligne samme paa Reppens
15. Marts. Beboere, efter de samme Regler, som Extrabidraget (til Fattige).

§ 17. For de incasserede Veipenge og de i Medför af denne Forordnings § 30 til Sysselmanden indbetalte Böder for Hovedveienes Beskadigelse bör han inden hvert Aars Udgang aflægge Regnskab til Amtmanden.

§ 18. Det skal fremdeles paaligge enhver Reps Indvaanere at istandsætte og vedligeholde de gjennem Reppen löbende Biveie, som i det Offentliges Interesse maatte være fornödne, saa at de til enhver Tid ere i forsvarlig Stand. Det i bemeldte Öiemed fornödne Arbeide bör i Almindelighed præsteres in natura og skulle samtlige arbeidsföre Mandspersoner i Reppen i en Alder fra 20 til 60 Aar, hvad enten de höre til Bondestanden eller ikke, være pligtige til at deltage deri, efter som det paalignes dem af Repstyreren under Hensyn til deres Formue og Leilighed. Saafremt imidlertid Repsbönderne eller disses Flertal maatte foretrække, at Arbeidet udföres ved Entreprise eller leiede Folk, hvorom Beslutning vil være at tage paa Repstyrerthingene om Efteraaret, kan Saadant tilstedes, og vil i saa Fald Udgiften derved af Repstyreren være at paaligne de samme Personer, hvem den förommeldte Naturalpræstation paahviler og iövrigt saaledes, at enhver Husbonde betaler for de arbeidsföre Mandfolk, som ere i hans Tjeneste.

§ 19. Forsaavidt Biveiene maatte foranledige særlige Udgifter, saasom til Broer eller til Anskaffelse af saadanne Redskaber, som ikke kunne fordres leverede af det arbeidspligtige Mandskab, cfr. § 24, af Krudt til Stensprængning m. v., bliver det dertil fornödne Belöb, saafremt det ikke kan afholdes af den i § 21 nævnte Veikasse, at udrede af Communens Kasse samt at repartere overensstemmende med den i § 18 in fine givne Regel.

§ 20. Biveiene bör i Almindelighed have en Brede af idetmindste 3 Alen, dog kan Repstyreren tillade, at der gjöres Undtagelse herfra, naar Terrainets Beskaffenhed (cfr. § 9 in fine) gjör Saadant uundgaalig nödvendigt. Iövrigt bliver der i Henseende til Biveienes Anlæg og Istandsættelse saavelsom til Eierens Forpligtelse til at afstaa den dertil fornödne Grund og Materialier, at forholde i Overensstemmelse med de i det Foregaaende med Hensyn til Hovedveiene foreskrevne Regler, forsaavidt disse efter Forholdets Beskaffenhed her kunne komme til Anvendelse. 1861. 15. Marts.

§ 21. Det skal være enhver Arbeidspligtig tilladt at sende en anden arbeidsdygtig Person i sit Sted. Önsker han at erlægge et Vederlag i Penge for det ham paaliggende Veiarbeide, kan dette tilstedes, naar derom forud træffes Overenskomst med vedkommende Repstyrer, som for det erlagte Belöb har at leie en Mand, der kan træde i hins Sted. Udebliver Nogen, uden at have truffet nogen af de nævnte Foranstaltninger, fra Arbeidet, naar han dertil er tilsagt, og han ikke kan bevise lovligt Forfald, bör han derfor böde 32 Sk. R. M. og desuden erlægge en saadan Betaling, som af vedkommende Repstyrer anses tilstrækkelig til derfor at leie en anden Arbeider. Iövrigt er det en Selvfölge, at det her Anförte kommer til Anvendelse med Hensyn til enhver udeblivende arbeidspligtig Person, om der end fra en Gaard skulle möde flere Arbeidere, og bör Husbonden tilsvare den omhandlede Betaling samt erlægge de bestemte Böder for hver Arbeidspligtig af hans Börn eller Tjenestefolk, som maatte udeblive, hvorimod han er berettiget til at indeholde Belöbet i de nævnte Personers Lön, naar Udeblivelsen kan tilregnes dem. De foranförte Böder indbetales i en for Reppen oprettet Veikasse, der skal opbevares hos Repstyreren og hvis Indtægter skulle anvendes til Forbedring af Reppens Veivæsen efter Sysselmandens nærmere Bestemmelse. Opstaar der

1861. Tvist, om den sendte Stedfortræder er arbeidsdygtig,
15. Marts. bliver samme at afgjöre paa Stedet af Repstyreren med 2 tiltagne Mænd. Hvo, som til Arbeidet sender en udygtig Stedfortræder, anses som udebleven.

§ 22. Arbeidet bör præsteres paa de Dage, som af Repstyreren nærmere bestemmes, dog ikke senere end i Juni Maaned, med mindre særdeles lokale Forhold eller andre Omstændigheder skulde gjöre en Afvigelse herfra uomgjængelig nödvendig.

§ 23. Det arbeidspligtige Mandskab i Reppen skal af Repstyreren tilsiges ved en skriftlig Seddel, som ufortövet ombæres imellem Gaardene af disses Opsiddere efter den samme Orden, som Budstikkene gaa, og udsendes saa betimelig, at den, som senest erholder Tilsigelsen, kan have modtaget samme idetmindste to Dage för den bestemte Arbeidsdag.

§ 24. Enhver Tilsagt har at medbringe de Arbeidsredskaber, som det ved Tilsigelsen paalægges ham, dog ikke andre end dem, som almindelig bruges der i Egnen ved Jordarbeiders Udförelse, samt at möde paa det bestemte Sted Kl. 9 Formiddag og forblive ved Arbeidet til Kl. 9 Eftermiddag, dog at der gives to Timers Hvile til den Tid, som Repstyreren bestemmer. Dersom nogen Tilsagt uden lovlig Forhindring möder senere til Arbeidet eller forlader det tidligere end foreskrevet eller overhovedet ikke arbeider i hele den bestemte Tid, skal han give Erstatning for det Arbeide, som derved tabes, efter Repstyrerens og tvende tilkaldte Mænds Skjön og desuden böde 32 Sk. R. M.

§ 25. Det staar Repstyreren frit for at fordele det paa Reppen faldende Veiarbeide paa to eller flere Dage, dog at ingen Arbeidspligtig faar mere end en Dags Arbeide at præstere.

§ 26. Under Arbeidet bör Arbeiderne af Repstyreren deles i Afdelinger og hver af disse anvises et Stykke af Veien. Repstyreren bör som Opsynsmand stedse være tilstede, medens Veiarbeidet udföres, og

kan tillige udvælge Hjælpeopsynsmænd blandt Reppens Bönder, naar han finder saadant fornödent. Saavel Repstyreren som de nævnte Hjælpeopsynsmænd skulle ved det af dem saaledes förte Opsyn anses at have fyldestgjort den dem paahvilende personlige Arbeidspligt. 1861. 15. Marts.

§ 27. Naar Arbeidet i Medför af denne Forordnings § 18 3die Passus forrettes ved Entreprise eller leiede Folk, bör Repstyreren have Tilsyn med, at Arbeidet bliver forsvarlig udfört overensstemmende med de derom af vedkommende Repsbönder vedtagne Bestemmelser.

§ 28. Sysselmændene bör aarlig efterse Hovedveiene i de dem betroede Sysseler og tillige före Opsyn med de nödvendige Biveie sammesteds. De bör aarlig indsende til Amtmanden en Beretning om Veienes Tilstand i Sysselet, hvilken Beretning tillige bör indeholde Oplysning ikke alene om Udstrækningen men ogsaa om Beskaffenheden af de ved Veiene i Aarets Löb foretagne Arbeider.

§ 29. Amtmændene paaligger det at före Overtilsynet med Veivæsenet i de dem betroede Amter, og have de paa deres Inspektionsreiser nöie at give Agt paa Veienes Beskaffenhed og iövrigt til vedkommende Ministerium aarlig at indberette Veivæsenets Tilstand i Amtet og derved tillige at fremsende de förommeldte, fra Sysselmændene indkomne Beretninger.

§ 30. Befindes Nogen forsætlig at beskadige det Arbeide, som af Veivæsenet er blevet udfört, bör han foruden at erstatte Skaden anses med en Böde af 1 Rd til 10 Rd. efter Beskadigelsens Störrelse og de övrige Omstændigheder samt med Hensyn til om Forseelsen er förste Gang begaaet eller gjentagen. For Beskadigelse eller Ödelæggelse af Varder og Fjeldstuer paa Vinterveie vil enten en Böde af 10 Rd. til 50 Rd. eller en legemlig Revselse af 10 til 27 Slag Ris være at anvende. Borttagelse af de af Veivæsenet

1861. bekostede Indretninger, saasom Broer, Varder eller
15. Marts. Fjeldstuer, straffes som Tyveri og vil der ved Straffens Udmaaling navnlig være at tage Hensyn til den Fare, som deraf kan opstaae for de Veifarende. De i denne Paragraph bestemte Böder bör, hvor Beskadigelsen er tilföiet en Hovedvei, indbetales til Sysselmanden og anvendes til Hovedveienes Forbedring, men ellers tilfalde de Reppens Veikasse.

§ 31. Alle Sager angaaende Overtrædelser af nærværende Forordning blive, forsaavidt de ikke efter deres Natnr ere Jnstitssager, at behandle og paakjende som offentlige Politisager, og skulle iövrigt med Hensyn til de omhandlede Forseelser Bestemmelserne i Forordning 24de Januar 1838 §§ 9 og 10 komme til Anvendelse.

§ 32. Med Hensyn til de almindelige Færger over större Elve og Vandfald vil der fremdeles være at forholde efter de i Jonsbogens Landsleiebalks Kap. 45 og Reskript af 29de April 1776 § 6 foreskrevne Regler. Iövrigt sknlle de i nysnævnte Reskript saavelsom de i Jonsbogens Landsleiebalks Kap. 44 indeholdte Bestemmelser om Veivæsenet i Island for Fremtiden bortfalde.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette. — Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 15de Marts 1861.

I Forestillingen bemærkes med Hensyn til de enkelte §§ fölgende:

ad §§ 1 og 2. I disse §§ var der ikke af Althinget foreslaaet nogen Forandring.

ad §§ 3 og 4. Efter Althingets Forslag var der i disse §§ optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at Sysselmændene skulde indhente vedkommende Repstyreres Erklæringer og Forslag, förend de gjorde de i Paragrapherne omhandlede Indstillinger til Amtet. En saadan Bestemmelse var ikke optaget i Udkastet, da man forndsatte det som noget Selvfölgeligt, at Sysselmændene vilde indhente Repstyrernes Erklæringer og lægge de fra dem modtagne Forslag til Grund for deres Indstillinger til Amtet, men paa den anden Side vilde der ikke

kunne være Noget imod, at der herom optoges en udtrykkelig 1861.
Bestemmelse, naar dette skete saaledes, at det blev klart, at 15. Marts.
Sysselmændene ikke vare bundne ved Repstyrernes Forslag.

ad §§ 5 og 6. Disse §§ vare overensstemmende med de tilsvarende §§ i det oprindelige Udkast.

ad § 7. Da det undertiden kunde indtræffe, at det til Veienes Istandsættelse nödvendige Materiale ikke kunde tilveiebringes uden til Skade for Grundeierne, havde Althinget foreslaaet, at der til Slutningen af denne § föiedes Ordene: »medmindre ham derved paaföres Skade,« i Overensstemmelse med hvilket Forslag Udkastets § 7 blev forandret.

ad § 8. I Overensstemmelse med den almindelige Regel i Udkastets § 15 var det bestemt, at den i nærværende § anförte Erstatning skulde udredes af vedkommende Amts Repartitionsfond. Som nedenfor ad § 16 imidlertid bemærket, burde man formentlig tage Althingets Forslag om en forandret Bestemmelse om Udredelsen af Omkostningerne ved Hovedveiene tilfölge, og i Konsekvents hermed maatte den heromhandlede Bestemmelse i § 8 forandres. Naar Althinget imidlertid havde foreslaaet, at der istedetfor Ordene: »af Amtsrepartitionsfonden,« skulde sættes af »Veikassen«, maatte dertil bemærkes, at der efter Althingets Forslag ikke existerede nogen særlig Veikasse for Hovedveienes Vedkommende, og der var derfor istedetfor dette Udtrykt valgt Betegnelsen: »af Veipengene«, hvilket ogsaa var stemmende med den islandske Text.

Iövrigt var der i denne § efter Althingets Forslag foretaget de Forandringer, at man havde udeladt Bestemmelserne om, at Erstatningen skulde fastsættes ved en Overskjönsforretning, naar Amtmanden dertil fandt Anledning, samt at den Eieren ellers indrömmede Adgang til Erstatning skulde bortfalde, saafremt og forsaavidt der hidtil havde paahvilet den paagjældende Eiendom Forpligtelse til at taale Færdsel over Slaamarken. Den förste af disse Udeladelser var motiveret derved, at det var overflödigt i selve Loven at optage nogen Bestemmelse om Afholdelse af Overskjönsforretninger, da det saavel efter Sagens Natur som Lovgivningens almindelige Grundsætninger fulgte af sig selv, at saadanne maatte kunne forlanges ikke blot af Amtmanden, men ogsaa af den paagjældende Eier, naar han fandt, at man var gaaet ham for nær. Med Hensyn til den sidste Forandring var anfört, at det vilde være ubilligt, at nægte Eieren Erstatning, blot fordi der tidligere havde ligget en Vei over hans Slaamark, da det dog let kunde ske, at han kom til

1861. at lide betydelig Skade derved, at en ny Vei blev lagt paa et
15. Marts. andet Sted over hans Mark.

ad § 9. Efter Udkastet skulde Hovedveiene i Almindelighed være idetmindste 6 Alen brede, og i visse Tilfælde var det indrömmet Amtmanden efter Indstilling fra Sysselmanden at tilstede Undtagelse herfra. Bestemmelsen om Veienes Brede var overensstemmende med Reglen i Reskr. 29 April 1776 § 1, der iövrigt aldrig var bleven efterlevet. Althinget havde imidlertid forment, at man kunde holde sig til den i Jonsbogen givne Regel, hvad Hovedveiene angaar, og altsaa kun fordre 5 Alens Bredde, hvilket var mere end der i Almindelighed nu finder Sted, og hvor Undtagelse herfra burde gjøres, fandt Thinget, at det vilde være nnödvendigt at lade Sagen gaa videre end til Sysselmandens Afgjörelse. Denne Indstilling burde formentlig tages tilfölge, dog at Hovedveiene skulde være idetmindste 5 Alen brede.

ad § 10. Overensstemmende med den tilsvarende § i det oprindelige Udkast.

ad § 11. I Henhold til de af Althinget til denne § gjorte Forslag var dels udeladt Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 11 om at Broerne skulle tildækkes med et Lag Jord, hvilket Althinget antog snarere at ville gjöre Skade end Gavn, dels tilföiet efter Ordet »Sysselmanden«: eller den af ham i Medför af § 5 antagne Opsynsmands nærmere Bestemmelse for hvert enkelt Sted. Althinget havde vel foreslaaet at ombytte Ordet Sysselmand med Opsynsmand, men da den heromhandlede Bestemmelse ogsaa omfattede de Tilfælde, hvor Arbeidet er overdraget som Entreprise eller som Akkordarbeide, men der efter § 5 i disse Tilfælde ikke antoges nogen Opsynsmand, hvilket ikkun skete, naar Arbeidet undtagelsesvis udförtes mod en bestemt Daglön, var det nödvendigt at afvige fra Althingets Forslag, hvorimod Hensigten formentlig vilde opnaas ved den foretagne Redaktionsforandring.

ad §§ 12–14. Disse §§ vare paa nogle efter Althingets Forslag optagne ubetydelige Forandringer nær i § 12 og § 13, overensstemmende med de tilsvarende §§ i Udkastet.

ad § 15. Denne § var overensstemmende med Udkastets § 15 2den Passus.

ad § 16. I Udkastets § 15, 1ste og 3die Passus, var det bestemt, at Omkostningerne ved Hovedveienes Forbedring og Vedligeholdelse m. v. skulde afholdes af vedkommende Amtsrepartitionsfond, dog at Udgifterne ikke maatte blive större,

end at de kunde dækkes ved en Repartition af i det Höieste 2 Skilling paa hvert Lösegodshnndrede. Allerede det i Aaret 1857 forsamlede Althing fraraadede denne Bestemmelse blandt Andet fordi, at de derved frembragte Pengemidler vilde blive utilstrækkelige til Formaalets Opnaaelse, og det paa den anden Side formentlig ikke lod sig gjere, at bebyrde Lösegodset ydenligere end i Udkastet var foreslaaet. 1861. 15. Marts.

I Anledning heraf blev det Althinget i dsts Samling i 1859 tilkjendegivet, at man, efter de af Samme meddelte Oplysninger maatte erkjende, at det Belöb, der ifölge Udkastet vilde fremkomme til Hovedveienes Istandsættelse vilde være altfor ringe, og at man ligeledes ikke kunde andet end dele den Frygt, Althinget nærede for nnder de nheldige Forhold, som vare tilstede paa Island, at paalægge Lösegodshnndrederne en høiere Afgift, men at man paa den anden Side af Grunde, som nærmere bleve udviklede, ikke kunde tiltræde de af Althinget angaaende Udredelsesmaaden fremsatte Forslag, og at der derfor kunde være Anledning til, at söge Forholdet ordnet paa en anden Maade og da navnlig saaledes, som allerede var antydet i Motiverne til § 15, nemlig paa den Maade, at Amtmændene, hver for sit Amt, bestemte efter de fra Sysselmændene indkomne Forslag, hvormeget der sysselvis skulde udredes til Hovedveiene, og at Sysselmanden, muligen i Forening med 2 af ham tilkaldte Mænd, derefter lignede Sysselets Bidrag paa de enkelte Repper i Sysselet, i hvilke det saaledes bestemte Belöb udrededes af Kommunalfondet med Reknrs til Amtet, dersom Reppen skulde anse sig forurettet ved Sysselmandens Fordeling. Saavel dette Forslag, der blev optaget af et af Thingets Medlemmer, som selve Udkastets Bestemmelse, blev imidlertid forkastet af Althinget 1859, der derimod med 14 Stemmer mod 5 vedtog, at Udgifterne til alle Hovedveiene skulde udredes paa den Maade, at der af hver Rep i Landet sknlde erlægges et saa stort Belöb i Penge, som svarede til ½ Dagsarbeide, beregnet efter Kapitelstaxten for enhver arbeidsför Mandsperson i Reppen i en Alder fra 20 til 60 Aar, i hvilken Stilling han end var. Dette Bidrag skulde udredes af Kommnnens Kasse, og erlægges til Sysselmanden paa Mandtalsthinget og Repstyrerne skulde med 2 til 4 af Bönderne valgte Mænd ligne samme paa Reppens Beboere, efter de samme Regler, som Extrabidraget til Fattige.

Hvad nn denne Bestemmelse angik, knnde der vistnok imod samme gjöres den Indvending, at det var lidet natnrligt at be-

1861. regne Störrelsen af det Bidrag, som hver Rep havde at udrede
15. Marts. til Hovedveiene, efter Antallet af de arbeidsdygtige Mænd i Reppen, naar selve Bidraget dog bagefter, og det vistnok med Föie, ikke lignedes paa disse, men paa ganske andre Personer, nemlig paa alle dem, som svarede Extrabidrag til Fattigvæsenet. Det var nemlig urigtigt, naar flere Althingsmænd og tildels ogsaa Althinget i dets Betænkning gik ud fra, et Arbeidskraften laa til Grund for Paaligningen, thi efter Althingets eget Forslag vilde Personer, som ikke vare arbeidsdygtige, saasom Enker og Mænd over 60 Aar, kunne komme til at udrede Bidraget, medens derimod arbeidsdygtige Mænd kunde slippe derfor, naar de ikke svarede Exstrabidrag til de Fattige. Af större Betydning var dernæst den Indvending, som ogsaa blev fremhævet paa Althinget, at Antallet af de arbeidsdygtige Mandspersoner i en Rep ingenlunde vilde nære nogen sikker Maalestok for Reppens Formuesomstændigheder, idet navnlig Sökommunerne, som i Reglen vare de fattigste, havde de fleste Arbeidere', hvoraf fulgte, at Veibyrden vilde falde uligelig paa de forskjellige Repper. Det vilde derfor vistnok have været heldigere, hvis Althinget havde valgt den ovennævnte af Regjeringen anviste Vei, da Ligningen paa de enkelte Repper opaatvivlelig vilde paa denne Maade være bleven ligeligere, idet at Sysselmanden kunde have taget det fornödne Hensyn til hver Reps Formuesomstændigheder, og naar der paa Althinget mod dette Forslag var bleven gjort den Indvending, at det vilde være utilraadeligt, at give Amtmændene en saadan Myndighed til at udskrive Skatter, havde man neppe taget tilbörligt Hensyn til, at Amtmandens Resolution skulde bygges paa Sysselmændenes og Repstyrernes Forslag, hvorved den befrygtede Vilkaarlighed fra hans Side for största Delen maatte blive forebygget. Althinget havde ogsaa selv erkjendt, at dette Forslag vilde kunde medföre Ulighed imellem Repperne og Sysselerne, men paa den anden Side fandt Thinget, at der herved vilde vindes det overveiende Gode, at man paa en simpel og let Maade vilde kunne opnaa Hovedöiemedet, at erholde et til Hovedveienes successive Forbedring og fremtidige Vedligeholdelse tilstrækkeligt Belöb, uden at Nogen, som havde Midler dertil, vilde slippe for at erlægge Bidrag.

Efter det Udfald, Afstemningen om det heromhandlede Spörgsmaal fik paa Althinget, havde man ikke troet at burde afvige fra Thingets Forslag med Hensyn til dette Hovedpunct og § 16 var derfor redigeret overerasstemmende hermed, dog havde

man anset det rettest, i denne § tillige at optage den Bestemmelse, 1861.
som Thinget havde foreslaaet i en ny Paragraf (§ 18), nemlig 15. Marts.
at Repstyrerne aarlig ved Sommerens Begyndelse (den 18. til 25. April) bør tilstille Sysselmanden en Fortegnelse over alle arbeidsdygtige Mænd i Reppen i en Alder fra 20 til 60 Aar, for at Sysselmanden derefter kan beregne Bidragets Størrelse for hver Rep i Sysselet. En saadan Bestemmelse maatte nemlig, naar Althingets Forslag om Udredelsen af Omkostningerne ved Hovedveiene toges tilfølge, anses aldeles nødvendig, men paa den anden Side vilde den have sin naturlige Plads i nærværende §, og i ethvert Tilfælde var det urigtigt, at give denne Regel i en ny § mellem Bestemmelserne om Biveiene, saaledes som Althinget havde foreslaaet. Iøvrigt skulde det med Henhyn til denne Bestemmelse bemærkes at det var mindre korrekt, naar Althingets Forslag gik ud paa, at den omhandlede Fortegnelse skulde indeholde et Navne-Register over de Mænd i Reppen, der ere pligtige til at yde Bidrag til Hovedveienes Reparation, thi Fortegnelsen skulde, hvad der ogsaa fremgik af Motiverne til Althingets Forslag, netop angaa de arbeidsdygtige Mandspersoner i en Alder fra 20 til 60 Aar, da Bidragets Størrelse bestemtes efter disses Antal.

ad § 17. Da der i Loven ikke burde savnes en Regel om, at Sysselmændene skulle aflægge aarligt Regnskab for de af dem i Medfør af denne Forordning indkasserede Veipenge og Böder, kfr. § 30, var en saadan Bestemmelse, der ikke fandtes i Althingets Forslsg, optaget i denne §.

ad § 18. I denne § var det med Hensyn til Biveienes Istandsættelse og Vedligeholdelse som Hovedregel foreskrevet, at det fremdeles skulle paaligge enhver Reps Indvaanere at istandsætte og vedligeholde de gjennem Reppen løbende offentlige Biveie, og at det i bemeldte Øiemed fornødne Arbeide i Almindelighed burde præsteres in natura, med mindre Repsbønderne eller disses Flertal foretrak, at Arbeidet udførtes ved Entreprise eller leiede Folk. I denne Henseende havde Althinget ganske sluttet sig til de i Regeringsudkastets § 16 givne Bestemmelser. Derimod havde Thinget i tvende andre Henseender foreslaaet ikke uvæsentlige Ændringer i denne Paragraf. Efter Udkastet skulde nemlig Pligten til at præstere Veiarbeidet paahvile alle arbeidsføre Mandspersoner i en Alder fra 18 til 60 Aar, hvorhos der var givet den bestemte Regel, at Veiarbeidet skulde præsteres efter Omgang, ligesom det i § 17 var indskjærpet Repbestyrelsen at paase, at Arbeidet blev

1861. ligelig fordelt paa de Arbeidspligtige. Althinget havde derimod
15. Marts. for det Første indskrænket den nævnte Forpligtelse til arbejdsføre Mandspersoner mellem 20 og 60 Aar, idet det blev bemærket, at de færreste vare fuldkommen arbeidsdygtige förend de havde opnaaet 20 Aars Alderen. Endskjöndt Rigtigheden heraf vistnok maatte betvivles, og denne Grund, selv om den var sand, dog ikke kunde være afgjörende, eftersom det kun vare de arbeidsdygtige blandt det 18aarige Mandskab, hvem Pligten skulde paahvile, var der dog ikke tilstrækkelig Grund til at modsætte sig denne Indstilling, da det maatte antages, at der alligevel vilde blive tilstrækkelig Arbeidskraft til at udföre det omhandlede Veiarbeide. Af langt större Betydning var det derimod, naar Althinget, uden iövrigt derfor at anföre nogen Grund, havde foreslaaet at modificere den anförte Regel saaledes, at Arbeidet skal paalignes de Arbeidspligtige af Repstyrerne i Forhold til deres Evne og Formue. Oversættelsen paa dette Sted var imidlertid ikke ganske nöiagtig, da det i den islandske Text hed, at Arbeidet skulde præsteres af de Arbeidspligtige, saaledes som det fordeles paa dem under Hensyn til deres Formue og Leilighed; men selv saaledes affattet kunde det ikke nægtes, at dette var en meget væsentlig Modifikation, idet man, ved at overlade til Repstyrerne at tage andre Hensyn end Arbeidsdygtighed i Betragtning, vilde aabne Veien for Vilkaarlighed. Da denne ommeldte Fremgangsmaade imidlertid var stemmende med hvad der för havde fundet Sted, og Althinget syntes at være gaaet ud fra, at man overhovedet burde fölge de samme Regler som tidligere med Hensyn til Biveiene, da det endvidere ikke kunde nægtes, at det i enkelte Tilfælde kunde være billigt, at nogen Lempelse fandt Sted med Hensyn til Udredelsen af den heromhandlede Præstation, der vistnok kunde blive noget byrdefuld for den Enkelte, samt da det endelig turde antages, at Repstyrerne ikke vilde tilstede Undtagelser, med mindre særdeles Grunde talte derfor, fandtes der ikke tilstrækkelig Anledning til at tilsidesætte denne Indstilling, der enstemmig var vedtaget af Althinget. Iövrigt var nærværende § overensstemmende med Udkastets § 16, naar kun undtoges en uvæsentlig Redaktionsforandring i Slutning.

Da Althinget havde forment, at det burde overlades udelukkende til vedkommende Repsbestyrelser at ordne hele Veivæsenet for Biveienes Vedkommende, var § 17 i Udkastet udeladt. Derimod havde Althinget foreslaaet en ny § (§ 19) af fölgende

Indhold; »Enhver Mandsperson er pligtig til at præstere Arbeide til Veiforbedringer i den Rep, hvor han har sit lovlige Hjem i det næst foregaaende Efteraar, dengang Repstyrerthinget blev afholdt.« Denne Bestemmelse var motiveret derved, at naar Bönderne valgte at lade Arbeidet udföre i Entreprise eller ved leiede Folk, burde det, da Beslutningen herom toges paa Repstyrerthinget om Efteraaret, paahvile dem, der paa den Tid vare Medlemmer af Kommunen, at udrede de dertil fornödne Pengebidrag, og da disse vare substituerede for Veiarbeidet in natura, burde ogsaa Pligten til at præstere dette paahvile de samme Personer En saadan Bestemmelse maatte imidlertid anses for lidet hensigtsmæssig, thi i de sædvanlige Tilfælde, hvor Arbeidet paa Biveiene bliver udfört in natura, maatte alle de arbeidsföre Mandspersoner mellem 20 og 60 Aar, der i Mellemtiden vare flyttede bort fra Reppen, maaske til fjerne Steder, ja endog til et andet Amt, atter give Möde i samme, for at udföre Naturalarbeidet, hvis han ikke i Henhold til Reglen i § 21 saa sig istand til at stille en anden arbeidsdygtig Person for sig, og selv om der af Repsbönderne blev taget den Beslutning, hvilket dog altid maatte betragtes som en Undtagelse fra Reglen, at Veiarbeidet skulde udföres ved leiede Folk, vilde den omhandlede Bestemmelse medföre praktiske Vanskeligheder ikke blot, naar den Paagjældende i Mellemtiden var död, i hvilket Tilfælde Præstationen maatte betragtes som en Gjæld, der hvilede paa hans Bo, men ogsaa naar han var flyttet hen til andre Kommuner. De af Althinget til Stötte for dette Forslag anförte Grunde kunde heller ikke paa nogen Maade anses for afgjörende; den af Repsbönderne om Efteraaret tagne Beslutning angik nemlig ikkun Maaden, hvorpaa Veipligten skulde opfyldes, og da Beslutningen toges paa Reppens Vegne, men förts skulde iværksættes til det næstpaafölgende Foraar, maatte det ligefrem efter Sagens Natur antages, at Forpligtelsen til at opfylde samme maatte paahvile dem, som til den Tid vare Medlemmer af Kommunen. Under Diskussionen paa Althinget blev der rigtignok anfört en anden Grund, som dog ikke var optaget i Motiverne til §en, nemlig, at man ved den nævnte Bestemmelse havde villet forebygge, at Nogen kom til at præstere Veiarbeide paa to Steder i samme Aar, idet det kunde hænde, at en Person, der havde deltaget i Veiarbeidet i den Rep hvor han havde Ophold, flyttede til en anden Rep paa en Tid, da Veiarbeidet endnu ikke der var blevet udfört, og saaledes paany maatte præstere Arbeide,

1861.
15. Marts.

1861. ligesom det omvendt kunde tænkes, at Nogen kunde blive
15. Marts. fri for alt Veiarbeide ved at flytte fra en Rep til en anden, men disse Tilfælde vilde formentlig forekomme saa yderst sjeldent, idet Veiarbeidet vistnok intetsteds var blevet udfört til den almindelige Skiftetid, den 14. Mai, og selv til Fardag, den 6. Juni, kun ganske undtagelsesvis, at man ikke paa Grund af saadanne aldeles extraordinære Tilfælde burde give en Bestemmelse, der var stridende mod Forholdets Natur og de hidtil fulgte Regler, og som derhos som anfört, vilde medföre mange praktiske Vanskeligheder.

Af disse Grunde fandtes det utilraadeligt at optage den heromhandlede, af Althinget foreslaaede § i Loven, og den kgl. Kommissarius havde ogsaa i sin over Sagen afgivne Betænkning fraraadet dette, ligesom det ei heller ansaas nödvendigt, at give nogen anden Bestemmelse i denne Henseende end den, som indeholdtes i § 18, hvorefter alle arbeidsföre Mandspersoner i Reppen vare pligtige at præstere Veiarbeidet in natura, hvoraf atter fulgte, at det paahvilede de samme Personer at præstere den i §ens sidste Punktum omhandlede Pengebetaling, naar en saadan Udredelsesmaade var bleven valgt.

ad § 19. Til denne § var ikkun efter Althingets Forslag tilföiet den Bestemmelse, at de omhandlede Udgifter skulde udredes af Kommunens Kasse, hvis de ikke kunde afholdes af den i § 21 nævnte Veikasse. Iövrigt var denne § enslydende med § 18 i Regeringens Udkast.

ad § 20. Biveienes Brede, der i Regeringens Udkast var ansat til i Almindelighed 5 Alen, var af Althinget foreslaaet indskrænket til 3 Alen, idet Thinget havde bemærket, at denne Brede maatte anses tilstrækkelig, da disse Veie i det Hele kun vare mindre betydelige, og kun befares af Enkelte foruden af Reppens Beboere. Denne Indstilling troede man ikke at burde modsætte sig, jfr. hvad der ovenfor ad § 9 med Hensyn til Hovedveiene er anfört, dog saaledes, at Biveienes Brede blev »idetmindste 3 Alen«. Ligeledes var Althingets Indstilling om, at det overlades til Repstyreren, istedetfor efter Udkastet til Amtmanden, at gjöre Undtagelse fra den nævnte Regel, naar Terrænets Beskaffenhed gjör saadant undgaaeligt nödvendigt (jfr § 9 in fine), tagen til Fölge.

ad § 21. Denne § var overensstemmende med § 20 i Udkastet.

ad § 22. I Overensstemmelse med den af Althinget vedtagne Regel, at det burde overlades til vedkommende Reps-

bestyrelser at ordne hele Veivæsenet for Biveienes Vedkommende, var Ordet: »Sysselmanden« her ombyttet med Ordet »Repstyreren«, hvorhos Ordene: »dog ikke ndenfor Mai eller Juni Maaneder«, ligeledes efter Althingets Forslag vare forandrede til: »dog ikke senere end i Juni Maaned«, ligesom ogsaa Slutningsbestemmelsen var ndeladt. 1861. 15. Marts.

ad § 23. Denne § var med en ubetydelig Forandring, som var foretaget efter Althingets Forslsg, overensstemmende med Udkastets § 22.

ad § 24. Efter Udkastets § 23 skulde Arbeidet begynde Kl. 7 Morgen og ophöre Kl. 7 Aften. Istedet herfor havde Althinget ment, at Arbeidet burde begynde Kl 9 Formiddag og ende Kl 9 Eftermiddag. Derhos havde Althinget foreslaaet, at der maatte blive foretaget nogle Forandringer i de i den nævnte § i Udkastet givne Bestemmelser om Udeblivelse eller Forsömmelse fra Arbeidet, og Fölgerne deraf, nden at dette dog var nærmere motiveret i Betænkningen, hvorimod det af Udvalgets Betænkning saas, at man havde fundet de nævnte Bestemmelser at være alt for detaillerede, og at det var blevet anset rettere, at overlade til Repstyrerne at bestemme Erstatningens Störrelse. Imod disse Indstillinger fandt man ikke Noget at erindre, naar undtoges den af Althinget i Slutningen af den omhandlede § foreslaaede Bestemmelse, der gik ud paa, at den der kom for sildig til Arbeide eller forlod det for tidligt, eller overhovedet ikke arbeidede i hele den bestemte Tid, sknlde give Erstatning for det manglende Arbeide og, med mindre han havde havt lovligt Forfald, desuden erlægge en Mulkt af 32 Sk. Det formentes nemlig, at den som kunde bevise lovligt Forfald, efter Sagens Natur og i Konsekvens med § 21 bnrde fritages for ikke blot at betale Mulkt, men ogsaa at give Erstatning, hvorfor §en var bleven redigeret i Overensstemmelse hermed.

ad §§ 25—27. Disse Paragrafer vare enslydende med Udkastets §§ 24—26.

ad § 28. Denne § var overensstemmende med Udkastets § 27 med ubetydelige Redaktionsforandringer.

ad § 29. Althinget havde foreslaaet af denne §, der var overensstemmende med Udkastets § 28, at ndeladc den Bestemmelse, der gjör Amtmændene det til Pligt aarlig at afgive Beretning til Justitsministeriet angaaende Veienes Tilstand, idet saadanne Beretninger, efter Thingets Formening vare overflödige, da man kunde tiltro Amtmændene den fornödne

1861. Interesse for Veienes tilbörlige Istandsættelse og Vedligehol-
15. Marts delse. Ligesom den kgl. Kommissarius imidlertid havde fraraadet, at formindske Kontrollen med den anordningsmæssige Udförelse af Veiarbeiderne, og i Særdeleshed at lade de omhandlede Indberetninger bortfalde, saaledes fandtes der saameget mindre Grund til at give Slip paa disse Indberetninger, da samme allerede vare befalede ved Reskr. 29. April 1776 § 10, og Udkastets Bestemmelse var derfor bleven optaget uforandret.

ad § 30. Da Udgifterne til Hovedveiene ikke skulde afholdes af Amtsrepartitionsfondene (jfr. § 16), vilde de i denne § bestemte Böder for Beskadigelse af de nævnte Veie, ikke heller tilflyde bemeldte Fonds. Althinget havde derfor foreslaaet, at der istedetfor Ordet »Amtsrepartitionsfonden«, i §ens Slutning sattes: »Hovedveienes Kasse«. Da der imidlertid, som allerede ovenfor ad § 5 bemærket, ikke existerede nogen saadan særlig Kasse, og da det ikke paa dette Sted kunde lade sig gjöre, at erstatte Udtrykket med »Veipengene«, var §ens Slutning bleven redigeret saaledes: »De i denne § bestemte Böder hör, hvor Beskadigelsen er tilföiet en Hovedvei, indbetales til Sysselmanden og anvendes til Hovedveienes Forbedring, men ellers tilfalde de Reppens Veikasse«. Iövrigt var denne § aldeles overensstemmende med § 29 i Udkastet.

ad §§ 31 og 32. Disse §§ vare uforandrede optagne af Udkastet

Endelig havde Althinget andraget paa, at det heromhandlede Lovbud maatte udkomme som en provisorisk Anordning ɔ: at der ved dets Emanation maatte tilkjendegives, at det ikkun skulde gjælde »indtil videre«. Til Stötte for denne Indstilling, der var anbefalet af den kgl. Kommissarius, havde Althinget anfört, at uagtet det havde sögt at behandle Sagen saa omhyggelig som muligt, maatte det dog erkjende, at saavel paa Grund af den korte Tid og de mange Sager som forelaa, som paa Grund af den for Tiden bestaaende Ordning af Landets Bestyrelse, havde Sagen ikke kunnet ordnes saaledes, at der jo under forandrede Forhold i Landets Bestyrelse, samt under Udförelsen af de i Lovforslaget optagne Bestemmelser, vilde med Tiden vise sig forskjellige Mangler ved samme, der maatte fordre Forandringer i Lovbudet. Ligesom imidlertid den Omstændighed, hvortil Althinget sigtede, nemlig, at der mulig vilde blive indfört en ny Kommunalbestyrelse i Island, under hvilken da Veivæsenet maatte henlægges, ikke syntes at kunne begrunde Althingets heromhandlede Indstilling, saaledes skjönnedes

det ikke, at det vilde medföre nogensomhelst Nytte at lade Forordningen udkomme med Tilkjendegivelse af, at den ikkun skulde gjælde indtil videre, da det jo var en Selvfölge, at naar det maatte vise sig, at Lovbudet var mangelfuldt eller mindre hensigtsmæssigt, vilde det, ligesom ethvert andet Lovbud, til enhver Tid kunne forandres ad den sædvanlige Lovgivningsvei. Da en saadan Tilkjendegivelse derhos let vilde kunne svække Lovens og maaske ogsaa Althingets egen Avtoritet, og det paa den anden Side ikke kunde nægtes, at Loven var omhyggelig udarbeidet og grundigt behandlet af det sidste Althing, var der ikke fundet nogen Anledning til at tage denne Indstilling til Fölge.

1861. 15. Marts.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden, Amtmændene og Stiftsøvrigheden paa Island ang. **Publikation af offentlige Kassers og Stiftelsers Aarsregnskaber** m. m. Kjøbenhavn, den 21. Marts 1861. — Isl. Copieb. 1861 Nr. 1011. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 447—48.

21. Marts.

I Anledning af en af det sidstafholdte Althing indgiven Petition angaaende Publikation af offentlige Kassers og Stiftelsers Aarsregnskaber m. m., har Ministeriet nedlagt allerunderdanigst Forestilling, hvorefter det har behaget Hans Majestæt Kongen under 2. i denne Maaned allernaadigst at resolvere:

1) at Justitsministeriet paalægger de Embedsmænd i Island, hvem Bestyrelsen af offentlige Kasser og Stiftelser er betroet, at bekjendtgjöre ved Trykken tydelige og nöiagtige Regnskaber over Kassernes og Stiftelsernes Indtægter og Udgifter, det Förste ske kan, efter at Aarsregnskabet er aflagt, samt paase, at de ved Regnskabernes Afgjörelse fremkomne Forandringer i deres Resultater optages i det næste Regnskab, der aflægges efter at Afgjörelsen har fundet Sted, og

2) at de Omkostninger, som foranlediges herved, udredes af vedkommende Kassers og Stiftelsers Midler.

1861 21. Marts. Ved herom at meddele (Tit.) Underretning, skulde man tjenstlig anmode Dem om behageligen at ville foranstalte det Fornödne i Overensstemmelse med fornævnte allerhöieste Resolution.

1. April. **Forordning** angaaende **en ny Jordebog for Island.** Christiansborg Slot den 1. April 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 20; Dep. Tid. 1861 S. 633—640; Algreen-Ussings Lovsamling 1861 S. 284; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I S. 448—457. — Original Aftryk hos Schultz.

Ifölge kgl. Resol. af 27. Mai 1859 forelagde Regjeringen det i bemeldte Aar forsamlede Althing Udkast til en Forordning angaaende Indförelsen af en ny Jordebog i Island tilligemed det i Justitsmininisteriet endelig udarbeidede Jordebogsudkast.[1]) Af den af Thinget afgivne Betænkning fremgaar, at det havde opgivet det af Samlingen i 1857 hævdede Princip med Hensyn til Udregningen af de enkelte Jorders Dyrhed i Hundreder, og med overveiende Majoritet vedtaget, at der i saa Henseende skulde anvendes en for hele Landet fælles Maalestok. Thinget vedtog derefter at indstille, at Lovudkastet til Legalisation af Udkastet til en Jordobog, saaledes udregnet, maatte udkomme som Lov, dog med fölgende Forandringer:

1) at § 1 udkom uforandret, uden forsaavidt at Tidspunktet for Legalisationen bestemtes til 6. Juni 1863 og at der tilföiedes den Bestemmelse: »Regjeringen sörger for, at det ny Jordebogsudkast bliver, saasnart ske kan, bragt til Almenhedens Kundskab, for at Indbyggerne kan gives Leilighed til at paapege de vigtigste Mangler, hvoraf Jordtaxationen endnu maatte laborere, samt at Regeringen dernæst paa den hensigtsmæssigste Maade afhjælper disse Mangler, hvis disse befindes begrundede;

2) at der istedetfor Slutningen af § 2 fra Ordene: »dog forbeholdes der de Præster &c.« sættes: »dog reserveres de Præster og Sysselmænd, som ere i Embederne, naar den ny Jordebog erholder Lovskraft, Ret til at faa det Tab refunderet af Statskassen, som de maatte lide ved Forandringen i Tieodeydelsen;

[1]) Tíð. frá alþ. Íslendinga 1859 S. 11, 15—16, 877—947, 1118—1161, 1164—1181, 1821—1824; vidb. A. S. 16—22.

3) at förste Punktum af § 3 maatte borfalde, og 1861.

4) at der til § 4 skete fölgende Tilföielse: »Dog skal Enhver, som er istand til at före skjelligt Bevis for, at hans Jord er bleven urigtig taxeret, i Löbet af de förste 5 Aar, efter at Jordebogen er bleven legaliseret, staa frit for, at indkomme til Regjeringen med sine Grunde i saa Henseende, for at erholde Taxationen omreguleret.« 1. April.

Men Regjeringen vilde ikke gaa ind paa disse Forandringer, naar alene undtages den under 3 anförte. De af den herfor anförte Grunde skulde her fremstilles:

Med Hensyn til det förste Indstillingspunkt i Althingets Betænkning blev det bemærket, at der allerede i det i 1857 afholdte Althing var blevet fremsat et lignende Forslag om Udsættelse af Jordebogens Legalisation, men at dette dengang blev forkastet med 13 Stemmer mod 6, hvorimod det med 15 Stemmer mod 6 var blevet vedtaget, at Jordebogen strax skulde træde i Kraft. Som Grund herfor blev det i den af Tbinget i samme Aar afgivne allerunderd. Betænkning, vistnok med Föie, blandt Andet fremhævet. at der ikke her var Tale om en Jordtaxation, som Almuen Intet vidste om, hvorpaa den var bygget eller hvorledes den var falden ud, förend den var endelig fuldfört og sat i Kraft for hele Landet, hvorimod der her var Tale om en Jordtaxation, som Loven havde overdraget Indbyggerne selv at udföre, ligesom Loven ogsaa (ved Overtaxationen) udtrykkelig havde givet enhver Jordeier og Opsidder Adgang til at fremkomme med Besværinger over alle Uligheder i Taxationen i de respektive Distrikter; hertil kom, at efter at der i Overensstemmelse med Forordningen af 27. Mai 1848 i Aarene 1849 og 1850 havde fundet en Taxation Sted af samtlige Jordeiendomme i enhver Rep i Landet, bleve Udskrifter af Taxtionerne i Tiden imellem Under- og den i Forordningens § 4 anordnede Overtaxation henlagte til Eftersyn for samtlige Repsbönder ved hver Kirke i Reppen, hvorhos disse bleve opfordrede til inden en vis nærmere bestemt Frist at indgive alle de Besværinger, de maatte have at fremföre over den paa deres Jorder ansatte Taxationssum, for at de derefter kunde blive tagne under Paakjendelse af vedkommende lokale Revision. Da Jordtaxationsarbeiderne fuldstændig vare blevne udförte, bleve de derefter forelagte det i Aaret 1853 forsamlede Althing til Betænkning, og Forsamlingen udtalte da den Formening, at Jordtaxationen, paa enkelte Undtagelser nær, var retfærdig og ligelig ikke alene i hver Rep for sig, men ogsaa imellem Repperne indbyrdes i

1861. 1. April. det samme Syssel, men at derimod en saadan Ligeligelighed savnedes imellem Sysselerne, og det foreslog derfor, at der maatte blive nedsat en af 3 Medlemmer bestaaende Kommission i Reykjavik til at udjævne disse Uligheder, og i det Hele at afhjælpe de Mangler, der fandtes ved Jordtaxationen. I Henhold hertil blev der i Indenrigsministeriet, hvorunder de islandske Anliggender dengang sorterede, udarbeidet et udförligt Forslag til, hvorledes Jordtaxationen paa den hensigtsmæssigste Maade kunde blive rektificeret, og dette Forslag blev derefter forelagt det i Aaret 1855 forsamlede Althing, hvorefter der, overensstemmende med Althingets Indstilling, blev nedsat en af 3 Medlemmer bestaaende Kommission (af hvilke Thinget selv udvalgte de to) med det Hverv, i Henhold til de af Althinget udtalte Anskuelser at revidere og rektificere Jordtaxationen. Kommissionens Arbeide blev derefter forelagt Althinget i 1857 og af samme nöiagtigt gjennemgaaet, samt i det Væsentlige approberet, idet det blev erkjendt, at det i det Hele var vellykket Arbeide, der havde medfört væsentlige Forbedringer, men da Thinget tillige androg paa, at der maatte blive anvendt 3 Devisorer (ɔ: en for hvert Amt) for at bestemme de enkelte Jorders Dyrhed, istedetfor at saavel Regjeringen som Kommissionen var gaaet ud fra, at der ikkun blev anvendt en Devisor for hele Landet, og Regjeringen ikke troede at burde gaa ind paa denne Forandring, var dette hovedsagelig Grunden til, at Sagen paany blev forelagt Althinget i dets Samling i 1859.

Efter den hele Fremgangsmaade, der saaledes fra Begyndelsen af var bleven fulgt med Hensyn til den heromhandlede Jordebogs Udarbeidelse, og efter at Sagen havde været gjort til Gjenstand for Behandling i Althinget i dets 4 sidste Sessioner, troede Regjeringen ikke at der var nogen grundet Anledning til yderligere at udsætte Jordebogens Legalisation, hvorimod man, ved at gaa ind paa Althingets Forslag om at publicere Udkastet omkring i Landet og derved indbyde Indbyggerne til at fremkomme med deres Indsigelser imod den nu allerede fuldstændig udarbeidede Jordebog, let kunde have udsat sig for, at det hele Arbeide blev saa godt som kuldkastet, og at man saaledes kom til at begynde forfra, hvilket ogsaa var blevet antydet i Althingets förommeldte Betænkning i Aaret 1857 og tillige med megen Styrke havde været fremhævet af flere Talere i det sidste Althing. Det turde nemlig være hævet over enhver Tvivl, at i dette Tilfælde vilde ikke blot de Aller-

fleste, paa hvis Jorder Dyrheden var bleven forhöiet ved Taxationen, benytte Leiligheden til at andrage paa en Forandring, men det vilde ogsaa give en velkommen Anledning for dem, der fra Begyndelsen af havde været Modstandere af den ny Jordebog, til at begynde en ny Agitation imod Foranstaltningen i det Hele. Althingets Forslag var derhos ogsaa efter Ministeriets Formening saa ubestemt, at det allerede af denne Grund ikke var egnet til at tages tilfölge. Efter samme skulde nemlig Regjeringen paa den hensigtsmæssigste Maade afhjælpe de Mangler, som maatte befindes begrundede, men iövrigt havde Althinget ikke set sig istand til nærmere at angive, hvilken Fremgangsmaade der i bemeldte Henseende vilde være at fölge. Da det nu vistnok ikke vilde være gjörligt for Regjeringen at afgjöre de herhenhörende Spörgsmaal ad administrativ Vei, vilde det formentlig blive nödvendigt at udnævne en eller flere Kommissioner til at lade ny Undersögelser foretage i Island, og derefter at forelægge Resultatet for Althinget, eller med andre Ord, man maatte have begyndt forfra igjen, og dette vilde ikke blot medföre meget betydelige Omkostninger, men ogsaa have langt större Udsættelse af det hele Matriknlarbeide til Fölge, end Althinget selv önskede. Naar man endelig havde paaberaabt sig, at den af Althinget foreslaaede Fremgangsmaade var analog med hvad der i sin Tid blev iagttaget ved den ny Matrikuls Indförelse i Kongeriget, da bemærkedes hertil, at en Analogi her aldeles ikke fandt Sted, thi ikke blot gik Althingets Andragende langt videre end sket var i Kongeriget ifölge Plakat 24. Juni 1840, idet at Thinget havde indstillet, at ikke blot Jordeierne (i Kongeriget Hartkornsbrugerne) men Indbyggerne overhovedet, altsaa Alle og Enhver, skulde have Leilighed til at paapege de vigtigste Mangler, hvoraf Jordtaxationen endnu maatte laborere, men det maatte ogsaa især fremhæves, at der allerede ved den foranförte, i Island i Aaret 1850 foretagne Revision havde været givet vedkommende Jordeiere tilstrækkelig Leilighed til at fremkomme med deres Indsigelser paa en lignende, men dog langt bekvemmere Maade, end Tilfældet havde været her i Kongeriget i 1840. Herved syntes det at maatte have sit Forblivende for de enkelte Joreiendommes Vedkommende, og dette var ogsaa udtrykkelig blevet tilkjendegivet i det af Indenrigsministeriet i Aaret 1855 udarbeidede Forslag til Jordtaxationens Rektifikation, som i samme Aar blev forelagt Althinget (Tíð. frá alþ. Ísl. 1855, viðb. A. S. 56—65.), uden at der blev

1861. 1. April.

1861. gjort nogen Indsigelse herimod, hvorimod Thinget tiltraadte den
1. April. af Ministeriet yttrede Anskuelse, at der kun kunde være Tale om at udjevne de Uligheder, der fandtes, dels i enkelte Repper, dels fornemlig imellem Sysselerne indbyrdes, og dette havde derfor netop været den i Reykjavik nedsatte Reguleringskommissions Hovedopgave. Idet man endnu med Hensyn til det heromhandlede Indstillingspunkt bemærkede, at Althingets Forslag om at give Indbyggerne yderligere Leilighed til at faa de enkelte Jorders Dyrhed forandret, ikkun var vedtaget med 1 Stemmes Overvægt (13 Stemmer mod 12), og at Minoriteten havde fundet Anledning til at benytte den i Althingsforordningens § 61 hjemlede Ret til at indgive et separat Votum, kunde Ministeriet i Henhold til det Anförte ikke Andet end bestemt fraraade, at tage Althingets Forslag i denne Henseende tilfölge, hvorimod man maatte være af den Formening, at der nu var tilstrækkelig Föie til strax at legalisere Jordebogsudkastet, og at lade Jordebogen træde i Kraft den 6. Juni 1862, saa at Afgifterne efter samme förste Gang opkrævedes i Fardag 1863.

Hvad dernæst angik den af Althinget under det 2det Indstillingspunkt foreslaaede Forandring i Udkastets § 2, da gik denne ud paa, at Statskassen skulde erstatte de Præster og Sysselmænd, som vare i Embederne, naar den ny Jordebog traadte i Kraft, det Tab, som de maatte lide ved, at Tienden efter Reglen i samme § for Fremtiden skulde ydes efter den ny Jordebog. I Udkastet var der ikke optaget nogen Bestemmelse om Sysselmændene i denne Henseende, hvorimod man havde sögt at sikkre vedkommende Præster for det Tab, der mulig kunde resultere deraf, at Jordhundrederne, hvoraf Præstetienden tildels udredes, i enkelte Pastorater vare færre efter den ny Jordebog end efter den nugjældende, derved, at man til Reglen om Tiendens Ydelse efter den ny Jordebog havde knyttet den Undtagelse, at det forbeholdtes de Præster, som allerede vare ansatte paa den Tid, den ny Jordebog traadte i Kraft, Ret til at oppebære den dem tilkommende Jordtiende i Overensstemmelse med den ældre Jorddyrhed, saalænge de betjente det samme Præstekald, forsaavidt denne Tiende udgjorde et större Belöb end den vilde udgjöre, naar den blev beregnet efter den ny Jordebog. Denne Bestemmelse var optaget i Udkastet overensstemmende med Althingets egen Indstilling i Aaret 1857, og det af Thinget i 1859 nedsatte Udvalg i denne Sag kom ogsaa til det Resultat, at Bestemmelsen burde bibeholdes uforandret, og fandt det navnlig betænkeligt at foreslaa, at

Erstatningen, der antoges at ville udgjöre i det Hele mellem 300 Rd. og 400 Rd. og for hver enkelt Præst fra 1 Rd. eller mindre indtil ca. 5 Rd. skulle udredes af Statskassen. Althinget havde nu vel til Stötte for det ovennævnte Forslag anført, at Udkastets Bestemmelse havde vakt nogen Misfornöielse blandt Bondestanden, da den i Virkeligheden forrykkede, endskjöndt i det Smaa og kun interimistisk, det indbyrdes Lighedsforhold, som Yderne syntes at have billigt Krav paa, og at Thinget ikke havde set sig istand til at paavise nogen anden Udvei, der var mere billig eller, Alt vel overveiet, mere tilraadelig end at lade Statskassen erstatte vedkommende Præster det Tab i Indtægter, som de ved Jordebogens Indförelse mulig maatte komme til at lide. Men ligesom det i Virkeligheden ikke indsaas, hvorledes man med Billighed kunde forlange, at Statskassen skulde paaföres Udgifter i denne Anledning, saaledes kunde det eiheller erkjendes, at Udkastets Bestemmelse med Föie kunde give Grund til Misfornöielse blandt Befolkningen, thi ikke blot var den, som allerede bemærket optaget efter Althingets egen Indstilling i 1857, men den angik derhos for den enkelte Yder en ren Ubetydelighed, nemlig kun den Forskjel, der resulterede af, at ½ af Jordtienden udredes efter den gamle istedetfor efter den ny Matrikul, og det endog ikkun temporært, nemlig saalænge den nuværende Præst var i Embedet. Hertil kom endnu, at de paagjældende Ydere ikke kom til at udrede en större Tiende end hidtil, naar Udkastets Bestemmelse bibeholdtes, og da de endog vilde have Fordel af den ny Jordebogs Indförelse, idet de i övrigt vilde komme til at svare mindre Tiende, eftersom deres Jorders Dyrhed efter denne er nedsat, var der formentlig saameget mindre Grund for dem til at beklage sig.

Ligesom man saaledes ikke kunde skjönne, at der var Anledning til for Præsternes Vedkommende at fravige Udkastets Bestemmelser, saaledes fandt man heller ei, at der var tilstrækkelig Grund til efter Althingets Forslag at optage nogen Bestemmelse om Sysselmændene i den omhandlede Henseende. Vel var det saa, at da Kongetienden i flere Sysseler var bortforpagtet til vedkommende Sysselmand, vilde nogle af disse, da Jordhundredernes Antal i enkelte af disse Sysseler var noget nedsat i den ny Matrikul, herved lide et Skaar i deres i det Hele ringe Indtægter, men dette Tab vilde for det Förste blive meget ubetydeligt, i hvilken Henseende det bemærkedes, at det i Sagen nedsatte Udvalg havde antaget, at det for Tiden i det Hele ikkun vilde udgjöre ca. 110 Rd., hvilket Belöb dog

1861. 1. April. aabenbart var for höit ansat, idet at Udvalget ikke havde indskrænket sig til at tage Hensyn til de Sysseler alene, hvor Kongetienden var indbefattet under Forpagtningsafgiften, men ogsaa havde taget dem med i Beregning, hvor Sysselmændene nöd 1/6 af bemeldte Tidende i Salær for at administrere den for den kgl. Kasses Regning, hvilket under ingen Omstændigheder kunde billiges, da der selvfölgelig ikke kunde tilkomme Sysselmændene mere end 1/6 af hvad de virkelig opkrævede for Statskassen. Hertil kom desuden, at den omhandlede Forringelse i nogle Sysselmænds Indtægter, som en Fölge af en almindelig Lovgivnings Foranstaltning næppe vilde kunne begrunde Krav paa Erstatning, og det saameget mindre som de fleste, om ikke alle, af de paagjældende Embedsmænd ved deres Ansættelse vare forpligtede til at finde sig i de Forandringer, som maatte blive nödvendige med Hensyn til Reguleringen af deres Embedsindtægter.

I det af Regjeringen forelagte Lovudkast § 5, 1ste Passus, var der optaget en Bestemmelse om, at forsaavidt det paa nogle Steder var brugeligt, i visse Tilfælde at sammenlægge fast og og löst Gods til Begrundelse af den saakaldte Skat, vilde den ny Jordebog ligeledes være at lægge til Grund ved Beregningen. Denne Bestemmelse havde Althinget, som för berört, andraget paa at maatte bortfalde, idet Thinget havde anfört, at man ved den omhandlede Bestemmelse formentlig vilde sanktionere den Praxis, som paa flere Steder havde begyndt at bane sig Indgang, nemlig at sammenlægge fast og löst Gods til Begrundelse af den saakaldte Skat, men da saadant efter Althingets Formening var urigtigt, havde man anset det rettest ganske at udelade Bestemmelsen om, at den ny Jordebog vilde være at lægge til Grund for Skattens Beregning, hvor det hidtil havde været brugeligt tildels at begrunde Skattepligten paa tiendebart Jordegods. Skjöndt det af Motiverne til denne § tilstrækkelig fremgik, at der ved den omhandlede Bestemmelse ikke gjordes nogen Forandring i de Regler, som tidligere vare blevne fulgte med Hensyn til Skattens Beregning, og at altsaa Sysselmændene ikke efter denne Bestemmelse vilde kunne sammenlægge fast og löst Gods til Begrundelse af Skat, hvor dette ikke var hjemlet ved ældre Bestemmelser eller en saadan Praxis, som omhandles i Rentekammerskrivelse af 28. April 1832, maatte det dog erkjendes, at det var temmelig ligegyldigt, om der i de enkelte Tilfælde, hvor saadan Sammenligning kunde finde Sted, toges Hensyn til den gamle eller den ny Matrikul,

og da Bestemmelsen i sin Tid nærmest blev optaget for Fuldstændigheds Skyld, skjönnedes der ikke at være nogen Betænkelighed ved, efter Althingets udtrykkelige Indstilling herom, at udelade denne Bestemmelse af §en, men i saa Fald maatte denne undergaa en noget forandret Redaktion.

1861. 1. April.

Naar Althinget endelig under det 4de Indstillingspunkt havde foreslaaet, at der til Udkastets § 4 skulde tilföies den Bestemmelse, at det skulde staa Enhver, som var istand til at före skjelligt Bevis for, at hans Jord var bleven urigtigt taxeret, frit i Löbet af de förste 5 Aar, efter at Jordebogen var bleven legaliseret, at indkomme til Regeringen med sine Grunde i saa Henseende, for at erholde Taxationen omreguleret, da kunde Ministeriet ikke anse en saadan Bestemmelse for tilraadelig. Althinget havde vel med Hensyn til, at der muligen vilde opdages væsentlige Feil i Taxationen af de enkelte Jorder, fundet Bestemmelsen hensigtsmæssig, da det var af væsentlig Interesse, at den ny Jordebog kunde gjöres saa antagelig som muligt for Almenheden, og at den jo för jo heller opnaaede fuld Fasthed og Befolkningens Tillid, men man maatte i Henhold til hvad der ovenfor med Hensyn til det 1ste Indstillingspunkt var bemærket, antage, at det i Henseende til de enkelte Jorders Taxation burde have sit Forblivende ved de stedfundne gjentagne Revisioner, og skulde Matrikulen kunne vinde nogen Fasthed, vilde det netop være nödvendigt nu at afskjære Leiligheden til nye Revisioner og först at tilstede dette efter Udlöbet af den i § 7 fastsatte Tid af 20 Aar fra den Dag at regne, da den ny Jordebog traadte i Kraft.

I Henhold til disse Bemærkninger indstillede Regjeringen derefter, af bemeldte ifölge Fr. 27. Mai 1848 § 1 udarbeidede Jordebog maatte erholde kgl. Stadfæstelse, samt at Udkastet til Forordning angaaende en ny Jordebog for Island maatte blive ophöiet til Lov, hvilke Indstillinger bifaldtes, og under ovenfor anförte Datum udkom derefter gjennem Justitsministeriet fölgende:

Tilskipun um löggilding nýrrar jarðabókar fyrir Ísland.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefir verið lagt, til tilskipunar um löggilding nýrrar jarðabókar fyrir Ísland, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1861. 1. April. 1. gr. Hin nýja jarðabók fyrir Ísland, er samin hefir verið samkvæmt tilskipun 27. maí 1848, 1. gr., skal öðlast lagagildi 6. dag júnímánaðar 1862.

2. gr. Eptir þessari hinni nýju jarðabók skulu greiddir skattar, tollar og gjöld þau til almennings þarfa, er eptir þetta kunna að verða lögð á jarðir á Íslandi; einnig skal upp frá þeim degi, sem að ofan er nefndur, heimta og greiða allar tíundir af jörðum á Íslandi eptir þeim dýrleika, sem á hverja jörð er settur í hinni nýju jarðabók; þó áskilst þeim prestum, sem eru í kallinu, þegar hin nýja jarðabók öðlast legagildi, rjettur til að taka preststíund sína af jörðunum eptir hinum eldri dýrleika jarðanna, ámeðan þeir eru í því sama kalli, svo framt jarðartíundin er á þann hátt rýfari, en ef hún væri reiknuð eptir hinni nýju járðabók.

3. gr. þeim hluta alþingiskostnaðarins, sem lagður er á jarðirnar, skal jafna niður á sama hátt og að undanförnu, þangað til öðruvísi verður ákveðið.

4. gr. þegar 20 ár eru liðin frá því, að hin nýja jarðabók öðlast lagagildi, skal það tekið til yfirvegunar, hvort ástæða sje til að leggja hana undir almenna endurskoðun.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 1. dag aprílmánaðar 1861.

Forordning angaaende en ny Jordebog for Island:

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Efter at Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning angaaende en ny Jordebog for Island, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Den ifölge Forordning af 27. Mai 1848 § 1

udarbeidede ny Jordebog for Island træder i Kraft den 6. Juni 1862. 1861. 1. April.

§ 2. Ligesom de Skatter, Afgifter og Ydelser i offentlige Øiemed, som i Fremtiden maatte blive paalagte Jordegodset i Island, ville være at udrede efter bemeldte ny Jordebog, saaledes skulle alle Tiender af Jordeiendomme i Island fra ovennævnte Dag opkræves og erlægges efter den Dyrhed, hvortil den paagjældende Eiendom i den ny Jordebog er ansat; dog forbeholdes der de Præster, som allerede ere ansatte paa den Tid, den ny Jordebog træder i Kraft, Ret til at oppebære den dem tilkommende Jordtiende i Overensstemmelse med den ældre Jorddyrhed, saalænge de betjene det samme Præstekald, forsaavidt denne Tiende udgjör et större Belöb end den vilde udgjöre, naar den blev beregnet efter den ny Jordebog.

§ 3. De Udgifter til Althingets Afholdelse, som falde paa Jordegodset, ville fremdeles indtil Videre være at ligne paa samme Maade som hidtil.

§ 4. Efter Udlöbet af 20 Aar fra den Tid at regne, da den ny Jordebog træder i Kraft, vil det være at tage under Overveielse, om der maatte findes Anledning til at underkaste samme en almindelig Revision.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 1. April 1861.

Plakat angaaende Erstatning af de forskudsvis betalte Omkostninger ved Jordtaxationen i Island. Christiansborg Slot den 1. April 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 21. — Dep. Tid. 1861 S. 777—780. — Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 457—461. — Algreen-Ussings Lovsamling for 1861 S. 284—285. — Original Aftryk hos Schultz.

Efter at Udkast til en Plakat angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere

1861.
1. April.

forskudsvis udrede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation, i Overensstemmelse med allerh. Resolution af 27. Mai 1859 havde været forelagt det i bemeldte Aar forsamlede Althing (se Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 viðb. A. S. 33—34), vedtog samme at fraraade, at bemeldte Udkast for Tiden skulde udkomme som Lov, hvilket blev motiveret derved, at det vilde være ubetimeligt at tage nogen Bestemmelse om, hvorvidt de af Jordtaxationen flydende Omkostninger burde erstattes Statskassen, samt eventuelt hvorledes Erstatningen burde reparteres paa Landet, saalænge den ny Jordebog endnu ikke havde erholdt allerhöieste Sanktion, og man saaledes ikke kunde vide, om den ikke kom til at undergaa en mer eller mindre omfattende Revision, hvorved nye Omkostninger utvivlsomt vilde foraarsages (se Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 12, 13—14, 1775—1779, 1824—1876, 1857—1858, viðb. A. 33—34.

I sin under Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren hertil, at under Forudsætning af, at bemeldte Jordebog blev forsynet med allerhöieste Sanktion, maatte denne Grund til Sagens Udsættelse bortfalde, og at det derfor vilde være ufornödent at undersöge, om der, saaledes som Althinget havde forudsat, var en saadan nödvendig Forbindelse mellem Jordebogens Legalisation og det nævnte Udkast. at dette ikke burde ophöies til Lov, forinden hin havde fundet Sted. Da der saaledes ikke var nogen Anledning til at udsætte Sagens endelige Afgjörelse, vilde der være at tage Bestemmelse om, hvor stort et Belöb der skulde erstattes Statskassen, og hvorledes dette blev at repartere paa samt opkræve af Landets Jordegods i Overensstemmelse med Reglen i Forordn. 27. Mai 1848 § 7.

Som i Motiverne til Lovudkastet bemærket, androge samtlige Udgifter, der vare foranledigede ved den ny Jordebogs Udarbeidelse, og som forskndsvis vare udredede af Statskassen, et Belöb af 8360 Rd. 82 Sk., hvoraf 5720 Rd. 90 Sk. vare medgaaede til den i Island i Aarene 1849 og 1850 foretagne Jordtaxation, 2489 Rd. 86 Sk. til den iflge allerh. Resol. af 18. Mai 1855 i Reykjavik nedsatte Reguleringskommission og endelig 150 Rd. til den i Justitsministeriets islandske Departement foretagne Udregning af de enkelte Jordeiendommes Dyrhed.

Under Sagens Forhandling i Althinget saavelsom i Althingets Betænkning (se de foran cit. Steder) blev vel bemærket, at disse Udgifter burde holdes adskilte, ikke blot fordi at Forordningen 27. Mai 1848 § 7 næppe kunde antages at have havt

andre Udgifter for Øie end de under den förste Post anförte, der stod i umiddelbar Forbindelse med Jordtaxationen, men ogsaa fordi at de under de 2de sidstnævnte Poster anförte Omkostninger vare af en anden Slags, idet den i Reykjavik nedsatte Kommission var en kongelig Kommission, og Udregningen af Jordebogen blev foretaget i Ministeriet. Paa Grund heraf burde formentlig kun det förstnævnte Belöb, eller 5720 Rd. 92 Sk., falde Island til Last og reparteres paa Jordeiendommene efter den ny Jordtaxation, hvorimod Resten, 2639 Rd. 86 Sk., formentlig endelig burde udredes af Statskassen og henföres under Kontorudgifter.

Der skjönnedes imidlertid ikke at kunne tillægges det af Althinget saaledes Anförte nogen Vægt. I Forordningen 27. Mai 1848 § 7 var det udtrykkelig bestemt, at alle „de af den heromhandlede Foranstaltning flydende Omkostninger skulde erstattes", og der var ingen Hjemmel til at antage, at det havde været Forordningens Mening, at denne Regel skulde indskrænkes til alene at gjælde om de Omkostninger, der vare en Fölge af de i 1849 og 1850 foretagne Jordtaxationer, hvorimod det, naar § 7 sammenholdtes med § 5, ikke blev tvivlsomt, at alle de Omkostninger, der foranledigedes ved de til Matrikularbeidets endelige Udförelse efter den egentlige Jordtaxations Tilendebringelse trufne Foranstaltninger, ligeledes skulde refunderes Statskassen. Det indsaas derhos ikke, hvorledes de Omstændigheder, at den nævnte Reguleringskommission betegnedes som en kgl. Kommission og at Jordebogens endelige Udregning foregik i Ministeriet, kunde bevirke, at de herved foranledigede Omkostninger skulde falde Statskassen til Last, thi begge de omhandlede Foranstaltninger hörte ligesaavel som selve Jordtaxationen med til hele Matrikularbeidets endelige Udförelse, de vare derhos trufne efter Althingets derom gjorte Indstillinger, og der var ved allerh. Resolutioner af 18. Mai 1855, 27. Mai 1857 og 27. Mai 1859 udtrykkelig bestemt, at de deraf flydende Omkostninger skulde refunderes Statskassen paa samme Maade, som de övrige af Jordtaxationen flydende Omkostninger. Hertil kom endelig, hvad den i Reykjavik nedsatte Reguleringskommission specielt angik, at den i Virkeligheden ikke var nogen kgl. Kommission, idet den ikke blev nedsat af Kongen, hvorimod et Medlem af samme blev udnævnt af den kgl. Kommissarius og 2 af Althinget, samt at Althinget selv ved i allerunderd. Betænkning af 10. August 1853 at andrage paa Kommissionens Nedsættelse, tillige med 15 Stemmer mod 2 havde

1861.
1. April.

indstillet, at alle de Omkostninger, som maatte fölge af denne Foranstaltning, hvoriblandt udtrykkelig var anført saavel en passende Godtgjörelse til Kommissionens Medlemmer som Udgift til Skrivematerialier m. v., maatte blive forskudsvis udredede af Jordebogskassen, hvori laa en tydelig Tilkjendegivelse af, at de senere skulde refunderes, og dette syntes ogsaa at have været Althingets Anskuelse i Aaret 1857, idet det, efter at den allerh. Resolution af 27. Mai 1857, hvorved det blandt Andet blev bestemt, at Godtgjörelsen til Kommissionens Medlemmer m, v. skulde refunderes Statskassen, var blevet Thinget kommuniceret, ikke havde gjort nogen Indsigelse herimod, men endog fremkommet med et Forslag om en Forhöielse af 100 Rd. for hver af Kommissionens Medlemmer,

Efter det saaledes Anförte skjönnedes der ikke at være nogen Grund til at gjöre Forskjel paa de ovennævnte Udgifter, som Statskassen forskudsvis havde udredet i Anledning af den ny Jordebogs Udarbeidelse, hvorimod det hele hertil medgaaede Belöb, 8360 Rd. 82 Sk., formentligen burde refunderes. Naar nu dette Belöb skulde fordeles paa hele Landets Jordegods saaledes, at der af ethvert i den ny Jordebog opfört Jordhundrede udrededes en forholdsmæssig Sum, vilde man paa det Nærmeste komme til at ligne 9¼ Sk. paa ethvert Jordhundrede, og da det samlede Hundredantal i den ny Jordebog udgjorde 86755 Hundreder, vilde der herved rigtignok ikkun udkomme 8359 Rd. 20 Sk. eller 1 Rd. 62 Sk. forlidet, men ligesom denne Difference maatte antages at ville rette sig, naar man ved Udregningen af, hvad enhver enkelt Jordeiendom skulde svare, regnede Bröker af Skillinger til hele Skillinger, saaledes vilde Differencen, saafremt man valgte at ligne 9⅓ Sk. paa hvert Jordhundrede, blive större, nemlig 73 Rd. 63 Sk. formeget, og paa den anden Side vilde det medföre formegen Besvær at lægge en Brök, der laa imellem ¼ og ⅓ til Grund for Ligningen paa de enkelte Jorders Dyrhed.

I Henhold til det saaledes Anförte udkom der under ovennævnte Datum igjennem Justitsministeriet fölgende:

Opid brjef um það, hvernig endurgjalda skuli kostnað þann, er risið hefir af jarðamatinu á Íslandi, og til bráðabyrgða hefir greiddur verið úr jarðabókarsjóði Íslands.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors

trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefir verið 1861.
lagt, til opins brjefs um það, hvernig endurgjalda skuli 1. April.
kostnað þann, er risið hefir af jarðamatinu á Íslandi, og til bráðabyrgða hefir greiddur verið úr jarðabókarsjóði Íslands, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Kostnað þann, er risið hefir af jarðamatinu á Íslandi, og til bráðabyrgða hefir greiddur verið úr jarðabókarsjóði Íslands, að upphæð 8,360 rdl. 82 sk., skal endurgjalda jarðabókarsjóðnum á þann hátt, að honum sje jafnað niður á allar jarðir í landinu, þannig að gjalda skal 9¼ skildinga af hverju jarðarhundraði, sem til er fært í hinni nýju jarðabók.

2. gr. Gjald þetta skal eigandi hverrar jarðar skyldur að greiða, eða, ef hann ekki sjálfur býr á jörðinni, ábúandi hennar, en hann skal eiga rjett á að fá það endurgoldið hjá eiganda; skulu sýslumenn heimta helming þess árið 1863, en hinn helminginn árið 1864.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 1. dag aprílmánaðar 1861.

Plakat angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere forskudsvis udredede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Eftet at Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Plakat angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere forskudsvis udredede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. De af den islandske Jordebogskasse i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation forskudsvis

1861. 1. April. udredede Udgifter af tilsammen 8360 Rdl. 82 Sk. ville være at erstatte bemeldte Jordebogskasse ved Ligning paa hele Landets Jordegods saaledes, at der af ethvert i den ny Jordebog opfört Jordhundrede udredes et Belöb af 9¼ Skilling.

§. 2. Det nævnte Bidrag, der af Sysselmændene bör opkræves med det Halve i Aaret 1863, og med den övrige Halvdel i Aaret 1864, udredes af Jordens Eier, eller, naar Jorden bruges af en Anden, da af denne imod Erstatning af Eieren.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 1. April 1861.

4. April. **Justitsministeriets** Skrivelse til Indenrigsministeriet ang. **Lönningstillæg for Embedsmændene i Island** m. m. Kjöbenhavn, den 4. April 1861. — Isl. Kopieb. 1861. Nr. 1025. Tíð. um stjórnarmál. Íslands I. 461—468.

Indenrigsministeriet har i behagelig Skrivelse af 23. i f. M. med Hensyn til de samme herfra tilstillede Opgjörelser over de islandske og færöiske Embeds- og Bestillingsmænd i Henhold til Loven af 19. Februar d. A. for Finansaaret $18^{61}/_{62}$ tilkommende Lönningstillæg yttret, at medens der, forsaavidt angaar den for de færöiske Embedsmænd opgjorte Beregning Intet er fundet at erindre, nærer Ministeriet Tvivl om, hvorvidt den nævnte Lov er anvendelig paa de paa Island ansatte Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Gager udredes af Statskassen.

Foranlediget heraf skulde man tjenstligst melde, at ligesom de tidligere Love om Lönningstillæg stedse ere blevne anvendte paa de islandske Embedsmænd, saaledes er Justitsministeriet gaaet ud fra, at de al-

mindelige Bestemmelser i Loven af 19. Februar d. A. om Gagers Udbetaling ogsaa maatte være anvendelige paa de nævnte Embedsmænd, da de selvsamme Grunde tale derfor og Lovens Indhold (jfr. navnlig Lovens Overskrift og § 1) omfatter dem, og naar det herimod er blevet anfört, at der for sidstafvigte Finantsaar er bleven udgivet en særlig Lov om Udbetaling af de islandske Embedsmænds Gager, da havde dette sin Grund i den Omstændighed, at man paa den Tid denne Lov blev forhandlet, endnu var i Uvished om, hvorvidt en almindelig Lönningslov for Kongerigets Embedsmænd vilde blive vedtaget og om i modsat Fald en almindelig Gagebevillingslov vilde blive bevilget, hvilket som det vil erindres, först skete den sidste Dag i forrige Rigsdagssession, efter at dette imidlertid var sket, var vel den særlige Lov om Udbetaling af de islandske Embedsmænds Gager egentlig bleven overflödig, men da den engang var bleven vedtaget af Rigsdagen, ansaa man det rettest, at den blev forsynet med allerhöieste Stadfæstelse. At det fremdeles som af Indenrigsministeriet fremhævet, har været paatænkt at forelægge den sidstafholdte Rigsdag paauy et Forslag til en særlig Lov om de islandske Embeds- og Bestillingsmænds Lönninger, kan formentlig ikke tillægges nogen Betydning i den heromhandlede Henseende, thi da dette senere blev opgivet, stillede Forholdet sig ganske paa samme Maade for de nævnte Embedsmænd som for andre Bestillingsmænd, hvis Lönninger ikke ere blevne regulerede ved tidtnævnte Lov af 19. Februar d. A., men som dog nyde Godt af af Sammes almindelige Bestemmelser. Forsaavidt Indenrigsministeriet dernæst har yttret den Formening, at saafremt Lov af 19. Februar d. A. skal anses anvendelig paa de islandske Embedsmænd, ville ikke blot Bestemmelserne i Lovens § 1, men ogsaa samtlige Bestemmelser i Lovens 1ste Afsnit være at anvende med Hensyn til dem, da kan Justitsministeriet for sit Ved-

1861. 4. April.

1861. kommende ikke have noget herimod at erindre. Naar
4. April. velbemeldte Ministerium i Forbindelse hermed har udtalt, at det vilde være en Fölge af de i Lovens § 8, jvf. § 4, indeholdte Bestemmelser, at de to islandske Distriktslæger, der midlertidigt forene to Embeder, lide et Afdrag overensstemmende med de givne Regler, da skal man i Henseende til dette Punkt i Almindelighed henholde sig til, hvad man i Skrivelse af 13de i f. M. og D. D. med Hensyn til nogle i den kongelige Lands-over- samt Hof- og Stadsret i Kjöbenhavn tilforordnede Embedsmænd har udtalt sig om, hvorvidt § 8 burde være anvendelig paa dem, som vare indtraadte i Embeder inden Lovens Emanation, men hvad specielt de nævnte Læger angaar, maa man bemærke, at de med dertil af Indenrigsministeriet i Skrivelse af 19. Marts 1859 og 28. August 1860 meddelt Samtykke ere af Justitsministeriet konstituerede i vedkommende Embeder, mod at nyde den hele til samme henlagte Gage, saalænge Konstitutionen varer, med Lönningstillæg efter de samlede Gagebelöb, og at man derfor maa være af den Formening, at de saaledes have Krav paa for den Tid som hengaar, indtil de kunne erklære dem, om de ville modtage Konstitutionen paa de i Loven af 19. Februar d. A. fastsatte Vilkaar eller ikke, at erholde en Godtgjörelse, der svarer til Forskjellen mellem det Belöb, der er dem tilsagt ved Konstitutionen, og det der vilde tilkomme dem efter den nævnte Lov, hvilken Godtgjörelse formentlig vilde være at opföre paa Forslaget til en Lov om Tillægs bevilling.

Om den Beslutning, som af velbemeldte Ministerium maatte blive taget i Sagen, tör man udbede sig Underretning behagelig meddelt, om muligt saa betimeligt, at den fornödne Kommunikation deraf kan blive afsendt med Postdampskibet, der er bestemt til at afgaa herfra den 13. i d. M.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Indenrigsministeriet ang. **Lönningslov af 19. Februar 1861 Anvendelse paa islandske Embeds- og Bestillingsmænd.** Kjöbenhavn, den 6. April 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1029. 1861. 6. April.

Indenrigsministeriet har i behagelig Skrivelse af 23. i f. M. yttret, at samme nærer Tvivl om, hvorvidt Loven af 19. Februar d. A. angaaende Lönninger og og Gager er anvendelig paa de islandske Embeds- og Bestillingsmænd, og har velbemeldte Ministerium derhos i den Anledning begjært sig meddelt dette Ministeriums Yttringer, forsaavidt Sagen vedkommer samme.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstligst at melde, at man maa være af den Formening, at de almindelige Bestemmelser i den nævnte Lov maa være anvendelige med Hensyn til de islandske Embedsmænd, i hvilken Henseende man tillader sig at henvise til Justitsministeriets Skrivelse af 4. i d. M. til velbemeldte Ministerium, hvortil man i det Hele maa henholde sig.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Øst-Amt ang. **et befrygtet nyt Udbrud af Skabsygen.** Kjöbenhavn, den 17. April 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1064. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands, 1. 468—69. 17. April.

I et med Herr Amtmandens behagelige Skrivelse af 20. Februar sidstleden hertil indkommet Andragende, har Sysselmanden i Húnavatns Syssel, Kammerraad Christianson, Distriktslæge Skaptason m. Fl. med Hensyn til at Skabssygen atter paa en foruroligende Maade skal have yttret sig paa forskjellige Steder i Gullbringu, Kjósar og Borgarfjords Sysseler, inden Sönderamtet, anholdt om, at der i indeværende Foraar og tilstundende Sommer maa holdes Vogtere paa

1861. 17. April. et hensigtsmæssigt Sted, for at forebygge Samkvem og Berörelse mellem Faar fra Sönderamtet og for Vester- og Nordamterne, hvilke to sidstnævnte Amter nu ere aldeles fri for Skabsygen.

Ved Fremsendelse af dette Andragende har Herr Amtmanden næst at anbefale Sagen til Ministeriets Forsorg, indskrænket Dem til at bemærke, at de foregaaende Aars Erfaring fuldkommen har overtydet Dem om, at Afspærring og Vagthold er det eneste Middel, der efter de lokale Forholds Beskaffenhed kan forebygge Skabsygens Udbredelse og Omsiggriben, men at De dels paa Grund af den Nord- og Østamtets Repartitionsfond paahvilende betydelige Gjæld til Statskassen, dels med Hensyn til at Vagtposterne formentlig maatte opstilles udenfor dette Amts Grændser, nemlig mellem de sunde og syge Distrikter i Borgarfjords Syssel, ikke paa egen Haand saa Dem istand til at indlade Dem paa bemeldte Andragende

I denne Anledning skulde Ministeriet til behagelig Efterretning tjenstligst meddele, at da Skabsygdommen efter en fra Stiftamtet indkommen Beretning, der er dateret den 24. f. M., antages at være ophört i Sönderamtet, finder Ministeriet sig ikke foranlediget til at træffe nogen Foranstaltning i Anledning af ovennævnte Andragende. Skulde imidlertid Forholdene forandre sig saaledes, at Herr Amtmanden maatte anse det nödvendigt, at der træffes saadanne Foranstaltninger, som i Andragendet er paapeget, vil De angaaende dens Iværksættelse have at henvende Dem til de tvende andre Amtmænd, der herfra ere underrettede derom, og med dem træffe den fornödne Overenskomst, saavel om hvorledes Vagtholdet skal indrettes, som om hvorledes Udgifterne dertil — der maa bæres af de respektive Amter, uden at noget Bidrag kan ventes af Statskassen – , kunne afholdes[1]).

[1]) Under samme Datum er Stiftamtmanden og Amtmanden over Vestamtet tilskrevet om Sagen.

Det islandske Departements Skrivelse til Landfogden i Island, ang. **Beregningen af Embeds- og Bestillingsmænds Gage og Lönningstillæg i Islands Sönderamt.** Kjöbenhavn, den 17. April 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1070. 1861. 17. April.

Ved at tilstille Herr Landfogden den hoslagte af Indenrigsministeriet approberede Beregning over det Embeds- og Bestillingsmænd i Islands Sönderamt i Henhold til ligeledes vedlagte Lov af 19. Februar d. A. i Finansaaret 18⁶¹/₆₂ tilkommende Gage- eller Lönningstillæg, skulde man tjenstligst anmode Dem om, behagelig at ville udbetale Vedkommende de dem ifölge fornævnte Beregning tilkommende Tillæg af Islands Jordebogskasse, overensstemmende med fornævnte Lov og imod behörige Kvitteringer, hvornæst Belöbene ville være at opföre i Jordebogskasseregnskabet paa en særskilt Konto under Paaaeraabelse af denne Skrivelse.

Iövrigt bemærkes, at det Distriktslægerne Finsen og Lind tilkommende Lönningstillæg forelöbig vil være at udbetale med det paa Fortegnelsen opförte Belöb, indtil De med Hensyn til samme erholder nærmere Underretning herfra meddelt.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt ang. **Beregning af Embedsmænds Lönninger, som forene Konstitution i et andet Embede med deres hidtil havte Stilling.** Kjöbenhavn, den 17 April 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1074.

Ved Loven af 19. Februar d. A. om Lönninger for de under Kongerigets Ministerier hörende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministe-

1861. riernes Personale, er det blandt Andet med Hensyn
17. April. til Embedsmænd, som forene Konstitution i et andet Embede med deres hidtil havte Stilling, bestemt, at de i disse Embeders sammenlagte Lönninger skulle lide et Afdrag saa stort som Halvdelen af alle disse Lönninger, med Undtagelse af den höieste, eller, forsaavidt flere ere lige höie, én af disse, dog at dette Afdrag aldrig overstiger en Fjerdedel af den samlede Lönning, og at der af det Belöb, som de saaledes erholde udover den faste Gage, intet Sædtillæg vil være at beregne, se Lovens § 8, jfr. § 4 og § 3 Nr. 2.

Da denne Lov, hvoraf et Exemplar vedlægges, hvad dens almindelige Bestemmelser angaar, er anvendelig paa de islandske Embedsmænd, er det heraf en Fölge, at Distriktslæge i Öfjords og Thingö Sysseler J. Finsen, der som Dem bekjendt er konstitueret til i Forbindelse med bemeldte sit Embede midlertidigt at bestyre det ved Kancelliraad Hjálmarsons Entledigelse ledigblevne Embede som Distriktslæge i Mula Sysselerne og i Öster-Skaptafells Syssel, for Fremtiden ikke kan beholde denne Konstitution mod at nyde den fulde til begge Embeder henlagte Gage, men da han allerede ifölge Justitsministeriets Skrivelse af 8. Avgust f. A., altsaa för Loven af 19. Februar d. A. udkom er bleven konstitneret paa dette Vilkaar, har man, efter om Sagen at have brevvexlet med Indenrigsministeriet anset det billigt, at Loven ikke strax anvendes paa ham, men at der tilstaas ham den ved Konstitutionen tilstaaede Godtgjörelse, indtil han kan erklære sig om han vil modtage Konstitutionen paa de i Loven af 19. Februar d. A. fastsatte Vilkaar eller ikke.

Ligesom Ministeriet derfor i den Dem ved Skrivelse af D. D. tilstillede Beregning over det Embeds- og Bistillingsmænd i Islands Nord- og Östamt i Henhold til fornævnte Lov af 19. Februar d. A. i Finansaaret 18⁶¹/₆₂ tilkommende Gage- og Lönningstillæg

forelöbigt har anfört Distriktslæge Finsens Gage til 1050 Rdl. og beregnet Tillæg derefter, saaledes skulde man herved tjenstligst anmode Herr Amtmanden om, behageligen snarest muligt at ville affordre og derefter hertil indsende oftnævnte Embedsmands Erklæring, om han vil vedblive Konstitutionen i Embedet som Distriktslæge i Mula Sysselerne og i Öster-Skaptafells Syssel, mod at lide et Afdrag fastsat som Halvdelen af den til bemeldte Embede henlagte Gage, og saaledes at der af det Belöb, som han derved erholder ud over sin faste Gage intet Sædtillæg vil være at beregne. 1861. 17. April.

Justitsministeriets Skrivelse til Finansministeriet angaaende **Postvæsenet i Island.** Kjöbenhavn, den 23. April 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1081. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I, 469—473 med Tilföielse af det i Skrivelsen omtalte Forslag til Althinget, S. 473—477, jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. viðb. A. S. 131—139. 23. April

Efter at Finansministeriet i behagelig Skrivelse af 10. Oktober 1858 havde underrettet Justitsministeriet om, at det maatte anse det for utilraadeligt at overdrage Ledelsen af det islandske Postvæsen til Generalpostdirektoratet, og man saaledes i alt Fald for Tiden maatte opgive Haabet om at faa denne Gren af Postvæsenet indordnet under det almindelige Postvæsen for Monarkiet, blev der i Aaret 1859 nedsat en Kommission i Reykjavík, bestaaende af samtlige Amtmænd i Island, Landfogden og et af Althinget valgt Medlem med det Hverv, at gjöre Forslag til Ordningen saavel af Postvæsenet i Island som af Postforbindelsen mellem Kongeriget og Island, og efter at Kommissionen havde nedsendt sine Arbeider hertil, er der i Ministeriet bleven udarbeidet et Udkast til en Anordning for Island angaaende Postforsendelser.

Det er nu min Agt at lade dette Udkast forelægge det i indeværende Aar sammentrædende Althing

1861. til Betænkning, men foriuden dette sker har jeg troet,
23. April. at burde udbede mig Finansministeriets Yttringer over samme, hvortil ikke blot Sagens Beskaffenhed, men ogsaa velbemeldte Ministeriums Tilbud om at ville yde sin Medvirkning til det heromhandlede Anliggendes Ordning, særlig har opfordret mig.

Idet jeg derfor herved fremsender saavel bemeldte Udkast, som de fra Kommissionen modtagne tvende Lovforslag, skulde jeg næst at henvise til de Samme ledsagende Motiver med Hensyn til Udkastet i det Hele ikke undlade at bemærke, at der formentlig ikke er tilstrækkelig Grund til efter Kommissionens Forslag at ordne det heromhandlede Forhold ved tvende Lovbud, nemlig et om Postforbindelsen mellem Danmark og Island, og et om Postvæsenet i det sidst anförte Land. Det simpleste og naturligste er vistnok, at der ikkun udkommer en Lov for Island om Postforsendelser imellem Danmark og Island, hvortil ogsaa haves Analogi i Anordningen af 10. Juli 1855 om Udvidelse af den danske Postlov af 11. Marts 1851 til Vestindien. Af Lovudkastet ere dernæst udeladte de egentlige reglementariske Bestemmelser, saasom om Maaden hvorpaa Posten befordres, om Postruterne, disses Antal, Postexpeditionen, Postvæsenets Bestyrelse og de enkelte Postofficianters Pligter m. v., idet det herhenhörende vil kunne ordnes, dels ved det ny Certeparti, som vil være at oprette med vedkommende Dampskibsentreprenör, dels ved et Reglement, der vil være at udgive samtidigt med at Loven om Postforsendelser udkommer.

Hvad dernæst Udkastets enkelte Bestemmelser angaar, da har man ved Sammes Udarbeidelse lagt Kommissionens Forslag til Grund, men dog saavidt muligt taget Hensyn til Postloven af 11. Marts 1851 og Anordningen for Vestindien af 10. Juli 1855. Af Kommissionens Forslag har man saaledes optaget Bestemmelsen om, hvad der kan være Gjenstand for

Befordring med Posten (jfr. § 1), om Portotvang og Undtagelserne derfra (§ 2), om ensartet Porto, dennes Störrelse, og at alle Postforsendelser betragtes som Breve (§ 3—5); endvidere om Portonedsættelse for Dagblade og andre Blade, der forsendes med Posten under Korsbaand (§ 6) og om Postvæsenets Ansvar for Pengeforsendelser i Island (§ 7). I denne sidste § har man dog troet at burde foretage en ikke ubetydelig Forandring i Kommissionens Forslag, forsaavidt man nemlig dels udtrykkelig har fremhævet, at Postvæsenet ikke overtager noget Erstatningsansvar for andre Forsendelser end Penge, dels betydelig har nedsat den foreslaaede Godtgjörelse for Postvæsenets Overtagelse af Ansvaret for Pengeforsendelser, da denne formentlig var saa höit ansat, at det især for dem, der bo udenfor Reykjavík og önskede Penge nedsendte hertil, næsten vilde blive ugjörligt at benytte Postvæsenet til slige Forsendelser. En anden væsentlig Afvigelse fra Kommissionens Forslag indeholdes i Udkastets sidste §, i hvilken der er foreskrevet Porto for Postforsendelser mellem Danmark og Island, medens Kommissionen havde foreslaaet, at der indtil videre, med Hensyn til denne Postroute skulde forholdes som hidtil, altsaa ikke svares Porto af de med Postdampskibet afgaaende Breve. De af Kommissionen til Stötte for denne Portofrihed anförte Grunde forekommer mig nemlig ikke tilstrækkelige til at man derpaa kan bygge en saadan Undtagelse fra, hvad der finder Sted paa hele det övrige Postgebet i Monarkiet, thi at der, saalænge den heromhandlede Postforbindelse var indskrænket til Forsendelsen af et Seilskib én Gang om Aaret frem og tilbage, ikke har været forlangt nogen Porto for den dermed befordrede Post, kan selvfölgelig ikke afgive tilstrækkelig Grund til at der ei heller bör afkræves Porto, efter at der er tilveiebragt en regelmæssig Postfart 6 a 7 Gange om Aaret, og Postvæsenet baade her og paa Island har faaet en ny

1861.
23. April.

1861. og forbedret Indretning. Naar det dernæst er anfört,
23. April. at Indförelsen af Porto for disse Forsendelser vilde betydelig forögé Arbeidet for Postexpeditionerne og at det neppe er rimeligt, at den Forögelse i Udgift, som dette vilde medföre, vilde blive dækket ved den Indtægt, som derved erholdes, da kan Rigtigheden heraf ikke indses, thi naar der dog skal oprettes en særlig Postexpedition baade her og i Reykjavík, skjönnes det ikke, at der herfor vil være at tillægge vedkommende Postexpeditörer en særlig Betaling. Paa den anden Side vil den Indtægt, der vilde indkomme i Porto for de ommeldte Forsendelser, ikke være saa ganske ubetydelig, da der i de sidste Aar er paa den nævnte Route befordrede ca. 4000 private Breve foruden ca. 130 Stykker Smaapakker, og man vil saaledes sikkert kunne gjöre Regning paa, at der i Porto for disse Forsendelser allerede nu vilde indkomme 300 á 400 Rdl., hvilken Indtægt upaatvivlelig vil foröges, naar Forholdene have naaet en större Udvikling. Det vil fremdeles ses, at Kommissionen har foreslaaet, at for det Tilfælde at Generalpostdirektoratet overtager Postexpeditionen, skulde Porto strax indföres af de omhandlede Forsendelser, men det indses ikke, at det i den nævnte Henseende bör gjöre nogen Forskjel, enten Posten expederes gjennem det islandske Departement eller gjennem Generalpostdirektoratet.

Naar Porto indföres paa Sörouten, er der formentlig ingen Grund til at indskrænke Postforsendelser med Dampskibet til Breve alene, thi vel er det saa, at efter Certepartiet med Koch & Henderson, skulde Pakker ikke afsendes i Postkassen, men der er for det förste ingen bestemt Grændse mellem Brevpostforsendelser med Postskibet og Pakkepostsager, og selv afset herfra kan Ministeriet ved Afslutningen af det nye Certeparti (det nuværende udlöber ved Udgangen af næste Aar) udtrykkelig betinge sig Ret til med Postskibet at afsende saadanne Sager, som kunne

forsendes med Posterne i Island, kfr. Udkastets § 1. For at Loven kan blive saa simpel og tydelig som muligt, har man overhovedet anset det for rettest, at undgaa forskjellige Regler for Pakkeforsendelser mellem Danmark og Island, og i selve dette Land er der derfor i den heromhandlede § optaget en Bestemmelse om, at de i Udkastets § 1—6 anförte Regler ogsaa skulle komme til Anvendelse med Hensyn til Postforsendelser med det islandske Postdampskib, dog saaledes, at Portoen bestemmes til det dobbelte af den almindelige islandske Porto (jfr. § 4 og 6) i Analogi med Reglen i Anordningen af 10. Juli 1855 § 13. 1861. 23. April.

Med disse Bemærkninger skulde man saaledes, næst specielt at henlede Opmærksomheden paa, at en Indförelse af Portotvang maatte foranledige nogen Vanskelighed med Hensyn til Breve, der her fra Landet eller fra Udlandet sendes gjennem det herværende Postvæsen til Adressater i Island, tjenstligst udbede sig velbemeldte Ministeriums Yttringer om Sagen, idet man blot endnu skal tilföie, at det er Ministeriet magtpaaliggende at modtage Svar saa betids, at Udkastet kan forelægges Althinget i Aar, altsaa saa tidligt, at Sagen kan have været foredraget for Hans Majestæt Kongen inden Postdampskibet afgaar næste Gang, hvilket vil ske i Begyndelsen af Juni Maaned.

Med Svaret bedes det Indesluttede tilbagesendt.

Kongelig Resolution i Anledning af Althingets Petition angaaende **fremmede Nationers Fiskerier under Island.** Christiansborg Slot, den 27. April 1861. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 24. 27. April.

Til det i 1859 forsamlede Althing indkom der fra flere islandske Distrikter Petitioner om, at det ved et nyt Lovbud strengelig maatte blive forbudt fremmede Nationers Fiskerskibe at drive Fiskeri paa Fiskegrundene ved Island, samt at det maatte blive forhindret, at de fremmede Fiskere beskadige

1861. Fiskeredskaberne paa Indbyggernes aabne Baade, hvis ikke paa
27. April. anden Maade, saa dog derved, at der hvert Aar ikke senere end i Begyndelsen af April Maaned opsendes et Krigsskib til Landet for at værne om de for Landets Indbyggere vigtige Fiskerier, hvorhos der i en af disse Petitioner var anholdt om, at det ikke tillades Franskmændene at tilvirke deres Fisk i Island.

Efter at Althinget havde nedsat en af 5 Medlemmer bestaaende Komité i denne Sag, og denne derefter var bleven behandlet paa anordningsmæssig Maade, vedtog Thinget at indgive om Sagen en allerunderdanigst Petition. Det var heri blandt Andet bemærket, at det ikke kunde undgaa Thingets Opmærksomhed, at de nysnævnte til samme indkomne Andragender i enkelte Pnnkter gaa videre end tilbørligt, navnligen forsaavidt der anholdes om, at Regeringen vil paase, at fremmede Fiskere ikke komme ind paa Indbyggernes Fiskegrunde, samt ikke nærme sig Landet förend efter den 12. Mai, da det efter Thingets Formening var almindelig antaget, at intet Land kan ndstrække sit Herredömme over Havet længere end i det Höieste en Sömil ndfra Landets yderste Pynter, medens Indbyggernes Fiskegrunde paa flere Steder ligge længere nde Thinget formente derfor, at man i denne Henseende maatte indskrænke sig til at före Tilsyn med, at fremmede Fiskere ikke drive Fiskeri nærmere ved Kysten end der er hjemlet ved Love og Traktater, eller idetmindste ikke nærmere end i en sædvanlig Sömils Distance fra Landet. Thinget havde med Glæde erfaret, at der i denne Henseende var trnffet en hensigtsmæssig Foranstaltning ved at der i Sommeren 1859 blev opsendt et Krigsskib for at före det nödvendige Tilsyn med de fremmede Fiskere, men da Thinget var i Uvished om denne Foranstaltning fremdeles vilde vedblive, troede man at burde andrage paa, at der for Eftertiden hvert Aar maatte blive opsendt enten et Krigsskib og en Kutter, eller dog hellere 4 Kuttere, hvoraf idetmindste en skulde være en ordentlig Krigskutter, for at forblive ved Landet fra omtrent den 20. April til henimod Slntningen af September Maaned.

Endvidere udtalte Thinget, at det vilde være hensigtsmæssigt til at uddanne Islænderne til dygtige Söfolk, at der blev givet dem, der maatte önske det, Leilighed til at lære Sövæsenet ombord i de ommeldte Fartöier. Denne Foranstaltning vilde derhos efter Thingets Formening i en væsentlig Grad bidrage til at de smaa Fiskerbaade, hvormed den islandske

Fiskefangst for Tiden saa godt som udelukkende drives, kunne blive afløste af Dæksfartöier, der kunde blive bemandede med de saaledes oplærte Söfolk, hvilket antoges at ville være af særdeles Betydninng for de islandske Fiskeriers Opkomst. 1861. 27. April.

Endelig var der af Thinget i Forbindelse hermed fremhævet det Önskelige i, at den Differentialtold, der finder Sted med Hensyn til Udförelsen af Fisk til fremmede Steder, snarest mulig kunde udvirkes ophævet, men da Thinget befrygtede, at dette Moment vilde have sine Vanskeligheder, troede det at burde indskrænke sig til at anholde om, at der, naar det maatte anses beleiligt, herom maatte blive indledede Underhandlioger med vedkommende Regjeringer, i Haab om at det muligen vilde lykkes at beseire de Hindringer, der hidtil have stillet sig i Veien for denne Sags Fremme.

I Henhold hertil blev der af Althinget andraget paa:

1. at Kongen allernaad. vil skjænke Fiskerierne under Islands Kyster en særlig Opmærksomhed;
2. at Kongen vil overdrage til Regeringen, naar dette maatte anses mest beleiligt, at indlede Underhandlinger med de fremmede Regjeringer, hvor Differentialtold med Hensyn til Udförselen af Fisk finder Sted, om at samme maatte blive afskaffet;
3. at Kongen maatte befale, at 4 Kuttere og deraf idetmindste en Krigskutter, skal for Fremtiden opholde sig under Island om Sommeren, for at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og opretholde Orden omkring Landets Kyster;
4. at disse Fartøier komme til Island i det Seneste henved den 20. April, samt at de ikke afgaa fra Landet förend henimod Slutningen af September Maaned, og
5. at de Islændere, der paa disse Fartöier önske at lære Sövæsenet, dertil maatte gives Leilighed[1]).

I Justitsministerens Forestilling bemærkes hertil:

Hvad det 1ste Indstillingspunkt om Ophjælpning af de islandske Fiskerier angik, havde Justitsministeriet, som ogsaa i Petitionen bemærket, allerede i Skrivelse af 21. Februar 1859 ladet udgaa en Opfordring til Indbyggerue i Islands Sönderamt om, i dette Öiemed at stifte private Foreninger eller Fiskekompagnier, og stillet i Udsigt, at saadanne Foretagender kunde vente Understöttelse fra Regjeringens Side; men efter en fra Stiftamtmanden over Island herom indkommen Indbe-

[1]) Jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1808—1812.

1861. retning, havde denne Opfordring ikke fört til noget Resultat,
27. April. hvorhos han, ligesom ogsaa Sönderamtets økonomiske Selskab, havde ytret, at saadanne Foreninger neppe kunne ventes oprettede, med mindre Regeringen satte sig i Spidsen for slige Foretagender, ved for Exempel at give Udsigt til, at der i bemeldte Öiemed kunde tilstaas enten rentefri Laan eller lignende Understöttelser. Det skjönnedes herefter ikke, at der for Öjeblikket og i alt Fald saalænge Spörgsmaalet om Islands finansielle Stilling ikke var afgjort, kunde foretages videre med Hensyn til dette Punkt

Med Hensyn til 2det Indstillingspunkt, Differentialtolden, blev bemærket, at der desangaaende gjentagne Gange havde været pleiede Underhandlinger med Spanien, der var Hovedmarkedet for den islandske Fiskeudförsel, men at disse ikke, saavidt Ministeriet bekjendt, hidtil havde fört til noget Resultat.

Betræffende de 3 sidstanförte Indstillingspunkter havde Marineministeriet, med hvem Justitsministeriet havde brevvexlet desangaaende, meddelt, at Samme ikke saa sig istand til at efterkomme Önsket om Opsendelsen af de begjærte Kuttere, idet Marinen ikke besad saadanne Fartöier, der kunde egne sig til den omhandlede Tjeneste, og at Ministeriet heller ikke kunde finde sig foranlediget til at afholde de til Kutternes Anskaffelse fornödne Omkostninger af de Midler, der vare stillede til dets Disposition; der var derhos yttret Tvivl om Hensigtsmæssigheden af en saadan Foranstaltning, og ialtfald vilde samme medföre saa store Bekostninger, at Justitsministeriet maatte anse det for ugjörligt, hos Rigsdagen at andrage paa Bevilgelsen af de dertil fornödne Pengemidler.[1])

Endelig blev det med Hensyn til Opsendelsen af et Krigsskib bemærket, at Marineministeriet ikke havde kunnet give Tilsagn om aarlig at holde et saadant stationeret ved Island, hvorimod det havde lovet at sörge for, at et Krigsskib af og til blev opsendt til Landet.

I Henhold til det saaledes Anförte skjönnede Justitsministeriet ikke, at der for Tiden var Grund til at træffe nogen særlige Foranstatninger i Anledning af den herombhandlede Petition, og der indstilledes derfor:

at der i den allernaad. Bekjendtgjörelse, der blev

---

[1]) Jfr. Marineministeriets Skrivelse til Justitsministeriet af 14. Februar 1860, jfr. foran S. 16—18.

at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de nnder dets Möde i Aaret 1859 afgivne allerunderd. Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte i Anledning af indbemeldte Petition tilkjendegives Thinget, at Regjeringen fremdeles vilde have sin særdeles Opmærksomhed henvendt paa de i Petitionens 1ste og 2det Indstillingspunkt omhandlede Gjenstande, og med Hensyn til Indstillingspunkterne Nr. 3 til 5, at man ikke saa sig istand til at imödekomme Althingets Önske om Opsendelsen af de begjærte Knttere, da Marinen ikke besad saadanne Fartöier og deres Anskaffelse vilde være forbnnden med uforholdsmæssige Bekostninger, men at man vilde lade sig det være magtpaaliggende at virke til at et Krigsskib saa hyppigt som Omstændighederne tillod det, gik til Island for at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og overholde Orden ved Landets Kyster, og at der vilde blive sörget for, at et passende Antal Islændere toges ombord for at uddannes til Sömænd, naar saadant maatte önskes. 1861. 27. April.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovenanförte Datum.

Kongelig Resolution angaaende Althingets Petition betræffende **den saakaldte islandske Kollekts Status.** Christiansborg Slot, den 10. Mai 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 28. 10. Mai.

I Justitsministerens om Sagen nedlagte allerunderd. Forestilling bemærkes fölgende:

Efterat det, i Anledning af en fra det i 1855 forsamlede Althing indgivne Petition [1]) om, at en tydelig og nöjagtig Beretning om Kollektspengenes Status siden Udgangen af Aaret 1797 maatte foranstaltes affattet og meddelt Thinget, i den allernaad. Bekjendtgjörelse til Althinget af 27. Mai 1857 [2]) var bleven tilkjendegivet Samme, at da Sagen om Kollektpengene,

[1]) Tíð. frá alþ. Ísl. 1855 S. 795—796.

[2]) Lovs. for Isl. XVII. S. 95 og 101.

1861. 10. Mai. som Thinget engang tidligere havde havt Leilighed til at blive bekjendt med, havde fundet sin endelige Afgjörelse ved allerh. Resolution af 25. Juli 1844 [1]), hvorved deres Belöb til den Tid fastsattes til 28,165 Rd. 24 Sk, var der med Hensyn til disse Penges tidligere Anvendelse ikke fundet nogen Anledning til at meddele Althinget yderligere Forklaring end den, der allerede i Aaret 1845 gaves Thinget af den kongelige Kommissarius [2]), men at man derimod ikke havde troet at burde nægte Thinget Oplysning om, hvorledes den ved fornævnte allerh. Resolution af 25. Juli 1844 stiftede Understöttelsesfond og sammes Renter siden vare blevne anvendte, og efterat der til den Ende var bleven tilstillet Althinget verificerede Afskrifter af merbemeldte allerh. Resolution saavelsom af det over Fonden siden dens Oprettelse förte Regnskab, ledsaget med Opgivende af den Maade, hvorpaa Kapitalen nu var sikkret, og hvor den var beroende, indkom der fra det i 1857 forsamlede Althing et nyt Andragende, der gik ud paa, at der maatte finde en ny Opgjörelse Sted af Kollektpengenes Status, at alle de Udgifter, som siden Udgangen af 1797 vare blevne udredede af Kollektpengene, men som ifölge sammes særegne Oprindelse og Öiemed og i Medhold af kongel. Stiftelsesbreve for Fondet af 29. Marts og 18. Oktober 1786 maatte betragtes som det uvedkommende, maatte holdes ude af dette Regnskab, og at der maatte drages Omsorg for, at Kollektpengenes Fond blev fuldstændig gjenoprettet paa Statskassens Bekostning [3])

I Anledning af denne Petition blev det derefter paa en af Justitsministeriet derom allerunderd. nedlagt Forestilling ved allerh. Resolution af 27. Mai 1859 allernaad. bifaldet, at det i den kgl. Bekjendtgjörelse, som udgik til Althinget under samme Datum, skulde tilkjendegives Samme, at da denne Sag, som allerede anfört i Bekjendtgjörelsen af 27. Mai 1857, havde fundet sin endelige Afgjörelse ved allerh. Resolution af 25. Juli 1844, var der ikke fundet nogen Anledning til at gaa ind paa det foreliggende Andragende, og at man saameget mindre kunde anse den indkomne Besværing for beföiet, som bemeldte allerh. Resolution var afgivet, efterat udförlige og omfattende Forhandlinger mellem de vedkommende Regjeringskollegier samt en nöiagtig Undersögelse og Opgjörelse af det hele Forhold

[1]) Lovs. for Isl., XIII., S. 119–124.
[2]) Tíð. frá alþ. Ísl. 1845 S. 78–81.
[3]) Tíð. frá alþ. Ísl. 1857 S. 692–695.

havde fundet Sted, og Sagen endelig vår bleven dröftet i en Kommission, bestaaende af Delegerede fra de forskjellige Regeringskollegier, ligesom der ved Sagens Afgjörelse var blevet taget det for Fonden gunstige Resultat til Fölge.

1861. 10. Mai.

Uanset disse allerh. Tilkjendegivelser havde det sidst forsamlede Althing dog i allerunderdanigste Petition atter paany anholdt om, at der maatte blive forfattet og bekjendtgjort en ny Opgjörelse af Kollektens Regnskaber fra Slutningen af Aaret 1797, idet Thinget iövrigt aldeles havde gjentaget sine Indstillinger fra 1857 og ikkun hertil föiet under Nr. 3, at der maatte gives Island, som den ene Part, fra sin Side fuld Deltagelse i Undersögelsen og Opgjörelsen af Regnskaberne, forinden Sagen blev endelig afgjort ved allerh. Resolution [1]).

Da Althinget nu ikke havde anfört noget Nyt til Stötte for dette Andragende, men i det Væsentlige indskrænket sig til den Paastand, at den kongel. Resolution af 25. Juli 1844 savnede retsgyldigt Fundament, da den stöttede sig til en Opgjörelse, der ikkun var bleven affattet af den ene af Parterne, idet der ikke paa Islands Vegne var blevet udnævnt Nogen for at gjennemgaa Opgjörelsen, forinden den definitivt blev decieret, og da Uholdbarheden af denne Paastand, naar hensaas til de paa den Tid stedfindende Forhold, formentlig af sig selv var indlysende, skjönnedes der ikke, at der var Andet at foretage med Hensyn til denne forlængst definitivt afgjorte Sag, end at svare Althinget, at man af de Grunde som allerede tidligere vare blevne meddelte Thinget, ikke fandt Anledning til at gaa ind paa det foreliggende Andragende. Der indstilledes derefter:

at der i den allernaad. Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1859 afgivne allerunderd. Betænkninger og övrige indgivne Andragender maatte i Anledning af indbemeldte Petition gives Thinget Besked i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

---

[1]) Jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1294–1297.

1861. 10. Mai. **Finansministeriets Bekjendtgjörelse** angaaende **Instruktion for Skibsmaalingen**[1]). Kjöbenhavn, den 27. Mai 1861. — Depart. Tid. f. 1861 S. 693—94. Gesez und Min. Blatt f. 1861 19tes Stück S. 159. Algreen-Ussings Lovsamling for 1861 S. 307—308. — (Sendt til Island ved Justitsministeriets Skrivelse af 11. Oktober 1865.)

Det har vist sig nödvendigt at foranstalte en ny Udgave af den gjældende Instruktion for Skibsmaalingen. Da denne imidlertid i Aarets Löb har modtaget flere Tillæg og Forandringer, og da Erfaringen har paavist adskillige andre, iövrigt mindre væsentlige Ændringer i samme som hensigtsmæssige, har det maattet anses rettest, at den nye Udgave kom til at omfatte samtlige disse Tillæg og Forandringer, ligesom ogsaa at Instrnktionens Text tildels omredigeres for at opnaa större Tydelighed og en bedre Ordning af Indholdet.

Efterat Finansministeriet havde allerunderdanigst forelagt Hans Majestæt Kongen en i Overensstemmelse hermed affattet ny Udgave af Skibsmaalings-Instruktionen, har det behaget Allerhöistsamme under 17. i f. M. allernaadigst at bemyndige Finansministeriet til at lade bemeldte nye Udgave af Instrnktionen for Skibsmaalingen træde istedetfor de hidtil gjældende Instruktioner og at bringe samme til offentlig Kundskab.

Hvilket herved bekjendtgjöres til Efterretning og Iagttagelse for alle Vedkommende med Tilföiende, at

[1]) Denne Bekjendtgjörelse, saavelsom Instruktionen, er ogsaa udkommen paa Tysk. Instruktionen bestaar, foruden Indledning, af: A. Almindelige Bestemmelser (Afsnit I.—VII. §§ 1—34) og B. Særlige Bestemmelser for visse Slags Skibe og for Skibe i visse Tilfælde (Afsnit VIII.—XV. §§ 34—54), og er ledsaget af Tabeller, A.–F., en Mængde Schemata og Anhang I.—III., foruden Tavler med Tegninger, Kjöbenhavn 1861 S. 1—53 4to. Ifölge § 54 er Instruktionen af 7. Februar 1843 tilligemed alle senere, med nærværende Instruktion ikke forenelige Forskrifter, Skibsmaalingen vedkommende, ophævede.

fra den 1. Juli d. A. at regne blive alle Maalinger at foretage efter den her ommeldte ny Instruktion. 1861. 10. Mai.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmand Melsted ang. **det de konstituerede Sagförere ved Landsoverretten i Island tilstaaede Vederlag.** Kjöbenhavn, den 29. Mai 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1143. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 477—78. 29. Mai.

Som Herr Amtmanden bekjendt blev der i Henhold til den allerh. Resol. af 19. Marts 1858 under 30. Juli s. A. gjennem Justitsministeriet udfærdiget Konstitution for Cand. juris H. E. Johnson og Examinatus juris Jón Guðmundsson til indtil videre at fungere som Sagförere ved Landsoverretten i Island blandt Andet paa Vilkaar, at der aarligt skulde tillægges enhver af dem et Vederlag af 250 Rd., der forelöbig i 3 Aar skulde udredes af den islandske Justitskasse, men at Althinget derefter skulde höres om, hvorfra deres Gager skulde udredes, hvis det skulde vise sig, at Justitskassen ikke fremdeles maatte kunne afholde denne Udgift. — Da disse 3 Aar nu udlöbe den 30. Juli i indeværende Aar, og det ifölge den i Gjenpart vedlagte Indberetning fra Stiftamtmanden over Island og den ligeledes i Gjenpart fölgende Erklæring fra den konstituerede Landfoged maa antages, at Justitskassen ikke uden at angribe dens rentebærende Kapital er istand til at udrede de nævnte Lönninger, skulde man tjenstligst anmode Dem om behageligen at ville foranledige, at Althinget i Henhold til fornævnte allerhöieste Resolution af 19. Marts 1859, yttrer sig over Spörgsmaalet om, hvorledes bemeldte Lönninger for Fremtiden maatte være at afholde, hvorefter Althingets Betænkning bedes hertil indsendt, ledsaget af Deres egne Yttringer om Sagen.

1861.
1. Juni.

Kongelig Resolution angaaende **Althingets Petition** om yderlige Foranstaltninger til at **udrydde Faareskabssygdommen, samt til at forhindre dens videre Omsiggriben i Island.** Skodsborg, den 1. Juni 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Protok. 1861 Nr. 33.

I en fra det i 1859 forsamlede Althing indkommen allerunderd. Petition angaaende yderligere Foranstaltninger til at udrydde Faareskabssygdommen, samt til at forhindre dens videre Omsiggriben i Island, havde Thinget med 15 Stemmer mod 9 vedtaget:

I. at afgive efternævnte Erklæring:

»Althinget deklarerer, at Ministeriet ved de af samme angaaende denne Sag trufne Foranstaltninger har paataget sig alt det dermed forbundne Ansvar saavel ligeoverfor Kongen som den danske Rigsdag og det islandske Folk, i hvilken Henseende Althinget, som en Folket repræsenterende Forsamling, forbeholder sig og Folket deres fulde Ret«, og

II. at indgive et allerunderd. Andragende om:

1) at Regjeringen foranledigede, at der paa Statskassens Bekostning opstilledes fuldkommen betryggende Vagtposter allevegne mellem de af Sygdommen angrebne og de sunde Herreder, saavel i Sönderamtet som paa Grændserne, hvor Amterne stödte sammen, og at disse Vagtposter bleve udsatte paa den i nærværende Andragende ovenangivne Maade;

2) at Amtmændene over Nord- og Vester-Amterne snarest muligt maatte gjengives deres fulde Embedsmyndighed til at ordne denne Sag for Fremtiden i deres Amter;

3) at Sygdommens Gebet maatte blive indskrænket lidt efter lidt og paa den mest hensigtsmæssigste Maade, og

4) hvis Sygdommen ikke maatte være fuldkommen udryddet ved Nytaarstid 1861, at der da maatte blive det i Aaret 1861 sammentrædende Althing forelagt et Lovudkast angaaende Sygdommens totale Udryddelse, og at der maatte blive tillagt Althinget en fuldkommen besluttende Myndighed i denne Sag, samt Kommissarius paa samme Thing Bemyndigelse til at stadfæste Althingets Lovudkast som provisorisk Lov (jfr. med Hensyn til

Althingets Motivering af disse Punkter Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1863—1869, samt iövrigt ang. denne Sag l. c. S. 28, 50—54, 243—244, 1312—1368, 1538—1553 og 1565—1635.)

1861. 1. Juni.

I sin om denne Sag nedlagte allerunderdanigste Forestilling af 24. Mai bemærker Justitsministeren, at han med Hensyn til hele denne Sags Gang og de Foranstaltninger, der vare trufne til Sygdommens Udryddelse, henholdt sig til Ministeriets allerunderd. Forestilling af 25. Mai 1859 samt den efter de overordentlige Regjeringskommissærers Tilbagekomst fra Island under 23. Juli f. A. nedlagte allerunderd. Beretning, samt, at der, da Sygdommen efter de senere fra Island indkomne officielle Beretninger, maatte antages nu at være fuldstændig hævet, formentlig ikke vilde være Spörgsmaal om at træffe nogen videre Foranstaltning i Anledning af de i Althingets heromhandlede Petition under II. gjorte Indstillinger.

Derimod maatte Ministeriet være af den allerunderd. Formening, at Regeringen ikke med Tavshed kunde forbigaa Althingets under I. anförte Erklæring, ligesaalidt som den Maade, hvorpaa Thinget havde motiveret samme[1]). Til Stötte for denne Erklæring havde Althinget nemlig givet en Fremstilling af hvad der hidtil var foretaget i denne Sag, som foruden at være ufuldstændig og i flere Henseender ukorrekt, indeholdt Paastande, der vare dels aldeles urigtige, dels endog i den Grad nærgaaende mod Regjeringen, at de ikke kunde lades uændsede. Det var saaledes en ugrundet Paastand, naar Thinget, ved at besvære sig over, at det af Samme i 1857 vedtagne Lovudkast til Sygdommens Udryddelse ikke udkom som provisorisk Lov, havde anfört, at der var bleven tilstaaet Thinget en fuldkommen besluttende Stemme i denne Sag. En saadan exceptionel Myndighed havde der ikke været indrömmet Althinget, hvorimod Ministeriet, i Forventning af Kongens Approbation havde bemyndiget Stiftamtmanden til under særdeles paatrængende Omstændigheder og efter Althingets Indstilling at sætte det for Thinget indbragte, af Amtmændene i Island udarbeidede Lovforslag i Kraft som en provisorisk Bestemmelse, forsaavidt han maatte finde at de af Althinget vedtagne Forandringer egnede sig til at tages tilfölge. I denne Stiftamtmanden givne extraordinære Bemyndigelse laa der selvfölgelig end ikke nogen Antydning af, at

[1]) L. c. S. 1863—1866.

1861. Althinget skulde have en anden eller större Myndighed i denne
1. Juni. Sag end den, der efter Althingsanordningen tilkom samme, og herpaa var det dog alene, at Althinget havde kunnet stötte den anförte Paastand. Naar Althinget dernæst havde anført, at Regjeringen ikke havde erhvervet Kongens Approbation paa de ved Justitsministeriets Skrivelse af 30. September 1857 trufne Foranstaltninger, og derhos insinueret, at Regjeringen ikke havde forelagt Kongen det af Althinget i Aaret 1857 vedtagne Lovforslag til allerh. Sanktion eller Forkastelse, men derimod overtaget Sagens Ledelse, som om intet Lovforslag existerede, da var dette aldeles ubeföiet, idet Justitsministeriet ved fornævnte allerunderd. Forestilling af 25. Mai 1859, eftor en udförlig Fremstilling af hele Sagen og de i Anledning af samme trufne Foranstaltninger, forelagde Kongen bemeldte Lovforslag, samt derhos indstillede blandt Andet, dels at det maatte tilkjendegives Althinget, at Kongen ikke havde fundet det af Samme vedtagne Udkast til en Anordning for at udrydde Faareskabet og forhindre sammes Udbredelse egnet til at tages til Fölge, dels at det maatte behage Kongen at approbere saavel de af Justitsministeriet allerede trufne som de i Forslag bragte Foranstaltninger i denne Sag.

I Henhold hertil blev det af Ministeriet foreslaaet, at der igjennem den kgl. Kommissarius maatte gjöres Thinget den fornödne Meddelelse til Berigtigelse af foranförte væsentlige Urigtigheder, samt at der i den Bekjendtgjörelse, der blev at udfærdige til Althinget, maatte tilkjendegives Samme, at naar det i denne Petition dels havde udtalt en almindelig Misbilligelse af Regjeringens Foranstaltninger i denne Sag, og dels endog havde fundet sig foranlediget til at reservere Ansvar mod Regjeringen i bemeldte Henseende, skjönnedes det ikke, at hertil havde været nogensomhelst Föie, da det tvertimod var umiskjendeligt, at Regjeringen havde bestræbt sig for at træffe de hensigtsmæssigste Foranstaltninger til Sygdommens Bekjæmpelse efter moden Overveielse og Overlæg med sag- og lokalkyndige Mænd og Avtoriteter. Fremdeles maatte Althinget formentlig tilkjendegives, at man ikke havde kunnet erkjende Nödvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af de af Samme i den nævnte Petition under II. foreslaaede Foranstaltninger, hvorimod man fremdeles havde sögt at virke for Sygdommens Udryddelse ad den tidligere af Regeringen indslaaede Vei, samt at der, hvad i Særdeleshed angik det under Nr. 4 fremsatte Forslag om, at der, hvis Sygdommen ikke maatte være fuld-

kommen udryddet ved Nytaar 1861, da maatte blive forelagt Althinget et Lovudkast angaaende Sygdommens totale Udryddelse, selvfölgelig ikke vilde kunne blive Spörgsmaal herom, da Sygdommen efter de modtagne officielle Beretninger maatte antages nu at være fuldstændig beseiret. 1861. 1. Juni.

Der indstilledes derfor:

at det i den allernaad. Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1859 afgivne allerunderd. Betænkninger og övrige indgivne Andragender maatte i Anledning af indbemeldte Petition allernaad. gives Thinget Beskèd i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter uuder ovennævnte Datum.

Kongelig Resolution angaaende Althingets Petition om en bedre Ordning af det islandske Medicinalvæsen. Skodsborg, den 1. Juni 1861.

— Isl. Forest. og Resol. Prot. 1861 Nr. 36.

Af det i 1859 forsamlede Althing blev der indgivet en allerunderd. Petition om:

I. at Sagen om Medicinalvæsnet i Island ved Regjeringens Omsorg maatte blive saaledes fremmet, at Sagen kunde forelægges det næste Althing, og

II. at Regjeringen ved Ordningen af denne Sag vilde tage særskilt Hensyn til fölgende Punkter:

a) at Regjeringen arbeidede derhen, at en Skole for Læger kunde oprettes i Reykjavik, hvor Studenter fra den derværende lærde Skole kunde lære saameget, som ansaas nödvendigt for at ansættes som Læger i Island;

b) at et Hospital eller Sygehus maatte blive oprettet i Reykjavik;

c) at Hospitalernes opsamlede Fonds maatte blive anvendte til disse Indretninger, forsaavidt sammes Renter og de aarlige Indtægter række dertil, samt

d) at Regjeringen forelagde næste Althing et Udkast om en bedre Administration af Hospitalernes Indtægter i Overensstemmelse med de Grunde, som findes anförte i

1861. 1. Juni. Althingets allernnderd. Petition af 7. August 1847 (se Tíð. frá alþ. Ísl. 1847 S. 828—831)[1]).

I sin i Anledning af disse Indstillingspunkter nedlagte allerunderdanigste Forestilling af 24. Mai 1861 bemærkede Justitsministeren, at Althingets ovenanförte Indstillinger gik i en aldeles modsat Retning af den Plan, som Regjeringen havde lagt med Hensyn til Lægevæsenets Ordning, og som i Henhold til den allerh. Resolntion af 27. Mai 1859 var bleven meddelt det i bemeldte Aar forsamlede Althing gjennem den kgl. Kommissarius.

Denne Plan gik ud paa, dels at oprette nye Lægeposter i Island ved Hjælp af den islandske Medicinalfond, efterhaanden som der havdes Kandidater til at besætte disse med, dels at tilveiebringe det fornødne Antal indfödte Kandidater ved at gjöre Studiet ved Universitetet mere tiltrækkende for de islandske Stndenter ved at tilstaa dem, der ville stndere Lægevidenskaben og forpligte sig til efter endt Examen at modtage Ansættelse i Island, nye Stipendier, hvilket ogsaa var sket, idet der i bemeldte Øiemed var ved de to sidste Finanslove bevilget 4 Stipendier à 200 Rd eller ialt 800 Rd. for medicinske Studenter fra Island til Fuldendelsen af deres Stnderinger, efterat deres Kommunitets og Regentsbeneficier vare opförte. Herved vilde det være vundet, baade at man fik dygtige islandske Læger og at Lægernes Antal med Tiden kunde hlive saaledes forøget, at Landet kunde erholde tilstrækkelig Lægehjælp.

Gik man derimod den af Althinget anviste Vei, maatte det for det Förste antages som givet, at den Undervisning, som kunde erholdes ved den paatænkte Læreanstalt i Reykjavik, i ethvert Tilfælde vilde staa meget tilhage for den, som gaves ved Universitetet, og herom vare ogsaa alle lægekyndige Mænd, saavel islandske som danske, der havde yttret dem om Sagen, enige, alene med Undtagelse af den nuværende Landfysikus paa Island, Justitsraad Hjaltalín; men dernæst var det en Hovedbetragtning, at hvis man nn efter Althingets Forslag vilde anvende den islandske Medicinalfonds Indtægter til Oprettelsen af en Læreanstalt og et Sygehus eller Hospital i Reykjavik, vilde neppe engang hele Fonden med dens Renter og övrige Indtægter være tilstrækkelig hertil, og man vilde

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð frá alþ. Ísl. 1859 S. 1869—1872.

saaledes ingen Midler have til at foröge Lægeantallet paa Island, thi det kunde ikke antages, at Statskassen vilde yde det fornödne Bidrag til at oprette 6 à 7 nye Lægeposter, og det var altsaa saa langt fra, at man ved den nævnte Foranstaltning vilde opnaa, hvad man havde tilsigtet, nemlig en Forbedring i det islandske Lægevæsen, at dette snarere vilde gaa tilbage. **1861. 1. Juni.**

Naar Althinget dernæst i den allerunderd. Petition havde anfört, at det ikke kunde anse de Foranstaltninger, som Regjeringen havde truffet til denne Sags Fremme, for tilstrækkelige til Øiemedets Opnaaelse, og i denne Henseende henvist til, at der for Tiden var stor Mangel paa Læger i Island, da var det meget ubilligt at forlange, at den Forberedelse, som Regjeringen havde truffet til at bevirke en Forandring heri, allerede skulde have baaret Frugter, da dette selvfölgelig kun kunde ske med Tiden, og det samme vilde ganske vist ogsaa blive Tilfældet, om man gik ind paa at oprette en Skole for Læger i Island, forudsat at man ikke vilde lade sig nöie med en aldeles overfladisk Undervisning. Den öieblikkelige Trang til foröget Lægehjælp vilde derimod efter Justitsministerens Formening bedst kunne afhjælpes ved Oplærelsen af Hjælpelæger i Island paa den i den allerh. Resolution af 12. Avgust 1848 (Plakat 23. August s. A.) anviste Maade, og en Foranstaltning i denne Henseende var ogsaa efter Landfysici Forslag allerede truffen ved Justitsministeriets Skrivelse af 31. August s. A., ligesom der ogsaa efter Regjeringens Foranstaltning var af Justitsraad Hjaltelín bleven udarbeidet en hygieinisk Haandbog for Island, der vilde blive udgivet i Trykken. Da det imidlertid var tvivlsomt, hvorvidt Amtsrepartitionsfondene i Island under de nærværende Tidsforhold ville være istand til at afse hver 200 Rd. aarligt til det nævnte Øiemed, vilde det vistnok være billigt, at der i fornödent Fald blev bevilget et midlertidigt Tilskud hertil af Medicinalfonden, og herimod syntes det heller ikke at Althinget kunde have noget at erindre, da Anvendelsen netop skete i den Retning, som Thinget havde anset for det önskeligste, nemlig til Oplærelse af Læger i Island.

Idet Justitsministeren saaledes ikke skjönnede, at der i det fra Althinget Fremkomne var nogen tilstrækkelig Grund til at fravige den engang af Regjeringen til denne Sags Ordning lagte Plan, blev der foreslaaet, at der i den allernaad. Bekjendtgjörelse, der ville være at udfærdige til Althinget, maatte i Anledning af nærværende Petition tilkjendegives Thinget: at

1861. 1. Juni. Regjeringen fremdeles maatte holde fast ved den tidligere meddelte Plan til Lægesagens Ordning, men at det, indtil et tilstrækkeligt Antal udlærte Kandidater kunde erholdes, var anset hensigtsmæssigt, at der oplærtes Hjælpelæger i Island, navnlig af Landfysikus, i Henhold til allerh. Resolution af 12. August 1848, i hvilken Henseende der af Justitsminisieriet det forrige Aar vare trufne de fornödne Foranstaltninger. Forsaavidt det imidlertid maatte anses nödvendigt, at fremme dette Formaal paa en mere virksom Maade, vilde Regjeringen for sit Vedkommende ikke have Noget imod, at der til dette Øiemed gaves et midlertidigt Tilskud af Medicinalfonden, men det blev dog anset for rettest at afvente, om Althinget maatte finde sig foranlediget til at fremkomme med et Forslag i saa Henseende.

I Forbindelse med Foranstaaende fandt Justitsministeren Anledning til nærmere at omtale nogle i Althingets Petition af 1857 gjorte Indstillinger[1]), hvorom der i den allernaad. Bekjendtgjörelse af 27. Mai 1859 blev tilkjendegivet Althinget, at der var indledet Brevvexling med vedkommende Embedsmænd i Island.

Den förste af disse Indstillinger, der tillige var optaget i nærværende Petition under II. d, gik ud paa, at der snarest muligt maatte blive indledet Brevvexling med vedkommende Embedsmænd i Island om den hensigtsmæssigste Ordning af Hospitalernes hele Pengevæsen og Sammes Indtægters Opkrævelse, samt at der maatte blive forelagt Althinget Udkast til en Anordning desangaaende. Angaaende denne Indstilling havde Justitsministeriet allerede under 9. Mai 1859 tilskrevet Biskoppen over Island om i Forening med de respektive Amtmænd at tage alle de herhenhörende Spörgsmaal under Overveielse, og derefter at indsende de over Sagen afgivne Betænkninger ledsagede af hans egne Yttringer og Forslag til Sagens Ordning; et saadant Forslag havde man endnu ikke modtaget, hvorimod Biskoppen havde indberettet, at Sagen var under Forhandling mellem ham og vedkommede Amtmænd.

Den anden af de ommeldte Indstillinger gik ud paa, at den i Reskript af 20. Februar 1750 indeholdte Bestemmelse: »at de paa Vestmannöerne faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst maa tilfalde de Fattige der paa Öerne«, maatte blive ophævet, men at disse Lodder for Fremtiden bör tilflyde den almindelige, ved Plakat 23. August 1848 stiftede Lægefond

[1]) Tíð. frá alþ. Ísl. 1857 S. 695—700.

Af de i Anledning af denne Indstilling af Ministeriet indhentede Betænkninger fremgik det, at Sysselmanden paa Vestmannö paa det Bestemteste havde modsat sig Ophævelsen af bemeldte Reskript, idet han havde yttret den Formening, at den samme ratio legis, som i Aaret 1750 talte for undtagelsesvis at henlægge Indtægten af de paa Vestmannöerne faldende Hospitalslodder til de Syges og Fattiges Underholdning der paa Öerne, endnu var tilstede. Dette var imidlertid neppe ganske rigtigt, thi Forholdene havde unægtelig noget forandret i sig, navnlig efter at det ved allerh. Resolution 12. August 1848 (Plakat 23. August s. A.) var bestemt, at ingen Spedalske bör for Fremtiden indtages i Hospitalerne, ligesom der ogsaa var oprettet en Lægepost paa Vestmannö. Stiftamtmanden over Island havde ogsaa i sin over Sagen afgivne Betænkning indrömmet saavel dette som at de almindelige Grunde, hvorpaa Resolutionen af 1848 var bygget, talte for Althingets Indstilling, men desnagtet havde han dog forment, at de særegne Forhold paa Öerne indeholdt overveiende Grunde til at lade disse fremdeles beholde den nævnte Indtægt, hvorfor han ligeledes havde fraraadet at tage Althingets Indstilling til Fölge.

1861. 1. Juni.

Det var nu ogsaa ganske vist, at Forholdene paa Vestmannöerne vare af en særegen Beskaffenhed. Öernes isolerede Beliggenhed medförte, at Befolkningen levede afsondret for sig uden synderligt Samkvem med Fastlandet, idet den endog var afskaaret fra al Forbindelse med dette i flere Maaneder af Aaret. Som Fölge heraf udgjorde disse Öer en egen Jurisdiktion og et eget Lægedistrikt, uagtet Beboernes Antal kun belöb sig til mellem 4 og 500. Hvad i Særdeleshed Lægevæsenet angik, da lönnedes Lægen vel af Statskassen, men den examinerede Jordemoder, der var ansat paa Öerne og som var af særegen Vigtighed paa Grund af den der herskende eiendommelige Börnesygdom (ginklofi), lönnedes derimod af Indtægten af Hospitalslodderne, ligesom det ogsaa havde været paatænkt, hvis det skulde blive nödvendigt ved indtrædende Epidemi, at lade den tidligere sammesteds oprettede Födselsstiftelse atter træde i Virksomhed, at afholde Omkostningerne dertil tildels ved Hjælp af den nævnte Indtægt. Der var vistnok saaledes endnu særegne Grunde tilstede, som kunde tale for, at man fremdeles lod Vestmannöerne beholde den dem hidtil tilstaaede Begunstigelse, der ydede dem et ikke uvæsentligt Bidrag til deres Subsistens, da Indtægten udgjorde ca. 70 Rd. aarlig, og i Forhindelse hermed kunde det bemærkes, at

1861. 1. Juni. Fattigkassens Beholdning, der indestod i Jordebogskassen, i forrige Aar kun havde udgjort 660 Rd., medens den tidligere havde belöbet sig til ca. 1500 Rd.

Da Althinget imidlertid stedse havde været imod, at Vestmannöerne skulde beholde det nævnte Privilegium, og dets heromhendlede Indstilling var vedtaget næsten enstemmig, turde der være Anledning til at meddele Althinget Indholdet af de modtagne Erklæringer gjennem Kommissarius med Tilföiende, at Regeringen havde anset det rettest, forinden videre foretoges, at gjöre Thinget bekjendt med de fremkomne Betænkeligheder ved at ophæve Reskript af 20. Februar 1750, samt at afvente, om Thinget desuagtet maatte finde sig foranlediget til fremdeles at fastholde sin tidligere gjorte Indstilling.

Hvad endelig angik den sidste af Althingets heromhandlede Indstillinger, nemlig at de Kandidater, der, efter at have bestaaet Afgangsexamen ved Pastoralseminariet, önskede at faa Undervisning i Lægevidenskaben, maatte frit knnne erholde samme enten hos Landfysikus eller Distriktslægerne, da havde de 4 Distriktslæger, som havde yttret dem over Forslaget (fra Landfysikns, fra hvem det oprindelig var udgaaet, skjöndt i en anden Skikkelse, var ingen Erklæring indkommen), erklæret, dels at Foranstaltningen var uhensigtsmæssig, dels at de ikke knnde paatage dem den heromhandlede Undervisning, og der skjönnedes saaledes ikke at være Anledning til at foretage videre i denne Henseende, hvorom Althinget formentlig ogsåa maatte være at underrette.

I Henhold hertil blev der indstillet:

at der i den allernaad. Bekjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1859 afgivne allerund. Betænkninger og övrige indgivne Andragender maatte i Anledning af indbemeldte Petition gives Thinget Besked i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter nnder ovennævnte Datum.

Kongelig Resolution angaaende **Althingets Petition** om **Oprettelse af en juridisk Dannelsesanstalt i Reykjavik** m. m. Skodsborg, den 1. Juni 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 35.

Det i 1859 forsamlede Althing havde i Anledning af et til samme indgivet Andragende med 22 Stemmer mod 3 vedtaget en allerunderd. Petition om: **1861. 1. Juni.**

1. at der i Reykjavik snarest muligt maatte blive oprettet en Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd, der iforveien havde taget Afgangsexamen i den lærde Skole, og forinden de absolverede den juridiske Embedsexamen underkastede sig den propædeutiske Examen, samt at der i denne Anstalt maatte blive holdte Foredrag over den almindelige Retslære, romersk Ret, samt islandsk Lov og Ret;
2. at de juridiske Kandidater, der havde taget Embedsexamen ved denne Anstalt, maatte erholde Adgang til juridiske Embeder i Island, dog med de nærmere Bestemmelser, som maatte findes fornödne;
3. at habile unge Mennesker, uden dog at bestemme dem for Embedsbanen, og uden at have underkastet sig Afgangsexamen i den lærde Skole, tilstodes Adgang til at deltage i denne Anstalts Undervisning, for der at erhverve saamegen Kundskab om Procesmaaden, samt om islandsk Lov og Ret, som behövedes for at före Sager for Underretten, og
4. at de Omkostninger, som ville udfordres til Oprettelsen af denne Anstalt, maatte blive afholdte af Statskassen, eller, hvis dette ikke kunde opnaas, at de dog indtil videre maatte udredes af Statskassen, og at der i sin Tid maatte blive Althinget forelagt et Udkast angaaende hvorledes Omkostningerne ville kunne udredes af selve Landet, men dog först da, naar Thinget havde erholdt Lovgivning og Skattebevillingsmyndighed, og klar og rigtig Opgjörelse havde fundet Sted mellem Danmark og Island angaaende begge Landes finansielle Mellemværende [1]).

I sin Forestilling af 24. Mai s. A. bemærkede Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at nærværende Andragende var saavel i Henseende til de Grunde, hvorpaa det var bygget, som i Henseende til Indstillingspunkterne i alt Væsentlig overensstemmende med de tvende tidligere og navnlig den i

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1297—1301, jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. 1855 S. 639—643 og 1857 S. 489—492, og kgl. Resol. af 27. Mai 1857 og 6. Mai 1859.

1861. 1. Juni. Aaret 1857 om samme Gjenstand indgivne Petitioner, med Undtagelse af, at Althinget ikke denne Gang havde andraget paa, at Ingen, som for Fremtiden tog dansk juridisk Examen, kunde faa Ansættelse som Sysselmand i Island, hvorimod der under det 4de Indstillingspunkt var tilföiet et subsidiært Andragende om, at hvis Omkostningerne ikke maatte kunne overtages af Statskassen for bestandig, de dog indtil videre maatte udredes deraf, indtil Spörgsmaalet om Islands finansielle Forhold kunde blive endelig ordnet.

Kirke- og Undervisningsministeriet havde allerede i allerunderd. Forestillinger af 25. Mai 1857 og 29. April 1859 udförlig udviklet de Grunde, som tale imod at gaa ind paa Oprettelsen af en saadan Dannelsesanstalt, og da det ikke skjönnedes at disse Grunde, der bleve meddelte Althinget gjennem Kommissarius i det sidste Möde, vare blevne gjendrevne eller endog svækkede ved det fra Althinget nu Fremkomne, ansaas det unödvendigt her at gjentage samme, og man skulde derfor kun med Hensyn til den praktiske Side af Sagen bemærke, at der for Tiden ikkun dimitteredes cirka 6 Disciple aarlig fra Reykjaviks lærde Skole. Da nu idetmindste Halvdelen af disse gik til Pastoralseminariet, vilde der saaledes blive omtrent 3 Disciple tilbage, som skulde fordeles mellem Universitetet og den paatænkte juridiske Dannelsesanstalt, og da af disse dog altid Enkelte reiste herned for at studere Lægevidenskaben, Philologi m. v., vilde Tilgangen til den ny Skole, selv om man gik ud fra, at Ingen, hvad der vilde være meget beklageligt, vilde studere Retsvidenskaben ved Universitetet, i det Höieste blive 1 à 2 om Aaret. Paa den anden Side vilde Udgifterne til den nævnte Dannelsesanstalt andrage idetmindste 3000 Rd. aarligt, og det var kun lidet sandsynligt, at Rigsdagen kunde være tilböielig til, om endog ikkun forelöbig, at votere en saadan Sum i det nævnte Öiemed.

Idet nærværende Petition saaledes ikke egnede sig til at tages i Betragtaing, indstilledes der:

at det i den Bekjendtgjörelse, som vilde være at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1859 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender, allernaad. maatte blive tilkjendegivet, at der i Henhold til de Grunde, som tidligere vare blevne meddelte Al-

thinget, ikke var funden Anledning til at gaa ind paa nærværende Andragende. 1861. 1. Juni.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Kongelig Resolution angaaende **Althingets Petition om Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet.** Skodsborg, den 1. Juni 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 32.

Fra tvende Distrikter i Island, hvor almindelige Möder vare blevne afholdte, var der til det i 1859 forsamlede Althing indkommet tvende Andragender, hvoraf det ene gik ud paa at opfordre Thinget til at indgive en allerunderdanigst Petition om, at det ved Reskr. 23. September 1848 givne Tilsagn maatte blive opfyldt ved i Landet selv at sammenkalde en extraordinær Forsamling til at afgive Betænkning om Ordningen af Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet, medens der i det andet androges paa, at Thinget vilde petitionere om en Lov angaaende Islands Bestyrelse og dets Forhold til Danmark, bygget paa Althingets i 1853 og 1857 gjorte Indstillinger og udtalte Önsker.

Efter at have taget Sagen under Behandling paa anordningsmæssig Maade, havde Althinget med 24 Stemmer mod 1 vedtaget en allerunderd. Petition, hvori indstilledes:

„at det allernaad. maatte behage Kongen at tage de i Nationalforsamlingen fra 1851 fremsatte saavelsom de fra Althinget indsendte Petitioner og Indstillinger angaaende Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet under allerh. Overveielse og lade denne vigtige Sag nyde en saa hurtig Fremme, at den snarest muligt kunde bringes til en endelig Afgjörelse [1]).

I sin Forestilling af 28. April s. A. bemærker Justitsministeren hertil, at der var den Forskjel paa denne og de tidligere indgivne Petitioner, at Thinget denne Gang ikke havde indskrænket sig til at anholde om, at dets Indstillinger fra 1853 og 1857 maatte blive tagne under allerh. Overveielse, men tillige havde andraget paa, at de Forslag maatte komme i allernaad. Betragtning, der vare fremkomne i den i Henhold til Reskr. 23 September 1848 og Valgloven af 28. September 1849

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1814—1821.

1861. 1. Juni.

i Aaret 1851 sammentraadte Forsamling. Paa Sagens nærværende Stadium maatte det imidlertid anses for overflödigt nærmere at omhandle disse i Althingets Motivering af nærværende Petition optagne Forslag og Indstillinger, og det saameget mere, som det ikke blot ved Kundgjörelse af 12. Mai 1852 var tilkjendegivet den islandske Befolkning, at man ikke kunde gaa ind paa de fra Forsamlingen i 1851 fremkomne Forslag, men der ogsaa i Medför af den allerh. Resolution af 22. Marts 1855 var meddelt Althinget gjennem den kgl. Kommissarius en udförlig Fremstilling af de Grunde, der væsentlig havde gjort sig gjældende ved den Thinget i allernaad. Bekjendtgjörelse af 7. Juni s. A. meddelte Besked paa dets Petition af 1853, som det i det Hele, paa en enkelt Undtagelse nær, gjentog i 1857.

Naar Althinget dernæst i den ovenanförte Indstilling havde anholdt om, at denne for Island saa vigtige Sag maatte nyde en saa hurtig Fremme, at den snarest muligt kunde bringes til endelig Afgjörelse, da maatte Ministeriet hertil bemærke, at den Tid formentlig endnu ikke var kommen, da det vilde være tilraadeligt at söge Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget endelig ordnet. De Grunde, der tidligere havde bevæget Kongen ttl indtil videre at stille denne Sag i Bero, navnlig Hensynet til Monarkiets egne Forfatningsforhold, vare nemlig endnu tilstede i samme Omfang og Styrke, men hertil kom ogsaa, at Ministeriet med den kgl. Kommissarius maatte være enig i, at det vilde være meget uhensigtsmæssigt at ordne denne Sag paa en Tid, da Island led under Fölgerne af Uaar og flere Ulykker, der i höi Grad havde formindsket Indbyggernes Velstand og hvis Virkninger endnu aldeles ikke kunde overskues i deres hele Omfang. Det vilde derhos formentlig være rigtigst, förend man indlod sig paa denne Sags endelige Ordning, at söge en definitiv Afgjörelse af Islands finansielle Forhold til Kongeriget bragt istand, i hvilken Henseende der af Justitsministeriet var indledet Brevvexling med Indenrigsministeriet om Nedsættelse af en Kommission med det Hverv, at tage alle herved i Betragtning kommende Forhold under Overveielse og derefter gjöre Forslag til en endelig Ordning af Islands finansielle Stilling til Kongeriget. I Henhold til Ovenanförte blev det af Ministeriet foreslaaet, at der i Anledning af nærværende Andragende maatte tilkjendegives Althinget, at Kongen i Henhold til hvad der var udtalt i den allernaad. Bekjendtgjörelse af 27. Mai 1859, fremdeles vilde have sin særdeles Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, med Bemærkning, at der med Hensyn

til den Betydning, der for det omhandlede Anliggendes Vedkommende maatte tillægges Spörgsmaalet om Islands finantsielle Forhold ttl Kongeriget, vare foretagne de fornödne Skridt til bemeldte Spörgsmaals Behandling. 1861. 1. Juni.

Der indstilledes derfor:

at der i den allernaad. Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i 1859 afgivne allerunderd. Betænkninger og övrige indgivne Andragender maatte i Anledning af indbemeldte Petition allernaadigst gives Thinget Besked i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Kongelig Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende **Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859.** Skodsborg, 1. Juni 1861. — Depart. Tid. f. 1861 S. 731—738. — Algreen-Ussings Lovsamling f. 1861 S. 312—320. Tíðindi um stórnarmálefni Íslands I. 478—485. Original Aftryk hos Schultz.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c., sendum Voru trúa alþingi á Voru landi Íslandi kveðju guðs og Vora!

Af því, sem gjörst hefir á alþingi árið 1859, höfum Vjer sjeð með allrahæstri ánægju, hvernig alþingismenn Vorir hafa leitast við að efla Vort gagn og hag landsins; svo höfum Vjer og med Konunglegri velþóknun tekið við þegnlegu þakkarávarpi alþingis fyrir það, er Vjer höfum allramildilegast veitt, að hinn íslenzki texti laga þeirra, sem koma út fyrir Ísland, verði undirskrifaður af Konungi og hlutaðeigandi ráðgjafa.

Vjer höfum vandlega látið íhuga tillögur Vors trúa alþingis um mál þau, er stjórnin bar undir álit þess árið 1859 og aðrar uppástungur þingsins, og munum Vjer nú skýra hjer í einu lagi frá, hvað í þeim efnum hefir verið af ráðið.

1861.
1. Juni.

I.

Um þegnleg álitsmál, sem komin eru frá alþingi.

þessar rjettarbætur hafa gjörðar verið um þau mál, sem Vjer höfum fengið um þegnlegar tillögur Vors trúa alþingis:

1. Opið brjef 26. septemberm. 1860 um breyting á tilskipun 28. marzm. 1855 nm sunnu- og helgidagahald á Íslandi.
2. Opið brjef s. d. um að leggja skatt á tómthús og óbyggðar lóðir í Reykjavík.
3. Tilskipun 12. desemberm. 1860 um stofnun barnaskóla í Reykjavík.
4. Opið brjef 4. janúarm. 1861, er lögleiðir á Íslandi með breytingum lög 30. nóvemberm. 1857, áhrærandi nákvæmari ákvarðanir um betrunarhússvinnu.
5. Opið brjef s. d., er lögleiðir á Íslandi með breytingum lög 30. nóvemberm. 1857 um innkallanir í búum.
6. Opið brjef s. d., er lögleiðir á Íslandi lög 29. desemberm. 1857 um myndugleik kvenna.
7. Tilskipun 15. marzm. 1861 um vegina á Íslandi.
8. Tilskipun 1. aprílm. 1861 um löggilding nýrrar jarðabókar fyrir Ísland; og var hin nýja jarðabók sama dag allramildilegast staðfest.
9. Opid brjef s. d. um það, hvernig endurgjalda skuli kostnað þann, er risið hefir af jarðamatinu á Íslandi, og til bráðabyrgða hefir greiddur verið úr jarðabókarsjóði Íslands.

þegar lagaboð þessi hafa verið samin, hafa verið vandlega íhugaðar athugasemdir þær, er alþingi hefir gjört um þau, og hefir sumum þeirra eptir því verið breytt í ýmsu, ýmislegt verið nákvæmar á kveðið og ýmsn við bætt.

Viðvíkjandi þegnlegri uppástungu alþingis árið 1857 um, að lögleidd yrðu á Íslandi með breytingum

lög 2. aprílm. 1855 um innköllun hinna gömlu ríkisorta, skal skýrskotað til auglýsingar frá fjárhagsstjórninni, er út kom 30. júlímánaðar 1860[1]). 1861. 1. Juni.

Eptir þegnlegri uppástungu alþingis höfum Vjer allramildilegast veitt, að almenn lagaboð, þau er virðast vera þess efnis, að þau beri að löggilda á Íslandi, verði hjer eptir lögð fyrir alþingi sem lagafrumvörp á dönsku og íslenzku, hvert lagaboð útaf fyrir sig, með þeim breytingum, er þurfa þykir.

Um lagafrumvarp, er lagt var fyrir alþingi 1859, um laun ýmsra embættismanna á Íslandi, skal þess getið, að eptir að komið var þegnlegt álit alþingis um málið, var frumvarp þetta með nokkrum breytingum, er eptir því voru við það gjörðar, lagt fyrir ríkisþingið; en með því það mætti mótspyrnu á ríkisþinginu, að lögunum yrði framgengt, varð að hætta við málið að sinni.

II.

Um þegnlegar bænarskrár Vors trúa alþingis birtum Vjer þinginu allramildilegast á þessa leið:

1. þarsem alþingi í 1. og 2. niðurlagsatriði í þegnlegri bænarskrá sinni um fiskiveiðar útlendra þjóða við Ísland, m. m., hefir beðið um, að fiskiveiðunum við Ísland verði sjerlegur gaumur gefinn, og að hvenær sem tiltækilegast þyki, verði því farið á flot við stjórnirnar í þeim löndum, þar sem ójafnaðartollur er á fiski, að sá tollur verði af numinn, þá mun stjórnin láta sjer framvegis vera mjög umhugað um þessi atriði. En hvað því næst snertir 3., 4. og 5. niðurlagsatriði bænarskrár þessarar, þá verður ekki uppfyllt sú ósk þingsins, að send verði til landsins smáskip þau, er það bað um, með því herskipastjórnin hefir ekki til slík skip, og það á hinn bóginn yrði óhæfilega dýrt að útvega sjer þau; en bæði skal verða sent til Íslands herskip, svo

[1]) Se foran S. 76—77, samt de der citerede Steder.

1861.
1. Juni.

opt sem því verður við komið, til að hafa gát á útlendum fiskiveiðamönnum, og til að halda reglu við strendur landsins, og svo skal einnig verða annast um, að þegar þess verður æskt, verði á skipum þessum veitt viðtaka hæfilega mörgum Íslendingum, til að læra sjómennsku[1]).

2. Útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um, að löggiltur verði verzlunarstaður á Skjeljavík við Steingrímsfjörð í Strandasýslu, þá verður nú lagafrumvarp um það efni lagt fyrir þingið. En þar sem alþingi enn fremur hefir beðið um, að Straumfjörður í Mýrasýslu einnig verði löggiltur sem verzlunarstaður, þá hefir sú uppástunga ekki orðið tekin til greina, með því ekki hafði verið farið að á löglegan hátt með bænarskrá þá, er um þetta kom til þingsins, er hún ekki var fengin neinni nefnd til meðferðar.

3. Þarsem alþingi í þegnlegri bænarskrá, er frá því kom um fjárkláðann á Íslandi, hefir í 1. kafla niðurlagsatriðanna lýst yfir almennri óánægju yfir ráðstöfunum stjórnarinnar í máli þessu, og jafnvel þótt ástæða til að áskilja, að stjórnin hafi ábyrgð á því, þá er slíkt með öllu ástæðulaust, er því verður ekki neitað, að gjörðar hafa verið þær ráðstafanir, er bezt þóttu við eiga, til að vinna bug á fjárkláðanum, með ráði þeirra manna og yfirvalda, er skyn báru á málið, og kunnugt var um, hvernig ástatt var á landinu. Eigi verður heldur fallizt á, að nauðsynlegar sjeu eður hagfelldar ráðstafanir þær, sem alþingi hefir stungið upp á í II. kafla niðurlagsatriðanna í bænarskrá þessari, og hvað sjer í lagi snertir uppástungu þess um, að sje sýkinni ekki algjörlega út rýmt um nýár 1861, þá verði lagt fyrir alþingi það ár

[1]) Jfr. herom nærmere kgl. Resol. 27. April d. A. foran S. 201—205.

lagafrumvarp um algjörða útrýming sýkinnar, þá getur þetta nú ekki orðið umtalsmál, með því svo má álíta, eptir embættisskýrslum, er komið hafa frá Íslandi, að sýkin sje nú gjörsamlega yfirbugnð. Að öðru leyti mun fulltrúi Vor gefa þinginu bending þá, er með þarf, um nokkur atriði, er miklu varða, en ranghermt var um í þessari bænarskrá[1]). 1861. 1. Juni.

4. Eins og getið er um í Konunglegri auglýsing til alþingis 27. maímánaðar 1857, hefir það verið yfirvegað, hvað tiltækilegast væri að gjöra, til að koma fram málinu um sveitastjórn á Íslandi, og hafa einnig viðburðir verið gjörðir þar að lútandi; en málið hefir þó ekki orðið undir búið á þann hátt, að eptir þegnlegri bænarskrá alþingis verði í þetta skipti lagt fyrir þingið lagafrumvarp um það efni; eigi hefir heldur þótt ástæða til að láta búa til frumvarp til sjerstaklegs lagaboðs um það atriði, sem um er rætt í 3. uppástunguatriði í bænarskránni[2]); því það atriði er óaðgreinanlegur liður í sveitastjórnarmálinu, og á því að skipa fyrir um það í sambandi við sveitastjórnarmálið sjálft; en að öðru leyti munum Vjer hafa það hugfast, jafnskjótt og því verður við komið, að láta leggja fyrir alþing lagafrumvarp um fyrirkomulag á öllu þessu málefni yfir höfuð.

5. Útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um, að verzlunarstaðurinn Akureyri verði gjörður að kaupstað, hefir stjórnin samið lagafrumvarp, er verður lagt fyrir alþing það, er nú fer í hönd.

6. Af hinum sömu ástæðum, sem fulltrúi Vor var látinn birta alþingi því, er síðast var haldið, hefir ítrekuð bæn þingsins um, að stofnaður verði

[1]) Jfr. nærmere herom kgl. Resol. 1. Juni 1861, foran S. 210—213.

[2]) Althinget havde herunder andraget paa, at der maatte blive forelagt næste Althing Forslag til en Lov, hvorved Amtmændenes Raadighed over Amternes Repartitionsfond nærmere bestemmes.

1861. kennsluskóli í Reykjavík handa íslenzkum lögfræðingaefnum, ekki orðið tekin til greina[1]).
1. Juni.

7. Útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um stofnun búnaðarskóla í hverju amti á Íslandi, hefir dómsmálastjórn Vor skrifað til öllum amtmönnunum á Íslandi.

8. Stjórninni hefir ekki þótt nein ástæða til að fallast á þegnlega bænarskrá alþingis um breyting á hjúskaparlögunum, og skal í því efni skýrskotað til þess, sem fulltrúi Vor ljet í ljósi um málið, þá er það var rætt á alþingi[2]).

9. Samkvæmt þegnlegri bænarskrá alþingis höfum Vjer allramildilegast fallizt á, að það sje boðið embættismönnum á Íslandi, þeim er falin er stjórn opinberra sjóða og stofnana, að birta á prenti greinilega og nákvæma reikninga um tekjur og gjöld slíkra sjóða og stofnana svo fljótt, sem verða má, eptir að ársreikningar eru samdir, og að gæta þess, að í hinum næsta reikningi, sem saminn verður eptir að hinir fyrri reikningarnir eru á enda kljáðir, verði gjörð grein fyrir þeim breytingum, er á þeim hafa orðið, þá er útgjört var um þá, og er það einnig samþykkt, að kostnaður sá, er af þessu rís, gjaldist af eign sjálfra sjóðanna og stofnananna[3]).

10. Af þeim ástæðum, sem áður hafa verið birtar alþingi, höfum Vjer ekki fundið ástæðu til að taka til greina þegnlega bænarskrá alþingis um, að gjörðir verði nýir reikningar um hinn íslenzka kollektusjóð m. m.[4])

11. Áður en þegnleg bænarskrá kom frá alþingi 1859

[1]) Jfr. nærmere kgl. Resol. 1. Juni 1861, foran S. 218—221.

[2]) Jfr. herom nærmere kgl. Resol. 2. Marts 1861, foran S. 142—143.

[3]) Jfr. kgl. Resol. 2. Marts 1861, foran S. 144—146.

[4]) Jfr. kgl. Resol. 10. Mai 1861, foran S. 205—207.

um, að sjeð yrði ráð við hallæri, er menn óttuðust á Íslandi, var stjórnin þegar búin að gjöra ráðstafanir þær, er með þurfti í þessu efni, einkum á þann hátt, að sendur var kornforði til þeirra staða, þar sem hættast var við, að skortur mundi verða. 1861. 1. Juni.

12. Útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um gjaldheimtu hins svo nefnda »skatts« á Íslandi, þá hefir það verið boðið amtmönnunum þar að brýna fyrir sýslumönnum þeim, er þeir eiga yfir að bjóða, að fara eptir þeim ákvörðunum, sem stjórnin að undanförnu á ýmsum tímum, einkum í rentukammerbrjefi 28. aprílm. 1832, hefir sett um heimting skattsins; munum Vjer að öðru leiti láta fulltrúa Vorn birta þinginu nákvæmari skýrslu um þær ástæður, er hafa ráðið úrslitum máls þessa.

13. Stjórnarráð Vort fyrir kirkju- og kennslumál hefir skrifað til stiptsyfirvöldunum á Íslandi útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um, að veittur yrði styrkur til að koma upp aptur föllnum ásauðarkúgildum á ljenskirkjujörðum á Íslandi.

14. Þar sem alþingi i þegnlegri bænarskrá hefir beðið um, að málinu um stjórnarfyrirkomulag Íslands í ríkinu verði flýtt þannig, að það geti orðið til lykta leitt svo fljótt, sem mögulegt er, þá er það sjálfsagt að Vjer, eins og sagt er í Konunglegri auglýsing til alþingis 27. maím. 1859, framvegis munum láta Oss vera mjög umhugað um þetta mál og skal þess getið, að þarsem fjárhagsmálið milli Íslands og konungsríkisins er svo nátengt málefni því, er hjer ræðir um, eru gjörðar þær ráðstafanir, er með þarf, til þess að tjeð málefni verði tekið til yfirvegunar[1]).

15. Í því, sem tekið er fram í þegnlegri bænarskrá alþingis um betri læknaskipun á Íslandi, hefir ekki stjórnin fundið ástæðu til að breyta áformi því,

[1]) Jfr. kgl. Resol. 1. Juni 1861, foran S. 221—223.

1861. 1. Juni.

sem hefir verið fyrirhugað um, hvernig skipa skuli læknamálinu, og hefir fulltrúi Vor áður verið látinn birta þinginu aðalatriðin í áformi þessu. En vegna þess, að nú sem stendur er skortur á læknum á Íslandi, þá hefir jafnframt þessu verið álitið vel til fallið, að þangað til nógu mörg útlærð læknaefni fást, verði aðstoðarlæknum veitt tilsögn í læknisfræðinni, einkum hjá landlækni, samkvæmt allrahæstum úrskurði 12. ágústm. 1848, og hefir dómsmálastjórn Vor árið, sem leið, gjört þar að lútandi ráðstafanir. En ef það yrði álitið nauðsynlegt að gjöra frekara til þess að ná tilgangi þessum, þá mundi ekkert verða því til fyrirstöðu, að til bráðabyrgða yrði skotið fje til þessa úr hinum íslenzka spítalasjóði, en rjettast hefir þótt að bíða þess, hvort alþingi þætti ástæða til að bera fram uppástungu í þessu efni.

Þar sem alþingi enn á ný hefir beðið um, að lagt yrði fyrir þingið frumvarp um betri tilhögun á spítalatekjunum, þá skal þess getið, að stjórnin hefir enn eigi fengið frá embættismönnum á Íslandi skýrslur þær og uppástungur um fyrirkomulag máls þessa, sem beðið hefir verið um.

Viðvíkjandi uppástungu þeirri, er kom frá alþingi árið 1857 um, að þeir, sem búnir væru að taka burtfararpróf á prestaskólanum og æsktu tilsagnar í læknisfræði, skyldu eiga kost á að fá slíka tilsögn ókeypis, annaðhvort hjá landlækni eður hjeraðslæknunum, þá hafa þeir fjórir hjeraðslæknar, er látið hafa í ljósi álit sitt um uppástungu þessa (frá landlækninum hefir ekkert álitsskjal komið), verið á því, að það væri óráðlegt að gjöra slíka ráðstöfun, og þar að auki lýst því yfir, að þeir gætu ekki tekizt á hendur að veita tilsögn þá, sem hjer er um rætt; hefir því ekki þótt ástæða til að halda lengra fram í þetta.

Hvað snertir uppástungu, er kom frá alþingi

1857 um, að úr lögum sje numin sú ákvörðun í konungsbrjefi 20. febr. 1750: »að þurfamenn á Vestmannaeyjum skuli njóta þeirra spítalahluta, er falla þar á eyjunum af fuglaveiði og fiska«, þá hefir ekki áðeins sýslumaðurinn á Vestmannaeyjum fastlega verið á móti þessu, heldur hefir og amtmaðurinn ráðið frá, að fallizt væri á þessa uppástungu, og með því teknar hafa verið fram merkar ástæður, þessu áliti til styrkingar, þá hefir þótt rjettast, áður en farið væri lengra út í málið, að láta alþingi fá álitsskjölin til meðferðar, og þannig gefa því færi á að taka málið fyrir á ný[1]). 1861. 1. Juni.

16. Útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um, að út komi lagaboð fyrir Ísland viðvíkjandi hegning fyrir illa meðferð á skepnum, þá verður nú frumvarp um þetta efni lagt fyrir þingið.

17. Með því nauðsynlegt var að útvega ýmsar nákvæmari skýrslur útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um betri sjórn og afnot kristfjárjarða, þá hefir dómsmálastjórn Vor skrifað biskupinum á Íslandi um þetta mál.

18. Út af því, að til alþingis höfðu komið tvær umkvartanir yfir því, að amtmaðurinn í Suðurumdæminu hefði neitað að endurgjalda úr jafnaðarsjóði amtsins þann kostnað, samtals 697 rd. 56 sk., sem íbúar Skaptafellssýslu og Rangárvallasýslu höfðu greitt árin 1857 og 1858 til fjárvarða vegna fjárkláðans, þá hefir alþingi sent stjóruinni þegnlega bænarskrá um, að þetta fje verði sem fyrst endurgoldið hlutaðeigendum. En um þetta efni skal þess getið, að alþingi hefði ekki átt að taka málefni þetta til umræðu, því eptir tilskipun 8. marzm. 1843, 77. gr., á alþingi ekki að gefa gaum bænum og umkvörtunum einstakra manna, og undantekning sú, sem gjörð er frá tjeðri ákvörðun

[1]) Jfr. nærmere kgl. Resol. 1. Juni 1861, foran S. 213—218.

1861.
1. Juni.

í 2. lið greinarinnar getur ekki átt við, þegar eins stendur á og hjer er; því ekki getur verið umtalsmál, að með þessu hafi verið órjettur gjör einstøkum mönnum, og þarf ekki að leiða önnur rök að því, en að ráðstafanir þær, sem varið var til því fje, sem amtmaður hefir neitað að endurgjalda, voru sumpart gjörðar án hans samþykkis og sumpart jafnvel eptir að hann var búinn að lýsa því yfir, að þess væri eigi að vænta, að kostnaðurinn yrði endurgoldinn. Samkvæmt því, sem ákveðið er í 1. lið í þeirri grein alþingistilskipunarinnar, sem að ofan er nefnd, hefði því þingið átt að skjóta málinu frá sjer til úrlausnar hlutaðeigandi yfirvalds.

Til staðfestingar allramildilegustum úrskurðum Vorum, þeim er nú hefir verið getið, höfum Vjer sent yður þessa auglýsing Vora, og heitum Voru trúa alþingi hylli Vorri og Konunglegri mildi.

Gefið í Skoðsborg, 1. dag júnímánaðar 1861.

Vi Frederik den Syvende &c. Vort tro Althing for Vort Land Island, Vor kongelige Hyldest og Naade!

Ligesom Vi af de Forhandlinger, som ere foregaaede ved Althinget i Aaret 1859, med allerhöjeste Tilfredshed have erfaret Vore Althingsmænds Bestræbelser for at befordre Vort og Landets Bedste, saaledes have Vi med allerhöjeste Velbehag modtaget Althingets allerunderdanigste Takadresse i Anledning af, at Vi allernaadigst have bevilget, at den islandske Text af de Love, som udkomme for Island, forsynes med Kongens og vedkommend Ministers Underskrift.

Efter at saavel de Betænkninger, som Vort tro Althing har afgivet over de Samme i Aaret 1859 af Regjeringen forelagte Sager, som og dets övrige Andragender, paa det Nöieste ere blevne prövede, ville

Vi herved allernaadigst give Althinget en samlet Oversigt over de Beslutninger, som i saa Henseende ere blevne tagne. 1861. 1. Juni.

I.

Angaaende de fra Althinget indkomne allerunderdanigste Betænkninger.

Fölgende Anordninger, angaaende hvilke Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning, ere udkomne, nemlig:

1. Plakat af 26. September 1860 angaaende Forandring i Forordningen af 28. Marts 1855 om Sön- og Helligdagenes vedbörlige Helligholdelse paa Island.
2. Plakat af samme Dato om Indförelse af en Afgift af Tomthuse samt af ubebygget Grund i Reykjavik.
3. Forordning af 12. December 1860 angaaende Oprettelsen af en Börneskole i Reykjavik.
4. Plakat af 4. Januar 1861, hvorved Lov af 30. November 1857 angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshusarbeide, med Modifikationer udvides til Island.
5. Plakat af samme Dato, hvorved Lov af 30. November 1857 om Proklamata i Boer, med Modifikationer udvides til Island.
6. Plakat af samme Dato, hvorved Lov af 29. December 1857 om Kvindens Myndighed udvides til Island.
7. Forordning af 15. Marts 1861 om Veivæsenet i Island.
8. Forordning af 1. April 1861 angaaende en ny Jordebog for Island, hvorhos under samme Dato den ny Jordebog er bleven allernaadigst approberet.
9. Plakat af samme Dato angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere forskudsvis udredede i Anledning af den i Island ndförte Jordtaxation.

1861. 1. Juni. Ved Udarbeidelsen af de nævnte Anordninger ere de Bemærkninger, der af Althinget med Hensyn til samme have været fremsatte, bleven tagne under nöieste Overveielse, og have flere af bemeldte Lovbud i Henhold dertil modtaget adskillige Forandringer, nærmere Bestemmelser og Tillæg.

Med Hensyn til den af Althinget i Aaret 1857 gjorte allerunderdanigste Indstilling om, at Loven af 2. April 1855, om Indkaldelse af de gamle Rigsorter, maatte med Modifikationer blive udvidet til Island, henvises til den derom udkomne Bekjendtgjörelse fra Finansministeriet af 30. Juli 1860.

Efter Althingets derom gjorte allerunderdanigste Indstilling have Vi allernaadigst bevilget, at for Fremtiden de almindelige Love, der findes egnede til at gjöres gjældende for Island, forelægges Althinget som Lovudkast, saavel i det danske som islandske Sprog, hver Lov for sig, og med de Forandringer, som deri maatte findes fornödne.

Med Hensyn til det Althinget i Aaret 1859 forelagte Lovudkast om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, bemærkes, at, efter at Althingets allerunderdanigste Betænkning over samme var modtaget, blev bemeldte Lovudkast med nogle, i Henhold hertil foretagne, Ændringer Rigsdagen forelagt; men da Lovens Gjennemförelse mödte Modstand i Rigsdagen, har Sagen derefter maattet stilles i Bero.

II.

Med Hensyn til de af Vort tro Althing indgivne allerunderdanigste Petitioner, ville Vi allernaadigst have Fölgende tilkjendegivet Thinget:

1. Forsaavidt der i den af Althinget indgivne allerunderdanigste Petition angaaende fremmede Nationers Fiskeri under Island m. v., under Nr. 1 og 2 er andraget paa, at der maatte blive skjænket Fiskerierne under Islands Kyster særlig Opmærk-

somhed, og at der, naar Saadant anses mest beleiligt, maa indledes Underhandlinger med de Landes Regjeringer, hvor Differentialtold med Hensyn til Udförelsen af Fisk finder Sted, om, at bemeldte Told maatte blive afskaffet, da ville disse Punkter fremdeles være Gjenstand for Regjeringens særdeles Opmærksomhed. Hvad dernæst Indstillingspunkterne 3 til 5 i den nævnte Petition angaar, da kan Althingets Önske om Opsendelse af de af Samme begjærte Kuttere ikke opfyldes, da Marinen ikke besidder saadanne Fartöier, og deres Anskaffelse vilde være forbunden med uforholdsmæssige Bekostninger; men ligesom et Krigsskib, saa hyppigt som Omstændighederne tillade det, skal blive sendt til Island for at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og overholde Orden ved Landets Kyster, saaledes vil der ogsaa blive sörget for, at et passende Antal Islændere tages ombord paa disse Skibe for at uddannes til Sömænd, naar Saadant maatte önskes. 1861. 1. Juni.

2. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Petition om Avtorisation af et Handelssted paa Skeljavik ved Steingrimsfjorden i Stranda Syssel, vil et Lovudkast nu blive Althinget forelagt. Forsaavidt Althinget endvidere har andraget paa, at Straumfjord i Myra Syssel ligeledes maatte blive avtoriseret som Handelssted, da har der ikke kunnet tages Hensyn til denne Indstilling, eftersom det til Thinget herom indkomne Andragende ikke har været behandlet paa anordningsmæssig Maade, idet samme ikke har været undergivet nogen Behandling i en Komite.

3. Naar Althinget i den af Samme indgivne allerunderdanigste Petition, angaaende Faareskabssygdommen paa Island, under I. har udtalt en almindelig Misbilligelse af Regjeringens Foranstaltninger i denne Sag, og endog har fundet sig

1861.
1. Juni.

foranlediget til at reservere Ansvar for Regjeringen i bemeldte Henseende, da har hertil ikke været nogensomhelst Föie; idet det er umiskjendeligt, at der, efter Overlæg med sagkyndige, med de lokale Forhold bekjendte, Mænd og Avtoriteter, ere trnfne de hensigtsmæssigste Foranstaltninger til Sygdommens Bekjæmpelse. Ligesaalidt kan Nödvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af de af Althinget under II. i den nævnte Petition foreslaaede Foranstaltninger erkjendes, og hvad i Særdeleshed angaar Althingets Forslag om, at der, hvis Sygdommen ikke maatte være fuldkommen udryddet ved Begyndelsen af Aaret 1861, maa blive forelagt det i dette Aar sammentrædende Althing et Lovndkast angaaende Sygdommens totale Udryddelse, da vil der ikke kunne blive Spörgsmaal herom, eftersom Sygdommen, efter de fra Island modtagne officielle Indberetninger, maa antages nn at være fuldstændig beseiret. Iövrigt vil der med Hensyn til nogle væsentlige faktiske Urigtigheder, som forekomme i den omhandlede Petition, blive gjort Thinget fornöden Meddelelse gjennem vor Kommissarius.

4. Som i den allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget af 27. Mai 1857 anfört, har det været taget under Overveielse, hvorledes Sagen om Kommunalvæsenets Ordning paa Island kunde være at fremme paa den hensigtsmæssigste Maade, ligesom hertil sigtende Skridt ogsaa ere foretagne. Sagen har imidlertid ikke kunnet forberedes saaledes, at der, efter Althingets derom gjorte allerunderdanigste Andragende, har kunnet forelægges Thinget et Lovudkast desangaaende i dets forestaaende Samling, ligesom der ikke er funden Anledning til at lade udarbeide Udkast til et særskilt Lovbud angaaende det i Althingets heromhandlede Petition under Nr. 3 ommeldte enkelte

Punkt, der er et integrerende Led af Kommunalsagen og derfor bör ordnes i Forbindelse med denne; men iövrigt ville Vi være betænkt paa, saasnart Forholdene tillade det, at lade Thinget forelægge et Udkast til denne Sags Ordning i det Hele. 1861. 1. Juni.

5. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Andragende om, at Handelsstedet Akureyri maa blive oprettet til en Kjöbstad, er af Regjeringen udarbeidet et Lovudkast til Forelæggelse for det nu sammentrædende Althing.

6. Af Grunde, som bleve Althinget meddelte gjennem Vor Kommissarius i dets sidste Möde, har Althingets gjentagne Andragende om Oprettelse af en Dannelsesanstalt i Reykjavik for vordende juridiske Embedsmænd i Island, ikke kunnet tages til Fölge.

7. I Anledning af den af Althinget indgivne allerunderdanigste Petition om Oprettelse af en Landboskole i hvert af Landets Amter, er af Vort Justitsministerium indledet Brevvexling med samtlige Amtmænd i Island.

8. Der er ikke fundet nogen Anledning til at gaa ind paa det af Althinget indgivne allerunderdanigste Andragende om Forandring i Lovgivningen om Ægteskab, i hvilken Henseende henvises til de Udtalelser, som fra Vor Kommissarius derom ere fremkomne under Sagens Behandling paa Althinget.

9. I Henhold til Althingets derom indgivne allerunderdanigste Andragende have vi allernaadigst bifaldet, dels at det paalægges de Embedsmænd i Island, hvem Bestyrelsen af offentlige Kasser og Stiftelser er betroet, at bekjendtgjøre ved Trykken tydelige og nøiagtige Regnskaber over Kassernes og Stiftelsernes Indtægter og Udgifter, det Første ske kan efter at Aarsregnskabet er aflagt, samt

1861.
1. Juni.

paase, at de ved Regnskabernes endelige Afgjörelse fremkomne Forandringer i deres Resultater optages i det næste Regnskab, der aflægges efter at Afgjörelsen har fundet Sted, dels at de Omkostninger, som herved foranlediges, udredes af vedkommende Kassers og Stiftelsers Midler.

10 Af de Grunde, som allerede tidligere ere blevne Althinget meddelte, have Vi ikke fundet Anledning til at gaa ind paa Althingets allerunderdanigste Petition angaaende en ny Opgjörelse af den islandske Kollekts Status m. v.

11. Allerede forinden der fra Althinget i Aaret 1859 indkom et allerunderdanigst Andragende om, at en i Island befrygtet Hungersnöd maatte söges forebygget, var der af Regjeringen truffet de i saa Henseende fornödne Foranstaltninger, navnligen ved Opsendelse af Kornforsyninger til de Steder, hvor Mangel befrygtedes at ville indtræde.

12. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Petition angaaende Opkrævningen af den saakaldte »Skat« paa Island. er det blevet Amtmændene sammesteds paalagt, at indskjærpe de dem underordnede Sysselmænd, at holde sig de af Regjeringen til forskjellige Tider, og navnligen ved Rentekammerskrivelse af 28. April 1832, foreskrevne Bestemmelser angaaende Skattens Opkrævning efterrettelige, og vil der iövrigt gjennem Vor Kommissarius blive givet Althinget nærmere Underretning om de Grunde, der have gjort sig gjældende ved Afgjörelsen af denne Sag.

13. Angaaende den af Althinget indgivne allerunderdanigste Petition om, at der af Statskassen maatte bevilges en Understöttelse til Retablering af de paa Beneficiarkirkegodset i Island bortdöde Faarekvilder, er Brevvexling af vort Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet indledet med Stiftsövrigheden i Island.

14. Forsaavidt Althinget i en allerunderdanigst Petition har andraget paa, at Sagen om Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet maatte blive saaledes fremskyndet, at den snarest muligt kan finde endelig Afgjörelse, da er det en Selvfölge, at Vi i Henhold til hvad der er udtalt i den allernaadigste Bekjendtgjörelse af 27. Mai 1859, fremdeles ville have Vor særdeles Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, hvorhos bemærkes, at der med Hensyn til den Betydning, der for det omhandlede Anliggendes Vedkommende maa tillægges Spörgsmaalet om Islands finantsielle Forhold til Kongeriget, ere foretagne de fornödne Skridt til bemeldte Spörgsmaals Behandling. 1861. 1. Juni.

15. I hvad der er fremkommet i Althingets allerunderdanigste Petition angaaende en bedre Ordning af det islandske Medicinalvæsen, er der ikke fundet Grund til at afvige fra den lagte Plan til denne Sags Ordning, hvoraf Grundtrækkene allerede have været Althinget meddelte gjennem Vor Kommissarius. Men ved Siden heraf er det, med Hensyn til den for Tiden stedfindende Mangel paa Læger i Island, anset hensigtsmæssigt, at der, indtil tilstrækkeligt Antal Kandidater kan erholdes, oplæres Hjælpelæger, navnligen af Landfysikus, i Henhold til allerhöieste Resolution af 12. August 1848, i hvilken Henseende Vort Justitsministerium i forrige Aar har truffet de fornödne Foranstaltninger. Forsaavidt det imidlertid maatte anses nödvendigt, at fremme dette Formaal paa en mere virksom Maade, vilde der ikke være noget imod, at der til nævnte Öiemed blev ydet et midlertidigt Tilskud af den islandske Medicinalfond, men det er anset rettest at afvente, at Althinget maatte finde sig foranlediget til at fremkomme med et Forslag i bemeldte Henseende.

Forsaavidt Althinget derhos gjentagende har

1861.
1. Juni.

andraget paa, at der maatte blive forelagt Samme et Udkast om en bedre Administration af Hospitalernes Indtægter, bemærkes, at de begjærte Oplysninger og Forslag til Sagens Ordning fra Embedsmændene i Island, endnu ikke ere modtagne.

Med Hensyn til den af Althinget i Aaret 1857 gjorte Indstilling om at de, der, efter at have bestaaet Afgangsexamen ved Pastoralseminariet, önske at faa Undervisning i Lægevidenskaben, maatte uden Betaling kunne erholde samme enten hos Landfysikus eller Distriktslægerne, have de 4 Distriktslæger, der have yttret dem over dette Forslag (fra Landfysikus er derimod ingen Erklæring indkommen), erklæret, dels at Foranstaltningen vilde være uhensigtsmæssig, dels at de ikke kunne paatage dem den heromhandlede Undervisning, og der er derfor ikke fundet Anledning til at foretage Videre i denne Henseende.

Hvad angaar den af Althinget i Aaret 1857 fremsatte Indstilling om, at den i Reskript af 20. Februar 1750 indeholdte Bestemmelse: »at de paa Vestmannöerne faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst maa tilfalde de Fattige der paa Öerne«, maatte blive ophævet, da har ikke blot Sysselmanden paa Vestmannö bestemt erklæret sig herimod, men vedkommende Amtmand har ogsaa fraraadet at tage denne Indstilling til Fölge, og da der til Stötte herfor ere anförte vægtige Grunde, er det anset rettest, forinden Videre foretages, at gjöre Althinget bekjendt med Indholdet af de nævnte Erklæringer, og saaledes give Samme Leilighed til at yttre sig nærmere over det heromhandlede Spörgsmaal.

16. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Petition om, at der maatte udkomme en Lov for Island angaaende Straf for Dyrplageri, vil et Udkast om denne Materie nu blive Thinget forelagt.

17. Da det var nödvendigt at tilveiebringe forskjellige

nærmere Oplysninger i Anledning af den af Althinget indgivne allerunderdanigste Petition om en hensigtsmæssigere Benyttelse af de saakaldte Kristfæjorder i Island, er af Vort Justitsministerium Brevvexling herom indledet med Biskoppen i Island. 1861. 1. Juni.

18. I Anledning af 2de til Althinget indkomne Besværinger over, at Amtmanden i Sönderamtet havde afslaaet at refundere af vedkommende Amtsrepartitionsfond de Udgifter, tilsammen 697 Rd. 56 Sk., som i Aarene 1857 og 1858 ere udredede af Indbyggerne i Skaptafells og Rangarvalla Sysseler til Vagthold i Anledning af Skabsygdommen blandt Faarene, har Althinget indgivet et allerunderdanigst Andragende om, at bemeldte Belöb maatte blive erstattet Vedkommende snarest muligt.

Med Hensyn hertil bemærkes, at Althinget ikke har havt Föie til at tage denne Sag under Behandling; thi efter Forordning 8. Marts 1843 § 77 har Althinget ikke at befatte sig med Enkeltes Ansögninger og Besværinger, og den Undtagelse, som herfra er gjort i den nævnte §s 2det Membrum, kan ikke komme til Anvendelse med Hensyn til det heromhandlede Tilfælde. Her kan nemlig ikke være Spörgsmaal om Forurettelse, udövet mod enkelte Individer, allerede af den Grund, at de Foranstaltninger, der have foranlediget de Udgifter hvis Refusion er nægtet af Amtmanden, ere blevne udförte dels uden hans Samtykke, dels endog efter at det af ham var tilkjendegivet, at Udgifterne ikke kunde ventes erstattede. Sagen burde derfor, overensstemmende med den i fornævnte §s 1. Membrum givne Regel, været henvist til vedkommende Avtoritets Afgjörelse.

Til Bekræftelse paa foranstaaende allernaadigst

1861. meddelte Resolutioner, have vi udfærdiget denne Vor
1. Juni. Kundgjörelse og forblive Vort tro Althing i Kongelig Naade bevaagen.

Givet paa Skodsborg, den 1. Juni 1861.

1. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse til Anskaffelse af en Strömpevæv.** Kjöbenhavn, den 1. Juni 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1166. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 485—486.

Paa en af Indenrigsministeriet derom allerunderdanigst nedlagt Forestilling, har det behaget Hans Majestæt Kongen at forunde Bonden Ólafur Guðmundsson af Einarsnes i Myra Syssel en Understöttelse af indtil 230 Rd. til Anskaffelsen af en Strömpevæv, dog paa Vilkaar, at han forpligter sig til uden Betaling at oplære Andre paa Island i Strömpevæveriet, samt at give Enhver paa bemeldte Ö, som maatte önske det, fornöden Lejlighed til at se og eftergjöre Væven.

Da den Paagjældende nu igjennem Amtmanden over Islands Vestamt har tilstillet Ministeriet sin egenhændige Forpligtelse i ovenanförte Henseende og derhos yttret Önske om, at Væven maatte blive opsendt til Reykjavik, skulde man herved tjenstligst tilstille Herr Stiftamtmanden merbemeldte Jernströmpevæv med Tilbehör i en Kasse mrkt. O. G. foruden 3 Stykker Egetræs Fodstykker med samme Mærke, idet man lige tjenstlig skulde anmode Dem om behageligen at ville foranstalte samme overleveret til fornævnte Ólafur Guðmundsson, hvis Tilstaaelse for Modtagelsen udbedes hertil indsendt.

Det tilföies, at man under D. D. har underrettet Amtmanden over Islands Vestamt om Vævens Afsendelse med Postskibet.

Justitsministeriets Skrivelse til kgl. Kommissarius Amtmand Melsted ang. **de for Kongeriget Danmark i Aarene 1859 og 1860 udkomne almindelige Love** m. m. Kjöbenhavn, den 1. Juni 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1170. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 486. 1861. 1. Juni

Hoslagt undlader man ikke at tilstille Hr. Amtmanden som kgl. Kommissarius ved Althinget et Exemplar af de i Aarene 1859 og 60 for Kongeriget Danmark udkomne almindelige Love m. m., for at Althinget kan gives Leilighed til at tage under Overveielse, hvorvidt disse Love maatte egne sig til at udvides til Island, idet man derhos bemærker, at Ministeriet i alt Fald ikke for Tiden har fundet Anledning til at forelægge nogen af de ommeldte Love som Lovudkast i Henhold til allerhöjeste Resolution af 4. Januar d. A.[1]).

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **den Fremgangsmaade, der vil være at iagttage ved Forandring i Kommunebidrags Paaligning i Kjöbstaden Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 21. Juni 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1197. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 487—488. 21. Juni.

Borgerrepræsentanterne for Reykjavik Kjöbstad have i et med Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 29. November f. A. hertil indkommet Andragende besværet dem over, at De har nedsat det Kjöbmand W. Fischer og Tomthusmand Jón Þórðarson paalignede Kommunebidrag for Aaret 1860, og da de ikke have fundet, at den ved denne Leilighed brugte Fremgangsmaade er overensstemmende med Forskrifterne

[1]) Se kgl. Bekjendtgjörelse 1. Juni 1861, I.

1861. i Kommunalordningen af 27. November 1846 § 21,
21. Juni. have de udbedt dem Ministeriets Resolution angaaende efternævnte Punkter:

1, Om ikke enhver Skatteyder, der maatte finde sig foranlediget til at före Anke over de ham paalignede kommunale Skatter, i den Henseende bör holde sig til Bestemmelsen i Kommunalanordningens § 21 2. Passus, ved at indgaa med Besværing herover til Byfogden, istedetfor direkte og initiativt til Amtet; samt om ikke Kommunalbestyrelsen under modsat Fremgangsmaade maa anses berettiget til at undslaa sig for at tage Besværingen under Overveielse;

2, om ikke Kommunalbestyrelsens Afgjörelse af slig Anke, det være sig enten en ved Besværingen foranlediget Nedsættelse af den paalignede Skat, eller denne ogsaa anses for ubegrundet, bör tilkjendegives vedkommende Yder, forinden Amtmanden uden en ny Anledning fra Vedkommendes Side indlader sig paa at resolvere i samme;

3, om ikke enhver Kjöbmand, som i Reykjavik lader et Handelsetablissement bestyre ved en Faktor paa sine Vegne, i Henseende til den aarlige Skatteligning er underkastet Bestemmelsen i Kommunalanordningens § 21, ligefulgt uagtet Vedkommende selv er bosat i Udlandet eller udenfor Reykjavik, saaledes, at hvis ikke hans Handelsfaktor inden lovbestemt Tidsfrist indgaar med Besværing over de Kjöbmanden paalignede Skatter, da selve Kjöbmandens efter samme Tidsfrists Udlöb indgivne Besværing ikke bör komme i Betragtning,

og 4, om ikke enhver af Amtet i Henhold til bemeldte §s 2. Passus afgiven Resolution, for at kunne rokke den anordningsmæssige Skattelignings Lovskraft for denne eller for hin Skatteyders Vedkommende, bör være afsagt i Form af sædvan-

lige Övrighedsresolutioner med motiveret Konklusion, hvorimod det maatte anses mindre anvendeligt at udtale den som Övrighedsanskuelse eller Övrighedsskjön. 1861. 21. Juni.

I Gjensvar herpaa skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligst meddele, at medens de under Nr. 1 og Nr. 2 opkastede Spörgsmaal maa besvares bekræftende, hvorved det under Nr. 1 anförte subsidiære Spörgsmaal bortfalder, maa det under Nr. 3 anförte Spörgsmaal, der rettere burde stilles saaledes: »om Undladelsen af inden den lovbestemte Frist, i hvilken Ligningen henligger til almindeligt Eftersyn, at anke over Skattenedsættelsen, medförer Fortabelse af Vedkommendes Ret i saa Henseende«, derimod besvares benægtende, da der ikke i Anordningen tillægges bemeldte Frist en saadan præklusiv Virkning og Ligningens Udlæggelse heller ikke kan anses overflödig, fordi den ikke har slig Virkning. Derimod bör der med Hensyn til de Kontribuenter, som först fremkomme med deres Besværinger efter Fristens Udlöb forholdes overensstemmende med Indholdet af Kanc. Skriv. af 20. Oktober 1838, saaledes at de forelöbig svare det Bidrag, hvortil de ere ansatte, imod at det, som de ved endelig Afgjörelse omsider maatte befindes at være afkrævet formeget, likvideres i deres Udgifter for det fölgende Aar. Hvad endelig angaar det under Nr. 4 opkastede Spörgsmaal, da kan der ikke med Hensyn til den Form, hvorunder Amtet afgiver sine Resolutioner, stilles anden Fordring end den, at det af samme tilstrækkelig fremgaar, hvilken Bestemmelse Amtmanden har taget, og for de foreliggende Tilfældes Vedkommende er det i saa Henseende Fornödne fyldestgjort ved de fra Amtmandens Side stedfundne Tilkjendegivelser.

1861. 3. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Forandring i kgl. Resolution** af 25. September 1854 om **Nedlæggelse af Hofstaðir og Flugumýri Præstekald.** Kjöbenhavn, den 3. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1215. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 489—490.

Ved at meddele, at der i Foraaret 1860 er blevet tilstillet Islands Stiftsövrighed en Gjenpart af et hertil direkte indsendt Andragende, hvori en Del Medlemmer af Hofstaðir og Flugumýri Menigheder inden Skagafjords Syssel anholde om, at den i allerhöieste Resolution af 25. September 1854 bestemte Nedlæggelse af det nævnte Præstekald og sammes Kombination med Miklabæ og Hólúm-Viðvík Præstekald i samme Syssel, maa blive tilbagekaldt, har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed i behagelig Skrivelse af 18. November f. A. (hertil indkommen den 27. Mai sidstleden) begjært Ministeriets Tilkjendegivelse, om der tör ventes nogen Forandring i den anförte allerhöieste Resolution, idet De have bemærket, at de Grunde, der i sin Tid motiverede den ved samme trufne Foranstaltning, formentligen ere aldeles fyldestgjörende, og at de aldeles ikke var bleven svækkede ved det i Supplikanternes Andragende Anförte.

Idet man i denne Anledning skal bemærke, at det omhandlede Andragende först er indkommet til Ministeriet med en Skrivelse fra Althingsmand Gísli Brynjúlfsson af 28. Mai d. A., skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Andragerne tjenstligst melde, at det Ansögte ikke kan bevilges.

3. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden og Biskoppen over Island, ang. **Understöttelse til Udgivelsen af en Lærebog**

i den almindelige og islandske Kirkeret. Kjöbenhavn, den 3. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1213. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 489. 1861. 3. Juli.

At Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Anledning af det med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds Erklæring af 2. Mai sidstleden hertil indkomne Andragende, har tilstaaet Assessor i den islandske Landsoverret, Jón Pjetursson, en Understöttelse af 200 Rd. til at udgive i Trykken en Lærebog i den almindelige og islandske Kirkeret, det skulde man herved tjenstligst meddele Dem til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende med Tilföiende, at Landfogden i Island herfra under D. D. er tillagt fornöden Ordre til af Islands Jordebogskasse at udbetale ovennævnte Belöb paa Stiftsövrighedens nærmere Rekvisition og imod Assessor Jón Pjeturssons Kvittering.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Fremgangsmaaden ved Uddelingen af den de fattigste Præsteenker i Island bevilgede Understöttelse.** Kjöbenhavn, den 3. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1208. 3. Juli.

I behagelig Skrivelse af 6. Mai sidstl., har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed forespurgt, om det med Hensyn til Uddelingen af det ved Finansloven bevilgede Belöb til Understöttelse for de fattigste Præsteenker i Island, der hidtil har udgjort 300 Rd., men ved Finansloven for indeværende Aar er blevet forhöiet til 400 Rd., bör have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, hvorefter en Trediedel af dette Belöb uddeles af Biskoppen i Island i Forening med Amtmanden over Nord- og Östamtet, til

1861. de fattigste Præsteenker i forrige Holum Stift, hvor-
3. Juli. imod de övrige to Trediedele uddeles af Islands Stiftsövrighed til de fattigste Præsteenker i forrige Skálholts Stift, eller om der ikke bör ske den Forandring i den ommeldte Fremgangsmaade, der hidrörer fra en Tid, da Island var inddelt i to Stifter, at hele Belöbet for Fremtiden uddeles af Stiftsövrigheden til de fattigste Præsteenker i Landet, under Hensyn til de af vedkommende Provster gjorte Indberetninger, uden at der vilde være at tage Hensyn til, om de vare bosatte i den Del af Landet, der tidligere udgjorde det ene eller det andet Stift, hvorfor De have tilföiet, at dersom det fremdeles skulde forblive ved den ommeldte hidtil brugte Fremgangsmaade, vilde det berörte ved indeværende Aars Finanslov bevilgede Tillæg af 100 Rd. aarlig selvfölgelig være at uddele paa samme Maade og navnligen saaledes, at ⅓ Del deraf filfaldt forrige Holum Stift.

Foranlediget heraf skulde Man til behagelig Efterretning tjenstligst melde, at det for indeværende Aars Vedkommende bör med Hensyn til Pengenes Udbetaling have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Praxis, der er hjemlet ved Kancelliskrivelse af 1. Oktober 1803, samt at der ikke haves Noget at erindre imod, at de 100 Rd., hvormed Belöbet er forhöiet ved Finansloven for indeværende Aar, fordeles saaledes, som af Dem er anført. Om hvorledes der i denne Henseende bliver at forholde i Fremtiden, ville De derimod kunne forvente i sin Tid at modtage nærmere Resolution.

4. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island om **Indbetaling i Statskassen af de Justitskassen ved Höiesteretsdomme i islandske Sager tillagte Belöb.** Kjöbenhavn, den 4. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1219. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 491.

Af den i Gjenpart vedlagte Skrivelse vil Herr Stiftamtmanden behageligen erfare, at det 2. Revisionskontor for Kongeriget har henledet Ministeriets Opmærksomhed paa, at de ved Höiesteretsdomme i islandske Sager »Justitskassen« tillagte Belöb, i den senere Tid ere blevne indbetalte til den islandske Justitskasse, medens de altid tidligere indbetaltes i Islands Jordebogskasse. 1861. 4. Juli.

Da der nu efter Ministeriets Formening ikke kan være nogen Tvivl om, at de ved Höiesteretsdomme »Justitskassen« tillagte Belöb bör indflyde i den almindelige Justitskasse og ikke i den særlige islandske Justitskasse, naar saadant ikke udtrykkelig er bestemt ved Dommen, skulde man tjenstl. anmode Herr Stiftamtmanden om, ikke blot for Fremtiden at iagttage, at de omhandlede Belöb i paakommende Tilfælde blive udbetalte i Islands Jordebogskasse, men ogsaa om behageligen at ville drage Omsorg for, at de Belöb, som efter Revisionskontorets foranförte Skrivelse feilagtigen ere blevne indbetalte i den islandske Justitskasse, ialt 27 Rd., snarest mulig blive Jordebogskassen tilbagebetalte.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Benyttelsen af de Kjöbmændene i Reykjavik tilhörende Skibsbroer.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1239. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 491—492. 5. Juli.

Ved at fremsende den i Afskrift hermed fölgende Skrivelse fra Grosserer J. C. Knudtzon, hvori han paa egne og Kjöbmand C. F. Siemsens Vegne tilbyder det Offentlige uden Betaling Brugen af de dem tilhörende Skibsbroer i Reykjavik By, skulde man tjenstligst overlade til Herr Stiftamtmanden, efter desangaaende at have indhentet Erklæring fra Havnekommissionen i

1861. bemeldte By, at afgjöre, hvorvidt der desuagtet maatte
5. Juli. findes Anledning til at bevilge det i Deres Skrivelse af 24. November f. A. omhandlede Bidrag af 50 Rd. aarlig af ovennævnte Bys Havnekasse til Vedligeholdelse af en af Kjöbmand W. Fischer m. Fl. opfört Landingsbro, imod at det Offentlige erholder fri Afbenyttelse af samme.

5. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Ophævelsen af den i Reykjavik oprettede interimistiske veterinære Sundhedskommission.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1234. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 492.

Da det efter hvad der er oplyst i Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 23. Marts sidstl., saavel som i den med samme hertil indkomne Indberetning fra den i Reykjavik oprettede interimistiske veterinære Sundhedskommission maa antages at Faareskabssygdommen har ophört at grassere i Island, vil bemeldte Kommission i Overensstemmelse med sammes i fornævnte Indberetning derom yttrede Önske, nu være at ophæve.

Ved til behagelig Efterretning og Iagttagelse af det videre Fornödne herom at meddele Dem Underretning, skulde man forsaavidt Kommissionen i merbemeldte Indberetning har fremfört forskjellige Anker over, at Sagen ikke har nydt den Understöttelse fra de lokale Avtoriteter, blandt Andet ogsaa Stiftamtets Side, som det vilde have været önskeligt, ikke undlade tjenstl. at tilföie, at Ministeriet finder, at de af Kommissionen imod Deres Forhold i denne Sag, der i det Hele maa billiges, fremförte Anker ere ubeföiede.

Naar Kommissionen er bleven ophævet, forventer man at modtage Herr Stiftamtmandens Indberetning herom[1]).

[1]) Under samme Datum er der udgaaet en Bekjendtgjörelse til de övrige Amtmænd om denne Skrivelses Indhold.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene over Island, ang. **Specifikation af Syssel-Intraderne ved disses Indbetaling i Jordebogskassen eller Finantshovedkassen.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1231. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 492—493. 1861. 5. Juli.

Da der af Statsrevisoratet idelig föres Anke over, at de af Syslerne i Island faldende Indtægter ikke ere behörig detaillerede, skulde man herved, i Forbindelse med det islandske Departements Skrivelse af 22. Juli 1857, tjenstl. have Dem anmodet om at ville indskjærpe, og i fornödent Fald ved Anvendelse af passende Mulkter fremtvinge, at Sysselmændene i de Dem betroede Amter nöie holde sig Bestemmelserne i Indenrigsministeriets Skrivelse af 13. Januar 1854 efterrettelige, hvorved det er paalagt bemeldte Embedsmand, i de Angivelser, hvormed Indbetalinger af Sysselafgifter til Islands Jordebogskasse afgives, at specificere, paa hvilke Afgifter og for hvilket Aar enhver Indbetaling sker, ligesom ogsaa, forsaavidt Afgifternes Belöb klareres ved Anvisning paa et Handelshus i Danmark, at specificere Afgifterne i den Skrivelse hvormed Anvisningen tilstilles vedkommende Ministerium.

Justitsministeriets Skrivelse til kgl. Kommissarius ved Althinget, Amtmand Melsted, ang. **Udredelse af Omkostninger ved Trykningen af Althingstidenden.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1261. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 493—494. 5. Juli.

Som af det Indsluttede nærmere vil erfares, har Formanden for det i Aaret 1859 afholdte Althing, examinatus juris Jón Guðmundsson vægret sig ved at

1861. anvise til Udbetaling af Islands Jordebogskasse, som
5. Juni. andre Udgifter i Anledning af Althinget et Restbelöb af 705 Rd. 21 Sk. af Omkostningerne for Trykningen af Althingstidenden for det nævnte Aar, idet han har forment, at dette Belöb, paa Grund af Misligholdelse fra det islandske Stiftsbogtrykkeris Side af den om Tidendens Trykning indgaaede Overenskomst, burde nedsættes med i det Mindste 200 Rd.; men da Stiftsbogtrykkeriets Bestyrelse ikke har troet at burde gaa ind herpaa, og der iövrigt ikke har kunnet opnaas Enighed mellem de Paagjældende i den ommeldte Henseende, har saavel Stiftsövrigheden i Island som fornævnte J. Guðmundsson andraget Sagen for Ministeriet.

Idet Ministeriet i denne Anledning bemærker, at den Medvirkning til Offentliggjörelsen af Althingets Forhandlinger, der i Althingsforordningen af 8. Marts 1843 § 78 2det Mbr. er tillagt Thingets Præsident, indskrænker sig til Althingstidendens Udarbeidelse, medens det ifölge §ens 1ste Stykke er den kgl. Kommissarius, der har at sörge for sammes Udgivelse, skulde man, ved hoslagt at fremsende Sagens Akter, tjenstl. anmode Hr. Amtmanden som kgl. Kommissarius ved Althinget om, i Henhold til nysnævnte Lovbestemmelse behagel. at ville drage Omsorg for Ordningen af dette Anliggende, samt i sin Tid derom meddele Ministeriet Underretning.

Bilagene bedes remitterede.

5. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Erlæggelse af Lysetold til Reykjavík Domkirke.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1254. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 494.

Foranlediget af det med Herr Stiftamtmandens

behagelige Skrivelse af 21. April f. A. hertil indsendte Andragende, hvori Adjunkt ved Reykjavik lærde Skole Jónas Guðmundsson anholder dels om Fritagelse for at erlægge Lysetold til Domkirken, saalænge han hverken etablerer Husholdning eller erhverver en tiendebar Kapital, dels om Erstatning for den af ham siden Aaret 1856 erlagte Lysetold, skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Andrageren tjenstligst melde, at Ministeriet ikke finder sig beföiet til at fritage ham for Lysetold, men at Spörgsmaalet om hans Forpligtelse i saa Henseende iövrigt henhörer under Domstolenes Afgjörelse. 1861. 5. Juli.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Meddelelse af Bevilling til at drive Gjæstgiveri i Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1240. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 495. 5. Juli.

Efter at have modtaget de med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 28. Februar d. A. hertil indsendte Betænkninger fra Byfogden og Kommunalbestyrelsen i Reykjavik Kjöbstad, om der maatte være Anledning til at meddele forhenværende Vært paa det saakaldte »Hotel Skandinavien«, N. Jörgensen, Bevilling til at drive Gjæstgiveri og Værtshushold paa et andet Sted i bemeldte Kjöbstad m. m., skulde man til behagel. Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligst melde, at der efter de oplyste Omstændigheder maa af Amtet meddeles bemeldte Jörgensen en saadan Bevilling paa sædvanlige Vilkaar, hvorom han har andraget i den hermed fölgende Ansögning.

1861. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
5. Juli. over Island, ang. **Refusion af Omkostninger ved en lösladt Fanges Hjemsendelse til Island.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1262. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 496.

Da Amtmanden over Islands Nord- og Östamt har vægret sig ved ifölge Deres Begjæring at lade udbetale af vedkommenbe Fattigkasse et Belöb af 13 Rd. 88 Sk. i Refusion til Kjöbenhavns Politikasse for Omkostninger ved lösladt Fange Jónas Sígfússons Hjemsendelse til Island i Aaret 1859, idet han har forment, at dette Belöb vilde være at afholde af Islands Justitskasse, har Herr Stiftamtmanden, næst at bemærke, at det hidtil har været Praxis i Sönderamtet, at Udgifter af den ommeldte Beskaffenhed afholdes af Vedkommendes Forsörgelseskommune, i behagelig Skrivelse af 21. Marts sidstl. begjært Ministeriets Resolution, om ikke de heromhandlede Omkostninger bör udredes paa nysnævnte Maade, og saaledes ere Justitskassen uvedkommende.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligst melde, at da det ved Kancelliskrivelse af 6. November 1845 er bestemt, at Bekostningerne ved lösladte Forbryderes Hjemsendelse til Island indtil Videre skulle udredes af den islandske Justitskasse, ville de ovennævnte ved Jónas Sígfússons Hjemsendelse foranledigede Udgifter være at refundere af bemeldte Kasse, hvorom man under D. D. har meddelt Amtmand Havsten fornöden Underretning.

5. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Tilbagebetalingen af et Skagefjords Syssel til Forebyggelse af**

Hungersnöd ydet Laan. Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1228. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 496—497. 1861. 5. Juli.

Foranlediget af det med Herr Amtmandens behagelige Skrivelse af 18. Februar sidstl. hertil indkomne Andragende, hvori Sysselmand i Skagafjords Syssel, E. Briem, dels har anholdt om Eftergivelse af et Belöb af 80 Rd. af det bemeldte Syssel ved Tillægsbevillingsloven af 31. Marts f. A. bevilgede Laan af 5400 Rd. til Forebyggelse af en befrygtet Hungersnöd, dels har forespurgt, om nogen yderligere Udsættelse med Laanets Tilbagebetaling vil kunne meddeles paa Grund af enkelte Kommuners Fattigdom, skulde man til behagel. Efterretning og Bekjendtgjörelse for bemeldte Embedsmand tjenstl. melde, at ligesom den ansögte Eftergivelse ikke kan bevilges, saaledes ser man sig heller ikke istand til at bevirke nogen yderligere Henstand med Laanets Tilbagebetaling, end der blev fastsat ved sammes Bevilgelse, og man forventer derfor, at Herr Amtmanden vil lade det være Dem magtpaaliggende, at de i Justitsministeriets Skrivelse af 17. April f. A. omhandlede Betingelser, hvorunder Laanet blev bevilget, niagtig opfyldes.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **det Vederlag, der tilkommer Meddomsmænd.** Kjöbenhavn, den 5. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1264. 5. Juli.

I behagel. Skrivelse af 28. Januar sidstleden har Herr Amtmanden udbedt Dem Justitsministeriets Samtykke til af vedkommende Godskasse at lade de i Sagen angaaende det saakaldte Víðidalsfjeld udnævnte Meddomsmænd udbetale nogle af dem indsendte Regninger, til Belöb ialt 95 Rd., for deres Reiser og

1861. Uleilighed i Anledning af bemeldte Sags Paadömmelse
5. Juli. i förste Instans.

Da der imidlertid ikke tilkommer Meddomsmænd nogen Betaling for deres Uleilighed i offentlige Sager, og der ifölge Rskr. 9. Juni 1838, jfr. Sportelreglem. 10. September 1830 §§ 62 og 75 ikkun kan indrömmes dem Erstatning for Reiseomkostninger, naar de have maattet foretage længere Reiser, skulde man, forinden Videre foretages i denne Sag tjenstl. anmode Herr Amtmanden om behagel. at ville oplyse Ministeriet om, hvor langt de paagjældende Meddomsmænd have maattet reise i Anledning af fornævnte Retssags Paadömmelse, hvorhos tillige specificerede Regninger over Mændenes virkelige Reiseudgifter hertil maatte indsendes. De fremsendte Regninger fölge hoslagt tilbage.

9. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Opförelsen af en Bibliothekbygning i Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 9. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1315. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 497—498.

Med behagelig Skrivelse af 27. Avgust f. A. og 8. Mai sidstl. have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed hertil indsendt nogle i sin Tid af Ministeriet forlangte Tegninger og Overslag over den Bibliothekbygning, som agtes opfört i Reykjavik for det af Englænderen Charles Kelsall dertil skjænkede Legat, stort 7350 Rd. 42 Sk., ligesom ogsaa et særskilt Overslag over, hvad Omkostningerne ved den i Forslag bragte Udvidelse af Bibliothekbygningen til Brug for den geistlige Dannelsesanstalt antages at ville belöbe sig til.

Af de fremsendte Overslag fremgaar det imidlertid, at selv om man indskrænker sig til Opförelsen af

en Skolebibliothekbygning alene, altsaa uden Hensyn til Præsteskolen, og man derhos kan stole paa det af nu afdöde Snedker O. Gudjohnssen gjorte Overslag, hvilket iövrigt turde være tvivlsomt, da det er beregnet paa de heri Staden gjældende Priser, der næppe have været Forfatteren tilstrækkelig bekjendte, saa vil der dog mangle Penge til at skride til Bygningens Opförelse, idet selve Bygningsarbeidet vil optage omtrent hele Kapitalen, uden at der bliver noget tilbage til at afholde flere nödvendige aarlige Udgifter, saasom Lönning til Bibliothekaren, Udgifterne til Bygningens Assurance, Vedligeholdelse, Opvarming, Belysning m. v. Da hertil nu kommer, at der for Tiden og i den nærmeste Fremtid ikke vil være nogen Trang til en særlig Bibliothekbygning, idet der til Skolebibliothekets Opbevaring haves et rummeligt Lokale i selve Skolebygningen, har man anset det rettest indtil videre at stille denne Sag i Bero og midlertidig at frugtbargjöre Kapitalen, indtil den har naaet en saadan Störrelse, at man kan være vis paa, at den er tilstrækkelig til Öiemedets Opnaaelse, til hvilken Tid ogsaa Spörgsmaalet om, hvorvidt der maatte være Anledning til at indrette et Lokale for Pastoralseminariet, og om dette i bekræftende Fald bör sættes i Forbindelse med den heromhandlede Bygning, vil være modnet til Afgjörelse, hvilket derimod neppe kan siges at være Tilfældet for Öieblikket.

1861. 9. Juli.

Ved til behagelig Efterretning herom at meddele Dem Underretning, undlader man ikke at tilföie, at der for bemeldte Legat vil blive anlagt en Konto i den ifölge Finansministeriets Bekjendtgjörelse af 20. September 1859 indrettede Indskrivningsbog og at Indskrivningsbeviset, naar samme er bleven udstedt, vil blive taget i Bevaring af Kassereren for Kongerigets Ministerier.

1861. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
11. Juli. over Island, ang. **Overtagelse af Posten som kgl. Kommissarius ved Althinget.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1316. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 498—499.

Da Ministeriet ikke har modtaget nogen Underretning fra Herr Stiftamtmanden om hvorledes De agtede at forholde Dem ligeoverfor Althinget i Anledning af at Posten som kgl. Kommissarius ved samme ved Amtmand Melsteds dödelige Afgang var ubesat, da Thinget traadte sammen den 1. dennes, har man, idet man dog ikke betvivler, at De allerede proprio motu har aabnet Forsamlingen og iövrigt udfört de den kgl. Kommissarius paahvilende Forpligtelser, anset det for rettest ikke at lade nærværende Postleilighed gaa forbi, uden at meddele Dem, at Ministeriet anser det som en Selvfölge, at De i nærværende Tilfælde kan uden speciel Bemyndigelse optræde som kgl. Kommissarius ved Althinget og udföre samtlige de ham som saadan paahvilende Forretninger, og meddeles Dem forövrigt herved i Forventning af allerhöieste Bifald dels Approbation paa at De, som forudsat, hidtil har fungeret som kgl. Kommissarius, dels Bemyndigelse til fremdeles at fungere som saadan.

Det tilföies, at det i Ministeriets Skrivelse til Dem af 31. Mai sidstl. omhandlede Beløb af 1000 Rd., der blev stillet til Dispositon for Amtmand Melsted som kgl. Kommissarius, nu vil kunne udbetales af Landfogden paa Deres nærmere Rekvisition og mod Deres Kvittering, for at anvendes til Bestridelse af de Udgifter, der ere forbundne med Stillingen som kgl. Kommissarius ved Althinget.

11. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Understöttelse**

af **Amtets økonomiske Fond til Fortsættelse af Jordforbedringer.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1317. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 499. 1861. 11. Juli.

At Ministeriet tillader, at der i Henhold til Herr Amtmandens behagel. Skrivelse af 20. December f. A. af Nord- og Östamtets ökonomiske Fond tilstaas Friðbjörn Björnsson en Gratifikation af 100 Rd., for dermed at sætte ham i Stand til at fortsætte de af hans Fader paabegyndte Jordforbedringer, imod at det paalægges ham at meddele Andre Undervisning i Landvæsenet, det skulde man herved tjenstl. meddele Dem til behagel. Efterretning og videre föiende Foranstaltning.

Kongelig Resolution angaaende **Kombination af to Præstekald.** — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 38. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 499—500. 20. Juli.

I et til Ministeriet i Aaret 1849 indkommet Andragende [1], havde Stiftsövrigheden i Island anholdt om, at det dengang ledige Grímstungur Præstekald i Húnavatns Syssel inden Nord- og Östamtet midlertidig maatte blive forenet med Undirfell Præstekald i samme Syssel.

Til Stötte for denne Indstilling, der var foranlediget ved et af den daværende Sognepræst til Undirfell indgivet og af vedkommende Herredsprovst og Sysselmand paa det Indstændigste anbefalet Andragende, var det blandt Andet blevet fremhævet, at de tvende ommeldte Præstekald, der vare specificerede respektive 16 Rd. 3 Mk. 4 Sk. og 14 Rd. 4 Mk., og havde et Antal af henholdsvis 132 og 191 Indbyggere, vare meget smaa og afgave hvert for sig et aldeles utilstrækkeligt Levebröd for en Præst, medens de kombinerede vilde udgjöre et efter de islandske Forhold nogenlunde godt Kald; at det næppe turde ventes, at de adskilte vilde attraaes af duelige Præster, hvorimod dette maatte antages at ville ske, naar de bleve kombinerede til et Kald, navnlig paa Grund af sammes

[1]) Skrivelse af 18. December 1848.

1861. Beliggenhed i en af Landets bedste Egne, og Menighederne
20. Jnli. saaledes erholde en bedre Sjælesorg; at paa den anden Side de lokale Forhold ikke lagde nogen særdeles Hindringer i Vejen herfor; at Grímstungnr Sogns Beboere vel vilde have en noget længere Vei end hidtil til deres Sognepræst, der saaledes vilde komme til at bo paa Undirfell, medens Kirken paa Grímstungur vilde være at betragte som Annexkirke, hvori der blev holdt Gndstjeneste hveranden Helligdag, men at denne Veilængde ikke var större end der var sædvanligt i Island.

Mod den paatænkte Foranstaltning var der imidlertid fremkommet Indsigelser fra Flertallet af Bönderne i Grímstungur Sogn, medens Bönderne i Undirfell Sogn, samt 4 Bönder i förstnævnte Sogn vare stemte for samme, uden at de i denne Anledning anförte, fornemmelig fra Veiens Længde til Præstens Bopæl samt Foranstaltningens formentlige Unödvendighed hentede Modgrnnde, efter Stiftsövrighedens Skjön, vare af videre Betydning. Uagtet Stiftsövrigheden derfor var af den Formening, at overveiende Grunde talte for Kombinationen af tidtnævnte Præstekald, havde den dog troet, at der burde tillægges den fra Menighedens Side i Grímstungur Sogn fremtraadte Uvillie mod bemeldte Kombination en saadan Vægt, at Forandringen ikke strax vilde være endelig at gjennemföre, men knn som forelöbig, og da Ministeriet maatte være enigt i det af Stiftsövrigheden Yttrede, var det overensstemmende med Sammes Indstilling ved Ministeriets Skrivelse af 6. September 1849 blevet bestemt, at Præsten til Undirfell Menighed indtil videre tillige maatte betjene det dengang ledige Grímstungnr Præstekald, mod at han, naar det maatte fordres, og dersom en Kombination af disse Kald ikke maatte komme istand, skulde aflevere samme til en ny Sognepræst i aabodsfri Stand, samt at Stiftsövrigheden efter 5 Aars Forlöb, dersom der ikke för sknlde indtræffe Vakance i Undirfell Præstekald, paany skulde indstille denne Sag om Forening af de to ovennævnte Præstekald til vedkommende Ministerium [1]).

Stiftsövrigheden havde imidlertid först i 1861 paany andraget Sagen for Ministeriet, og ved denne Leilighed bemærket, at da den Uvillie mod Kombinationen af de to ommeldte Præstekald, der i Begyndelsen havde yttret sig fra Grímstnngur Menigheds Side, ved den paagjældende Præsts Konduite og Dnelighed var blevet overvunden, idet det var lykkedes ham at

[1]) Bemeldte Skrivelse findes i Lovsamling for Island XIV. S. 331—332.

erhverve sig begge Menigheders Yndest og Velvillie, var det blevet anset rettest ikke efter de 5 Aars Forlöb at sætte Sagen i Bevægelse ved en ny Indstilling til Ministeriet, men at vente saalænge Alle vare tilfredse med den trufne Foranstaltning, og oppebie næste Vakance i Undirfell Præstekald og en ny Besættelse af det midlertidig forenede Kald. Da en saadan Vakance nu var indtraadt ved Sognepræstens dödelige Afgang i Aaret 1859, samt da Kaldet derefter var blevet konfereret til en Præst, der var bleven modtaget af begge Menigheder med usædvanlig Glæde og Tilfredshed, og den paatænkte Kombination saaledes i saa mange Aar faktisk havde bestaaet og vundet alle Vedkommendes Bifald, uden at der var fremkommen nogen Indsigelse derimod, havde Stiftsövrigheden yttret den Formening, at der ikke længer kunde være den ringeste Betænkelighed ved at indstille Sagen til endelig Afgjörelse, hvorfor den havde indstillet, at samme nu maatte blive endelig gjennemfört paa den ovenfor antydede Maade og med den nærmere Bestemmelse, at begge Kirkerne i det kombinerede Præstekald fremdeles skulde vedblive at være beneficiær Kirker og at Præsten til Undirfell burde være ansvarlig for deres anstændige Vedligeholdelse. 1861. 20. Juli.

Da Ministeriet i det Hele taget maatte være enigt med Stiftsövrigheden angaaende Hensigtsmæssigheden af den omhandlede Foranstaltning, der var overensstemmende med hvad der i den senere Tid hyppig havde fundet Sted i Island, og hvorved der navnlig havde været tilsigtet at indföre en Forbedring i Geistlighedens Kaar, blev der indstillet:

1. at Grímstungur Præstekald i Húnavatns Syssel inden Islands Nord- og Östamt maatte nedlægges som et selvstændigt Præstekald og derimod med tilhörende Kirke henlægges som Annex til Undirfell i samme Syssel;
2. at begge Kirkerne i det saaledes kombinerede Præstekald skulde være Beneficiær-Kirker, og at Præsten til Undirfell Kald være ansvarlig for deres tilbörlige Vedligeholdelse.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum[1]).

[1]) Resol. er kommuniceret Stiftsövrigheden ved Skrivelse fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 27. Juli 1861.

1861. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
9. Avgust. over Island, ang. **Uddeling og Forhandling af „litil varningsbók“.** Kjöbenhavn, den 9. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1378. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 500.

Ved at tilstille Herr Stiftamtmanden 600 Expl. af en af Arkivar Jón Sigurðsson udarbeidet og paa Justitsministeriets Bekostning udgivet Piece om Vareproduktionen i Island og om Varernes Behandling (»Lítil varningsbók«), skulde man tjenstligst anmode Dem om, heraf at ville uddele 150 Exemplarer gratis, paa en saadan Maade, som De maatte finde mest hensigtsmæssig, navnlig til driftige Bönder inden Sönderamtet samt at foranstalte Resten, 450 Expl., bortsolgt for en Pris, der passende skjönnes at kunne ansættes til 40 Sk. pr. Expl.

Om Uddelingen og Forhandlingen af bemeldte Skrift forventes i sin Tid Indberetning og behörigt Regnskab aflagt og hertil indsendt[1].

14. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Besværinger over nogle fra Stiftsbogtrykkeriet udgaaede Flyveblade af fornærmeligt Indhold.** Kjöbenhavn, den 14. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1380. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 501.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Erklæring af 9. Januar d. A. over det med samme tilbagefulgte Andragende, hvori examin. juris J. Guðmundsson har besværet sig over, at der fra Islands Stiftsbogtrykkeri

[1]) Samme Dag blev der tillige til Amtmanden over Nord- og Östamtet og Sönder- og Vestamtet afsendt 150 Empl. til hver, til gratis Uddeling.

ere udgaaede 3 anonyme Flyveblade af et for ham fornærmeligt Indhold, skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Andrageren tjenstl. melde, at Ministeriet ikke finder Föie til at indlade sig paa denne Sag, men maa have ham henvist til Domstolene, forsaavidt han dertil maatte finde Anledning. 1861. 14. Avgust.

Ved herom at meddele Dem Underretning, kan Ministeriet dog ikke tilbageholde den Yttring, at det vilde være önskeligt, at Vedkommendes Opmærksomhed blev henledet paa, at der ikke blev modtaget Noget til Trykning i Stiftsbogtrykkeriet, hvorved Stiftelsen kunde blive kompromitteret.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, hvorved **Fritagelse for at modtage Valg som Borgerrepræsentant nægtes.** Kjöbenhavn, den 19. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861, Nr. 1340. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 501. 19. Avgust.

Foranlediget af et med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 19. Marts d. A. hertil indkommet Andragende, hvori Docent S. Melsted anholder om at maatte blive fritaget for det paa ham faldne Valg som Borgerrepræsentant i Reykjavik, skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligst melde, at det Ansögte ikke kan bevilges.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Nedsættelse af Landskyld af Klosterjorden Klauf.** Kjöbenhavn, den 19. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1338. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 502. 19. Avgust.

Da den til Thykkvibær Klostergods henhörende

1861. 19. Avgust. Jord Klauf i de sidste Aar har lidt megen Skade ved Sandflugt, har Herr Stiftamtmanden, ifölge Opsidderen paa bemeldte Jord, Runólfur Sveinssons derom indgivne Andragende, i behagelig Skrivelse af 13. December f. A. indstillet, at der maatte blive tilladt ham i Fardag 1861 og fremdeles indtil videre at betale den Landskyldsafgift af 30 Alen, som han, ifölge sit Bygselsbrev har at erlægge efter Kapitelstaxtens Middelpris af Uld, Smör og Tælle, med Penge efter hvert Aars Kapitelstaxts Middelalen.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse tjenstligst melde, at Ministeriet bifalder, at den nævnte Landskyld erlægges overensstemmende med den af Dem gjorte Indstilling, dog forelöbig ikkun i 3 Aar, efter hvilken Tids Forlöb nærmere Indberetning om Jordens Tilstand bliver hertil at indsende.

21. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **et Fattiglems Forsörgelseshjem.** Kjöbenhavn, den 21. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1354. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 502.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 31. Januar dette Aar hertil indkomne Andragende, hvori Fattigbestyrelsen i Fljótshlíð Rep har udbedt sig Ministeriets Afgjörelse af en mellem samme og Hvoll Rep opstaaet Meningsforskjel angaaende det rette Forsörgelsessted for Jón Ólafsson af Gil, skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at Ministeriet bifalder den af Herr Stiftamtmanden under 2. Mai 1860 i denne Sag afgivne Resolution, hvorefter bemeldte J. Ólafsson bör anses forsörgelsesberettiget i Fljótshlíð Rep.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **en i et andet Embede konstitueret Distriktslæges Lönning.** Kjöbenhavn, den 21. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1381. Tíðindi um stjórnarálefni Ísland I. 503. 1861. 21. Avgust.

Efter Modtagelsen af den med Herr Amtmandens behagelige Skrivelse af 20. Juni d. A. hertil indsendte Erklæring fra Distriktslæge J. Finsen angaaende Konstitutionen i Distriktslægeembedet i Múla-Sysselerne og i Öster-Skaptafells Syssel, skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstlig melde, at der fra 1. Oktober næstkommende at regne ikkun kan tilstaas ham Lönning i Medför af Lov af 19. Februar d. A. § 8, jfr. § 4 og § 3 Nr. 2, hvorefter han altsaa foruden sin Gage som Distriktslæge i Öfjords og Thingö Sysseler, 550 Rd., og det ham af denne Gage tilkommende Lönningstillæg, der for den resterende Del af Finansaaret udgjör 11 Rd. 64 Sk. maanedlig, ikkun vil kunne oppebære en forholdsmæssig Andel af et aarligt Honorar af 250 Rd., eller 20 Rd. 80 Sk. maanedlig, som konstitueret Distriktslæge i sidstnævnte Embede.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Althingets Petition** om Refusion af de til Udstillingen af **Faarevagter** i Aarene 1857 og 1858 medgaaede Omkostninger. Kjöbenhavn, den 27. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1365. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 503. 27. Avgust.

Efterat have modtaget Herr Stiftamtmandens behagelige Betænkning af 9. April d. A. over en af Althinget i Aaret 1859 indgivet allerunderdanigst Petition om, at de Udgifter, ialt 697 Rd. 56 Sk., der ere medgaaede til nogle af Indbyggerne i Rangárvalla

1861. og Skaptafells Sysseler i Aarene 1857 og 1858 ud-
27. Avgust. stillede Faarevagter, maatte blive refunderede bemeldte Distrikter enten af Sönderamtets Repartitionsfond eller af de 4000 Rd. der bevilges til uforudsete og tilfældige Udgifter for Island, skulde man iövrigt under Henvisning til den allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget af 1. Juni d. A., II. Nr. 18, til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligst melde, at Justitsministeriet efter samtlige oplyste Omstændigheder, og navnligen med Hensyn til at de Foranstaltninger, der have foraarsaget de heromhandlede Udgifter, ere i sin Tid blevne iværksatte af de Paagjældende paa egen Haand, dels uden Övrighedens Samtykke, dels efter at det af Overövrigheden udtrykkelig var blevet tilkjendegivet, at de derved foranledigede Omkostninger ikke kunde ventes refunderede af Amtets Repartitionsfond, ikke finder Anledning til at tilstaa eller bevirke en Refusion af de ovennævnte Udgifter.

27. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Offentliggjörelse af Reppernes Fattigregnskaber.** Kjöbenhavn, den 27. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1358. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 504.

I behagelig Skrivelse af 30. Mai d. A. har Herr Amtmanden forespurgt dels om Fattigregnskaberne for de enkelte Repper bör henföres til de Regnskaber, der ifölge allerhöjeste Resolut. af 2. Marts d. A. ville være at bekjendtgjöre ved Trykken, dels om Bilagene til de Regnskaber, der saaledes offentliggjöres, saasom Bilagene til Amtsrepartitionsfondets Regnskaber, skulle publiceres med Regnskaberne. I Gjensvar herpaa skulde man til behagelig Efterretning tjenstlig melde, at begge de fremsatte Spörgmaal maa besvares benægtende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Afgift af de paa Arnarhól opförte Tomthuse.** Kjöbenhavn, den 30. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1373. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 504–505. 1861. 30. Avgust.

I behagelig Skrivelse af 1. Marts d. A. har Herr Stiftamtmanden udbedt Dem Ministeriets Afgjörelse af en mellem Dem og Kommunalbestyrelsen i Reykjavik opstaaet Meningsforskel om, hvorvidt Plakat af 26. September 1860 om Indförelsen af en Afgift af Tomthuse samt af ubebygget Grund i Reykjavik kan bringes til Anvendelse paa de paa den til Stiftamtmandsembedet henlagte Brugsjord, Arnarhól, opförte Tomthuse.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning tjenstlig melde, at Plakaten, saavel efter dens Ord som efter de paa Althinget foregaaede Forhandlinger, maa antages ogsaa at omfatte de paa bemeldte Jord opförte Tomthuse, forsaavidt der ingen Grundskat er bleven erlagt af samme inden Plakatens Emanation.

Justitsministeriets Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **Varefortegnelser og Sundhedspas.** Kjöbenhavn, den 30. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1371. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 505. 30. Avgust.

Paa dertil af den kgl. Konsul i Liverpool given Anledning har Udenrigsministeriet i behagelig Skrivelse af 31. i f. M. forespurgt, om den ved Lov af 15. April 1854 § 8 paabudne Konsulatattestation paa Varefortegnelsen og Sundhedspasset for Skibe, bestemte til Island og Færöerne endnu er nödvendig, og om de dermed forbundne Gebyrer vedblivende ere at opkræve.

I Gjensvar herpaa undlader man ikke tjenstl. at meddele, at da foranförte Lovbestemmelse endnu staar

1861. ved Magt, fölger det ligefrem heraf, at den omhand-
30. Avgust. lede Attestation fremdeles er nödvendig, og skal man derhos, med Hensyn til at den kgl. Konsul har yttret, at flere Skibsförere for ham have opgivet, at Varefortegnelsen aldrig og Sundhedspasset kun sjeldent blev affordret, ikke forbigaa at bemærke, at der i Overensstemmelse med Loven aarlig til Ministeriet er fremsendt Varefortegnelser og deriblandt flere paategnede af den kgl. Konsul i Liverpool.[1])

30. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. Optagelsen af et **Laan** til **Reykjavik Kommune.** Kjöbenhavn, den 30. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1374. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 506—507.

For at afhjælpe den iblandt den ubemidlede Del af Reykjavik Kjöbstads Befolkning for Tiden herskende Mangel paa Udkomme, ved at give den Leilighed til Erhverv ved Arbeider for Kommunens Regning i Löbet af indeværende Aar, har endel af Byens Indvaanere i et med Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 13. Juni sidstl. hertil indkommet Andragende anholdt om, at det maatte tillades Kommunen at optage et Laan af 4000 Rd., at forrente og tilbagebetale med 6 pCt. aarlig i 28 paa hinanden fölgende Aar.

Ved hertil at indsende dette Andragende, der af

[1]) Under samme Dato er Stiftamtmanden og Amtmændene paa Island tilskrevet om Sagen paa følgende Maade:

Da Ministeriet ifölge en fra Udenrigsministeriet modtagen Underretning maa antage, at de i Handelsloven af 15. April 1854 paabudne Varefortegnelser og Sundhedspas ikke altid blive affordrede vedkommende Skibsförere, skulde man tjenstlig have Herr Stiftamtmanden anmodet om behageligen at ville indskjærpe Byfogden i Reykjavik og de Dem underordnede Sysselmænd, nöie at holde sig foranförte Lovbestemmelser efterrettelige.

Byens Repræsentanter er anbefalet til Bevilgelse, men dog saaledes, at Laanet ikke kommer til at overstige 2700 Rd., har Herr Stiftamtmanden blandt Andet yttret, at det efter Deres Formening maa anses for tvivlsomt, om og hvorvidt det attraaede Laan vilde kunne medföre den tilsigtede Nytte, og at det under enhver Omstændighed er meget betænkeligt at bebyrde en saa fattig Kommune som Reykjavik med en saa betydelig Gjæld, i Særdeleshed, da det vil blive nundgaaeligt for Kommunen at optage et ikke ubetydeligt Laan i Anledning af den Börneskole, som nu skal oprettes i Byen. De har derhos bemærket, at Tilstanden i Byen endnu ikke er bleven saa trykkende eller truende, som Andragendet giver Anledning til at antage, men da det imidlertid forholder sig rigtigt, at den Del af Befolkningen, hvis Udkomme nærmest er afhængigt af Fiskeriet, for Tiden befinder sig i en tildels trængende Stilling og det som Fölge heraf maa antages, at Fattigvæsenet vil komme til at trænge til en forögçt Indtægt, har De anbefalet, at Kommunen bemyndiges til at optage et Laan af 1000 Rd., for dermed, i Forbindelse med det Byen allerede paalignede Belöb, at bestride Fattigvæsenets Udgifter for indeværende Aar. 1861. 30. Avgust.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstlig melde, at Ministeriet med Herr Stiftamtmanden maa være enigt i, at der ikke er Anledning til at samtykke i, at Kommunen optager det i Andragendet omhandlede Laan, og at man ikke kan indlade sig paa Spörgsmaalet om at skaffe Fattigvæsenet et Laan, saalænge Forholdene i deres Udvikling ikke maatte gjöre saadant paatrængende nödvendigt.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Betaling for at tage en Overretsakt beskreven.** Kjöbenhavn, den 31. Avgust 31. Avgust.

1861. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1375. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 507–508.
31. Avgust.

I Skrivelse af 30. Mai sidstl. har Amtmanden over Islands Nord- og Östamt hertil indberettet, at han, efter dertil af Ministeriet meddelt Bemyndigelse, har rekvireret fra Landsoverretten Retsakterne i den mellem Eieren af Gaarden Víðivellir og Administrationen for Skriðu Klostergods verserende, ved Overretten under 16. Januar s. A. paadömte Sag, betræffende den saakaldte Rana Skov, men at han ikke senere har modtaget samme, blandt Andet fordi Assessor Sveinsson, som Justitssekretær, har erklæret, at han ikke vil udlevere den beskrevne Overretsakt uden Betaling, hvorhos Amtmanden har andraget paa, at Ministeriet vilde tilkjendegive bemeldte Embedsmand det Fornödne i den nævnte Henseende.

Med Hensyn hertil skulde man, da Assessor Sveinsson ifölge Bestemmelserne i Sportelreglementet af 10. September 1830 § 13, jfr. Rentekammerskr. 19. Februar 1842 og Justitsministeriets Skrivelse af 23. Januar 1858 er uberettiget til at forlange Betaling for Beskrivelse af Retsakter i Sager, der vedkomme det kongelige Jordegods's Rettigheder, tjenstligst anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville paalægge ham uopholdelig at udlevere den af ham beskrevne Overretsakt til Oversættelse, forsaavidt det ikke allerede maatte være sket.

31. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Meddelelse af Udskrift af Overretsakter.** Kjöbenhavn, den 31. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1376.

Ved at meddele Herr Amtmanden, at Ministeriet i Anledning af Deres Skrivelse af 31. Mai sidstl. under

D. D. har anmodet Stiftamtmanden over Island om at paalægge Assessor Sveinsson som Justitssekretær ved den islandske Landsoverret uopholdelig og uden Betaling at udlevere den af ham beskrevne Overretsakt i den mellem Eieren af Gaarden Víðivellir og Administrationen for Skriðu Klostergods verserende ved Overretten under 16. Januar s. A. paadömte Sag, betræffende den saakaldte Raua Skov, forsaavidt saadant ikke allerede maatte være sket, skulde man, med Hensyn til at De i Deres foranförte Skrivelse har udbedt Dem Ministeriets Resolution, om ikke Overretten er forpligtet til i enhver for samme paadömt Sag efter Forlangende at udfærdige en fuldstændig Retsakt, altsaa at meddele en formelig Udskrift af Alt hvad der er passeret under Sagen, saavel ved en tidligere Instans som ved Overretten, og Justitssekretæren til den Ende maa tilbageholde eller tilveiebringe de Dokumenter, uden hvilke en saadan Akt ikke kan udstedes, ikke undlade tjenstl. at tilföie, at ligesom Justitssekretæren ikke kan være berettiget til at tilbageholde Underretsakten, hvor denne er den private Parts Eiendom, saaledes kan det ikke paahvile Overretten eller sammes Justitssekretær at tilveiebringe bemeldte Retsakt, da fremlagte Retsakter og overhovedet saadanne Dokumenter, hvoraf Gjenparter kunne erholdes af Embedsprotokoller, ikke optages i Beskrivelsen, men ikkun tages til Aktens Fölge (jfr. Kanc. Skriv. 28. April 1821).

1861. 31. Avgust.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **en konstitueret Overdommers Honorar.** Kjöbenhavn, den 31. Avgust 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1377. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 508—509.

31. Avgust.

Efter hvad Herr Stiftamtmanden har meddelt i behagelig Skrivelse af 23. Februar d. A., har Sekretær

1861. O. M. Stephenssen af Viðey, der af Dem havde været
31. Avgust. konstitueret til at tage Sæde i den islandske Landsoverret under Assessor B. Sveinssons Sygdom i Sommeren 1860, i Henhold til allerhöieste Resolntion af 25. September 1816 begjært sig anvist et Honorar af 10 Rd. for hver af de 8 Retssager, i hvis Behandling han har deltaget, samt 6 Rd. i Reiseomkostninger for hver af de 5 Retsdage han tog Sæde i Retten. Herr Stiftamtmanden har imidlertid yttret den Formening, at nysnævnte allerhöieste Resolution bör forstaas saaledes, at det Honorar af 10 Rd., som det er Stiftamtet tilladt at anvise den konstituerede Assessor af Justitskassen, er Vederlag for den hele Behandling og Paakjendelse af en Sag for Overretten, men at denne Bestemmelse kun approximativt kan komme til Anvendelse, naar den Konstituerede, som i nærværende Tilfælde, ikkun partielt har deltaget i de omhandlede Sagers Behandling, saa at i saadanne Tilfælde et forholdsvis mindre Honorar vil være at tilstaa, t. Ex. i nærværende Tilfælde 15 Rd. for hver Retssession, Reiseudgifter deri beregnede, og har De som Fölge heraf ikke troet at kunne anvise Sekretær Stephensen det af ham begjærte Honorar uden höiere Bemyndigelse, saameget mindre som der desuden muligen turde være Spörgsmaal om, hvorvidt det Offentlige bör afholde Udgifter, som foraarsages af Konstitutioner i Anledning af den ordinære Assessors Forfald.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Foranstaltning tjenstlig melde, at Ministeriet tillader, at der af Islands Justitskasse udbetales Sekretær Stephensen i Anledning af den omhandlede Konstitution et Belöb af ialt 75 Rd., derunder indbefattet Erstatning for de havte Reiseudgifter, og vil der kunne forholdes paa lignende Maade, naar det paa Grund af et af Rettens Medlemmers Sygdom bliver nödvendigt at konstituere en Anden, der ikke er en med fast Gage af Staten

lönnet Embedsmand, til midlertidig at tage Sæde i Retten. 1861.

31. Avgust.

Forsaavidt Herr Stiftamtmanden derhos i Forbindelse hermed har yttret, at det i fornævnte Resolution af 25. September 1816 fastsatte Honorar af 10 Rd. formentlig er altfor ringe, navnlig i vidtlöftige og indviklede Sager, og at der derfor turde være Grund til at forhöie samme for Fremtiden, skulde man sluttelig meddele, at Ministeriet ikke finder Anledning til at söge den heromhandlede Bestemmelse i merbemeldte allerhöieste Resolution forandret.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Indsendelse af Landfogdens, Sysselmændenes og Administratorernes Regnskaber i rette Tid.** Kjöbenhavn, den 4. Septbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1384. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 509—510. 4 Septbr.

Da Ministeriet ikke har modtaget Islands Jordebogskasseregnskab for Finansaaret 1860—1861, og nogle af de övrige Regnskaber over Statskassens Indtægter af Island i det nævnte Finansaar ei heller endnu ere indkomne, har man hverken været istand til i rette Tid at affatte den befalede Regnskabsoversigt over de Island vedkommende Indtægter og Udgifter i bemeldte Finansaar, eller ved Udarbejdelsen af Forslaget til Finansloven for 1862—63 kunnet ved de de i samme opförte kalkulerede Summer paa foreskreven Maade tage Hensyn til Indtægternes Belöb i det sidst forlöbne Finansaar.

Med Hensyn hertil og for at forebygge, at sligt sker i Fremtiden, skulde man tjenstlig anmode Herr Stiftamtmanden om at ville alvorlig indskjærpe Landfogden i Island og de Dem underordnede Sysselmænd og Administratorer, at de ufravigelig have hvert Aar

1861. 4. Septbr. at indsende deres Regnskaber til Amtet saa betimelig, at de hertil kunne indkomme allersenest med Postdampskibet paa dets 3. Reise fra Island, da man i modsat Fald vil se sig nödsaget til at anvende de i denne Henseende fornödne Tvangsmidler[1]).

7. Septbr **Kongelig Resolution** angaaende **Anvendelse af 200 Rd. af Mödruvalla Klosterkirkes Midler til Opförelse af en Kirkegaard.** Skodsborg, den 7. Septbr. 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 41.

I et til Justitsministeriet indkommet Andragende havde Beboerne af Mödruvalla Klosterkirkes Sogn inden Islands Nord- og Östamt anholdt om, at der af bemeldte Kirkes Midler maatte ydes en Understöttelse af 300 Rd. til Opförelse af Væggene omkring den sammesteds værende Kirkegaard.

Det var i denne Anledning af Supplikanterne bleven anfört, at den daværende Kirkegaard, der var bleven opfört af Grönsvær, var aldeles faldefærdig, og at en Kirkegaard af dette Materiale, paa Grund af sammes slette Beskaffenhed der paa Stedet og de övrige lokale Forhold, ikkun kunde holde sig i en meget kort Tid i en nogenledes ordentlig Tilstand, hvorfor det var nödvendigt, at den ny Kirkegaard, der nödvendigvis maatte opföres, kom til at bestaa af Kampesten eller Tömmer, men at der af det förstnævnte Materiale havdes et saa ringe Forraad i Nærheden, at det ikke vilde forslaa til mere end Halvdelen af Kirkegaardens Vægge, eller en Længde af 60 Favne, saa at den anden Halvdel maatte opföres af Tömmer, hvilket imidlertid, efter et med Andragendet indsendt Overslag, vilde være forbundet med en Bekostning af 300 Rd., som Supplikanterne, hvis Velstand i de sidste haarde Aar var gaaet meget tilbage, ikke vilde være istand til at udrede, navnlig efter at de havde afholdt en Udgift af ca. 220 Rd. til Opförelsen af den Halvdel af Kirkegaarden, der kunde opföres af Kampesten.

---

[1]) Under samme Datum er begge Amtmænd paa lignende Maade tilskrevet om Sysselmænds og Administratorers Regnskaber i deres respektive Amter.

Amtmanden over Islands Nord- og Östamt havde i den Erklæring, hvormed han havde ledsaget Supplikanternes Andragende, bekræftet Rigtigheden af de anförte faktiske Omstændigheder, og i denne Anledning blandt Andet yttret, at saafremt der ikke af Kirkens Midler blev bevilget nogen Understöttelse i det omhandlede Öiemed, var det at forudse, at en ny Kirkegaard ikke vilde blive opfört, men at man, som i en Række af Aar, vilde lade sig nöie med at stoppe Hullerne paa de forfaldne Kirkegaardsvægge, hvorved man vel i nogen Tid vilde kunne frede Kirkegaarden, men ikke opnaa at give den nogen Durabilitet eller et til Kirken svarende Udseende. Imidlertid havde Amtmanden forment, at der turde være Anledning til at indskrænke Understöttelsen til det Belöb, der maatte antages at ville medgaa til Arbeidslönnen og til Indkjöb af Materialier til den Halvdel af Kirkegaardsvæggene, der paatænktes opfört af Tömmer, men derimod at paalægge Sognets Beboere selv at transportere Materialierne fra Handelsstedet, hvilket ogsaa var det Sædvanlige, naar en Kirke byggedes af Tömmer, og Bönderne derved fritages for det i Reglement 17. Juli 1782 § 15 omhandlede Pligtarbeide. 1861. 7. Septbr.

Idet Amtmanden endvidere havde yttret, at det var utvivlsomt, at Mödruvalla Kirke af sine Midler vilde kunne afse en Sum af 200 à 300 Rd. for at faa en anstændig Kirkegaard, havde han derhos indstillet, at den ansögte Understöttelse maatte blive bevilget, dog paa de Betingelser, at der dels fastsattes en Tidsfrist af 2 Aar, inden hvilken det hele Arbeide ved Kirkegaardsvæggenes Opförelse af Kampesten og Tömmer skulde være fuldfört, dels paalagdes Vedkommende at aflægge behörig Rigtighed for Pengenes Anvendelse.

Da Ministeriet var af den Formening, at der var Anledning til i det ommeldte Öimed og paa de af Amtmanden foreslaaede Vilkaar, at tilstaa Andragerne af Kirkens Midler en Understöttelse, der, naar den indskrænkedes i Overensstemmelse med Amtmandens Indstilling, passende skjönnedes at kunne fastsættes til 200 Rd., blev der indstillet:

at der af Mödruvalla Klosterkirkes Midler maatte anvendes et Belöb af 200 Rd. som en Understöttelse til Sognets Beboere ved Opförelsen af en Kirkegaard for bemeldte Kirke af Tömmer og Kampesten, mod at hele Arbeidet blev færdigt inden 1. Oktober 1863,

1861. 7. Septbr. og at der i sin Tid aflagdes behörig Rigtighed for Pengenes Anvendelse.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum[1]).

9. Septbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden og Biskoppen over Island, ang. **Medicin til Alumner ved Pastoralseminariet.** Kjöbenhavn, den 9. Septbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1411. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 510.

I Anledning af den af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed afgivne Erklæring til Decision paa 12. Antegnelsespost til Regnskaberne for det islandske lærde Skolevæsens Indtægter og Udgifter i Aarene fra 1. April 1854 til 31. Marts 1856, angaaende en Udgift af 5 Rd. 36 Sk. for ydet Medicin til tvende Studerende ved Pastoralseminariet, har Revisionsdepartementet for Kongeriget henstillet til Ministeriets Afgjörelse, hvorvidt der i den bestaaende Lovgivning haves Hjemmel til at tilstaa Alumnerne ved Pastoralseminariet fri Medicin i Sygdomstilfælde.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning tjenstlig melde, at selv om der var tillagt de paagjældende tvende Studerende ved Pastoralseminariet Stipendier, hvilket i övrigt ikke er oplyst under Sagen, haves der ikke i de af Eforatet anförte Kollegieresolutioner, nemlig Rentekammerskrivelse 28. Marts 1797, Kancelliskrivelse 6. Mai s. A. og Kancellicirkulære 16. September 1820., jfr. ogsaa Kancelliskrivelse 13. September 1788, nogen Hjemmel til at tilstaa dem fri Medicin i Sygdomstilfælde, men at det efter Omstændighederne for denne Gang maa have sit Forblivende ved det Passerede.

[1]) Under 12. Septbr. s. A. blev Amtmanden over Nord- og Östamtet Resolutionen meddelt til Efterretning, samt paalagt at træffe de fornödne Foranstaltninger i Overensstemmelse med den, og i sin Tid indsende Indberetning om Sagen.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **dansk Oversættelse af Althingsforhandlingerne.** Kjöbenhavn, den 12. Septbr. 1861. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 514. 1861. 12. Septbr.

Paa dertil af det sidst forsamlede Althing given Anledning har sammes Formand, konstitueret Overretsprokurator J. Guðmundsson, i et direkte til Ministeriet indkommet Andragende anholdt om, at den i Althingsforordningen af 8. Marts 1843 § 43 in fine foreskrevne danske Oversættelse af Althingsforhandlingsprotokollen for denne Gang maatte bortfalde.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligst melde, at Ministeriet, i Forventning af allerhöieste Approbation tillader, at den i fornævnte § befalede Nedsendelse af en dansk Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller for denne Gang bortfalder, dog under Forbehold af at det Belöb, der vil medgaa til Oversættelsesarbeidet her i Staden, henföres under de övrige Althingsomkostninger og medtages til Repartition under disse, saafremt de Skridt, som maatte blive foretagne til at erholde Belöbet definitivt udredet af Statskassen, ikke maatte före til det forönskede Resultat.

Iövrigt bedes bemeldte Prokurator Guðmundsson gjort opmærksom paa, at hans Andragende, i Overensstemmelse med Althingsforordningens § 44, burde have været indsendt til Regjeringen igjennem den kongelige Kommissarius, og ikke direkte, saaledes som sket er.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, angaaende **Beregningen af en konstitueret Distriktslæges Gage.** Kjöbenhavn, den 12. August 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1431. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 511—512. 12. Septbr.

1861. Efter Modtagelsen af den med Herr Amtmandens
12. Septbr. behagelige Skrivelse af 26. Juli d. A. hertil indsendte Erklæring fra Distriktslæge Lind, angaaende Konstitutionen i Distriktslægeembedet i Vesteramtets nordre Distrikt, skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at fra 1. Oktober förstkommende at regne ikkun kan tilstaas ham Lönning i Medför af Lov af 19. Februar d. A. § 8, jvf. § 4 og § 3 Nr. 2, hvorefter han altsaa foruden sin Gage som Distriktslæge i Vesteramtets söndre Distrikt, stor 625 Rd., og det ham af denne Gage tilkommende Lönningstillæg, der for den resterende Del af indeværende Finansaar udgjör 12 Rd. 64 Sk. maanedlig, ikkun vil kunne oppebære en forholdsmæssig Andel af et aarligt Honorar af 250 Rd. eller 20 Rd. 80 Sk. maanedlig, som konstitueret Distriktslæge i förstnævnte Embede.

Iövrigt tilföies, at bemeldte Embedsmand vil kunne forvente nærmere Resolution, forsaavidt han i sin fornævnte Erklæring tillige har andraget paa at tilstaaes det Distriktslægeembedet i nordre Distrikt tillagte Belöb af 25 Rd. aarligt istedetfor Embedsjord.

20. Septbr. **Kongeligt Kommissorium** til Oberst Tscherning, Etatsraad og Departementsdirektör Oddgeir Stephensen, Professor Bjerring, Kontorchef Nuzhorn og Arkivar Jón Sigurðsson, hvorved det paalægges dem at træde sammen i en Kommission for at raadslaa om, og gjöre Forslag til **en endelig Ordning af Islands finansielle Stilling til Kongeriget.** Kjöbenhavn, den 20. Septbr. 1861. — Depart. Tid. f. 1861 S. 929—930. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslansd I. S. 516—517.

Frederik den Syvende &c. 1861.

Vide maa I, Os Elskelig Herr Oberst Anton Frederik Tscherning, Ridder af Dannebrog, Os Elskelig Hr. Departementsdirektör Oddgeir Stephensen, Vor Etatsraad, Ridder af Dannebrog, Os Elskelig Herr Professor Vilhelm Jacob Bjerring, Ridder af Dannebrog, Os Elskelig Kontorchef og Departementssekretær under Indenrigsministeriet Carl Ludvig Vilhelm Rösner Nuzhorn, Vor Kancelliraad og Herr Arkivar Jón Sigurðson, Ridder af Dannebrog, at Vi, med særdeles Hensyn til dels at Folkethingets Finansudvalg gjentagne Gange har udtalt Önsket om, at Islands finansielle Forhold til Kongeriget maatte blive ordnet paa en mere hensigtsmæssig og betryggende Maade end den nuværende, og navnlig saaledes, at Althinget kunde erholde en bevilgende Myndighed med Hensyn til de Island vedkommende Indtægter og Udgifter, selv om det skulde gjöres fornödent, at yde et fast aarligt Tilskud af Kongerigets Finanser for et vist Aaremaal, dels at et lignende Önske er fremkommet fra Althingets Side, idet Samme navnlig i en allerunderdanigst Betænkning af 14. Avgust 1857[1]) har andraget paa, at der allernaadigst maatte tillægges Althinget besluttende Myndighed med Hensyn til det islandske Budget, samt at der af Statskassen maatte blive tilstaaet Island et bestemt aarligt Tilskud for et vist Aaremaal, — allernaadigst have fundet for godt at nedsætte en Kommission med det Hverv, at tage alle herved i Betragtning kommende Forhold under Overveielse, og derefter gjöre Forslag til en endelig Ordning af Islands finansielle Stilling til Kongeriget. 20. Septbr.

Det er derfor Vor allernaadigste Villie og Befaling til Eder, at I rette Eders Leilighed efter i det nævnte Öiemed at sammentræde i en Kommission, i hvilken

[1]) Jfr. Tíðindi frá alþ. ísl. 1857 S. 901—908.

1861. 20. Septbr. Vi allernaadigst ville have overdraget Dig Tscherning at före Forsædet, og have I til Vort Justitsministerium at indsende Eders Betænkning og Forslag.

Derefter I Eder allerunderdanigst have at rette — Befalende Eder Gud!

20. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Anskaffelse af kirurgiske Instrumenter til Landfysikus.** Kjöbenhavn, den 20. Septbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1441. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 515.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 9. April d. A., er der for Sönderamtets Repartitionsfonds Regning til Landfysikatet paa Island anskaffet og opsendt nogle ny kirurgiske Instrumenter. Ved herom tjenstligst at meddele Dem Underretning, skulde man lige tjenstligst have Dem anmodet om behageligen at vilde foranstalte det til Anskaffelsen af de omhandlede Instrumenter medgaaede Belöb af 118 Rd., der er foranlediget forskudsvis udbetalt af Finanshovedkassen, refunderet ved Indbetaling fra Repartitionsfonden til Islands Jordebogskasse.

24. Septbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Understöttelse** til Udgivelse af en **exegetisk Fortolkning af det Ny Testament.** Kjöbenhavn, den 24. September 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1455. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 517.

At Ministeriet i Anledning af det med Deres Höiærværdigheds behagelige Erklæring af 13. Juni d. A. hertil indkomne Andragende har tilstaaet Professor P. Pjetursson og Docent S. Melsted i Reykjavik en

Understöttelse af 200 Rd. til Udgivelse af en exegetisk Fortolkning af udvalgte Partier af det Ny Testamente, det skulde man herved tjenstligst melde til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende, med Tilföiende, at Landfogden i Island under D. D. herfra er tillagt fornöden Ordre til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse. 1861. 24. Septbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Indenrigsministeriet, ang. **Ophævelse** af Bestemmelsen om Indsendelse af **dansk Oversættelse af Althingsforhandlingerne.** Kjöbenhavn, den 24. Septbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1458. 24. Septbr.

Som af det Indsluttede behageligen vil erfares, har det sidst forsamlede islandske Althing andraget paa, at den i Althingsforordningens § 43 indeholdte Bestemmelse om Indsendelse af en dansk Oversættelse af Thingets Forhandlinger maa blive ophævet, hvorhos Althingets Formand, i den blandt Bilagene værende Skrivelse af 5. i f. M. har anholdt om, at den ommeldte Forandring allerede nu maatte indtræde, saaledes at Indsendelsen af den danske Oversættelse af Thingets Forhandlinger i indeværende Aar kunde bortfalde.

Ministeriet skal i denne Anledning bemærke, at der saaledes som Forholdene ere, ikke kan være Tale om, at den befalede danske Oversættelse ganske kan bortfalde, hvorimod der alene kan være Spörgsmaal om at lade den udföre her i Staden istedetfor som hidtil i Island, og for at træffe denne Forandring i den anförte Bestemmelse taler ikke blot den i Althingets Andragende og Formandens ovennævnte Skrivelse anförte Hovedgrund, nemlig Vanskeligheden ved at faa Arbeidet udfört i Island, men ogsaa den Omstændighed, at Oversættelsen, naar den blev besörget her, vilde

1861. 24 Septbr. blive meget omhyggeligere udfört end den bliver i Island, ligesom Regjeringen ogsaa vilde sættes istand til at fremme Althingssagerne hurtigere, naar man ikke behövede at afvente Oversættelsens Nedsendelse fra Island, hvorfor man undertiden ikke har kunnet erholde den helt færdig förend ca. 1 Aar efter Althingets Slutning, hvilket har havt den Fölge, at man oftere har set sig nödsaget til at besörge en Del af Oversættelsen her for at forebygge en uforholdsmæssig lang Udsættelse af Sagernes Afgjörelse.

Ministeriet maa saaledes i det Hele anse den omhandlede Foranstaltning for hensigtsmæssig, men da samme vil medföre en Udgift af ca. 300 Rd. for hver Gang Althinget er samlet, eller i Regelen 150 Rd. hvert Aar, skulde man forinden videre foretages tjenstligst udbede sig Indenrigsministeriets Yttringer, om der fra sammes Side maatte haves noget at erindre mod, at det ovennævnte Belöb söges bevilget af Rigsdagen, ved det Indesluttedes Tilbagesendelse behageligen meddelt.

26. Septbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Overskridelser af Finansloven.** Kjöbenhavn, den 26. Septbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1468. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 517–518.

Ved med behagelig Skrivelse af 1. Mai d. A. at indsende Regnskab for Udgifterne ved den lærde Skole i Reykjavik for Finansaaret 18⁶⁰/₆₁ have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed med Hensyn til de forskjellige Overskridelser, der have fundet Sted af de ved Finansloven bevilgede Belöb, blandt Andet bemærket, at det til Timeundervisning normerede Belöb vel er overskredet med 1 Rd. 24 Sk., men at der er föiet Foranstaltning til at dette bliver redresseret i

indeværende Aars Regnskab, ved at dette Belöb föres til Indtægt. 1861.

26. Septbr.

Foranlediget heraf undlader Ministeriet ikke tjenstl. at meddele, at en saadan Fremgangsmaade ikke er tilstedelig, og at det ligesaalidt kan gaa an at dække en Underbalance paa en Konto i et foregaaende Aars Finanslov ved Hjælp af den samme Konto i det efterfölgende Aars Finanslov, som det er tilladeligt at anvende hvad der er sparet paa en enkelt Konto i et Finansaar, enten til andre Udgifters Bestridelse i samme Finansaar eller til samme Konto i det næste Finansaar. Naar Finansaaret er udlöbet kan der ikke længer anvendes Noget af det, der er bevilget ved den for denne Finansperiode gjældende Finanslov, og hvad der er besparet paa de enkelte Konti, er ligefrem til Indtægt for Statskassen, hvorimod der maa erhverves Efterbevilling paa de Belöb, hvormed de enkelte Konti maatte være overskredne, men iövrigt er det en Selvfölge, at slige Overskridelser ikke bör finde Sted, uden at Omstændighederne gjöre saadant aldeles nödvendigt.

Gavebrev til Brödrefonden ved Reykjavík Skole, udstedt af Althingsmand Jón Guðmundsson og Hustru Hólmfríður Þorvaldsdóttir. Reykjavík, den 26. Septbr. 1861. — Efter Originalen i Skolens Arkiv. Þjóðólfr. XIII 161. 26. Septbr.

Við undirskrifuð ektahjón, eg Jón Guðmundsson, alþingismaður, og eg Hólmfríður Þorvaldsdóttir, kona hans, lýsum því hérmeð yfir, að við, til þakklátrar viðurkenningar og endurminningar um, að góður guð hefir blessað sambúð okkar á allan veg fram á þenna 26. giftingardag okkar, gefum hérmeð 2 opinberum styrktarsjóðum þessa lands tvo fertugustu hluti af skuldlausum og arfgengum eigum okkar eptir okkarn dag, — og annan þenna 1/40 hluta bræðrasjóði hins lærða skóla í Reykjavík.

1861. Sjóðurinn skal jafnframt álítast eigandi að þessum
26. Septbr. hluta frá því í dag að því leyti, að hann uppber árlega 4 °/o vexti þaraf, er skulu greiddir honum 26. dag septbr. ár hvert, fyrsta sinn 1862, á meðan annaðhvort okkar er á lífi og við eigi leysum sjálfa innstæðuna af hendi við sjóðinn, en það skal okkur heimilt án fyrirvara hvenær sem við viljum, og þó eigi með minni upphæð en 100 rd. (tíutíu ríkismyntardölum); og hið sama skulu vextirnir vera 4 rd. (fjórir ríkisdalir) ár hvert til sjóðsins, á meðan innstæðan er eigi greidd.

En sé innstæðan eigi leyst af hendi í lifanda lífi hvorugs okkar, þá á sjóðrinn samt eigi heimtu á meiri upphæð en 100 rd., þó að skuldlaust bú okkar nymdi, mót von, meiru en því svaraði, að 1/40 hluta; en nái sá hluti búsins eigi svo miklu, að frá dregnum skuldum, þegar það til skipta kæmi, þá verður það sjóðsins halli, hvort sem meira bristi á eður minna.

þenna gjörning höfum við gjörðan með fullu ráði og af frjálsum vilja og staðfestum hann með eigin handar nöfnum okkar í viðurvist embættisvottarins hér í staðnum.

Reykjavík, 26. d. septbr. 1861.

Jón Guðmundsson. Hólmfríður þorvaldsdóttir.

Árni Thorsteinson, Notarius publicus í Reykjavík, bæar- og landfógeti, vottar hérmeð, að hjónin, herra alþingismaður m. m. Jón Guðmundsson í Reykjavík og húsfrú hans, Hólmfríður þorvaldsdóttir, sama staðar, í minni nærveru hafa með eigin hendi undirskrifað gjörning þenna, er þau tjáðu, að inniheldi fjárgjöf, og voru þau með fullri ráðdeild og óskertri skynsemi.

Sem notarialvottar voru tilstaðar:

Ó. Pálsson. G. Magnússon.

Notarial- skrifstofu Reykjavíkur 26. septbr. 1861.

A. Thorsteinson.

(L. S.)

Notarialvottar:

Ó. Pálsson. G. Magnússon.

Gavebrev til Fonden for Præsteenker i Island, udstedt af Althingsmand **Jón Guðmundsson** og Hustru **Hólmfríður Þorvaldsdóttir.** Reykjavík, den 26. Septbr. 1861. — Efter en af Biskop P. Pjetursson verificeret Afskrift af Originalen, som opbevares blandt vedkommende Fonds Papirer. Þjóðólfr. XIII. 161. 1861. 26. Septbr

Við undirskrifuð ektahjón, eg Jón Guðmundsson alþingismaður, og eg Hólmfríður þorvaldsdóttir, kona hans, lýsum því hérmeð yfir, að við til þakklátrar viðurkenningar og endurminningar um, að góður guð hefir blessað sambúð okkar á allan veg framá þenna 26. giptingardag okkar, gefum hérmeð 2 opinberum styrktarsjóðum þessa lands tvo fertugustu hluti af skuldlausum og arfgengum eigum okkar, eptir okkarn dag, — og annan þenna 1/40 hluta prestaekknasjóðnum á Íslandi.

Sjóðurinn skal jafnframt álítast eigandi að téðum hluta uppfrá þessum degi, að því leyti, að hann uppber árlega 4 % vexti þaraf, er greiðast honum 26. septbr. ár hvert, fyrsta sinn 1862, ámeðan annaðhvort okkar er á lífi, og við eigi leysum sjálfa innstæðuna af hendi við sjóðinn, en það skal okkur heimilt án fyrirvara, hvenær sem við viljum, en þó eigi með minni upphæð en 100 rd. (tíutíu ríkismyntardölum) og hið sama skulu vextirnir vera ár hvert 4 rd. (fjórir ríkisdalir) til sjóðsins, ámeðan innstæðan er eigi greidd.

En sé innstæðan eigi leyst af hendi í lifanda lífi hvorugs okkar, þá á sjóðurinn samt eigi heimtu á meiri upphæð en 100 rd., þó að skuldlaust bú okkar nymdi, mót von, meiru en því svaraði, að 1/40 hluta, en nái sá hluti búsins eigi svo miklu, að frádregnum skuldum, þegar það til skipta kæmi, þá verður það sjóðsins halli, hvort sem meira bristi á eður minna.

Þenna gjörning höfum við gjörðan með fulln ráði og af frjálsum vilja, og staðfestum hann með eiginhand-

1861. ar nöfnum okkar í viðurvist embættisvottarins hér í
26. Septbr. kaupstaðnum.

Reykjavík, 26. d. septbr. 1861.

Jón Guðmundsson. Hólmfríður Þorvaldsdóttir.

Rjett eptirrit staðfestir:

P. Pjetursson.

2. Oktober. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island om at **Skoleregnskabet bilægges kvitterede Regninger fra vedkommende Boghandler for leverede Böger** m. m. Kjöbenhavn, den 2. Oktober 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1487. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 519.

Ved at fremsende Afskrift af den 14. Antegnelsespost til Regnskaberne for det islandske lærde Skolevæsens Indtægter og Udgifter i Aarene fra 1. April 1854 til 31. Marts 1856, i Forbindelse med Regnskabsförernes Besvarelse, Revisions Vedtegning, den derpaa faldne Decision, samt Regnskabsförerens og Revisors Erklæring angaaende Decisionens Berigtigelse, har det 2. Revisionskontor for Kongeriget foreslaaet, at ikke blot vedkommende Boghandlers kvitterede Regninger for leverede Böger bilægges de paagjældende Regnskaber, men at der desuden aarlig med samme fremsendes Fortegnelser dels over nye i Aarets Löb tilkomne Böger, dels over de i Regnskabsaaret som kasserede udskudte Böger med Forklaring om det for samme indvundne Provenu.

Da Ministeriet har bifaldet det saaledes fremsatte Forslag, skulde man tjenstl. anmode Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om behageligen at ville paalægge Vedkommende for Fremtiden at iagttage det Fornödne i Overensstemmelse hermed.

Konseilspræsidiets Bekjendtgjörelse, angaaende **Forandring i Bestyrelsen af Kongerigets almindelige finansielle Anliggender.** Kjöbenhavn, den 5. Oktober 1861. — Depart. Tid. 1861 S. 929. Algreen-Ussings Lovsamling for 1861 S. 364. Original-Aftryk hos Schultz. 1861. 5. Oktober.

Under 4. d. M. har det behaget Hans Majestæt Kongen Allerhöist at resolvere:

at Bestyrelsen af Kongerigets almindelige finansielle Anliggender, der hidtil have henhört under Indenrigsministeren, overdrages til Finansministeren som Minister for Kongerigets særlige Finanser og under Ansvar for Rigsdagen, saaledes at der under denne Minister henlægges:

de med Kongerigets Budgetvæsen, Statsregnskab og Assignationsvæsen forbundne Forretninger,

Bestyrelsen af Kongerigets Reservefond og Aktiver

samt Bestyrelsen af Kongerigets særlige Statsgjæld og Pensionsvæsen.

Hvilken Allerhöieste Resolution herved bekjendtgjöres til Efterretning og Iagttagelse for alle Vedkommende.

Kongeligt Patent for det danske Monarki, hvorved **Tillægsartikler til Konvention med de forenede amerikanske Stater bekjendtgjöres.** Christiansborg Slot, den 16. Oktober 1861. — Konseilspræsidiet. Depart. Tid. f. 1861 S. 1083—1086 (med Artiklerne saavel i Originalsproget [Fransk] som i dansk Oversættelse. Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1861 S. 368—370 (med Artiklerne i dansk Oversættelse). Original Aftryk paa Dansk og Tysk hos Schultz. 16. Oktober.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Vi have

1861. allernaadigst fundet Os foranledigede til med de forenede amerikanske Stater at afslutte tvende Tillægsartikler til den imellem Danmark og bemeldte Stater bestaaende Venskabs-, Handels- og Skibsfarts-Konvention af 26. April 1826, og bringes disse Artikler, efterat de gjensidige Ratifikationer ere udvexlede, herved til offentlig Kundskab. Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

16. Oktober.

Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 16. Oktober 1861.

30. Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **en Persons Forsörgelseshjem.** Kjöbenhavn, den 30. Oktober 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1549. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 519—20.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 25. Juni d. A. over det med samme tilbagefulgte Andragende, hvori Repstyreren i Kleifa Rep besværer sig over en af Islands Sönderamt under 28. Juli 1859 afgiven Resolution angaaende en vis Guðmundur Guðmundssons Forsörgelseshjem skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at Ministeriet ikke kan indlade sig paa at afgive Resolution i Sagen, da den Paagjældende, efter hvad der foreligger, endnu ikke har begjært Understöttelse af Fattigvæsenet.

31. Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Nedsættelse af Landskyld af Jorden Kárastaðir** formedelst lidt Skade ved Fjeldskred. Kjöbenhavn, den 31. Oktober 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1556. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 520.

Ved hertil at indsende en Synsforretning over den Skade, der ved et Fjeldskred er tilföiet den til Skógarstrands Ombud hörende Gaard Kárastaðir, har Herr Amtmanden i behagelig Skrivelse af 9. Juli sidstleden foreslaaet, at et Kokvilde paa bemeldte Gaard maatte blive affældet, dog paa den Betingelse, at Landskylden i Fremtiden forhöies med 10 Alen efter Kapitelstaxtens Middelpris, samt at Leilændingen bliver fri for 1 Aars Smörleie af ovennævnte Kvilde, naar han til 6. Juni 1862 tilsvarer samme i god Stand, hvorefter det da vil være at sælge til Indtægt for Ombudet, og har De derhos anholdt om Ministeriets Approbation paa en af Dem af Ombudskassen beordret Udbetaling af 2 Rd. 48 Sk. i Anledning af den omhandlede Synsforretning. 1861. 31. Oktober.

Foranlediget heraf skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at Ministeriet bifalder Amtets ovennævnte Forslag, dog at det paalægges Leilændingen saavidt muligt at udbedre Skaden, ligesom man ogsaa approberer bemeldte af Dem beordrede Udbetaling af Ombudskassen.

Justitsministeriets Skrivelse til Revisionsdepartementet for Kongeriget, ang. **Biskoppens Forpligtelse til at svare Lystold til Domkirken i Reykjavík.** Kjöbenhavn, den 31. Oktober 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1558. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 521. 31. Oktober.

Det 2. Revisionskontor for Kongeriget har med Skrivelse af 3. Mai d. A. tilstillet Ministeriet til Opgjörelse, Afskrift af 4. Antegnelsespost til Regnskabet for Reykjavik Domkirkes Indtægter og Udgifter i Aaret fra Fardag 1857 til Fardag 1858, hvorefter der er opstaaet Spörgsmaal om Biskop H. G. Thordarsens

1861. Forpligtelse til at svare Lystold til Domkirken i
31. Oktober. Reykjavik.

I Gjensvar herpaa skulde man til behagelig Efterretning tjenstligst melde, at Justitsministeriet, efter de oplyste Omstændigheder, ikke finder at der er Anledning til at afkræve bemeldte Embedsmand foranförte Afgift.

31. Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Mageskifte af Jorderne Viðvík og Hjaltastaðir** m. m. Kjöbenhavn, den 31. Oktober 1861[1]. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1565. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 521–522.

Efterat Hofsstaðir og Flugamýri Præstekald ved den i samme indtrufne Vakance er bleven nedlagt, og bemeldte Sogne i Henhold til allerhöieste Resolution af 25. September 1854 ere blevne henlagte henholdsvis til Hólum-Viðvík og Miklibær Præstekald inden Skagafjords Syssel, har Deres Höiærværdighed i en til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet under 29. Juli sidstl. indkommen Skrivelse anholdt om, at der maatte blive truffen Foranstaltning til Iværksættelsen af det i bemeldte allerhöieste Resolution, Post 2, bestemte Mageskifte mellem »den Staten tilhörende Jord Viðvík og den forrige Lensjord, Hjaltastaðir, med Hjaleierne Hjaltastaðahvammur og Hjaltastaðakot«.

Efter at denne Sag er bleven afgivet til Justitsministeriet, som henhörende under sammes Ressort, skulde man til behagelig Efterretning tjenstligst meddele, at det omhandlede Mageskifte formentlig hensigtsmæssigst vilde kunne iværksættes saaledes, at Amtmanden over Islands Nord- og Östamt paa Re-

[1]) Samme Dag er tilsvarende Skrivelse afsendt til Nord- og Östamterne.

gjeringens Vegne overdrager Eiendomsretten over Jorden Viðvík til det forenede Hólum-Viðvík-Hofsstaðir Præstekald, imod at Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed paa det forhenværende Flugumýri-Hofsstaðir Præstekalds Vegne overdrage Statskassen Eiendomsret over Jorden Hjaltastaðir, og man skulde derfor, næst at bemærke, at man under D. D. har tilskrevet Amtmand Havstein det Fornödne i saa Henseende, tjenstligst anmode Dem om behageligen at ville træffe Foranstaltning til Udförelsen af hvad der saaledes i denne Sag fra Deres Side vil være at foretage, samt derefter at tilstille Amtmanden over Nord- og Östamtet vedkommende Overdragelsesdokument, for at der af ham kan træffes Foranstaltning med Hensyn til sammes Thinglæsning m. V. 1861. 31. Oktober.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Islands Deltagelse i Verdensudstillingen i London.** Kjöbenhavn, den 31. Oktober 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1567. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 523—524. 31. Oktober.

Efterat have indhentet Betænkning fra Landfogden i Island, Domkirkepræsten i Reykjavik samt konstitueret Overretsprokurator Jón Guðmundsson, angaaende Islands mulige Deltagelse i den Industriudstilling, der i næste Aar agtes afholdt i London, har Herr Stiftamtmanden, næst at bemærke, at en offentlig Understöttelse formentlig vil være en nödvendig Betingelse for denne Sags Fremme, i behagelig Skrivelse af 30. f. M. begjært Justitsministeriets Tilkjendegivelse af, om og hvorvidt en saadan Understöttelse vil kunne ventes tilstaaet, idet De derhos har yttret den Formening, at det ikke vil være nödvendigt til det nævnte Öiemed at anvende et saa stort Belöb, som af de ovennævnte Mænd er foreslaaet, nemlig 800—1000 Rd.,

1861. hvorimod det antages, at et mindre Belöb, t. Ex.
31. Oktober. Halvdelen heraf, turde være tilstrækkeligt, da De har Grund til at antage, at enkelte Producenter ville levere de Artikler, som de önske at udstille, for deres egen Regning, medens der paa den anden Side ere andre Gjenstande, som nödvendig maatte afkjöbes de Paagjældende, og at det er hertil, at den eventuelle offentlige Understöttelse skulde anvendes.

Idet Ministeriet i denne Anledning skulde henlede Herr Stiftamtmandens Opmærksomhed paa den Maade, hvorpaa Sagen tænkes ordnet for Kongerigets Vedkommende, hvorom Oplysning indeholdes i vedlagte Finanslovforslag for næste Finansaar, Pag. 96—98, skulde man til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligst melde, at Ministeriet ikke kan indlade sig paa at afkjöbe Vedkommende de Gjenstande, der maatte egne sig til at repræsentere Islands Produkter og Industri paa den nævnte Udstilling, hvorimod man er villig til at lette dem, der for egen Regning maatte önske at sende Gjenstande til Udstillingen, Adgangen hertil, ved at tilstaa dem en passende Understöttelse til Bestridelsen af de dermed forbundne Omkostninger, navnlig Fragt til og fra Udstillingsstedet m. V., og man skulde derfor herved bemyndige Herr Stiftamtmanden til i dette Öiemed at anvende et Belöb af indtil 500 Rd. af den ved Finansloven § 9 G. c. bevilgede Sum.

Om hvad der i denne Anledning maatte blive foranstaltet forventer man i sin Tid at modtage Indberetning.

1. Novber. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **det Distriktslægerne tilkommende Honorar for Foretagelse af Vakcination.** Kjöben-

havn, den 1. Novber. 1861[1]). — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1573. Tíðindi um stjórnarálefni Ísland I. 524. 1861. 1. Novber.

Paa dertil af Revisionsdepartementet given Anledning er det Spörgsmaal kommet under Overveielse, hvorvidt der tilkommer Distriktslægerne i Island det samme Honorar, som der er tilstaaet de avtoriserede Vakcinatörer dersteds, nemlig 12 Sk. for hver af dem vakcineret Person, paa hvem Vakcinationen har slaaet an.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og Iagttagelse for Fremtiden tjenstligst melde, at Distriktslægerne i Island kun ere berettigede til at oppebære ovennævnte Honorar, hvor det enten efter den avtoriserede Vakcinatörs Begjering eller af andre særlige Grunde af det Offentlige maatte være dem overdraget at foretage Vakcinationen.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Adskillelse af Grafnings og Thingvalla Rep.** Kjöbenhavn, den 2. November 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1577. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 525—526. 2. Novber.

Efter Modtagelsen af de med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 6. December f. A hertil indkomne yderligere Oplysninger betræffende Ophævelsen af den ved Rentekammerskrivelse af 6. December 1828 approberede Forening af Grafnings og den forrige Thingvalla Rep til én Rep under sidstnævnte Navn, bifalder Ministeriet, at den af Beboerne attraaede Deling af bemeldte Rep nu indtræder, saaledes at den nu forenede Thingvalla Rep for Fremtiden kommer til at udgjöre tvende Repper, nemlig den forrige Thing-

[1]) Amtmændene tilskreves s. D. angaaende det samme.

1861. valla Rep og den forrige Grafnings Rep, og iörigt paa efternævnte Betingelser:

2. Novber.

1, at begge Repper fremdeles, ligesom hidtil, söge Mandtalsthing paa Stóraborg;

2, at Repstyrerthingene holdes for Thingvalla Reps Vedkommende paa Thingvellir og for Grafnings Reps Vedkommende paa Úlfljótsvatn og

3, at Fattigvæsenets Aktiver og Passiver fordeles lige mellem begge Repper.

Ved til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende at meddele Ovenstaaende, undlader Ministeriet ikke at tilföie, at det er en Fölge af den under Nr. 3 anförte Regel, at der ved Fattigbyrdens Fordeling ved Adskillelsen ikke ubetinget bliver at tage Hensyn til, hverken hvor den paagjældende Fattige er födt, eller hvor han opholder sig, men at det iövrigt er en Selvfölge, at man saavidt muligt bör lade den Fattige forblive der, hvor han befinder sig.

Hvad dernæst angaar dem, der efter Adskillelsen maatte blive trængende til Fattigforsörgelse i en af disse Repper, da bör enhver af disse selvfölgelig overtage Forsörgelsen af sine egne Fattige; men ved Bedömmelsen heraf bör det fastholdes, at Repperne siden Foreningen og indtil Adskillelsen have udgjort en Enhed, saa at hverken Födsel eller Ophold i nogen Del af Repperne under Foreningen kan begrunde Forsörgelsesrettens Erhvervelse i nogen enkelt af Repperne, hvorimod de Paagjældende i saa Tilfælde bör forsörges af begge Repperne i Forening.

15. Novber. **Justitsministeriets** Skrivelse til Finansministeriet, ang. **Laan til Anskaffelse af et nyt större Dampskib til Farten paa Island.** Kjöbenhavn, den 15. November 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1591.

I vedlagte Andragende have Dampskibsentreprenörerne Koch & Henderson, der fortiden besörge Postforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne med Dampskibet »Arcturus«, anholdt om at der af Statens Midler maatte blive tilstaaet dem et Laan til Anskaffelsen af et nyt, större Dampskib, der antages at ville koste ca. 120,000 Rd., og som skulde indrettes med specielt Hensyn til at afbenyttes til den ommeldte Fart.

1861. 15. Novber.

Ministeriet skal i denne Anledning bemærke, at det turde være særdeles önskeligt, at Dampskibsforbindelsen med Island kunde faa en större Udvikling, nemlig derved, at det Skib, der benyttes som Postskib, kunde komme til at anlöbe flere Steder paa Kysten af bemeldte Ö, hvorved Nytten af denne, med saa betydelige Opoffrelser fra det Offentliges Side etablerede Dampskibsforbindelse, istedetfor som hidtil væsentlig at indskrænke sig til Reykjavik og denne Kjöbstads nærmeste Omegn, vilde blive mere almindelig, og den hele Foranstaltning saaledes bedre svare til sit Öiemed.

Da nu Supplikanterne formene, at dette vilde kunne opnaas, naar der til den ommeldte Fart anvendtes et större efter sammes Beskaffenhed specielt indrettet Dampskib, og da Dampskibet »Arcturus« efter den almindelige Mening baade er for lille og tillige mindre hensigtsmæssig indrettet til at anvendes i tidtnævnte Öiemed, har man troet, at Andragendet fortjente Imödekommen fra Ministeriets Side, og det saa meget mere som Supplikanterne hidtil have udfört denne vistnok meget vanskelige Entreprise med Held og Dygtighed, og i det Hele taget til Ministeriets Tilfredshed, saa at man maatte önske, at de kunde fortsætte den paa en saadan Maade, at de vilde finde deres Regning ved at forny den om samme afsluttede Kontrakt, der udlöber med Aaret 1861.

Med Hensyn til at der angaaende de Vilkaar, hvorunder det ansögte ny Laan begjæres, er henvist

1861. til det Supplikanterne ved Finansloven for $18^{59}/_{60}$ §
15. Novber. 14 Nr. 20 tilstaaede Laan, skal man til nærmere Oplysning i denne Henseende ikke undlade at fremsende vedlagte Koncept til den af Supplikanterne under 28. Juni 1859 for bemeldte Laan udstedte Obligation, hvis Bestemmelser eventuelt vilde være at gjöre gjældende med Hensyn til det ny Laan. Dettes Maximum vilde da kunne anslaas til 90,000 Rd. med den nærmere Indskrænkning, at det ikke maatte overskride $^3/_4$ af det kjöbte Skibs Taxationsværdi, ligesom det ogsaa vilde være at bestemme, at den hele Godtgjörelse, der aarlig tilstaas Entreprenörerne for Postens Befordring, skulde tjene til Afdrag paa Laanet, der desuden vilde være at forrente med 4 pCt. aarlig. Naar hertil föies, at der til Sikkerhed for skadeslös Betaling af Kapital og Renter vil blive betinget Panteret i Skibet med Tilbehör saavel som i det Belöb, for hvilket samme maatte blive assureret, skjönnes det ikke at Statskassen vil være udsat for Tab.

I Henhold til det Anförte er Justitsministeriet, dersom Finansministeriet intet maatte have derimod at at erindre, sindet at söge det ansögte Laan bevilget, ved at stille Ændringsforslag til det Rigsdagen forelagte Forslag til Finansloven for næstkommende Finansaar, og man skulde derfor tjenstligst udbede sig Finansministeriets Yttringer over Sagen behageligen meddelt. Med Svaret, der efter Omstændighederne tör imödeses snarest muligt, bedes Bilagene remitterede.

18. Novber. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Finansministeriet, ang. **Refusion** af et af den almindelige Skolefond udredet **Forskud til det islandske Skolevæsen.** Kjöbenhavn, den 18. November 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1592.

Af den Brevvexling, som i Aaret 1849 fandt

Sted mellem dette Ministerium og Finansministeriet, vil det være velbemeldte Ministerium bekjendt, at den almindelige Skolefond har, for forskjellige i Aarene 1844—1848 for det islandske Undervisningsvæsen gjorte Udlæg, faaet tilgode hos dette et Belöb, der dengang udgjorde 23,154 Rd. 26 Sk., men senere er bleven saaledes nedbragt, at det ved Udlöbet af Finansaaret 1860/61 udgjorde 21,861 Rd. 20 Sk., idet nemlig Renterne af tvende den islandske lærde Skole tilhörende kongelige Obligationer, tilsammen 609 Rd. 42 Sk., der ere i Skolefondens Værge, ere blevne anvendte til Afskrivning paa Gjælden. 1861. 18. Novber.

Idet man angaaende Oprindelsen til bemeldte Mellemværende tillader sig at henvise til den med dette Ministeriums Skrivelse til Finansministeriet af 7. Marts 1849 fulgte Forestilling, hvoraf Gjenpart vedlægges, hvori det hele Forhold findes udförligt fremstillet og oplyst, skal jeg med Hensyn til at det, iövrigt under Anerkjendelse af, at Skolefonden har Krav paa at faa det nævnte Udlæg refunderet, i Finansministeriets Svarskrivelse af 21. Juni s. A. er antydet, at Midlerne hertil kunde være at afholde ved Repartition paa Island, ikke undlade at bemærke, at Ministeriet ikke kan finde det tilraadeligt at slaa ind paa denne Vei, da det, saaledes som ogsaa er yttret i den med Finansministeriets nysnævnte Brev fremsendte Forestilling fra vedkommende Departementsdirektör, med Bestemthed kan forudses, at et Forlangende herom vilde möde en afgjort Modstand hos Althinget, der ikke vilde undlade at gjöre gjældende, at da Skolens Midler ere i sin Tid blevne inddragne i Statskassen, maa denne anses derved at have overtaget en Forpligtelse til at sörge for Skolens Fornödenheder, en Anskuelse, der ogsaa har vundet Bestyrkelse derved, at siden Regjeringsforandringen indtraadte, alle Udgifter til det höiere Undervisningsvæsen i Island ere blevne bevilgede af Statskassen.

1861. 18. Novber. Der skjönnes saaledes ikke at være anden Udvei forhaanden, end at andrage paa den fornödne Bevilling hos Rigsdagen til Belöbets Refusion af Statskassen. Men forinden videre heri foretages, skulde jeg, næst at bemærke, at der ved Statsrevisionens Antegninger til det lærde Skolevæsens Regnskab for 18⁵⁹/₆₀ er reist Spörgsmaal om det ovennævnte Tilgodehavendes Berigtigelse, tjenstligst udbede mig Finansministeriets Yttringer over Sagen behagel. meddelt ved det Indesluttedes Tilbagesendelse.

20. Novber. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Gebyrers kontante Betaling ved Udleveringen af islandske Söpas.** Kjöbenhavn, den 20. November 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1594.

Med Skrivelse af 5. i f. M. har Sysselmanden i Öfjord Syssel, St. Thorarensen, blandt Andet tilstillet Ministeriet tvende af Kjöbmand J. G. Havsteen til Last Grosserer Fr. Hillebrandt heraf Staden udstedte Anvisninger paa 332 Rd. og 75 Rd., hvilke Belöb Assignatus anmodes om at betale, henholdsvis to Maaneder og én Maaned efter Sigt, for Udstedelsen af islandske Söpas til tvende ham tilhörende Skibe.

Da det heraf fremgaar, at der ikke med Hensyn til de ommeldte Söpas er blevet forholdt i Overensstemmelse med Lov af 15. April 1854 § 6, hvorefter det anordnede Gebyr skal erlægges forinden Passenes Udlevering, idet der istedet herfor ere blevne udstedte og til vedkommende Oppebörselsbetjent afgivne Anvisninger paa vedkommen Rhederi, hvilket der endvidere ved den i Anvisningerne betegnede Sigt er indrömmet en yderligere Henstand med Berigtigelsen af den ommeldte Afgift, skulde man tjenstligst anmode Herr Amtmanden om behageligen at ville indskjærpe

Sysselmand Thorarensen Efterlevelsen af merbemeldte Lovbestemmelse. 1861. 20. Novber.

Justitsministeriets Skrivelse til Handelshuset Koch & Henderson, ang. **Laan til Anskaffelsen af et nyt större Dampskib til Farten paa Island**[1]. Kjöbenhavn, den 28. Novber. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1602. 28. Novber.

I Anledning af Deres den 12. dennes indgivne Andragende, hvori De anholder om at tilstaas et Laan af Statskassen til Anskaffelse af et nyt Dampskib til Postfarten paa Færöerne og Island, skulde man efter om Sagen at have brevvexlet med Finansministeriet tjenstligst melde, at Ministeriet ikke ser sig istand til at forhjælpe Dem til det Ansögte.

Lov om Pension for Overlærer **Björn Gunnlaugsson**. Jægerspris, den 9. December 1861. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1861 Nr. 43. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 526—527 (Loven med Regjeringens Motivering af Udkastet). Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1861 S. 380. Det med Loven ligelydende Udkast med Motiver findes i Dep. Tid. f. 1861 S. 990—991. 9. Decbr.

Lög um eptirlaun handa Birni Gunnlaugssyni, yfirkennara við hinn lærða skóla í Reykjavík.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Lög þessi hefir ríkisþingið fallizt á og Vjer staðfest með samþykki Voru:

Birni Gunnlaugssyni, yfirkennara við hinn lærða skóla í Reykjavík, riddara dannebrogsorðunnar, veitast 1000 ríkisdalir á ári hverju í eptirlaun, þá er hann fær lausn frá embætti sínu.

---

[1]) Justm. Skr. af 15. s. M. (se foran).

1861. Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.
9. Decbr. Gefið á Jægerspris, 9. dag desembermánaðar 1861.

Lov om Pension for Overlærer ved Reykjavik lærde Skole, Björn Gunnlaugsson.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Overlærer ved Reykjavik lærde Skole, Ridder af Dannebrog, Björn Gunnlaugsson erholder, ved sin Afgang fra dette Embede, 1000 Rd. i aarlig Pension.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Givet paa Jægerspris, den 9. December 1861.

12. Decbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Udbetaling af Renter ved Islands Jordebogskasse af Statsgjælds-Kouponsobligationer.** Kjöbenhavn, den 12. Decbr. 1861. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 1614. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 528—529.

Som af den i Gjenpart vedlagte Skrivelse med Bilag behageligen vil erfares, har Finansministeriet foreslaaet forskjellige Foranstaltninger til, at Renterne af de ny, stedse paa Ihændehaveren lydende Kouponsobligationer af Monarkiets uopsigelige Statsgjæld kunne udbetales ved Islands Jordebogskasse uden specielle Anvisninger, i hvilken Henseende bemeldte Ministerium har udbedt sig Justitsministeriets Medvirkning.

Da Ministeriet Intet finder at erindre imod de af Finansministeriet foreslaaede Foranstaltninger, skulde man tjenstl. anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville meddele Landfogden Indholdet af ovennævnte Skrivelse, samt tillægge ham den i saa Hen-

seende fornödne staaende Ordre, og iövrigt paase Overholdelsen af de i Skrivelsen indeholdte Forskrifter. 1861. 12. Decbr.

Den her omhandlede Skrivelse af Finansministeriet, dateret den 25. Oktober 1861, er saalydende:

Et hertil indkommet Andragende om, at Renterne af 5 Stykker nye Kouponsobligationer af Monarkiets uopsigelige Statsgjæld til Belöb 1300 Rd., maatte foranstaltes udbetalte ved Islands Jordebogskasse, har foranlediget Finansministeriet til at tage under Overveielse, hvorvidt der saavel ved Islands Jordebogskasse som ved Færöernes Jordebogskasse maatte kunne træffes lignende Foranstaltninger, som vare trufne ved de övrige Kasser i Monarkiet, der udbetale Renter af Statsobligationer til Indlösning af de forfaldne Koupons til de nye Obligationer uden specielle Anvisninger; og Finansministeriet anmoder nu tjenstligst Justitsministeriet om, saafremt Samme ikke maatte finde Noget derimod at erindre, behageligen at ville tilkjendegive Landfogderne i Island og paa Færöerne gjennem vedkommende Stiftamtmand og Amtmand Fölgende til Efterretning og Iagttagelse.

I Overensstemmelse med vedlagte Bekjendtgjörelse af 22. September 1859 har Finansministeriet begyndt Udstedelsen af 8 Serier 4 pCt.s Obligationer af Monarkiets Statsgjæld, nemlig Litr. K. paa 1000 Rd., Litr. L. paa 500 Rd., Litr. M. paa 200 Rd. og Litr. N. paa 100 Rd. i det danske Sprog, og Litr. R. paa 1000 Rd., Litr. S. paa 500 Rd., Litr. T. paa 200 Rd. og Litr. U. paa 100 Rd. i det tyske Sprog, og der er ligeledes begyndt paa Udstedelsen af 4 Serier 4 pCt.s Obligationer af Kongerigets Statsgjæld, nemlig: Litr. B. paa 1000 Rd., Litr. C. paa 500 Rd., Litr. D. paa 200 Rd. og Litr. E. paa 100 Rd. i det danske Sprog. Alle disse Obligationer skulle stedse lyde paa Ihændehaver. De ere forsynede med Rentekoupons,

1861. 12. Decbr. som forfalde til Betaling hvert Aars 11. Juni og 11. December. Af hvert af de tolv Slags Kupons, som forfalde til Betaling den 11. December 1861, vedlægges et kasseret Exemplar til hver af de tvende Landfogder. De Koupons, som forfalde til Betaling i de fölgende Terminer, have en tilsvarende Text. Indtil videre underskrives Koupons til 20 Rd. og paa 10 Rd. af W. Thellemann, og Koupons paa 4 Rd. og 2 Rd. af P. Stolpe. Det vil bemærkes, at der under Texten findes et System af farvede Linier, nemlig röde ved Koupons paa 20 Rd., gule ved Koupons paa 10 Rd., blaa ved Koupons paa 4 Rd. og graa ved Koupons paa 2 Rd. I disse Linier findes Terminen betegnet med hvid Skrift foran Kouponens Underskrift, saaledes f. Ex. er December Termin 1861 betegnet med »D. 1861«.

Landfogden meddeles en staaende Ordre til fra Forfaldstiderne til enhver Tid at indfri de af ovenomtalte Koupons, som maatte blive ham præsenterede til Indlösning. De indfriede Koupons forsynes strax med det almindelige Indfrielsesmærke, nemlig et X., som anbringes midt over Texten, og paa venstre Side deraf endvidere med Kassens specielle Indfrielsesmærke, nemlig for Islands Jordebogskasse »I. 1«, for Færöernes »F. 5«. Det forventes, at der fra Landfogdens Side vil blive anvendt tilbörlig Opmærksomhed paa, at der ikke ved Jordebogskassen indfries falske Koupons. Der har ikke vist sig Saadanne her i Landet, og man haaber, at de ikke let ville kunne frembringes med skuffende Lighed; men paa Grund af den store Afstand kunde muligen en Falskner falde paa, at henvende sig med saadanne til Jordebogskassen.

De indlöste Koupons opföres i en særskilt Afdeling af Landfogdens Regnskab over de i hvert Finansaar udbetalte Renter af, og Afdrag paa Statsgjælden, ordnede efter Terminer, Slags og Numer, og indsendes som Bilag med Regnskabet. I Stedet for den Udgifts-

ordre, som ved andre Rentebetalinger meddeles Landfogden af Stiftamtmanden i Island og Amtmanden paa Færöerne, træder for de indförte Koupons Vedkommende samme Embedsmands Approbationsordre paa den skete Udbetaling, der kan meddeles i Slutningen af hvert Finansaar under Et for hele Udbetalingen i dette Aar; til hvilket Öiemed de indlöste Koupons blive at fremlægge for denne Embedsmand. 1861. 12. Decbr.

I Overensstemmelse hermed udbedes det Fornödne ligeledes tilkjendegivet Stiftamtmanden og Amtmanden til egen Efterretning.

Det islandske Departements Skrivelse til det statistiske Bureau, ang. Resultaterne af den **den 1. Oktober 1860 anstillede Folketælling i Island.** Kjöbenhavn, den 8. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 11. 1862. 8. Januar.

Fra samtlige Provster i Island har man nu modtaget Resultaterne af den i Island den 1. Oktober 1860 ifölge det statistiske Bureaus behagelige Skrivelse af 26. Januar s. A. anstillede Folketælling, og undlader man ikke hoslagt at fremsende de hertil hörende Optællingslister m. v., idet man derhos bemærker, at ifölge samme udgjorde Folketallet paa Island den ovennævnte Dag 31,867 Mandkjön og 35,120 Kvindkjön, eller tilsammen 66,987.

Justitsministeriets Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **Laxe- og Ferskvandsfiskeriet i Island.** Kjöbenhavn, den 17. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1861 Nr. 25. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 533. 17. Jannar.

Ved at fremsende Afskrift af en fra den herværende kongelige storbritanske Gesandt modtaget. Nota,

1862. betræffende nogle Oplysninger om Laxefiskeriet og Ferskvandsfiskeriet i Island, har Udenrigsministeriet i behagelig Skrivelse af 25. Oktober sidstl., anmodet Justitsministeriet om at ville sætte det istand til at meddele Gesandten Oplysninger om efternævnte Punkter:

17. Januar.

om de Love, der give Bestemmelser angaaende ovennævnte Fiskerier;

om Fiskerierne tildels eller ganske drives for offentlig eller privat Regning;

om og hvorvidt Staten udöver noget Tilsyn med dem;

om der gives regulerende eller indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Maaden at fiske paa,

samt om alle andre Punkter, som maatte kunne anses for at være af almindelig Interesse.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstligst at meddele, at Ferskvandsfiskeriet i Island drives udelukkende for privat Regning, og uden at Staten förer noget Tilsyn med samme. Den eneste Lovbestemmelse, der gives om disse Fiskerier indeholdes i Jónsbogens Landsleiebalk, Kap. 56, hvoraf en Afskrift vedlægges, og iövrigt ved Ministeriet ikke at tilföie yderligere, som kunde være af almindelig Interesse i denne Henseende, hvorhos man dog, forsaavidt der ved det sidst fremsatte Spörgsmaal kunde være sigtet til de islandske Handelsforhold, ikke skulde undlade til behagelig Afbenyttelse at vedlægge en af Indenrigsministeriet udgivet Extrakt af de væsentligste Lovbud om Handelen paa Island.

17. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til den ved allerh. Kommissorium af 20. Septbr. 1861 nedsatte Kommission til at afgive Betænkning over, og Forslag til Ordningen af Islands finansielle Stilling til

Kongeriget, ang. de saakaldte **Kollektpenge.** Kjöbenhavn, den 17. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 24. 1862. 17. Januar.

Fra det i afvigte Aar afholdte Althing har Justitsministeriet modtaget vedlagte allerunderdanigste Petition angaaende de saakaldte Kollektpenge[1]).

Skjöndt den i Petitionen omhandlede Sag har fundet en endelig Afgjörelse ved allerhöieste Resolution af 25. Juli 1844, har man dog til mulig Afbenyttelse ved de Overveielser, som det er overdraget Kommissionen at foretage med Hensyn til Ordningen af det finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget, troet at burde gjöre samme bekjendt med den ovennævnte Petition, samt med de Forhandlinger som angaaende denne Sag have fundet Sted paa Althinget.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den danske Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller i Aaret 1861.** Kjöbenhavn, den 22. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 34. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 637—638. 22. Januar.

I Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 12. September f. A., hvori man tillod, at den befalede Nedsendelse af en dansk Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller i Aaret 1861 bortfalder, skulde man, efter om Sagen at have brevvexlet med Finansministeriet i Henhold til det i ovennævnte Skrivelse tagne Forbehold, til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligst melde, at det Belöb, der medgaar til Oversættelsesarbeidets Udförelse her i Staden, om hvis Störrelse De i sin Tid vil modtage nærmere Underretning, vil være at henföre under de

[1]) Se Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1425—1428.

1862. övrige Althingsomkostninger for bemeldte Aar og tilligemed disse være at refundere Statskassen ved Repartition paa Island.
2. Januar.

22. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Stiftsbogtrykkeri-Bestyrelsens Vægring ved at lade et Amtscirkulære trykke i Bladet Þjóðólfr.** Kjöbenhavn, den 22. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 38.

Efter Modtagelse af Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Erklæring af 7. September f. A. over det med samme tilbagefulgte Andragende, hvori Udgiveren af Bladet »Þjóðólfur«, konstitueret Overretsprokurator J. Guðmundsson, næst at besvære sig over, at Stiftsbogtrykkeriets Overbestyrelse har modsat sig, at det i Andragendet omhandlede Amtscirkulære af 27. April 1860, der findes trykt i Bladet »Hirðir«, blev optaget i fornævnte af ham udgivne Blad, har anholdt om Ministeriets Resolution dels om, hvorvidt Stiftsbogtrykkeriets Forstander eller sammes Direktion kan anses berettiget til at udöve Censur, eller nægte ham Optagelse i hans Blad af nogetsomhelst, han fandt for godt at indlevere til Indrykkelse i Bladet, dels om der ikke maatte tilkomme ham billig Skadeserstatning af Stiftsbogtrykkeriets Kasse, for den mod ham og hans Blad udviste Fremgangsmaade, skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Andrageren tjenstl. melde, at Ministeriet finder, at der ikke har været Föie til at nægte Trykningen af det Cirkulære, som bemeldte Guðmundsson forlangte optaget i det af ham udgivne Blad, men at iövrigt de med Hensyn hertil opkastede Spörgsmaal ikke egne sig til at afgjöres ved Ministeriets Resolution.

Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1862 til 31. Marts 1863. Fredensborg, den 23. Januar 1862. — Finansministeriet. Depart. Tid. 1862 S. 209—235 og 323—350. Algreen-Ussings Lovsamling 1862 S. 439—485. — **Uddrag.** 1862. 23. Januar.

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Kap. I. (Indtægt): — — —

§ 4. . . . .

	Special-summer.	Hoved-summer.
A. Island:		
1. Almindelige Indtægter:	Rd. ß	Rd. ß
a. Afgifter af Arv og overdragne Eiendomme	860	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	530	
c. Rangskat	500	
		1890
At overföre		1890

Til yderligere Specialisering af de ovennævnte Summer, meddeles her de vigtigste af de Island vedrörende Anmærkninger til det Rigsdagen forelagte Finanslovforslag, forsaavidt der ikke herom kan henvises til Bemærkningerne til Finanslovforslaget for 18⁶¹/₆₂, som findes optagne foran S. 123—131.

Ad Kap. I. § 4 A.

Ad 2 a. Disse Afgifter falde saaledes paa de enkelte Sysseler: Húnavatns Syssel 300 Rd., Rangarvalla 300 Rd., Árnes 100 Rd., Nordermúla 280 Rd,, Skaptafells 250 Rd., Söndermúla 200 Rd., Öfjords 200 Rd., Thingö (kgl. Resol. 1. Mai 1851) 250 Rd., Skagafjords 100 Rd., Mýra- og Hnappadals 100 Rd., Ísafjords 60 Rd., Snæfellsnes 80 Rd., Dala 80 Rd., Borgarfjords 70 Rd., Barðastrands 60 Rd., Kjósar 20 Rd. og Stranda 10 Rd. Jfr. iövrigt herom Bemærkningerne til Finanslovforslaget for $18^{61}/_{62}$ (§ 4 ad 2 a.).

Ad 2 c. Gullbringu Syssel 630 Rd., Reykjavík By 80 Rd.

20*

1862.
23. Januar.

	Special-summer. Rd. ß	Hovedsummer. Rd. ß
Overført		1890
2. Særegne Indtægter:		
a. Sysselernes Forpagningsafgifter	2460	
b. Laugthingskriverlön	32 6	
c. Administrerede Mandtalsbogsintr.	760	
d. Kongetiende	3580	
e. Laugmandstold	380	
f. Afgifter af den islandske Handel . . . . . 11600 Rd. og Afgifter af Dampskibet »Arcturus« . . 1572 —	13172	
At overföre	20384 6	1890

og Vestmannö 50 Rd. Se iövrigt herom Bem. til Finanslovf. f. $18^{61}/_{62}$ (ad 2 c.).

Ad 2 d. Skaptafells Syssel 220 Rd., Rangárvalla 420 Rd., Árnes 350 Rd., Barðastranda 170 Rd., Ísafjords 250 Rd., Söndermúla 280 Rd., Nordermúla 380 Rd., Húnavatns 440 Rd., Skagafjords 320 Rd., Thingö 400 Rd. og Öfjords 350 Rd; se iövrigt herom de foran cit. Bem. (ad 2 d.).

Ad 2 e. Herom henvises til Bemærkn. til Finanslovf. for $18^{61}/_{62}$.

Ad 2 f. Denne ved L. 15. April 1854 § 6 indförte Afgift er opfört med Gjennemsnitsbelöbet af de 5 Finansperioder fra $18^{55}/_{56}$ til $18^{59}/_{60}$. Læsteafgiften af Dampskibet »Arcturus« er opfört særskilt, da den i Henhold til hvad der bemærkes ved Udgiftspost § 9 1, vil være at erstatte vedkommende Rhederi.

Ad 2 g. Efter Gjennemsnitsbelöbet for de 5 Finansperioder fra $18^{55}/_{56}$ til $18^{59}/_{60}$, anslaas Nettoindtægten til . 13200 Rd.

Derfra gaar:

1. Administrationssalær . . . . 2200 Rd.
   (jfr. herom de foran cit. Bem.)
2. Salær til Præster, omtrent . . . . . . 850 —
3. Refusion af Althingsomkostninger og adskillige andre Udgifter, omtrent . . 390 —

3440 —

altsaa 9760 Rd.

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
Overført	20384 6	1890
g. Indtægter af det kgl. Jordegods	9760	
h. Forpagtningsafgift	51 64	
i. Afgift af Jorden Bessastad m. m.	100	
k. Tilfældige Indtægter	1200	
		31495 70
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Eiendomme, samt Renter af de i de solgte Eiendomme endnu indestaaende Salgskapitaler, nemlig:		
a. Renter	200	
b. Afdrag	200	
		400
At overföre		33785 70

der falde saaledes: af Gullbringu Syssels Jorder 200 Rd., Kjósar Syssels Jorder 500 Rd., Kirkjubæjar Klostergods og Flögu Jorder 700 Rd., Thykkvabæjar Klostergods 580 Rd., Vestmannö Jordegods 750 Rd., Arnarstapa Ombud 1310 Rd., Skógarstrands Ombud 110 Rd., Stranda Syssels Jorder 150 Rd., Barðastrandar og Alptafjords Jorder 60 Rd., Thingöre Klostergods 1170 Rd., Reynistad Klostergods 820 Rd., Mödruvalla Klostergods 1310 Rd., Munkathveraa Klosters Vesterpart 680 Rd., sammes Norderpart 490 Rd., Skriðu Klostergods 610 Rd., Större Öfjords Jorder 340 Rd., Norder Syssels Jorder 120 Rd., Reykjadals og Flatö Jorder 210 Rd., Söndermúla Syssels Jorder 50 Rd. og Bjarnarnes Ombud 50 Rd.

Ad 2 h., i. og k. Herom kan henvises til Bemærkn. til Finanslovf. for $18^{61}/_{62}$ (ad 2 h., i., k.).

Ad 3. Ved Udlöbet af Finansaaret $18^{59}/_{60}$ udestod der endnu en Restkapital af 5674 Rd. 24 Sk. Derimod var der ikke muligt at opgjöre Restbelöbet ved Udgangen af Finansaaret $18^{60}/_{61}$, da Regnskabet for Islands Jordebogskasse for dette Aar endnu ei var indkommet. Renten af denne Sum og en Afbetaling paa Kapitalen af omtrent 200 Rd. antages at være det Höieste, der i Regnskabsaaret kunne forventes at ville indgaa.

Ad 4 a. I Henhold til hvad desangaaende er anført i

1862.
23. Januar.

	Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd. β
Overført		33785 70
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:		
a. Refusion af Althingsomkostninger	4500	
b. Andre Tilbagebetalinger	4071 57	
		8571 57
Ialt		42357 27

Kap. II. (Udgift):

§ 9. Til Justitsministeriet bevilges . . . . .

G. Island.

Bemærkn. til Finanslovf. for $18^{61}/_{62}$, er den Del af Althingsomkostningerne for Sessionen i 1859, der vil være at refundere overensstemmende med Plakat 18. Juli 1848, optaget i Lovforslaget med en rund Sum af 4500 Rd.

Ad 4 b. Disse Indtægter bestaa af fölgende Tilbagebetalinger:

paa Laan til Stiftamtmandsboligen i Reykjavik (jfr. Bem. til Finanslovf. for $18^{61}/_{62}$) . . 269 Rd. 15 Sk.
paa Laan til Opförelse af en Kirke paa Eyri (jfr. Finanslov $18^{61}/_{62}$). . . . . 108 — • —
og paa Laan i Anledning af en befrygtet Hungersnöd (jfr. med Hensyn hertil dels Bemærkninger til Finanslovforsl. for $18^{61}/_{62}$ (ad 4 b.), dels selve Loven) . . . 3694 — 42 —

Ad Kap. II. § 9 G.

A. a. 1 og 2. Med Hensyn til de her opförte Lönninger og Kontorholdsgodtgjörelser, som ere opförte med samme Belöb som i Finansaaret $18^{61}/_{62}$, henvises til de der gjorte Bemærkninger (ad. a. 1). Her vil kun det ifölge Lov 19. Febr. 1861 beregnede Sædtillæg, som samlet udgjör 3207 Rd. 58 Sk., være nærmere at specificere: Stiftamtmanden over Island 296 Rd., Amtmanden over Vestamtet 292 Rd., Amtmanden over Nord- og Östamtet 284 Rd., Landfogden i Island og Byfogden i Reykjavik 232 Rd., Justitiarius i Landsoverretten 278 Rd., 1. Assessor s. St. 194 Rd. 72 Sk., 2. Assessor s. St. 216 Rd. 58 Sk., 1. Politibetjent i Reykjavik 96 Rd. 24 Sk., 2. Politibetjent i Reykjavik 40 Rd., Landfysikus i Island og tillige Læge i Sönderamtets vestre Lægedistrikt 232 Rd., Læge i

a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß	1862. 23. Januar.
1. Lönninger . . 16665			
Sædtillæg . . 3207 58			
——— 19872 58			
2. Kontorhold m. v. . . . 3050			
3. Andre Udgifter 2629 32			
———		25551 90	
b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:			
1. Lönninger . . 12746 64			
Sædtillæg . . 2266			
———	15012 64		
At overföre	15012 64	25551 90	

Sönderamtets östre Lægedistrikt 154 Rd., Lægen paa Vestmannö 142 Rd., Lægen i Vestamtets söndre Lægedistrikt 158 Rd., Lægen i Vestamtets nordre Lægedistrikt 140 Rd., Lægen i Skagafjords og Húnavatns Syssel 146 Rd., Lægen i Öfjords og Thingö Syssel 146 Rd., Lægen i Österamtet 136 Rd. og 2 Jordemödre i Reykjavik tilsammen 24 Rd.

Ad a 3. Ved Finanslov for $18^{61}/_{62}$ (§ 9 G. a. 2) blev bevilget 16,113 Rd. 16 Sk., men her er kun opfört 2629 Rd. 32 Sk. Denne Udgiftsformindskelse hidrörer fra, at fölgende ved Finanslov for $18^{61}/_{62}$ bevilgede Belöb her ere bortfaldne, nemlig: til Reparation af Bessastaðir Kirke 850 Rd. 48 Sk., i Anledning af Althingets Afholdelse 12,000 Rd., hvorhos det tidligere „til Udgivelse af en Lovsamling for Island" opförte Belöb er nedsat med 633 Rd. 37 Sk., jfr. iövrigt Bemærkn. til Finanslovf. for $18^{61}/_{62}$ (§ 9 G. ad a. 2).

Ad b. 1. De specielle Poster paa denne Konto ere fölgende:

	Gage. Rd. ß	Hus-leie. Rd. ß	Sæd-tillæg. Rd. ß
Biskoppen over Island.	2400 „	200 „	296 „
Domkirkepræsten i Reykjavik.	„ „	150 „	„ „
Organist ved Reykjavik Domkirke (tillige Musiklærer ved den lærde Skole) . . .	80 „	„ „	62 „
Forstander for Pastoralseminariet	2166 64	150 „	296 „
1. Docent ved samme	700 „	„ „	192 „

1862.
23. Januar.

	Rd.	ß	Special-summer. Rd.	ß	Hoved-summer. Rd.	ß
Overført	15012	64	25551	90		
2. Andre Udgifter til Geistligheden	1018	72				
3. Andre Udgifter til det lærde Skolevæsen . .	6374					
			22405	40		
c. Uforudsete tilfældige Udgifter .			4000			
					51957	30

. . . . . .

I. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne:

a. Godtgjörelse for Postens Befordring . . . . 12,000 Rd.

b. Erstatning for udlagt Læsteafgift af Dampskibet »Arcturus« . . . . 4,716 —

16,716 Rd.

. . . . . .

§ 16. Dersom fölgende Lovudkast, nemlig: . . . .

7. Udkast til Lov om Pension for Overlærer ved Reykjavík lærde Skole, Björn Gunnlaugsson . . . . . . inden Begyndelsen af Finansaaret 1862—1863 erholde Lovskraft, bevilges de deraf fölgende Udgifter for det nævnte Finansaar under fölgende Konti: . . . . .

	Gage. Rd.	ß	Husleie. Rd.	ß	Sædtillæg. Rd.	ß
2. Docent ved samme	600	„	„	„	154	„
Rektor ved den lærde Skole	2000	„	„	„	296	„
Overlæreren	900	„	150	„	239	„
1. Adjunkt	700	„	100	„	192	„
2. Adjunkt	600	„	100	„	174	„
3. Adjunkt	500	„	100	„	154	„
4. Adjunkt	500	„	„	„	136	„
Musiklærer (se foran)	150	„	„	„	„	„
Gymnastiklærer	200	„	„	„	„	„
Portner	300	„	„	„	82	„

7) § 12 B. Pensioner ifölge særlig Lov . . . . . 1862.
. . . . . De Belöb, der ville udkræves til Gjennemförelse af de i denne § nævnte Love, opföres paa en Tillægsbevillingslov for 1862—1863, der forelægges den förste ordentlige Rigsdag . . . . . . 23. Januar.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Kongelig Resolution ang. Althingets Petition om et **Pengelaan** af den saak. **islandske Kollekt,** for at afhjælpe Fölgerne af Uaar m. m. Fredensborg, den 23. Januar 1862. — Isl. Forestill. og Resolutions Protok. 1862 Nr. 4. 23. Januar.

Til det i 1861 afholdte Althing indkom der fra flere Sysseler i Island Andragender om, at der maatte blive indgivet allerunderdanigst Beretning om det i forskjellige af Landets Egne herskende Uaar, samt anholdt om Hjælp til at afværge den truende Nöd, og sikkre Indbyggerne mod Hungersdöd. Efterat der i denne Sag var bleven nedsat en Komite, og Sagen derefter paa anordningsmæssig Maade behandlet i tvende Plenarmöder, vedtog Thinget med 18 Stemmer at indgive en Petition, hvori der androges paa:

1. at det maatte behage Kongen at bevilge af den islandske Kollekt et Laan af i det Mindste 7000 Rd. til Indkjöb af Kornvarer til de mest trængende Distrikter i Borgarfjords samt Kjósar- og Gullbringu Sysseler, saaledes at Laanet tilbagebetaltes med et aarligt Afdrag paa 1000 Rd., og at der af samme svaredes 4 pCt. Rente aarlig, indtil det Hele var tilbagebetalt (enstemmig vedtaget), og
2. at Landets övrige Sysseler, der ogsaa maatte trænge til Hjælp, allernaadigst maatte blive bevilget Laan af bemeldte Kollekt, imod at svare Renter og betale passenge Afdrag paa Gjælden, saafremt vedkommende Amtmænd maatte finde et sligt Laan fornödent[1]).

Althingets Adragende var paa det Varmeste anbefalet i

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ Ísl. 1861 S. 822—824.

1862. den af den kongelige Kommissarius over Sagen afgivne Be-
23. Januar. tænkning, hvori navnlig var bemærket, at det attraaede Laan ikke var foreslaaet höiere end aldeles nödvendigt.

Næst at bemærke, at der ikke fra andre Distrikter i Island vare modtagne Andragender, der havde gjort nye Foranstaltninger fra Regjeringens Side nödvendige, yttrede Justitsministeren i sin allerunderdanigste Forestilling, at Ministeriet, efter den i Althingets Petition og de övrige fra vedkommende Avtoriteter modtagne Indberetninger indeholdte Skildring af Tilstanden i nogle Distrikter i Borgarfjords Syssel, samt i Kjósar og Gullbringu Syssel, ikke troede at kunne undslaa sig for at gaa ind paa Althingets Indstilling, og Ministeriet havde derfor meddelt Stiftamtmanden over Island, paa forventet allerhöieste Approbation, i sidste Efteraar Bemyndigelse til at lade sig af Islands Jordebogskasse forskudsvis udbetale et Belöb af indtil 7000 Rd., for i fornödent Fald at anvendes i indeværende Vinter i det omhandlede Öiemed, imod at det eventuelle Laan, for hvilket iövrigt de af Althinget foreslaaede, ovenfor anförte, Vilkaar bleve fastsatte, dog med den nærmere Bestemmelse, at Laanet skulde tilbagebetales med $^1/_7$ aarlig, igjen skulde refunderes Statskassen ved Indbetaling af den ved allerhöieste Resolution af 25. Juli 1844 oprettede Understöttelsesfond for Island, eller de saakaldte Kollektpenge, og forventede man til næstkommende Foraar at modtage nærmere Indberetning om, hvormeget der i tidtnævnte Öiemed var blevet anvendt, idet man haabede, da ifölge de sidste Efterretninger fra Island Tilstanden betydeligt havde forbedret sig, at det ikke vilde blive nödvendigt at anvende hele det nævnte Belöb af 7000 Rd.

I Forbindelse hermed udbad Ministeriet sig allerhöieste Approbation paa en i Aaret 1860 i lignende Anledning truffen Foranstaltning, i hvilken Henseende bemærkedes, at der i Sommeren 1860 var indkommet til Ministeriet Indberetning fra Amtmanden over Islands Vestamt om, at der næredes alvorlig Frygt for, at der, navnlig paa Grund af de mislykkede Fiskerier i den da forestaaende Vinter vilde indtræffe Hungersnöd blandt Indbyggerne i Snæfellsnes Syssel, og at der vare indkomne til Amtet Andragender fra flere Kommuner om at erholde et Kvantum Kornvarer som Laan til Forebyggelse af den befrygtede Ulykke, og havde vedkommende Amtmand udtalt den Formening, at saafremt Snæfellsnes Syssels Indbyggere ikke skulde udsættes for at lide den allerdybeste Nöd eller omkomme af Hunger, vilde det være nödvendigt, at der ydedes dem en

overordentlig Hjælp ved Tilförsel af Kornvarer, og det saameget mere, som de paagjældende Kommuner befandt sig i en saa forarmet Tilstand, at de ikke blot vare ude af Stand til at yde nogen Hjælp i den ommeldte Henseende, men flere af dem vilde endog ophöre at kunne forsörge deres derværende Fattiglemmer. Under disse Omstændigheder havde Ministeriet fundet det uundgaaelig nödvendigt at tage sig af Sagen, og havde derfor foranstaltet indkjöbt [i Efteraaret 1860], og derefter opsendt til Island et Kvantum af 400 Tönder Rug, hvilket havde medfört en Udgift af ialt 3800 Rd., som man, da man ikke var i Besiddelse af andre Fonds, som hertil kunde anvendes, havde set sig nödsaget til at dække ved Hjælp af Understöttelsesfonden, saaledes at der i denne Anledning af Fondens kontante Kassebeholdning var blevet udbetalt et Belöb af 1800 Rd., hvorhos der, til Dækning af Restbelöbet, i Nationalbanken var blevet optaget et Laan af 2000 Rd. mod Pant i et bemeldte Fond tilhörende Indskrivningsbevis stort 11,500 Rd. 1862. 23. Januar.

Da imidlertid det Skib, hvormed de omhandlede Kornvarer bleve afsendte herfra, ikke var ankommet til Island, förend i Foraaret 1861, vilde de först blive forbrugte i Löbet af Vinteren 1862, og saaledes formentlig komme til at forebygge den Nöd, som ifölge vedkommende Amtmands Indberetning ellers kunde befrygtes at ville opstaa blandt Indbyggerne i Snæfellsnes Syssel og nogle andre Distrikter i Vestamtet. Men den Omstændighed, at Kornet saaledes paa Grund af tilfældige Omstændigheder ikke var kommet til Island til den bestemte Tid, havde paa den anden Side medfört, at man, ved Fastsættelsen af de Vilkaar, hvorunder det maatte udlaanes, paa Grund af de i Mellemtiden forandrede Prisforhold, ikke havde kunnet holde sig strængt til, hvad det havde kostet, men havde været sat i den Nödvendighed at bemyndige vedkommende Amtmand til at udlaane det til de i Handelen paa den Tid gangbare Priser, hvorved Fonden mulig vilde komme til at lide noget Tab. Iövrigt var der med Hensyn til det omhandlede Laan fastsatte de samme Betingelser, som med Hensyn til de förommeldte Laan til Kommunerne i Sönderamtet.

I Henhold til det saaledes Anförte og med den Bemærkning, at den heromhandlede Sag hvergang havde krævet en saa hurtig Afgjörelse fra Ministeriets Side, at det ikke havde været muligt forinden at indhente allerhöieste Resolution desangaaende, blev der af Ministeriet indstillet:

1. at der maatte meddeles allerhöieste Approbation

1862.
23. Januar.

paa indbemeldte af Justitsministeriet trufne Foranstaltninger, og

2. at der i den allernaadigste Bekjendtgjörelse, der i sin Tid vilde være at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i Aaret 1861 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte gives Thinget Besked i Overensstemmelse med Foranstaaende.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

23. Januar.

Kongelig Resolution om, at **sidste Membrum af § 43 i Fr. 8. Marts 1843 maa vorde ophævet.** Fredensborg, den 23. Januar 1862. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1862 Nr. 3.

I Anledning af et af Althingsmanden for Borgarfjord Syssel stillet Forslag havde det i 1861 forsamlede islandske Althing, efter at have nedsat Komite i Sagen og iövrigt behandlst samme paa anordningsmæssig Maade, med 16 Stemmer vedtaget at indgive en allerunderdanigst Petition[1]), hvori Thinget med 18 Stemmer mod 2 androg paa:

at sidste Membrum af § 43 i Althingsforordningen: »ligesom der ogsaa af Forhandlingsprotokollerne bliver at indsende en af Althingets Præsident og Sekretærer verificeret dansk Oversættelse til det danske Kancelli«, maatte blive ophævet.

Til Stötte herfor var i Petitionen anfört, at skjöndt den danske Oversættelse af Althingets Forhandlinger havde været nödvendig paa den Tid, Thinget blev stiftet, maatte den efter Thingets Formening anses for at være bleven overflödig efter Oprettelsen af et islandsk Departement, hvorunder Althingssagerne sortere, medens de tidligere havde henhört under det kongelige danske Kancelli, af hvis Embedspersonale ingen behövede at kunne det islandske Sprog; at det dernæst var meget vanskeligt i Island at finde de fornödne Kræfter til at udföre Oversættelsen i sin Helhed, og at dette formentlig vilde falde

[1]) Se Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1762—1763.

lettere for det islandske Departement, forsaavidt Oversættelsen fremdeles maatte anses nödvendig. Thinget fandt det imidlertid rettest, at det som hidtil vedblev at indsende til Regjeringen en dansk Oversættelse saavel af Komitebetænkningerne, som ogsaa fornemmelig af Thingets allerunderdanigste Betænkninger og Andragender, omendskjöndt Komitebetænkningerne maatte anses for at være indbefattede under den ovennævnte Bestemmelse i sidste Passus af Althingsforordningens § 43, saa at det ikkun var Oversættelsen af selve de mundtlige Forhandlinger af Lovforslag, samt af Propositioner, der indbringes i Thinget af sammes Medlemmer, som der androges paa at maatte bortfalde.

Den kongelige Kommissarius havde i den Betænkning, hvormed han havde ledsaget indbemeldte allerunderdanigste Petition, ikke troet at burde tilraade, at samme bevilgedes, idet han navnlig havde yttret, at den danske Oversættelse af Thingets Forhandlinger fremdeles maatte anses for at være nödvendig, samt at den Udgift af ca. 300 Rd., som Oversættelsen medförte hvergang Althinget var samlet, i Forhold til de övrige Althingsomkostninger var en saa forsvindende Störrelse, at der ikke af Hensyn til den Besparelse, som derved vilde opnaas, var Anledning til at lade den bortfalde.

I sin allerunderd. Forestilling bemærkede Ministeren, at man med den kongelige Kommissarius maatte være enig i, at der, saaledes som Forholdene nu vare, ikke kunde være Tale om, at lade den i Althingsforordningen befalede danske Oversættelse af Althingets Forhandlinger bortfalde. Derimod vilde det formentlig være hensigtsmæssigt at fritage Althinget for at foretage en saadan Oversættelse, saaledes at den udförtes her, istedetfor i Island. For at træffe denne Foranstaltning talte ikke blot den af Althinget anförte Hovedgrund, at det var særdeles vanskeligt at faa Arbeidet udfört i Island, men ogsaa den Omstændighed, at Oversættelsen, naar den blev besörget her, vilde blive meget omhyggeligere udfört, ligesom ogsaa Regjeringen vilde sættes istand til at fremme Althingssagerne hurtigere, naar man ikke behövede at afvente Oversættelsens Nedsendelse fra Island, hvorfra man undertiden ikke havde kunnet erholde den helt færdig, förend omtrent et Aar efter Althingets Slutning, hvilket havde havt til Fölge, at man flere Gange havde set sig nödsaget til at besörge en Del af Oversættelsen her, for at forebygge en uforholdsmæssig lang Udsættelse af Sagernes Behandling, ligesom man navnlig ogsaa

1862. 23. Januar. ifölge et af det sidst afholdte Althings Formand, i Henhold til Thingets Beslutning, til Justitsministeriet indgivet Andragende havde fundet det nödvendigt, at lade den största Del af Oversættelsen af Thingets Forhandlinger i 1861 udföre i Ministeriet, imod at de dertil medgaaende Omkostninger refunderedes Statskassen tilligemed de övrige Udgifter i Anledning af Althinget; og paa samme Maade vilde der formentlig være at forholde, naar det maatte blive allernaadigst bifaldet, at den danske Oversættelse af Althingets Forhandlinger for Eftertiden udförtes her i Staden.

Idet Ministeren endnu bemærkede, at Finansministeriet, med hvilket han havde brevvexlet om Sagen, ikke havde havt noget at erindre imod, at den ordnedes paa den omhandlede Maade, indstilledes der:

1. at det allernaadigst maatte bifaldes, at den i Forordning af 8. Marts 1843, angaaende Indretningen af en særlig raadgivende Forsamling for Island, § 43 sidste Passus, befalede Indsendelse af en dansk Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller for Aaret 1861 og Fremtiden maatte bortfalde, mod at denne Oversættelse af Justitsministeriet foranstaltedes udfört her i Staden, saaledes at de dertil medgaaende Omkostninger refunderedes Statskassen paa samme Maade som de övrige Udgifter i Anledning af Althinget; og
2. at der maatte gives det næst sammentrædende Althing Besked i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

31. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene paa Island, ang. **Indskjærpelse af Justitsministeriets Skrivelse af 30. Juni 1857 om Beregningen af Klareringsgebyrer.** Kjöbenhavn, den 31. Januar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 54. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 535—536.

Af Paategninger, der findes paa flere hertil indsendte afbenyttede islandske Söpas, er Ministeriet kommet til Kundskab om, at det Politimestrene i Island tilkommende Gebyr for at paategne Skibspapirer i Overensstemmelse med Lov om Handel og Skibsfart paa Island af 15. April 1854 § 8, ikke altid er blevet rigtig beregnet, navnlig forsaavidt angaar Skibe, der to eller flere Gange anlöbe Handelspladse i den samme Jurisdiktion, og tillige have drevet Handel i en anden Jurisdiktion. 1862. 31. Januar.

Med Hensyn hertil skulde man tjenstligst anmode Dem om, behagelig at ville indskjærpe Politimestrene i det Dem betroede Amt, samt disses Fuldmægtige, der ere avtoriserede til at meddele Skibspapirerne den befalede Paategning, at de nöie have at rette sig efter Forskrifterne i Justitsministeriets Skrivelse af 30. Juni 1857, der indeholder de fornödne Bestemmelser om, hvorledes der bör forholdes i de nævnte og i andre lignende Tilfælde[1]).

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til den ved allerhöi. Kommissorium af 20. September 1861 nedsatte Kommission for at afgive Betænkning over, og Forslag til Ordningen af Islands finansielle Stilling til Kongeriget, ang. **det islandske lærde Skolevæsens Gjæld til den almindelige Skolefond.** Kjöbenhavn, den 4. Febr. 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 59. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 537—538. 4. Februar

For forskjellige i Aarene 1844—48 for det islandske Undervisningsvæsen gjorte Udlæg, har den almindelige Skolefond faaet tilgode hos dette et Belöb,

[1]) Jfr. ogsaa Justitsministeriets Skriv. til Nord- og Östamtet 13. Januar 1860.

1862. der ved Udgangen af Finansaaret $18^{60}/_{61}$ udgjorde
4. Februar. 21,861 Rd. 20 Sk.

Angaaende Afgjörelsen af dette Tilgodehavende blev der i Aaret 1849 fört Brevvexling mellem dette Ministerium og Finansministeriet, men da dette ikke förte til noget endeligt Resultat, er Belöbet blevet opfört som en uberigtiget Gjældsrest i de aarlige Skoleregnskaber.

Da der imidlertid ved Statsrevisionens Antegnelser til det lærde Skolevæsens Regnskab for $18^{59}/_{60}$ blev reist Spörgsmaal om det nævnte Mellemværendes Berigtigelse, har Ministeriet paany desangaaende henvendt sig til Finansministeriet, der i sin Svarskrivelse af 13. September f. A. har yttret, at samme maatte anse det for hensigtsmæssigst, at den omhandlede Sag blev inddraget under de Overveielser, som ved allerhöieste Kommissorium af 20. September f. A. er overdraget Kommissionen at foretage med Hensyn til det finansielle Mellemværende mellem Island og Kongeriget.

Foranlediget heraf skulde man, næst at henvise til den udförlige Fremstilling af det hele heromhandlede Forhold, som indeholdes i medfölgende Forestilling af 24. Februar 1849 fra den daværende Direktör for dette Ministeriums 2. Departement, saavelsom til de Modbemærkninger, som ere fremförte af Direktören for Finansministeriets 1. Departement i hans ligeledes hoslagte Fremstilling af 8. Juni s. A., tjenstligst anmode Kommissionen om at ville tage den heromhandlede Sag under Overveielse, og derefter meddele sin Betænkning desangaaende, idet man til nærmere Oplysning i bemeldte Henseende lader medfölge nogle andre Aktstykker, hvilke, tilligemed ovennævnte 2 Fremstillinger bedes tilbagesendte efter Afbenyttelsen.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Udbetalingen af den ved Finansloven bevilgede Understöttelse til de fattigste Præsteenker i Island.** Kjöbenhavn, den 8. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 64. 1862. 8. Februar.

Efter at have brevvexlet med Amtmanden over Islands Nord- og Östamt betræffende den af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed i behagelig Skrivelse af 6. Mai f. A. gjorte Indstilling om Udbetalingen af det ved Finansloven bevilgede Belöb af 400 Rd. til Understöttelse for de fattigste Præsteenker i Island, skulde man i Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 3. Juli f. A. til behagel. Efterretning og Iagttagelse for Fremtiden tjenstligst melde, at hele det omhandlede Belöb i Overensstemmelse med Deres i foranförte Skrivelse derom gjorte Andragende vil være at uddele af Stiftsövrigheden efter bedste Skjönnende til de fattigste Præsteenker i hele Landet, uden Hensyn til hvor de ere bosatte.

Det tilföies, at Amtmanden i Nord- og Östamtet herfra under D. D. er meddelt det Fornödne i Overensstemmelse hermed.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Foranstaltninger til Indfordring af forfaldne Præmier for tegnet Overlevelsesrenter.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 68 (omtrent ligelydende Skrivelser ere tilstillede begge Amtmændene samt Landfogden, jfr. Isl. Kopieb. s. A. Nr. 69—71). 13. Februar.

Da det oftere har været Tilfældet, at Sysselmændene i Island have forsömt i rette Tid at betale den forfaldne Præmie for den deres Hustruer i Livrente og

1862. Forsörgelsesanstalten forsikkrede Overlevelsesrente, har
13. Februar. Finansministeriet, for at forebygge, at Statskassen skulde lide Tab ved, som sædvanligt, at foreskyde Præmiernes Belöb af Finanshovedkassen her i Staden, anset det for önskeligt, at det dels gjordes Landfogden til Pligt, at indberette til vedkommende Amtmand, saasnart en Præmies Indbetaling udeblev over den bestemte Forfaldsdag, dels paalagdes Amtmændene, enhver for det ham betroede Amts Vedkommende, strax efter Modtagelsen af saadan Beretning at foretage de fornödne Skridt til at foranledige Belöbet indbetalt, om nödvendigt ved Anvendelsen af den i Lovgivningen hjemlede Udpantningsordre.

Foranlediget heraf og næst at bemærke, at Landfogden i Island under D. D. er tilskrevet det Fornödne i Overensstemmelse hermed, skulde Ministeriet tjenstl. have Herr Stiftamtmanden anmodet om, i paakommende Tilfælde at ville foretage de af Finansministeriet i Forslag bragte Skridt til Indfordring, eventuelt Inddrivning af de skyldige Præmiers Belöb.

13. Februar. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Anvendelsen af Thorkillii Legat.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 78. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 540—544.

I et med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Betænkning af 14. Novbr. f. A. hertil indkommet, af vedkommende Byfogeds Erklæring ledsaget Andragende have Borgerrepræsentanterne for Reykjavik Kjöbstad, næst at udtale Önsket om, at de i dette Ministeriums Skrivelse af 23. Avgust 1851 tagne Bestemmelser om Anvendelsen af Thorkillii Legats Midler maatte blive tilbagekaldte, anholdt om, at

Reykjavik Kommune maatte tillægges en forholds- 1862.
mæssig Andel af Legatets Renter til Bestridelse af 13. Februar.
Udgifterne ved den Börneskole, som skal oprettes i bemeldte Kjöbstad i Henhold til Frd. af 12. December 1860.

Saavel Borgerrepræsentanterne som Byfogden ere i denne Henseende gaaede ud fra, at Reykjavik Kommune har retligt Krav paa at deltage paa den ommeldte Maade i Legatets Renter, da Byen udgjör en Del af det gamle Kjalarnes Thing, til Fordel for hvilket Legatet er stiftet, og de have derfor sögt at vise, at de Bestemmelser, der ere tagne om Legatets Anvendelse i Ministeriets foranförte Skrivelse af 23. Avgust 1851, og som efter deres Fremstilling skulde gaa ud paa, at der ved Hjælp af Legatets Midler, naar disse havde opnaaet en Störrelse af 20,000 Rd., skulde oprettes et Landvæsensinstitut for bemeldte Distrikt, ikke kunne være forbindende for Kommunen, da Ministeriet ikke paa egen Haand kan forandre Testamentets fundatsmæssige Formaal og det ikke kan drages i Tvivl, at Oprettelsen af et Landvæsensinstitut baade ligger udenfor Testamentets Ord og Testators utvivlsomme Hensigt, at Legatet skulde anvendes til de allermest trængende og fattigste Börns kristelige Opdragelse i Kjalarnes Thing.

I Forbindelse hermed har Kommunalbestyrelsen bemærket, at Oprettelsen af et Landvæsensinstitut maa anses for lidet hensigtsmæssig, naar henses til Beskaffenheden af det Distrikt for hvilket Legatet er stiftet, samt at Byen Reykjavik ikke paa nogen hensigtsmæssigere eller med Testators Villie mere overensstemmende Maade vilde kunne komme til at nyde godt af dette Legat end ved, som ansögt, at tilstaas et forholdsmæssigt Pengebidrag til Hjælp ved Börneskolens Oprettelse og Vedligeholdelse, uden hvilket Byen ikke vil være istand til at bestride Udgifterne til den nævnte Börneskole.

1862. 13. Februar. Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Kommunalbestyrelsen tjenstl. meddele, at da Legatets Renter, efter Testators Villie, skulle anvendes til fattige Börns kristelige Opdragelse i Kjalarnes Thing, er det allerede heraf en ligefrem Fölge, at der ikke kan være Spörgsmaal om, at tilstaa Börneskolen i Reykjavik, eller hvad der falder sammen hermed, Rykjavik Kommune som saadan, noget Pengebidrag af Legatets Midler. Det maa selvfölgelig være Kommunens egen Sag at tilveiebringe de til Börneskolens Oprettelse og Vedligeholdelse fornödne Midler, og den Omstændighed, at Reykjavik Kjöbstad tidligere har udgjort en Del af det gamle Kjalarnes Thing, medförer naturligvis ikke noget andet Resultat, end at fattige Börn fra denne Kjöbstad have samme Adgang til at nyde godt af Legatet som fattige Börn fra den övrige Del af det tidligere samlede Kjalarnes Thing.

Det kan dernæst ikke erkjendes, at den Anvendelse af Legatets Midler, der er bifaldet ved Ministeriets foranförte Resolution af 23. Avgust 1851, staar i Strid med Testamentets Ord eller Hensigt, og man tör i denne Henseende gaa ud fra, at denne Anskuelse, som Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed dog synes at have, ikke vilde være bleven fremsat, hvis man havde gjort sig det klart, hvad det egentlig er, der er bestemt i denne Resolution. Det er nemlig en Vildfarelse, naar Ministeriet antages at have bifaldet Oprettelsen af et sædvanligt Landvæsensinstitut for Legatets Midler, thi vel findes dette Udtryk benyttet i oftnævte Skrivelse, men af samme fremgaar det aldeles tydeligt, at Meningen ikke har været hermed at betegne et saadant Institut, som Kommunalbestyrelsen har havt for Öie, men derimod en Stiftelse i Lighed med de saakaldte Fellenbergske Instituter, hvori Börn fra den Egn, for hvilken Legatet er bestemt, blive opdragne fornemmelig med Hensyn til at danne dem

til forstandige og dygtige Landbrugere. Dette fremgaar ikke blot af Skrivelsens eget Indhold, men i Særdeleshed klart deraf, at Resolutionen ikkun indeholder Billigelse af de fra Legatets Bestyrelse indkomne Forslag om Anvendelse af Legatets Midler, og disse Forslag gik netop ud paa Oprettelsen af en saadan Stiftelse, se Stiftamtmand Bardenfleths Skrivelse til det kongelige danske Kancelli af 5. December 1840, Stiftamtmand Rosenörns Skrivelse til Legatets daværende Medbestyrer, Biskoppen over Sjællands Stift, af 12. Januar 1848, samt Stiftsövrighedens Skrivelse til dette Ministerium af 20. Februar 1851.

1862. 13. Februar.

At nu Oprettelsen af en saadan Stiftelse vilde være i Strid med Testamentets Ord og Hensigt, kan ingenlunde erkjendes. Forskjellen imellem samme og et Landvæsensinstitut i Ordets egentlige Betydning er nemlig meget væsentlig, thi medens der i et almindeligt Landvæsensinstitut ikkun modtages unge Mennesker, hvis Opdragelse iövrigt er tilendebragt, for mod Betaling at uddanne dem i Landvæsenet, navnlig i et forædlet Landbrug og hvad dermed staar i Forbindelse, er den af Ministeriet approberede Stiftelse væsentligst at betragte som en Opdragelsesanstalt, idet den navnlig forudsatte, at Eleverne bleve optagne i samme, medens de endnu vare Börn, samt at de skulde forlade Stiftelsen ved Konfirmationsalderen, ligesom ogsaa, at de, saalænge de vare paa Stiftelsen, skulde have den fornödne Undervisning i Religion og almindelige Elementærkundskaber, hvorhos der dog ved Siden heraf skulde sörges for, at de lærte de Arbeider, som hörte til det islandske Landbrug, men uden at derved skulde forbindes nogen theoretisk Uddannelse. Naar hertil föies, at disse Börn, saalænge de vare paa Stiftelsen, skulde nyde fornödent Ophold med Husly, Klæder og Föde til Renlighed og Tarvelighed, indtil de selv kunde erhverve sig sligt hos Andre, da synes en saadan Indretning netop at svare til Testators Hensigt, og

1862. at være i fuldstændig Overensstemmelse med Testa-
13. Februar. mentets Ord.

Det maa imidlertid erkjendes, at for at et saadant Institut kan stifte den tilsigtede Nytte, er det en nödvendig Betingelse, at der haves en med særegne Evner udrustet Mand til at overtage sammes Ledelse. Hvis man ikke kan erholde en saadan, har man Erfaringens Vidnesbyrd for, at der er overveiende Sandsynlighed for, at saadanne Stiftelser snarere ere til Skade end til Gavn for de Börn, der optages i samme, og maa det nu indrömmes, at det er meget vanskeligt at gjöre et heldigt Valg i saa Henseende, især naar man ikke har större Midler at raade over end i nærværende Tilfælde, turde det fortjene en nærmere Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til at söge at opnaa Testators Hensigt paa en anden, til de forandrede Forhold i Island svarende Maade. Naar man saaledes vilde opgive Planen om Oprettelsen af en egentlig Opdragelsesanstalt, turde man maaske komme Testators Tanke nærmest ved at anvende Legatets Renter til at anbringe saadanne Börn, som ifölge Testamentet kunne nyde godt af samme, hos kristelige og retskafne Familier, hvor de kunne erholde en fornuftig og nyttig Opdragelse og forsvarlig Underholdning i Overensstemmelse med Testamentets Bestemmelse, indtil de selv kunne erhverve dem Ophold hos andre. Man maatte da fortrinsvis af de fattigste Börn i det forrige Kjalarnes Thing tage saadanne, som have mistet eller ere forladte af deres Forældre eller andre Forsörgere, og dernæst saadanne Börn, som ikke hos deres Forældre eller andre Forsörgere kunne nyde kristelig Opdragelse, men blive forsömte og lide Nöd, dog selvfölgelig med Forældrenes Samtykke, forsaavidt Forholdene ikke ere saadanne, at Övrigheden efter Lovgivningens almindelige Regler er berettiget til at tage Börnene fra Forældrene, ligesom man ogsaa, naar Omstændighederne tillade det, burde söge at faa disse Börn anbragte paa saadanne Steder,

at de tillige kunne söge Börneskolen i Reykjavik, naar samme træder i Virksomhed. 1862. 13. Februar.

Forinden imidlertid videre foretages, skulde jeg tjenstligst udbede mig Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds Yttringer i bemeldte Henseende behageligen meddelte og dermed tillige Oplysning om Legatets nuværende Störrelse.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Understöttelse til Adjunkt H. Friðriksson til at foretage en Reise til Tyskland.** Kjöbenhavn, den 15. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 93. 15. Februar.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Skrivelse og Erklæring af 27. November f. A. hertil indkomne Andragende, hvori Adjunkt ved Reykjavik lærde Skole, H. Friðriksson, anholder om Reisetilladelse til Danmark i anstundende Foraar, for derfra at reise til Tyskland i den Hensigt at uddanne sig i det tyske Sprog, samt at der i dette Öiemed maatte forundes ham et Reisestipendium af 400 Rd., skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at Ministeriet intet finder at erindre imod, at han i Tidsrummet fra Dampskibets Ankomst til Reykjavik i Marts Maaned d. A. til Skoleaarets Udgang, foretager den omhandlede Reise, dog at han drager Omsorg for, at Undervisningen i hans Fag ved Skolen i Mellemtiden bliver tilbörlig udfört uden Udgift for Statskassen, hvorhos man har tilstaaet ham en Understöttelse af 300 Rd. af de ved Finanslov for indeværende Aar under § 9 G. c. bevilgede 4000 Rd. til at foretage Reisen til Tyskland, hvilket Belöb Herr Stiftamtmanden under den nævnte Betingelse anmodes

1862. om at anvise til Udbetaling af Jordebogskassen inden
15. Februar. den 1. April d. A.

16. Februar. **Kongelig Resolution** angaaende **Salg af den Skeggjastaðir Præstekald inden Norðurmúla Syssel tilhörende Jord „Eiriksstaðir".** Kjöbenhavn, den 16. Februar 1862. — Isl. Forestill. og Resol. Protok. 1862 Nr. 10.

Stiftsövrigheden i Island havde til Kirke- og Undervisningsministeriet indsendt et Andragende, hvori Enken Guðrún Gunnlaugsdatter af Eiriksstaðir inden Norðurmúla Syssel i Islands Nord- og Östamt anholdt om, at bemeldte af hende beboede Jord, der tilhörte Skeggjastaðir Præstekald inden samme Syssel, maatte blive hende overdraget til Eiendom enten ved Mageskifte for Jorderne Fremrihlið i Hofs Sogn, 6 Hdr. med ét Kvilde og Þorvaldsstaðir i Skeggjastaðir Sogn, 8 Hdr., ligeledes med ét Kvilde, eller for den förstnævnte Jord og en Pengesum af 2000 Rd., eller endelig ved Salg for en Kjöbesum af 3200 til 3500 Rd.

Supplikantinden havde i denne Anledning anfört, at hendes Fader og hendes afdöde Mand havde i en Række af Aar boet paa Jorden Eiríksstaðir, og hendes Börn vare födte sammesteds, og at det var hendes Önske, at de efter hendes Bortgang kunde forblive ved dette Sted, hvortil der for dem og deres Slægt vare knyttede saa mange kjære Erindringer, samt at det var af Hensyn hertil, at hun for Jorden tilböd et Vederlag, der langt overgik dens virkelige Værdi.

I den Erklæring, hvormed Stiftsövrigheden havde ledsaget Andragendet, havde den bestemt tilraadet, at samme maatte maatte blive taget tilfölge, saaledes at det sidste Alternativ, nemlig Salget af Jorden Eiríksstaðir for en Sum af 3500 Rd., blev bevilget, hvilket ogsaa paa det Bedste var anbefalet saavel af Sognepræsten til Skeggjastaðir, som af vedkommende Herredsprovst, og var det i denne Henseende oplyst, at bemeldte Kald, der var et af de fattigste i Island, vel vilde vinde noget ved det tilbudte Mageskifte, men at det ansögte Salg af Jorden for et Belöb af 3500 Rd. dog vilde være langt fordelagtigere, idet den aarlige Afgift af Jorden ikkun kunde anslaas til en Pengeværdi af omtrent 54 Rd., medens den tilbudte Kjöbesum,

naar den blev gjort frugtbringende til 4 pCt., vilde give en aarlig Rente af 140 Rd., hvorved Kaldet altsaa vilde erholde en forøget Indtægt af ca. 86 Rd. aarlig. Det var ogsaa i Stiftsövrighedens Erklæring bemærket, at den foranförte Kjöbesum overgik alt hvad der, saavidt vides, hidtil var blevet budt for en Jord af lignende Beskaffenhed — 1862. 16. Februar.

Efter hvad der saaledes var anfört, maatte Ministeriet være af den Formening, at der var tilstrækkelig Anledning til at gaa ind paa det Ansögte i Overensstemmelse med Stiftsövrighedens Indstilling, og blev derfor allerunderdanigst indstillet:

1. at det allernaadigst maatte tillades, at den Skeggjastaðir Præstekald tilhörende Jord »Eiríksstaðir« i Jökuldals og Hlíðar Rep inden Norðurmúla Syssel i Islands Nord- og Östamt maatte overdrages Enken Guðrún Gunnlaugsdatter til Ejendom for en Kjöbesum af 3500 Rd., saaledes at i det Mindste 1/3 heraf udbetaltes strax, men 2/3 kunde indestaa i Jorden med förste Prioritets Panteret i samme, og mod at forrentes med 4 pCt. pro Anno.
2. at denne Del af Kjöbesummen, der udbetaltes kontant, maatte anbringes i 4 pCt. rentebærende Statsobligationer, der löd paa Skeggjastaðir Præstekald.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum [1]).

Kongelig Resolution ang. **Salget af den Reykjavik Domkirke tilhörende Jord „Sel".** Christiansborg, den 16. Februar 1862. — Isl. Forestill. og Resol. Protok. fra 1862 Nr. 11. — 16. Februar.

I den om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Kirke- og Undervisningsministeren, at der igjennem Stiftsövrigheden var indkommet til Ministeriet et Andragende fra Bonden Magnús Jónsson i Bráðræði ved Reykjavik, hvori dennne anholdt om, at den Reykjavik Kirke tilhörende, under Byens Jurisdiktion beliggende, Jord Sel maatte blive ham over-

[1]) Kommuniceret Stiftsövrigh. ved Skr. af 22. Februar s. A.

1862. 16. Februar.

draget til Eiendom for en Kjöbesum af 1500 Rd. Ansögeren, der var Eier af den til Jorden Sel henhörende Hjaleie Bráðræði, havde som Grund for, at han attraaede Kjöbet af Hovedparcellen Sel, der i Jordebogen af 1861 er ansat til Dyrhed af 20 Hundr. 79 Al., blandt andet anfört, at Benyttelsen af hans nysnævnte Eiendom var forbundet med flere Ulemper, saalænge Hovedparcellen var undergivet en Andens Eiendomsret, idet dette Forhold medförte saadanne Indskrænkninger for ham i den fri Raadighed over Hjaleien, at han ikke saa sig istand til at foretage de Forbedringer, eller træffe de Foranstaltninger med Hensyn til samme, der vilde forhöie dens Værdi, og at det var af Hensyn hertil, at han for Jorden tilböd et Vederlag, der overgik den Værdi, den havde for Kaldet.

I den Erklæring, hvormed Stiftsövrigheden havde ledsaget bemeldte Andragende, blev bemærket, at det vel i Almindelighed var utilraadeligt at afhænde de Præstekaldene i Island tilhörende faste Eiendomme, men at der dog kunde gives Tilfælde, hvor det er rigtigt at gjöre Undtagelse fra Regelen, og at et saadant Tilfælde her var tilstede. I denne Henseende var anfört, at Jorden Sel aldeles ingen Herligheder havde, at dens Enemærker vare indskrænkede til den omkring Gaarden liggende Græsmark, der var liden i Omgfang, og i daarlig Rögt, saa at den ikkun afgav Foder til 3 Köer, at den som Oplandsjord vilde være at anse som en saare ubetydelig Eiendom, men at det var dens Beliggenhed tæt ved Reykjavik og lige ved Söen, der gav den sin hele Betydning, da den laa bekvemt for Fiskeriet, havde et taalelig godt Landingssted, samt afgav en bekvem Plads for Fisketilvirkning, at Græsmarken i en dygtig og velhavende Eiers Besiddelse, ved at opryddes og planeres, vilde kunne modtage væsentlige Forbedringer, men at saadanne ikke kunde ventes udförte af en Fæster, i alt Fald ikke uden Godtgjörelse fra Beneficiarius i Kaldet, hvorfor Jorden maatte antages at ville forblive i sin nærværende Tilstand, eller snarere gaa tilbage, saaledes som Tilfældet havde været i en Række Aar, at Kaldet vilde vinde ved, at det ansögte Salg blev bevilget, idet Jorden nu ikkun afgav en aarlig Indtægt af ca. 45 Rd., hvorimod den tilbudte Kjöbesum, naar den blev forrentet med 4 pCt. aarlig, vilde afgive for Kaldet en Indtægt af 60 Rd., hvortil endnu kom Tiende af Jorden, naar den gik over til privat Eiendom, Stiftsövrigheden havde derfor ogsaa anbefalet det Ansögte til Bevilgelse, hvilket ogsaa var gjort af Domkirkepræsten i Reykjavik.

Ministeriet maatte derfor være af den allerunderdanigste Formening, at der var tilstrækkelig Anledning til at gaa ind paa det Ansögte, dog at Jorden, paa Grund af den Opsidderne ifölge Frd. af 18. Juni 1723, jfr. Reskr 22. December 1797, tilkommende Forkjöbsret, först vilde være at tilbyde disse, uagtet der, efter hvad Stiftsövrigheden havde meddelt, ikke var Sandsynlighed for at de kunde kjöbe Jorden, da de vare meget fattige, ligesom der ogsaa vilde være at træffe den nærmere Bestemmelse, at i det Mindste ⅓ af Kjöbesummen udbetaltes strax, og derefter gjordes frugtbringende for Reykjavik Domkirkekald ved Indkjöb af 4 pCt. rentebærende Statsobligationer, der löd paa Kaldet, hvorimod Resten vilde kunne indestaa i Jorden imod förste Prioritets Panteret i samme og mod at forrentes med 4 pCt. aarlig, alt efter Stiftsövrighedens nærmere Bestemmelse. 1860. 13. Februar.

I Henhold til det saaledes anförte blev der indstillet:

1. at den Reykjavik Domkirke tilhörende Jord »Sel« inden Reykjavik Kjöbstads Jurisdiktion, maatte overdrages Bonden Magnús Jónsson af Braðræði til Eiendom, for en Kjöbesum af 1500 Rd., saaledes at i det Mindste ⅓ heraf udbetaltes strax, men ⅔ kunde indestaa i Jorden med förste Prioritets Panteret i samme, og mod at forrentes med 4 pCt. aarlig, dog at bemeldte Jord först skulde tilbydes de nuværende Opsiddere paa bemeldte Vilkaar;
2. at den Del af Kjöbesummen, der udbetaltes kontant, maatte anbringes i 4 pCt. rentebærende Statsobligationer, der löd paa Reykjavik Domkirkekald.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum [1]).

Kapitelstaxter for Sønderamtet og Vestamtet fra Medio Mai 1862 til samme Tid 1863. 18. Februar.

For disse 2 Amter er der udkomne 3 særskilte Kapitelstaxter. nemlig: 1 for Öster- og Vesterskaptafells Syssel a, 2.

[1]) Kommuniceret Stiftsövrigh. ved Skriv. af 22. Febr. s A.

1862. 18. Februar. for den övrige Del af Sönderamtet eller Rangárvalla, Vestmannö, Árnes, Kjósar og Gullbringu og Borgarfjords Sysseler samt Reykjavík Kjöbstad b, 3. for Vestamtet, eller Mýra og Hnappadals, Snæfellsnes, Dala, Barðastranda, Ísafjords og Stranda Sysseler c. Angaaende de forskjellige Varesorter, som her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenfor S. 23—25 trykte Kapitelstaxt for Vestamtet for 1860—1861.

		ríkismynt.						hundrað.						alin.		
		a		b		c		a		b		c		a	b	c
		r.	s	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A	1	28	44	34	13	37	95	28	44	34	13	37	95	$22\frac{3}{4}$	$27\frac{1}{3}$	$30\frac{1}{3}$
-	2	4	64	5	84	5	$75\frac{1}{2}$	28	»	35	24	34	69	$22\frac{2}{5}$	$28\frac{1}{5}$	$27\frac{3}{4}$
-	3	5	8	6	76	7	$37\frac{1}{2}$	30	48	40	72	44	33	$24\frac{2}{5}$	$32\frac{2}{3}$	$35\frac{1}{2}$
-	4	3	92	5	46	5	$78\frac{1}{2}$	31	64	43	80	46	52	$25\frac{1}{3}$	35	$37\frac{1}{4}$
-	5	3	16	4	40	4	41	38	»	53	»	53	12	$30\frac{2}{5}$	$42\frac{2}{5}$	$42\frac{1}{2}$
-	6	3	81	5	15	5	58	30	72	41	24	44	80	$24\frac{3}{5}$	33	36
-	7	3	16	4	19	3	$78\frac{1}{2}$	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	8	15	28	16	30	17	13	15	28	16	30	17	13	$12\frac{1}{4}$	13	$13\frac{3}{4}$
-	9	10	87	10	91	13	62	14	52	14	57	18	$18\frac{2}{3}$	$11\frac{2}{3}$	$11\frac{2}{3}$	$14\frac{1}{2}$
B	10	»	$39\frac{1}{2}$	»	41	»	44	49	36	51	24	55	»	$39\frac{1}{2}$	41	44
-	11	»	31	»	$32\frac{1}{2}$	»	32	38	72	40	60	40	»	31	$32\frac{1}{2}$	32
-	12	»	$21\frac{1}{2}$	»	$23\frac{1}{2}$	»	26	26	84	29	36	32	48	$21\frac{1}{2}$	$23\frac{1}{2}$	26
-	13	»	21	»	23	»	$23\frac{1}{2}$	26	24	28	72	29	36	21	23	$23\frac{1}{2}$
C	14	»	»	»	»	»	42	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	15	»	»	»	$31\frac{1}{2}$	»	20	»	»	19	66	12	48	»	$15\frac{3}{4}$	10
-	16	»	»	»	$44\frac{1}{2}$	»	39	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	17	»	5	»	$9\frac{1}{4}$	»	$7\frac{2}{3}$	9	36	17	33	14	36	$7\frac{1}{2}$	14	$11\frac{1}{2}$
-	18	»	»	1	6	»	83	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	19	1	»	1	60	1	$84\frac{1}{2}$	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	20	»	$46\frac{1}{2}$	»	56	»	56	»	»	»	»	»	»	»	»	»
-	21	»	38	»	$40\frac{1}{2}$	»	$40\frac{1}{2}$	»	»	»	»	»	»	–	»	»
D	22	»	»	5	21	5	$49\frac{1}{2}$	»	»	31	30	33	9	»	25	$26\frac{1}{2}$
-	23	4	85	6	73	6	$63\frac{1}{2}$	29	30	40	54	39	93	$23\frac{1}{2}$	$32\frac{1}{2}$	32
-	24	»	»	4	$84\frac{1}{2}$	5	22	»	»	29	27	31	36	»	$23\frac{1}{2}$	25
-	25	4	4	4	$32\frac{1}{2}$	4	51	24	24	26	3	27	18	$19\frac{2}{5}$	$20\frac{4}{5}$	$21\frac{3}{4}$
-	26	5	»	4	$67\frac{1}{2}$	4	61	30	»	28	21	27	78	24	$22\frac{2}{5}$	$22\frac{1}{4}$
E	27	1	32	1	$32\frac{1}{2}$	1	25	20	»	20	8	18	87	16	16	15
-	28	1	46	1	54	1	$51\frac{1}{2}$	22	18	23	42	23	$4\frac{1}{2}$	$17\frac{3}{4}$	$18\frac{3}{5}$	$18\frac{1}{2}$
-	29	1	40	1	$56\frac{1}{2}$	1	$50\frac{1}{2}$	21	24	23	80	22	$85\frac{1}{2}$	17	19	$18\frac{1}{4}$
-	30	1	24	1	43	1	33	18	72	21	69	20	15	15	$17\frac{1}{3}$	16
F	31	4	72	5	34	5	$78\frac{1}{2}$	19	»	21	40	23	26	$15\frac{1}{5}$	17	$18\frac{2}{3}$
-	32	3	76	4	46	4	93	22	72	26	84	29	78	$18\frac{1}{5}$	$21\frac{1}{2}$	$23\frac{3}{4}$
-	33	2	90	3	58	4	$12\frac{1}{2}$	17	60	21	60	24	75	14	$17\frac{1}{3}$	$19\frac{3}{4}$
-	34	2	19	3	12	2	$94\frac{1}{2}$	17	56	25	»	23	84	14	20	19
-	35	1	56	2	26	2	28	19	»	27	24	27	48	$15\frac{1}{5}$	$21\frac{4}{5}$	22
-	36	2	52	3	82	4	$26\frac{1}{2}$	15	24	23	12	25	63	$12\frac{1}{5}$	$18\frac{1}{2}$	$20\frac{1}{2}$
-	37	»	$5\frac{1}{2}$	»	$6\frac{1}{2}$	»	$6\frac{1}{2}$	13	72	16	24	16	24	11	13	13
G	38	4	84	4	81	5	18	29	24	29	6	»	»	$23\frac{2}{5}$	$23\frac{1}{4}$	»
-	39	»	»	1	54	»	$50\frac{1}{2}$	»	»	62	48	»	»	»	50	»
-	40	2	61	2	82	2	$78\frac{1}{2}$	31	60	34	24	»	»	$25\frac{1}{3}$	$27\frac{1}{3}$	»
-	41	»	»	1	38	1	$17\frac{1}{2}$	»	»	67	»	»	»	»	$53\frac{3}{5}$	»
-	42	»	$85\frac{1}{2}$	»	86	»	86	»	»	»	»	»	»	17	$17\frac{1}{5}$	»
-	43	1	1	1	14	1	65	»	»	»	»	»	»	$19\frac{2}{5}$	22	»

1862. 18. Februar.

	hundrað.						alin.		
	a		b		c		a	b	c
Meðalverð:	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A, í fríðu	27	$14\frac{1}{2}$	34	86	37	$10\frac{1}{2}$	$21\frac{3}{4}$	28	$29\frac{3}{4}$
B, í ullu, smjöri og tólg .	35	30	37	48	39	21	$28\frac{1}{4}$	30	$31\frac{1}{3}$
C, í ullar-tóvöru	9	36	18	50	13	42	$7\frac{1}{2}$	$14\frac{3}{4}$	$10\frac{3}{4}$
D, í fiski	27	82	31	8	31	$85\frac{1}{2}$	$22\frac{1}{4}$	25	$25\frac{1}{2}$
E, í lýsi	20	53	22	26	21	24	$16\frac{1}{2}$	$17\frac{3}{4}$	17
F, í skinnavöru	17	82	23	7	24	43	$14\frac{1}{4}$	$18\frac{1}{2}$	$19\frac{1}{2}$
Meðalverð allra meðalverða	23	2	27	86	27	$85\frac{2}{3}$	$18\frac{1}{2}$	$22\frac{1}{3}$	$22\frac{1}{3}$

Justitsministeriets Skrivelse til det kongelige Sundhedskollegium, ang. **Lægevæsenets Ordning i Island.** Kjöbenhavn, den 22. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 111. 22. Februar.

Som det kongelige Sundhedskollegium af det Indesluttede behageligen vil erfare, har det sidst forsamlede islandske Althing, for at afhjælpe den stedfindende store Mangel paa Læger i Island, enstemmig, eller saa godt som enstemmig, anholdt om:

at der af den almindelige Medicinalfond, eller den saakaldte islandske Hospitalskasse, forelöbig udredes et Belöb af 600 Rd. til Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavik;

at de Studerende fra den lærde Skole og de eventuelle privat Demitterede, som maatte blive underviste af Landfysikus, maa meddeles Undervisning i alle de lægevidenskabelige Discipliner, som opgives i den islandske Landfysikus' Instruktion af 19. Mai 1760 § 4, nemlig Anatomi, Fysiologi, Pathologi, Kirurgi og Jordemodervidenskab, samt i de nyere Discipliner af Lægevidenskaben, nemlig Kemi (uorganisk og organisk), kemisk Pathologi, Hygiaine publique, Pfarmakologi og Pfarmakodynamik, medicina forensis, samt hvad der maatte udfordres for at de kunne forestaa deres Embede paa tilbörlig Maade;

1862. 22. Februar.

at disse Studerende, efter at have erholdt den ovenanförte Undervisning hos Landfysikus, underkaste sig en offentlig Afgangsexamen, der bliver at afholde under tilbörlig Kontrol (overensstemmende med de Regler, som Landfysikus desangaaende maatte blive enig om med det kongelige Sundhedskollegium i Kjöbenhavn) og

at disse Examinati, naar de anses habile, maa erholde fuldstændig Tilladelse til at praktisere i Island, og kunne ansættes som Distriktslæger sammesteds.

Ministeriet skjönner nu ikke rettere, end at der under de tilstedeværende Forhold turde være Anledning til i det Væsentlige at gaa ind paa Althingets ovennævnte Indstillinger, dog saaledes, at den hele Ordning ikkun betragtes som en ved extraordinære Omstændigheder fremkaldt midlertidig Foranstaltning, indtil Forholdene maatte have udviklet sig saaledes, at der kan faas et tilstrækkeligt Antal medicinske Kandidater fra Universitetet til at besætte Lægeembederne i Island, af hvilke, som Kollegiet bekjendt, 4 for Tiden ere vakante. Det kan vistnok være tvivlsomt, hvorvidt dette Forsög vil före til det forönskede Maal, da det, som bemærket i den kongelige Kommissarii Betænkning, vil blive næsten lige saa byrdefuldt og bekosteligt at opholde sig 3 à 4 Aar hos Landfysikus med et Stipendium af ikkun 100 Rd. om Aaret, som at studere ved Universitetet, ligesom det paa den anden Side er utvivlsomt, at den Uddannelse, som paa denne Maade kan erholdes i Island, vil staa meget langt tilbage for den, der erholdes ved Universitetet, men da saavel Althinget som Landfysikus, efter hvad der fremgaar af hans Udtalelser under Sagens Behandling i Althinget, have en stærk Tillid til, at den for Tiden herskende store Mangel paa Læger i Island vil ad denne Vei kunne afhjælpes, forekommer det Ministeriet betænkeligt at modsætte sig at det omhandlede Forsög gjöres, og det saameget mere, som man ikke er istand til paa

anden Maade at raade Bod paa den berörte Mangel. At indskrænke Undervisningen til Oplærelse af Hjælpelæger, saaledes som af den kongel. Kommissarius er foreslaaet turde derimod ikke være tilraadeligt, thi for det förste har det vist sig, at næsten ingen har benyttet denne Undervisning af den Grund, at disse Læger ikke have noget egentlig jus practicandi, men kunne kun benyttes til at yde forelöbig Hjælp, indtil den ordinære Læge kan tilkaldes, og derefter til at udföre hvad denne ordinerer, og dernæst er det indlysende, at disse Læger ikke kunne afhjælpe den tilstedeværende Lægemangel, da de ikke kunne handle paa egen Haand, men alene efter Instruktion fra den avtoriserede Læge, men en saadan haves ikke i de Distrikter, der trænge haardest til Lægehjælp, men at tilstaa dem en större Ret, turde, efter deres hele Uddannelse, ikke være tilraadeligt.

1862. 22. Februar.

Med disse Bemærkninger skulde man tjenstligst udbede sig det kongelige Sundhedskollegiums Yttringer over Sagen ved det indesluttedes Tilbagesendelse behagelig meddelte.

26. Februar.

Kapitelstaxter for **Nord- og Östamtet** fra Medio Mai **1862** til samme Tid **1863.** Friðriksgáfa, den 26. Februar 1862.

For Nord- og Östamtet er der udkomne 3 særskilte Kapitelstaxter, nemlig: 1. for Húnavatns og Skagafjords Sysseler a, 2. for Öfjords og Thingö Sysseler b, 3. for Múlasysselerne c. Iövrigt henvises til den ovenfor S. 31—33 trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler med Hensyn til de forskjellige Varesorter, som her for Kortheds Skyld kun ere betegnede med Tal.

1862.
26. Febrúar.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 1	38	51½	42	16¼	35	48	38	51½	42	16½	35	48	31	33½	28½
- 2	5	94	5	65½	5	78	35	84	34	9	34	84	28½	27½	28
- 3	7	41½	7	6	7	21	44	57	42	36	43	30	35½	34	34½
- 4	5	32	5	44	5	58	42	64	43	64	44	80	34	35	36
- 5	4	49	3	90	4	8	54	12	47	24	49	»	43½	38	39
- 6	5	46	5	12	5	39	43	80	41	»	43	24	35	33	34½
- 7	3	89	3	2½	3	68	39	26	30	25	37	8	31½	24	29½
- 8	18	29	20	54	22	37½	18	29	20	54	22	37½	14½	16½	18
- 9	13	80	17	1	18	51	18	42½	22	65½	24	68	15	18	20
B 10	»	46½	»	46	»	45	58	12	57	48	56	24	46½	46	45
- 11	»	33½	»	34½	»	36	41	84	43	12	45	»	33½	34½	36
- 12	»	27	»	26½	»	27½	33	72	33	12	34	36	27	26½	27½
- 13	»	24	»	23½	»	23½	30	»	29	36	29	36	24	23½	23½
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	22	»	27	»	30	13	72	16	84	18	72	11	13½	15
- 16	»	29	»	31	»	42	9	6	9	66	13	12	7	8	10½
- 17	»	8½	»	10	»	10½	10	60	12	48	13	12	8½	10	10½
- 18	»	62	»	74	1	22	12	88	15	40	24	56	10½	12½	19½
- 19	»	92½	»	91	1	53	14	43	14	21	23	27	11½	11½	18½
- 20	»	51	»	40	»	54	63	72	50	»	67	48	51	40	54
- 21	»	32	»	32	»	44	40	»	40	»	55	»	32	32	44
D 22	5	24	5	»	5	35	31	48	30	»	32	18	25	24	26
- 23	5	»	4	66	5	62	30	»	28	12	33	84	24	22½	27
- 24	4	95½	4	48	5	67	29	93	27	»	34	18	24	21½	27½
- 25	4	77½	4	13	4	71½	28	81	24	78	28	45	23	20	23
- 26	4	24	4	6	3	69	25	48	24	36	22	30	20½	19½	18
E 27	1	48	»	»	1	40	22	48	»	»	21	24	18	»	17
- 28	1	58	1	46	1	56	24	6	22	18	23	72	19	18	19
- 29	1	54	1	47	1	36½	23	42	23	33	20	67½	19	18	16½
- 30	1	46	1	44	1	34	22	18	21	84	20	30	18	17½	16
F 31	5	71	5	39	5	28	22	92	21	60	21	16	18½	17½	17
- 32	4	84	4	37	4	57	29	24	26	30	27	54	23½	21	22
- 33	3	88	3	57	3	31	23	48	21	54	19	90	19	17	16
- 34	2	69½	2	34	2	10½	21	76	18	80	16	84	17½	15	13½
- 35	1	84	1	85	1	34	22	48	22	60	16	24	18	18	13
- 36	4	12	4	52½	4	52	24	72	27	27	27	24	20	22	22
- 37	»	6	»	6½	»	7	15	»	16	24	17	48	12	13	14
G 38	5	22½	4	94	5	17	31	39	29	84	31	6	25	24	25
- 39	»	»	»	46½	»	»	»	»	19	36	»	»	»	15½	»
- 40	3	15	3	93	3	87	37	84	47	60	46	84	30½	38	37½
- 41	»	90½	»	53½	»	48	45	24	26	72	24	»	36	21½	19
- 42	»	87	»	85	1	4	»	»	»	»	»	»	17½	17	20
- 43	1	64	1	64½	1	41	»	»	»	»	»	»	32	32	27½
Meðalverð:															
A, í fríðu							37	28	36	½	37	21	30	29	30
B, í ullu, smjöri og tólg							40	90	40	75	41	24	33	32½	33
C, í ullar-tóvöru							23	48½	22	64½	30	73½	19	18	24½
D, í fiski							29	15½	26	83	30	20	23½	21½	24
E, í lýsi							23	4½	22	13	21	48½	18½	17½	17
F, í skinnavöru							22	79	22	6½	20	89½	18½	17½	17
Meðalverð allra meðalverða							29	44	28	40½	30	30	23¾	22⅔	24¼

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Bessastaðir Kirkes Inventarium** m. m. Kjöbenhavn, den 27. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 148. 1862. 27. Februar.

Ved at meddele, at den i forrige Aar paabegyndte Reparation af Bessastaðir Kirke nu er bleven fuldendt, har Herr Stiftamtmanden i behagel. Skrivelse af 28. Oktober sidstl. anholdt om Bemyndigelse til at anvise af Kirkens Midler et Belöb af 3 Rd. 32 Sk., der ifölge Regning, som imidlertid ikke medfulgte, skal være medgaaet til Omkostningerne ved Afholdelse af en Synsforretning over Kirken, hvorhos De har indstillet, dels, at de i Kirken værende Stole, der ere blevne meget bröstfældige, maa ombyttes med nye, hvilket efter Deres Yttringer vil kunne ske uden betydelige Udgifter, dels at Reykjavik Kirkes gamle Altertavle maa blive skjænket til Bessastaðir Kirke for at opstilles i samme, istedetfor dens nuværende Altertavle, der maa anses for at være bleven ubrugelig.

Idet man i denne Anledning ikke undlader at meddele, at Ministeriet tillader, at De anviser de ovennævnte 3 Rd. 32 Sk. af den i Finanslovens § 9 G. c. opförte Sum af 4000 Rd., samt at der ikke haves noget at erindre imod, at den ommeldte Reykjavik Domkirke tilhörende Altertavle overlades Bessastaðir Kirke for at opstilles sammesteds, skulde man, forinden endelig Bestemmelse tages om Anskaffelsen af nye Stole til bemeldte Kirke, tjenstl. udbede sig meddelt Overslag over de Udgifter, denne Foranstaltning vil medföre.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Nedsættelse af den for Reykjavik under 12. Mai 1855 approberede Havnetaxt.** 28. Februar

1826. Kjöbenhavn, den 28. Februar 1862. — Isl. Kopieb.
28. Februar. 1862 Nr. 153. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. 638—640.

Med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelser af 28. Oktober og 19. November f. A., har Ministeriet modtaget dels et Andragende, hvori den störste Del af Reykjavik Kjöbstads Handlende have anholdt om en betydelig Nedsættelse af den af Indenrigsministeriet under 12. Mai 1855 approberede Havnetaxt for bemeldte Kjöbstad, dels et Forslag fra Havnekommissionen til en ny Havnetaxt, der deri er forskjellig fra den nugjældende, at Havnepengene ere nedsatte med omtrent ¹/₃, og at der er optaget en Bestemmelse om, at de Skibe, der tilhöre danske Undersaatter og gaa paa Fiskeri under Islands Kyster, samt hverken losse eller lade andre Produkter end dem, som höre til deres Fangst eller Fiskeriets Drift, fritages for Havneafgifter.

Idet Ministeriet bifalder den af Kommissionen foreslaaede ny Havnetaxt, og idet man lader saavel denne som Kommissionens Skrivelse og foranförte Andragende hoslagt fölge tilbage, skulde man med Hensyn til, at de af Havnekommissionen til Stötte for dens Forslag anförte Grunde kunne synes at tale for en yderligere Nedsættelse af Havnepengene end foreslaaet, hvorpaa det nævnte Andragende ogsaa gaar ud, tjenstligst udbede sig Herr Stiftamtmandens Yttringer, om der ikke kunde være Anledning til at foretage en saadan, ved det indesluttedes Tilbagesendelse, behageligen meddelte.

Havnetaxt
for
Reykjavík Kjöbstad.

I. Havnepenge:

1. Af Fartöier, som ere brændte eller ansatte til Læstedrægtighed, hvad enten Fartöiet er bestuvet

med Gods, tomt eller ballastet, betales af den fulde Drægtighed pr. Kommercelæster, hvergang Fartöierne söge Havn, for Ind- og Udgaaende, naar Fartöiet hverken losser eller lader Gods ved Havnen: 1862. 28. Februar.

a, af indenbys Fartöier, som efter thinglæste Skjöder tilhöre stadigen bosatte Mænd i Byen, der ikke andetsteds tillige holde Dug og Disk 3 Sk.

b, af udenbys, indenrigske og fremmede privilegerede Nationers Fartöier 5 Sk.

2. Naar Fartöiet enten losser eller lader Gods ved Havnen, betales foruden den under 1. bestemte Afgift, endvidere af den fulde Drægtighed, hvad enten Fartöierne ere indenbys eller udenbys, indenrigske eller fremmede privilegerede, pr. Kommercelæst 11 Sk.

Dog bliver denne Afgift kun at erlægge af Skibe, der ankomme til Island eller afseile derfra, men ikke af de Skibe, som benyttes til at transportere Varer fra Havn til Havn paa Island.

3. Af indenbys Dæksbaade, der ikke ere ansatte til Læstedrægtighed, betales Afgiften 1, som af 2 Kommercelæster, af udenbys som af 4 Kommercelæster, af mindre Baade, der maatte benyttes til Transport af Varer mellem Byen og andre Handelssteder, eller til at ind- og udbringe Varer til Skibe, hvoraf Havneafgift, efter de foranstaaende Bestemmelser ikke erlægges, bliver den for 1 Kommercelæst bestemte Afgift at betale.

Af udenbys og fremmede Fartöier, som i Tidsrummet fra 15. Marts til 14. Decbr., begge inklus., Ankomst- og Afgangsdagen iberegnede, have henligget over 6 Uger, betales $^{1}/_{64}$ af Afgiften 1. for hver Dag, hvori de have henligget over de förste 6 Uger, hvorimod der i Tidsrummet fra 15. Decbr. til 14. Marts, begge inklus., intet

1862.
28. Februar.

betales for den Tid, hvori Fartöierne henligge over 6 Uger. Indkommer et Fartöi förend den 15. Decbr. og udgaar efter den 14. Marts, sammenlægges Tiden för og Tiden efter disse Dage, for at afgjöre, hvorvidt Henliggen over 6 Uger har fundet Sted.

II. **Foruden de anförte Afgifter betales endvidere i specielle Tilfælde:**

1. Oplægningspenge. Saavel af indenbys som udenbys, indenrigske og fremmede privilegerede Nationers Fartöier, som oplægges paa Stranden eller Banken, for at renses eller underkastes Reparation, betales daglig pr. Kommercelæst 2 Sk.
2. Ballastpenge. Saavel af indenbys som udenbys, indenrigske og fremmede priviligerede Nationers Fartöier betales, naar de indtage eller udkaste Ballast, af Fartöiets fulde Drægtighed, pr. Kommercelæst 2 Sk.

Fremmede, uprivilegerede Nationers Fartöier, betale de for fremmede privilegerede bestemte Afgifter med $^1/_2$ Forhöielse.

Til uprivilegerede Nationer henregnes de, som ifölge Lov 15. April 1854 § 7 og Bekjendtgjörelse fra Indenrigsministeriet af 24. Marts 1855 maatte komme til at erlægge höiere Beseilingsgebyr end det almindelige.

Alle Staten tilhörende Skibe ere fritagne for Havneafgifter.

Alle danske Undersaatter tilhörende Skibe, som gaa paa Fiskeri under Islands Kyster, og som hverken losse eller lade andre Produkter end dem, som höre til deres Fangst eller Fiskeriets Drift, ere fritagne for Havneafgift.

De foranförte Afgifter erlægges ogsaa af Fartöier, som paa Grund af Modvind, Uveir eller deslige, söge Havn.

Naar et Skib indkommer formedelst Söskade og

allene udförer den hele indbragte Ladning, hvad enten denne har været oplosset, eller den er forbleven i Skibet, er det fritaget for Havneafgift. 1862. 28. Februar.

De under I. anförte Afgifter erlægges, naar Fartöierne ligge indenfor de Öer, der danne Havnen.

Reykjavík Havnekommission, 16. Nov. 1861.

A. Thorsteinson. Tærgesen. M. Smith.

Denne Havnetaxt approberes herved.

Justitsministeriet, den 28. Februar 1862.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Spörgsmaal om Fattigforsörgelsespligt.** Kjöbenhavn, den 28. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 154. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 553—554. 28. Februar.

Paa dertil af Ministeriet given Anledning, har Herr Amtmanden i behagel. Skrivelse af 16. September f. A. yttret Dem over det af Fattigbestyrelsen i Skinnastaða Rep inden Thingö Syssel hertil indgivne Andragende, hvori samme har besværet sig over en af Dem under 4. Avgust 1860 afgiven Resolution, hvorefter Kristín Guðmundsdatter, tilligemed de af hendes Börn, der ere födte forinden hun indgik Ægteskab med Finnur Gunnarsson, skulde være forsörgelsesberettiget i bemeldte Rep.

Af hvad der under denne Sag er oplyst maa det antages, at fornævnte Kristín Guðmundsdatter forinden hendes Ægteskab var forsörgelsesberettiget i Skinnastaða Rep, der er hendes Födekommune, at hendes Mand, Finnur Gunnarsson er forsörgelsesberettiget i Sauðanes Rep, og at deres Ægteskab, foruden at lide af adskillige andre Formfeil, er indgaaet imod Forskriften i Fdg. af 30. April 1824 § 3 Nr. 10, idet at der har været ydet Fattigunderstöttelse til deres forinden Ægteskabet sammenavlede uægte Börns Under-

1862. holdning, uden at denne Understöttelse er bleven re-
28. Februar. funderet eller Mandens Forsörgelseskommunes Samtykke til Ægteskabet har været sögt eller erhvervet.

Naar Herr Amtmanden nu, under disse faktiske Omstændigheder, i Deres foranförte Skrivelse af 4. Avgust 1860 har resolveret, at det saaledes indgaaede Ægteskab ikke kan forandre Konens og hendes för Ægteskabet avlede Börns tidligere Ret til Forsörgelse i Skinnastaða Rep, hvorimod de senere födte Börn maa fölge Faderens Forsörgelseshjem, Sauðanes Rep, da er denne Resolution vel afgivet i Overensstemmelse med Indenrigsministeriets Skrivelse af 27. Mai 1851, og den Afgjörelse, lignende Sager have faaet i flere tidligere af bemeldte Ministerium og det kongelige danske Kancelli afgivne Resolutioner; men ligesom Indenrigsministeriet senere har statueret et andet Resultat, hvor der har været Spörgsmaal om Virkningen af Overtrædelsen af Forskriften i Fdg. af 30. April 1824 § 3 Nr. 10, jfr. Indenrigsministeriets Cirkulære af 7. November s. A. og 5. Mai 1852, der findes optagne i den almindelige Reskriptsamling, saaledes maa Justitsministeriet ogsaa være af den Formening, at der ikke i Lovgivningen haves tilstrækkelig Hjemmel til i det Tilfælde, hvor et Ægteskab saaledes er lovstridigt indgaaet, at paalægge den Kommune, som hidtil maatte have forsörget Hustruen, at udrede et alikvot Bidrag til Mandens Forsörgelseskommune, der ved Ægteskabets Stiftelse er bleven ogsaa hendes og hendes Börns, og at man derfor paa Besværing af denne sidstnævnte Kommune alene vil kunne henvise til at söge Regres hos Vedkommende, hvem Ægteskabets lovstridige Indgaaelse maatte kunne tilregnes.

I Overensstemmelse hermed bedes Vedkommende tilkjendegivet det Fornödne.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Stiftsbogtrykkeriets Forhold til Nord- og Östamtet.** Kjöbenhavn, den 28. Februar 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 155. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 555. 1862. 28. Februar.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds Erklæring i behagel. Skrivelse af 16. Avgust 1860, betræffende det med samme tilbagefulgte Andragende, hvori Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, Havstein, anholder om, at det maa afgjöres ad Rettens Vei, om det ikke tilkommer forrige Hólum Stift eller Nordamtet $^1/_4$ af det islandske Stiftsbogtrykkeris Nettoindtægt, har man yderligere brevvexlet med denne Embedsmand, hvorefter han har tilskrevet Ministeriet, at han for sit Vedkommende ikke er uvillig til at lade Sagen bortfalde, dog paa det Vilkaar, at Bestyrelsen for Stiftsbogtrykkeriet forpligter sig til:

a, at antage en Kommissionær i hvert Syssel, ikke blot i forrige Hólum Stift, men ogsaa i Múla Sysselerne eller i hele Nord- og Östamtet, og at tilstille ham idetmindste de nödvendigste af dets Forlagsskrifter, saaledes at Almuen kan faa Bögerne tilkjöbs til samme Pris som i Reykjavik;

b, at afgive til Amtsbibliotheket paa Akureyri gratis et Exemplar af Alt, hvad der trykkes i bemeldte Bogtrykkeri.

Ved i Gjenpart at fremsende denne Skrivelse, undlader Ministeriet ikke tjenstl. at meddele, at saafremt der ikke haves noget derimod at erindre fra Stiftsövrighedens Side, har Ministeriet intet imod, at Sagen ordnes paa den af Amtmand Havstein foreslaaede Maade.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **nogle Spörgs-** 28. Februar.

1862. 28. Februar. **maal vedrörende Forordning om Veivæsenet i Island af 15. Marts 1861. Kjöbenhavn, den 28. Februar 1862**[1]. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 156. Tíðindi um stjórnarálefni Ísland I. S. 548–553.

Til nærmere Forstaaelse af den under 15. Marts f. A. udkomne Forordning om Veivæsenet i Island, har Herr Amtmanden i behagel. Skrivelse af 24. September sidstleden udbedt Dem Ministeriets Besvarelser paa efternævnte Spörgsmaal:

1) om til hvilken Tid Lovens Bestemmelser kunne træde i Kraft;

2) om Adskillelsen af Hovedveie og Biveie behöver at foretages strax og paa én Gang, eller kan ske suksessive saaledes, at kun de Stykker af de hidtil mest befærdede Alfarveie, som især trænge til Reparation, efterhaanden som de bestemmes til Istandsættelse, optages blandt Hovedveiene, medens Vedligeholdelsen af samtlige andre Veie, saalænge de ikke optages i Hovedveienes Klasse, kommer til at hvile paa de Arbejdsdygtige som en Naturalpræstation;

3) om ikke de i hvert Syssel opkrævede Veipenge skulle anvendes til Hovedveiene i samme Syssel, eller om det skal bero paa vedkommende Amtmands Skjön, til hvilke Hovedveie i Amtet Pengene skulle anvendes;

4) om hvilket Tidspunkt der skal lægges til Grund for den i § 16 ommeldte Fortegnelse over arbejdsdygtige Mænd i Reppen, der skal tilstilles Sysselmanden inden Sommerens Begyndelse;

5) om ikke de i § 5 nævnte Opsynsmænd og de i § 8 nævnte Skjönsmænd bör tilstaas Vederlag af Veipengene;

6) om ikke den i § 14 indeholdte Bestemmelse, at de saakaldte Varder paa Fjeldveiene skulle forsynes

---

[1]) Gjenpart af Skrivolsen er samme Dag tilstillet Stiftamtmanden og Amtmanden i Vestamtet.

med en Afsats eller et andet Mærke paa den Side, der vender imod Nord, skal forstaas saaledes, at Afsatsen eller Mærket sættes paa Varderne i den Retning eller paa den Side, hvor Veien i daglig Tale siges at ligge imod Nord;

1862. 28. Februar.

7) om det ikke er Meningen af Slutningsbestemmelsen i § 18, at Husbonden, naar han har betalt for de arbeidsdygtige Mandfolk, som ere i hans Tjeneste, har Regres til Vedkommende, samt at han, naar de have præsteret Arbeidet in natura, er berettiget til at beregne sig Vederlag derfor og indeholde Belöbet i deres Lön;

8) om ikke § 21 bör forstaas i Overensstemmelse hermed, saa at altsaa Husbonden, der har maattet betale for de udeblivende Tyenders Arbeide, i ethvert Tilfælde er berettiget til Vederlag for Tyendet, samt at han, naar Tyendet er gaaet fra Husbondens Arbeide uden at indfinde sig til Veiarbeidet, har Ret til dobbelt Erstatning af Tyendet, nemlig saavel for det undladte Hjemmearbeide, som for den af ham til Veivæsenet paa dets Vegne erlagte Betaling;

9) om det ikke fölger af den Sysselmændene i § 28 paalagte Pligt at före Opsyn med Biveiene, at de maa være berettigede til at forlange af Repstyrerne saavel et Forslag til de Arbeider, som i den næst paafölgende Sommer ville være at foretage ved Biveiene, som den af dem i saa Henseende gjorte Ligning, samt et Regnskab ikke blot for de til Veikassen erlagte Böder, men ogsaa for det Vederlag i Penge, der maatte ydes istedetfor Arbeide in natura, og endelig,

10) om Vedkommende er berettiget til for Sysselmanden at anke over den af Repstyrerne gjorte Ligning.

I Gjensvar herpaa skulde man til behagel. Efterretning tjenstligst meddele Fölgende:

ad 1. Da Loven först træder i Kraft ved dens Thinglæsning, er det en Selvfölge, at den i sammes § 16 befalede Repartition först kan finde Sted efter

1862. 28. Februar. denne Tid, og heraf er det atter en Fölge, at Lovens Bestemmelser om Hovedveienes Forbedring og Vedligeholdelse m. m. först kunne komme til Anvendelse i Sommeren 1863, idet det forudsættes, at Loven overalt bliver thinglæst ved Mandtalsthingene i indeværende Aar. Iövrigt skal man med Hensyn til, at det af Herr Amtmandens Bemærkninger ses, at De har været uvis om, til hvilken Tid den omhandlede Repartition vilde være at foretage, ikke undlade at bemærke, at Althinget, efter hvis Indstilling Bestemmelsen er optaget, uden Tvivl er gaaet ud fra, at det Belöb, som hver Rep i Landet efter § 16 skal erlægge til Hovedveienes Forbedring og Vedligeholdelse, kan foreskydes af Kommunens Kasse, og at det senere reparteres paa Reppens Beboere efter de samme Regler, som Extrabidraget til Fattige, altsaa om Efteraaret, thi ellers vilde der ikke være nogen Grund til overhovedet at lade Belöbet udbetale af Komunekassen. Saafremt imidlertid det Tilfælde maatte forekomme, at Belöbet ikke maatte kunne foreskydes af denne Kasse, vil det formentlig være nödvendigt at lade samme repartere om Foraaret inden Mandtalsthingenes Afholdelse.

ad 2. Efter Bestemmelserne i § 3 skal der strax efter at Forordningen er traadt i Kraft, af Amtmanden, under Iagttagelse af den sammesteds foreskrevne Fremgangsmaade, tages en almindelig Bestemmelse om, hvilke Veie i hele Amtet der for Fremtiden skulle anses som Hovedveie og hvilke som Biveie, og dette skal bringes til offentlig Kundskab, til Efterretning for alle Vedkommende. Dette er ogsaa aldeles nödvendigt, thi fra det Öieblik Forordningen træder i Kraft, skulle Omkostningerne ved Hovedveiene afholdes paa en ganske anden Maade end Omkostningerne ved Biveiene, jfr. § 16 og 18, og det vilde derfor stride imod Forordningens Bud, at lade noget Arbeide paa Hovedveiene for Fremtiden udföre som Naturalarbeide. Det er en Selvfölge, at ikke alle Hovedveie kunne istandsættes

paa én Gang, men det er efter § 4 overladt til Amtmanden at bestemme, ikke blot hvilke Arbeider der skulle udföres paa Hovedveiene, men tillige om overhovedet noget saadant Arbeide i det enkelte Aar skal udföres i de respektive Sysseler, og maa det antages, at han ved de fra Sysselmændene modtagne Beretninger og Forslag vil være istand til at afgjöre, hvilke Arbeider, hvad enten det er Hovedreparationer eller mindre betydelige Veiforbedringer, der maa anses for mest paatrængende. 1862. 28. Februar.

ad 3. Efter Forordningens § 4 skal Amtmanden bestemme, hvorvidt og hvorledes Arbeidet paa Hovedveiene skal udföres i Amtet, og Forordningen giver ikke nogen Anledning til at antage, at de i Sysselerne indkasserede Veipenge udelukkende skulle anvendes til de gjennem de paagjældende Sysseler löbende Hovedveistykker. Dette vilde ogsaa have til Fölge, at medens de Sysseler, som kun havde faa Hovedveie at vedligeholde, efterhaanden vilde opsamle en större Kapital end der var nödvendig til Istandsættelse og Vedligeholdelse af de i Sysselet værende Hovedveie, vilde derimod Veipengene i de Sysseler, som havde mange saadanne Veie, blive aldeles utilstrækkelige, og Öiemedet saaledes forfeiles.

ad 4. Da § 16 bestemmer, at Repstyrerne hvert Aar ved Sommerens Begyndelse skulle tilstille Sysselmændene en Fortegnelse over alle arbeidsdygtige Mænd i Repperne i en Alder fra 20 til 60 Aar, uden nærmere at bestemme, hvilket Tidspunkt der skal lægges til Grund for denne Fortegnelse, er det en Selvfölge, at Fortegnelsen bör indeholde en Angivelse af alle arbeidsdygtige Mænd i den nævnte Alder, som opholde sig i Reppen paa den Tid, da Fortegnelsen optages, hvis Aarsag der med specielt Hensyn hertil bliver at foretage en særegen Folketælling.

ad 5. Ligesom der tilkommer de i § 5 in fine omhandlede Opsynsmænd Vederlag af Veipengene efter den mellem dem og Sysselmanden afsluttede Kontrakt,

1862. saaledes vil der ogsaa kunne tilstaas de i § 8 nævnte
28. Februar. Skjönsmænd Betaling af Veipengene for Udförelsen af deres Forretning efter Bestemmelserne i Sportel-Reglementet af 10. September 1830 § 67.

ad 6. Der findes ikke Föie til at fravige den udtrykkelige Bestemmelse i § 14, hvorefter de derom handlede Afsatser eller Mærker skulle anbringes paa Varderne paa den Side, der vender imod det rigtige Nord, og det saa meget mindre, som disse Mærker især ere til Veiledniug for dem, der ikke kjende Egnen eller sammes Sprogbrug.

ad 7 og 8. §§ 18 og 21 give ingen Anledning til Tvivl, og ikke paa nogen Maade Föie til at antage den af Herr Amtmanden fremsatte Fortolkning. Foruden at Regelen efter Deres Fortolkning vilde være meget ubillig og besynderlig, samt i Strid med hvad der hidtil har fundet Sted, har den ogsaa Forordningens Bud imod sig. I § 18 er Hovedreglen given ganske i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler (jfr. Udtrykkene: »det skal fremdeles paaligge enhver Indvaaner at« osv.), for det almindelige Tilfælde, at Arbeidet præsteres in natura, hvoraf altsaa fölger, at naar Tyendet anvendes til Veiarbeide, er det Husbonden, der skal bære Byrden, og naar det i §ens sidste Passus for det Tilfælde, at Veiarbeidet efter Repsböndernes Beslutning udföres i Entreprise, er bestemt, at enhver Husbond skal betale for de arbeidsföre Mandfolk, som ere i hans Tjeneste, uden at der tilföies noget om, at der hos Tyendet skal gives Husbonden Regres, da er dette aldeles overensstemmende med hin Hovedregel. I Overensstemmelse hermed er det ogsaa i § 21 bestemt, at Husbonden skal tilsvare den i denne § omhandlede Betaling, samt erlægge de bestemte Böder for hver arbeidspligtig af hans Börn eller Tjenestefolk, som maatte udeblive, og med Heusyn til Regressen er her udtalt, at en saadan haves, naar Udeblivelsen kan tilregnes dem, altsaa ikke i andre Tilfælde.

ad 9 og 10. Den Sysselmanden i § 28 paalagte Pligt, at före Opsyn med de offentlige Biveie, nödvendiggjör ikke Indsendelsen af noget saadant Forslag eller Regnskab, som af Herr Amtmanden antaget, og Forordningen indeholder iövrigt ikke nogen Bestemmelse, hvorefter man kunde gjöre Repstyrerne saadant til Pligt, jfr. ogsaa Althingets Motiver til § 17, samt til § 21, der svarer til § 20 i Forordningen. Derimod er det en Selvfölge, at det staar enhver Vedkommende frit for, for Sysselmanden at anke over de af Repstyrerne i den omhandlede Henseende trufne Foranstaltninger og derunder navnlig ogsaa den af dem foretagne Ligning. 1862. 28. Februar.

Justitsministeriets Skrivelse til Marineministeriet, ang. Foranstaltninger mod **fremmede Fiskeres Krænkelser af Söterritoriet ved Island.** Kjöbenhavn, den 6. Marts 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 163. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 556—557. 6. Marts.

Med Hensyn til at fremmede Nationers Fiskere ved Island vedblive at gjöre sig skyldige i Overtrædelse af de gjældende Regler om Söterritorialhöihedsrettens Grændser, idet de drive Fiskeri tæt ved Landets Kyster, saavelsom i dets Bugter og Fjorde, og ved disse Overgreb formentlig i höi Grad skade Indbyggernes Fiskerier, har det i forrige Aar forsamlede Althing i en hertil indsendt allerunderdanigst Petition andraget paa, at der til Forebyggelse heraf i Begyndelsen af hvert Aars April Maaned maa blive opsendt til Island et tilstrækkeligt Antal Krigsskibe, der skulle have nöie Indseende med, at Fremmede ikke drive Fiskeri indenfor de lovbestemte Grændser, indtil Begyndelsen af September Maaned. Thingets Andragende er, hvad dette Punkt angaar, anbefalet af den konstituerede

1862. Stiftamtmand over Island, der tillige fungerede som
6. Marts. kongelig Kommissarius ved Althinget, og har han i sin over Sagen afgivne Betænkning i den Anledning yttret, at uagtet det under den store Konflux af fremmede Nationers Fiskere under Islands Kyster maa anses for at være umuligt at paase en nöiagtig Overholdelse af de om Söterritorialhöiheden gjældende Regler, selv om der opsendtes 2 à 3 Krigsskibe for at krydse langs med Kysterne, vilde dog Opsendelsen af endog et mindre Krigsskib være til væsentlig Nytte, idet Erfaringen har vist, at de fremmede Fiskere i de Aar, da danske Krigsfartöier have anlöbet Island og beseilet Kysterne, ikke komme Kysterne saa nær som ellers, og navnlig ikke have tilladt sig at gaa ind i Landets Fjorde og Bugter, men have holdt sig i en længere Afstand fra Kysterne.

Ved herom at meddele Marineministeriet Underretning, skulde man, da man fremdeles maa anse Opsendelsen af et Krigsskib til Island for at være af stor Betydning med Hensyn til Beskyttelsen af de islandske Fiskerier, tjenstligst udbede sig velbemeldte Ministeriums Yttringer behageligen meddelte, om der i Henhold til dets i Skrivelse af 31. Marts 1860 givne Tilsagn om, at der af og til vilde blive opsendt et Krigsskib til Island til Beskyttelse mod Krænkelser af fremmede Nationers Fiskere, i forestaaende Foraar eller Sommer fra sammes Side maatte kunne træffes nogen Foranstaltning, der kunde bidrage til Opnaaelsen af det omhandlede Öiemed.

16. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. Tilbud om at overlade det kongel. Museum for nordiske Oldsager, mod passende Godtgjörelse, en **gammel Munkathveraa Kirke tilhörende Altertavle og Prædikestol.**

Kjöbenhavn, den 16. Marts 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 165. 1862. 16. Marts.

Efterat have brevvexlet med Direktören for det kongelige Museum for nordiske Oldsager, i Anledning af den i Herr Amtmandens behagelige Skrivelse af 24. September f. A. gjorte Henstilling om, at en gammel Munkathveraa Kirke tilhörende Altertavle og Prædikestol tilbydes bemeldte Museum, mod at Kirken kunde som Godtgjörelse erholde et eller andet Ornamentstykke, f. Ex en Messehagel, har man fra ham modtaget Underretning om, at skjöndt Museet ikke kjender den nævnte Altertavle, tror det dog, i Haab om, at den vil kunne blive det nyttig, med Tak at burde tage imod Tilbudet, og er fölgelig ogsaa villigt til som Godtgjörelse at give Kirken en Messehagl, dog at det skal være Museet forbeholdt, at lade dette Stykkes Værdi rette sig noget efter den Værdi, det efterat have modtaget Altertavlen antager at denne vil have for Samlingen, hvorhos det er bemærket, at det er önskeligt, at der maatte blive draget Omsorg for, at Altertavlen bliver forsigtigt indpakket, da Figurerne, der ere af Alabast, ellers let vilde være udsatte for at sönderbrydes. Hvad Prædikestolen angaar, önsker Museet derimod ikke efter de om samme i Deres Skrivelse brugte Yttringer, at komme i Besiddelse af den, medmindre den er meget gammel, men for dette Tilfælde har det henstillet, om der ikke maatte kunne meddeles det en detailleret Beskrivelse af den, og paa samme Tid drages Omsorg for, at den ikke tilintetgjöres förend Museet har gjort sig bekjendt med denne Beskrivelse.

Hvilket man tjenstligst skulde meddele Herr Amtmanden til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning i Overensstemmelse hermed.

1861. 19. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, betræffende **Auktionssalær af en for Sönderamtets Repartitionsfonds Regning bortsolgt Hest.** Kjöbenhavn, den 19. Marts 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 175 [1]. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 557.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens Erklæring i behagel. Skrivelse af 8. Oktober f. A. over den med samme tilbagefulgte 2. Erindringspost til Regnskabet for Islands Sönderamts Repartitionsfond for Aaret 1858, betræffende Beregning af Auktionssalær af en for bemeldte Fonds Regning bortsolgt Hest m. m., har Ministeriet under D. D. her meddelt Revisionsdepartementet for Kongeriget, at da kommunale Sager ikke kunne henföres under Ordene »offentlige Sager« i § 13 i Sportelreglementet af 10. September 1830, kan den af Revisionen gjorte Udsættelse bortfalde.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Herr Stiftamtmanden til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende.

27. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Mageskifte af en Statskassen tilhörende Jord.** Kjöbenhavn, den 27. Marts 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 183 [2]. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 557—558.

I Anledning af det med Herr Amtmandens behagelige Erklæring af 7. Oktober f. A. hertil indkomne

---

[1]) En Skrivelse ang. samme Sag til Revisionsdepartementet for Kongeriget af s. D. findes i Isl. Kopieb. 1862 Nr. 176.

[2]) Revisionsdeptm. f. Kongeriget tilskreves s. D. ang. det Samme (Isl. Kopieb. 1862 Nr. 184).

Andragende fra Sigurður Guðnason af Ljósavatn, har det behaget hans Majestæt Kongen, paa Ministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling, under 18. i denne Maaned, allernaadigst at tillade, at den Statskassen tilhörende Jord Öxará inden Ljósavatns Rep i Thingö Syssel med 4 Inventariekvilder, maa mageskiftes til Supplikanten for Jorderne Granastaðir inden samme Rep og Neðribær paa Flatö inden Háls Rep i samme Syssel med 4 Inventariekvilder. 1862. 27. Marts.

Ved at meddele Herr Amtmanden Foranstaaende til behagel. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende, skulde man tjenstligst anmode Dem om behageligen at ville træffe de fornödne Foranstaltninger til det ved bemeldte allerhöieste Resolution tilladte Mageskiftes Fuldbyrdelse, samt til at Jorderne Granastaðir og Neðribær derefter inddrages under Administrationen, henholdsvis af Norder Syssels Ombudsjorder og af Reykjadals Jorder og 1/2 Flatö.

Naar Mageskiftet er fuldbyrdet, forventer Ministeriet derom at modtage Indberetning tilligemed Gjenpart af Mageskiftebrevet.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler.** Kjöbenhavn, den 7. April 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 217. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 558—559. 7. April.

Da de for Finansperioden fra 1. April 1860 til 31. Marts 1862 gjældende Bestemmelser om den svævende Statsgjæld, ifölge en fra Finansministeriet modtagen Meddelelse, ikke ville blive fornyede, er den hidtil i Lov af 4. November 1859, om den svævende Statsgjæld, og tidligere Love tilladte Indbetaling til Forrentning i Statskassen af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler ophört fra den 31. i forrige Maaned.

1862. 7. April. Ved til behagelig Efterretning for alle Vedkommende at meddele Stiftamtmanden Ovenstaaende, skulde man tjenstl. anmode Dem om behagel. at paase, at Indbetalingerne af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler i Jordebogskassen til Forrentning ophöre. Idet man derhos skal bemærke, at det fölger af sig selv, at de allerede i Statskassen indbetalte Midler vedblive at forrente sig som hidtil, indtil de udbetales efter at være opsagte med det for dem bestemte Varsel, undlader man ikke at tilföie, at indtil nærmere Bestemmelse kan tages, ville offentlige Stiftelsers Midler, forsaavidt de ikke kunne blive anbragte ved Udlaan til Private mod anordningsmæssig Sikkerhed, kunne gjöres frugtbringende ved Indkjöb af uopsigelige Statsobligationer[1]).

9. April. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **de fra Pastoralseminariet dimitterede Kandidaters Forpligtelse til at modtage Beskikkelse som Sognepræster i de ringe Præstekald.** Kjöbenhavn, den 9. April 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 237. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 559—560.

Ved at meddele, at Kandidat fra Pastoralseminariet i Reykjavik, Oddur Gíslason, har vægret sig ved at modtage Stiftsövrighedens Beskikkelse til at være Sognepræst til Miðgarðar Præstekald paa Grímsö, uagtet han i sin Tid har nydt fri Undervisning og offentlig Understöttelse, saavel ved den lærde Skole som bemeldte Dannelsesanstalt, og som Fölge heraf formentlig skulde være underkastet den i Reskripterne af 10. Mai 1737 og 2. December 1791 omhandlede Forpligtelse til i fornödent Fald at modtage Ansættelse

[1]) Samme Dag er Amtmændene tilskrevet om Sagen.

i et af de ringe Præstekald i Island, har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed, næst at henstille den ommeldte af Dem trufne Foranstaltning til Ministeriets Billigelse, i behagel. Skrivelse af 12. September f. A. anholdt om den fornödne Bemyndigelse til i Fremtiden at handle i Overensstemmelse med de i de anförte Reskripter indeholdte Bestemmelser, i hvilken Henseende De have udbedt Dem Ministeriets Tilkjendegivelse af, at disse Bestemmelser ogsaa ere anvendelige paa de fra den geistlige Dannelsesanstalt udgaaede Kandidater, idet De derhos have bemærket, at De i modsat Fald ikke ville være istand til i Fremtiden at besætte de ringe Præstekald, hvortil ingen Supplikant melder sig. 1862. 9. April.

Foranlediget heraf skulde man, efter om Sagen at have brevvexlet med Justitsministeriet, tjenstl. melde, at den foranförte Bestemmelse i de ovennævnte Reskripter ikke kan finde ligefrem Anvendelse med Hensyn til dem, der ere udgaaede fra den geistlige Dannelsesanstalt, uagtet de ved denne have nydt offentlig Understöttelse. Hvorvidt der imidlertid turde være Anledning til ved nye Bestemmelser at paalægge de Paagjældende den omhandlede Forpligtelse, vil af Ministeriet blive gjort til Gjenstand for nærmere Overveielse, og ville De derefter modtage Underretning om, hvad der i saa Henseende maatte blive besluttet, men imidlertid maa man anmode Dem om, naar fornödent gjöres, at söge at formaa Kandidater fra Pastoralseminariet til at modtage Ansættelser i de ommeldte ringe Kald, ved at give dem Udsigt til Befordring til bedre Embeder.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Straf for Overtrædelse af Handelsloven.** Kjöbenhavn, den 9. April 1862. 9. April.
— Isl. Kopieb. 1862 Nr. 240. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 560.

1862. Efterat have modtaget Herr Amtmandens Ind-
9. April. beretning i behagel. Skrivelse af 18. September f. A., angaaende den af Spekulanthandler O. V. Simonsen, ved i forrige Aar at bereise og drive Handel paa Skeljavík i Steingrímsfjorden inden Strandasyssel, begaaede Overtrædelse af den islandske Handelslovgivning, har Ministeriet foranstaltet i denne Anledning af Kjöbenhavns Kriminal- og Politiret optaget Forhör over bemeldte Simonsen, der næst at tilstaa sin Bröde, har önsket Sagen afgjort ved Justitsministeriets Resolution, men ikke ved Dom, og har Ministeriet dernæst paalagt den Paagjældende, at erlægge en Mulkt af 20 Rd. til Stedets Fattigkasse, for den af ham begaaede Forseelse.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Dem til behagel. Efterretning.

9. April. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **et paa Jorden Illugastaðirs Forstrand opdrevet Oxehoved.** Kjöbenhavn, den 9. April 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 244. *Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands* I. S. 560—561.

I behagelig Skrivelse af 17. September f. A. har Herr Amtmanden anholdt om Ministeriets Afgjörelse af Spörgsmaalet om, hvem Eiendomsretten tilkommer til et paa den til Thingöre Klostergods henhörende Jord Illugastaðirs Forstrand opdrevet Oxehoved.

Foranlediget herved, undlader man ikke, efter om Sagen at have brevvexlet med Finansministeriet, til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. at melde, at Ministeriet efter den rette Fortolkning af Plakat 4. Mai 1778 § 1 og 2 maa anse bemeldte Oxehoved som Statskassen tilhörende, men at man i Betragtning af Gjenstandens ringe

Værdi, samtykker i, at den overlades til Eieren af Viðedalstunga Kirke, Student P. Vídalin, imod at han holder Statskassen fri for Ansvar i Tilfælde af Reklamation fra vedkommende Eiers Side. 1862. 9. April.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Beregning af Althingsmændenes Diæter.** Kjöbenhavn, den 11. April 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 253. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 561. 11. April.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens i behagelig Skrivelse af 14. Mai f. A. afgivne Erklæring, betræffende nogle Udgifter i Anledning af det i 1859 afholdte Althing, skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligst melde, at forsaavidt der i nysnævnte Aar, og, efter hvad De har oplyst, ogsaa ved de foregaaende Althingssessioner, er blevet beregnet Diæter for de i Reykjavik bosatte Althingsmænd for en Dag för Sessionens Begyndelse og en Dag efter den, saa er denne Beregningsmaade uden Hjemmel. Forinden Resolution derimod afgives med Hensyn til det i Deres fornævnte Erklæring ligeledes omhandlede Spörgsmaal om de af Althingets Formand i 1859 beregnede Diæter for hans Virksomhed i Thingets Tjeneste efter Sessionens Slutning, skulde man, idet man henleder Opmærksomheden paa Justitsministeriets Skrivelse af 28. Januar 1860, tjenstligst udbede sig meddelt Oplysning om, hvorledes der i denne Henseende er blevet forholdt efter Althingets sidste Samling.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden paa Island, angaaende Bevilgelse af et Belöb af **Stiftsbogtrykkeriets Midler** til Höitideligholdelse 11. April.

1862. af **Aarskiftet.** Kjöbenhavn, den 11. April 1862.
11. April. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 250. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 562.

Ved til Ministeriets Afgjörelse at fremsende Afskrift af den i 5. Erindringspost til Regnskabet for det islandske Stiftsbogtrykkeris Indtægter og Udgifter i 1859 gjorte Udsættelse om, at Trykkeriets Kasse i Regnskabsaaret var bleven bebyrdet med en Udgift af 14 Rd. til Höitideligholdelse af Aarskiftet for Bogtrykkeriets Arbeidere, har 2det Revisionskontor for Kongeriget, under Forudsætning af, at Ministeriet maatte sanktionere bemeldte Udgift, henstillet det som önskeligt, at der tages Bestemmelse om, hvor stort et Belöb der for Fremtiden aarlig af Trykkeriets Midler maa anvendes til Höitideligholdelse af Aarskiftet.

I Anledning heraf undlader man ikke til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for vedkommende Regnskabsförere tjenstligst at melde, at den af Revisionen gjorte Udsættelse kan bortfalde, samt at Ministeriet bifalder den af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdigheds i behagel. Skrivelse af 17. Mai f. A. gjorte Indstilling om, at bemeldte Udgift i Fremtiden bestemmes saaledes, at den ikke kommer til at overstige 2 Rd. pro persona.

10. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Forstaaelse af forskjellige Bestemmelser i Frd. af 15. Marts 1861 om Veivæsenet i Island.** Kjöbenhavn, den 10. Mai 1862[1]). — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 328. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 562—564.

Da der hos Herr Amtmanden er opstaaet Tvivl

[1]) Jvf. Justm. Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet af 28. Februar s. A. (se foran S 343—349).

med Hensyn til Forstaaelsen af adskillige Bestemmelser i Frd. af 15. Marts f. A. om Veivæsenet i Island, har De udbedt Dem Ministeriets Besvarelse paa efternævnte Spörgsmaal: 1862. 10. Mai.

1) om til hvilken Tid Forordningen skal træde i Kraft;

2) om hvorledes der bör forholdes med Hensyn til de nuværende Alfarveies Vedligeholdelse i fremkommelig Tilstand, indtil Hovedveiene ere blevne istandsatte efter Frds. Bestemmelser.

3) om Forstaaelsen af den i § 14 indeholdte Bestemmelse ang. Anbringelse af en Afsats eller et Mærke paa de saakaldte Varder paa Fjeldveiene;

4) om ikke de i § 15 omhandlede Synsmænd skulle erholde den i Sportelreglementet af 10. September 1830 bestemte Betaling for den af dem foretagne Synsforretning, ligesom ogsaa Sysselmanden for Udmeldelsen og Afhjemlingen;

5) om hvad der i § 16 skal forstaas ved en arbeidsför Mand, idet De navnlig har yttret den Formening, at dette Udtryk har Hensyn til enhver der kan forrette Arbeide eller er arbeidsdygtig, og at derfor enhver Mandsperson, som kan tjene for sin Föde, og overhovedet alle Mandspersoner, som ere i den lovbestemte Alder og ikke erholde Understöttelse af Fattigvæsenet, bör yde ½ Dags Arbeide;

6) om det Tidspunkt, der bör lægges til Grund for Optagelsen af den i § 16 omhandlede Fortegnelse over alle arbeidsdygtige Mænd i Reppen;

7) om Amtmanden har at aflægge noget Regnskab for de i § 17 omhandlede Veipenge m. m., og om disse udgjöre en fælles Kasse for Amtet;

8) om ikke Husbonden har Regres til Tyendet, naar han, i Henhold til Bestemmelsen i § 18 betaler for det, og om han ikke i saa Fald kan indeholde Belöbet i dets Lön, og

9) om ikke Sysselmanden, for at kunne före det i

1862. § 28 paabudne Opsyn med Biveiene, er berettiget til
10. Mai. af vedkommende Repstyrere at forlange Beretning om det forrettede Arbeide ved disse Veie, der ikke alle ville kunne efterses af ham selv, samt Forslag om de Arbeider, der ville være at foretage i den næste Sommer, og endelig Regnskab over Repskassernes aarlige Indtægter og Udgifter, saavel i Penge som i Naturalpræstationer.

Idet der med Hensyn til de under Nr. 1, 2, 3, 6 og 8 omhandlede Spörgsmaal henvises til Ministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt af 28. Februar d. A., hvoraf der under s. D. er tilstillet Vestamtet en Gjenpart, og som indeholder den fornödne Besked angaaende disse Punkter, skulde man i Gjensvar paa de övrige af Dem opkastede Spörgsmaal, tjenstl. meddele:

ad 4. Dette Spörgsmaal maa bervares bekræftende.

ad 5. Ved Udtrykket »arbeidsför Mandsperson« i Forordningens § 16 maa forstaas enhver Mandsperson, i den der ommeldte Alder, der er istand til at forrette det sædvanlige Veiarbeide, uden Hensyn til om han tjener for Lön eller ikke, og om han nyder Understöttelse af Fattigvæsenet eller ikke, jvf. Ordene »i hvilken Stilling han end er«.

ad 7. Uagtet Veipengene ikke samles i en fælles Kasse for hele Amtet, men opbevares hos de respektive Sysselmænd, udgjöre de dog forsaavidt en Enhed, som deres samlede Belöb skal anvendes til Hovedveiene i Amtet og ikke specielt til Hovedveiene i vedkommende Syssel, jvf. Justitsministeriets fornævnte Skrivelse af 28. Februar d. A. ad Nr. 3. Efter den Ordning Forholdet har faaet, vil Amtmanden ikke have at aflægge noget Regnskab for Veipengene, da Rigtighed for disses Anvendelse aflægges af Sysselmændene.

ad 9. Uagtet det ikke udtrykkeligt er bestemt i Forordningen, er det en Selvfölge, at Sysselmanden er

berettiget til af Repstyreren at forlange Beretning angaaende det ved Biveiene foretagne Veiarbeide. Hvad de to andre fremsatte Spörgsmaal angaar, henvises til Justitsministeriets merbemeldte Skrivelse af 28. Februar d. A. ad Nr. 9 og 10, hvorefter samme ville være at besvare benægtende. 1862. 10. Mai.

Kongelig Resolution angaaende **Præsteskolekandidaters Forpligtelse til at modtage Ansættelse i de ringe Præstekald i Island**[1]. Kjöbenhavn, den 17. Mai 1862. — Isl. Forestill. og Resol. Protok. 1862 Nr. 16. 17. Mai.

I Kirke- og Undervisningsministeriets Forestilling bemærkedes, at ifölge allerhöieste Reskripter af 10 Mai 1737 og 2. December 1791 var Stiftsövrigheden i Island i de Tilfælde, hvor ingen Supplikant meldte sig til de ringe Præstekald, bemyndiget til at beskikke en af de studiosi, der havde nydt fri Skolegang i Skolerne paa Island og ellers fandtes duelige til Præster i slige Kald med Löfte om fortrinlig Befordring til bedre Kald efter nogle Aars Forlöb, naar de opförte dem vel og med Nidkjærhed udförte de dem paaliggende Kaldspligter, og at Stiftsövrigheden i Henhold til disse Bestemmelser flere Gange tidligere havde beskikket Præster til de ommeldte ringe Kald, naar ingen Kandidat havde meldt sig til samme.

Stiftsövrigheden havde imidlertid indberettet, at efterat den i sidste Efteraar havde udnævnt Kandidat fra Pastoralseminariet i Reykjavik, Oddur Gíslason, til Sognepræst til Miðgarðar Præstekald paa Grímsö, havde denne vægret sig ved at modtage denne Ansættelse, uagtet han i sin Tid havde nydt fri Undervisning og offentlig Understöttelse, saavel ved den lærde Skole som ved bemeldte geistlige Dannelsesanstalt, og som Fölge heraf, i Medhold af de foranförte Reskripter, formentlig maatte anses pligtig til paa Forlangende af Stiftsövrigheden at modtage Ansættelse i det ommeldte Præstekald, der hörte til de ringeste i Island.

Med Hensyn hertil, og da det ellers vilde blive umuligt i Fremtiden at besætte de ringeste Præstekald i Island, havde Stiftsövrigheden anholdt dels om Ministeriets Billigelse af den

[1]) Kommuniceret Stiftsövrigheden i Island ved Skrivelse af 26. Mai 1862.

1862. saaledes trufne Foranstaltning, dels om den fornödne Bemyn-
17. Mai. digelse til i Fremtiden at handle i Overensstemmelse med de i anförte Reskripter indeholdte Bestemmelser, i hvilken Henseende den udbad sig Ministeriets Tilkjendegivelse af, at disse Bestemmelser ogsaa vare anvendelige paa de fra den geistlige Dannelsesanstalt udgaaede Kandidater.

Ministeriet kunde imidlertid ikke antage, at de omhandlede Bestemmelser kunde finde ligefrem Anvendelse paa dem, der vare udgaaede fra den geistlige Dannelsesanstalt i Reykjavik, uagtet de ved denne havde nydt fri Undervisning og offentlig Understöttelse til deres Studeringer, da den Stilling, bemeldte Dannelsesanstalt indtager, var saa forskjellig fra den, der var anvist Skolerne, at der manglede den Lighed i Forholdene, som i hvert Fald maatte være tilstede for at kunne paa de fra den oftnævnte Dannelsesanstalt Udgaaede bringe de specielle Forskrifter til Anvendelse, der i den omhandlede Retning i sin Tid vare givne i Henseende til de fra Skolerne Dimitterede, og Ministeriet havde derfor, efter at have brevvexlet om Sagen med Justitsministeriet, tilkjendegivet Stiftsövrigheden det Fornödne i Overensstemmelse hermed angaaende det foreliggende Tilfælde, idet det derhos havde givet Tilsagn om, at det vilde blive taget under nærmere Overveielse, om der maatte være Anledning til ved nye Bestemmelser at paalægge de Paagjældende den ommeldte Forpligtelse[1]).

Ministeren yttrede i denne Henseende den Formening, at det under de tilstedeværende Forhold vilde være nödvendigt at paalægge de Paagjældende en saadan Forpligtelse, da Erfaringen havde vist, at det Tilfælde ikke sjældent indtræffer, at der til de ringe Præstekald i Island ikke melder sig nogen Supplikant, og dersom ingen kunde tilpligtes at modtage Ansættelse i disse Kald, vilde flere Menigheder maaske i lang Aarrække komme til at savne den behörige geistlige Sjælesorg. Det ubillige imod de paagjældende Kandidater, som en slig Bestemmelse i Almindelighed kunde synes at indeholde, forsvandt ogsaa, naar dens Anvendelse blev gjort afhængig af, at de havde modtaget offentlig Understöttelse til deres Studeringer ved den geistlige Dannelsesanstalt og det ved Bevilgelsen af slig Understöttelse udtrykkelig tilkjendegaves dem, at de ved sammes Modtagelse underkastede sig den ommeldte Forpligtelse, og naar der desuden i Overensstemmelse med de foranförte Reskripters Indhold

[1]) Se Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island af 9. April d. A. (foran S. 354—355).

gaves dem Udsigt til, at de efter en passende Tjenestetid vilde komme i fortrinlig Betragtning til at erholde Ansættelse i de bedre Kald. 1862. 17. Mai.

Idet Ministeren endnu bemærkede, at han under Forudsætning af, at denne Foranstaltning allernaadigst maatte blive billiget, vilde paalægge Stiftsövrigheden at iagttage det Fornödne ved Stipendiernes Uddeling, samt at det, for at denne Bestemmelse kunde faa sin fulde Betydning, vilde være at fastsætte, at de Paagjældende, dersom de unddrog sig Opfyldelsen af den omhandlede Forpligtelse, vilde have at tilbagebetale den modtagne Understöttelse, indstilledes i Henhold til det Anförte:

at det allernaadigst maatte bifaldes, at det paalagdes de Kandidater der udgaa fra den geistlige Dannelsesanstalt i Reykjavik, og ved denne havde nydt offentlig Understöttelse til deres Studeringer, naar fornödent gjordes, at modtage Ansættelse i de ringe Præstekald i Island, der ikke sögtes af kvalificerede Kandidater, imod at der gaves dem Udsigt til, efter en passende Tjenestetid at komme i fortrinlig Betragtning til at erholde Befordring til et bedre Kald, men at de, naar de vægrede sig ved at modtage den ommeldte Ansættelse, skulde uden Ophold tilbagebetale den modtagne Understöttelse.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Justitsministeriet, ang. **Forbindelsen mellem Organisttjenesten ved Reykjavik Domkirke og Syngelærerposten ved den lærde Skole sammesteds.** Kjöbenhavn, den 22. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 340. 22. Mai.

I behagel. Skrivelse af 13. dennes har Justitsministeriet begjært dette Ministeriums Yttringer om, hvorvidt Organisttjenesten ved Reykjavik Domkirke er saaledes forenet med Syngelærerposten ved den lærde Skole, at den nuværende Organist maa anses pligtig til

1862. 22. Mai. at spille paa Orgelet, saalænge han er Musiklærer ved Skolen, eller om det ham som Organist tillagte Belöb af 80 Rd. aarlig blot er et Honorar, der er tilstaaet ham saalænge han selv vil vedblive at være Organist.

Foranlediget heraf, skulde man tjenstl. meddele, at da det, som af vedlagte Skrivelse til Islands Stiftsövrighed af 6. Juni 1851 nærmere fremgaar, ikkun er gjort den nuværende Organist til Pligt for ovennævnte Honorar at udföre Orgelspil i Reykjavik Domkirke, dog imod at han i Forbindelse med den Undervisning i Sang og Musik, som han er pligtig at give Eleverne ved den lærde Skole og ved Pastoralseminariet i Reykjavik, endvidere paatager sig tillige at give de sidstnævnte Elever Undervisning i Mesning, samt at undervise én eller flere Elever i Orgelspil, maa det förste af Justitsministeriet fremsatte Spörgsmaal efter Ministeriets Formening besvares benægtende og det andet bekræftende. De fremsendte Bilage remitteres. Det medfölgende Bilag bedes efter Afbenyttelsen tilbagesendt.

22. Mai. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. Althingets Petition om **Nedsættelsen af en Kommission** til Udarbeidelse af et **nyt Regulativ for den lærde Skole i Reykjavík.** Kjöbenhavn, den 22. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 341. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 565–569.

Det vil være Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed bekjendt, at det sidst forsamlede Althing har indgivet en allerunderdanigst Petition om adskillige Forandringer og Forbedringer ved den lærde Skole i Reykjavik[1]), og deri blandt andet indstillet, at der

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 809–822.

maatte nedsættes en Kommission, bestaaende især af fagkyndige Mænd, til at udarbeide et nyt Regulativ for Skolen, overensstemmende med Thingets Indstillingspunkter i denne Sag nnder litra A. 1862. 22. Mai.

For at imödekomme Althingets Önske paa den Maade, der efter alle de foreliggende Omstændigheder synes den hensigtsmæssigste, skal man derfor anmode Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om, behageligen at ville foranledige, at 5 fagkyndige Mænd, deriblandt Rektoren ved den lærde Skole og Forstanderen for Pastoralseminariet, sammentræde i en Kommission til at tage Sagen under Overveielse, og derefter udarbeide Betænkning og Forslag til sammes Ordning.

Dels til Veiledning for denne Kommission, dels ogsaa fordi Ministeriet önsker at fremkalde en Udtalelse af samme om nogle Punkter, der ere komne under Overveielse ved denne Sags Behandling i Ministeriet, har man troet allerede paa Sagens nuværende Standpnnkt, forelöbig at burde yttre sig over Althingets foranförte Indstillingspunkter efter den Orden, som Thinget har fulgt i Petitionen, der hoslagt fremsendes saavel in originali som i verificeret dansk Oversættelse til Kommissionens Afbenyttelse.

Naar Althinget saaledes under litra A. Nr. 1 har anholdt om, at den hidtidige Adgangsexamen maatte ophæves som Betingelse for Optagelse i Skolen, da maa Ministeriet vel være af den Formening, at Adgang til Optagelse i Skolen, ligesaavel i Island som andetsteds, maa gjöres afhængig af, at den Paagjældende har bestaaet den befalede Pröve, men ligesom denne af de i Petitionen fremhævede Grunde burde indskrænkes til det mindst mulige, saaledes har man troet at burde henstille til nærmere Overveielse, om der ikke paa Grund af de ganske ejendommelige Forhold i Island burde være Anledning til at tillade, at de Aspiranter, der ikke have bestaaet Adgangsexamen, kunne,

1862. naar deres Forældre eller andre Vedkommende forlange
22. Mai. det, antages paa Pröve i ét Aar som extraordinære Elever, saaledes, at de maatte forlade Skolen, hvis det viste sig, at de ei vare istand til at fölge med, selv efter i ét Aar at have deltaget i Skolens Undervisning. Iövrigt maa man med Hensyn til dette Indstillingspunkt udbede sig meddelt Oplysning om Udfaldet af den Adgangspröve, som aarligen er bleven afholdt siden det nye Skoleregulativ er traadt i Kraft, hvorom der ikke i Sagen haves nogen Oplysning, ligesaalidt som man af Skolens aarlige Programmer har kunnet erholde nogen Kundskab om dette Punkt, der dog maa have en meget væsentlig Indflydelse ved dette Spörgsmaals Besvarelse.

Fra Ministeriets Side vil der intet Væsentligt være at erindre imod at gaa ind paa Althingets Indstillinger under litra A. Nr. 2 og 3, dog burde det maaske være rettest i Overensstemmelse med et paa Althinget derom fremkommet Forslag, at lade Skoleaaret slutte den 15. Juni istedetfor den 1. i samme Maaned, ved hvilken Forandring af Skoleaaret de af Thinget til Stötte for sammes Forslag anförte Grunde vel i det Væsentlige ville blive fyldestgjorte.

Det af Thinget under litra A. Nr. 4 indstillede Punkt om Forandring af Undervisningsplanen i Skolen er af en saadan Betydning, at Ministeriet maatte önske, at dette blev gjort til Gjenstand for Kommissionens særdeles Overveielse, og burde der maaske være Anledning til at foranledige, at dette Spörgsmaal blev underkastet Dröftelse i en samlet Lærerforsamling, hvis Betænkning da vilde være at afgive til Kommissionen til sammes Veiledning og nærmere Overveielse.

Althingets under litra A. Nr. 5 udtalte Önske om, at der ved Undervisningen anvendes islandske Læreböger, er Ministeriet sindet at imödekomme, hvorved det dog skal bemærkes, at det ikke anses for nödvendigt, at nye Læreböger udarbeides i det islandske

Sprog, hvorimod Öiemedet formentlig vil kunne opnaas derved, at passende danske Læreböger oversættes paa Islandsk. Ministeriet önsker derhos specielt at erfare Kommissionens Formening, dels om i hvilket Omfang denne Foranstaltning maatte være at udföre, dels om hvilke Læreböger der önskes oversatte, eller fra Nyt af udarbeidede paa Islandsk. 1862. 22. Mai.

Med Hensyn til Thingets Indstillingspunkt under litra A. Nr. 6 bemærkes, at det med Hensyn til det Forhold, der maa antages at finde Sted mellem Disciplene og Skolens Lærere, turde være at foretrække imod et passende Honorar at overdrage den foreslaaede Inspektörspost til en af Lærerne ved Skolen, som er i Besiddelse af de dertil fornödne Egenskaber, fremfor at ansætte en særskilt Inspektör, der ikke tillige fungerede som Lærer ved Skolen.

Hvad de övrige Indstillingspunkter under litra A. angaar, da har man i det Væsentlige intet at erindre imod Nr. 7 og 8, hvorimod man ikke kan andet end meget betvivle, at det vil være muligt at forskaffe Skolen, der allerede nyder saa overordentlig store Beneficier, ikke blot i Forhold til Discipelantallet, men ogsaa i Sammenligning med hvad den havde i tidligere Tid, ɔ: paa Skálholt og Hólar (og senere paa Bessastaðir), den Forögelse af Stipendiportionerne, hvorom der anholdes under Nr. 9. At de Disciple, der ikke ere bosatte i Reykjavik, ordentligvis tildeles Stipendiportioner fremfor dem der höre hjemme i Reykjavik (Nr. 10), antages allerede nu at være Tilfældet, og en Bestemmelse herom vil formentlig derfor være ufornöden.

Naar Althinget endelig under litra C. som en midlertidig Foranstaltning har foreslaaet paany at indföre, med visse nærmere Indskrænkninger, Privatdimission i Island, maa hertil bemærkes, at Adgangen til at lade sig dimittere privat, jvf. Kancelliskrivelse af 2. Oktober 1830 og Skoleplan af 30 Mai 1846 §

1862. 22. Mai. 21, jfr. Reglement 11. Februar 1848 § 4 Nr. 1, ingensinde er bleven ophævet, idet de, der ere privat underviste, endnu, naar de have indstillet sig til den aarlige Afgangsexamen ved Skolen og bestaaet samme, have samme Adgang som de fra Skolen Dimitterede til at inskriberes ved Universitetet, altsaa ogsaa til at antages ved Dannelsesanstalten for vordende Geistlige i Island.

Medens Ministeriet nu ikke vilde have noget imod at udvide Retten til Privatdimission til andre end cand. theologiæ, kan man paa ingen Maade frafalde Fordringen paa, at de privat Dimitterede skulle underkaste sig en Pröve ved Skolen. Dette er endog med Hensyn til dem, som reise til Universitetet, en nödvendig Betingelse for, at de kunne opnaa de akademiske Beneficier, jvf. Reglement 11. Februar 1848 § 4 Nr. 1. Det synes ogsaa, uagtet det ingenlunde klart fremgaar af Motiveringen, at Althinget med sit ovennævnte Forslag kun har havt Hensyn til dem, som bestemme sig til at söge sin videre Uddannelse ved Pastoralseminariet i Reykjavik; men selv for deres Vedkommende synes det utilraadeligt at eftergive den nævnte Pröve, idet man navnlig ikke skjönner, at den af Althinget under litra C. e. anviste Udvei yder nogen virkelig Betryggelse imod de Misbrug, som det har vist sig, at den private Dimission giver Anledning til.

Derimod turde der muligen være Anledning til at lette Pröven noget for disse, t. Ex. ved i enkelte Tilfælde, efter speciel Ansögning, at dispensere den Paagjældende fra at underkaste sig Pröve i enkelte Fag. Det lod sig maaske ogsaa gjöre at dele Pröven saaledes, at de, der maatte önske det, kunde indstille sig til og aflægge Pröve i visse Fag, saa at Undervisningen der maatte anses for afsluttet, medens de ved et toaarigt Kursus i Skolen i en Slags Afgangsklasse forberedte sig til at tage Examen i de övrige Fag. Ved en saadan Deling vilde man formentlig kunne opnaa at fremme Hjemmeundervisningen oppe i

Landet, idet man gaar ud fra, at Hovedgrunden til, at denne saa betydeligt er aftagen, er at söge deri, at de Ældre ikke föle sig istand til at undervise i de Discipliner, der efter den Forandring, det lærde Skolevæsen er undergaaet i den senere Tid, ere blevne inddragne under Undervisningen i samme, eller ialtfald nu foredrages efter en betydelig större Maalestok end tidligere. Med dette Synspunkt for Öie, turde der maaske være Anledning til at dele Pröven saaledes, at de Paagjældende kunne indskrænke sig til at lade sig pröve i Islandsk, Latin, Græsk, Religion og Historie, og derefter benytte Skolen til at erhverve sig de fornödne Kundskaber i Dansk, Tysk, Geografi, Mathematik, Naturhistorie og Fysik. 1862. 22. Mai.

Kommissionens Arbeider, der bedes paaskyndede saa meget som muligt, forventer man i sin Tid hertil indsendte tilligemed Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds Betænkning over Sagen i det Hele og dermed det Indsluttede tilbage.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Anskaffelsen af en Jernpengekasse til Landfogedembedet i Island.** Kjöbenhavn, den 26. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 354. 26. Mai.

Foranlediget af det med Herr Stifamtmandens behagel. Erklæring af 21. Februar d. A. hertil indkomne Andragende fra Landfogden i Island, har man til Afbenyttelse ved Landfogedembedet i Island ladet kjöbe en Jernpengekasse, der nu afsendes med Dampskibet »Arcturus« under Mærket »I L«, og for hvis Modtagelse Tilstaaelse bedes behageligen meddelt, og anmodes Herr Stiftamtmanden om at foranstalte, at bemeldte Pengekasse optages paa Fortegnelsen over det Landfogedembedet tilhörende Inventarium.

1862. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
26. Mai. over Island, ang. **en fraskilt Kones Forsörgelseshjem.** Kjöbenhavn, den 26. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 364. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 569—570.

Efter med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 22. Februar sidstl. at have modtaget det af Ministeriet under 31. Oktober f. A. forlangte Forhör, til Oplysning om, hvor den sindssvage Guðrún Magnúsdatter har opholdt sig, siden hendes Ægteskab med Pastor Arngrímur Haldórsson, forhen Præst til Saurbær inden Strandar Rep i Borgarfjords Syssel, fuldstændig er blevet ophævet ved allerhöieste Bevilling af 18. December 1845, skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligen meddele, at da det efter de fremkomne Oplysninger er uomtvisteligt, at bemeldte Guðrún Magnúsdatter har opholdt sig i Ölfus Rep inden Árnes Syssel i Aarene fra 1846 til 1858, i hvilket sidste Aar hun förste Gang erholdt Understöttelse af Fattigvæsenet, og da den Omstændighed, at hun angives at være sindssvag, ikke kan være til Hinder for, at hun kan erhverve Forsörgelseshjem ved Ophold i en Komune, naar Betingelserne herfor iövrigt ere tilstede, maa hun anses for forsörgelsesberettiget i bemeldte Ölfus Rep, og Sönderamtets Resolution af 10. Oktober 1856, hvorefter hun anses for forsörgelsesberettiget i Strandar Rep inden Borgarfjords Syssel, kan ikke herimod komme i Betragtning, allerede af den Grund, at den er afgiven paa en Tid, da hun endnu ikke var bleven trængende til Understöttelse af Fattigvæsenet.

30. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Munkathveraa Kloster tilhörende Tömmerdrift paa Jorden**

Grjótnes Forstrand. Kjöbenhavn, den 30. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 377. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 571. 1862. 30. Mai.

Efterat have modtaget de i Herr Amtmandens behagel. Skrivelse af 18. Februar d. A. meddelte Oplysninger angaaende den nuværende Beskaffenhed af den Munkathveraa Kloster ifölge det saakaldte Sigurðarregistur og ældre Maldager tilhörende Tömmerdrift paa Jorden Grjótnes Forstrand, skulde man til behagelig Efterretning tjenstlig meddele, at Ministeriet ikke finder Anledning til for Tiden at afhænde bemeldte Tömmerdrift for den for samme tilbudte Kjöbesum af 17 Rd., hvorimod man maa have dem anmodet om, at foranstalte den bortforpagtet enten underhaanden eller ved offentlig Avktion.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **et Laan til Reykjavík Kommune til Indretning af et Lokale til den derværende nye Börneskole.** Kjöbenhavn, den 31. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 410. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 572. 31. Mai.

Med behagel. Skrivelse af 9. April d. A. har Herr Stiftamtmanden hertil indsendt et fra Reykjavík Kjöbstads Kommunalbestyrelse modtaget Andragende, hvori der anholdes om, at bemeldte Kommune maa af Statskassen forundes et rentefrit Laan af 1600 Rd. til Istandsættelse og Indretning af et til den nye Börneskole i Reykjavík skjænket Lokale, mod at Laanet afdrages med 5 a 6 pCt. aarlig, eller, dersom Laanet ikke allerede nu kan bevilges rentefrit, at det da maa blive tilstaaet paa saadanne Vilkaar, at det forrentes og afdrages med 6 pCt. aarlig, indtil Sagen

1862. kunde blive indbragt for Rigsdagen og det af samme
31. Mai. blive afgjort, om Laanet kunde tilstaas rentefrit.

Foranlediget heraf skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen meddele, at forsaavidt Andragendet gaar ud paa, at der tilstaas ovennævnte Kommune et Laan af Statskassen, kan det Ansögte ikke bevilges, men at Ministeriet derimod efter Omstændighederne giver sit Samtykke til, at Kommunen optager et Laan af den ommeldte Störrelse, hvor den maatte kunne forskaffe sig et saadant paa de Vilkaar, at det forrentes og afdrages paa den ovenfor anförte Maade.

31. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Lettelse i Landskyld af en Klosterjord formedelst Sandflugt.** Kjöbenhavn, den 31. Mai 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 401. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 572—573.

I behagel. Skrivelse af 10. December f. A. har Herr Stiftamtmanden indstillet, at Opsidderen paa Kirkjubær Klosters Jord, Eystri Dalbær, maatte paa Grund af, at hans Bygseljord i de sidste 3 Aar og navnlig i Vinteren $18^{60}/_{61}$, har lidt betydeligt ved Sandflugt, for de næstfölgende 3 Aar forundes en Lettelse i hans Landskyld af 10 Alen aarlig, nemlig 5 Alen beregnet efter Kapitelstaxtens Middelpris paa Uld og 5 Alen 8 Sk. per Alen.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstligen at meddele til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende, at Ministeriet paa Grund af de oplyste Omstændigheder, bifalder ovennævnte Deres Indstilling.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. Udredelsen af Omkostningerne ved Reparation af **Stolene i Bessastaðir Kirke.** Kjöbenhavn, den 2. Juni 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 415. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 573. 1862. 2. Juni.

Efter Modtagelsen af det med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 5. i f. M. hertil indsendte Overslag over, hvad der kan antages at ville medgaa til Reparation af Stolene i Bessastaðir Kirke, skulde man til behagel. Efterretning og Iagttagelse af det videre Fornödne tjenstligen meddele, at der fra Ministeriets Side Intet er at erindre imod, at der af den ved Finansloven for indeværende Aar under § 9 G. c. bevilgede Sum af 4000 Rd., anvendes et Belöb af omtrent 100 Rd. i det nævnte Öiemed og bemyndiges De herved til i sin Tid, naar Arbeidet er udfört, at anvise et saadant Belöb til Udbetaling ved Islands Jordebogskasse.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. Meddelelse af **en aarlig Gratifikation for Expeditionen af Sönderamts-Posten til og fra Skaptafells Syssel.** Kjöbenhavn, den 2. Juni 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 417. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 573–574. 2. Juni.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 24. Februar d. A. hertil indsendte Andragende, hvori Præsten til Sólheimar og Dyrhólar Præstekald i Skaptafells Syssel, G. Thorarenssen, anholder om for Expeditionen af Sönderamts-Posten til og fra bemeldte Syssel at forundes en aarlig Gratifikation i Lighed med hvad der forundes dem, som ikke i Embedsmedför udföre dette Hverv, skulde man til

1862. behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenst-
2. Juni. ligen melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke har noget at erindre imod, at der tilstaas Andrageren en Godtgjörelse af 5 Rd. om Aaret i den nævnte Anledning, fra 1. Januar d. A. at regne.

21. Juni. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **en Adjunkt H. K. Friðriksson ydet Reiseunderstöttelse.** Kjöbenhavn, den 21. Juni 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 441. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 574.

At Ministeriet har tilstaaet Adjunkt ved Reykjaviks lærde Skole H. K. Friðriksson en yderligere Understöttelse af 300 Rd. til at reise til Tyskland for at uddanne sig i det tyske Sprog, samt at bemeldte Belöb vil blive ham udbetalt af Finanshovedkassen her i Staden, det skulde man til Kontinuation af Skrivelse herfra af 15. Februar d. A. herved tjenstlig melde.

11. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Trykningsomkostninger ved Althingstidenden.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 495. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 577.

Efter at have modtaget de med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 29. April d. A. ifölge Ministeriets Begjæring indsendte yderligere Oplysninger, betræffende Trykning af Althingets Forhandlinger i 1859, skulde man, næst at fremsende vedlagte fra Thingets Formand i 1859 og 1861, konst. Overretsprokurator Jón Guðmundsson, hertil indkomne Skrivelse af 30. i f. M., angaaende Betalingen af det af Stifts-

bogtrykkeriets Regning for ovennævnte Tidenders Trykning endnu resterende Belöb af 200 Rd., tjenstl. anmode Dem om behagel. at ville indhente bemeldte Guðmundssons bestemte Forslag til Sagens Afgjörelse, og derefter forelægge dette Forslag for Stiftsbogtrykkeriets Bestyrelse til Erklæring, samt, hvis Sagen da ikke maatte kunne ordnes ved mindelig Overenskomst mellem bemeldte Bestyrelse og Althingets Formand, hvorom i saa Fald Indberetning imödeses, paany at forelægge Ministeriet Sagen, ledsaget af Deres Ytringer. 1862. 11. Juli.

Bilagene bedes remitterede.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Approbation af Afhændelsen af en Reykjavik By tilhörende Græsmark.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 498. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 574—576. 11. Juli.

At Ministeriet approberer den under 7. Mai 1860 til Bager Bernhöft i Reykjavik By skete Afhændelse af et Byen Reykjavik tilhörende Stykke Græsmark paa de i de med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 26. April sidstl. hertil indsendte Avktionskonditioner anförte Vilkaar[1]), det undlader man ikke herved tjenstligen at meddele til behagel. Efterretning og videre fornöden Bekjendtgjörelse.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Udredelsen af Lönningstillæg til Organisten ved Reykjavik Domkirke.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 480. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 577—578. 11. Juli.

[1]) Bemeldte Konditioner findes i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 574—576.

1862. I Anledning af det af Herr Stiftamtmanden, senest
11. Juli. i behagel. Skrivelse af 16. Marts sidstl til Ministeriets Afgjörelse indstillede Spörgsmaal om den fremtidige Udredelse af det Lönnigstillæg til Organisten ved Reykjavik Domkirke, der saavel i forrige som indeværende Aar har været tilstaaet ham af de tvende til Domkirken hörende Kommuner, skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for de Paagjældende tjenstligen melde, at Ministeriet ikke ser sig istand til at bevirke, at det omhandlede Lönningstillæg udredes af Domkirkens Midler eller af Statskassen, samt at man, da Reykjavik Kjöbstads Kommunalbestyrelse har vægret sig ved for Fremtiden at afholde denne Udgift, efter de foreliggende Omstændigheder ikke finder tilstrækkelig Anledning til at approbere den tidligere af bemeldte Kjöbstads Kommunalbestyrelse, under 29. November 1860 tagne Beslutning, hvorefter Lönningstillæget under visse nærmere Betingelser skulde udredes af Kommunen i Forbindelse med det til Menigheden hörende Landsogn.

11. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Fremgangsmaaden ved Indkjöb af kgl. uopsigelige Obligationer.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 481. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 579—580.

I behagel. Skrivelse af 29. April sidstl. har Deres Höiærværdighed udbedt Dem det islandske Departements Medvirkning til at tvende af Dem for Kaldaðarnes Hospitals Regning indkjöbte kgl. uopsigelige Obligationer, nemlig:

Prise-Obligation Nr. 8506, dat. 25. Januar 1812, stor 1000 Rd.,

Statsgjælds-Obligation Nr. 10831, dat. 11. Avgust 1843, stor 1000 Rd.,

begge lydende paa Ihændehaveren, kunne blive transporterede til Kaldaðarnes Hospital og noterede paa denne Stiftelses Navn, og har De derhos med Hensyn til at det oftere kan blive Tilfældet, at De, som Bestyrer af flere offentlige Stiftelsers Midler, kan blive nödsaget til at indkjöbe slige Obligationer, hvis Pengene skulle gjöres frugtbringende, udbedt Dem Oplysning om, hvorledes slige Obligationer kunne indkjöbes og noteres, uden at deraf resulterer Ansvar for Dem som Regnskabsförer. 1862. 11. Juli.

I denne Anledning undlader man ikke tjenstl. at meddele, at den almindelige Regel, naar offentlige Stiftelsers Midler önskes anbragte i kgl. uopsigelige Obligationer, maa være, at vedkommende Regnskabsförer for Stiftelsens Regning deponerer det paagjældende Belöb i Islands Jordebogskasse, mod et lige Belöbs Udbetaling ved Finanshovedkassen her i Staden, for ved Hjælp af samme at faa kgl. Obligationer her indkjöbte og noterede paa vedkommende Stiftelses Navn. Hvad derimod de tvende ovenanförte Obligationer angaar, da ville samme, forsaavidt De ikke maatte foretrække at afhænde dem i Island og derefter, som anfört, deponere Belöbet i Jordebogskassen, kunne nedsendes til Notering i Finansministeriet, naar det iagttages, at Obligationerne nedsendes hertil igjennem Stiftamtet, med den i saa Henseende fornödne Begjæring.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Sysselmændenes** Pligt til uden særskilt Godtgjörelse at besörge **danske Oversættelser til Brug i Ministerierne.** Kjöbenhavn, den 11. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 491. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 575. 11. Juli.

I behagel. Skrivelse af 3. Marts d. A. har Herr

1862. 11. Juli. Amtmanden forespurgt, om De af Vestamtets Repartitionsfond kan udbetale den af forhenværende Sysselmand i Barðastrands Syssel, nu Sysselmand i Borgarfjords Syssel, J. Thoroddsen, forlangte Godtgjörelse til Belöb 3 Rd. 48 Sk. for en af ham ifölge Amtets Ordre besörget Oversættelse af et tidligere hertil indsendt Forhör til Oplysning om det af Ólafur Ólafsson af Kvíendisdal i Aaret 1859 begaaede Selvmord, samt om det, dersom slige Udgifter ikke skulle afholdes af Repartitionsfonden, paahviler Amtmanden eller Sysselmændene i lignende Tilfælde at meddele saadanne Oversættelser uden Vederlag.

Foranlediget heraf skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at der ikke tilkommer ham nogen Betaling for den ommeldte Oversættelse, da det i Almindelighed maa anses for at være Sysselmændenes Embedspligt i slige Tilfælde som det heromhandlede at besörge de danske Oversættelser af de paagjældende Aktstykker uden Betaling, naar det af Amtet forlanges.

Med Hensyn til at det af Amtets Skrivelse af 28. Februar d. A. fremgaar, at det under 21. December 1859 er blevet Sysselmand Thoroddsen paalagt at oversætte merbemeldte Forhör paa Dansk, men at han först med Skrivelse af 2. Januar sidstleden (den 2. Januar 1862) har indsendt Oversættelsen til Amtet, og altsaa har brugt ca. 2 Aar til dette lidet omfattende Arbeide, skulde man derhos anmode Dem om at ville give ham en Irettesættelse for den utilbörlige Forhaling af nærværende Sag.

31. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, ang. **nærmere Regel for Afholdelsen af den i islandsk Sprog**

anordnede Pröve. Kjöbenhavn, den 31. Juli 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 541. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 641—642. 1862. 31. Juli.

Ved at fremsende det herhos tilbagefölgende Andragende, hvori Professor K. Gíslason anholder om, at den Pröve i det islandske Sprog, som det er overdraget ham at afholde med Ikke-Islændere, som söge Ansættelse i Island, maa afholdes offentlig, samt om at der maa beskikkes to Censorer ved samme, har Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, næst at bemærke, at samme for sit Vedkommende ikke ser, at der kan være Noget til Hinder for at imödekomme Andragerens Önske, i behagel. Skrivelse af 19. Mai d. A. henstillet til Justitsministeriets Afgjörelse, hvad det i saa Henseende maatte finde rigtigt at bestemme.

I Anledning heraf skulde man tjenstl. melde, at Justitsministeriet finder, at der er Grund til at lade den ommeldte Pröve afholde offentlig, hvorimod man har Betænkelighed ved at foreskrive, at Censorer skulle være tilstede ved samme, navnlig fordi det formentlig vil kunne være forbundet med Vanskelighed at finde dertil egnede Mænd; men hvis de skulle benyttes, antager man, at deres Virksomhed ikke bör indskrænkes til at være raadgivende, saaledes som der af Professor Gíslason i hans Andragende, dog som det synes, kun subsidiært, er antydet, men at de maa være stemmeberettigede. Med Hensyn til Prövens Indhold maa Justitsministeriet anse det for nödvendigt, at den udvides saaledes, at der foruden den mundtlige anstilles en skriftlig Pröve, der da skulde bestaa i at oversætte fra Dansk til Islandsk et opgivet Stykke, der valgtes af Professoren i det oldnordiske Sprog, uden at Censorerne, om saadanne maatte blive indförte, skulde have noget med Valget at gjöre.

Forinden imidlertid endelig Bestemmelse tages om dette Anliggende, skulde man tjenstl. udbede sig vel-

1862. bemeldte Ministeriums Yttringer behagel. meddelte, om
31. Juli. det for sit Vedkommende maatte have noget at erindre imod, at Sagen ordnes paa den ovenfor antydede Maade.

8. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Indsendelse til Ministeriet af Beretninger om Handelen i Island.** Kjöbenhavn, den 8. Avgust 1862[1]). — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 550.

Med Hensyn til, at de befalede Beretninger om Handelen i Island, der ogsaa under de nuværende Handelsforhold ere af Vigtighed i statistisk Henseende, undertiden dels ikke indsendes hertil i rette Tid, dels endog fra enkelte Jurisdiktioner ganske udeblive, finder Ministeriet sig foranlediget til herved tjenstligen at anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville indskjærpe Byfogden i Reykjavik og de Sysselmænd inden Sönderamtet, i hvis Distrikter der drives Handel, at de have at holde sig Forskrifterne i Rentekammerets Cirkulære af 28. September 1816 efterrettelig saaledes, at de ved hvert Aars Udgang hertil indsende de omhandlede Indberetninger, hvorhos man, da man önsker at supplere de i de senere Aar modtagne Indberetninger, lige tjenstligen skulde anmode Dem om at paalægge vedkommende Embedsmænd snarest muligt hertil at indsende efternævnte endnu manglende Beretninger, nemlig:

fra Reykjavik Kjöbstad for Aarene 1858, 1859, 1860 og 1861;

fra Gullbringu og Kjósar Sysseler for Aarene 1859, 1860 og 1861;

fra Vestmannö Syssel for Aarene 1858 og 1860.

---

[1]) Amtmændene er der ligeledes s. D. tilskrevet om Sagen.

Sluttelig anmodes Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville i Fremtiden paase, at de Paagjældende opfylde den dem i den ommeldte Henseende paahvilende Forpligtelse. 1862. 8. Avgust.

Bekjendtgjörelse ang. **spanske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.** Kjöbenhavn, den 25. Avgust 1862. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 580—581. Depart. Tid. for 1862 S. 739—740. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1862 S. 745. Original-Aftryk hos Schultz. 25. Avgust

Auglýsing um að skip, sem eiga heima í konungsríkinu Spáni og fara kaupferðir til Íslands og Færeyja, sjeu undanþegin að greiða 2 rda. aukagjald það af hverju dönsku lestarrúmi, sem ákveðið er i konunglegum úrskurði 1. aprílm. 1856.

Eptir samningi, sem gjörður hefir verið milli konungsríkisins Danmerkur og konungsríkisins Spánar, eru þau skip, sem eiga heima í síðarnefndu konungsríki og fara kaupferðir til Íslands og Færeyja, undanþegin að greiða 2 rda. aukagjald það af hverju dönsku lestarrúmi, sem ákveðið er í konunglegum úrskurði 1. aprílm. 1856, sem birtur er með auglýsing frá stjórn dómsmálanna, dagsettri 2. dag sama mánaðar.

Þetta gefst hjermeð öllum hlutaðeigendum til vitundar.

Stjórn dómsmálanna, 25. dag ágústmánaðar 1862.

Bekjendtgjörelse om at de i Kongeriget Spanien hjemmehörende Skibe, som beseile Island og Færöerne, for der at drive Handel, ere fritagne for at erlægge den i kongelig Resolution af 1. April 1856 fastsatte Tillægsafgift af 2 Rd. pr. dansk Kommercelæst.

I Medför af en mellem Kongeriget Danmark og

1862. Kongeriget Spanien truffen Overenskomst, ere de i 25. Avgust. sidstnævnte Kongerige hjemmehörende Skibe, der beseile Island og Færöerne for der at drive Handel, fritagne for at erlægge den i kongelig Resolution af 1. April 1856, kundgjort ved Bekjendtgjörelse fra Justitsministeriet af 2. i samme Maaned, fastsatte Tillægsafgift af 2 Rd. pr. dansk Kommercelæst.

Hvilket herved meddeles til Efterretning for alle Vedkommende.

Justitsministeriet, den 25. Avgust 1862.

29. Avgust. **Plakat,** hvorved **Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island.** Skodsborg, den 29. Avgust 1862. — Isl. Forestill. og Resol. Prót. 1862 Nr. 25. Depart. Tid. for 1862 S. 1011—1014. Tíðindi nm stjórnarmálefni Íslands I. S. 581—585. Original Aftryk hos Schultz.

I Henhold til kgl. Resol. af 4. Januar 1861 blev der forelagt det i bemeldte Aar forsamlede Althing Udkast til Plakat, hvorved Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island. Udkastet, som med Motiver findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861, Víðb. A. S. 142—144, er saalydende: »Hvo som gjör sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprörende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver, hvad enten Dyret tilhörer ham selv eller andre, derfor at anse, efter Forseelsens Beskaffenhed og med Hensyn til om den er förste Gang begaaet eller gjentagen, med Straf af Böder indtil 50 Rd., eller af legemlig Revselse indtil 20 Slag Ris.« Under Thingets Behandling undergik Udkastet væsentlige Forandringer, og Thingets Forslag, som med Motiver findes optaget i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 498—500, gik ud paa, at det eventuelle Lovbud kom til at lyde saaledes: »Forordning om Mishandling af Husdyr i Island. § 1. Hvo som gjör sig skyldig i raa Mishandling af Dyr, navnlig Husdyr, eller i anden grusom og oprörende Behandling af disse, hvad enten Dyret tilhörer ham selv eller ikke, bliver derfor efter Forseelsens Beskaffenhed, og med Hensyn til om den er förste Gang begaaet eller gjentagen, at anse med Straf af Böder indtil 50 Rd. § 2. Med den samme Straf bliver den at anse, som paa en grusom Maade

udsætter sine Kreaturer for at dö af Snlt, uagtet han har Foder til dem. § 3. Alle Sager i Anledning af Overtrædelse af denne Forordning bliver at behandle som offentlige Politisager.« 1862. 29. Avgust.

Justitsministeriet fandt imidlertid i sin om Sagen nedlagte Forestilling ikke Anledning til at tilraade at gaa ind paa de af Althinget foreslaaede 2 nye §§. Af disse indeholdt den förste (§ 2) kun en Gjentagelse af den i § 1 givne almindelige Regel for et specielt Tilfælde. Thinget havde selv erkjendt, at Udkastet, rigtigt fortolket, ogsaa omfattede dette Tilfælde, men dog troet udtrykkelig at burde fremhæve det som det i Island almindeligst forekommende. Men naar det maatte erkjendes, at Regjeringsudkastet ogsaa omfattede dette Tilfælde, indsaa Ministeriet ikke Nödvendigheden af at fremhæve det særskilt, hvortil endnu kom, at bemeldte § 2 formentlig ikke var korrekt, da det jo ogsaa bör straffes, naar man paa en grusom Maade udsætter sine Kreaturer for at dö af Sult, selv om man ikke har Foder til dem. Althingsforslagets § 3 var der heller ikke Grund til at gaa ind paa. Denne var af Thinget blevet motiveret dels ved, at Forfölgning af deslige Sager bör være saa simpel og billig som mulig, dels, at den i §en foreskrevne Forfölgningsmaade formentlig bedst passede for Overtrædelser, for hvilken Straffen kun knnde falde ud til Böder. Men ligesom den sidste Betragtning ikke var rigtig, eftersom det ikke beroede paa Straffen men paa Forseelsens Beskaffenhed, om en Sag burde behandles politiretsvis eller ikke, saaledes maatte der med Hensyn til den förste Grund bemærkes, at der i Island ikke fandtes nogen Aktionsordre eller Udnævnelse af Aktor Sted ved Justitssagers Forfölgning i förste Instans, hvoraf fulgte, at disse Sagers Behandling i det Væsentlige var ligesaa simpel og billig som offentlige Politisagers Behandling.

Hvad derimod angik de tvende Forandringer, som Althinget havde foreslaaet i Regjeringsudkastet, da vilde der ikke være noget at erindre imod at ændre Sætningen: »hvad enten Dyret tilhörer ham selv eller andre« til »hvad enten Dyret tilhörer ham selv eller ikke«. Herved skete kun en Redaktionsforandring, hvorved Lovbudets virkelige Mening blev klarere udtrykt, forsaavidt som derved blev tilkjendegivet, at ogsaa Dyr, der ikke vare i nogens Eie, vare beskyttede ved §en, hvilket maatte antages at være Meningen af Loven af 21. Januar 1857, jfr. Udtrykket »navnlig Husdyr«.

Mere tvivlsomt var det derimod, om der var Grund til, efter Althingets Forslag, at udelade Udkastets Bestemmelse om legemlig Revselse som et Strafalternativ for de grovere

1862. 29. Avgust. Overtrædelser af den her omhandlede Art Denne Bestemmelse var bleven optagen i Udkastet efter det i 1859 forsamlede Althings Indstilling, og af den kongelige Kommissarius anbefalet som passende kvalificeret Straf for de maaske sjældnere forekommende grovere Tilfælde, hvortil endnu kom, at den ogsaa var bleven anvendt af Domstolene Naar Thinget nu for den modsatte Opfattelse dels havde fremhævet, at det var den almindelige Mening i Landet, at Dyrplageri ei burde belægges med höiere Straf end Böder, dels gjort gjældende, at det var nödvendig ved Affattelsen af nye Lovbestemmelser om denne Forseelse at fastsætte Straffen saaledes, at de Sager der anlagdes mod Lovens Overtrædere, kunde tilendebringes uden Dom, hvortil der efter Frd. 24. Januar 1838 § 10 udfordredes, at Straffen ikke var höiere end Böder, da fandt man vel disse Hensyn i og for sig ikke afgjörende, og naar dog Ministeriet desuagtet maatte finde det rigtigst at gaa ind paa Althingsforslaget, saa var det fordi man önskede saa meget som muligt at undgaa legemlig Strafs Benyttelse i nye Love. Idet saaledes Althingets her omhandlede Forslag formentes at burde tages til Fölge, vilde det vistnok være korrekt at forhöie Mulktens Maximum, men et Forslag herom maatte da forelægges Althinget, og et Maximum af 50 Rd. maatte ogsaa efter islandske Forhold anses passende. Hvad endelig angik Lovens Titel, saa var der ikke nogen Grund til at gaa ind paa Althingets Forslag i saa Henseende, dels var det i sig selv mindre korrekt affattet, dels maatte det anses heldigt i Lovens Titel at henpege paa dens Kilde, saaledes som sket i Regjeringsudkastet, hvilket ogsaa var den hidtil brugte Form, naar et for Danmark givet Lovbud udvidedes til Island, uden at der foretoges omfattende Forandringer i Samme.

Opið brjef, er löggildir á Íslandi lög 21. janúarmánaðar 1857 um hegning fyrir illa meðferð á skepnum.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefir verið lagt, til opins brjefs, um að löggilda á Íslandi lög 21. janúarmánaðar 1857, um hegning fyrir illa meðferð á skepnum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

Hver sem verður sekur að grimmdarlegri misþyrming á skepnum, einkum húsdýrum, eður að annari

harðýðgisfullri og miskunarlausri meðferð á þeim, hvort heldur skepnurnar eru eign hans eður ekki, á, eptir málavöxtum og eptir því, hvort brotið er framið í fyrsta skipti eður ítrekað, að sektast allt að 50 ríkisdölum. 1862. 29. Avgust.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í Skoðsborg, 29. dag ágústmánaðar 1862.

Plakat, hvorved Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Plakat angaaende Udvidelse til Island af Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri, byde og befale Vi som fölger:

Hvo som gjör sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprörende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver, hvad enten Dyret tilhörer ham selv eller ikke, derfor at anse, efter Forseelsens Beskaffenhed og med Hensyn til, om den er förste Gang begaaet eller gjentagen, med Straf af Böder indtil 50 Rd.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Skodsborg, den 29. Avgust 1862.

Anordning angaaende **Handelsstedet Akureyris Oprettelse til en Kjöbstad og Sammes ökonomiske Bestyrelse.** Skodsborg, den 29. Avgust 1862. — 29. Avgust.

Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1862 Nr. 26. Depart. Tid. for 1862 S. 1113—1127. Algreen-Ussings Lovsamling for 1862 S. 746—756. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 585—600. Original-Aftryk hos Schultz.

Efter at der i Aaret 1861 var bleven forelagt Althinget Udkast til en Anordning ang. Handelsstedet Akureyris Opret-

1862. telse til en Kjöbstad og Sammes ökonomiske Bestyrelse[1]), af-
29. (Januar.) gav Thinget samme Aar en Betænkning over bemeldte Udkast[2]), hvori det anholdt om, at samme maatte blive ophöiet til Lov, med nogle af Thinget foreslaaede Forandringer. Justitsministeren nedlagde derefter allerunderdanigst Forestilling i Sagen, hvori der med Hensyn til de i de enkelte §§ af Althinget foreslaaede Forandringer blev bemærket fölgende:

I § 1, 2det Stykke, havde Thinget foreslaaot den Forandring, at der i Stedet for Ordene: »under Tilsyn af Amtmanden over Nord- og Östamtet og vedkommende Ministeriums Overbestyrelse« skulde sættes: »dog med de nedenfor angivne Indskrænkninger«; men da der var fundet Betænkelighed ved at tillægge den nye Kommune en större Selvstændighed end Reykjavik Kommune og Kommunerne i Kongeriget, kunde man ikke tage denne Indstilling til Fölge:

I § 5 var der af Thinget foreslaaet fölgende Forandringer:

1. At §ens 1ste Stykke maatte blive redigeret saaledes: »Ingen kan deltage i Valget af Repræsentanter eller blive valgt, som ved Dom er funden skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, omend Straffen for samme ikke er af den Slags, som efter Plakaten af 29. Oktober 1824, smh. med Frd. af 24 Januar 1838 § 4 litr. a, medförer Fortabelse af Borgerskab; ei heller den, der er sat under Tiltale for en saadan i den offentlige Mening Vanærende eller Fortabelse af Borgerskab medförende Handling, og ikke ved endelig Dom er bleven aldeles frifunden for samme. Saa kan heller ingen tage Del i hine Valg eller blive valgt, der maatte blive sat under Værgemaal eller hvis Bo er under Fallitbehandling, eller som iövrigt er undergiven nogen Retsforfölgning, der efter Loven betager ham Raadigheden over alt hans Gods.«

2. At der i §ens Slutning istedetfor »höiere Avtoriteter« sættes »Amtmanden«.

Ligesom der imidlertid ikke var Anledning til at tage den foreslaaede Redaktionsforandring af §ens 1. Stykke tilfölge, da den maatte anses for mindre tydelig og korrekt end Udkastets Redaktion, saaledes maatte det ogsaa anses for utilraadeligt at afskjære Vedkommende Adgangen til at paaanke til vedkommende Ministerium Amtmandens Afgjörelse af de i §en ommeldte Spörgsmaal. Den af Althinget i § 7 foreslaaede

[1]) Udkast med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 vidb. A. S. 111—127.

[2]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1033—1039.

Tilföielse af »og Valgbare« efter »Valgberettigede« var uheldig, da det vilde være overflödigt og tildels vildledende, at omtale en Liste over de Valgbare ved Siden af en Liste over de Valgberettigede, idet Enhver der var valgberettiget, efter § 4 tillige var valgbar, hvorfor der kun blev Tale om en Liste. 1862. 29. August.

Med Hensyn til § 10 havde Thinget foreslaaet, at hele det sidste Stykke af den maatte forandres saaledes: »Forsaavidt der hos nogen Vedkommende opstaar Tvivl om Valgets Gyldighed, staar det ham frit for at indgive en Besværing desangaaende til Valgbestyrelsen, men han maa have gjort det inden 8 Dage efter at Valghandlingen er sluttet, da hans Besværing ellers ikke vil kunne tages tilfölge. Valgbestyrelsen skal da uopholdelig indstille Sagen, ledsaget af sin Erklæring, til Amtmandens Resolution, der skal være afgiven inden Udlöbet af 14 Dage. Men hvad enten en saadan Besværing maatte forekomme eller ei, skal der altid indsendes en Indberetning om Valget til Amtmanden.« Thinget anförte herfor navnlig, at der som det altid skulde staa en Repræsentant eller Valgbestyrelse frit for, at indanke Spörgsmaalet om et Valgs Gyldighed til Ministeriets Afgjörelse, kunde dette medföre den Ulempe, at intet gyldigt Valg kunde opnaas næsten et helt Aar igjennem, saa at en Plads i Byens Kommunalbestyrelse vilde komme til at henstaa ubesat i denne Tid. Thinget var herved gaaet ud fra den Forudsætning, at naar der var klaget til Ministeriet over et Valg, da kunde den Valgte ikke fungere i Mellemtiden; men dette var urigtigt, da Valget maatte anses for gyldigt indtil det af Ministeriet var blevet erklæret ugyldigt. Paa den anden Side var det ogsaa utvivlsomt, at naar Klagen gik ud paa, at et Valg var blevet erklæret ugyldigt, saa skulde man ikke udsætte Foretagelsen af nyt Valg indtil Ministeriets Resolution var modtagen. I intet af disse Tilfælde vilde der saaledes henstaa en Plads i Kommunalbestyrelsen ubesat indtil Ministeriets Resolution; det kunde kun indtræffe, naar Amtmanden gjorde Brug af den i §en ham hjemlede Myndighed til at suspendere et Valg; men ligesom det var betænkeligt at beröve Amtmanden denne Myndighed, saaledes var det ogsaa ligesaa betænkeligt, efter Althingets Forslag at afskjære Vedkommende Adgangen til at klage over Amtets Resolution. Af de anförte Grunde kunde Althingets Forslag ikke billiges.

I § 19 i det af Althinget i 1859 udarbeidede Lovforslag[1]) var blandt andet foreslaaet, at den ny Kjöbstads Budget skulde

[1]) Jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. 1859 S. 1071—1087.

1862. være gyldigt uden höiere Approbation og blot indsendes til
29. Avgust. Amtmanden til Eftsrretning.

Til Stötte for denns Afvigelse fra Reglen i Anordningen af af 27. November 1846 § 19, havde Althinget anfört dels Analogien af § 16 i Loven af 4. Marts 1857 om Bestyrelsen af Kjöbenhavns kommunale Anliggender, dels at det baade syntes unödvendigt og illiberalt, at der skulde udfordres Övrighedens Samtykke for at Kommunens Beboere maatts tilskyde de Penge, som de selv vilde tilskyde og som ikks medförts nogen forögede Byrder for andre end netop dem, som vare bosatte i Kjöbstaden.

Der fandtes imidlertid ikke nogensomhelst Grund til at indrömme denne Kommuns en större Selvstændighed msd Hensyn til Budgettet, end der var indrömmet nogen anden Kommune i Monarkiet, alene med Undtagelse af Hovedstadens Kommune. Det var af sig selv indlysende, at der ikke kunde drages nogen Analogi fra den Ordning samme havde faaet ved Loven af 4. Marts 1857. Analogien maatte derfor hentes fra de andre Kjöbstæder, men i ingen af disse var der indrömmet Kommunalbestyrelsen Myndighed til at vedtage Budgettet og derved at beskatte Byens Borgere, uden at Amtmandens Konsents dertil erhvervedes, og den samme Regel var endnu bsholdt i Loven af 29. December 1857 § 17 om Frederiksberg Sogns ökonomiske Bestyrelse, der var yngre end Loven om Kjöbenhavns kommunale Anliggender.

Den anden af Althinget til Stötte for Forslaget anförte Grund havde i og for sig ikke meget at betyde, og var derhos ikke rigtig, da det ingenlunde udelukkende var dsm, der votere Budgettst, der skulde betale, men selv om det turds antages, at vedkommende Kommunalbestyrelse vilde paase, at Indvaanerne ikke overbebyrdedes, maatte det dog for Principets Skyld anses utilraadeligt at overdrage den en saadan ubegrænset Myndighed, og dette gjaldt da i Særdeleshed med Hensyn til den her omhandlede ny Bestyrelse, naar hsnsaas til den udstrakte Valgfrihed, der var indrömmet den ved Udkastet, og som gik langt videre end efter Anordningen for Reykjavik.

Den paagjældende § blev derfor i det Althingst i 1861 forelagte Lovforslag affattet overensstemmende med den tilsvarende Bestemmelse i An. 27. November 1846. Thinget inhærerede imidlertid i sin over Udkastet afgivne Betænkning sin tidligere Anskuelse i det omhandlede Punkt, idet Thinget dog, for at der kunds haves Garanti for, at Kommunalbestyrelsen ikke gik frem med Vilkaarlighed imod Beboerne i ommeldte Henseende, foreslog den Bestemmelse optaget i §en, at

skulde Amtmanden finde noget synderligt at erindre med Hensyn til Budgettet, havde han desangaaende at foranstalte en almindelig Borgerforsamling sammenkaldt, hvor da Spörgsmaalet afgjordes med Stemmeflerhed. 1862. 29. Avgust.

Men heller ikke det saaledes modificerede Forslag kunde tiltrædes, da det maatte anses uhensigtsmæssigt, at lade Budgettet eller enkelte Punkter i samme diskutere og endelig afgjöre i en Borgerforsamling, og dette Middel fandtes saa meget mindre anvendeligt her, som en saadan Foranstaltning, overensstemmende med Althingets eget Forslag, ikke benyttedes ved Afgjörelsen af de mere indgribende Spörgsmaal (jfr. § 25). Som Fölge heraf maatte ogsaa bortfalde en af Althinget foreslaaet Redaktionsforandring i Begyndelsen af den til Anordningens § 20 tilsvarende § i Udkastet.

De i § 25 foreslaaede Forandringer, nemlig dels at udelade Ordene: »Gratifikationer over 30 Rd.«, dels at forandre Sætningen: »Bygningsarbeider, der ikke kunne iværksættes uden en Forhöielse i det Skattebelöb, som Kommunen i de nærmest foregaaende 5 Aar har svaret«, til: »Bygningsarbeider, som medföre en Forhöielse i Byudgifter for Beboerne for mere end et Aar«, kunde man ikke gaa ind paa, da der ikke kunde tillægges Kommunalbestyrelsen den af Althinget foreslaaede Selvstændighed overfor Regjeringen.

De af Althinget foreslaaede Redaktionsforandringer i Udkastets §§ 17, 21 og 22 fandt man ikke Anledning til at modsætte sig; hvorimod man ikke troede at turde gaa ind paa Althingets Forslag om at forandre Anordningens Overskrift til: »Anordning om Handelsstedet Akureyris Kjöbstadrettighed og sammes ökonomiske Bestyrelse«, da Hovedsagen dog var, at Handelsstedet blev oprettet til Kjöbstad med sin særegne kommunale Bestyrelse, og blev konstitueret som en særskilt Jurisdiktion.

I Henhold hertil indstilledes Udkastet til allerhöieste Stadfæstelse med de ommeldte Modifikationer, og under 29. Avgust 1862 udkom der gjennem Justitsministeriet fölgende:

Reglugjörð um að gjöra verzlunarstaðinn Akureyri að kaupstað, og um stjórn bæjarmálefna þar.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis, um frumvarp, er fyrir það hefir verið lagt, til reglugjörðar um að gjöra verzlunarstaðinn

1862. 29. Avgust. Akureyri að kaupstað, og um stjórn bæjarmálefna þar, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Verzlunarstaðurinn Akureyri, með takmörkum þeim, sem nú eru, skal hjeðan af vera bæjarfjelag og lögsagnarumdæmi sjer, og nefnast kaupstaður; þó skal hlutaðeigandi stjórnarráð eiga rjett á að leggja Oddeyri, sem svo er nefnd, undir kaupstaðinn, eptir að búið er að leita um það álits bæjarstjórnarinnar.

Bæjarfógetinn og fulltrúar kaupstaðarins skulu í sameining hafa á hendi alla stjórn þeirra bæjarmálefna, sem eigi eru undan skilin með öðrum ákvörðunum, undir tilsjón amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu og yfirstjórn hlutaðeiganda stjórnarráðs.

Sambandi því, sem verið hefir milli Akureyrar vezlunarstaðar og Hrafnagils hrepps, skal þess vegna hjereptir vera slitið, þó skal skilnaður þessi, hvað fátækramálefni snertir, fyrst eiga sjer stað svo fljótt, sem því verður við komið, eptir að búið er að birta reglugjörð þessa á báðum stöðunum.

Fje því, er Akureyrarbær og Hrafnagils hreppur eiga í sameining, og hreppsþyngslum öllum, skal svo skipt, að sami sje jöfnuður milli bæjarins og hreppsins sem á milli 4 og 5. þessi skipti skulu gjörð af sýslumanninum í Eyjafjarðarsýslu, öllum bæjarfulltrúunum, og jafnmörgum mönnum úr Hrafnagils hrepp, sem kosnir skulu með atkvæðafjölda á kjörfundi fyrir sýslumanni, af öllum þeim búendum hreppsins, sem gjalda nokkuð til sveitar.

2. gr. Fulltrúar kaupstaðarins Akureyrar skulu vera fimm; skulu þeir kosnir af bæjarbúum þeim, sem kosningarrjett hafa samkvæmt þessari reglugjörð.

3. gr. Kosningarrjett hafa, með þeim undantekningum, sem gjörðar eru í 5. grein, allir fullmyndugir menn, sem ekki eru öðrum háðir sem hjú, og hafa verið búfastir í kaupstaðnum síðasta árið, þegar þeir að minnsta kosti borga 2 ríkisdali í bæjargjöld á ári.

4 gr. Kjörgengur er hver sá, sem kosningarrjett hefir eptir næstu grein á undan. 1862. 29. Avgust.

5. gr. Enginn sá getur tekið þátt í kosning bæjarfulltrúa, eða orðið fyrir kosning, sem sekur er orðinn að lagadómi um nokkurt það brot, sem svívirðilegt er að almennings áliti, eða ákærður hefir verið um slíkt brot, nema hann með dómi, er eigi verður raskað, hafi verið dæmdur alsýkn sakar; eigi heldur sá, sem settur er undir fjárgæzlu annara, eða ef bú hans er tekið upp sem þrotabú, eða sje nokkurt það mál honum á hendi, að tekin sjeu fyrir þá skuld af honum öll fjárforráð að lögum.

Feður og afkomendur mega eigi eiga setu í bæjarstjórninni í senn.

Sá, sem kjörinn er bæjarfulltrúi, skal eigi víkja úr fulltrúasæti, þó hann síðar missi þá hæfilegleika, sem kjörgengi er bundin við epir 3. og 4. grein; en komi eitthvað það fyrir, sem eptir þessari grein (5. gr.) gjörir mann óhæfan til bæjarfulltrúa, skal honum fyrst um sinn bægt frá fulltrúastörfum, þangað til hindranin er horfin, eða hún er orðin viðvarandi. Bæjarfógetinn og bæjarfulltrúarnir eiga að skera úr öllu því, er að þessu efni lýtur, er nú var sagt, og eins þegar einhver af bæjarfulltrúunum annars verður sekur að slíkum yfirsjónum í skylduverkum sínum, að hann hlýtur að víkja úr fulltrúasæti; þó á sá, er hlutt á að máli, kost á að bera málið undir æðri yfirvöld.

6. gr. Bæjarfulltrúarnir skulu kosnir fyrir 5 ár. Af þeim, sem kjörnir eru í fyrsta skipti, skal einn fara frá að ári liðnu og síðan einn á ári, og skal það vera komið undir samkomulagi, en verði því eigi á komið, skal hlutkesti ráða. Ef einhver fulltrúi fer frá, hverjar helzt sakir sem til þess eru, áður 5 ár eru liðin frá kosning hans, skal þegar kjósa annan í hans stað, og hefir sá fulltrúasýslu á hendi að eins um þann tíma, er vantaði uppá, að hinn hefði verið 5 ár, er frá fór. Fari einhver fulltrúi frá hina 6 síðustu mánuði ársins,

1862. má fresta kosning til þess á aðalkjörfundi. Kjósa má
29. Avgust. jafnan þann að nýju, er frá fer, en hafi hann gegnt fulltrúastörfum í 3 ár eða lengur, er hann eigi skyldur að takast þá sýslu á hendur aptur, fyr en eptir jafnlangan tíma, og hann hafði áður verið fulltrúi. Svo má og hver sextugur maður eða eldri skorast undan fulltrúakosning.

7. gr. Fulltrúakosningar skulu fram fara einhvern hinn fyrsta virkan dag eptir nýár, nema þegar svo stendur á, að kjósa þarf misreitis. Svo skal kosning undir búa, að skrá sje samin um þá, sem kosningarrjett hafa; þá skrá skal kjörstjórnin semja; en þessir eru kjörstjórar: í fyrsta sinn bæjarfógetinn á Akureyri og 2 menn af Akureyrarbúum, er hann til þess kveður; en upp frá því eru kjörstjórar: bæjarfógetinn, oddviti fulltrúanna og einn fulltrúanna, er þeir sjálfir til þess kjósa. Þegar semja skal kjörskrá, skal bæði gjaldkeri bæjarins og aðrir bæjarfulltrúar vera kjörstjórninni til aðstoðar, ef þörf gjörist. Skráin skal liggja öllum kaupstaðarbúum til sýnis á hentugum stað, um 14 daga á undan kjördegi. Mótbárur gegn kjörskránni, sem lúta að því, að nokkur sje vantalinn, á að tilkynna bæjarfógeta að minnsta kosti 3 dögum á undan kjördegi, svo að kjörstjórnin geti þann dag lagt úrskurð sinn á málið; en að öðrum kosti missir hlutaðeigandi rjett sinn í því efni.

Hið fyrsta sinn skal kjósa bæjarfulltrúa svo fljótt sem verður, eptir að reglugjörð þessi er birt á Akureyri, en þó skal telja sýslutíma þeirra frá næsta nýári á eptir.

8. gr. Formaður kjörstjórnarinnar skal boða stað og stund, er kosningar skulu fram fara, að minnsta kosti 8 dögum á undan, með auglýsingarbrjefi; skal kjörfundurinn haldinn fyrir opnum dyrum; skulu þá allir kjósendur, er neyta vilja kosningarrjettar sins, koma sjálfir á kjörfund, og lýsa því yfir, annaðhvort

munnlega fyrir kjörstjórninni, eða á seðli, hvern þeir vilji kjósa. 1862. 29. August.

þegar allir þeir, er kjósa skulu, hafa átt kost á að gefa atkvæði sín og þau eru bókuð, les formaður kjörstjórnarinnar upp öll atkvæðin, en hinir tveir kjörstjórarnir rita þau upp og telja saman. þann skal nefna kjörinn fulltrúa, sem hlotið hefir flest atkvæði. Nú hafa tveir eða fleiri jafnmörg atkvæði, og skal þá hlutkesti ráða.

9. gr. þegar kjósa á fleiri en einn fulltrúa, skal hver þeirra kjörinn sjer í lagi, á þann hátt, sem áður er fyrir mælt.

10. gr. Ef sá, sem kjörinn er fulltrúi, ber upp afsökun nokkra, metur kjörstjórnin hvort hún sje gild, og verði það atkvæði meiri hluta kjörstjórnarinnar, skal kjörstjóri boða til annars kjörfundar innan 8 daga, til að kjósa að nýju. Nú telur kjörstjórnin afsökun hans ónóga, en hinn kosni vill þó eigi gangast undir kosning, þá á hann að skora á kjörstjórnina að bera málið undir amtmann, og sker þá amtmaður tafarlaust úr.

þyki það vafasamt, annaðhvort af þeim mótbárum, sem fram hafa komið frá einhverjum, sem hlut á að máli, eða þyki kjörstjórninni sjálfri vera vafi á því, hvort atkvæðafjöldi sje fyrir einhverri kosning, eða ekki, eða verði að öðru leyti mótmæli gjörð gegn lögmæti kosningarinnar, á kjörstjórnin að leggja úrskurð á málið og tilgreina ástæður fyrir þeim úrskurði; sá úrskurður sje síðan tafarlaust sendur amtmanni, og skal hann, ef honum virðist eigi hafa verið löglega að farið um kosninguna, gjöra þá ákvörðun, er með þarf í því efni. En þó enginn slíkur vafi sje um lögmæti kosningarinnar, á þegar í stað að senda amtmanni skýrslu um kosninguna; þyki þá amtmanni eigi að síður vafasamt, hvort kosning sje lögmæt, á hann að leggja málið undir úrskurð hlutaðeigandi stjórnarráðs; þó er honum heimilt að gjöra kosninguna ógilda að sinni með úrskurði sinum, þyki honum ísjárvert að láta hana haldast, þangað til

1862. úrskurður stjórnarráðsins verður fenginn. Finni amt-
29. Avgust. maður engan galla á kosningunni, þá á hann að gefa kjörstjórninni það til vitundar áður 14 dagar sjeu liðnir. þar að auki á sjerhver, sem hefir nokkur mótmæli gegn kosningunni og einkum úrskurðum þeim, er hafa verið upp kveðnir um hana, að bera upp fyrir kjörstjórninni skriflega umkvörtun um það, áður 8 dagar sjeu liðnir frá því úrskurðurinn var upp kveðinn eða kosning fór fram, því annars verður slíkri umkvörtun enginn gaumur gefinn. Skal kjörstjórnin þegar senda amtmanni kvörtunina með áliti sínu, og leggur amtmaður þá úrskurð á, áður hálfur mánuður sje liðinn. Verði þá kosning ógild eptir úrskurði amtmanns, skal kjósa á ný.

Ef sá, sem kosinn hefir verið bæjarfulltrúi, eða einhver annar, sem hlut á að máli, ekki er ánægður með úrskurð amtmanns um eitthvað af því, sem um er rætt í þessari grein, þá má bera málið undir hlutaðeigandi stjórnarráð.

11. gr. Sá, sem kosinn er fulltrúi, sendir bæjarfógeta skriflegt heit, og skuldbindur hann sig í því, samkvæmt borgaraeiði sínum, en hafi hann eigi svarið borgaraeið, lofar hann með eiði, að gegna dyggilega öllum þeim skyldum, er staða hans leggur honum á herðar, bæði við konung og fósturjörð sína, og einkum við fjelag það, er hefir kosið hann til að taka þátt í stjórn bæjarmálefna sinna.

12. Við byrjun hvers árs kjósa fulltrúar úr flokki sjálfra sín oddvita og varaoddvita; ræður þar atkvæðafjöldi. Fulltrúar skulu eiga með sjer fundi eptir því, sem þeir koma sjer saman um, hversu tíðir skuli vera, en auk þess kveður oddviti til funda endranær, er honum þykir nauðsyn til bera, eða tveir fulltrúar heimta. Oddviti skal, að því leyti unnt er, auglýsa fulltrúunum fyrirfram, hver málefni skuli rædd á fundum þeirra, en að öðru leyti á hver fulltrúi rjett á að bera upp á fundi hvert það málefni, er honum þykir nauðsyn til

bera. Oddviti stýrir fundum og sjer um, að allt, sem þar er ákveðið, sje rjett bókað, og annast um afgreiðslu þess. þegar svo stendur á, að jöfn eru atkvæði, skulu þeir ráða, er oddviti fylgir að. þrír skulu fulltrúar að minnsta kosti vera á fundi, ef nokkurt mál á að geta ráðizt til lykta. Jafnan skulu allir þeir fulltrúar, sem viðstaddir eru, rita nöfn sín undir fundabókina.

1862. 29. Avgust.

13. gr. Bæjarfulltrúar skulu eiga þátt í stjórn allra þeirra málefna, sem snerta eignir og stofnanir, tekjur og gjöld bæjarins, og eigi eru með neinni sjerstakri lagaákvörðun undanskilin venjulegri bæjarstjórn; má því bæjarfógetinn ekkert kveða á um bæjarmál án þeirra samþykkis. Nú verður meiri hluti fulltrúa eigi á sama máli og bæjarfógeti, skal hann eiga fund við þá og ræða við þá um málið; verði þá meiri hluti fulltrúa enn eigi á sama máli og hann, má skjóta málinu undir úrskurð æðra yfirvalds. það er sjálfsagt að telja það álit allra fulltrúa, er meiri hlutinn fellst á.

14. gr. Hvenær sem leitað er álits bæjarfógeta um eitthvað, er snertir hagi kaupstaðarins, þá á hann annaðhvort að yfirvega það mál með bæjarfulltrúunum í sameining, eða fá um það sjerstaklegt álit þeirra, og ber þá ávallt að senda það með álitsskjali bæjarfógeta. Fulltrúar mega og sjálfir bera upp til umræðu sjerhvert það málefni, er snertir hagi kaupstaðarins, og er það skylda bæjarfógeta, þegar fulltrúarnir koma fram með einhverja uppástungu, að kveða upp um hana skriflegan úrskurð, ef þeir krefjast þess. Nú eru bæjarfulltrúarnir eigi ánægðir með, hver úrslit málið hefir fengið í úrskurði þessum, þá geta þeir heimtað, að það sje borið undir æðra yfirvald, ásamt áliti þeirra og bæjarfógeta því til skýringar, ef þörf gjörist.

15. gr. Í öllum þeim málum, er snerta þurfamenn, uppeldi og uppfræðing barna, hefir hlutaðeigandi prestur sæti og atkvæði á fundum fulltrúanna.

16. gr. Fulltrúarnir skulu hjer eptir kjósa tvo

1862. menn úr flokki sjálfra sín í byggingarnefnd þá, er sett
29. Avgust. var með opnu brjefi 6 janúarmánaðar 1857, í stað þeirra, er áður skyldu kosnir af þeim, er lóð eiga á verzlunarstaðnum.

17. gr. Fulltrúar skulu ásamt bæjarfógeta kjósa bæjargjaldkera; skal hann skyldur að hafa starf sitt á hendi að minnsta kosti um 3 ár, nema að beri einhver þau atvik, er aptri honum frá því, eða bæjarfógeta og fulltrúum þyki ráðlegra að fá öðrum manni sýslu hans í hendur, áður en sá tími sje liðinn; nú verða bæjarfógeti og fulltrúar eigi á eitt sáttir um ákvarðanir þær, er snerta kosning gjaldkera o. s. frv, skal málinu skotið til amtmanns úrskurðar.

18. gr. Reikningsárið er frá fardögum til fardaga.

19. gr. Fulltrúar skulu ásamt bæjarfógeta fyrir lok hvers marzmánaðar semja áætlun um útgjöld þau, er líklegt þykir, að bærinn muni þurfa að greiða næsta fardagaár, hvort heldur er til forlagseyris þurfamönnum bæjarins, eða til annara bæjarþarfa. Í áætluninni skal og skýrt frá fje því, sem til er, til að borga með gjöldin, án þess skattur sje lagður á bæjarbúa. Þegar allar slíkar tekjur eru taldar, skal jafna tveim fimmtu hlutum af gjöldum þeim, sem ætlazt er á að enn þurfi að verja til hinna eiginlegu bæjarþarfa, á hús og lóðir bæjarmanna þannig, að fimm sjöttungum skal jafna á húsin eptir ferhyrningsmáli grundvallarins, en einum sjöttung á maturtagarða og aðrar útmældar lóðir sömuleiðis eptir ferhyrningsmáli; en þrem fimmtungum þess fjár, sem þarf til hinna eiginlegu bæjargjalda, og því fje, sem þarf til forlagseyris þurfamönnum, skal jafna niður á alla bæjarbúa eptir efnum þeirra og ástæðum.

Gjöldum þeim, sem greind eru í opnu brjefi 6. dag janúarmánaðar 1857, 5. grein, a, skal eptirleiðis jafna niður á sama hátt og gjöldunum til hinna eiginlegu bæjarþarfa.

Beri ekkert það að höndum, að líklegt megi þykja,

1862. 29. Avgust.

að útgjöldin eða tekjur þær, sem til eru upp í þau, verði meiri eða minni en árið næst á undan, skal hvorttveggja jafnhátt sett. Áætlunarskráin skal send amtmanni, og þyki honum í henni ekkert athugavert, ritar hann það á hana og sendir hana aptur. Að öðrum kosti birtir hann bæjarstjórninni þær athugasemdir, er honum þykir að gjöra þurfi, og skal jafnan farið eptir þeim athugasemdum það ár, er áætlunarskráin nær yfir; en eigi þær að gilda um lengri tíma, og bæjarstjórnin þykist eigi geta kannast við, að þær sjeu rjettar, er hún skyld, áður mánuður sje liðinn, að rita amtmanni um það, og sendir hann þá málið hlutaðeigandi stjórnarráði til úrlausnar.

20. gr. Ef amtmaður gjörir engar athugasemdir um áætlunarskrána, eða ef öllu er komið fyrir svo sem athugasemdir hans bentu til samkvæmt 19. gr., skal fje því, er safna á með álögum á bæjarbúa, jafnað niður á gjaldþegna. Ber þá að jafna niður í einu lagi á hvern skattskyldan mann öllum þeim gjöldum, sem greiða á eptir sameiginlegum mælikvarða; þó skal þess gætt, að þeim, sem að lögum eru lausir við að greiða gjaldtegund nokkra, sem talin er meðal þessara gjalda, má eigi gjöra meira en þeim ber að greiða í önnur gjöld samkvæmt reglum þeim, er gilda.

Allir bæjarfulltrúar ásamt gjaldkera bæjarins jafna niður gjöldunum á kaupstaðarbúa. Niðurjöfnunin skal fullgjörð fyrir lok maímánaðar; því næst skal niðurjöfnunarskráin, ásamt áætlunarskránni, liggja á hentugum stað öllum til sýnis í 3 vikur, að minnsta kosti 3 stundir á degi hverjum; skal það opinberlega birt, hvenær hún sje lögð fram og hvar, og um hvert leyti dags hún sje öllum til sýnis. Öllum gjöldum skulu greiðendur hafa lokið á Mikjálsmessu.

21. gr. Þyki einhverjum gjaldþegna eitthvað aðfinningarvert við niðurjöfnunina, á hann að bera sig upp um það við bæjarfógeta áður sá tími sje liðinn, sem niðurjöfnunin liggur til sýnis, því annars verður

1862. slíkri umkvörtun enginn gaumur gefinn. Bæjarfógetinn
29. Avgust. og bæjarfulltrúarnir leggja úrskurð á málið; en sje hlutaðeigandi eigi ánægður með úrskurð þenna, er honum frjálst að láta bæjarstjórnina bera málið undir úrskurð amtmanns.

22. gr. Ef útgjöld bera að, sem ekki er gjört ráð fyrir í áætlunarskránni það ár, skal um þau gjöra skýrslu eins og boðið er í 19. grein um áætlunarskrána, og skal í öllu, er útgjöld þessi snertir, farið að á þann hátt, sem ákveðið er í þeirri grein. En nemi gjöld þau, sem eigi hefir verið gjört ráð fyrir í áætlunarskránni, eigi meiru en 50 ríkisdölum, þá þarf eigi að gjöra um þau sjerstaklega skýrslu, og skal þá jafna þeim niður með gjöldum næstkomanda árs.

23. gr. Bæjarsjóðurinn skal geymdur af gjaldkera, og skal hann, að minnsta kosti eitt sinn á hverjum 3 mánaðum, gefa bæði bæjarfógeta og fulltrúum nákvæma sjóðskýrslu, er sýni bæði hvað goldizt hafi í bæjarsjóð, og hvað úr honum hafi verið borgað. Eigi má bæjargjaldkeri neitt greiða úr bæjarsjóði, nema eptir ávísun frá bæjarstjórninni.

24. gr. Fulltrúar, ásamt bæjarfógeta, skulu hafa nákvæma umsjón með fjárhag bæjarins. Þeir gæta þess, að skattar og aðrar tekjur bæjarins sje heimtað á rjettan hátt og í tækan tíma og tekið lögtaki, ef þörf gjörist, svo og, að fjenu sje varið til útgjalda bæjarins. Þyki reikningar gjaldkera eigi nógu skýrir, eða tekjur reynist óheimtar, eða gjöld ógreidd, er greidd skyldu vera, skulu þeir gjöra þær ráðstafanir, er nauðsyn ber til, til að hrinda því í lag, er áfátt þykir.

Allar ávísanir skulu fulltrúar undirskrifa á fundi.

Bæjarstjórnin skal leggja alla stund á, að öll störf þau, sem unnin eru á kostnað kaupstaðarins, sjeu vel af hendi leyst og með sem minnstum kostnaði; skal bæjarfógetinn hafa stöðugt eptirlit með slíkum störfum, en fulltrúarnir skulu skiptast á um að gæta þeirra, eptir því sem þeim þykir hentast, og sjá um að slík

störf sjeu unnin sem haganlegast og í öllu samkvæmt því, sem upphaflega var á kveðið. 1826. 29. Avgust.

25. gr. Þó bæjarfógeti og fulltrúar eigi rjett á að gjöra ályktanir bæjarins vegna um það, er fjárhagsefni snertir, með tilsjón þess yfirvalds, er til þess er skipað, þá verður að undan skilja þær ráðstafanir, sem eru öldungis sjerstaklegar, eða miklu varða fyrir bæinn um langan tíma.

Til þessa má telja: að taka fje að láni eða lengja tíma þann, er borga skal á lánsfje, sem þegar er fengið; að veita laun eða hækka þau, ef meiru nemur en 20 ríkisdölum; sömuleiðis eptirlaun, þegar þau nema meiru, en nú var sagt; að veita gefins fjestyrk, er meiru nemi en 30 ríkisdölum; að afsala fasteignir kaupstaðarins, og því einnig að úthluta kaupstaðarjörðum, svo að þær verði eign einstakra manna, er aptur á móti lúka á ári hverju ákveðnu gjaldi í bæjarsjóð; að byggja kaupstaðarjarðir um lengri tíma en 10 ár eða á annan hátt en við opinbert uppboð; að kaupa hús eða land undir kaupstaðinn; að færast í fang byggingarstörf, sem ekki verða framkvæmd nema auknar sjeu álögur þær, er bæjarmenn um 3 undanfarin ár hafa goldið að meðaltali; að gjöra slíkar sættir, til að komast hjá málaferlum, að á kaupstaðinn leggist nokkur skuldbinding, eða slakað sje nokkuð til um rjett hans.

Þegar eitthvað af þessu kemur fyrir, svo að bæjarstjórnin eigi má skera úr, skal amtmaður, ef bráðs úrskurðar þarf við og bæjarstjórnin er því samþykk, og honum eigi heldur virðist það ísjárvert, hafa vald til að gjöra út um þessi mál; en að öðrum kosti á að senda hlutaðeigandi stjórnarráði málið til úrskurðar með álitsskjölum allra, er hlut eiga að, og þar á meðal amtmannsins.

26. gr. Þegar við lok hvers reikningsárs skal gjaldkeri semja reikning yfir allar tekjur og gjöld kaupstaðarins hið umliðna árið, og senda bæjarfógetanum

1862. fyrir lok júnímánaðar; lætur bæjarfógetinn reikning
29. Avgust. þenna liggja öllum kaupstaðarbúum til sýnis, og skal um þetta og um hvernig slíkt sje birt, farið að á sama hátt og fyrir er mælt að framan í 20. grein um niðurjöfnunina. Reikningurinn sje því næst vandlega yfir farinn af skoðunarmanni, er kosin sje af kaupstaðarbúum þeim, er samkvæmt 3. grein hafa kosningarrjett; skal hann kjörinn á sama hátt og fulltrúarnir, og hafa það starf á hendi um 5 ár eins og þeir. Skoðunarmaður skal hafa lokið rannsókn sinni á reikningnum innan mánaðar frá því hann fjekk hann. Þegar gjaldkeri er búinn að svara athugasemdum hans, en það skal hann hafa gjört innan hálfs mánaðar, skal reikningurinn, ásamt athugasemdum skoðunarmanns og svari gjaldkera, sendur til amtmanns, og á hann að leggja úrskurð sinn á reikninginn.

Þegar búið er að endurskoða og leggja úrskurð á reikning gjaldkera, á að birta á prenti ágrip af honum, er bæjarfógetinn semji; á ágrip það að vera svo fullkomið, að til sjeu greind sjer í lagi öll atriði í tekjum og gjöldum kaupstaðarins.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í Skoðsborg, 29. dag ágústmánaðar 1862.

Anordning angaaende Handelsstedet Akureyris Oprettelse til en Kjöbstad og sammes ökonomiske Bestyrelse.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Anordning angaaende Handelsstedet Akureyris Oprettelse til en Kjöbstad og Sammes ökonomiske Bestyrelse, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Handelsstedet Akureyri med dets nuværende Grændser skal for Fremtiden udgjöre en særskilt

Kommune med særskilt Jurisdiktion og kaldes Kjöbstad, dog forbeholdes det vedkommende Ministerium, efter indhentet Betænkning fra Kommunalbestyrelsen, at henlægge den saakaldte Oddeyri til Kjöbstadgrunden. 1862. 29. August.

Bestyrelsen af alle Byens kommunale Anliggender, der ikke ere undtagne ved andre Bestemmelser, tilkommer Byfogden og Byens Repræsentanter i Forening under Tilsyn af Amtmanden i Nord- og Östamtet og vedkommende Ministeriums Overbestyrelse.

Den Forbindelse, som hidtil har bestaaet imellem Handelsstedet Akureyri og Hrafnagils Rep, skal som Fölge heraf være ophævet, dog skal Adskillelsen, hvad Fattigvæsenet angaar, först indtræde saasnart ske kan, efter at denne Anordning er bleven bekjendtgjort paa begge Steder. Den Akureyri og Hrafnagils Rep i Forening tilhörende Formue, saavelsom alle de paa samme hvilende Byrder, blive at dele mellem Kjöbstaden og Reppen efter Forholdet 4 : 5. Denne Deling bliver at foretage af Sysselmanden i Öfjord Syssel, samtlige Kjöbstadens Repræsentanter og ligesaa mange delegerede Mænd fra Hrafnagils Rep, der vælges paa et Valgmöde for Sysselmanden med Stemmeflerhed af alle de til Fattigvæsenet kontribuerende Bönder i Reppen.

§ 2. Antallet af Repræsentanter for Akureyris Kjöbstad bestemmes til 5, der vælges af de ifölge denne Anordning valgberettigede Beboere af Kjöbstaden.

§ 3. Valgberettigede ere, med de i § 5 anförte Undtagelser, alle fuldmyndige Mænd, der ikke staa i personligt Tjenesteforhold, naar de have havt fast Ophold i Kjöbstaden det sidste Aar og erlægge i kommunale Afgifter et Belöb af i det Mindste 2 Rd. aarlig.

§ 4. Valgbar til Borgerrepræsentationen er Enhver, der ifölge foranstaaende § er valgberettiget.

§ 5. Ingen kan deltage i Valget af Repræsentanter

1862. eller blive valgt, som ved Dom er fundet skyldig i
29. Avgust. nogen i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse eller er sat under Tiltale for en saadan Forbrydelse og ikke ved endelig Dom er bleven aldeles frifunden for samme; ei heller den, som er sat under Værgemaal, eller hvis Bo er under Fallitbehandling, eller som iövrigt er undergiven nogen Retsforfölgning, der efter Loven betager ham Raadigheden over alt sit Gods.

Ascendenter og Descendenter kunne ikke paa én Tid have Sæde i Kommunalbestyrelsen.

Den, som er valgt til Borgerrepræsentant, skal ikke fratræde denne sin Post, fordi han senere mister de Kvalifikationer, som hjemle ham Valgbarhed ifölge §§ 3 og 4; men hvis et saadant Tilfælde indtræder, som i Overensstemmelse med nærværende § betager ham sin Habilitet til foranförte Post, bliver han midlertidig at udelukke fra Forretningerne, indtil Forhindringen er ophört, eller den gaar over til en vedvarende Forhindring. Det tilfalder Byfogden og Repræsentanterne at afgjöre de Spörgsmaal, der kunne opstaa i nysnævnte Henseender, eller naar nogen af Repræsentanterne ellers har gjort sig skyldig i saadanne Pligtovertrædelser, som gjöre hans Udtrædelse nödvendig, dog at Adgang til at andrage Sagen for höiere Avtoriteter staar Vedkommende aaben.

§ 6. Repræsentanterne vælges paa 5 Aar. Af dem, der förste Gang vælges, afgaar én efter et Aars Forlöb og derefter én aarlig efter mindelig Overenskomst, men i Mangel heraf gjör Lodtrækning Udslaget. Naar nogen Repræsentant af hvilkensomhelst Aarsag udtræder inden Udlöbet af de 5 Aar, skal en anden strax vælges i hans Sted og vedblive for den Del af de 5 Aar, der endnu er tilbage ved den Förstes Udtrædelse. Dog kan, naar Vakance indtræder i Aarets sidste 6 Maaneder, Valget udsættes indtil den for Valg lovbestemte Tid. Den Udtrædende kan stedse

vælges paany; men hvis hans tidligere Funktionstid 1862.
har varet 3 Aar eller derover, er han ikke pligtig at 29. Avgust.
modtage noget Valg, förend efter ligesaa lang Tids Forlöb, som den, han fungerede i som Repræsentant, ligesom og den, der har opnaaet en Alder af 60 Aar, altid paa Grund deraf kan undskylde sig for at modtage et paa ham faldet Valg.

§ 7. Valgene skulle med Undtagelse af dem, som ske i Anledning af en extraordinær Vakance, foregaa paa en af de förste Sögnedage efter Nytaar og forberedes ved Affattelsen af en Liste over de Valgberettigede, som udfærdiges af Valgbestyrelsen, der for det förste Valg skal bestaa af Byfogden og tvende af ham dertil udvalgte Mænd af Kjöbstadens Indvaanere, men siden af Byfogden, Borgerrepræsentanternes Formand samt en anden af disse dertil valgt Repræsentant. Ved Listens Affattelse bör saavel Kæmneren som de övrige Repræsentanter gaa Valgbestyrelsen tilhaande, hvis det gjöres fornödent. Valglisten udlægges 14 Dage forinden Valgdagen til almindeligt Eftersyn paa et dertil bekvemt Sted, og Indsigelser i Anledning af samme maa, forsaavidt de gaa ud paa Anke over Nogens Udelukkelse, under Fortabelse af Vedkommendes Ret i saa Henseende, fremsættes af Byfogden senest 3 Dage forinden Valgdagen, for at Spörgsmaalet paa den Dag ved Kjendelse af Valgbestyrelsen kan blive afgjort. Det förste Valg foregaar saa snart ske kan efter denne Anordnings Bekjendtgjörelse paa Akureyri; imidlertid skal dog de Valgtes Funktionstid regnes fra det næstpaafölgende Nytaar.

§ 8. Valgene foregaa offentligt til den Tid og paa det Sted, som i det Mindste 8 Dage forud maa være bekjendtgjort af Valgbestyrelsens Formand ved en Plakat. Alle Vælgere, der ville udöve deres Valgret, skulle möde personlig og enten mundtlig for Valgbestyrelsen eller ved Stemmeseddel tilkjendegive, paa hvilke Personer de stemme. Naar alle Valgberettigede

1862. have faaet Adgang til at afgive deres Stemmer, og
29. Avgust. disse ere tilförte Protokollen, har Valgbestyrelsens Formand tydeligt at oplæse, og Valgbestyrelsens 2 övrige Medlemmer at optegne og sammentælle samtlige afgivne Stemmer. Den, som efter Stemmernes Optælling findes at have de fleste Stemmer, erklæres da for valgt Repræsentant. Have flere lige Stemmer, gjör Lodtrækning Udslaget.

§ 9. Naar der ere flere Vakancer, som ved Valget skulle besættes, bliver der paa foranförte Maade at stemme om hver Posts Besættelse for sig.

§ 10. Dersom den, paa hvem Valget er faldet, fremkommer med nogen Undskyldning, har Valgbestyrelsen at bedömme sammes Tilstrækkelighed, og finder Flerheden af Valgbestyrelsens samtlige Medlemmer Undskyldningen antagelig, skal et nyt Valg berammes af Valgdirektören inden 8 Dages Forlöb. Forkastes derimod Undskyldningen, og den Valgte ikke vil underkaste sig den tagne Beslutning, har han igjennem Valgbestyrelsen at fremföre sin Anke for Amtmanden, der da uopholdelig har at afgive Resolution i Sagen.

Forsaavidt der, enten ifölge en Anke fra nogen Vedkommende, eller formedelst en hos Valgbestyrelsens Medlemmer selv fremkommen Tvivl, opstaar Spörgsmaal om, hvorvidt et Valg har Stemmeflerhed for sig eller ikke, eller hvis der iövrigt maatte være Noget at indvende mod Valgets Gyldighed, har Valgbestyrelsen derom at afgive en motiveret Kjendelse, der uopholdelig tilstilles Amtmanden, som, hvis han da maatte finde, at der ikke ved Valget er brugt den lovlige Omgang, har at afgive fornöden Bestemmelse i saa Henseende. Men selv om intet saadant Spörgsmaal er opstaaet, bör der strax om Valghandlingen gjöres Indberetning til Amtmanden, der, saafremt han desuagtet maatte have Tvivl om Valgets Gyldighed, har at indstille Sagen til vedkommende Ministeriums

Afgjörelse; dog skal han være bemyndiget til ved sin Resolution at suspendere Valget, hvis han skulde finde Betænkelighed ved at lade det staa ved Magt, indtil Ministeriets Resolution kan erholdes. Ligeledes bör han, hvis han intet finder at erindre imod Valghandlingen, inden 14 Dage derom meddele Valgbestyrelsen Underretning. Derhos skal Enhver, som har noget at anke over den foregaaede Valghandling, og navnlig over de i Anledning af samme afsagte Kjendelser, hvis hans Anke skal komme i Betragtning, inden 8 Dage efter at Kjendelsen er afsagt eller Valghandlingen er sluttet, have indgivet sin skriftlige Besværing til Valgbestyrelsen, der uopholdelig bör tilstille Amtmanden samme med sin Erklæring, og skal denne resolvere i Sagen ligeledes inden Forlöbet af 14 Dage. Hvis et Valg da ifölge Amtmandens Bestemmelse bliver sat ud af Kraft, bliver nyt Valg at foretage. Skulde i noget af de i nærværende § omhandlede Tilfælde enten den Valgte eller Valgbestyrelsen eller nogen anden Vedkommende ikke være tilfreds med Amtmandens Afgjörelse, staar det ham frit at andrage Sagen for Ministeriet.

1862. 29. Avgust.

§ 11. Den, som er valgt til Repræsentant, har til Byfogden at indlevere en skriftlig Forsikkring, hvori han i Henhold til sin aflagte Borgered, eller, forsaavidt han ikke har aflagt en saadan, da ved et edeligt Löfte forpligter sig til med samvittighedsfuld Troskab at iagttage alle de Pligter, der i hint Kald paaligge ham, saavel mod Kongen og Fædreland, som i Særdeleshed mod den Kommune, der har valgt ham til at tage Del i Bestyrelsen af hans Anliggender.

§ 12. Repræsentanterne vælge ved hvert Aars Begyndelse af deres egen Midte ved de fleste Stemmer en Formand og en Viceformand; de bestemme efter Overenskomst, hvor ofte der skal holdes ordinære Möder, men desuden sammenkalder Formanden Repræsentanterne, naar han finder det fornödent, eller

1862. naar to Repræsentanter anmode ham derom. Formanden bör saavidt muligt i Forveien underrette Repræsentanterne om, hvilke Sager der skulle forhandles paa Möderne, men iövrigt er enhver Repræsentant berettiget til, paa Möderne at sætte enhver Sag, som han finder nödvendig, under Overveielse. Formanden leder Forhandlingerne og sörger for, at Beslutningerne rigtig protokolleres og expederes. I Tilfælde af Stemmelighed skal den Mening, hvorfor Formanden erklærer sig, anses som Flerhedens. Ved ethvert Repræsentantmöde skulle i det Mindste 3 Repræsentanter være tilstede, hvis nogen Sag skal kunne endelig afgjöres. Protokollen underskrives stedse af alle tilstedeværende Repræsentanter.

29. Avgust.

§ 13. I alle Anliggender, Kjöbstadens Eiendomme og Indretninger, Indtægter og Udgifter, vedkommende, som ikke ved nogen særlig Bestemmelse ere unddragne den sædvanlige kommunale Forvaltning, er Repræsentanternes Medvirkning nödvendig, saa at Byfogden ikke uden deres Samtykke kan tage nogen Beslutning. Naar Byfogden ikke kan blive enig med Repræsentanterne, bör der anstilles en mundtlig Konference med disse angaaende Sagen, men naar Meningsforskjellen ikke derved hæves, bliver Sagen at indstille til höiere Övrigheds Beslutning, hvorved naturligvis det, som Flerheden af Repræsentanterne bifalder, anses som den samlede Repræsentations Mening.

§ 14. Hvor Byfogdens Erklæring indhentes om nogen Kjöbstadens Tarv vedkommende Gjenstand, bör han altid enten tage samme i Overveielse i Forening med Repræsentanterne eller og indhente disses særlige Betænkning, der stedse bör vedlægges Byfogdens Erklæring. Saa ere og Repræsentanterne berettigede til selv at sætte enhver Byens Tarv vedkommende Gjenstand under Overveielse, og Byfogden er pligtig, naar et Forslag af Repræsentanterne indkommer, derom paa disses Forlangende at afgive skriftlig Resolution, hvor-

hos Repræsentanterne, hvis de ikke med dennes Indhold ere tilfredse, kunne forlange Sagen i fornödent Fald forsynet med deres og Byfogdens nærmere Erklæring forelagt höiere Övrighed. 1862. 29. August.

§ 15. I alle de Sager, der angaa de Fattige, saavelsom Börns Opdragelse og Undervisning, har Kjöbstadens Præst Sæde og Stemme i Repræsentanternes Möder.

§ 16. For Fremtiden bör Repræsentanterne af deres egen Midte selv udnævne de 2 Medlemmer af den ved Plakat af 6. Januar 1857 anordnede Bygningskommission, som hidtil ere blevne udvalgte af Handelsstedets Grundbesiddere.

§ 17. Repræsentanterne skulle i Forening med Byfogden udnævne en Kæmner, der bör vedblive Funktionen i det mindste 3 Aar, saafremt ikke indtræffende Omstændigheder maatte forhindre ham derfra, eller Byfogden og Repræsentanterne maatte finde det mere hensigtsmæssigt at overdrage Bestillingen til en anden forinden hin Tids Udlöb. Forsaavidt Byfogden og Repræsentanterne ikke kunne forenes om de fornödne Bestemmelser i Henseende til Kæmnerens Antagelse m. v., bliver Sagen at indstille til Amtmandens Afgjörelse.

§ 18. Regnskabsaaret regnes fra Fardag til Fardag.

§ 19. Repræsentanterne have i Forening med Byfogden inden Udgangen af Marts Maaned hvert Aar at forfatte et Overslag over de Udgifter, som Kjöbstaden efter Rimelighed vil have at bestride i det fölgende Fardagsaar, saavel til de Fattiges Forsörgelse, som til andre kommunale Anliggender. Bemeldte Overslag maa derhos indeholde en Forklaring over de Midler, der haves til uden Skatteligning paa Kjöbstadens Indvaanere at bestride Udgifterne. Naar alle saadanne Indtægter ere beregnede, blive $^{2}/_{5}$ af hvad der desuden anslaas at maatte udfordres til den egent-

1862. lige Kommunalforvaltnings Udgifter at ligne paa
29. Avgust. Beboernes Huse og Grund, saaledes at 5/6 deraf lignes paa Husenes Grund efter dennes Kvadratmaal, men 1/6 paa Haverne og andre udviste Grundstykker, ligeledes efter Kvadratmaal, men 3/5 af det til den egentlige Kommunalforvaltnings Udgifter anslaaede Belöb, saavelsom det Belöb, der udfordres til de Fattiges Forsörgelse, lignes efter Formue og Leilighed paa alle Kjöbstadens Beboere.

De i Plakat af 6. Januar 1857 § 5 Litr. a. nævnte Udgifter skulle for Fremtiden lignes paa samme Maade som de til den egentlige Kommunalforvaltning medgaaende Belöb.

Forsaavidt ingen særlige Omstændigheder give Anledning til at formode, at Udgifterne eller de Indtægter, som haves til deres Bestridelse, ville blive större eller mindre end de, som i det nærmest foregaaende Overslag bleve antagne, blive de at opföre med det samme Belöb. Det samlede Overslag skal indsendes til Amtmanden, der, saafremt han intet derved finder at erindre, tilbagesender det med sin Paateguing desangaaende. I modsat Fald meddeler han Kommunalbestyrelsen de Erindringer, som han finder at burde gjöre, hvilke Erindringer i ethvert Tilfælde blive for det Aar, som Overslaget angaar, at tage til Fölge, men skulle de være af Indflydelse for længere Tid og Kommunalbestyrelsen ikke finder at kunne erkjende deres Rigtighed, er den forpligtet til inden en Maaned at indkomme med skriftligt Andragende derom til Amtmanden, som da forelægger vedkommende Ministerium Sagen til Afgjörelse.

§ 20. Naar ingen Erindringer af Amtmanden ere gjorte mod Overslaget, eller det Fornödne i Anledning af hans Erindringer er afgjort efter § 19, bliver det Belöb, som i Overensstemmelse dermed skal tilveiebringes ved Skatter paa Byens Indvaanere, at ligne

paa de Skattepligtige. Herved blive alle de Afgifter, som skulle tilsvares efter en fælles Maalestok, at ligne under ét paa hvert skattepligtigt Individ; dog iagttages, at de, hvem en eller anden Gren af de saaledes samlede Afgifter ifölge Anordningerne ikke bör paalignes, kun ansættes til det, der efter de gjældende Regler kan paahvile dem til de övrige Afgifters Bestridelse. 1862. 29. Avgust.

Skatteligningen foretages af samtlige Repræsentanter i Forening med Kæmneren og bör være tilendebragt inden Udgangen af Mai Maaned, hvorefter den, tilligemed Overslaget, bliver i et Tidsrum af 3 Uger at henlægge paa et dertil bekvemt Sted til almindeligt Eftersyn i det Mindste 3 Timer om Dagen, og bliver det offentlig at bekjendtgjöre, naar og hvor Henlæggelsen sker, samt paa hvilken Tid af Dagen Eftersynet staar Enhver aabent. Alle Afgifter bör Yderne have erlagt inden Mikkelsdag.

§ 21. De Erindringer, nogen Skattepligtig maatte have at gjöre mod Ligningen, bör han, under Fortabelse af sin Ret i saa Henseende, fremsætte for Byfogden inden den Tids Forlöb, i hvilken Ligningen henligger til almindeligt Eftersyn. Byfogden afgjör derpaa Sagen i Forening med Repræsentanterne, men er den Vedkommende utilfreds med den Bestemmelse, Kommunalbestyrelsen har taget, kan han gjennem denne andrage Sagen for Amtmanden.

§ 22. Skulde i Aarets Löb Udgifter forefalde, som ere udenfor de gjorte Overslag, bliver angaaende disse at gjöre Indberetning, saaledes som det med Hensyn til det samlede Overslag er paabudt i § 19, ligesom der i det Hele, forsaavidt disse Udgifter angaar, bliver at forholde efter Bestemmelserne i fornævnte §. Skulde imidlertid Udgifterne udenfor Overslaget ei overstige 50 Rd., er ingen saadan særdeles Indberetning fornöden, hvorimod de bör paalignes i Forening med Udgifterne for det næstpaafölgende Aar.

§ 23. Kjöbstadens Kassebeholdning opbevares hos

1862. Kæmneren, der i det Mindste engang hvert Kvartal
29. Avgust. bör tilstille saavel Byfogden som Repræsentanterne nöiagtige Kasse-Extrakter, der vise, saavel hvad der er indkommet, som hvad der er udbetalt. Kæmneren maa Intet udbetale af Kassen uden efter Anvisning af Kommunalbestyrelsen.

§ 24. Det paaligger Repræsentanterne i Forening med Byfogden at före det nöieste Tilsyn med Kjöbstadens Kassevæsen og at paase, at Kjöbstadens Skatter og andre Indtægter rettelig og betimelig opkræves og i fornödent Fald inddrives, samt at Belöbet anvendes til Bestridelse af Byens Udgifter. Finde de Kæmnerens Regnskab unöiagtigt, eller det viser sig, at Indtægter eller Afgifter, som burde være indkomne, ikke ere indbetalte, have de at træffe de fornödne Foranstaltninger, for at disse Mangler kunne blive afhjulpne.

Alle Anvisninger skulle Repræsentanterne underskrive i deres Möder.

Kommunalbestyrelsen bör lade det være sig magtpaaliggende, at alle de Arbeider, som udföres paa Kjöbstadens Bekostning, udföres forsvarlig og paa den mest besparende Maade, og ligesom Byfogden bör före stadigt Tilsyn med deslige Arbeider, saaledes bör ogsaa Repræsentanterne fordele det jevnlige Tilsyn imellem sig paa den Maade, som de finde mest hensigtsmæssig, og paase, at Arbeiderne udföres paa den mest hensigtsmæssige, og med den forud trufne Beslutning overensstemmende Maade.

§ 25. Skjöndt det i Almindelighed tilfalder Byfogden og Repræsentanterne at tage Beslutninger paa Kommunens Vegne angaaende ökonomiske Anliggender, dog under Tilsyn af vedkommende anordnede Avtoritet, saa maa dog herfra gjöres Undtagelse med Hensyn til saadanne Foranstaltninger, der ere aldeles extraordinære, eller som have sær indgribende vedvarende Fölger for Kommunen.

1862. 29. Avgust.

Hertil maa regnes: Optagelse af Laan eller Forlængelse af de Terminer, inden hvilke et allerede bevilget Laan skal afbetales; Indförelse af Lönninger og Lönningsforhöielser, naar disse maatte overstige 20 Rd.; Pensioner, ligeledes naar de skulle overstige nysnævnte Sum; Gratifikationer over 30 Rd.; Afhændelse af Byens faste Eiendomme, altsaa og Udskiftning af Kommunejorder, hvorved disse gaa over til at blive den enkelte Mands Eiendom mod visse aarlige Afgifter til Kæmnerkassen; Leiemaal af Byens Jorder indgaaede paa længere Tid end 10 Aar, eller anderledes end ved offentlig Avktion; Kjöb af Hus og Grund paa Kjöbstadens Vegne; Bygningsarbeider, som ikke kunne iværksættes uden en Forhöielse i det Skattebelöb, som Kommunen i de nærmest foregaaende 3 Aar efter Middeltal har svaret; Forlig, hvorved Byen for at undgaa Rettergangstrætter overtager sig en vis Forpligtelse eller opgiver noget af en formentlig Rettighed. I alle disse Tilfælde, der saaledes ere undtagne fra den lokale Kommunalbestyrelses Afgjörelse, skal Amtmanden, naar Sagen kræver hurtig Afgjörelse, og Kommunalbestyrelsen er enig, og han heller ingen Betænkelighed derved finder, være bemyndiget til at afgjöre de nævnte Sager; men ellers bliver Sagen med alle Vedkommendes og deriblandt Amtmandens Erklæring at indstille til vedkommende Ministeriums Afgjörelse.

§ 26. Ved Udgangen af hvert Regnskabsaar har Kæmneren at aflægge Regnskab over alle Kjöbstadens Indtægter og Udgifter i det forlöbne Aar, og at indsende samme inden Udgangen af Juni Maaned til Byfogden, der foranstalter det henlagt til almindeligt Eftersyn, med hvilken Henlæggelse og dens Bekjendtgjörelse der forholdes paa samme Maade som ovenfor i § 20 er foreskrevet med Hensyn til Skatteligningen. Regnskabet bliver dernæst nöie at gjennemgaa af en Revisor, der vælges af de Indvaanere, som ifölge § 3

1862. ere valgberettigede, paa samme Maade, som Repræsentanterne og ligesom disse paa 5 Aar. Revisor bör have tilendebragt Regnskabets Revision inden en Maaned fra dets Modtagelse. Efterat hans Bemærkninger ere besvarede af Kæmneren, hvilket bör ske inden 14 Dages Forlöb, sendes Regnskabet tilligemed Revisors Bemærkninger og Kæmnerens Besvarelse til Amtmanden, der har at decidere samme.

29. Avgust.

Naar Kæmnerregnskabet er revideret og decideret, bliver en Extrakt deraf, som forfattes af Byfogden, at foranstalte offentliggjort ved Trykken; denne Extrakt bör være saa fuldstændig, at de forskjelligartede Indtægts- og Udgiftsposter særskilt anföres.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Skodsborg, den 29. Avgust 1862.

29. Avgust. **Kongelig Resolution** ang. **Foranstaltninger** til at afhjælpe den stedfindende Mangel paa **Læger i Island**. Skodsborg, den 29. Avgust 1862. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1862 Nr. 24.

Fra det i 1861 forsamlede Althing indkom der et allerunderdanigst Andragende, hvori Thinget anholdt om:

1. at der af den almindelige Medicinalfond eller den saakaldte islandske Hospitalskasse, forelöbig maatte blive udredet et Belöb af 600 Rd. aarlig til Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavik, saalænge indtil en lægevidenskabelig Undervisningsanstalt og et Hospital maatte blive oprettet i Landet;
2. at de Studerende fra den lærde Skole i Reykjavik og de eventuelt privat Dimitterede, som saaledes maatte blive underviste af Landfysikus, maatte meddeles Undervisning i alle de lægevidenskabelige Discipliner, som opgives i den islandske Landfysikus' Instruktion af 19. Mai 1760 § 4, nemlig Anatomi, Fysiologi, Pathologi, Kirurgi og Jordemodervidenskab, samt i de nyere Discipliner af Lægevidenskaben, nemlig Kemi (uorganisk og organisk), kemisk

Pathologi, Hygiéne publiqve, Farmakologi og Farmakodynamik, Medicina forensis, samt hvad der maatte udfordres for at de kunde forestaa deres Embede paa tilbörlig Maade; 1862. 29. Avgust.

3. at disse Studerende, efter at have erholdt den ovenanförte Undervisning hos Landfysikus, skulde underkaste sig en offentlig Afgangspröve, der skulde afholdes under tilbörlig Kontrol (overensstemmende med de Regler som Landfysikus desangaaende maatte blive enig om med det kgl. Sundhedskollegium i Kjöbenhavn);

4. at disse Examinati, naar de ansaas habile, maatte erholde fuldstændig Tilladelse til at praktisere i Island, og kunde ansættes som Distriktslæger i dette Land, og

5. at Regjeringen maatte forelægge det næst sammentrædende Althing et Udkast til en bedre Administration af Hospitalernes Indtægter, overensstemmende med de af Althinget tidligere i 1847 og 1859 indgivne allerunderdanigste Forslag[1]).

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren, at Althinget tidligere gjentagne Gange havde anholdt om Reformer i det islandske Medicinalvæsen, og navnlig saaledes, at der ved Hjælp af Hospitalernes samlede Fonds oprettedes en lægevidenskabelig Undervisningsanstalt i Reykjavik med tilhörende Hospital, men af Grunde, som nærmere vare udviklede i Justitsministerens allerunderdanigste Forestillinger af 25. Mai 1859 og 24. Mai 1861, havde disse Andragender ikke kunnet tages tilfölge, og der var, navnlig i den 1. Juni f. A. udfærdigede allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget, blevet Thinget tilkjendegivet, at man ikke havde fundet Anledning til at afvige fra den til Sagens Ordning lagte Plan, hvoraf Grundtrækkene allerede vare meddelte Althinget ved den kgl. Kommissarius, men man havde ved Siden heraf, med Hensyn til den for Tiden stedfindende Mangel paa Læger i Island, anset det hensigtsmæssigst, at der, indtil et tilstrækkeligt Antal Kandidater kunde erholdes, oplærtes Hjælpelæger, navnlig af Landfysikus i Henhold til allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848, i hvilken Henseende man allerede havde truffet de nödvendige Foranstaltninger. I Bekjendtgjörelsen var derhos blevet tilföiet, at forsaavidt det maatte anses nödvendigt at fremme dette Formaal paa en mere virksom

[1]) Althingets Andragende med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1420—1425.

1862. Maade, vilde der ikke være noget imod, at der til nævnte
29, Avgust. Öiemed blev ydet et midlertidigt Tilskud af den islandske Medicinalfond, men at man maatte anse det for rettest at afvente, om Althinget maatte finde sig foranlediget til at fremkomme med et Forslag i bemeldte Henseende.

Det fra Althinget modtagne Andragende gik imidlertid langt videre; Thinget havde nemlig ikke indskrænket sig til at foreslaa, at der af Medicinalfondens Midler midlertidig anvendtes et Belöb af 600 Rd. aarlig til Oplærelse hos Landfysikus af de i den allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848 ommeldte Hjælpelæger, der ikke havde nogen egentlig jus practicandi, men kun kunde benyttes til at yde en forelöbig Hjælp, indtil den ordinære Læge kunde tilkaldes, og derefter kun til at udföre hvad denne anordnede, men Thinget havde andraget paa, at der forelöbig, indtil en lægevidenskabelig Undervisningsanstalt og et Hospital kunde oprettes i Reykjavik, maatte af Medicinalfonden anvendes det nævnte Belöb til Oplærelse hos Landfysikus af Lægekandidater, der skulde modtage hos bemeldte Embedsmand langt mere omfattende Undervisning, der antoges at ville medtage en Tid af 3 à 4 Aar, medens paa den anden Side de nævnte Lægekandidater sknlde have fuldstændig jus prakticandi og Adgang til Ansættelse i Distriktslægeembederne. Af foranförte Belöb sknlde 300 Rd. aarlig anvendes som Stipendier for Studerende, hvorimod den övrige Halvdel skulde tilfalde Landfysikus som Honorar for Undervisningen.

Til Stötte herfor havde Althinget anfört, at Erfaringen tilstrækkelig havde vist, at det ikke kunde ventes, at danskfödte Læger vilde söge Ansættelse i Island, ligesaalidt som der var Udsigt til, at det vilde lykkes at realisere Regjeringens Plan, at tilveiebringe det fornödne Antal islandskfödte Lægekandidater ved at gjöre Studiet af Lægevidenskaben ved Kjöbenhavns Universitet mere tiltrækkende for de islandske Studenter. Skulde Formaalet, at tilveiebringe et tilstrækkeligt Antal indfödte islandske Lægekandidater opnaas, var det, efter Althingets Formening, nödvendigt, at Undervisningen gaves de paagjældende i Island selv, og ihvorvel Thinget fremdeles maatte fastholde den Anskuelse, som saa ofte tidligere var gjort gjældende, at en videnskabelig Undervisningsanstalt og Hospital i Reykjavik var en nödvendig Betingelse for Medicinalindretningens fuldstændige Ordning, maatte det dog være af den Formening, at Formaalet forelöbig, indtil en saadan Anstalt under gunstigere Formuesomstændigheder kunde blive oprettet, vilde kunne

opnaas ved at overdrage Landfysikus, der hertil havde erklæret sig villig, at meddele nnge Islændere, som vare udgaaede fra den lærde Skole i Reykjavik, eller dimitterede af Private (saafremt en saadan Dimission maatte blive tilladt), den Undervisning i Lægevidenskaben, som maatte anses fornöden, for at de Vedkommende kunde udföre deres Kaldspligter. Forsaavidt der havde været reist Tvivl om Nytten og Hensigtsmæssigheden af en saadan indenlandsk Undervisning, havde Althinget dels henvist til den tidligere gjorte Erfaring, idet i forrige Aarhundrede flere dygtige Læger bleve oplærte hos den daværende Landfysikus i Island, dels bemærket, at man ikke noksom lagde Vægt paa den Omstændighed, at de vordende Læger samtidig med Undervisningen kunde faa Leilighed til med egne Öine at gjöre sig fortrolige med de almindelige saavelsom de for Island eiendommelige Sygdomme, saasom de forskjellige Arter af Hndsygdomme og Spedalskheden, tilligemed de særlige Aarsager, der, hidrörende dels fra Landets eiendommelige Naturbeskaffenhed, dels fra Folkets Levemaade, fremkaldt samme. 1862. 29. Avgust.

Paa den anden Side maatte Thinget anse den Undervisning i Lægevidenskaben, som Landfysikns skulde give Hjælpelægerne i Medför af fornævnte allerhöieste Resolntion af 12. Avgnst 1848, for aldeles ntilstrækkelig, og ikke indeholdende nogen Garanti for, at deslige Mænd vare ordentlige Læger eller kunde yde Befolkningen tilstrækkelig Lægehjælp i pludselige og de mest paatrængende Nödstilfælde, og ligesom det derfor maatte anse det for nödvendigt, at Undervisningen blev givet i et saadant Omfang, at der kunde haves Betryggelse for, at de vordende Læger havde gjennemgaaet alle Lægevidenskabens nödvendige Discipliner, og faaet tilstrækkelig praktisk Övelse under Landfysikus' Veiledning i at behandle alle de almindelige Sygdomme i Island, saaledes maatte det ogsaa være af den Formening, at de paagjældende Elever, hvis de, efter at have bestaaet en offentlig Examen, maatte anses habile, burde have Udsigt samt fuld Ret til at erholde Distriktslægeposter i Island, da man ellers ikke knnde vente, at nogen Student vilde benytte sig af den foreslaaede Undervisning, naar han ikke maatte vide sig nogenlunde sikkret, men tværtimod maatte befrygte, at hans Studeringer ikke vilde lede til noget, men at han derved vilde opoffre og bortödsle sine bedste Aar, saa at sige til ingen Nytte for sig selv. Imidlertid havde Thinget dog forment, at ved Siden heraf Bestemmelserne i allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848 om Hjælpelægers Oplærelse, fremdeles burde beholdes uforandret.

1862.
29. August.

Den kgl. Kommissarius ved Althinget havde i sin over Sagen afgivne Betænkning yttret, at Althinget i de aktuelle Forhold havde havt Opfordring til at indgaa med sin allerunderdanigste Petition om Oplærelse af Lægekandidater, da der fortiden var saa stor Mangel paa Lægehjælp i Landet, at mange Distrikter aldeles ingen Lægehjælp kunde erholde. Dog var han af den Formening, at det turde være rigtigst, at man med tilsvarende Rednktion af det af Althinget foreslaaede Lærestof, blev staaende ved Oplærelsen af Hjælpelæger, som, om de end ikke kunde ventes at være i Besiddelse af synderlige medicinske Kundskaber, dog kunde stifte mangen Nytte i de Egne, hvor ingen Lægehjælp ellers havdes, ligesom de vel ogsaa vilde knnne finde et nogenlunde Udkomme ved deres Praxis.

Det kgl. Sundhedskollegium, hvis Betænkning var indhentet over Sagen, havde endelig yttret, at det med Althinget maatte være enigt i, at det var nödvendigt at man traf extraordinære Foranstaltninger, for at Island kunde forsynes med et tilstrækkeligt Antal til Landets Tarv passende Læger, men Kollegiet havde derimod ikke kunnet være enigt med Althinget i Maaden, hvorpaa den vordende islandske Læges Undervisning skulde iværksættes. Det havde i saa Henseende bemærket, at medens Bogen og Ordet vare tilstrækkelige til at danne Sysselmænd og Præster til Öens Behov, vare disse aldeles utilstrækkelige for Lægens Uddannelse, selv om den enkelte Person, som tiltroede sig Kundskaber nok til at kunne undervise i alle de Fag, som Althinget mente og navnlig havde angivet at skulle læres paa Öen selv, virkelig vare i Besiddelse af saadanne, og ikke ved andre Embedsforretninger forhindrede fra at offre Tid til Undervisningen, vilde det være umuligt for ham af Mangel paa de til den praktiske Uddannelse nödvendige Apparater. Kollegiet vidste vel ikke, hvorvidt det var muligt i Reykjavik at forskaffe de fornödne Lig til Undervisning og Övelse i Anatomi og Kirurgi, men vel, at det vigtigste Middel til en praktisk Uddannelse, Hospitaler, aldeles savnedes, ligesom ogsaa, at en Examen, afholdt af Læreren alene, uden Bedömmelse af andre Sagkyndige, ikke afgav nogen betryggende Garanti. Kollegiets Forslag til Sagens Ordning gik derimod ud paa:

a. at der maatte indrettes et kortere Lærekursus ved Reykjavik Skole for de Elever, der bestemte sig til at studere Lægevidenskaben, uden at underkaste sig den fuldstændige medicinske Examen;

b. at de skulde studere her ved Universitetet i 2 Aar og

derefter underkaste sig et Tentamen, hvorefter de skulde have Tilladelse til at praktisere paa Öen, og Haab om Ansættelse i de ledige Embeder, naar ingen Kandidater meldte sig; 1862. 29. Avgust.

c. at der tillagdes dem 600 Rd. (i Portioner paa 2 a 300 Rd.), som Althinget vilde lade anvende til Lægers Oplærelse i Island, samt fri Reise frem og tilbage;

d. at der sögtes bevirket dem Regens- og Kommunitetsstipendier, og at

e. Regjeringen vilde tilskyde 600 Rd. aarlig, for at anvendes til en yngre dygtig Læge her i Byen, der da i Forbindelse med de Hjælpemidler her gaves, specielt kunde opoffre sig til at forberede de hertil nedsendte, sig for Öens Behov uddannende Læger, der saaledes ved at undgaa Betalingen til en Manuduktör, maaske kunde hjælpe sig med mindre Tilskud, saa at deres Antal kunde foröges til 3 samtidige.

Skjöndt Ministeriet fuldtvel indsaa, at den lægevidenskabelige og praktiske Uddannelse, som kunde meddeles i Island efter Althingets Forslag, i flere Henseender vilde blive meget mangelfuld, saaledes som af Sundhedskollegiet ogsaa var paavist, skjönnedes dog ikke rettere, end at der under nærværende Forhold, da næsten Halvdelen af Landets Lægeembeder henstod ubesatte af Mangel paa Supplikanter, og det ikke kunde ventes, i alt Fald ikke i den nærmeste Fremtid, at man vilde kunne besætte de ledige Lægeembeder med indfödte, videnskabeligt dannede Læger fra Universitetet, turde være Anledning til i det Væsentlige at gaa ind paa Althingets Indstillinger i denne Sag, dog saaledes, at det Hele kun betragtedes som en med extraordinære Omstændigheder fremkaldt midlertidig Foranstaltning. Det var vel saa, at Hensigten med den ved allerh. Resol. af 12. Avgust 1848 stiftede Medicinalfond, hvis Kapitalformue nu var naaet op til omtrent 40,000 Rd., nærmest var at sörge for, at Lægernes Antal i Island foröges, men saalænge der ikke havdes Kandidater til de allerede bestaaende Lægeembeder, kunde det vistnok forsvares at anvende en ringe Del af de aarlige Indtægter, der for Tiden udgjorde ca. 2800 Rd., i det Öiemed at oplære Lægekandidater i Island. At indskrænke Undervisningen paa den Maade, som den kgl. Kommissarius havde foreslaaet, nemlig til Oplærelsen af Hjælpelæger, kunde man ikke tiltræde, thi for det förste havde det vist sig, at saa godt som ingen hidtil havde benyttet denne

1862. 29. Avgust.

Undervisning i de 14 Aar, der vare forlöbne, siden Resol. af 1848 udkom, og dernæst var det indlysende, at disse Læger ikke kunde afhjælpe den tilstedeværende Lægemangel, da de ikke kunde handle paa egen Haand, men kun efter Instruktion fra den avtoriserede Læge, men en saadan ikke havdes i de Distrikter, hvor der trængtes mest til Lægehjælp, og at tilstaa dem en större Ret, turde efter deres hele Uddannelse ikke være tilraadeligt. Paa den anden Side vilde man heller ikke kunne gaa ind paa de fra det kgl. Sundhedskollegium til Sagens Ordning modtagne Forslag. Af disse vare nemlig de under Litr. a., b. og d. i det Væsentlige de samme, som i sin Tid bleve fremsatte af Dr. med. Schleisner, og som udförlig bleve omhandlede i Justitsministerens allerunderdanigste Forestilling af 25. Mai 1859 [1]). Disse Forslag havde man den Gang ikke set sig istand til at gaa ind paa, af Hensyn til de mod samme af det medicinske Fakultet og Bestyrelsen for Kommunitetsstipendiet fremsatte Indvendinger, og Forholdene havde i den Henseende ikke siden den Tid forandret sig. Hvad dernæst de tvende andre Punkter angik, bemærkedes, at medens det turde være tvivlsomt, om der af Statskassen maatte kunne udredes 600 Rd. aarligt for de islandske medicinsk Studerende, vilde man, ved at gaa ind paa Kollegiets Forslag om Anvendelse af de 600 Rd. af Medicinalfonden til det af samme foreslaaede Öiemed, gaa i en Retning, der var aldeles modsat Althinget, idet den af dette stillede Betingelse for Belöbets Anvendelse netop var, at Eleverne skulde oplæres i Island, og herpaa syntes Althinget, som ovenfor anfört, at lægge en stor Vægt, da det antoges, at omend denne Oplærelse i videnskabelig Henseende maatte blive mindre fuldkommen, vilde det dog opveies derved, at Undervisningen blev indenlandsk, ɔ: indrettet efter den islandske Befolknings Tarv, saa at der navnlig toges væsentligt Hensyn til de specielt islandske Sygdomme, den islandske Diætetik m. v.

Omendskjöndt denne Betragtning formentlig neppe var af en saadan Betydning, som Althinget syntes at tillægge samme, burde det dog ikke overses, at Regjeringen ved at overse Althingets Indstilling, og gaa ind paa Sundhedskollegiets Forslag, hvorved der istedetfor den af Althinget foreslaaede Undervisning i Island institueredes en anden ogsaa mangelfuld Oplærelse, paatog sig Ansvaret, hvis Forsöget paa at skaffe den fornödne Lægehjælp paa den Maade skulde mislykkes, medens al Grund

[1]) Se Lovsamling for Island XVII. S. 496—508.

til Klage fra den islandske Befolknings Side maatte bortfalde, hvis Althingets Forslag blev taget tilfölge. 1862. 29. Avgust.

Det bemærkedes dernæst, at det maatte anses for hensigtsmæssigt, at Justitsministeren allernaadigst bemyndigedes til, dels efter indhentet Betænkning fra det kgl. Sundhedskollegium at bestemme Omfanget af den Undervisning, der af Landfysikus vilde være at meddele de Vedkommende, dels, efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at foreskrive de nærmere Regler med Hensyn til den Pröve, der skulde afholdes.

Idet Ministeren endnu med Hensyn til Althingets 5. Indstillingspunkt, angaaende et Regulativ for Hospitalsloddernes hensigtsmæssigere Administration, bemærkede, at Sagen ikke for Tiden kunde forelægges til allerh. Resolution, da man endnu ikke fra Avtoriteterne i Island havde modtaget de begjærte Oplysninger og Forslag til sammes Ordning, indstillede han i Henhold til ovenanförte:

I. at der indtil videre aarlig maatte anvendes 600 Rd. af den islandske Medicinalfond til Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavik for saadanne, der vare dimitterede fra den lærde Skole sammesteds;

II. at Justitsministeren allernaadigst bemyndigedes til efter inhentet Betænkning fra Sundhedskollegiet, nærmere at bestemme Omfanget af den Undervisning, der saaledes af Landfysikus vilde være at meddele de Vedkommende;

III. at der for dem, der havde nydt den omhandlede Undervisning, maatte afholdes en offentlig Pröve, og at Justitsministeriet bemyndigedes til, efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet at foreskrive de nærmere Regler med Hensyn til den;

IV. at de, der havde bestaaet denne Pröve, skulde være berettigede til at praktisere som Læger i Island, og skulde kunne ansættes som Distriktslæger sammesteds.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

1862. 6. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Bortbygslingen af det offentlige Jordegods paa Vestmannöerne.** Kjöbenhavn, den 6. September 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 619. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 601.

Efter med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 21. Februar sidstl. at have modtaget de af Ministeriet under 5. September f. A. forlangte Oplysninger, betræffende Indfæstningsforholdet paa det Staten tilhörende Jordegods paa Vestmannöerne, skulde man, i Anledning af det af Leilændingerne paa bemeldte Jordegods til det i Aaret 1859 afholdte Althing derom indgivne, og af Thinget gjennem sammes Formand til Amtet henviste Andragende, til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligen meddele, at det ikke ved Bortbygslingen af det offentlige Jordegods paa Vestmannöerne er nödvendigt, som en ufravigelig Regel at forlange en Indfæstningssum ved Siden af Jordafgiften, men at der med Hensyn til dette Jordegods' Bortbygsling i det Hele bliver at forholde overensstemmende med de Regler, som ere foreskrevne i Indenrigsministeriets Skrivelse af 23. Mai 1850.

6. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Sætteforligelseskommissærers Ret til Diæter af det Offentlige.** Kjöbenhavn, den 6. September 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 622. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 602.

I behagel. Skrivelse af 31. December f. A. har Herr Amtmanden, næst at andrage, at der ifölge 2. Erindringspost til Vestamtets Repartitionsfonds Regnskab for Aaret 1855, der er gjentaget ved Udsættelserne til bemeldte Amts Repartitionsfonds Regnskab

for Aarene 1859 og 1860, er opstaaet Spörgsmaal om at paalægge afgaaede Amtmand Melsteds Bo at refundere Fonden et Belöb af 6 Rd. som han i sin Tid har udbetalt af samme i Diæter til Provst G. Vigfússon og Repstyrer J. Sigurðsson som Sætteforligelseskommissærer, indstillet til Ministeriets Afgjörelse, om det ikke kan tillades, at Sætteforligelseskommissærer erholde Diæter af det Offentlige for de Reiser, der af dem foretages, hvorhos De har forespurgt om, ved hvilke Midler man i benægtende Fald kan bevæge dem til at paatage sig saadanne Forligsmæglinger, dersom de ikke ere villige til at overtage samme efter Amtets Anmodning. 1862. 6. Septbr.

Idet Ministeriet i denne Anledning skal bemærke, at det maa antages som en ligefrem Fölge af den af det islandske Departements Decisorat under 30. Juni 1857 afsagte Decision paa 1. Erindringspost til Amtsrepartitionsfondens Regnskab for Aaret 1854, at den aldeles lignende Udsættelse til 2. Erindringspost til Regnskabet for 1855 maa passere, skulde man med Hensyn til Spörgsmaalet i Almindelighed ikke undlade tjenstl. at meddele, at der ikke i Lovgivningen haves nogen Hjemmel til at tilstaa Sætteforligelseskommissærer, foruden Befordringsgodtgjörelser, tillige Diæter, naar de ere nödsagede til at gjöre Reiser til det Sted, hvor Kommissionen holdes, men da der paa den anden Side ei heller i Lovgivningen haves Hjemmel til at tvinge nogen imod sin Villie til at være Sætteforligelseskommissær, maa Amtet i paakommende Tilfælde söge at bevæge de Paagjældende til at overtage Funktionen, mod at nyde det for samme i Lovgivningen bestemte Vederlag.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Understöttelse** 9. Septbr.

1862. **til Udgivelsen af en tysk Grammatik.** Kjöben-
9. Septbr. havn, den 9. Septbr. 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 629. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 603.

Ifølge derom indkommet Andragende har Ministeriet tilstaaet Adjunkt ved Reykjavik lærde Skole, H. Kr. Friðriksson, en Understöttelse af 200 Rd. til Udgivelsen af en tysk Grammatik i det islandske Sprog.

Ved herom at meddele Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed Underretning, skulde man næst at bemærke, at der af ovennævnte Understöttelse er foranlediget udbetalt af Finanshovedkassen et Belöb af 70 Rd., tjenstligst anmode Dem om at ville anvise Vedkommende de tilbagestaaende 130 Rd. til Udbetaling ved Islands Jordebogskasse af den i Finanslovens § 9 G. c. opförte Sum, dog först efter at det omtalte Skrift er fuldfærdigt fra Trykken.

12. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmændene paa Island, ang. **Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 12. September 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 641. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 604.

Paa Justitsministeriets derom allerunderdan. nedlagte Forestilling, i Anledning af det fra det i Aaret 1861 forsamlede Althing derom indgivne Andragende, har det behaget Hans Maiestæt Kongen under 29. i f. M. allernaadigst at resolvere:

1. at der indtil videre aarlig maa anvendes 600 Rd. af den islandske Medicinalfond til Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavik for saadanne, der ere dimitterede fra den lærde Skole sammesteds;
2. at Justitsministeriet bemyndiges til, efter indhentet

Betænkning fra Sundhedskollegiet nærmere at bestemme Omfanget af den Undervisning, der saaledes af Landfysikus vil være at meddele de Vedkommende; 1862. 12. Septbr.

3. at der for dem, der have nydt den omhandlede Undervisning, maa afholdes en offentlig Pröve, og at Justitsministeriet bemyndiges til, efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at foreskrive de nærmere Regler med Hensyn til den;

4. at de, der have bestaaet denne Pröve, skulle være berettigede til at praktisere som Læger i Island og skulle kunne ansættes som Distriktslæger sammesteds.

Ved til behagelig Efterretning og videre fornöden Bekjendtgjörelse i det Dem anbetroede Amt at meddele Ovenstaaende, undlader man ikke tjenstligen at tilföie, at der herfra i Medför af fornævnte allerhöieste Resolution Nr. 2, er indledet Brevvexling med det kongelige Sundhedskollegium om Omfanget af den Undervisning, der af Landfysikus vil være at meddele Vedkommende, hvorom De i sin Tid vil erholde nærmere Underretning.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Foranstaltninger i Anledning af Skabsyge blandt Faarene i Islands Sönderamt.** Kjöbenhavn, den 13. Septbr. 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 665. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 604—605. 13. Septbr.

I behagelig Skrivelse af 31. Juli sidstl. har Herr Stiftamtmanden meddelt Beretning om, hvad der af Dem er bleven foranstaltet i Anledning af, at der i Vinterens Löb havde vist sig Skabsyge blandt Faarene paa 3 Gaarde i Borgarfjords Syssel, saavelsom

1862. 13. Septbr. pae flere Gaarde i Mosfellssveit og Kjalarnes i Kjósar Syssel samt Rosmhvalanes Rep i Gullbringu Syssel. Det fremgaar endvidere af den nævnte Beretning, at paa den Tid samme afgaves, var der intet Faareskab tilstede i Sönderamtet, naar undtages paa Gaarden Elliðavatn, samt nogle Gaarde i Rosmhvalanes Rep, hvor Sygdommen dog, efter de sammesteds foretagne Badninger, var i Aftagende.

I Forbindelse hermed har Herr Stiftamtmanden under 24. i f. M. indberettet, at Tilstanden endnu er den samme, ja endog bedre end den var, dengang De afgav Deres forommeldte Beretning.

Efter den saaledes givne Skildring af Tilstanden, skjönnes det vel ikke, at nogen saadan overhængende Fare truer, som maatte gjöre overordentlige Forholdsregler nödvendige.

Imidlertid maa man dog have Herr Stiftamtmanden anmodet om fremdeles at holde vaagent Öie med Sygdommen, samt træffe de Foranstaltninger, som De efter Omstændighederne maatte anse nödvendige eller hensigtsmæssige til, at Sönderamtet kunde blive fuldstændigt befriet fra det omhandlede Onde. Navnlig maa man have Dem anmodet om at foranstalte, at der i dette Efteraar foretages et nöiagtigt Eftersyn af Faarene i Gullbringu og Kjósar samt Borgarfjords Sysseler, ligesom ogsaa i Árnes Syssel, hvis saadant maatte anses fornödent, for at man kan komme til fuldkommen Vished om Sundhedstilstanden, og derefter tage de muligen fornödne Forholdsregler, og maa man anse det for hensigtsmæssigt, at der om Resultatet af de Undersögelser af Faarene, der for Fremtiden maatte blive foretagne efter Deres Foranstaltning, bliver meddelt officiel Beretning i de i Island udkommende Blade, i hvilken Henseende De derfor vilde foranstalte det fornödne.

Endelig forventer man, at De fremdeles jævnlig

vil meddele Ministeriet Underretning om Tilstanden samt om de af Dem trufne Foranstaltninger. 1862. 13. Septbr.

Kundgjörelse angaaende **en med det Forenede Kongerige Storbritannien og Irland afsluttet Konvention om gjensidig Udlevering af Forbrydere.** Glücksborg Slot, den 28. September 1862. — Algreen-Ussings Lovsamling 1862 S. 791—794 (hvor tillige selve Konventionen findes). Depart. Tid. for 1862 S. 845—847 tilligemed Konventionen. (Konventionen er afsluttet saavel i det danske som det engelske Sprog) Original-Aftryk paa dansk og engelsk hos Schultz. 28. Septbr.

Vi Frederik den Syvende &c. Gjöre vitterligt: Vi have allernaadigst fundet Os foranlediget til med Hendes Maiestæt, Dronningen af det Forenede Kongerige Storbritannien og Irland at afslutte en Konvention angaaende gjensidig Udlevering af Forbrydere, og bringes bemeldte Konvention, efterat Ratifikationerne ere udvexlede, herved til offentlig Kundskab.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Da Hans Maiestæt, Kongen af Danmark og Hendes Maiestæt, Dronningen af det Forenede Kongerige Storbritannien og Irland, til bedre Haandhævelse af Retspleien og til Forebyggelse af Forbrydelser indenfor Deres respektive Territorier og Retsbegebeter, have anset det for gavnligt, at Personer, som ere anklagede for eller overbeviste om at have gjort sig skyldige i de nedenfor angivne Forbrydelser og ved Flugt have unddraget sig Retsforfölgning, blive under visse Omstændigheder gjensidigen udleverede, saa have bemeldte

1862. Maiestæter, til i dette Öiemed at afslutte en Konven-
28. Septbr. tion, udnævnt til Deres Befuldmægtigede:

Hans Maiestæt, Kongen af Danmark Herr Torben Bille, Kommandör af Dannebrog og Dannebrogsmand, Allerhöistsammes Kammerherre, samt overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister hos Hendes Britiske Maiestæt;

Og Hendes Maiestæt, Dronningen af det Forenede Kongerige Storbritanien og Irland den meget hæderlige Johan, Jarl Russel, Viscount Amberley af Amberley og Ardsalla, Pair af det Forenede Kongerige, Medlem af Hendes Maiestæts meget hæderlige Geheimeraad, samt Hendes förste Statssekretær for de udenlandske Sager,

hvilke, efter gjensidig Meddelelse af deres respektive Fuldmagter, der befandtes i god og rigtig Form, ere komne overens om fölgende Artikler:

Art. 1. De höie kontraherende Parter forpligte sig til, paa derom i Deres Navn gjennem deres diplomatiske Agenter fremsat Begjæring, at udlevere Personer, som, anklagede for eller overbeviste om at have indenfor den Parts Territorium, der begjærer Udleveringen, begaaet Mord (derunder indbefattet Snigmord, Forældre- og Frændemord, Fostermord og Giftmord) eller derpaa at have gjort Attentat, Falsk (derunder indbefattet Eftergjören af Banksedler, Statspapirer eller Penge) eller svigagtig Fallit, maatte blive antrufne indenfor den anden Parts Territorium, forudsat at saadanne Personer ikke ere den Parts Undersaatter, til hvilken Begjæringen om Udlevering er rettet. Det fastsættes fremdeles, at en Person, der er anklaget for en Forbrydelse, kun kan fordres udleveret, naar der er tilveiebragt et saadant Bevis for Udförelsen af denne, at der efter det Lands Love, hvor den Undvegne eller for en Forbrydelse Anklagede antræffes, heri vilde indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til at paa-

gribe ham og stille ham for Retten, hvis Forbrydelsen var begaaet i det paagjældende Land; samt at Udleveringen af en domfældt Person alene skal finde Sted, naar en bekræftet Gjenpart af Dommen er bleven fremlagt, og hans Identitet er bleven godtgjort. 1862. 28. Septbr.

Som en Fölge heraf skal fra den danske Regjerings Side Udleveringen alene finde Sted, naar det Ministerium, under hvilket Retspleiens Ledelse henhörer, dertil har givet sit Samtykke, og efterat, dersom Personen er sat under Anklage, en Arrestordre eller andet tilsvarende Retsdokument er bleven tilveiebragt, udfærdiget af en Domstol eller anden kompetent Myndighed i det Forenede Kongerige og indeholdende en klar Angivelse af de Handlinger, i hvilke den undvegne Person formenes at have gjort sig skyldig; eller, dersom Personen er domfældt, efterat en bekræftet Gjenpart af Dommen er bleven fremlagt, og hans Identitet er bleven godtgjort.

Fra den Storbritanske Regjerings Side skal Udleveringen alene finde Sted, for en anklaget Persons Vedkommende, mod Tilveiebringelse af et Arrestdekret eller andet tilsvarende Retsdokument, udfærdiget til Paagribelse af den Undvegne af en Domstol eller anden offentlig Myndighed i Danmark, som er berettiget til at anstille Undersögelser om de Handlinger, der lægges den Undvegne til Last, samt af behörigen bekræftede Udsagn eller Forklaringer, afgivne under Eds Tilbud for en saadan Domstol eller en offentlig Myndighed og indsholdende en tydelig Angivelse af disse Handlinger, eller af andet saadant Bevis, som i Overensstemmelse med Englands Love indeholde Hjemmel til at paagribe den Undvegne og stille ham for Retten, dersom Handlingerne vare blevne begaaede i bemeldte Land; eller, for en domfældt Persons Vedkommende, mod Tilveiebringelsen af en bekræftet Gjenpart af Dommen og af Bevis for hans Identitet.

1862. 28. Septbr.

Art. 2. Dersom en Person, anklaget eller domfældt for nogen af de i foregaaende Artikel nævnte Forbrydelser, skulde være undvegen fra en Koloni eller Besiddelse, tilhörende den ene af de höie kontraherende Parter, og blive antruffen i en Koloni eller Besiddelse, tilhörende den anden Part, skal Udleveringen, dog ikkun under de i foregaaende Artikel fastsatte Betingelser, finde Sted paa en af den ene Kolonis Guvernör til den anden Kolonis Guvernör direkte rettet Begjæring. Det skal staa den Guvernör, til hvem Begjæringen er rettet, frit for enten at indrömme Udleveringen eller at henstille Sagen til sin Regjerings Afgjörelse.

Art. 3. Omkostningerne ved en i Overensstemmelse med ovenstaaende Artikler stedfunden Anholdelse og Udlevering skulle bæres og udredes af den Regjering, i hvis Navn Begjæringen er fremsat.

Art. 4. Nærværende Konvention skal træde i Kraft, saasnart den fornödne Sanktion af den lovgivende Magt er tilveiebragt. Hver af de höie kontraherende Parter skal til enhver Tid være berettiget til at opsige den anden Part denne Konvention, der i saadant Tilfælde skal ophöre at være gjældende sex Maaneder fra Opsigelsens Dato.

Art. 5. Nærværende Konvention skal ratificeres, og Ratifikationerne skulle udvexles i London om en Maaned, eller tidligere, hvis ske kan.

Dette til Bekræftelse have de respektive Befuldmægtigede undertegnet nærværende Konvention, og paatrykt samme deres Vaabensegl.

Givet i London den femtende April, Aar efter Christi Byrd Atten Hundrede To og Tresindstyve.

Torben Bille. (L. S.)   Russell. (L. S.)

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, om at **Udlevering af islandske Söpas kun maa finde Sted mod kontant Betaling.** Kjöbenhavn, den 7. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 713.

1862. 7. Oktober.

Med Skrivelse af 23. Avgust sidstl. har Byfoged i Reykjavik Kjöbstad, A. Thorsteinsson, hertil indsendt den hermed tilbagefölgende, af Th. Jonathansen i Havnefjord under 12. i s. M udstedte Primavexel til Last Handelshuset Johnsen & Co. her i Staden, stor 126 Rd., hvilket Belöb skulde udgjöre et Afdrag paa de af ovennævnte Embedsmand i Aaret til 31. Marts 1863 oppebaarne Skibsafgifter.

I Anledning heraf skulde man tjenstligen anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville tilkjendegive Byfoged Thorsteinsson, at ligesom det overhovedet ikke kan tilstedes, at han berigtiger de af ham oppebaarne Skibsafgifter eller andre ham betroede Pengeoppebörsler ved Indsendelse af Vexler eller Anvisninger paa herværende Handelshuse, istedetfor at indbetale Belöbene i Jordebogskassen, saaledes maa det især misbilliges, at han, som det synes, i nærværende Tilfælde har handlet imod Forskrifterne i Loven af 15. April 1854 § 6, ved istedetfor kontant Betaling at modtage en Vexel for Udlevering af islandske Söpas og saaledes dels herved, dels endydérligere ved den i Vexlen betingede 3 Maaneders Sigt i Virkeligheden imod Lovens Forskrift har givet en ikke ubetydelig Henstand med Afgiftens Erlæggelse, og man skulde derfor, næst at bemærke, at Vexlen ikke er endosseret til Minsteriet samt at de Paagjældende have vægret sig ved strax at indfri den med dens fulde paalydende Belöb, tjenstligen anmode Dem om at ville indhændige Byfoged Thorsteinsson Vexlen og paalægge ham uopholdelig at indbetale dens Belöb i Islands Jordebogskasse, hvorhos det bör indskjærpes ham, at han for

1862. 7. Oktober. Fremtiden nöiagtig holder sig ovennævnte Lovbestemmelse efterrettelig.

14. Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Finansministeriet, ang. **Udarbeidelsen af et Lovudkast om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.** Kjöbenhavn, den 14. Oktbr. 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 727.

Af den imellem Justitsministeriet og Indenrigsministeriet i Efteraaret 1860 derom förte Brevvexling vil det være Finansministeriet bekjendt, at det allerede dengang var paatænkt paany, med nogle mindre væsentlige Ændringer, at forelægge Rigsdagen det hermed fölgende for samme i dens 11. Samling af den daværende Justitsminister indbragte Lovudkast om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, men Udkastet blev ikke dengang forelagt Rigsdagen.

Fra det i Aaret 1861 forsamlede Althing indkom imidlertid vedlagte allerunderdanigste Petition, hvori der er andraget paa, at de Embedsmænd i Island, som lönnes af Statskassen, maatte, med Hensyn til Lönningerne, blive stillede fuldkommen lige med tilsvarende Embedsmænd i Danmark, dog saaledes, at Landfysikus ved sin Ansættelse lönnes med 1200 Rd. og for hver 3 Aars Tjeneste erholder et Lönningstillæg indtil hans Gage er stegen til 1600 Rd., og at Domkirkepræsten i Reykjavik af Statskassen aarlig erholder et Lönningstillæg af 300 Rd. foruden den Husleiehjælp, som han nu nyder.

Fremdeles er der til Ministeriet indkommet flere ligeledes medfölgende, af vedkommende overordnede Avtoriteter anbefalede, Andragender fra islandske Embedsmænd om Gageforbedring, i hvilke det navnlig er gjort gjældende, at Forholdene i Island i den senere Tid, især efter Handelens Frigivelse, have udviklet sig

saaledes, at det bliver mere og mere vanskeligt for de fastgagerede Embedsmænd at komme ud af det med de for lang Tid siden under ganske forskjellige Livsforhold i Island fastsatte Lönninger, samt at det store Misforhold, som fortiden finder Sted mellem de danske og islandske Embedsmænds Lön i de samme eller lignende Stillinger, bliver saa meget mere paafaldende, naar henses til, at der fordres de samme Betingelser for at blive Embedsmand i Island som i Danmark, og at Embederne i Island i Reglen ere langt besværligere end de tilsvarende i Kongeriget.

1862. 14. Oktober.

Ministeriet kan ikke andet end finde det nödvendigt, at de vedkommende islandske Embedsmænds nuværende Lönninger forhöies, hvortil der er saameget mere Gruud, som det med Hensyn til flere Embeder i den senere Tid har vist sig ugjörligt at faa dem besatte, hvilket navnlig gjælder om Lægeembederne, hvoraf 3 fortiden ere ubesatte af Mangel paa Supplikanter. Det er derfor ikke blot Hensynet til de paagjældende Embedssmænds Trang til at faa deres Kaar forbedrede paa lignende Maade, som de i Kongeriget ansatte Embedsmænd, men tillige Hensynet til Embedernes Forvaltning, der her kommer i Betragtning.

Et maa vel indrömmes, at Tidspunktet nu er mindre gunstigt til at sætte dette Anliggende i Bevægelse, idet Spörgsmaalet om det finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget endnu ikke har fundet sin Afgjörelse, men uagtet der nu foreligge bestemte Forslag fra den Kommission, som har været nedsat til at tage bemeldte Forhold under Overveielse, vil Sagen dog endnu have saa mange Stadier at gjennemgaa, at det maa anses for utilraadeligt at udsætte den omhandlede Foranstaltning, indtil merbemeldte Forhold kan blive definitivt ordnet.

Efterat Justitsministeriet har taget disse Omstændigheder under Overveielse og desangaaende konfereret med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet,

1862. er man kommen til det Resultat, at denne Sag er af
14. Oktober. en saa paatrængende Natur, at Regjeringen ikke vil kunne undslaa sig for efter Althingets indstændige, gjentagende Andragender at forelægge samme for Rigsdagen, men for at ikke noget herved skal foregribes med Hensyn til den eventuelle senere Ordning af det finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget, har man anset det rettest, at der optages en Bestemmelse om, at den eventuelle Lönningslov ikkun skal gjælde i 3 Aar fra 1. April 1863 at regne.

I Henhold hertil er vedlagte nye Lovudkast om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd blevet udarbeidet, og skal man, næst at henvise til det ældre Lovudkast, hvormed det i det Væsentlige er overensstemmende, her kun tilföie fölgende Bemærkninger:

Som i Justitsministeriets Skrivelse af 9. Oktober 1860 nærmere omhandlet, var det paatænkt at nedsætte den for Amtmændene i Nord- og Östamtet samt Vestamtet paa Island i det tidligere Udkast opförte Gage med 200 Rd., saavel i Henseende til Minimum som Maximum, eller til respektive 1800 Rd. og 2600 Rd., men dette har man nu troet at maatte opgive, navnligen med Hensyn til Althingets Udtalelser angaaende de heromhandlede Embeders Lönning i de fra Althinget i Aaret 1861 indkomne Petitioner.

Da Bestemmelserne i det tidligere Udkasts § 1 om Biskoppens Lönning mere passende synes at have sin Plads i § 4 blandt de under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet henhörende Embedsmænd, er den i saa Henseende fornödne Forandring foretagen. Derimod er der i § 1 optaget en Bestemmelse om Landfogdens Kontorholdsgodtgjörelse, der foreslaas forhöiet til 500 Rd. Ved Lov af 21. Januar 1857 blev samme fastsat til 300 Rd. aarlig, men den nuværende Landfoged har i det blandt Bilagene værende Andragende anholdt om, at dette Belöb maatte blive

forhöiet til 700 Rd., idet han har anslaaet Udgifterne til Kontorholdet for det forenede Land- og Byfogedembede til ca. 950 Rd., og de Byfogedembedet vedrörende Kontorudgifter til ca. 250 Rd. aarlig. Ligesom dette Andragende er bleven anbefalet af Stiftamtmanden over Island, saaledes har ogsaa den nuværende Landfogeds Formand i Embedet, Assessor i den Viborgske Landsoverret Kancelliraad Finsen, paa dertil given Anledning erklæret, at da det er nödvendigt ved det forenede Land- og Byfogedembede at holde 2 faste Kontorbetjente og dog ved Siden heraf i ikke ubetydelig Grad at benytte Extraskrivere, knnne de samlede Kontorudgifter ved begge Embeder ikke anslaas lavere end som i Andragendet anfört, og heraf knnne de Byfogedembedet vedrörende Kontorudgifter ialtfald ikke anslaas til höiere end 300 Rd. à 350 Rd., saa at Kontorudgifterne ved Landfogedembedet ville udgjöre mindst 600 à 650 Rd. aarlig. Da der i denne Beregning imidlertid ikke er taget noget Hensyn til, at der er tilstaaet Landfogden, som saadan, 150 Rd. aarlig i Husleiehjælp, hvilket Belöb dog burde komme i Betragtning i denne Henseende, har man anset Landfogden for skadeslös, naar Kontorholdsgodtgjörelsen ansattes til 500 Rd. aarlig, hvorhos bemærkes, at man har anset det for rigtigere at optage en Bestemmelse herom i nærværende Lov, end at gjöre dette Punkt til Gjenstand for en særlig Lov.

1862.
14. Oktober.

Endvidere er i § 1 optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at Stiftamtmanden og Amtmanden i Nord- og Östamtet tillægges fri Bolig og Embedsjord. Heraf vil det da ogsaa formentlig fölge, at den förstnævnte Embedsmand for Fremtiden bliver fritaget for at forrente og afdrage det Laan, oprindelig stort 4486 Rd. 7 Sk. som i sin Tid blev tilstaaet Stiftamtmandsembedet til Afholdelse af Udgifterne ved en Hovedreparation af Stiftamtmandsboligen (jfr. Anmærkningerne til Finansloven for indeværende Aar ad § 4

1862. A., 4 b.), i hvilken Henseende bemærkes, at ligesom
14. Oktober. Stiftamtmanden og Amtmanden i Nord- og Östamtet tidligere have været fritagne for at udrede de Omkostninger, som ere blevne foranledigede ved Hovedreparationer af de til deres Embeder henlagte Boliger, saaledes vilde Udredelsen af et aarligt Belöb af 269 Rd. 15 Sk., som Afdrag og Rente paa det nævnte Laan udgjör, være en saadan Byrde, at det maa anses utilraadeligt at lade samme vedblive at hvile paa Stiftamtmandsembedet.

Med Hensyn til at Justitiarius i den islandske Landsoverret, ligesom Amtmændene og Assessorerne i Retten bör opnaa den höieste Gage efter 20 Aars Tjeneste, har man i § 2 nedsat Gagen for denne Embedsmand i Henseende til Maximum med 200 Rd. Det sidste Stykke af denne § i det Rigsdagen forelagte Lovudkast er udeladt som ikke henhörende under Loven.

I § 4 er Biskoppens Gage ligeledes nedsat i Henseende til Maximum med 200 Rd., hvorimod der i Henhold til vedlagte, fra Biskoppen modtagne Andragende er opfört en Kontorholdsgodtgjörelse af 400 Rd. aarlig for bemeldte Embede, for hvilket ingen saadan hidtil har været normeret, uagtet Bikoppen over Island nödvendigvis maa have og stedse hidtil har havt et ikke ubetydeligt Kontorhold til Bestridelse af de under dette Embede henlagte Forretninger. Den i Slutningen af § 5 anförte Assistance er bleven foröget med 100 Rd., med Hensyn til at Portnerens Lön siden Gagelovudkastet senest var Rigsdagen forelagt, er bleven forhöiet fra 200 Rd. til 300 Rd.

De almindelige Bestemmelser i Loven af 19. Februar 1861 ere allerede blevne ansete gjældende ogsaa for de i Island ansatte Embedsmænd, forsaavidt de der kunde finde Anvendelse, men naar en særlig islandsk Lönningslov skal udgaa, er det anset rettest

deri tillige at optage de almindelige Bestemmelser af de nævnte Love, som kunne komme til Anvendelse med Hensyn til de islandske Embedsmænd, for at Alt hvad der vedkommer disse Embedsmænds Lönninger kan haves samlet paa et Sted. 1862. 14. Oktober.

Med disse Bemærkninger skulde man tjenstl. udbede sig Finansministeriets Yttringer, om der haves noget at erindre imod, at Udkastet, saaledes ændret, paany forelægges den nu forsamlede Rigsdag, behagel. meddelte. De hermed fölgende Bilag bedes efter Afbenyttelsen remitterede.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **et Andragende fra Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel om Bemyndigelse til at udstede Söpas for og optage Maaling af de Havnefjord anlöbende Skibe.** Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 753. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 609. 24. Oktober.

Da Ministeriet ganske maa billige, hvad Herr Stiftamtmanden har anfört i Deres behagel. Skrivelse af 15. Avgust d. A., betræffende det af Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel indgivne Andragende om at blive bemyndiget til i forekommende Tilfælde at udstede det fornödne islandske Söpas for de Skibe, som uden at være forsynede med samme maatte ankomme til Havnefjord eller Keflavík fra Udlandet, samt at blive forsynet med de fornödne Redskaber for at optage Maaling af de Skibe, som ikke have avtoriseret Maal, skulde man tjenstligen anmode Dem om behageligen at ville give Sysselmanden Besked i Overensstemmelse hermed og i Forbindelse hermed tillige tilkjendegive ham, at han ikke maa tillade, at der af fremmede Skibe, som ankomme direkte fra Udlandet til de nævnte Handelssteder, enten udlosses eller indlades noget, selv om de ere forsynede med de fornödne

1862. islandske Söpas, forinden bemeldte Skibe med deres
24. Oktober. Skibspapirer kunne bevise, at de i Overensstemmelse med Forskriften i Loven af 15. April 1854 § 3 i Forveien have anlöbet en af de der nævte 6 Havne[1]).

24. Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **det Embedsmændene have at iagttage ved Indskud i Livrente- og Forsörgelsesanstalten i Henhold til Pl. 31. Mai 1855.** Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 754. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 607—608.

Finansministeriet har hertil indberettet, at de Andragender, der indsendes til samme fra Embedsmænd i Island, om at maatte gjöre Indskud i Livrente og Forsörgelsesanstalten til eventuel Enkeforsörgelse, undertiden ikke ere i den Tilstand, at det Ansögte strax kan bevilges, samt at Budet i Plakaten af 31. Mai 1855 § 3 iövrigt ikke altid er blevet rigtigt opfattet.

Saavel paa Grund heraf, som fordi Islands Fraliggenhed gjör det önskeligt, at Forretningsgangen — med Hensyn til at den pligtige Enkeforsörgelses Forsinkelse kan have vigtige Fölger for de Paagjældende — er saa fast reguleret, at fortsat og tidsspillende Korrespondance kan undgaas, har Finansministeriet anset det for meget hensigtsmæssigt, at der maatte blive givet alle Paagjældende bestemte Forholdsregler med Hensyn til Opfattelsen af den citerede § 3. I denne Anledning

[1]) I bemeldte Skrivelse havde Stiftamtmanden yttret, at uagtet man ikke kunne nægte, at Bestemmelsen i den citerede Lovs § 3 vilde kunne medföre nogen Gene og Tidsspilde for Vedkommende, saa var dog Afstanden mellem Gullbringu Syssels Havne og Reykjavík Kjöbstad ikke saa stor, at der af Hensyn dertil var Grund til for bemeldte Havnes Vedkommende at gjöre Undtagelse fra Regelen, hvorfor han vilde fraraade Ministeriet at gaa ind paa Sysselmandens Forslag.

har bemeldte Ministerium bemærket, at naar den nysnævnte Bestemmelse forandrer Loven af 5. Januar 1851, ifölge hvilken det ved Attest fra Finansministeriet skal godtgjöres, forinden de paagjældende Embedsmænd kunne ægtevies, at Forsikkringen allerede har fundet Sted, derhen, at det er tilstrækkeligt, at der er sendt Amtmanden Andragende til Finansminiministeriet om at maatte gjöre Indskud i Livrente og Forsörgelsesanstalten, trænger det ikke til nærmere Begrundelse, at Lovbudet kun er opfyldt, naar dette Andragende indsendes i saadan Tilstand, at det overhovedet kan opfyldes, men at hertil fordres ifölge Anstaltens Plan og Bestemmelserne i Plakaten af 31. Mai 1855 §§ 1 og 8 fuldstændig og dokumenteret Oplysning om Embedsmandens og hans tilkommende Hustrus Alder, samt om hans Embedsindtægt saavelsom Lægeattest om, at han ikke er i nogen öieblikkelig livsfarlig Tilstand, thi först naar disse Oplysninger ere tilstede, kan Finansministeriet forskudsvis indbetale den förste Aarspræmie. Ofte vil vel Oplysningen om Embedsindtægten allerede foreligge her, men da en saadan Angivelse dog kan være udebleven eller være bleven forældet, anser Finansministeriet det rigtigst, at det paalægges Vedkommende altid at lade det omhandlede Andragende ledsage af det sædvanlige Enkeforsörgelsesschema tilbörlig udfyldt.

1862. 24. Oktober.

Da Justitsministeriet maa billige det her fremsatte, skulde man, ifölge Finansministeriets Begjæring tjenstligen anmode Herr Stiftamtmanden om, kun at udstede den for Vielsen fornödne Attest, efterat De har modtaget Vedkommendes Andragende om Optagelse i Anstalten (i hvilket Andragende den paatænkte Tid for Vielsen burde opgives saa nöiagtigt, som Omstændighederne tillade), ledsaget af Döbeattesten for Ægtefolkene og Lægeattest efter Plakatens § 8 samt udfyldt Enkeforsörgelsesschema for Embedsmanden, hvis Angivelse om Embedsindtægten, som sædvanlig, bör kon-

1862. trolleres og attesteres af Amtet, og bör det saaledes
24. Oktober. bilagte Andragende derefter af samme med förste Post indsendes hertil, for herigjennem at tilstilles Finansministeriet.

I Forbindelse hermed skulde man til Efterretning og Iagttagelse tilföie, at Finansministeriet har meddelt, at forsaavidt nogen maaatte önske at benytte den i oftnævnte Plakats § 2 Nr. 3 givne Adgang til Fritagelse for at sikkre sædvanlig Overlevelsesrente, kan vel vedkommende Amtmand forelöbig meddele saadan Fritagelse, naar det kun nöie paases, at der skaffes reel Sikkerhed for, at en fast aarlig Pengeindtægt af den lovbefalede Större lse under alle Omstændigheder livsvarigt vil tilfalde Hustruen i mulig Enkestand, men Amtet vil da strax med förste Post have at indsende Vedkommendes Andragende om saadan Fritagelse, ledsagede af fuldstændige Oplysninger og Amtets egen Erklæring, hvorefter da Finansministeriet endelig afgjör Sagen.

24 Oktober. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftövrigheden over Island, ang. **Udlaan af offentlige Stiftelsers Midler.** Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 758. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 606.

I Gjensvar paa den af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed i behagel. Skrivelse af 18. Juni d. A. gjorte Forespörgsel, om De ikke for Fremtiden, ialtfald i enkelte Tilfælde, kunne, naar saadant begjæres, udlaane offentlige Stiftelsers Midler mod Pant i Kjöbstadeiendomme, der ere assurerede hos bekjendte og solide udenlandske Assurancekompagnier, naar Laantageren deponerer Policen for Udlaaneren, samt hver Gang foreviser Kvittering for Præmiens Erlæggelse forud, skulde man tjenstligen meddele, at Ministeriet finder Betænkelighed ved at tillade, at offentlige Stiftelsers Midler anbringes paa den ommeldte Maade.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **et Andragende om Bevilling til fri Proces** m. m. Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 769. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 610—611. 1862. 24. Oktober.

Med behagel. Skrivelse af 18. Juli sidstl. har Herr Stiftamtmanden henstillet til Ministeriets Afgjörelse, om der ifölge et fra den konstituerede Landsoverretsprokurator, J. Guðmundsson, derom indgivet Andragende, kan meddeles 12 Bönder i Árnes Syssel fri Proces til i 1. Instans at sagsöge Sysselmand, Kammerraad Th. Guðmundsen, i Anledning af den af ham opkrævede og tildels udpantede saakaldte konbinerede Skat, hvorhos De har udbedet Dem en Tilkjendegivelse af Ministeriet, om det vil blive nödvendigt at konstituere en af Overrettens Assessorer til som Sættedommer at paakjende den eventuelle Sag i Underinstansen med Hensyn til at samtlige Sysselmænd maaske turde antages at være inhabile hertil paa Grund af deres Interesse i Sagens Udfald.

Foranlediget heraf undlader man ikke til behagel. Efterretning tjenstligen at meddele, at den ansögte Bevilling til fri Proces ikke bör meddeles, og at det formentlig ikke vil blive nödvendigt at konstituere nogen af Overretsassessorerne til som Sættedommer at paakjende den omhandlede Sag, da det ikke kan feile, at dette Hverv vil kunne overdrages en af de ordinære Underdommere, hvis Interesse ikke kommer til at versere under Afgjörelsen af den foreliggende Sag.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Sysselmændenes Pligt til at specificere de af dem indbetalte Intrader.** Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 767. 24. Oktober.

1862.
24. Oktober.

Med Skrivelse af 2. Juni d. A. har Sysselmand J. Thoroddsen som Afdrag paa Intraderne af Barðastrands Syssel for Regnskabsaaret $18^{61}/_{62}$ hertil indsendt en paa Agent Clausen lydende Anvisning, stor 570 Rd., samt ifölge en af Landfogden i Island under 27. Marts d. A. udstedt Kvittering, indbetalt et Belöb af 100 Rd. i Islands Jordebogskasse.

Da det imidlertid hverken ved disse Dokumenters Indsendelse hertil eller, hvad de nævnte 100 Rd. angaar, ved sammes Indbetaling i Jordebogskassen, paa behörig Maade er specificeret, hvilke Intrader enten delvis eller i det Hele tilsigtedes berigtigede ved de ommeldte Belöb, i hvilken Henseende bemærkes, at det selvfölgelig i et saadant Tilfælde som det foreliggende, er aldeles ntilstrækkeligt, at de Afgifter, der skulle berigtiges, blot ere nævnte, naar det ikke tillige er opgivet hvor stort et Belöb af den indbetalte eller anviste Sum skal henföres til hver enkelt af de i Finanslovene og Regnskaberne særligt anförte Indtægtsposter, maa man tjenstl. anmode Herr Stiftamtmanden om behagel. at ville meddele ovennævnte Embedsmand, der nu er forflyttet til Borgarfjords Syssel inden Sönderamtet, en alvorlig Irettesættelse, fordi han ved den brugte Fremgangsmaade har overtraadt den i Indenrigsministeriets Skrivelse af 13. Januar 1854 og Justitsministeriets Skrivelse af 5. Juli f. A. givne Forskrift i den omhandlede Henseende, samt betyde ham, at han, hvis sligt oftere maatte forekomme, ikke vil kunne undgaa at blive anset med en passende Pengemulkt.

24. Oktober.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **et fra Kornlaanet til Snæfellsnes Syssel i Behold værende Parti Rug.** Kjöbenhavn, den 24. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 773. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 609—610.

Ved hertil at indsende Regnskab for det med Jagten Anna, Skibsförer Thurö, i Foraaret 1861 til Snæfellsnes Syssel opsendte Parti Rug, har Herr Amtmanden i behagel. Skrivelse af 21. Juli sidstl. begjært Ministeriets Bestemmelse for, hvorledes der vil være at forholde med de i Behold værende $78^1/_2$ Td. af bemeldte Kvantum Rug. Foranlediget heraf undlader man ikke til behagel. Efterretning og videre Foranstaltning tjenstl. at meddele, at naar de vedkommende Kommuner ikke maatte önske at modtage det resterende Kvantum Rug til Laans paa samme Vilkaar som ere bestemte i Justitsministeriets Skrivelse af 12. September 1861, og der ingen Kornmangel er at befrygte i forestaaende Vinter, vil samme strax være at sælge til Fordel for den islandske Understöttelsesfond, og ville de indkomne Penge saavel for det Solgte som for det Udlaante være at indbetale i Islands Jordebogskasse. 1862. 24. Oktober.

Iövrigt undlader man ikke efter den Anledning, Deres Skrivelse dertil giver, at tilföie, at Kommunerne for Fremtiden ikke kunne vente, at der af Regjeringen vil blive opsendt Korn til Landets Forsyning, i hvilken Henseende henvises til Ministeriets Skrivelse af 29. September 1860.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Reglement for den i Reykjavik oprettede Börneskole** m. m. Kjöbenhavn, den 27. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 793. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 613—626. 27. Oktober.

Efterat man med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagel. Skrivelse af 16. Juli sidstl. har modtaget den af Ministeriet under 22. Mai næstforhen forlangte Betænkning fra Skolekommissionen,

1862. betræffende den af Kommunalbestyrelsen i Reykjavik
27. Oktober. foreslaaede Forkortelse af Skoletiden ved den i bemeldte Kjöbstad nu oprettede Börneskole, har Ministeriet troet at burde tage Kommunalbestyrelsens Forslag i den anförte Henseende tilfölge, og derefter uuder D. D. i Henhold til Fr. af 12. December 1860 udfærdiget vedlagte Reglement for Börneskolen i Rekjavik, tilligemed den ligeledes vedlagte Instrux for Lærerne ved bemeldte Skole.

Ved Fremsendelsen heraf skulde man tjenstl. tilföie, at Miuisteriet ikke har troet at burde gaa ind paa Kommunalbestyrelsens Forslag om af Udkastets § 18 at udelade Bestemmelserne om Andenlæreren, da man antager, at det med Tiden vil blive nödvendigt at ansætte 2 faste Lærere ved Skolen, men at man derimod ikke har noget imod, at der forelöbigt ikkun ansættes én Lærer, der bliver at löune som Förstelærer efter § 18, hvorhos bemærkes, at det er en Selvfölge, at Skolebestyrelsen til enhver Tid kan antage Timelærere efter Skolens Behov imod akkorderet Betaling.

Reglugjörð um barnaskólann í Reykjavík.

I.

Um ætlunarverk skólans, inntöku barnanna í hann, kenuslu þeirra og yfirheyrslu, og um útskript þeirra úr skólanum.

1. gr. Það er ætlunarverk skólans að gjöra úr börnunum ráðvanda og siðferðisgóða menn og veita þeim þá þekking og kunnáttu, að þau geti orðið nýtir borgarar í þjóðfjelaginu.

2. gr. Í barnaskólann má veita viðtöku sjerhverju barni í Reykjavíkurkaupstað, sem orðið er fullra 7 ára að aldri og er þannig undirbúið, sem nákvæmar er ákveðið í áætluninni um, hvað kennt skal í skólanum. Svo má og taka í skólann börn, sem eiga heima annarstaðar

en í kaupstaðnum, með því skilyrði, er nú var getið, 1862.
að svo miklu leyti sem rúm er til þess. 27. Oktober.

3. gr. Sjeu börn þau, er ganga í skólann, fleiri en 50, skal þeim skipt í tvo eður fleiri bekki; svo má og skólastjórnin, eptir uppástungu skólanefndarinnar, leyfa, að bekkjunum sje skipt í minni deildir, og einkum að efsta bekk sje skipt í tvær deildir, aðra handa drengjum og hina handa stúlkum, ef slíkt yrði álitið hentugt fyrir kennsluna.

4. gr. Sá tími, þá er börn almennt eiga að koma í skólann, skal vera 1. dagur októbermánaðar; þó mega börn og koma í skólann um nýár, og má skólanefndin þar að auki leyfa, að tekið sje við þeim á öðrum tímum, þegar einhver sjerstakleg atvik eru fyrir hendi, t. a. m. vegna flutninga eður veikinda.

Þegar einhver óskar, að barn sje tekið í skólann, þá skal rita um það dómkirkjuprestinum, og ákveður hann daginn, þá er inntökuprófið skal haldið, en það skal almennt haldið um leið og árspróﬁn í skólanum.

5. gr. Foreldrar eður fjárhaldsmenn barna í Reykjavík skulu skyldir annaðhvort að láta börn sín ganga í skóla eður á annan hátt sjá fyrir, að þau fái þá kennslu í bóklestri og trúarbrögðum, sem skólanefndin álítur nóga. Nú sýna þeir mótþróa í þessu efni og hafa þó hvað eptir annað verið áminntir og upphvattir, þá skal skólanefndin hafa vald til að leggja á þá fjársektir, eður á annan hátt sjá um, að börnin fái uppfræðing þá, sem þörf er á, en fjársektirnar skulu vera frá 4 sk. til 24 sk. eptir málavöxtum fyrir hvern dag, sem hirðuleysi er sýnt; skulu þær renna inn í skólasjóðinn, og má taka þær fjárnámi.

6. gr. Börnin skulu koma í skólann á ákveðnum tíma, þokkalega og sæmilega búin, og hafa með sjer bækur og annað, sem þau þurfa á að halda í skólanum. Þegar foreldrar eður fjárhaldsmenn ekki hafa efni á að útvega börnunum bækur, spjöld og annað, það er þau þurfa á að halda í skólanum, þá skal kaupa þetta

1862. handa þeim á kostnað skólasjóðsins eptir ákvörðun
27. Oktober. skólanefndarinnar.

7. gr. Börn, er hafa næm útbrot, mega ekki koma í skólann fyrri en þau eru heil orðin; en ef þau koma þangað, þá á skólakennarinn þegar í stað að láta þau fara heim aptur; hann er og skyldur að gefa skólanefndinni þetta til vitundar, en hún á að annaast um, að slík börn verði læknuð.

8. gr. Börn, er hafa haft einhverja næma sýki, mega eigi koma í skólann fyrri en 3 vikum eptir að þau eru heilbrigð orðin og sýkin er hætt í húsi því, sem þau búa í.

9. gr. Nú verður barni eitthvað á, þá skal skólakennarinn leitast við að bæta það með áminningum; en verði slíkar áminningar árangurslausar, skal barninu refsað á þann hátt, sem fyrir er mælt í 21. grein í instrúxinu fyrir kennara skólans. Þeim börnum, sem taka öðrum fram að góðri hegðan og iðni, má kennarinn veita hæfileg verðlaun, þeim til uppörfunar.

10. gr. Á hverjum degi skulu vera 5 kennslutímar í hverjum bekk, þó má skólanefndin með samþykki skólastjórnarinnar stytta kennslutímann, svo hann sje 4 tímar á dag frá því í miðjum nóvembermánuði og þangað til í miðjum janúarmánuði. Frá 1. marzm. til 14. maím. skal kennslan byrja á morgnana einni stundu fyrir dagmál, en frá 1. októberm. til marzmánaðar á dagmálum: að öðru leyti skal kennslutímunum hagað á þann hátt, sem um það verður ákveðið í skólaáætluninni.

11. gr. Eigi skal kennt í skólanum í páskavikunni, og eigi í desembermánuði eptir að lokið er árspróflnu í skólanum; svo skal og vera tveggja daga leyfi á undan prófi þessu, auk þess, sem prófin að öðru leyti hafa í för með sjer, að kennslan verður að hætta um stund. Dómkirkjupresturinn má veita leyfi einn dag í senn eður hálfan dag, þegar sjerstaklegar ástæður eru til þess; en leyfi frá einstökum tímum má hlutaðeigandi

kennari veita; þó ber dómkirkjuprestinum að gæta þess, að þetta sje ekki misbrúkað. 1862. 27. Oktober.

12. gr. Skólaárið skal talið frá 1. degi októberm. til 14. maím. þó skulu foreldrar þeirra barna, sem þegar hafa fengið inntöku í skólann, eiga kost á að fá börnum sínum kennt í skólanum frá 1. ágústm. til 30. septemberm. næst á eptir, ef svo margir foreldrar koma sjer saman um þetta, að börn þau, er nota kennsluna, verði eigi færri en 15, og þeir sækja um það til skólanefndarinnar fyrir lok maímánaðar næst á undan. Fyrir þenna 8 vikna tíma skal ekki greiddur neinn kennslueyrir fram yfir það, sem ákveðið er í 30. grein, nema svo sje, að eitthvert barn á þessum 8 vikum ljúki skólaveru sinni, af því það sje fermt, eður af öðrum ástæðum; því þá skal greiddur kennslueyrir fyrir það barn einnig fyrir þessar 8 vikur, samkvæmt þeirri grein, er nú var getið.

13. gr. þessar menntir skulu kenndar í skólanum:
a. Trúarlærdómur.
b. Íslenzkur bóklestur.
c. Skript.
d. Reikningur; (bæði að reikna á spjaldi og í huganum).
e. Söngur.

þar að auki má, að því leyti sem kringumstæður leyfa, veita tilsögn í þessum greinum: í íslenzkri málfræði og rjettritun, í því að lesa skript, í föðurlandssögu og landafræði, einnig í dönsku og í fimleik. það skal leyft að börnum, sem skortir gáfur til að nema, ekki sje kennt annað en trúarlærdómurinn og að lesa og skrifa, eptir nákvæmari ákvörðun skolanefndarinnar.

14. gr. Á ári hverju skulu haldin tvö opinber próf, annað í lok skólaársins, en hitt í vikunni fyrir jól; skal skólanefndin hlutast til um, að próf þessi sjeu haldin, og skólastjórnin hafa eptirlit með þeim.

Eptir því, hvernig börnunum gengur í prófum þessum ákveður skólanefndin með ráði kennaranna um flutning þeirra úr einum bekk upp í annan, og hvar

1862. þau skuli eiga sæti í bekknum; um þessa niðurskipnn
27. Oktober. ber að senda skólastjórninni lista ásamt með ársskýrslunni um ástand skólans (26. gr.)

15. gr. Skólakennslan hættir, þegar börn eru tekin til fermingar eður á annan tilsvarandi hátt bundinn endi á trúarbragðauppfræðing þeirra, ef þau hafa aðra trúarjátning. Þó skulu börnin útskrifuð úr skólanum við hið opinbera skólapróf í desembermánuði, ef þau í því prófi reynast hæf til þess, að farið sje að búa þau undir ferming, og aldur þeirra ekki er því til fyrirstöðu. Skólanefndin á að gefa skriflegt skýrteini um, hvernig próf þetta hafi gengið og um iðni og hegðan hvers barns yfirhöfnð, meðan það var í skólanum.

II.

Um hvernig kennarar skulu skipaðir, og um skyldur þeirra og rjettindi.

16. gr. Kennarar við skólann skulu skipaðir af skólastjórninni eptir uppástungu skólanefndarinnar. Kennarar geta þeir einir orðið, sem eru orðnir tvítugir að aldri og geta orðið prestar á Íslandi, eður eru útskrifaðir úr menntunarstofnun handa skólakennurum (*Skolelærerseminarium*).

17. gr. Kennslan á að fara fram eptir áætlun, sem yfirkennarinn við skólann og dómkirkjupresturinn eiga að búa til fyrir hvert skólaár, eptir að áætlun þessi hefir verið borin undir skólanefndina og samþykkt af skólastjórninni.

18. gr. Yfirkennarinn á að fá í laun að minnsta kosti 500 ríkisdali á ári, og auk þess hafa húsnæði í skólahúsinu og eldivið handa sjálfum sjer og skólanum, eður, fái hann ekki húsnæði, 60 rdl. í húsaleigustyrk á ári; undirkennarinn á að fá að minnsta kosti 250 rdl. í laun á ári auk húsnæðis og eldiviðar, eður að öðrum kosti 60 ríkisdali í húsaleigustyrk.

19. gr. Hvort veitt skuli nokkur eptirlaun nýtum kennara, er hann fer frá embætti sökum elli eður lasleika, eða hvort veitt skuli nokkurt árgjald ekkju

kennara, sem hefir staðið vel í stöðu sinni, þangað til hann fór frá, það skal samkvæmt tilskipun 27. nóv. 1846 24. gr. komið undir úrskurði bæjarstjórnarinnar eptir meðmælingum skólanefndarinnar í hvert skipti; en nemi slíkt gjald meiru en 20 rdl. á ári, þarf samþykki amtmanns eður hlutaðeigandi stjornarráðs. 1862. 27. Oktober.

III.

Um umsjón skólans og stjórn á fjárhagsmálefnum hans.

20 gr. Hin eiginlega stjórn skólans skal falin á hendur nefnd manna; í henni skulu vera: dómkirkjupresturinn í Reykjavík, og skal hann vera forseti nefndarinnar, bæjarfógetinn í Reykjavik og 2 skólaforstöðumenn; skulu þeir 2 síðast töldu nefndarmenn skipaðir af bæjarfulltrúunum samkvæmt reglujörð 27. nóvemberm. 1846, 18. gr. og eru skyldir að hafa á hendi starfa þenna í 3 ár.

21. gr. Dómkirkjupresturinn kveður nefndarmenn til funda, og skal að minnsta kosti haldinn einn fundur í hverjum mánuði. Hann ritar í gjörðabók og brjefadagbók nefndarinnar og aðrar embættisbækur hennar; svo semur hann og brjef og álitsskjöl fyrir nefndina.

22. gr. Skólanefndin á að hafa gætur á því, að farið sje eptir öllu því, sem boðið er í reglugjörð þessari og skólaáætluninni, eða skólastjórnin skipar fyrir um reglu og aga í skólanum, og að út rýmt verði, svo sem framast er auðið, öllu, sem er til tálmunar velferð skólans.

23. gr. Undir eins og búið er að skipa nefndina, á hún að semja frumvarp til áætlunar um fyrirkomulag og störf skólans yfir höfnð, samkvæmt ákvörðunum þeim, sem settar eru í þessari reglugjörð; í þeirri áætlnn á og að vera reikningur um tekjur og gjöld skólans. Nefndin á síðan að senda skólastjórninni áætlun þessa, og skýra um leið frá þeim atvikum og ástæðum, sem hún er byggð á; en skólastjórnin á að fá um hana álit bæjarstjórnarinnar, og þar á eptir að

1862. senda hana með álitsskjali sínu kirkju- og kennslu-
27. Oktober. stjórninni, til þess hún verði endurskoðuð og staðfest. Á sama hátt skal að farið, þá er síðar kynni þykja þörf á að breyta einhverju í skólaáætluninni, eptir að búið er að samþykkja hana.

24. gr. Nefndin á þar að auki samkvæmt reglugjörð 27. nóvemberm. 1846, 19. gr., á ári hverju fyrir lok nóvembermánaðar að senda bæjarstjórninni áætlun um þau gjöld, sem skólinn að líkindum þarf að greiða hið komanda ár, og um þau efni, sem fyrir hendi eru til gjalda þessara, án þess nokkru sje jafnað niður á gjaldþegna. Svo á hún og innan 14 daga eptir lok hvers skólaárs að gjöra reikning um tekjur og gjöld skólans hið liðna ár. Reikning þenna á gjaldkeri skólans að semja; en hann skal kosinn til 3 ára og vera einn af nefndarmönnunum, og kjósa þeir hann sjálfir. Gjaldkerinn á þar að auki að heimta inn kennslueyri, og borga út gjöld skólans; og ber þess vegna að ávísa honum úr bæjarsjóðnum í byrjun hvers hálfmissiris fjórðungi af skólatillögum þeim, sem jafnað hefir verið á bæjarbúa. Þegar skólareikningurinn er búinn að liggja almenningi til sýnis í þinghúsi bæjarins þann tíma, sem boðið er í 21. og 25. gr. í reglugjörð þeirri, sem að ofan er nefnd, þá skal sá maður endurskoða hann, sem kosinn hefir verið til að endurskoða bæjarsjóðsreikninginn, en skólastjórnin leggja á hann úrskurð sinn; síðan skal bæjarfógetinn auglýsa ágrip af reikningi þessum, um leið og hann auglýsir ágripið af bæjarsjóðsreikningnum.

25. gr. Fyrir miðjan septembermánuð á ári hverju á dómkirkjupresturinn að leggja fram í skólanefndinni lista yfir þau börn í kaupstaðnum, sem á því ári hafa fyllt 7. aldursár, og skal í þeim lista skýrt frá, hvort þegar sje búið að taka þau inn í skólann, eður að eins hafi verið boðað, að þau ætli að koma í skólann. En sje þetta eigi svo, á nefndin að leitast við að komast að raun um, hvort barnið utan skóla fái þá uppfræðing,

sem fyrirskipnð er í reglugjörð þessari, og, ef þörf er á, gjöra þær ráðstafanir, sem nanðsynlegar eru, samkvæmt því, sem fyrir er mælt í 5. grein í reglugjörð þessari. 1862. 27. Oktober.

26. gr. Við lok hvers skólaárs skal skólanefndin senda skólastjórninni skýrslu nm ástand skólans yfirhöfuð.

27. gr. Í skólastjórninni skulu vern amtmaðurinn yfir suðurumdæminu og biskupinn yfir Íslandi.

28. gr. Undir skólastjórnina heyrir yfirumsjónin yfir skólannm. Hún á þar að auki að sjá um, að skólareikningurinn sje gjörður í tækan tíma, og að allir, sem einhverja sýslun hafa á hendi við skólann, leysi af hendi starfa sinn forsvaranlega, og að nákvæmlega sje farið eptir því, sem ákveðið er í þessari reglugjörð. Skólastjórnin skal eiga fund með sjer einu sinni á hverjn hálfmissiri, ef ekki er nauðsyn á fleiri fundum, og ræða þar og gjöra út um öll málefni, er snerta skólann.

29. gr. Fimmta hvert ár skal skólastjórnin senda kirkju- og kennslnstjórninni skýrsln nm ástand skólans og athafnir síðast liðin fimm ára tíma.

30. gr. Upphæð kennslneyrisins skal ákveðin í skólaáætluninni. Þó skal hann eigi fara fram úr 6 ríkisdölum um árið og 80 skildingum nm einstaka mánuði fyrir börn, sem eiga heima í Reykjavík, og 12 ríkisdölum allt skólaárið og 1 rdl. 64 skild. nm einstaka mánnði fyrir þau bör, sem ekki eiga heima þar í bænnm, Borgunin skal greidd fyrirfram fyrir hvert hálfmissiri; þegar búið er að greiða borgnnina verðnr henni aldrei aptur skilað. Nú eru í skólannm á sama tíma systkini, skulu þá aðeins borgaðir 2/3 af ákveðnum kennslueyri fyrir hið annað og 1/3 fyrir hið þriðja; en sjeu þau fleiri en 3, skal ekkert borgað fyrir þau, sem framyfir eru. Eigi skal heldur greitt neitt kennslukaup fyrir þau börn, er styrks njóta úr fátækrasjóði, eður þiggi foreldrar þeirra eðnr þeir, sem eiga fyrir þeim að sjá, slíkan styrk, eður sjeu þeir sökum fátæktar undanþegnir

1862. bæjargjöldum þeim, sem jafnað er niður eptir efnum og
27. Oktober. og ástæðum. Hinir efnaminnstu af tómthúsmönnum, sem eiga fyrir börnum að sjá, en ekki er svo ástatt fyrir, sem nú var sagt, mega láta af hendi eldivið handa skólanum og kennurunum, svo sem þörf er á, í staðinn fyrir að greiða kennslukaup, eptir niðurjöfnun, sem skólanefndin gjörir og skólastjórnin leggur á samþykki sitt.

31. gr. Skólanefndin á að hafa gætur á, að í skólabekkjunum sje að minnsta kosti 90 teningsfeta rúm handa hverju af börnum þeim, sem eru í skólanum í einu, að þar sjeu áhöld þau, sem nauðsyn er á, og að þar sjeu lopthreinsunargluggar (Ventiler). Svo á og að til búa bústað handa yfirkennaranum í skólahúsinu, og á skólanefndin að öðru leyti að hafa eptirlit með, að húsinu og húsgögnum öllum sje ávallt við haldið í tilhlýðilegu ástandi.

32. gr. Tekjur skólans eru þær, er nú skal greina:

a. Kennslueyrir. (30. gr.)
b. Sektir fyrir brot móti því, sem ákveðið er í reglugjörð þessari.
c. Gjafir.
d. Fje, er menn ánafna eptir sinn dag.
e. Árlegt tillag úr bæjarsjóði eptir reglugjörð 27. nóvemberm. 1846, 19. gr., smbr. opið brjef 26. septemberm. 1860, 3. gr.

IV.

Um handvinnuskólann.

33. gr. Skólanefndin á að leitast við að koma því á, að stofnaður verði handvinnuskóli handa stúlkum, einkum þeim, sem eru í efsta bekk barnaskólans, þar sem þeim sje kennt að spinna og undirbúa ullina undir að hún sje spunnin, svo og að prjóna, vefa og sauma.

34. gr. Að fengnum uppástungum skólanefndarinnar og áliti bæjarstjórnarinnar, skal skólastjórnin

skipa fyrir um fyrirkomnlag kennslunnar í skóla þessnm, þegar hann kemst á, svo og eptir hverjnm reglum börn skuli fara í skolann m. m. 1862. 27. Oktober.

Stjórn kirkju- og kennslnmálanna, 27. dag októberm. 1862.

D. G. Monrad.

Instrúx fyrir kennarana við barnaskólann i Reykjavik.

1. gr. Kennarar skólans eiga ekki að eins vandlega að gæta alls þess, sem er skylda þeirra eptir skólareglugjörðinni og áætlnninni, heldur og að öðru leyti í kristilegu líferni ganga á undan hinum nngu með góðu eptirdæmi, og ávinna sjer þá virðing, sem er hið eina, er getur veitt kenslunni fnll áhrif og fullt afl.

2. gr. Sjer í lagi er það skylda yfirkennarans að hafa á hendi hina daglegu umsjón yfir börnunnm í skólanum, að sjá um, að farið sje eptir þeim reglum, sem settar hafa verið nm kennsluna, og að aðstoða skólanefndina í öllu því, er getur miðað til að efla hag skólans.

3. gr. Kennararnir eiga í viðskiptum sínnm við börnin að sameina mildi og alvörngefni, haga sjer eptir gáfnalagi og skapferli barnanna, og leitast við að ávinna sjer hylli þeirra.

4 gr. það er ætlandi hverjum vel siðuðum manni að unna þrifnaði og leggja stund á hann; slíkt er og áríðandi vegna heilsunnar. Kennarar skólans eiga því vandlega að hafa gát á, að börnin sjeu þrifaleg. Verði sú raun á, að foreldrar, fjárhaldsmenn eður húsbændur sjeu um það sakandi, að börnin sjeu ósæmilega á sig komin, á kennarinn að reyna að fá þau til að hirða betur um börn sín eður hjú; en verði slíkar áminningar árangurslausar, skal hann kunngjöra það skólanefndinni, svo hún geti ákveðið, hvað gjöra skuli.

5. gr. það er og áríðandi, að börnin sjeu vanin

1862. við reglusemi, og á því kennarinn að hafa gætur á,
27. Oktober. að spjöld, bækur, ritföng og annað þess konar sje lagt reglulega á tiltekna staði í skólanum, og að því sje haldið þokkalegu.

6. gr. Enn fremur ber að halda bekknum hreinum og þrifalegum, sópa gólf að minnsta kosti tvisvar í viku, og ljúka upp gluggum á hverjum degi þegar kennslutímunum er lokið; skal yfirkennarinn hafa gætur á þessu.

7. gr. Kennarinn á að láta sjer vera jafn umhugað um og leggja sömu ástundun á uppfræðing og uppeldi allra barnanna, og leitast þess vegna við, með því að vanda kennslu sína og við hafa kristilegan aga, að gjöra úr hinum ungu menntaða, siðláta og guðhrædda limi safnaðarins og borgaralegs fjelags.

8. gr. Við kennsluna á kennarinn að leggja stund á að vekja og við halda löngun barnanna til að nema það, sem kennt er í skólanum, og á hann því að gjöra sjer far um, að tilsögnin verði skemmtileg, til þess að börnin sjeu eptirtektasöm og vel liggi á þeim; hann á og vandlega að taka eptir, hvort þau hafi skilið það, sem hefir verið yfir farið eður lesið með þeim.

9. gr. Kennarinn á einkum með munnlegri tilsögn, með því að sýna börnunum ýmsa hluti, sem vel eiga við, og uppdrætti, með skiljanlegri og auðveldri útlistun, frásögn og viðræðum að æfa og efla sálargáfur hinna yngri barnanna, en eigi láta þau þreyta sig á því að fást sjálf við kennslubækur eður lestrarbækur; svo á hann og eigi heldur að láta eldri börnin læra utanbókar í kennslubókunum það, sem eigi hefir verið áður yfir farið með þeim; því með því ávinna börnin ekki annað en að verða leikin í að þylja hugsunarlaust upp það, sem þau hafa lært, án þess þau hafi neitt gagn af því. Það á að vera stöðug viðleitni kennarans að leiðbeina börnunum á þann hátt, að þau fái ljósan skilning á kennslunni í skólanum, og að þau með lífi og fjöri innræti sjer hana.

10. gr. Um einstök atriði kennslunnar, þá skal nákvæmlega farið eptir lestrartöflu þeirri, sem hlutaðeigandi yfirboðarar hafa sett, og ber þess að gæta, þegar slík tafla er til búin, að breytt sje til um kennslugreinirnar, svo að börnin eigi þurfi að fást við sömu lærdómsgrein lengur en eina stund í senn 1862. 27. Oktober

11. gr. Á degi hverjum skal kennslan byrja og enda með stuttri guðrækilegri bæn eður söng, sem börnin skilja; skulu bæði kennararnir og börnin standa, meðan þetta fer fram. Komi eitthvert barnanna of seint, skal það standa við dyrnar, þangað til morgunbæninni er lokið, til þess að trufla ekki bænahaldið.

12. gr. Við trúarbragðakennsluna á kennarinn einkum að gjöra sjer far um, að tilsögnin fari fram með þeirri alvörugefni og sje svo anðveld, sem samboðið er efninu sjálfu og sálaratgjörfi barnanna. það er eigi nóg að gjöra hin helgu sannindi ljós fyrir skynseminni til umhugsunar, heldur á og að innræta þau hjörtum barnanna til eptirbreytni.

13. gr. Kennarinn á, að svo miklu leyti, sem í hans valdi stendur, að stuðla til þess, að hin eldri börnin sæki kirkju og taki þátt í guðsþjónustugjörðinni með söfnuðinum. þegar foreldrar, fjárhaldsmenn eður húsbændur eru hirðulausir í þessu efni, á hann því að áminna þá, og einnig jafnaðarlega hvetja börnin til að fara með sjer í kirkju, leiðbeina þeim til að skilja rjett og færa sjer í nyt guðsorð og hinar helgu athafnir, og láta þau iðuglega temja sjer sálmasöng.

14. gr. Lestrartafla sú, sem hefir verið samþykkt samkvæmt skólareglugjörðinni (19. gr.), skal upp fest í bekknum í skólanum öllum til sýnis.

15. gr. Yfirkennarinn á að fá hjá skólanefndinni lista yfir öll þau börn í bænum, sem skyld eru að fara í skólann, og eiga síðan hlutaðeigandi kennarar að innskrifa börn þau, er skólann sækja, í þann bekk í skólanum, sem þau eiga að vera í.

16. gr. En í hverjum bekk skal haldin dagbók,

1862. er löguð sje eptir formi því, er skólastjórnin ákveður;
27. Oktober. í þá bók skal rita nöfn barnanna, aldur þeirra, hvort þau koma daglega í skólann eður ekki, iðni þeirra og framfarir m m. Í þessa bók skal og rita skýrslu um, þegar einhver dagur eður stund fellur úr, sem ekki er kennt í skólanum, og hverjar ástæður eru til þess; skal hún ávallt vera í skólanum, og hvenær sem þess er óskað, vera til sýnis þeim, sem eru í skólastjórninni, eður öðrum yfirboðurum, þá er þeir koma í skólann.

17. gr. Það er skylda sjerhvers af kennurum skólans að hafa gætur á því, að börnin ekki vanræki skólann eður kirkjuferðir. Geti hann eigi sjálfur ráðið bót á viðvarandi hirðuleysi í þessu efni, á hann að bera sig upp um það við dómkirkjuprestinn.

Nú ber það opt við, að barn kemur of seint í skólann, og er því sjálfu um það að kenna, skal þá kennarinn hegna því með því að flytja það niður í bekknum, eður með því að synja því um þau leyfi, eður þær skemtanir, sem veitt er hinum börnunum og því um líkt. Verði enginn árangur af þessu, eður verði sú raun á, að foreldrum, fjárhaldsmönnum eður húsbændum sje um það að kenna, þá skal skólanefndinni skýrt frá, hernig ástatt er, til þess hún ákveði hvað gjöra skuli.

18. gr. Í fimm mínútur af hverri klukkustund, sem börnin eru í skólanum á degi hverjum, skulu þau eiga tómstund sjer til hvíldar og hressingar fyrir utan bekkinn undir tilsjón kennara. Tómstundum þessum skal skipt niður eptir ákvörðun skólanefndarinnar, sem einnig skipar fyrir um umsjónina.

19. gr. Kennararnir eiga að gæta þess, að farið sje eptir því, sem fyrir er mælt í 7. og 8. grein í skólareglugjörðinni um þau börn, sem hafa næm útbrot eða einhverja næma sýki. Slík börn á því hlutaðeigandi kennari þegar í stað að láta fara úr skólanum heim til sín, og kunngjöra foreldrum, fjárhaldsmönnum

eður húsbændum orsökina til þess; svo og á að gefa skólanefndinni þetta til vitundar. 1862. 27. Oktober.

20. gr. þegar kennararnir beita skólaaga þeim, sem þeir eiga vald á að við hafa, ber þeim vandlega að varast hlutdrægni og reiði og þar af leiðandi bráðræðisverk. Einkum ber þeim að fara gætilega að, er þeir veita börnum verðlaun eður refsa þeim, og þannig leitast við að sporna móti því, að þau verði hjegómleg fyrir verðlaun, sem þeim eru veitt um skör fram, eður þverúðarfull eður huglaus fyrir óviðurkvæmilega hegning.

21. gr. Kennaranum skal gefið á vald að veita þeim börnum hæfileg verðlaun, sem taka öðrum fram að iðni og siðgæði. þegar hegna skal barni, ber honum að varast sjerhverja þá meðferð, sem særir hina eðlilegu sómatilfinning barnsins, og þannig tálmar þeirri betrun, sem til er ætlazt að leiði af hegningunni, svo á hann og að varast slíka meðferð, er geti meitt líkama barnsins eður spillt heilsu þess. Hann má því aldrei leyfa sjer að við hafa ókvæðisorð og háðugleg nöfn, eða gefa börnunum utanundir, hrinda þeim og slá til þeirra með hendinni. þyki líkamleg refsing nauðsynleg eptir ítrekaðar áminningar og mildari hegning, þá má kennarinn við hafa lítinn og mjóan spanskreyr til að refsa með. Verði sú raun á, að slík refsing sje ónóg, skal kennarinn tilkynna skólanefndinni, hvernig brotinu sje varið, til þess hann geti fengið ákvörðun hennar um, hvernig að skuli farið.

22. gr. Kennarinn á ætíð að ástunda að lifa í góðu samlyndi við foreldra barna þeirra, sem honum er trúað fyrir, eður við þá, sem ganga börnunum í foreldra stað. þegar færi gefst, á hann að skýra frá iðni og framförum barna þeirra, og hvernig þau hegði sjer í skólanum; þar að auki á hann eptir megni að leggja þeim góð ráð um uppeldi barnanna, og sjálfur nota það, sem hann fær að vita um hagi þeirra þar sem þau eiga

1862. heima, þeim til góðs við kennslu og menntun þeirra í
27. Oktober. skólanum.

23. gr. Kennarinn á að sýna tilhlýðilega virðing yfirboðurum sínum, sem eiga að hafa eptirlit með embættisfærslu hans, hegða sjer dyggilega eptir boðum þeirra, og fúslega aðstoða þá í þeim störfum, sem snerta hagi skólans. Þykist hann hafa ástæðu til að bera fram umkvörtun yfir einhverjum, eða bæn um eitthvað, er snertir sjálfan hann eður embætti hans, þá á hann að fara með þetta til skólanefndarinnar, sem er skyld að bera málið undir úrlausn skólastjórnarinnar, ef þess annaðhvort er æskt, eður það þykir nauðsynlegt.

Stjórn kirkju- og kennslumálanna, 27. dag októberm. 1862.

D. G. Monrad.

27. Oktober. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Understöttelse til Udgivelse af et theologisk Skrift.** Kjöbenhavn, den 27. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 802. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 613.

I Anledning af det med Deres Höjærværdigheds Erklæring af 14. Avgust d. A. hertil indkomne Andragende fra Professor Pjetursson og Docent Melsteð i Reykjavik, om en Understöttelse til Udgivelsen af den tredie Levering af det af dem paabegyndte Skrift: »Forklaring over udvalgte Partier af det ny Testamente«, har Ministeriet tilstaaet Andragerne et Belöb af 100 Rd., idet man forudsatte, at denne Levering ikke vil blive af större Omfang end den förste Levering.

Hvilket herved tjenstligen meddeles til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende med Tilföiende, at Landfogden i Island under D. D. er tillagt fornöden Ordre til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Anvendeligheden af Anordn. af 2. Februar 1849.** Kjöbenhavn, den 27. Oktober 1862. — (Findes ikke i Kopiebogen for 1862.) Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 611—612. 1862. 27. Oktober.

I et direkte hertil indkommet Andragende har konstitueret Adjunkt ved Reykjavik lærde Skole, Jón Þorkelsson, forespurgt, om Anordningen af 2. Februar 1849 angaaende Pröver, som give Adgang til de overordnede Lærerposter ved de lærde Skoler, kan anses at gjælde for Island, samt om han i Tilfælde af fremtidig Vakance i Rektoratet eller Overlærerposten ved ovennævnte Skole kan gjöre sig Haab om, ved Besættelsen af bemeldte Embeder, navnlig af det förstnævnte, som filologisk Kandidat med bedste Karakter, at blive foretrukken for ældre Lærere, der enten ere theologiske Kandidater eller ingen Embedsexamen have absolveret.

I Anledning heraf skulde man tjenstligen anmode Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om behageligen at ville tilkjendegive Andrageren, at selv om han var i Besiddelse af de Forrettigheder, som Anordningen af 2. Februar 1849 tillægger filologiske Kandidater, hvad han dog ikke er, da han ikke har underkastet sig den i Anordningens § 13, jfr. § 15, foreskrevne praktiske Pröve, kan han dog ikke i den omspurgte Henseende paaberaabe sig bemeldte Anordnings Bestemmelser, da disse ikke ubetinget finde Anvendelse paa Island.

Justitsministeriets Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **Eftergivelse af Straf for Overtrædelse af den islandske Handelslovgivning.** Kjöbenhavn, den 29. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 804. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 628—629. 29. Oktober.

1862. Ved i Afskrift at fremsende en Nota fra den her-
29. Oktober. værende kgl. spanske Ministerresident ang. en Föreren af det spanske Skib »Tres Hermanos«, Kaptain Talleria, paa Island afkrævet Mulkt, samt af en Beretning fra den kongel. Konsul i Liverpool, hvori denne meddeler det mellem ham og Skipperen Passerede, har Udenrigsministeriet i behagel. Skrivelse af 14. dennes anmodet Justitsministeriet om at tilveiebringe saadanne Oplysninger om det foreliggende Spörgsmaal, der kunne sætte velbemeldte Ministerium istand til paa en fyldestgjörende Maade at besvare den fremkomne Reklamation.

Da Ministeriet allerede er i Besiddelse af fuldstændige Oplysninger angaaende den omhandlede Sag i Anledning af en fra Faktor Wulff i Reykjavik indkommen Ansögning om Eftergivelse af den nævnte Mulkt, tillader man sig at fremsende de herhenhörende Akter til Udenrigsministeriets behagel. Afbenyttelse, hvorhos man, næst endvidere at vedlægge en Gjenpart af den af Justitsministeriet i Sagen afgivne Resolution, ikke skal undlade tjenstl. at bemærke, at det af Akterne er udenfor enhver Tvivl, at det maa bero paa en Misforstaaelse, naar det i den kgl. spanske Ministerresidents Nota anföres, at Kaptain Talleria er afkrævet en Mulkt paa 100 Rd., fordi han ikke var i Besiddelse af de fornödne Skibspapirer, uden at man dog kunde angive, hvilket Dokument han manglede, thi Mulkten blev ham afkrævet, fordi han ikke har efterkommet Forskriften i Loven af 15. April 1854 § 2 om först at anlöbe en af de dernævnte 6 Havne.

Sagen forholder sig nemlig saaledes, at da Kaptain Talleria var ankommen til Keflavík Handelssted i Gullbringu Syssel direkte fra Liverpool, uden at være forsynet med islandsk Söpas, henvendte Faktor Wulff sig paa hans Vegne til Byfogden i Reykjavik for at erhverve et saadant, men da Byfogden nægtede at udlevere Söpasset, medmindre Skibet i Overens-

stemmelse med foranförte Lovbestemmelse först anlöb 1862.
Reykjavik, og Skipperen paa sin Side nægtede at efterkomme denne Bestemmelse, uuder Foregivende af, at han alene var befragtet af Grosserer Knudtzon i Kjöbenhavn til Keflavík, henvendte bemeldte Wulff sig i et Andragende til Stiftamtmanden om, at Byfogden maatte bemyndiges til at udlevere Söpasset uden at Skibet anlöb Reykjavik, da Befragterne saavelsom Skipperen i modsat Tilfælde vilde paadrages et ikke ubetydeligt Tab. Stiftamtmanden afgav derefter den Resolution, at det vel ikke stod i hans Magt at dispensere fra Lovens Forskrifter i den omhandlede Henseende, men at han imidlertid, efter de oplyste Omstændigheder, ikke havde noget imod at Ladningen blev udlosset paa Skibets Bestemmelsessted, naar Wulff foruden at betale den befalede Læsteafgift og underkaste sig den Pligt at erlægge den eventuelle Mulkt, som Ministeriet maatte bestemme, indgav gjennem vedkommende Övrigheder et Andragende om Sagen til Ministeriet med Oplysning om de konkrete Omstændigheder og Bevis for at den befalede Læsteafgift var bleven erlagt. Et saadant Andragende blev derefter indgivet, og da det efter Alt hvad der er fremkommet i Sagen, synes at fremgaa, at den paagjældende Skibsförer har været uvidende om den ham i Medför af den omhandlede Lovbestemmelse paahvilende Pligt om först at anlöbe Reykjavik eller en af de andre i Loven nævnte Havne, har Ministeriet efter Omstændighederne for denne Gang tilladt at Mulkten bortfalder.

29. Oktober.

Ved herom at meddele velbemeldte Ministerium Underretning, skulde man lige tjenstl. tillade sig at henstille, om der ikke turde være Anledning til at indskjærpe Konsulerne i Bilbao, hvorfra det omhandlede Skib var udredet, saavelsom Konsulerne i Liverpool, at de bör gjöre vedkommende Skibsförere opmærksomme paa den oftnævnte Lovbestemmelse og Fölgerne af ikke at efterkomme samme.

1862. De fremsendte Bilag bedes efter Afbenyttelsen
29. Oktober. remitterede.

29. Oktober. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Finansministeriet, ang. **Refusion af den almindelige Skolefonds Tilgodehavende i Anledning af den i Aarene 1844—1848 opförte ny Skolebygning i Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 29. Oktober 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 806. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands 1. S. 627.

Efterat man i Henhold til Finansministeriets Yttringer i behagel. Skrivelse af 13. December f. A. havde anmodet den ved allerhöieste Kommissorium af 20. September næstforhen nedsatte Kommission til at tage Islands finansielle Stilling under Overveielse, om at meddele sin Betænkning angaaende det paa den almindelige Skolefonds Vegne fremsatte Krav paa Refusion af dens Tilgodehavende hos det islandske Undervisningsvæsen for forskjellige i Aarene 1844—1848 gjorte Udlæg i Anledning af Opförelsen af en ny Skolebygning i Reykjavik, har Ministeriet fra bemeldte Kommission modtaget den i Gjenpart vedlagte Betænkning, hvor der er fremsat den Anskuelse, at da den islandske lærde Skole ingen særskilte Resourcer har, men faar sin Underholdning af Statskassen, vil Refusion af de ommeldte Udlæg ikke kunne afholdes af Skolens Midler, samt at der ikke skjönnes at være tilstrækkelig Grund til at lade Belöbet repartere paa Island.

Idet Ministeriet nu maa tiltræde den af Kommissionen saaledes yttrede Anskuelse, der stemmer overens med hvad man har tilladt sig at udtale i Skrivelse til Finansministeriet af 18. November f. A., vil der, som sammesteds bemærket, kun staa den Udvei tilbage, at andrage paa den fornödne Bevilling hos Rigsdagen til

Belöbets Refusion af Statskassen. Men uagtet Ministeriet fremdeles maa være af den Formening, at Skolefonden har et retfærdigt Krav paa at erholde Fordringen betalt, tror man dog ikke at burde tilbageholde den Yttring, at det efter Sagens hele Beskaffenhed turde anses for tvivlsomt, om det vilde före til noget praktisk Resultat at slaa ind paa denne Vei. 1862. 29. Oktober.

Imidlertid har man ikke villet undlade forinden endelig Beslutning tages, tjenstl. at udbede sig Finansministeriets nærmere Yttringer over Sagen behagel. meddelte.

De med velbemeldte Ministeriums behagel. Skrivelse modtagne Bilag remitteres, men önskes tilbagesendte efter Afbenyttelsen.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene i Island, ang. **Refusion af Omkostningerne ved de i Island udförte Jordtaxationer.** Kjöbenhavn, den 19. November 1862. — Isl. Kopieb. 1862 Nr. 837. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 630—637. 19. Novbr.

Som det vil være Herr (Tit.) bekjendt, har det i Aaret 1861 forsamlede Althing indgivet en allerunderdanigst Petition om, at Plakat af 1. April s. A. angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere forskudsvis udredede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation, maa blive ophævet.

Med Hensyn til, at Halvdelen af det til de ommeldte Omkostningers Refusion fornödne Belöb ifölge Bestemmelsen i Plakatens § 2 skal opkræves paa Mandtalsthingene i Aaret 1863, har man troet til Forebyggelse af mulig Misforstaaelse, allerede nu at burde meddele Dem til behagel. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Sysselmændene i det dem betroede Amt,

1862. 19. Novbr at det paa Justitsministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling under 5. i d. M. har behaget Hans Majestæt Kongen allernaadigst at resolvere, at Althingets ovennævnte Petition ikke kan tages tilfölge.

Til nærmere Oplysning om Sagen hidsættes her et Referat af den om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling:

Det i 1861 afholdte islandske Althing indgik med en allerunderdanigst Petition om, at Plakat af 1. April 1861 angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse vare forskudsvis udrede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation, maatte blive ophævet, men at næste Althing forelagdes et Lovudkast angaaende denne Sag, hvori Taxationsomkostningernes Belöb og Refusionsmaade opgaves. Til Stötte for denne Petition var navnlig anfört, at Omkostningerne ved den ommeldte Taxation ikke kunde anses for at være forelagte Althinget, idet deres Belöb ikke var optaget i Udkastet til Plakaten af 1. April 1861, der blev forelagt Althinget i 1859; at denne formentlige Mangel ikke var afhjulpen derved, at Omkostningernes Belöb var anfört i Udkastets Motiver, i hvilke det blandt andet var fremhævet, at Omkostningerne ved Jordtaxationen i 1849 og 1850 havde belöbet tilsammen 5720 Rd. 92 Sk., samt at der desuden var medgaaet en anden Bekostning tilsammen 2639 Rd. 86 Sk., hvoraf störste Delen var Udgiften til den i sin Tid i Reykjavik nedsatte Kommission til Matrikelens Regulering; at Regjeringen dog ved at forelægge Udkastet havde vedkjendt sig den Anskuelse, at Thingets Betænkning over samme burde indhentes, og det selvfölgelig ad forfatningsmæssig Vei overensstemmende med Forordn. 28. Mai 1831 § 4, jfr. Althingsforordningens § 1, men at Thinget ingenlunde havde afgivet Betænkning over Sagens Realitet, uagtet det vel havde henledet Opmærksomheden paa en

Distinktion, der burde gjöres mellem de i Aarene 1849—1850 medgaaede Omkostninger og de senere paalöbne Udgifter i Anledning af Matrikelen, idet det iövrigt ikke havde indladt sig videre paa Sagen, men fraraadet Udkastets Legalisation indtil videre, og at Thinget derfor meget uforventet havde set samme ophöiet til Lov, trods dets i 1859 gjorte tydelige Indstilling og trods den Omstændighed, at Taxationsomkostningernes Belöb ikke var blevet Thinget forelagt, hvilken Fremgangsmaade formentlig var aldeles usædvanlig og ikke stemmende med de ovennævnte Lovbestemmelser.

1862.
19. Novbr.

Foruden den anförte Hovedindvending mod Lovbudets Tilblivelsesmaade havde Thinget forment, at dets Indhold i flere Henseender var af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kunde bestaa i dets nuværende Skikkelse, i hvilken Henseende bemærkedes:

1) at Taxationsomkostningernes Belöb skulde være for höit ansat, idet der ikke var taget Hensyn til, at af Totalbelöbet, 8360 Rd. 82 Sk., 2639 Rd. 83 Sk. hidrörte fra en anden Grund end de övrige 5270 Rd. 92 Sk., som Taxationen i 1849—1850 medtog, medens Thinget dog ansaa det for rigtigt, at der skjelnedes mellem disse Omkostninger, saaledes som man havde gjort paa Althinget i Aaret 1859, uagtet man dog neppe vilde have gjort dette Punkt til Gjenstand for nogen videre Imödegaaen, naar ikke Lovbudet led af mange andre Mangler.

2) at Omkostningerne reparteredes paa Landet i et for kort Tidsrum, da det formentlig ikke skulde være nödvendigt, at de refunderedes i Löbet af 2 Aar, ligesom dette Paalæg paa Jordegodset vilde, under de tilstedeværende ugunstige Forhold i Island, blive noget föleligt som Tillæg til de övrige bemeldte Gods paahvilende Byrder.

3) at det i § 1 var bestemt, at Omkostningerne skulde reparteres paa alle Landets Jorder med et lige

1862. Belöb paa hvert Jordhundrede efter den ny Jordebog,
19. Novbr. hvilket efter Thingets Formening ei kunde realiseres, uden at Lovbudet forvoldte den största Uretfærdighed. Det var i denne Anledning fremhævet, at det var notorisk, at Præsternes Salær, hvis Totalbelöb, efter den i Reykjavik nedsatte Taxationskommissions Beretning, androg 3350 Rd. eller 1/40 af Jordafgifternes samlede Belöb, var indbefattet i Jordernes Dyrhed efter den ny Jordebog, men at det var indlysende, hvor uretfærdigt det vilde være, om Proprietærkirkeeierne skulde refundere Taxationsomkostningerne af bemeldte Salærer, der var en dem paahvilende Ydelse til Præsternes Underholdning, da dette vilde være det samme som at yde af en Ydelse. Desuden var det bemærket, at en paa nogle Jorder hvilende Kapelafgift (bænhústollur) til de Geistlige, der var af samme Beskaffenhed som Præstesalæret, var bleven medregnet i den ny Jordebog ved Ansættelsen til Hundreder.

4) at det ikke kunde indses, hvorledes Bestemmelsen i Plakatens § 2 skulde kunne anvendes paa saadanne i den ny Jordebog opförte Jordhundreder, hvortil ingen bestemt Eier fandtes, saasom paa alle de særskilt taxerede Jordstykker, om hvilke der var Eiendomstrætte, eftersom Eieren ikke kunde paavises, forinden Eiendomsspörgsmaalet var blevet afgjort ved en endelig Dom, og Opsidderen derfor ikke nöd den ham i Lovbudet hjemlede Regres til Eieren, idet man ikke kunde paastaa, at den, der var i Besiddelse af det paagjældende Jordstykke paa den Tid Refusionen skulde finde Sted, eller havde udleiet det til andre, var retmæssig Eier.

5) at det var tvivlsomt, hvo der var den rette Eier til visse Jorder, saasom navnlig Præstegaardene (beneficia) og de dertil hörende Mensaljorder, om det var vedkommende Præst, Kirken eller andre.

Ligesom imidlertid den kongelige Kommissarius saavel under de om Sagen förte Forhandlinger paa

Althinget, som i den allerunderdanigste Betænkning, 1862.
hvormed han havde ledsaget Petitionen, havde paavist 19. Novbr.
dels Urigtigheden og dels Utilstrækkeligheden af de af Thinget anförte Grunde for den af samme gjorte Indstilling, og yttret den Formening, at der ingen Anledning var til at tage Indstillingen tilfölge, saaledes maatte Ministeriet ogsaa ganske tiltræde denne Formening.

Hvad saaledes angik den imod Lovbudet fremsatte Hovedindvending, at samme ikke skulde være forelagt paa behörig Maade, bemærkede Ministeriet, at der ved Forelæggelsen af Udkastet, i hvis Motiver det Belöb var optaget, der ifölge Lovbudet skulde refunderes, var givet Thinget Leilighed til at udtale sig over dette Punkt, ligesom Thinget ogsaa havde benyttet den givne Leilighed til i sin Betænkning af 18. Avgust 1859 at yttre den Ansknelse, at der burde skjelnes mellem de Omkostninger, der vare foranledigede ved selve Jordtaxationen i Aarene 1849 og 1850, og de senere paalöbne Omkostninger, nemlig i Anledning af den i Reykjavik nedsatte Reguleringskommission og Jordebogens Udregning, idet disse Omkostninger efter Thingets Formening burde henföres til Kontorudgifter, og at ikkun de förstnævnte Udgifter, til Belöb 5720 Rd. 92 Sk., burde refunderes ved Ligning paa Jordegodset, efter den i den ny Jordebog fastsatte Dyrhed af enhver Jord. Desuden havde Thinget yttret sig om Tiden, naar disse Omkostninger vilde være at ligne paa Landet, idet det havde udtalt, at dette ikke burde ske, förend den ny Jordebog havde erholdt Lovskraft. Thinget havde saaledes i Virkeligheden afgivet Betænkning over Hovedmomenterne i Lovbudet, og naar det saa havde lagt særdeles Vægt paa, at den Sum der skulde lignes paa Landet ikke var opfört i selve Udkastet, da fremgik det klart af Motiverne, at Grunden hertil alene var den, at man den Gang antog, at der vilde være at tilföie et, rigtignok aldeles ubetydeligt,

1862. Belöb i Anledning af tvende afholdte Taxationsforretninger, for hvilke Regninger ikke vare indkomne; da disse Forretninger imidlertid ikke havde foranlediget nogen særlige Udgifter, var der i Plakaten af 1. April 1861 opfört aldeles det samme Belöb, som der var anfört i Motiverne til Udkastet. I den ovennævnte Betænkning af 18. Avgust 1859 havde Thinget heller ikke fremsat nogen Indsigelse imod den Form, i hvilken det blev hört over Sagen, uagtet det netop den Gang havde været den rette Leilighed til at fremkomme med en saadan Indsigelse. Ligesom denne Indsigelse derfor nu var ubetimelig, saaledes maatte den ogsaa i sig selv anses for aldeles ubegrundet, da Sagen efter det anförte maatte antages at have været Althinget forelagt i Overensstemmelse med Frd. 28. Mai 1831 § 4, jfr. Althingsforordningens § 1.

19. Novbr.

Med Hensyn til de af Althinget fremsatte specielle Indsigelser mod Lovbudets Indhold bemærkedes i Forestillingen fölgende:

Ad 1. Med Hensyn til, at Omkostningerne skulde være for höit ansatte, fastholdt Ministeriet den i den om Sagen allerunderdanigst nedlagte Forestilling af 16. Marts f. A. nærmere udviklede Anskuelse[1]), at der ingen Anledning var til at skjelne mellem de til Taxationen i 1849—1850 medgaaede Omkostninger, 5720 Rd. 92 Sk. og de til Matrikelens Fuldförelse senere medgaaede Omkostninger, 2639 Rd. 86 Sk., saaledes at kun det förstnævnte Belöb skulde refunderes i Overensstemmelse med Frd. 27. Mai 1848 § 7, idet det — som der anfört — maatte anses for at være Meningen af den i bemeldte Lovbestemmelse indeholdte Forskrift om de omhandlede Omkostningers Refusion, at Udgifterne i Anledning af alle de til Matrikelarbeidets endelige Udförelse efter den egentlige Jordtaxations Tilende-

[1]) Se foran S. 185—189, hvor bemeldte Forestilling findes refereret.

bringelse trufne Foranstaltninger ligeledes skulde refunderes, hvortil föiedes, at disse Foranstaltninger netop bleve trufne efter Althingets derom gjorte Indstillinger, samt, hvad specielt angik den i Reykjavik nedsatte Reguleringskommission, til hvilken största Delen af de senere paalöbne Udgifter medgik, at Thinget selv havde forudsat, at disse Udgifter skulde refunderes Statskassen, idet det i sin allerunderd. Betænkning af 10. Avgust 1853, ved at andrage paa Kommissionens Nedsættelse, havde indstillet, at alle de Omkostninger som maatte fölge af denne Foranstaltning, maatte blive forskudsvis udredede af Jordebogskassen, hvori laa en tydelig Tilkjendegivelse af, at de senere skulde refunderes, ligesom der heller ikke var fremkommen nogen Indsigelse fra Thingets Side i 1857, da det erholdt Kommunikation af Resolution af 27. Mai 1857, hvorved det blandt andet blev bestemt, at den Kommissionens Medlemmer tillagte Godtgjörelse m. v. skulde refunderes Statskassen. 1862. 19. Novbr.

Ad 2. Med Hensyn til Althingets Anke over, at Fristen for Taxationsomkostningernes Repartition var ansat for kort, bemærkedes, at der ikke i Althinget 1859 var fremkommet nogen Indsigelse mod den her omhandlede Bestemmelse i Lovudkastet, og der var saaledes ingen Grund til at ansætte Fristen anderledes end sket i Lovbudet. Da det nu ikke var oplyst, at Forholdene i nogen væsentlig Grad havde forandret sig i Island i den sidstforlöbne Tid, samt naar hensaas til, at den Udgift, hvorom her var Spörgsmaal, kun udgjorde 9¹/₄ S. pr. Jordhundrede, at samme blev fordelt paa 2 Aar, og at dens Opkrævning ikke vilde finde Sted förend i 1863 og 1864, skjönnedes der ei at kunne tillægges den af Althinget reiste Indsigelse nogen Vægt.

Ad 3. Naar Althinget havde yttret, at Præsternes Salær var indbefattet i Jordernes Dyrhed, da var dette saaledes at forstaa, at der ved Ansættelsen af de

1862. 19. Novbr. Jorders Dyrhed, af hvilke Præstesalærer svares, intet Hensyn var taget til, at denne Del af Jordens Afgift tilfaldt en anden end Eieren, nemlig Præsten, saa at Jordens Dyrhed ikke var bleven nedsat paa Grund af den Byrde, som saaledes paahvilede samme. Hvad Althinget ankede over, var altsaa det, at en Eier, hvis Jord er bebyrdet med Præstesalær, skulde udrede Taxationsomkostningerne af det fulde Hundredetal af bemeldte Jord, uagtet han maatte afgive en Del af Indtægten af Jorden til en anden. Men ligesom Althinget i 1859 ikke havde fremsat nogen Indsigelse i denne Henseende, saaledes vilde den paagjældende Bestemmelse i Plakaten formentlig ikke medföre nogen Prægravation for vedkommende Eier, da denne i Præstesalæret vilde kunne likvidere den Kvotadel af Matrikelomkostningerne, som det maatte tilkomme Præsten at udrede i Forhold til den Andel i Jordafgifterne, som han oppebærer. Spörgsmaalet om Jordeierens Ret i saa Henseende laa imidlertid udenfor Lovbudets Bestemmelser, og vilde i Mangel af mindelig Overenskomst mellem Parterne være at afgjöre af Domstolene; et saadant Tilfælde antoges iövrigt sjælden at ville forekomme, da der i Almindelighed vilde være at gjöre om ganske ubetydelige Belöb.

Ad 4. At Eiendomsretten til et matrikuleret Jordstykke var omtvistet, vilde ikke medföre nogen Vanskelighed med Hensyn til Lovbudets Anvendelse, da den i samme fastsatte Ydelse efter den almindelige Regel i § 2 vilde være at afkræve Brugeren, der, hvis han var en fra den prætenderede Eier forskjellig Person, vilde erholde Belöbet erstattet af den, som havde overdraget ham Brugen af det paagjældende Jordstykke. Blev dette fravindiceret den, som saaledes havde maattet tilsvare bemeldte Ydelse, vilde Spörgsmaalet om, hvorvidt Vindikanten havde at erstatte ham de paa Jordstykket anvendte Bekostninger, og

deriblandt Udgifterne i Anledning af sammes Matrikulering, eventuelt være at afgjöre af Domstolene, men laa aldeles udenfor Lovbudets Bestemmelser. 1862. 19. Novbr.

Ad 5. Det var formentlig aldeles utvivlsomt, at vedkommende Beneficiarius burde tilsvare Matrikelomkostningerne for Præstegaardene og de til Præsteembederne henlagte Mensaljorder, og det var i saa Henseende ligegyldigt, om Præstekaldet eller Kirken betragtedes som Eier, da Beneficiarius i begge Tilfælde repræsenterede Eieren og maatte som Usufruktuarius erlægge Afgiften.

Bekjendtgjörelse om **Afdragsrettens Ophævelse** mellem **Danmark og de hertugelig Sachsen-Coburg og Gothaiske Lande**[1]). Kjöbenhavn, den 28. November 1862. — Depart. Tid. f. 1862 S. 1071—1072. Algreen-Ussings Lovsamling for 1862 S. 828. Original-Aftryk hos Schultz. 28. Novbr.

Efterat der er afsluttet en Konvention angaaende gjensidig Ophævelse af Afdragsretten imellem de Kongelige Danske og de hertugelig Sachsen-Coburg og Gothaiske Lande, blive de i denne Konvention indeholdte Bestemmelser herved bekjendtgjorte til Efterretning og behörig Iagttagelse.

§ 1. Ved Formues Udförelse fra Kongeriget Danmark og Hertugdömmet Slesvig til de hertugelig Sachsen-Coburg og Gothaiske Lande, eller fra disse til Kongeriget Danmark og Hertugdömmet Slesvig, skal intetsomhelst Afdrag eller nogen Udförselsafgift (jus

¹) En Konvention af samme Indhold er afsluttet med Sachsen-Meiningen og findes bekjendtgjort under 30. Mai s. A., jfr. Depart. Tid. for 1862 S. 516—517, Algreen-Ussings Lovsamling 1862 S.

1862. detractus, census emigrationis) erlægges, hvad enten
28. Novbr. slig Formues-Udförelse maatte hidröre fra Udvandring eller Arv, Legat, Medgift, Kjöb og Salg, Bytte, Gave eller anden Aarsag.

§ 2. Under denne gjensidige Ophævelse ere dog fra ingen af Siderne indbefattede saadanne Afgifter, som, uden Hensyn til, om Gjenstanden for samme forbliver i Landet eller ikke, paa lige Maade skulle erlægges af Ind- og Udlændinge.

§ 3. Den herommeldte frie Formues-Udförelse skal strække sig saavel til det Afdrag og den Udförselsafgift, som indflyder i de kongelige Kasser, som til det Afdrag og den Udförselsafgift, som maatte tilflyde Individer, Kommuner eller offentlige Stiftelser.

§ 4. Bestemmelserne i de foregaaende Paragrafer træde i Kraft fra den 1. November d. A., hvorved dog, hvad Arv angaar, ikke den Tid, da Arven faldt, men den, da den udföres, bliver at tage i Betragtning.

§ 5. Den ved de ovenstaaende Paragrafer bestemte Frihed finder ingen Anvendelse paa den personlige Frihed til at udvandre, men der skal i denne Henseende forholdes efter de Love, som i de respektive Lande ere udkomne eller herefter maatte udkomme angaaende den Udvandrendes Person og hans personlige Forpligtelser, navnlig til Krigstjeneste.

Indenrigsministeriet, den 28. November 1862.

29. Decbr. **Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1863 til 31. Marts 1864.** Fredensborg, den 29. Decbr. 1862. — Finansministeriet. Depart. Tid. 1863 S. 121—148 og 203—232. Algreen-Ussings Lovsamling 1862 S. 837—883. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

1862.
29. Decbr.

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
Kap. I. (Indtægt): — — —		
§ 4.		
A. Island:		
1. Almindelige Indtægter:		
a. Afgifter af Arv og overdragne Eiendomme	1160	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	500	
c. Rangskat	500	
		2160 »
2. Særegne Indtægter:		
a. Sysselernes Forpagningsafgifter	2460	
b. Laugthingskriverlön	32 6	
c. Administrerede Mandtalsbogsintr.	840	
d. Kongetiende	3570	
e. Laugmandstold	380	
f. Afgifter af den islandske Handel ..... 10920 Rd. og Afgifter af Dampskibet »Arcturus«. . 1572 —	12492	
At overföre	19774 6	2160 »

Til yderligere Specialisering af de ovenanförte Summer meddeles her de vigtigste af de Island vedrörende Bemærkninger til det Rigsdagen forelagte Finanslovforslag, forsaavidt der ikke derom kan henvises til Bemærkningerne til Finanslovforslaget for 1862—1863 sammenholdt med Bem. til Finanslovforslaget for 1861—1862 (foran S. 123–131 og 307—313).

Ad § 4. A.

Ad 2 c. Disse Indtægter ere opförte efter Gjennemsnittet af de 5 Finansaar fra $18^{56}/_{57}$ til $18^{60}/_{61}$, og udgjöre for Gullbringu Syssel 710 Rd., Reykjavik By 90 Rd., Vestmannö Syssel 40 Rd., jfr. iövrigt de foran cit. Bem.

Ad 2 d. Kongetienden svares af efternævnte Sysseler saaledes: Skaptafells 220 Rd., Rangárvalla 370 Rd., Árnes 260 Rd., Barðastrands 190 Rd, Ísafjords 240 Rd., Nordermúla 390 Rd., Söndermúla 270 Rd., Húnavatns 480 Rd., Thingö 410 Rd., Skagafjords 380 Rd. og Öfjords 360 Rd.

1862.
29. Decbr.

	Specialsummer. Rd.	β	Hovedsummer. Rd.	β
Overført	19774	6	2160	»
g. Indtægter af det kgl. Jordegods . . . . . . 13400 Rd. Heri fragaar: Administrationssalærer, Salærer til Præster, Refusion af Althingsomkostn. m. m. . . . . 3500 —	9900			
h. Forpagtningsafgift	51	64		
i. Afgift af Jorden Bessastad m. m.	100			
k. Tilfældige Indtægter	1250			
			31075	70
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Eiendomme, samt Renter af de i de solgte Eiendomme endnu indestaaende Salgskapitaler:				
a. Renter	200			
b. Afdrag	200			
			400	»
At overföre			33635	70

Ad 2 g. Indtægten, der efter Fradrag af Administrationssalær, 2250 Rd., Salær til Præster, omtrent 860 Rd., og Refusion af Althingsomkostninger og adskillige andre Udgifter, omtrent 390 Rd., anslaas til 9900 Rd., fordeler sig saaledes paa de enkelte Sysselers Jorder: Gullbringu Syssels 200 Rd., Kjósar 50 Rd., Kirkjubæjar Klosters og Flögu 720 Rd., Thykkvabæjar 600 Rd., Vestmannö 750 Rd., Arnarstapa Ombuds 1330 Rd., Skógarstrands 110 Rd., Stranda Syssels 150 Rd., Barðastrands og Alptafjords 60 Rd., Thingöre Klostergods 1210 Rd., Reynistad 830 Rd., Mödruvalla 1330 Rd., Munkathveraa Klostergods Vesterpart 690 Rd., Sammes Norderpart 490 Rd., Skriðu Klostergods 610 Rd., Större Öfjords 340 Rd., Norder Syssels 120 Rd., Reykjadals og Flatö 210 Rd., Söndermúla Syssels 50 Rd. og Bjarnarnes Ombud 50 Rd.

Ad 4 a. Ved Udgangen af Finansaaret 1861—1862 hen-

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß	1862. 29. Decbr.
Overført		33835 70	
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:			
a. Refusion af Althingsomkostninger	5870		
b. Andre Tilbagebetalinger	5271 69		
		11141 69	
Ialt		44777 43	

---

stod urefunderet af Althingsomkostninger et Belöb af 11,746 Rd. 31 Sk. Den Del af samme, der overensstemmende med Plakat af 18. Juli 1848 vil være at refundere, er derfor her optagen med en rund Sum af 5870 Rd.

Ad 4 b. Denne Udgift fordeler sig saaledes:

Paa Laan til Stiftamtmandsboligen i Reykjavík	269 Rd.	15 Sk.	
— — i Anledning af befrygtet Hungersnöd	200 —	» -	
— — til Opförelse af en Kirke paa Eyri	88 —	» -	
— Udgifter i Anledning af Jordtaxationen	4180 —	41 -	
— Forskud i Anledning af Skabsygen i Island	833 —	32 -	

Med Hensyn til de 3 förstnævnte Specialudgifter henvises til de foran citerede Bemærkninger.

Halvdelen af Udgifterne i Anledning af Jordtaxationen, som tilsammen udgjorde 8360 Rd. 82 Sk., skulle ifölge Plakat 1. April 1861 § 2 erstattes ved Refusion i Aaret 1863, hvorfor der her er opfört 4180 Rd. 41 Sk. Ved Tillægsbevilling af 29. December 1857 blev der i Anledning af den i Sönderamtet herskende Skabsyge bevilget et Belöb af 4000 Rd., der skulde erstattes af Amternes Repartitionsfonds inden Udlöbet af Finansaaret 1860—1861. Paa Grund af de i de senere Aar i Island indtrufne haarde Aaringer har Vestamtets Repartitionsfond imidlertid ikke set sig istand til i rette Tid at udbetale mere end 878 Rd. af den Andel af 2478 Rd., som samme har modtaget af de ovennævnte 4000 Rd., og da Ministeriet fra Amtmanden over Vestamtet har modtaget et Andragende om, at Fristen for Tilbagebetalingen af Restgjælden, 1600 Rd., maatte forlænges indtil Udgangen af 1864, har man efter Omstændighederne, og paa forventet Samtykke af Rigsdagen, bevilget det Ansögte, saaledes at Tilbagebetalingen finder sted i Aarene 1862—1864 med ⅓ aarlig, hvorfor der her, som Afdrag for 1863, er optaget et Belöb af 533 Rd. 32 Sk.

1863. Kap. II. (Udgift):
29. Decbr. § 9. Til Justitsministeriet bevilges . . . . .

VI. Island.

	Specialsummer. Rd. β	Hovedsummer. Rd. β
a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:		
1. Lönninger . . 16665		
Sædtillæg . . 3518 24		
——	20183 24	
2. Kontorhold m. v. . . .	3050	
3. Andre Udgifter	16929 32	
——		40162 56
b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:		
1. Lönninger . . 12780 Rd.		
Sædtillæg . . 2484 —		
——	15264 »	
At overföre	15264 »	40162 56

Ad II. § 9 VI.

Ad a. 1 og 2. De under a. 1 og 2 faldende Lönninger og Kontorholdsgodtgjörelser m. m. ere opförte med samme Belöb som i Finantsloven for 1862—63, hvorfor der med Hensyn til samme kan henvises til Bemærkningerne til bemeldte Lovforslag. jfr. Bem. til Finantslovforsl. for 1861—1862. Sædtillæget, beregnet i Henhold til Lov 19. Februar 1861, udgjör 3518 Rd. 24 Sk.

Ad a. 3. Denne Konto oplöser sig saaledes:

1) Understöttelse istedetfor det nedlagte Gufunes Hospital	96 Rd.	» Sk.
2) Postindretningen i Island	800 —	» -
3) Til Havedyrkningens Fremme m m. . . .	300 —	» -
4) For Udlevering og Dispensation af Fattigmedicin	400 —	» -
5) Understöttelse til det islandske literære Selskab til Udgivelse af statistiske Meddelelser over Island	400 —	» -
6) I Anledning af Althingets Afholdelse i 1863	12000 —	» -
7) Til Ombygning af Thykkvabæjar og Langholts Kirker	2000 —	» -
8) Til Udgivelse af en Lovsamling for Island	633 —	32 -

	Rd.	β	Special-summer. Rd.	β	Hoved-summer. Rd.	β
Overført	15264	»	40162	56		
2. Andre Udgifter til Geistligheden	1018	72				
3. Andre Udgifter til det lærde Skolevæsen . . .	6454					
			22736	72		
c. Uforudsete tilfældige Udgifter .			4000			
					66899	32

. . . . . .

VIII. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne:

A. Godtgjörelse for Postens Befordring . . . . 10,000 Rd.

B. Erstatning for udlagt Læsteafgift af Dampskibet »Arcturus« . . . . 4,716 —

14,716 Rd.

. . . . . .

§ 14.

Dersom fölgende Lovudkast, nemlig: . . . .

6. Udkast til Lov om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd . . . . . erholde Lovskraft for Finansaaret 1863—1864, beregnes de deraf flydende . . . Udgifter under nedenstaaende Konti med de der anförte Tillægsbelöb: . . . . .

6) § 9 VI. A. Udgifter Justitsministeriet vedkommende: 6000 Rd., og VI. B., Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedkommende: 3100 Rd. . . .

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Ad b. 1. De herunder faldende Lönninger, Kontorholdsgodtgjörelser m. m. ere opförte med samme Belöb som i 1862—1863, naar undtoges Gagen for Forstanderen ved Pastoralseminariet, som i Henhold til Lov af 28. Marts 1855 er opført med 2200 Rd. Sædtillæget, beregnet efter Lov af 19. Februar 1861, udgjör ialt 2484 Rd.

1863. 19. Januar.

Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd. Fredensborg, den 19. Januar 1863.

— Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 2. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 643—655. Depart. Tid. for 1863 S. 91—93. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 5—7. Original-Aftryk bos Schultz. I Rigsdagens 11. Session forelagdes i Folketinget Udkast til Lov om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, med Hensyn til hvilket de stedfundne Forhandlinger förte til, at et ved Sagens 2. Behandling stillet Ændringsforslag om at gjöre Loven af 30. December 1858 om Udbetaling af Gager og Lönninger i Finansaaret $18^{59}/_{60}$, gjældende for $18^{60}/_{61}$ i Henseende til vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd paa Island, blev vedtaget paa Rigsdagen og udkom senere som Lov under 24. April 1860, jfr. Rigsdagstid. 11. Session, Anhang A. Sp. 627—644, Anh. B. Sp. 553—554, Folkethingstid. Sp. 4129 ff. og 4234, samt Landsthingstid. Sp. 1799.

Det Udfald Sagen saaledes fik, maa efter det under dens Behandling fremkomne, antages at være foranlediget derved, at det islandske Althing, for hvilket Udkastet i Henbold til allerh. Resol. af 27. Mai 1859 blev forelagt, havde andraget paa, at Udkastet ikke maatte udkomme som Lov for Island, men at dets Bestemmelse angaaende Embedsmændenes Gageforbedringer maatte, med passende Ændringer, optages i de aarlige Finanslove eller reguleres paa anden passende Maade, saalænge som de finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget ikke vare blevne ordnede, jfr. Tiď. frá alþ. Ísl. 1859 S. 11, 14, 17—18, 1459—1511, 1732—1764, 1887—1902, samt Vidb. S. 7—15, hvor Regjeringens Udkast med Motivering findes.

Fra det i 1861 forsamlede Althing indkom imidlertid en allerunderd. Petition, hvori der androges paa, at de Embedsmænd i Island, som lönnes af Statskassen, maatte med Hensyn til Lönninger blive stillede fuldkommen lige med tilsvarende Embedsmænd i Danmark, samt at den Gageforhöielse, som maatte blive bemeldte Embedsmænd til Del, maatte blive saa betimelig fastsat, at de kunde komme til at oppebære samme fra 1. April 1862 at regne, jfr. Tiď. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1428—1434.

Foranlediget herved, saavelsom ved indtrængende Andragender fra islandske Embedsmænd om Gageforhöielse, udarbeidede Regjeringen paany et Udkast til Lov om Lönninger til forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, som i Henbold til

allerh. Resol. af 5. November 1862 blev forelagt den det Aar sammenværende Rigsdag. (Dette Udkast med Regjeringens Motivering findes i Depart. Tid. for 1862 S. 1055—58 og 1097 —1102 og Tíð. om stjórnarmálefni Íslands I. S. 645—653.) 1863. 19. Januar.

I Folkethinget, hvor Sagen först blev behandlet, undergik Udkastet en med Hensyn til Formen indgribende Forandring, idet Thinget ved 2. Behandling af Sagen vedtog et af vedkommende Udvalg stillet Ændringsforslag, der gik ud paa at bevilge de paagjældende Embedsmænd den i Regjeringsudkastet foreslaaede Lönning, ikke som en hel ny Lönning, men saaledes, at der bevilgedes dem saadanne Tillæg til de Lönninger de oppebare, at de i Virkeligheden i det kommende Finansaar tildels fik den Lön, som der i Udkastet var foreslaaet for dem. Lovens Overskrift blev som Fölge heraf ogsaa forandret til Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, og med en enkelt mindre væsentlig Forandring blev Udkastet senere vedtaget af Rigsdagens tvende Afdelinger, saaledes som det var vedtaget af Folkethinget ved Sagens anden Behandling, jfr. Rigsdagstid. for 14. Session 1862—1863, Forh. paa Folkethinget S. 1737—42, 3069—76, 3256—58, og Forh. paa Landsthinget S. 1266—67, 1355, 1428—29, Anh. B. S. 337—42. Grunden til at man foreslog og vedtog denne Forandring af Regjeringsudkastet var den, at man ikke fandt det rigtigt fra Rigsdagens Side endelig at vedtage en hel ny, omend kun midlertidig, Lönningslov for de islandske Embedsmænd paa en Tid, da en Omordning af Islands finansielle Stilling i Monarkiet var stillet i en nær Udsigt, idet man ansaa det for önskeligt, at Stillingen for det islandske Althing ved en saadan Omordning blev saa fri som mulig med Hensyn til alle Spörgsmaal af denne Art. Paa den anden Side blev det erkjendt, at en Lönningsforbedring var paatrængende nödvendig for de islandske Embedsmænd, der vare lönnede med fast Gage af Staten, og da man intet væsentligt havde at erindre mod den i Regjeringsudkastet foreslaaede Forhöielse, valgte man den ovenfor anförte Udvei som mest skikket til at tilveiebringe denne Forbedring, uden at præjudicere den forestaaende Omordning. Uden en Indflydelse paa Realiteten havde den af Rigsdagen valgte Form imidlertid ikke været, thi vel bleve Gagesatserne, som bemærket, for de nuværende Embedsmænd og de nu vakante Embeder i det kommende Finansaar de samme efter den af Rigsdagen vedtagne Lov som efter Regjeringsudkastet, begge vare lige temporære, og begge byggede paa

1863. 19. Januar. Principet om Lönningers Udbetaling efter Sædomskrivning og Alderstillæg, men der var den Forskjel, at der efter den af Rigsdagen vedtagne Lov ikkun var bevilget Gagetillæg for de Mænd, der vare ansatte i Embeder, og for dem der vilde blive ansatte i Embeder, der vare vakante, men derimod ikke for dem, der blev ansatte i Embeder, der muligen vilde blive ledige i den forudsatte Overgangsperiode. Fremdeles var Alderstillægsprincipet ikkun gjennemfört for Finansaaret $18^{63}/_{64}$, uagtet der i de derpaa fölgende Finansaar i Overgangsperioden, der udlöb med Finansaaret $18^{65}/_{66}$ vilde forekomme flere Tilfælde, hvori der, hvis de paagjældende Embedsmænd leve, vilde blive Spörgsmaal om Alderstillæg, og endelig var der den Forskjel, at medens de paagjældende Embedsmænd efter Regjeringens Udkast selvfölgelig vare berettigede til Pension af den for dem foreslaaede Lönning efter Pensionsloven, var der i § 4 af den af Rigsdagen vedtagne Lov ikkun i ét Tilfælde indrömmet Pension af de tilstaaede Tillæg, nemlig naar nogen af de i §en nævnte Embedsmænd maatte blive sat paa Vartpenge eller Pension i Anledning af den eventuelle Omordning af Islands finansielle Stilling i Monarkiet. I andre Tilfælde havde man ikke villet lade Tillægene faa Indflydelse paa Pensionsforholdet, da de derved vilde have faaet en for de enkelte Paagjældende mere permanent Karakter, og saaledes komme i Strid med Lovens Princip, Forholdets rent provisoriske Ordning. Saavel af Udvalgets Betænkning som af de i Folkethinget om Sagen förte Forhandlinger, fremgik det imidlertid klart, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Rigsdagen, naar Regjeringen i noget af de foranförte Tilfælde, i hvilke den vedtagne Lov afveg i Resultatet fra Udkastet, henvendte sig til samme, vilde vise al den Imödekommen, som Hensynet til Billighed og Hensigtsmæssighed kunde medföre, og da man saaledes i paakommende Tilfælde kunde være forvisset om Rigsdagens Hjælp til at faa de mulig i Overgangsperioden i Henseende til Lönnings- og Pensionsforholdet opstaaende Uligheder og Ubilligheder fjærnede, fandtes der ikke fra Regjeringens Side at være noget til Hinder for at gaa ind paa den af Rigsdagen vedtagne Lov.

Lög um launaviðbót handa ýmsum embættismönnum á Íslandi.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &ct. Gjörum kunnugt: Ríkisþingið hefir fallizt á lög þessi, og Vjer staðfest þau með samtykki Voru:

1863. 19. Januar

1. gr. Frá 1. degi aprílmánaðar 1863 skulu embættismenn þeir á Íslandi, sem hjer eru taldir, fá fyrst um sinn árlega launaviðbót, svo sem nú skal greint:

A. Embættismenn, er heyra undir dómsmálastjórnina:

Stiptamtmaðurinn	400	rdl.
Amtmaðurinn yfir vesturumdæminu	300	—
Amtmaðurinn yfir norður- og austurumdæminu	700	—
Landfógetinn	400	—
Forsetinn í landsyfirrjettinum	600	—
1. meðdómandi í landsyfirrjettinum	650	—
2. meðdómandi í landsyfirrjettinum	250	—
Landlæknirinn	300	—
Læknirinn í eystra læknishjeraði suðurumdæmisins	400	—
Læknirinn á Vestmannaeyjum	100	—
Læknirinn í syðra læknishjeraði vesturumdæmisins	400	—
Læknirinn í nyrð. læknishjeraði vesturumdæmisins	100	—
Læknirinn í Húnavatns- og Skagafjarðar sýslum	250	—
Læknirinn í Eyjafjarðar- og Þingeyjar sýslum	250	—
Læknirinn í austurumdæminu	100	—

B. Embættismenn, er heyra undir kirkju- og kennslustjórnina:

Biskupinn	800	rdl.
Dómkirkjupresturinn í Reykjavík	250	—
1. kennari við prestaskólann	300	—
2. kennari við prestaskólann	300	—
1. kennari við hinn lærða skóla	200	—
2. kennari við hinn lærða skóla	100	—
3. kennari við hinn lærða skóla	200	—

2. gr. Enn fremur veitast biskupinum 400 rdl. til skrifstofukostnaðar og landfógetanum 200 ríkisdala viðbót við skrifstofufje það, er hann hefir haft að undanförnu.

Aðstoðarfje það, sem veitt kann að verða í fjárlögunum fyrir árið 1863 - 64 með gjöldum Íslands,

1863. þeim er snerta kirkju- og kennslustjórnina, skal hækkað
19. Januar. til 1100 rdl.

3. gr. Launaviðbót sú, sem talin er í 1. grein, skal greidd ásamt hinum föstu launum eptir reglunum um borgun embættislauna eptir kornverði í lögum 19. febrúarmánaðar 1861 um laun handa embættismönnum og sýslunarmönnum, er heyra undir stjórnarráð konungsríkisins, að undanteknum þeim, sem eru í sjálfum stjórnarráðunum; og skal launaviðbótin greidd einungis þeim embættismönnum, sem nú eru í embættunum, eður verða skipaðir í þau embætti, sem nú eru laus.

4. gr. Ef nokkrum af embættismönnum þeim, sem taldir eru í 1. grein, kynni að verða veitt biðlaun eður eptirlaun, sökum þess að breytt yrði því fyrirkomulagi, sem nú er á fjárhagsstöðu Íslands í ríkinu, þá skal launaviðbót sú, sem að ofan er nefnd, reiknuð með samkvæmt eptirlaunalögum 5. janúarmánaðar 1851, 3. grein, þegar ákveðin er upphæð biðlaunanna eður eptirlaunanna.

5. gr. Lög þessi skulu endurskoðuð í seinasta lagi fyrir lok fjárhagsársins 1865—66.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið í höll Vorri Fredensborg, 19. dag janúarmánaðar 1863.

Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

Vi Frederik den Syvende &ct. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Fra 1. April 1863 indtil videre tilstaas fölgende aarlige Lönningstillæg til nedennævnte Embedsmænd paa Island.

A. Under Justitsministeriet.

Stiftamtmanden	400 Rd.
Amtmanden over Vestamtet	300 —

1863. 19. Januar.

Amtmanden over Nord- og Östamtet	700 Rd.
Landfogden	400 —
Justitiarius i Landsoverretten	600 —
1. Assessor i samme	650 —
2. Assessor i samme	250 —
Landfysikus	300 —
Lægen i Sönderamtets östre Disrikt	400 —
Lægen paa Vestmannö	100 —
Lægen i Vestamtets söndre Distrikt	400 —
Lægen i sammes nordre Distrikt	100 —
Lægen i Húnavatns og Skagafjords Sysseler	250 —
Lægen i Öfjords og Thingö Sysseler	250 —
Lægen i Östamtet	100 —

B. Under Kirke- og Undervisningsministeriet.

Biskoppen	800 Rd.
Domkirkepræsten i Reykjavík	250 —
1. Docent ved Pastoralseminariet	300 —
2. Docent ved samme	300 —
1. Adjunkt ved den lærde Skole	200 —
2. Adjunkt ved sammo	100 —
3. Adjunkt ved samme	200 —

§ 2. Endvidere tilstaas Biskoppen 400 Rd. til Kontorhold og Landfogden et Tillæg af 200 Rd. til den hidtil oppebaarne Kontorholdsgodtgjörelse.

Det Assistancebelöb under Udgifter for Island, Kirke- og Undervisningsministeriet vedkommende, der maatte blive bevilget ved Finansloven for 1863—64, forhöies til 1100 Rd.

§ 3. De i § 1 nævnte Tillæg udbetales tilligemed den faste Lönning efter Reglerne for Sædomskrivning i Loven af 19. Februar 1861 om Lönninger for de under Kongerigets Ministerier hörende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale, men kun til de Embedsmænd, som nu beklæde Embederne, eller som blive ansatte i de nu vakante Embeder.

§ 4. Saafremt nogen af de i § 1 nævnte Embeds-

1863. mænd ved en eventuel Omordning af Islands finansielle
19. Januar. Stilling i Monarkiet skulde blive sat paa Vartpenge eller Pension, blive de foran nævnte Tillæg at bringe i Beregning efter Pensionsloven af 5. Januar 1851 § 3.

§ 5. Denne Lov underkastes en Revision senest inden Udgangen af Finansaaret 1865—66.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Givet paa Vort Slot Fredensborg, den 19. Januar 1863.

19. Januar. **Plakat** angaaende **Avtorisation af 3 Handelssteder i Island.** Fredensborg, den 19. Januar 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 3. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 655—664. Depart. Tid. for 1863 S. 305—313. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 39. Original-Aftryk hos Schultz. I Henhold til kgl. Resol. af 4. Januar 1861 forelagde Regjeringen det i bemeldte Aar forsamlede Althing Udkast til en Plakat angaaende Avtorisation af et Handelssted paa Skjeljavík inden Stranda Syssel i Islands Vestamt[1]). Efter at Thinget havde behandlet Sagen paa anordningsmæssig Maade, indgik det med allerunderdanigste Petition, hvori det indstillede, at fölgende Udkast maatte erholde allerhöieste Stadfæstelse:

»Det skal fra 1. Januar 1862 være faste Handlende tilladt at nedsætte sig og drive Handel paa Skjeljavík ved Steingrímsfjord i Stranda Syssel inden Islands Vestamt, under de i Plakat af 28. December 1836 fastsatte Betingelser, ligesom Stedet ogsaa, fra ovennævnte Tid at regne, vil kunne beseiles af indenlandske og fremmede Spekulanthandlere, under Iagttagelse af de i nysnævnte Lovbud og i Loven af 15. April 1854 § 3 derom givne Forskrifter.«

Men i Forbindelse hermed indgik Thinget tillige med en Petition om:

1) at Papafjarðarós i Vesterskaptafells Syssel i Sönderamtet saa snart muligt maatte blive avtoriseret til et Handelssted;

2) a. at Straumfjörður i Mýra Syssel i Vestamtet maatte blive avtoriseret som Handelssted,

[1]) Jfr. Tíð. frá alþ. ísl. 1861 S. 592—595 (Udkast med Motivering).

b. in subsidinm, at det maatte tillades saavel Spekulanthandlere som de faste Handlende at handle med alle Slags Varer ombord paa Stranmfjörður inden Mýra Syssel, og 1863. 19. Januar.

3) at det maatte blive tilladt alle indenlandske faste Handlende at handle ombord i Skibe paa Lambhússund við Skipaskaga inden Borgarfjorðs Syssel i Sönderamtet[1]).

I de Betænkninger, hvormed den kgl. Kommissarius havde ledsaget Althingets Petition, havde han med Hensyn til Spörgsmaalet om nye Handelssteders Oprettelse i Island i Almindelighed gjort opmærksom paa, at efter at det ved Plakat af 19. Mai 1854 var blevet tilladt de faste Handlende, at tilföre Indbyggerne i de fra Handelsstederne fjærnere liggende Distrikter deres Nödvendighedsvarer, og igjen at indtage de islandske Produkter, som Vedkommende gave i Betaling, var den Grund tll Handelsstedernes Forögelse, som var bleven hentet fra den for Indbyggerne besværlige Varetransport, bortfalden, og hvad augik den anden Hovedgrund for nye Handelssteders Oprettelse, nemlig Indbyggernes lettere Forsyning om Vinteren med Nödvendighedsvarer fra Handelen, saa antog Kommissarius, at der ikke knnde tillægges samme synderlig Vægt, da det havde vist sig, at de smaa isolerede Handelssteder i Island næsten aldrig om Vinteren vare forsynede med egentlige Nödvendighedsvarer, og at Priserne paa de Varer der havdes, i Regelen vare noget opskruede. Paa den anden Side svækkedes formentlig Handelsstederne ved Oprettelsen af saadanne Udliggersteder, der fornemmelig benyttedes til Beseiling af de saakaldte Spekulanthandlere.

I henhold hertil fraraadede den kgl. Kommissarius Avtorisation af Straumfjörður, og henstillede kun, hvorvidt der maatte findes tilstrækkelig Grund til at avtorisere et Handelssted ved Skeljavík.

Med Hensyn til Papafjarðarós bemærkede han derimod, at det maatte indrömmes, at Indbyggerne i Skaptafells Syssel frem for andre trængte til al den Lettelse i deres Handelsanliggender, der knnde indrömmes dem, da de skulde hente deres Fornödenheder enten fra Berufjord i Söndermúla Syssel eller fra Eyrarbakki i Árnes Syssel, som begge laa i en meget lang Afstand, og hvortil Veien gik over mange öde Strækninger og farlige Elve. Han troede derfor ikke bestemt at burde fraraade Avtorisationen

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1355—1360.

1863. af bemeldte Sted som Handelssted; men den eventuelle Avtori-
19. Januar. sation af bemeldte Sted saavel som af Skjeljavík burde formentlig finde Sted paa den Maade, at Tilladelsen til Spekulanthandel knyttedes til den Betingelse, at der forinden skulde være bleven etableret fast Handel paa Stedet.

Endelig yttrede Kommissarius med Hensyn til Beseilingen af Lambhússund, at der formentlig ikke forelaa nogen tilstrækkelig Grund til at bevilge samme. Veien fra Akranes til Reykjavík kunde passeres paa et Par Timer, da Distancen kun var ca. 2½ Sömil, og Indbyggerne havde et tilstrækkeligt Antal större og mindre Baade, medens Indbyggerne i Borgarfjords Syssels överste Del toge landveis til Reykjavík eller sögte til Borðeyri, hvortil Veien var omtrent lige lang eller endog lidt kortere. Det maatte ogsaa bemærkes, at de faste Handlende i Reykjavík i Reglen hvert Aar sendte et eller flere Handelsskibe til Akranes for at modtage Indbyggernes Fisk og andre Handelsvarer, ved hvilken Leilighed der da ogsaa tilförtes dem de Varer, som de maatte have bestilt i Handelen.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren, at der, efter hvad der saaledes var blevet yttret af den kgl. Kommissarius, og naar hensaas til, at der allerede havdes omtrent 30 avtoriserede Handelsseder i Island, vistnok turde være grundet Anledning til for Fremtiden at være sparsom med at give Tilladelse til nye Handelssteders Oprettelse sammesteds, idet en uforholdsmæssig Forögelse af saadanne let kunde medföre, at Handelen kom til at adsplittes for meget ved Varernes Fordeling paa mange smaa Handelssteder, hvilket i Almindelighed vilde have en skadelig Indflydelse baade med Hensyn til Forsyningen og til Priserne. Imidlertid turde der dog være overveiende Grund til at tillade Oprettelse af Handelssteder paa Skjeljavík, Straumfjörður og Papafjarðarós. Ligesom Hensigtsmæssigheden af Avtorisation af det förstnævnte Sted allerede var anerkjendt ved Forelæggelse for Althinget af det ovenfor omhandlede Udkast, saaledes maatte han ogsaa i det Væsentlige tiltræde de Grunde, som af Althinget vare anförte for Avtorisationen af de sidstnævnte Steder, i hvilken Henseende man navnlig skulde fremhæve, at Indbyggerne i Mýra og Skaptafells Sysseler, i hvilke Distrikter der ikke fandtes nogen avtoriserede Handelssteder, syntes at have billigt Krav paa, at der aabnedes Adgang til Etablering af fast Handel sammesteds, da de havde en lang farefuld Vei til nærmeste Handelssteder.

Naar Skraumfjörður i Henhold hertil maatte blive avtoriseret som Handelssted, bortfaldt af sig selv den af Althinget — ogsaa kun subsidiært — gjorte Indstilling om, at det maatte blive tilladt saavel Spekulanthandlere som faste Handlende, at handle med alle Slags Varer ombord i Skibe paa bemeldte Sted, hvilken Indstilling iövrigt ikke egnede sig til at tages tilfölge, da en slig Bestemmelse vilde staa i en ligefrem Strid med den islandske Handelslovgivning, og saaledes gjöre de allerede nu temmelig indviklede islandske Handelsforhold endnu mere komplicerede. 1863. 19. Januar.

Det vilde dernæst være at tage under Overveielse, om man til de ommeldte Steders Avtorisation skulde knytte den, i det Althinget forelagte Udkast optagne nærmere Bestemmelse angaaende Spekulanthandelen, at de paagjældende Steder ikke maatte beseiles til Handel af Spekulanthandlere, förend der sammesteds var bleven oprettet et eller flere Handelsetablissementer, hvori der dreves Handel. Naar Althinget hertil havde bemærket, at dette var en ny Betingelse for Handelssteders Oprettelse i Island, saa var dette forsaavidt rigtigt, som en slig Bestemmelse ikke tidligere var bleven optaget i de paagjældende Lovbud, men der var ikke nogen Tvivl om, at det altid havde været en stiltiende Forudsætning for Handelsstedernes Avtorisation i Island, at der sammesteds skulde oprettes faste Handelsetablissementer, idet det hörte til Begrebet om et Handelssted, at der vare opförte de fornödne Bygninger til Handelsdrift. Fremdeles maatte det bemærkes, at den nævnte Betingelse formentlig var stillet i den faste Handels Interesse, der var af stor Vigtighed for Landets Forsyning, ligesom det ogsaa stred mod de Principer, hvorpaa Plakaten af 19. Mai 1854 var bygget, at en Plads, der ikke var et Handelssted i egentlig Forstand, saalænge der ikke dreves fast Handel paa Stedet, skulde kunne beseiles til Handel af andre end de i Island bosatte faste Handlende. Men uagtet saaledes særdeles vigtige Hensyn talte for at fastholde den ommeldte Betingelse, fandt man det dog betænkeligt i en Sag af en saa lokal Natur at modsætte sig Althingets Önske, der navnlig enstemmig og med særdeles Eftertryk var udtalt i Petitionen om Avtorisation af Skjeljavík, og de samme Grunde talte for at lade den samme Regel gjælde i Henseende til Straumfjörður og Papafjarðarós. Den i denne Henseende af Althinget anförte Hovedgrund var heller ikke uden Vægt, da det ikke kunde nægtes, at det kunde være önskeligt for dem, der maatte ville etablere Handel paa

1863. 19. Januar. et vist Sted, först at forsöge, hvorledes Handelen fra Skib gik, og saaledes faa Leilighed til at gjöre sig bekjendt med Stedet og Forholdene, förend de indlod sig paa at anvende de Bekostninger, som Opförelsen af et Handelsetablissement medförte. Den tidtnævnte Betingelse var derfor udeladt af Udkastet til de ommeldte 3 Handelssteders Avtorisation.

Hvad endelig angik Althingets Indstilling om, at det maatte blive tilladt faste Handlende at handle ombord paa Skibe paa Lambhússund, saa troede Ministeriet ikke, at der var tilstrækkelig Anledning til at bevilge dette, idet det — næst at henholde sig til de af den kgl. Kommissarius foranförte Bemærkninger — i saa Henseende skulde bemærke, at der tidligere flere Gange havde været meddelt de faste Handlende i Reykjavík speciel Tilladelse til Beseiling af Stedet Krossvík paa Akranes, der ligger lige ved Siden af Lambhússund; men efter at det ved Resol. 19. Mai 1854 var blevet tilladt de faste Handlende at beseile Steder paa Kysten udenfor de avtoriserede Handelssteder, og der at forhandle de vigtigste Nödvendighedsvarer, var der ikke funden Anledning til at forny den ommeldte specielle Tilladelse. Forsaavidt det dernæst i Althingets Petition var yttret, at det turde være önskeligt, at den i Plakat af 19. Mai 1854 indeholdt Tilladelse til Vareombytning m. m. maatte blive saaledes udvidet, at det stod de faste Handlende frit for at sælge fra Skib alle Slags Varer paa hvilketsomhelst Sted, medens Thinget havde indskrænket sig til at andrage paa, at Udvidelsen maatte finde Sted med Hensyn til Lambhússund, maatte hertil bemærkes, at Althinget, efter hvis Indstilling Plakaten var emaneret, maa antages at have fundet Betænkeligheder ved at indrömme Beseiling paa ethvert Sted paa Kysten til Handel med alle Slags Varer, ikke blot af den Grund som var berört i den nu indgivne Petition, nemlig, at der vilde blive tilfört Indbyggerne for mange Luxusvarer, men ogsaa fordi det kunde blive til Afbræk for selve Handelsstederne, naar enhver Vig eller Fjord kunde beseiles til Handel, ligesom det ogsaa maatte befrygtes, at saadant kunde give Anledning til mange Slags Uordener, da ingen Avtoritet var tilstede; og naar Thinget i den nu indgivne Petition havde udtalt sig i en anden Retning, saa havde en saadan Udtalelse ingen Stötte i de om Sagen förte Forhandlinger i Thinget, men i ethvert Fald var dette Spörgsmaal af en saa indgribende Betydning for den islandske Handel, at det ikke burde afgjöres förend efter en moden Overveielse af samtlige Omstændigheder, og efter

forudgaaende Forhandling med Althinget. Heraf fulgte da atter, at man ikke uden aldeles afgjörende Grunde burde gjöre en Undtagelse fra det omhandlede Lovbud, men saadanne Grunde vare her næppe tilstede. 1863. 19. Januar.

I Henhold til det saaledes anförte blev der under 19. Januar 1863 gjennem Justitsministeriet udfærdiget fölgende:

Opið brjef um löggilding þriggja verzlunarstaða á Íslandi.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &ct. Gjörum kunnugt: Samkvæmt þegnlegum tillögum alþingis hefir Oss allramildilegast þóknazt að löggilda verzlunarstaði við Papafjarðarós í Skaptafells sýslu í suðurumdæminn, við Stranmfjörð í Mýra sýsln og á Skjeljavík í Stranda sýslu í vesturumdæminu á Íslandi.

Fyrir því skal það hjer eptir leyft vera að byggja sölubúðir og hafa fasta verzlnn á þessum stöðum með þeim skilmálum, er segir í opnu brjefi 28. desembermánaðar 1836, og mega einnig innlendir og útlendir lausakanpmenn koma þangað til vezlunar, þegar þess er gætt, sem ákveðið er í nefndu lagaboði og í lögnm 15. aprílmánaðar 1854 3. grein.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í höll Vorri Fredensborg, 19. dag janúarmánaðar 1863.

Plakat angaaende Avtorisation af 3de Handelssteder i Island.

Vi Frederik den Syvende &ct. Gjöre vitterligt: Efter Althingets derom indgivne allerunderdanigste Andragender ville Vi allernaadigst have avtoriseret et Handelssted ved Papafjarðarós i Skaptafells Syssel inden Islands Sönderamt, samt et ved Straumfjord i Mýra Syssel og et paa Skeljavík i Stranda Syssel inden Islands Vestamt.

1863. 19. Januar. Det skal derfor herefter være tilladt at oprette Handelsetablissementer og drive fast Handel paa de nævnte Steder under de i Plakat af 28. December 1836 fastsatte Betingelser, ligesom disse Steder ogsaa kunne beseiles af indenlandske og fremmede Spekulanthandlere under Iagttagelse af de i nysnævnte Lovbud og Loven af 15. April 1854 § 3 derom givne Forskrifter.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Vort Slot Fredensborg, den 19. Januar 1863.

19. Januar. **Lov** om **Tillægsbevilling** for Finansaaret fra 1. April **1861** til 31. Marts **1862**. Fredensborg, den 19. Januar 1863. — Depart. Tid. for 1863 S. 282—295. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 9 ff. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &tc. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

. . . . § 4. For Justitsministeriet bevilges som Tillæg til Finanslovens § 9 . . . .

	Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd. β
G. Island.		
18. ad a. Udgifter Justitsministeriet vedkommende:		
ad 1. Lönninger, Kontorh. m. v.	2028 88	
ad 2. Andre Udgifter.	365 32	
		2394 24
19. ad b. Udgifter Kirke- og Undervisningsministeriet vedk.:		
ad 1. Udgifter til Geistligheden	300 »	
At overföre	300 »	2394 24

1863. 19. Januar.

		Special-summer. Rd. β		Hoved-summer. Rd. β	
	Overført	300	»	2394	24
ad 2.	Det lærde Skolevæsen:				
	a. Lönninger	267	»		
	b. Andre Udgifter	391	34		
				958	34
				3352	58

. . . . .

21. ad 7. Til en Dampskibsforbindelse mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne . . 2000 »

. . . . .

Af det til Kongerigets særlige Pensionsvæsen i Finanslovens § 12 opförte Belöb, udredes under Konto B. i Pension til forhenværende Overlærer ved Rekjavík lærde Skole, Björn Gunnlaugsson, 1000 Rd. . . . .

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Lov om **Tillægsbevilling** for Finansaaret fra 1. April **1862** til 31. Marts **1863.** Fredensborg, den 19. Januar 1863. — Depart. Tid. for 1863 S. 379—387. Algreen-Ussigs Lovsaml. for 1863 S. 7 ff. — **Uddrag.** 30. Januar

Vi Frederik den Syvende &tc. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

. . . . § 4. For Justitsministeriets Vedkommende bevilges som Tillæg til Finanslovens § 9 . . . . .

G. Island.

8. ad a. Udgifter Justitsministeriet vedkommende:

ad 1. Lönninger . . . . 2 Rd. 64 Sk.

9. ad b. Udgifter Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:

ad 2. Andre Udgifter til Geistligheden . . . . 320 — » —

. . . .

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

1863. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
30. Januar. over Island, ang. **Havnetaxten i Reykjavík Kjöbstad.** Kjöbenhavn, den 30. Januar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 37. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 664—665.

Efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens behagelige Betænkning af 5. April f. A., betræffende en yderligere Nedsættelse af Havnepengene i Reykjavík end sket er ved den af Justitsministeriet under 28. Februar f. A. approberede Havnetaxt for Reykjavík[1]), skulde man til behagelig Efterretnig og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. meddele, at Ministeriet bifalder Deres Indstilling om, at en saadan yderligere Nedsættelse ikke finder Sted.

8. Februar. **Kongelig Resolution** ang. **Pröve i islandsk** for **Ikke-Islændere,** der söge Ansættelse som **Embedsmænd i Island.** Christiansborg, den 8. Februar 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 6. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 665. I Justitsministeriets Forestilling af 5. Februar s. A. bemærkedes, at Docenten i det oldnordiske Sprog, Professor Gíslason, havde fundet sig foranlediget til i et til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet indgivet Andragende at anholde om, at det for at undgaa den Miskjendelse, som en virkelig eller tilsyneladende Hemmelighedsfuldhed i Sager af denne Art saa let giver Anledning til, maatte bestemmes, at den omhandlede Pröve for Fremtiden skulde afholdes offentlig og under Kontrol af 2 paalidelige Censorer.

Da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ved at tilstille Justitsministeriet bemeldte Andragende, havde udtalt, at samme for sit Vedkommende ikke saa, at der kunde være noget at erindre imod, at imödekomme Andragerens Önske, og Ministeriet heller ikke fandt noget til Hinder for at bestemme, at Pröven skulde afholdes offentlig, men dels havde nogen Betænkelighed ved at tilraade, at Censorer skulde være tilstede

[1]) Se foran Side 337—341.

ved samme, navnlig fordi det antoges, at det vilde være forbundet med Vanskelighed at finde dertil egnede Mænd, dels paa den anden Side maatte anse det for nödvendigt at udvide Pröven saaledes, at der foruden den mundtlige anstilledes en skriftlig Pröve, der da skulde bestaa i at oversætte fra Dansk til Islandsk et opgivet Stykke, der valgtes af vedkommende Examinator, uden at Censorerne, om saadanne maatte blive indförte, skulde have noget med Valget at gjöre, udbad man sig fornævnte Ministeriums Yttringer, om samme for sit Vedkommende maatte have noget at erindre imod, at Sagen ordnedes paa denne Maade, og havde bemeldte Ministerium derefter tilstillet Ministeriet en fra Professor Gíslason indhentet Betænkning over Sagen, hvortil Ministeriet ganske havde sluttet sig. 1863. 8. Februar.

I denne Betænkning havde bemeldte Embedsmand tiltraadt Justitsministeriets Forslag om, at indföre en skriftlig Pröve, idet han havde yttret, at en saadan Foranstaltning maatte anses for hensigtsmæssig, da Forberedelsen dertil vilde befæste Kandidaternes Indsigt i Sproget og saaledes blive af gavnlige Fölger for alle Vedkommende, men med Hensyn til Censorers Indförelse havde han, næst at bemærke, at det ikke vilde være forbundet med nogen Vanskelighed at finde Mænd, der vare skikkede til at overdrages det omhandlede Hverv, indstændigt andraget paa, at disse maatte blive indförte, idet han ved deres Tilstedekomst vilde anse sig betrygget lige over for en Miskjendelse, som havde gjort sig gjældende imod ham.

Efter hvad Professor Gíslason saaledes havde anfört, havde Ministeren ikke troet at burde modsætte sig Forslaget om Censorers Indförelse, men sammes Antagelse vilde formentlig indeholde en saadan Forandring i allerhöieste Resolution af 27. Mai 1857, at man ikke kunde anses beföiet til paa egen Haand i Henhold til sammes 2. Post at indföre denne Foranstaltning, hvorfor man maatte andrage paa den i saa Henseende fornödne Bemyndigelse, saavel som en allerhöieste Tilladelse til at træffe de tvende andre i Forestillingen omhandlede Foranstaltninger i oftnævnte Pröve tilligemed hvad dermed stod i Forbindelse.

Der indstilledes derfor:

at det allernaadigst maatte behage Hans Maiestæt at bifalde, at den Pröve i det islandske Sprog, som Ikke-Islændere, der söge Ansættelse som Embedsmænd i Island i Medför af allerhöieste Resolution af 8. April 1844 og 27. Mai 1857 havde at underkaste sig, maatte

1863. udvides saaledes, at der foruden en mundtlig tillige an-
8. Februar. stilledes en skriftlig Pröve, og at den mundtlige Pröve tillige afholdtes offentlig, samt at der ved denne skulde være tvende Censorer tilstede, der ligeledes deltoge i Bedömmelsen af den skriftlige Pröve, og at det overlodes til Justitsministeriet, efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at træffe de i bemeldte Henseende fornödne Foranstaltninger.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

13. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Dampskibsfarten paa Island.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 74.

Ved til behagelig Efterretning og Iagttagelse af det videre Fornödne at tilstille Herr Stiftamtmanden en Gjenpart af det mellem Justitsministeriet og Handelshuset Koch & Henderson heraf Staden under D. D. oprettede Certeparti angaaende Befragtning af et Postdampskib mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island[1]), tillige med Gjenpart af den af Ministeriet under D. D. approberede Fartplan for Postdampskibet »Arcturus« for indeværende Aar[2]), skulde man i Anledning af det med Deres Erklæring af 24. November f. A. hertil indkomne Andragende fra en Del Handlende i Reykjavík, om at der maatte blive trufne nogle nærmere angivne Forandringer i Certepartiet, tjenstligen anmode Dem om behageligen at ville bringe den i Gjenpart vedlagte Erklæring fra de fornævnte Dampskibsentreprenörer til de Paagjældendes Kundskab med Tilföiende, at der i

[1]) Dette Certeparti findes i Tíð. um stjórnarmálefni Íslands I. S. 666—669.

[2]) Fartplanen findes i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 669—670.

Henhold hertil ikke har kunnet foretages videre fra Ministeriets Side i bemeldte Henseende. 1863. 13. Februar.

I Forbindelse hermed skulde man i Kontinuation af Justitsministeriets Skrivelse af 5. September f. A. bemærke, at skjöndt der i nærværende Certeparti ikke er optaget en til Post 10 i Certepartiet af 4. Februar 1860 svarende Bestemmelse om, at Postdampskibet er fritaget for at erlægge Havnepenge, vil denne Afgift forelöbig, indtil nærmere Bestemmelse tages, dog ikke være at erlægge af Postdampskibet. Den af Ministeriet angaaende dette Punkt med Entreprenörerne indledede Brevvexling har nemlig ikke fört til noget endeligt Resultat, idet de ikke have opgivet den dem tidligere indrömmede Fritagelse for Havnepenges Erlæggelse, men overladt Sagen til Ministeriets Afgjörelse, hvorhos de dog have udtalt den Forventning, at der ikke vilde blive forlangt Havnepenge for Dampskibet saalænge ingen Havn er indrettet, og da Dampskibet end ikke har Nytte af de Indretninger, der ere trufne til Lettelse for Skibenes Indseiling.

Forinden imidlertid Ministeriet i Henhold hertil endelig afgjör Sagen, skulde jeg tjenstligen have Herr Stiftamtmanden anmodet om efter indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelsen at meddele Justitsministeriet Deres Yttringer og Forslag om, hvorledes dette Punkt maatte kunne ordnes paa en billig Maade, hvorved det ikke bör lades ude af Betragtning, at Dampskibsfarten i en fortrinlig Grad er til Fordel for Reykjavík By.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Vedligeholdelse og Administration af Kirken paa Hólum.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 73. 13. Februar

I et med Herr Stiftamtmandens og Deres Höi-

1863. ærværdigheds i behagel. Skrivelse af 19. April f. A.
13. Februar. afgivne Erklæring hertil indkommet Andragende, har konstitueret Landsoverretsprokurator J. Guðmundsson, paa Eieren af Hólum forhenværende Domkirke, Provst B. Vigfússons Vegne anholdt om, enten at det Offentlige overtager bemeldte Kirke saaledes som den nu er med dens Ornamenter og Instrumenter, Portion og tilliggende Rettigheder, til Vedligeholdelse og Administration, eller at Eieren af Hólum forhenværende Bispegaard paa Kirkens Vegne maa tilstaas 1° et passende Vederlag for det forrige hólumske Bogtrykkeri enten af Stiftsbogtrykkeriets opsamlede Overskud eller af Statskassen; 2° fuldt Vederlag for Kirkens i Aarene 1784 til 1808 opsamlede, men uden Vedkommende Kirkeeiers Skyld eller Forsömmelse tabte Portion, og 3° det ved Separationsakten af 1776 og Anordningen af 1. Mai 1789 Kirken bevilgede Annuum af 50 Rd., dels fra Aaret 1802 til nærværende Tid, dels for Eftertiden, imod at det bliver gjort Eieren af Hólum til Pligt for Fremtiden at vedligeholde Kirken i dens nuværende Form, samt at han bekoster alle nödvendige Hovedreparationer af samme.

I Anledning heraf skulde man tjenstligen anmode Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om, behageligen at ville tilkjendegive Andrageren, at det Ansögte ikke kan bevilges.

13. Februar. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **en paatænkt Udgave af den yngre Edda.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 71.

Forinden videre foretages i Anledning af det med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Skrivelse af 21. Oktober f. A. hertil tilbagesendte Anddragene, hvori Adjunkt ved Reykjavík lærde

Skole, H. Friðriksson, anholder om, enten at det Offentlige overtager Omkostningerne ved en af ham paatænkt Udgave af den yngre Edda, dog at der i saa Tilfælde tilstaas ham et passende Honorar af 100 Rd., eller at der forundes ham en Understöttelse af 150 Rd., mod at han selv bekoster bemeldte Udgave, skulde man, efter den Anledning som fornævnte Deres Skrivelse dertil giver, tjenstligen have Dem anmodet om, behageligen at ville underrette Ministeriet om, hvorvidt det islandske Stiftsbogtrykkeri maatte være villigt til at overtage Forlaget af det nævnte Skrift, naar det erholder Manuskriptet til samme uden Betaling, men for det Tilfælde, at Stiftsbogtrykkeriet ikke vil gaa ind herpaa, önsker man at modtage et detailleret Overslag over Omkostningerne ved Trykningen og Forhandlingen af Bogen, ledsaget af Deres Yttringer om, til hvilken Pris den vilde være at sælge. 1863. 13. Februar.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **præstelig Ordination for dem, der endnu ikke have fyldt sit 25. Aar.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 80. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 670–671. 13. Februar.

Ved hertil at indsende en allerunderdanigst Ansögning af 21. Avgust f. A., hvori Kandidat fra Pastoralseminariet i Reykjavík, Eyjólfur Jónsson, anholder om venia ætatis til at ordineres til Præst og erholde Ansættelse i geistligt Embede, saa snart han, der paa den Tid Ansögningen indgaves var 21 Aar gammel, havde fyldt sit 22 Aar, har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed, næst at bemærke, at De ikke ligefrem kunne anbefale bemeldte Andragende til Bönhörelse, forsaavidt dette gaar ud paa, at den nævnte Tilladelse skal meddeles Supplikanten, saasnart han

1863. 13. Februar. har fyldt sit 22. Aar, i behagelig Skrivelse af 25. November f. A. dels henstillet den nævnte Sag til Ministeriets Afgjörelse, dels andraget paa, at Stiftamtmanden i Island af Hensyn til de lokale Forhold maatte erholde en almindelig Bemyndigelse til efter Omforening med Biskoppen, at meddele Kandidater fra Præsteskolen den fornödne Aldersdispensation til at kunne ordineres til Præster i Island, naar de i det Mindste have fyldt deres 23. Aar, og naar de forövrigt ifölge deres aflagte Kundskabspröve og deres övrige Forhold maatte anses kvalificerede til at overtage en selvstændig geistlig Virksomhed.

Foranlediget heraf skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstlig meddele, at den af ovennævnte Eyjólfur Jónsson angsögte Aldersdispensation ikke kan bevilges, samt at Ministeriet ikke finder tilstrækkelig Anledning til allerunderdanigst at andrage paa, at der meddeles Stiftamtmanden den ommeldte almindelige Bemyndigelse til at give Dispensation fra Lovens Forskrifter om den Alder, der udfordres til at kunne erholde en geistlig Ordination og Ansættelse i geistlige Embeder paa Island.

13. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **Fremmedes Fiskerier under Island.** Kjöbenhavn, den 13. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 82. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 665—666.

Fra det sidst forsamlede islandske Althing har Justitsministeriet modtaget den i Gjenpart hosfölgende allerunderd. Petition angaaende nödvendige Forholdsregler mod fremmede Fiskeres Overlast under Island, ligesom man fra det i 1861 forsamlede færöiske Lagthing har modtaget det i Extraktgjenpart vedlagte Andragende i lignende Retning med Hensyn til Fiskerierne under Færöerne.

Ved Fremsendelse heraf skulde man, næst at henvise til den med Udenrigsministeriet i 1859 förte Korrespondence i Anledning af tidligere, betræffende de samme Forhold, indkomne Petitioner, og idet man bemærker, at der formentlig ikke er tilstrækkelig Grund til efter Althingets derom gjorte Indstilling, at söge nogen Konvention afsluttet, tjenstligst henstille til velbemeldte Ministerium, om samme ikke maatte ville meddele den franske og storbritanske Regjering, at der er indkommet til den danske Regjering Klager fra det islandske Althing og Færöernes Lagthing over Krænkelser af disse Landes Fiskerirettigheder, samt i Forbindelse hermed paany at anmode bemeldte Regjeringer om, at paalægge deres Undersatter, der drive Fiskeri paa Island og Færöerne, at de ikke maa fiske nærmere ved Kysterne end i en sædvanlig Sömils Afstand fra Land, samt at de ikke maa gaa ind i Fjorde og Bugter for at fiske, selv om de holde dem i en Mils Afstand fra Land. 1863. 13. Februar.

Om hvad Udenrigsministeriet maatte bestemme sig til i denne Anledning, turde man udbede sig behagelig underrettet.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, om **Hospitalernes Pengevæsen og Sammes Indtægters Opkrævning.** Kjöbenhavn, den 14. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 83. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 671. 14. Februar.

I behagelig Skrivelse af 22. September f. A. har Deres Höiærværdighed efter den Dem af Ministeriet i Skrivelse af 9. Mai 1859 dertil given Anledning yttret Dem angaaende Ordningen af Hospitalernes Pengevæsen og Sammes Indtægters Opkrævning, og har De, næst at henholde Dem til tvende fra Stiftamtmanden over Island og Amtmanden over Nord- og Östamtet

1863. 14. Februar. modtagne og med Deres fornævnte Skrivelse hertil indsendte Erklæringer, der begge i det Væsentlige gaa ud paa, at der med Hensyn til Oppebörslen af Hospitalernes Midler bör forholdes overensstemmende med den bestaaende Lovgivning, indstillet at lade hele denne Sag, Hospitalerne angaaende, bero indtil videre, men at forbeholde den endelige Afgjörelse heraf, til den muligvis paatænkte ny Organisation af Landets Administration, hvorunder denne Sag henhörer, er bleven indfört.

En saadan Fremgangsmaade vilde imidlertid efter Justitsministeriets Mening være lidet hensigtsmæssig lige over for Althingets gjentagne Indstillinger om Sagens Ordning, og da man maa antage, at det navnlig er den i Sönderamtet brugelige og med Hospitalsanordn. af 27. Mai 1746 uoverensstemmende Opkrævnings- og Realisationsmaade af de saakaldte Hospitalslodder, der har fremkaldt Althingets gjentagne Petitioner angaaende denne Sag, skulde man, næst at bringe Ministeriets Skrivelse til Islands Stiftsövrighed af 10. Mai 1854 i Erindring, tjenstlig udbede sig Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds Yttringer snarest muligt meddelt om, hvad der er foretaget i Anledning af denne Skrivelse, og hvis der ikke maatte være foretaget noget, Deres Betænkning og Forslag til en hensigtsmæssig Opkrævnings- og Realisationsmaade af Hospitalslodderne for Sönderamtets Vedkommende.

19. Februar. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Forandring i Resolution af 4. September 1847 om Gudstjeneste i Viðey Kapel.** Kjöbenhavn, den 19. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 95. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 674.

I et med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiær-

værdigheds behagelige Skrivelse af 19. Avgust f. A. hertil indkommet Andragende, har Eieren af Viðey, Sekretær O. M. Stephensen, anholdt om, at bemeldte Ö, som ved allerhöieste Resolution af 4. September 1847 blev henlagt til Mosfell og Gufunes Kald, saaledes at Præsten i dette Kald skulde hver 10. Söndag forrette Gudstjeneste i Viðey Kapel, nu maatte blive paa samme Maade henlagt under Reykjavík Kald, hvortil Öen tidligere hörte, og den fornævnte Resolution saaledes forandret i Overensstemmelse hermed. 1863. 19. Februar.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen meddele, at da Hovedgrunden til at Viðey blev adskilt fra Reykjavík Kald og henlagt til Mosfell Kald, nemlig at Gudstjenesten i Reykjavík Kirke ikke maatte forsömmes, ikke blot endnu er tilstede, men endogsaa nu maa tillægges större Vægt, eftersom Folkemængden i Reykjavík Kald er tiltagen, og man nu i lang Tid har været vant til at have Gudstjeneste i Domkirken hver Helligdag, kan det Ansögte ikke bevilges.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Anskaffelsen af den af Abbé Migne i Paris besörgede Udgave af samtlige græske og latinske Kirkefædres Skrifter til Pastoralseminariets Bibliothek.** Kjöbenhavn, den 19. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 98. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 673–674. 19. Februar.

I Anledning af det i Gjenpart vedlagte af Forstanderen for Pastoralseminariet i Reykjavík, Professor P. Pjetursson direkte hertil indsendte Andragende tillader Ministeriet, at der af den i Finansloven for indeværende Finansaar under § 9 G. c. bevilgede Sum til uforudsete og tilfældige Udgifter for Island maa anvendes et Belöb af 120 Rd. til Hjælp ved Anskaffelse

1863. til bemeldte Seminariums Bibliothek af den i Andra-
19. Februar. gendet omhandlede af Abbé Migne i Paris besörgede Udgave af samtlige græske og latinske Kirkefædres Skrifter.

Ved at meddele Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed Ovenstaaende til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Andrageren, skulde man tjenstligen anmode Dem om, behageligen at ville paase, at der i sin Tid aflægges behörigt Regnskab for den rigtige Anvendelse af dette Belöb, til hvis Udbetaling af Jordebogskassen der under D. D. er meddelt Landfogden i Island fornöden Ordre.

19. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til konst. Amtmand over Nord- og Östamtet, ang. **Forpagtning** af den Statskassen tilhörende Andel i **Dobbeltspatsminerne i Helgustaðafjall.** Kjöbenhavn, den 19. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 107. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 673.

Af det i Gjenpart vedlagte Andragende fra Handelshuset Örum & Wulff her af Staden, vil Herr Amtmanden behagelig erfare, at bemeldte Handelshus har anholdt om at erholde den Statskassen tilhörende Andel af Dobbeltspatsminen i Helgustaðafjall inden Gaarden Helgustaðirs Enemærker i Forpagtning paa 5 Aar, med Ret til efter den Tid at forlænge samme, mod at svare i aarlig Afgift hvad Ministeriet maatte anse for passende.

Efter i denne Anledning at have indhentet Amtmand Havsteins Erklæring, skulde man, under Forudsætning af, at det i Andragendet omhandlede Arrangement med Hensyn til Forpagtningen af den Del af Minen, der tilhörer Provst Th. Erlendsson, kommer istand, tjenstlig anmode Dem om at bortforpagte Statens Andel af Minen paa et Tidsrum af 5 Aar, og for en

Afgift af 100 Rd. om Aaret til Ombudskassen, samt iövrigt paa de Betingelser, som der med Hensyn til Driften eller andre mulig i Betragtning kommende Omstændigheder maatte findes passende. 1863. 19. Februar.

Om hvad der af Dem i denne Henseende maatte blive foretaget, udbeder man sig i sin Tid meddelt Underretning.

Justitsministeriets isl. Departements Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Udbetaling af et Laan til Opförelse af en Kirke paa Eyri.** Kjöbenhavn, den 19. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 109. 19. Februar.

Ifölge derom indkommet Andragende fra Provst Halfdan Einarsson er der under D. D. foranlediget, at der af Finanshovedkassen heri Staden vil blive udbetalt til Kjöbmand Á. Ásgeirsson et Restbelöb af 320 Rd. af det ved Finansloven for Aaret $18^{61}/_{62}$ bevilgede Laan til Opförelsen af en ny Kirke paa Eyri, efter at bemeldte Belöb nu er bleven bevilget ved Lov af 19. i f. M. om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1862 til 31. Marts 1863.

Ved at meddele Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed Ovenstaaende til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Provst Einarsson, skulde man, da selve Laanet, 1800 Rd., saaledes vil være udbetalt för Slutningen af indeværende Finansaar, i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 26. Februar 1861 tjenstligen anmode Dem om behageligen at ville foranstalte, at der allerede i næste Finansaar indbetales i Renter og Afdrag paa Laanet 6 pCt. af Sammes fulde Belöb, eller 108 Rd., istedetfor det i Finansloven for bemeldte Aar under § 4 A. 4 b. opförte Belöb af 88 Rd. 77 Sk.

Iövrigt maa Ministeriet anse for rettest, at bemeldte Embedsmand paa Kaldets Vegne udsteder for

1863. 19. Februar. Laane tbehörig Obligation, der bliver at opbevare hos Stiftsövrigheden, og hvorpaa de aarlige Renter og Afdrag bliver at afskrive.

Af denne Obligation forventes Gjenpart hertil indsendt.

23. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Mandtalsbogsafgifterne i Gullbringu Syssel samt i Reykjavík Kjöbstad.** Kjöbenhavn, den 23. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 129. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 675.

Med behagelig Skrivelse af 17. Marts f. A. har Herr Stiftamtmanden hertil indsendt et af det islandske Althings Formand i Aaret 1861, konst. Overretsprokurator Jón Guðmundsson, i Henhold til Thingets Beslutning indgivet Andragende, hvor der anholdes om, at Mandtalsbogsafgifterne i Gullbringu Syssel samt i Reykjavík Kjöbstad, der nu erlægges efter Kapitelstaxtens Pris paa Haardfisk, for Fremtiden maa erlægges efter Kapitelstaxtens Middelalen.

I Anledning heraf skulde man efter om Sagen at have brevvexlet med Finansministeriet, til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for det först sammentrædende Althing tjenstligen meddele, at Justitsministeriet er sindet at foranledige, at et hertil sigtende Forslag optages paa Udkastet til Finansloven for Aaret $18^{64}/_{65}$.

28. Februar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Spörgsmaal om Ligning af Extrabidrag paa Skolen, Landsoverretshuset samt Stiftamtmandshuset.** Kjöbenhavn, den 28. Febr. 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 754. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 675—676.

I behagelig Skrivelse af 5. November f. A. har Herr Stiftamtmanden udbedt Dem Ministeriets Resolution for, om det kan antages hjemlet i Kommunalanordningen for Reykjavík af 27. November 1846 § 9, at der foruden Bygningsskat lignes et Extrabidrag paa Skolen, Landsoverretshuset samt Stiftamtshuset. 1863. 28. Februar.

Foranlediget herved skulde man tjenstligen meddele, at da Extrabidraget udredes efter Formue og Leilighed, og saaledes er en ren personlig Skat, maa Ministeriet tiltræde den af Dem i den ovennævnte Skrivelse fremsatte Anskuelse, at der ikke i den gjældende Lovgivning haves nogen Hjemmel til at ligne denne Extraskat paa de anförte Bygninger.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **de islandske Præstekalds Kontribution til Emeritpræster og Præsteenker.** Kjöbenhavn, den 28. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 158. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 677—682. 28. Februar.

Efter at Sagen om de islandske Præstekalds Kontribution til Emeritpræster og Præsteenker i Island, samt om Avtorisation af den i 1853 affattede Specifikation over bemeldte Præstekalds Nettoindtægter m. m., i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 14. Oktober 1859, har været forelagt Synodus Forsamling i Reykjavík i 1860 og 1861, og en af bemeldte Forsamling i det förstnævnte Aar nedsat Komité derover har afgivet sin Betænkning, har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed, næst at fremsende bemeldte Betænkning, samt en Udskrift af Synodusprotokollen fra 1861, indeholdende et Referat af Forhandlingerne om den nævnte Sag i Synodus i 1861, og idet De paany har yttret Dem om Sagen i behagelig Skrivelse af 4. Oktober f. A. indstillet:

1863. 28. Februar. 1) at Specifikationen af 1853 med de Modifikationer, som af Synodus vare blevne vedtagne, maa herefter lægges til Grund for den Præstekaldene paahvilende saakaldte Kontribution, dog med det udtrykkelige Forbehold, at det gjöres Stiftsövrigheden, efter at have forelagt Synodus Sagen til Betænkning, til Pligt i de Tilfælde, hvor et eller andet Præstekald maatte undergaa en væsentlig Deterioration, at referere Sagen for Regjeringen, for at det paagjældende Præstekalds Klassifikation kan blive omreguleret.

2) at hvad Emeritpræsters Pension af Kaldet angaar, forholdes som hidtil og ligeledes med Præsteenkernes Pension af Kaldene, dog med den Forandring, at den saavel Emeritpræsterne som Præsteenkerne tilkommende Andel af de faste Indtægter, forsaavidt de ikke erlægges i Naturalier, udbetales kun efter hvert Aars Kapitelstaxt af Eftermanden i Kaldet, for Enkernes Vedkommende henholdsvis med $^1/_8$, $^1/_{10}$ og $^1/_{12}$ Del.

3) at Revenuerne af Præstegaarden eller den Præsten udlagte Brugsjord, samt Betaling for Ministerialier ikke tages med under Beregningen af Emeritpræstens eller Præsteenkens Pension af Kaldet.

4) at den Sum, som efter det foregaaende indkommer ved den foreslaaede Kontribution, deles i 2 lige store Dele til Understöttelse for Emeritpræster og Præsteenker i Island.

I Anledning heraf undlader Ministeriet ikke at bemærke Fölgende:

Som allerede yttret i Ministeriets Skrivelse af 14. Oktober 1859 vil der ikke fra Ministeriets Side være noget imod at Specifikationen af 1853 indstilles til allerhöieste Stadfæstelse, naar den er bleven rettet overensstemmende med Synodus af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed tiltraadte Forslag og tillige suppleret med det Manglende, ligesom der heller ikke vil være noget til Hinder for, at bemeldte Speci-

fikation lægges til Grund for Kontributionen til fattige Emeritpræster og Præsteenker i Overensstemmelse med d'Hrr.s paa Synodus Indstilling begrundede Forslag. Dog maa herved bemærkes, at der i den omhandlede Henseende omtales en Indskrænkning i Deres foranförte Skrivelse, som ikke er optaget i Indstillingen, nemlig, at »Kontributionen ifölge ældre Lovbestemmelser ikke udbetales af noget Præstekald, hvor der findes en Pensionist«, hvilket for Præsteenkernes Vedkommende grunder sig paa Bestemmelsen i Reskr. af 5. Juni 1750 § 7, medens saadant for Emeritpræsters Vedkommende ikke omtales i Reskr. af 14. Februar 1705, der indeholder Reglerne om Kontribution til dem. Hvis en saadan Indskrænkning skal gjælde for Fremtiden, maa man derfor anse det for rettest, at en udtrykkelig Bestemmelse herom optages. Fremdeles finder Ministeriet intet at erindre imod den foreslaaede Inddeling af Præstekaldene i: a, Hovedkald (700 Rd. og derover), b, bedste middelm. Kald (500—700 Rd.), c, middelm. Kald (350—500 Rd.) og d, de ringeste Kald (under 350 Rd.), og heller ikke imod den hertil knyttede Indstilling om, at kun den förste Klasse, for Tiden bestaaende af 8 Kald, da Garðar Præstekald i Gullbringu Syssel, hvis Indtægter i Specifikationen af 1853 ere opförte med 701 Rd. 59 Sk., maa föres til de 7 Kald, der i Stiftsövrighedens Skrivelse henregnes til denne Klasse, besættes af Hans Maiestæt Kongen, medens derimod de under 2. og 3. Klasse henförte Kald, under Forbehold af allerhöieste Konfirmation, og de under 4. Klasse henförte Kald, uden en saadan Konfirmation bortgives af Stiftsövrigheden. Dog synes det at være hensigtsmæssigere ikkun at inddele Kaldene i 3 Klasser: 1, Hovedkald, 2, Middelkald, 3, de ringe Kald, og igjen at inddele 2den Klasse i 2 Afdelinger, hvoraf den förste skulde omfatte Kald paa 500 – 700 Rd., og den anden Kald paa 350—500 Rd.

1863. 28. Februar.

Hvad Præsternes Pensionering angaar, er der vel

1863. 28. Februar. noget vilkaarligt i den Maade, hvorpaa samme nu sker, idet dette beror paa et Skjön, men da Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed har udtalt den Formening, at den nu brugte Fremgangsmaade stemmer med Forholdene i Island, finder Ministeriet ikke for Tiden Anledning til at foreslaa en Forandring heri. Imidlertid vilde man have anset det for önskeligt, at der, efter den Anledning, som dertil er givet i Minist. Skriv. af 14. Oktober 1859, var bleven indhentet Betænkning fra Synodus over dette Spörgsmaal, der er af megen Vigtighed for den islandske Geistlighed.

De af Stiftsövrigheden i Henhold til Synodus Indstilling foreslaaede Bestemmelser angaaende Præsteenkernes Pensionering findes ogsaa at kunne tages tilfölge, hvorved bemærkes, at det nden Tvivl er forudsat, at de i Reskr. af 5. Juni 1750 givne Regler om Præsteenkernes Brugsjord skulle vedblive uforandrede. Det anses imidlertid rettest, at de i bemeldte Henseende fornödne Bestemmelser optages i Forslaget om Præsteenkernes Pensionering.

Naar nu Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed har yttret den Formening, at samtlige her omhandlede Forhold kunne ordnes ad administrativ Vei, da kan Ministeriet ikke dele denne Anskuelse. Hvad saaledes Kontributionen angaar, maa det bemærkes, at medens der i det af Stiftsövrigheden i Skriv. af 19. Februar 1859 gjorte Forslag udtrykkelig var indstillet, at Kontributionen efter den ny Specifikation skulde træde i Kraft efterhaanden som Præstekaldene bleve ledige, hvilket ogsaa er fastholdt i ovennævnte af en af Synodus i 1860 nedsat Komite afgiven Betænkning i Sagen, gaar Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds ovenfor under Nr. 1 anförte Indstilling ud paa, at Specifikationen af 1853 maa herefter lægges til Grund for den Præstekaldene paahvilende Kontribution m. m., hvilket synes at tilkjendegive, at Kontributionen skal reparteres paa

Kaldene efter den ny Specifikation fra det Tidspunkt at regne, da Specifikationen er bleven allernaadigst sanktioneret. Dette turde ogsaa være det önskeligste, da Trangen til en Forbedring i de nuværende Emeritpræsters og Præsteenkers Kaar er overmaade stor; men herved vil der paaföres de nuværende Præster en ikke ubetydelig Udgift, som de hidtil enten have været ganske fri for, eller som dog har været langt mindre byrdefuld, og en saadan Byrde vil ikke kunne paalægges dem uden ved Lov.

1863.
28. Februar.

Med Hensyn til Pensionsbestemmelserne for Præster og Præsteenker er det af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed bemærket, at man fremdeles vil beholde det samme Grundlag for disse, som tidligere, hvorefter Præsternes Pension bestemmes efter Reglerne i N. L. 2—14—1, og Præsteenkernes efter Reskr. af 5. Juni 1750 saaledes, at der af Hovedkaldene ydes 1/8, af de bedste middelmaadige 1/10 og af de middelmaadige 1/12, og at Hovedsagen ikkun er den at bestemme en paa disse Principer grundet rigtigere og mere tidssvarende Udbetaling af Pensionerne, hvilket navnlig gjælder om Præsteenkerne, hvis Kvotadel af Kaldets Indtægter nu vil blive dem udbetalt efter den ny Specifikation efter hvert Aars Kapitelstaxt, i Stedet for at den hidtil er bleven udbetalt efter den gamle Specifikation og med et Pengebelöb, der svarede til 1/8, 1/10 og 1/12 af Indtægterne. Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed har derfor anset det nfornödent, efter Ministeriets Paalæg, at udarbeide ny eller andre Pensionsbestemmelser, fordi man beholder de ældre gjældende Bestemmelser med de Modifikationer, som de forandrede senere Forhold nödvendig have maattet medföre, og De har af den Grund ikke forelagt Synodus dette Spörgsmaal til Overveielse. Denne Opfattelse kan Ministeriet imidlertid ikke dele. Det skjönnes nemlig ikke rettere, end at det af Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed fremsatte Forslag,

1863. 28. Februar. navnlig til Præsteenkernes fremtidige Pensionering indeholder en saa væsentlig gjennemgribende Forandring i det Bestaaende, at samme ikke tör eller kan iværksættes uden Lovgivningens Mellemkomst, jfr. Anordn. 31. Mai 1855 § 12. Vel bibeholder man fremdeles Inddelingen i Hovedkald, bedste middelmaadige og middelmaadige Kald, men med den Forskjel, at Hovedkaldene, der för kunde være paa 100 Rd., ere nu anslaaede til mindst 700 Rd., de bedste middelmaadige Kald, som för vare paa 60—100 Rd., ansættes nu til 500—700 Rd., og de middelmaadige Kald, som för vare 50—60 Rd., skulle nu udgjöre 350—500 Rd., medens der dog tillægges Præsteenkerne den samme Kvotadel af Indtægten, og den anden Forandring, der er foreslaaet af d'Hrr., nemlig, at Pensionen i Stedet for som hidtil at udbetales i Penge, skal betales enten in natura eller med Penge efter Kapitelstaxt, er næsten ligesaa væsentlig. Med Hensyn til Præsternes Pension vil Forandringen blive mindre væsentlig, dog kun under den Forudsætning, at deres Pension hidtil er bleven udbetalt in natura, hvorom der imidlertid savnes en bestemt Oplysning.

I Henhold til det Anförte maa Ministeriet derimod være af den Formening, at hele det her omhandlede Forhold, der er af en stor og indgribende Vigtighed for den islandske Geistlighed, bör ordnes ved et Lovbud, hvori der vil være at optage Bestemmelser ikke blot om Præsters og Præsteenkers Pensionering, men ogsaa om Kontributionen til fattige Emeritpræster og Præsteenker, og som tillige burde indeholde Reglerne om Præstekaldenes Besættelsesmaade, idet de i saa Henseende gjældende Bestemmelser i Reskr. af 10. Mai 1737, 29. Januar 1740 og 2. December 1791 maa undergaa Forandring, naar den ny Specifikation træder i Kraft, og man skulde derfor tjenstlig anmode Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om behagelig at ville paa Grundlag af Deres foranförte Forslag og

de dertil af Ministeriet knyttede Bemærkninger, udarbeide et Lovudkast af det angivne Indhold, og, efter at det har været forelagt Synodus til Betænkning, indsende samme hertil. 1863. 28. Februar.

Sluttelig undlader man ikke hoslagt at tilbagesende det ene Exemplar af den indsendte Specifikation af 1853, for at samme kan blive suppleret og rettet, hvorefter det forventes remitteret hertil.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **en paatænkt Forandring i Behandlingen af Statsregnskabet.** Kjöbenhavn, den 28. Februar 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 156. 28. Februar.

I Anledning af en paatænkt Forandring i Behandlingen af Versurposterne i Statsregnskabet, har Finansministeriet anmodet om at foranledige iagttaget, at der i Opgjörelser af den islandske Jordebogskasses Versurmellemværende med Finanshovedkassen skjelnes mellem:

1. De Versurposter, der referere sig til tidligere Aar.
2. Saadanne, som referere sig til Regnskabsaaret.
3. Saadanne, som först ville blive Gjenstand for Refusion i et fölgende Aar.

Ved tjenstlig at meddele Herr Stiftamtmanden Foranstaaende til behagelig Efterretning og videre fornöden Bekjendtgjörelse for Landfogden, skulde man derhos paa dertil given Foranledning af ovennævnte Ministerium bringe i Erindring, at Jordebogskasseregnskabet i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 4. September 1861 skal saa betimeligt være indsendt til Stiftamtet, at det allerede kan nedsendes hertil med Postdampskibet paa dets 3die Reise fra Island.

Kapitelstaxter for **Sönderamtet** og **Vestamtet** fra Medio Mai **1863** til samme Tid **1864.** 28. Februar.

For disse 2 Amter er der udkomne 3 særskilte Kapitelstaxter, nemlig: 1. for Öster- og Vesterskaptafells Syssel a, 2.

1863. 28. Februar.

for den övrige Del af Sönderamtet eller Rangárvalla, Vestmannö, Árnes, Kjósar og Gullbringu og Borgarfjords Sysseler samt Reykjavík Kjöbstad b, 3. for Vestamtet, eller Mýra og Hnappadals, Snæfellsnes, Dala, Barðastranda, Ísafjords og Stranda Sysseler c. Angaaende de forskjellige Varesorter, som her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenfor S. 23—25 trykte Kapitelstaxt for Vestamtet for 1860—1861.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 1	29	8	32	37	37	15	29	8	32	37	37	15	23½	26	29¾
- 2	4	75	5	77	5	79	28	66	34	78	34	90	23	28	28
- 3	5	18	6	47	7	42½	31	12	38	90	44	63	25	31	35¾
- 4	4	8	5	27	5	73	32	64	42	24	46	8	26	34	37
- 5	3	20	4	24	4	40	38	48	51	»	53	»	31	41	42½
- 6	3	84	4	89	5	44	31	»	39	40	43	64	25	31½	35
- 7	3	12	3	70	3	65½	31	24	37	28	»	»	25	30	»
- 8	15	57	15	51	17	49	15	57	15	51	17	49	12½	12½	14
- 9	11	60	10	10	13	59	15	48	13	45	18	15	12⅓	9	14½
B 10	»	37½	»	39½	»	39	46	84	49	36	48	72	37½	39½	39
- 11	»	30	»	31	»	30	37	48	38	72	37	48	30	31	30
- 12	»	22½	»	22½	»	25	28	12	28	12	31	24	22½	22½	25
- 13	»	20⅓	»	21⅔	»	22½	25	40	27	8	28	12	20⅓	21⅔	22½
C 14	»	»	»	»	»	39	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	»	»	28¼	»	21	»	»	17	63	13	12	»	14	10½
- 16	»	»	»	46	»	39	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 17	»	7½	»	10	»	7	14	6	18	72	13	12	11¼	15	10½
- 18	»	»	1	18	»	90	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 19	1	»	1	73	1	89	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 20	»	45	»	53	»	56	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 21	»	34⅓	»	39⅔	»	40½	»	»	»	»	»	»	-	»	»
D 22	»	»	5	53	5	65½	»	»	33	30	34	9	»	26⅔	27¼
- 23	5	4	6	86	6	51	30	24	41	36	39	18	24	33	31¼
- 24	»	»	4	73	5	35½	»	»	28	54	32	21	»	23	25¾
- 25	4	84	4	51	4	70½	29	24	27	18	28	39	23½	21¾	22¾
- 26	4	49	4	61	4	61	27	6	27	78	27	78	21⅔	22¼	22¼
E 27	1	32	1	30	1	25	20	»	19	66	18	87	16	15¾	15
- 28	1	48	1	55	1	53	22	48	23	57	23	27	18	19	18½
- 29	1	51	1	52	1	52	22	93	23	12	23	12	18½	18½	18½
- 30	1	18	1	39	1	35	17	78	21	39	20	45	14⅓	17	16½
F 31	4	84	5	46	6	»	19	48	21	88	24	»	15⅔	17½	19¼
- 32	3	88	4	49	5	3	23	48	27	6	30	18	18¾	21⅔	24
- 33	3	7	3	52	4	30	18	42	21	24	25	84	14¾	17	21½
- 34	2	52	3	9	3	3½	20	32	24	72	24	28	16¼	20	19½
- 35	1	82	2	28	2	35	22	24	27	48	28	36	18	22	22¾
- 36	2	73	3	83	4	48	16	66	23	18	27	»	13⅓	18½	21¾
- 37	»	5¾	»	7	»	6½	14	36	17	48	16	24	11½	14	13
G 38	4	88	5	23	5	59	29	48	31	42	»	»	23⅔	25	»
- 39	»	»	1	44	»	60	»	»	58	32	»	»	»	46⅔	»
- 40	2	49	2	87	2	71	30	12	34	84	»	»	24	28	»
- 41	»	»	1	15	1	16½	»	»	55	48	»	»	»	44⅓	»
- 42	»	87	»	88⅓	»	86	»	»	»	»	»	»	17⅖	17⅖	»
- 43	1	4	1	27	1	74	»	»	»	»	»	»	20	24⅗	»

1863.

28. Februar.

	hundrað.						alin.		
	a		b		c		a	b	c
Meðalverð:	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A, í fríðu	28	15	33	87	36	86	22 1/2	27	29 1/2
B, í ullu, smjöri og tólg .	34	46	35	80	36	39	27 2/3	28 2/3	29
C, í ullar-tóvöru	14	6	18	19	13	12	11 1/4	14 1/2	10 1/2
D, í fiski	28	82	31	62	32	33	23	25 1/3	26
E, í lýsi	20	79	21	91	21	43	16 2/3	17 1/2	17 1/4
F, í skinnavöru	19	29	23	30	25	13	15 1/2	18 2/3	20
Meðalverð allra meðalverða	24	27	27	46	27	53 2/3	19 1/2	22	22

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Foravktioneringen af det Kvantum Platfisk, der skal ydes af Leilændingerne paa det kongelige Jordegods paa Vestmannöerne.** Kjöbenhavn, den 3. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 163. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 683. 3. Marts.

I behagelig Skrivelse af 6. Avgust f. A. har Herr Stiftamtmanden anholdt om Ministeriets Aprobation paa, at De har paalagt Sysselmanden paa Vestmannöerne, efter hans derom gjorte Forslag, for Fremtiden at ophöre med at afholde de hidtil brugelige Avktioner over det Kvantum Platfisk, der skal ydes af Leilændingerne paa det kongelige Jordegods paa bemeldte Öer, men som i Virkeligheden ydes i andre Varesorter, da Platfisk ikke tilvirkes sammesteds, og i Stedet derfor at lade vedkommende Leilændinger, dersom de ikke ere istand til at betale Landskylden med Penge efter Kapitelstaxt, indbetale denne Afgift til ham i gangbare Handelsvarer, beregnede efter Kapitelstaxtens Pris paa Haardfisk, og derefter at sælge disse Varer enten underhaanden i Handelen eller ved offentlig Avktion paa Amtets nærmere Approbation, hvorhos De har henstillet, at det for denne Gang maa have sit Forblivende ved det Salg, der fandt Sted ved en under 6. Juni f. A. afholdt Avktion, og hvormed den saakaldte Afgiftsfisk blev tilstaaet Kjöbmand Bryde for 19 Rd. 48 Sk. pr. Skippund.

1863. Foranlediget heraf skulde man til behagel. Efterretning tjenstligen meddele, at Ministeriet efter de af Dem oplyste Omstændigheder i det Hele bifalder Deres ovenfor ommeldte Indstillinger.
3. Marts.

3. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse til Forsög med Kalkbrænding af den krystalliserede Kalksten i Esja.** Kjöbenhavn, den 3. Marts 1863 — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 177.

Efter at have brevvexlet med Bestyrelsen for den polytekniske Anstalt i Kjöbenhavn i Anledning af det med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 28. Avgust f. A. hertil indsendte Andragende, hvori Stenhugger Sverrir Runólfsson ansöger om en Understöttelse af 650 Rd. af Statskassen til at anstille Forsög med Kalkbrænding af den krystalliserede Kalksten, som findes i Bjærget Esja i Nærheden af Reykjavík, skulde man ifölge ovennævnte Bestyrelses Begjæring tjenstligen anmode Herr Stiftamtmanden om behageligen at ville indhente og hertil indsende nærmere Oplysninger angaaende den omhandlede Kalkgangs Mægtighed eller Tykkelse, dens Længde og den Vinkel, den danner med Horisontfladen, hvilke Oplysninger efter Bestyrelsens Mening ville være nödvendige for at man kan danne sig en Mening, om der virkelig er saamegen Kalk i bemeldte Fjæld, at en lille Kalkovn kan holdes i Gang, og saameget mere maa önskes tilveiebragt, som de vulkanske Bjærgarter af ældre og nyere Oprindelse, hvortil Esja og hele Omegnen af Reykjavík hörer, efter hvad Bestyrelsen har bemærket, pleie at være fattige paa kulsur Kalk.

6. Marts. **Kapitelstaxter** for **Nord-** og **Östamtet** fra Medio Mai **1863** til samme Tid **1864.**

For Nord- og Östamtet er der udkomne 3 særskilte Kapitelstaxter, nemlig: 1. for Húnavatns og Skagafjords Sysseler a, 2. for Öfjords og Thingö Sysseler b, 3. for Múla Sysselerne c. Angaaende de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenfor S. 31—33 trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler for 1860—1861.

1863.
6. Marts.

	rikismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	.	s.	s.
A 1	37	66	41	77	38	12½	37	66	41	77	38	12½	30	33½	30½
- 2	5	90	5	84	6	9	35	60	35	24	36	54	28½	28	29
- 3	7	27	7	6	7	51	43	66	42	36	45	18	35	34	36
- 4	5	66	5	37½	5	81	45	48	43	12	46	72	36½	34½	37½
- 5	4	33	3	80	4	31½	52	12	46	»	51	90	41½	37	41½
- 6	5	28	5	23½	5	44	42	32	41	92	43	64	34	33½	35
- 7	3	56	3	6	3	82	35	80	30	60	38	52	28½	24½	31
- 8	17	89	19	73	21	79	17	89	19	73	21	79	14½	16	17½
- 9	13	15	16	39	17	88½	17	52	21	84	23	86	14	17½	19
B 10	»	40	»	41½	»	43	50	»	51	84	53	72	40	41½	43
- 11	»	31	»	33	»	32½	38	72	41	24	40	60	31	33	32½
- 12	»	24½	»	26	»	29	30	60	32	48	36	24	24½	26	29
- 13	»	22½	»	22	»	24	28	12	27	48	30	»	22½	22	24
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	24	»	27	»	28½	15	»	16	84	17	78	12	13½	14
- 16	»	30	»	31	»	46½	9	36	9	66	14	51	7½	8	11½
- 17	»	8	»	9	»	11	10	»	11	24	13	72	8	9	11
- 18	»	67	»	73½	»	88	13	92	15	30	18	32	11	12	14½
- 19	»	95	1	3½	1	65	14	81	15	52½	25	15	12	12½	20
- 20	»	52	»	41	»	54	65	»	51	24	67	48	52	41	54
- 21	»	30	»	34½	»	43½	37	48	43	12	54	36	30	34½	43½
D 22	5	12	5	61	5	63	30	72	33	78	33	90	24½	27	27
- 23	5	22	4	87	5	82	31	36	29	42	35	12	25	23½	28
- 24	5	4	4	69	5	73½	30	24	28	30	34	57	24	22½	27½
- 25	4	78½	4	29	4	80	28	87	25	78	29	»	23	20½	23
- 26	4	52	3	94	3	90	27	24	23	84	23	60	22	19	19
E 27	1	64	1	42	1	64	25	»	21	54	25	»	20	17	20
- 28	1	65	1	65	1	71	25	15	25	15	26	9	20	20	21
- 29	1	59	1	57	1	61	24	21	23	87	24	51	19½	19	19½
- 30	1	45	1	49	1	49	22	3	22	63	22	63	17½	18	18
F 31	5	64½	5	50½	5	35	22	66	22	10	21	44	18	17½	17
- 32	4	77½	4	53	4	74	28	81	27	30	28	60	23	22	23
- 33	3	79	3	48	3	43	22	90	21	»	20	66	18½	17	16½
- 34	2	68	2	43	2	37	21	64	19	56	19	8	17½	15½	15½
- 35	1	82	1	84	1	57½	22	24	22	48	19	18	18	18	15½
- 36	4	50	4	61½	4	30	27	12	27	81	25	84	21½	22½	20½
- 37	»	6½	»	6½	»	7	16	24	16	24	17	48	13	13	14
G 38	5	42	5	7	5	28	32	60	30	42	31	72	26	24½	25½
- 39	»	56	»	40	»	»	23	32	16	64	»	»	18½	13½	»
- 40	2	77	3	71	3	85½	33	60	44	84	46	66	27	36	37½
- 41	»	75½	»	56	»	57	37	72	28	»	28	48	30	22½	23
- 42	»	86½	»	84	1	6	»	»	»	»	»	»	17½	17	20½
- 43	1	76	1	73	1	48	»	»	»	»	»	»	34½	34	29

1863.

3. Marts.

	hundrað.						alin.		
	a		b		c		a	b	c
Meðalverð:	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A, í fríðu	36	45½	35	83	38	48	29	28½	31
B, í ullu, smjöri og tólg .	36	84	38	27	40	15	29½	30½	32
C, í ullar-tóvöru	23	64	23	28	30	20	19	18½	24
D, í fiski	29	68	28	24	31	24½	24	22½	25
E, í lýsi	24	10	23	31	24	55	19½	18½	19½
F, í skinnavöru	23	10½	22	35½	21	74½	18½	18	17½
Meðalverð allra meðalverða	28	95	28	54	31	7½	23¾	23	25

10. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **en Persons Forsörgelseskommune.** Kjöbenhavn, den 10. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 189. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. s. 687—688.

I et med Herr Amtmandens behagelige Skrivelse af 11. Avgust f. A. hertil indkommet Andragende har Fattigforstanderne i Barðastrands Rep inden Barðastrands Syssel besværet sig over en af Amtet under 20. Oktober 1860 afgiven Decision, hvorved Pigen Jónína Jónsdatter er kjendt forsörgelsesberettiget i bemeldte Rep, idet de have forment, at hun, der var i Pleie hos hendes Stedfaders Fader, maatte, da hverken han eller hendes Stedfader saa sig istand til længere at forsörge hende, være forsörgelsesberettiget i Flatö Rep, hvor hendes virkelige Fader ved sin Död var forsörgelsesberettiget, medens det i Amtets fornævnte Resolution er antaget, at hun maatte faa det samme Forsörgelseshjem, som Moderen havde erhvervet ved sit Ægteskab.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstlig meddele, at da bemeldte Jónína Jónsdatter paa den Tid Amtets Resolution afgaves, var under 16 Aar gammel, og da saavel hendes Moder som hendes Stedfader var ilive, er der i nærværende Tilfælde ikke Spörgsmaal om, hvor hun er forsörgelsesberettiget, hvorimod den

Understöttelse, som er ydet til hendes Underholdning, maa betragtes som ydet til hendes Forældre, og da det er uomtvistet, at disse ere forsörgelsesberettigede i Barðastrands Rep, vil denne Kommune ikke kunne gjöre Krav paa Erstatning hos Flatö Rep for de til hendes Forsörgelse indtil hendes 16 Aars Alder medgaaede Omkostninger. 1863. 10. Marts.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Laan til Reykjavík Kommune.** Kjöbenhavn, den 10. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 180. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 684–685. 10. Marts.

For at hæve de Ulemper, der fölge af at Reykjavík Kjöbstads Kommunalindtægter indkomme saa sent, at Kæmnerkassen ofte, navnlig i Aarets förste Halvdel, er blottet for Penge til Bestridelsen af de forefaldende Udgifter, saa at Kæmneren ofte er nödt til at staa i Forskud for en Del af Aaret til Kæmnerkassen, har bemeldte Kjöbstads Kommunalbestyrelse i et med Herr Stiftamtmandens bebagelige Erklæring af 22. Juli f A. hertil indkommet Andragende anholdt om, at Kommunen maatte blive sat istand til at erhverve sig en Kapital, der i paakommende Tilfælde kunde være disponibel uden pekuniært Tab for Byen, og at den i dette Öiemed maatte blive bemyndiget til at optage et 4 pCt. rentebærende Laan af ca. 800 Rd. imod Pant i de Byen tilhörende faste Eiendomme, for at der for denne Sum kunde indkjöbes uopsigelige Statsobligationer lydende paa Navn, der igjen vilde kunne deponeres til Sikkerhed for de temporære Tilskud, som Kæmnerkassen maatte behöve til Bestridelse af Byens Udgifter i Aarets förste Halvdel, og som Kommunalbestyrelsen forventer at ville kunne udredes af Jordebogskassens Beholdning, hvorefter de saaledes optagne Laan stedse

1863. skulde tilbageholdes, saasnart de i Budgettet normerede Indtægter var indkomne i Aarets Löb.

10. Marts.

Idet Ministeriet i Anledning heraf ikke undlader tjenstligen at meddele til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, at man med Herr Stiftamtmanden maa være enig i, at Kommunalbestyrelsens ovennævnte Forslag ikke kan tages tilfölge, skulde man, med Hensyn til, at De har forment, at de paaankede Ulemper hensigtsmæssigst vilde kunne afhjælpes derved, at de nugjældende Forskrifter om Kommunalafgiftens Forfaldstid bleve forandrede derhen, at det blev bestemt, at Afgifterne skulde erlægges kvartalsvis og forud for det paagjældende Kvartal, tjenstligen tilföie, at en saadan Foranstaltning ikke kan træffes uden ad Lovgivningsveien, og da de Ulemper, der attraas afhjulpne, efter hvad der synes at fremgaa af Kommunalbestyrelsens Andrageude, tildels hidröre fra, at den i Anordningen 27. November 1846 § 20, 2. Passus, jfr. § 22 indeholdte Bestemmelse om, at samtlige Skatter bör være erlagte forinden Udgangen af hvert Aars Juni Maaned, ikke tilbörlig overholdes, maa Ministeriet anmode Dem om behageligen at ville indskjærpe Vedkommende de nævnte Lovbestemmelsers Overholdelse, samt paase, at disse nöie efterleves.

10. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island om **Diæter til Althingets Formand for hans Virksomhed i Thingets Tjeneste efter Sessionens Slutning,** samt om **Anvisning af de Udgifter til Althinget, der först komme til Udbetaling efter samme Tidspunkt.** Kjöbenhavn, den 10. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 181. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 683—684.

I behagelig Skrivelse af 23. Juli f. A. har Herr Stiftamtmanden, næst at meddele nærmere Oplysninger

betræffende de af Althingets Formand i Aarene 1859 og 1861 beregnede Diæter for hans Virksomhed i Thingets Tjeneste efter Sessionens Slutning, med Hensyn til Spörgsmaalet i Almindelighed yttret, at forsaavidt det ikke maatte antages at paaligge Formanden som saadan at expedere de ved den paagjældende Sessions Slutning tilbageblevne Sager uden Vederlag, vilde det formentlig være rettest, at dette blev fixeret til en vis Sum, der formentlig ikke burde overstige 50 Rd for hver Session, og har De i Forbindelse hermed foreslaaet, at det maatte overdrages til Stiftamtmanden at anvise alle de Regninger, som efter Sessionens Slutning indkomme i Anledning af Althingets Afholdelse, selvfölgelig dog efter at de ere blevne attesterede som rigtige af Thingets Formand. 1863. 10. Marts.

I Anledning heraf skulde Ministeriet tjenstlig melde, at det sidstnævnte Forslag herved bifaldes, saa at alle Udgifter, Althinget vedkommende, der först komme til Udbetaling efter Sessionens Slutning, for Fremtiden ville være at anvise af Stiftamtmanden istedetfor, som hidtil, af Althingets Formand, i hvilken Henseende De anmodes om at give Landfogden og Formanden for det nævnte Althing fornöden Underretning. Hvad derimod angaar Spörgsmaalet om, og eventuelt, hvilket Vederlag der maatte kunne beregnes Formanden for hans Virksomhed i Thingets Tjeneste efter Sessionens Slutning, maa Ministeriet anse det for rigtigst, at samme forelægges det i indeværende Aar sammentrædende Althing til Betænkning, og man skulde derfor anmode Herr Stiftamtmanden om behagelig at ville foranledige det i saa Henseende fornödne gjennem den kongelige Kommissarius, idet der tillige maatte forelægges Thinget en Beretning om den af Formanden paa de to sidst afholdte Althing brugte Beregningsmaade.

1863. 10. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Finansloven for 1863—64.** Kjöbenhavn, den 10. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 183. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 686—687.

Ved hoslagt at tilstille Herr Stiftamtmanden 1 Exemplar af den under 29. December f. A. udkomne Finanslov for $18^{63}/_{64}$ tilligemed Anmærkningerne til Forslaget til Loven, Afskrift af det til bemeldte Lov henhörende Underbilag, forsaavidt vedkommer Island, samt 1 Exemplar af Lov 19. Januar s. A. om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embeds- og Bestillingsmænd, skulde man i det Hele henvise til de i det islandske Departements Skrivelse af 15. April 1857 i lignende Anledning fremsatte Bemærkninger, nemlig med Hensyn til:

at samtlige i hvert Aars Finanslov opförte Gager og Emolumenter for Embedsmænd og Betjente ville, uden nogen Afkortning, være at udbetale Vedkommende med de for hver især opförte Belöb i Overensstemmelse med Forskrifterne i § 1 af Plakat af 31. Mai 1855 uden særlig Udgiftsordre, og uden Hensyn til om Gagerne i Finansloven maatte være opförte med et större eller mindre Belöb end tidligere;

at der ikke vil kunne anvises Gageudtællinger for islandske Embedsmænd af Finanshovedkassen for andre Belöb end dem, der paa den Tid Rekvisitionen sker, ere ifölge det Foranförte forfaldne til Udbetaling, hvorfor alle saadanne Gageanvisninger maa være forsynede med Landfogdens Paategning om at være ham foreviste og af ham annoterede.

Idet man derfor tjenstlig skulde have Herr Stiftamtmanden anmodet om behagelig at ville tilkjendegive Vedkommende det Fornödne i Overensstemmelse hermed, undlader man ikke at tilföie, at förste Assessor i Landsoverretten fremdeles vedbliver at nyde det ham

af Justitskassen hidtil tillagte Belöb af 250 Rd. aarlig, da det er en Godtgjörelse for en udenfor Embedet liggende Forretning, hvorimod det Belöb af 50 Rd. aarlig bortfalder, som anden Assessor i Landsoverretten hidtil har oppebaaret af samme Kasse, da det er udenfor denne Kasses Öiemed, at afholde saadanne Lönninger, og Belöbet i sin Tid blev bevilget som en midlertidig Forbedring, indtil Gagen kunde blive reguleret. 1863. 10. Marts.

Sluttelig bemærkes, at Landfogden i Island herfra under D. D. er meddelt fornöden Underretning i fornævnte Henseende, ligesom Notits herom er afgaaet til de övrige Amtmænd i Island for eget og de i disse Amter ansatte Embedsmænds Vedkommende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Bevilgelse af de fornödne Midler til Antagelse af en Politibetjent i Gullbringu Syssel med Bopæl i Havnefjord.** Kjöbenhavn, den 10. Marts 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 188. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S 688—689. 10. Marts.

I et med Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 13. November f. A. hertil indkommet Andragende har Sysselmand i Gullbringu og Kjósar Syssel, Clausen, anholdt om, at der enten af Amtets Repartitionsfond eller en anden Fond maa bevilges de fornödne Midler til at antage en Politibetjent, der skulde være bosat i Havnefjord, og være forpligtet til at ledsage ham i hans Politiforretninger, naar og hvor saadant af ham selv anses fornödent. Ved hertil at indsende bemeldte Andragende, har Herr Stiftamtmanden bemærket, at den ommeldte Foranstaltning, hvis Hensigtsmæssighed De iövrigt har bekræftet, vil medföre en Udgift af 200 Rd. aarlig, samt at dette Belöb hverken vil kunne udredes af Justitskassen eller fortiden af Sönderamtets

1863. Repartitionsfcnd, og da De heller ikke har troet at
10. Marts. burde indstille, at det udredes af Statskassen, har De, næst at henstille Sagen til Ministeriets Afgjörelse, foreslaaet, at Sagen ordnes paa den Maade, at det nuværende Antal af 3 Politibetjente i Reykjavík reduceres til det tidligere Antal af 2, og at den 3. Betjent afgives til Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel, samt at denne Betjent, der först i den senere Tid er bleven ansat, fordi man antog, at den ved Lov af 15. April 1854 indförte udvidede Handelsfrihed vilde gjöre en Forögelse af Politistyrken i Reykjavík nödvendig, hvilket imidlertid ikke har vist sig at være Tilfældet, som hidtil maa lönnes af Amtets Repartitionsfond.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Sysselmand Clausen tjenstlig melde, at ligesom Lönnen til en eventnel Politibetjent i Havnefjord hverken vil kunne udredes af den islandske Justitskasse eller af Statskassen, saaledes finder Ministeriet heller ikke, at den egner sig til at afholdes af Sönderamtets Repartitionsfond, selv om denne Fond ved den samtidige Inddragelse af den 3. Politibetjentpost i Reykjavík blev fritaget for at udrede et Belöb af samme Störrelse, i hvilken Henseende bemærkes, at da de af Sysselmanden paapegede Uordener, for hvis Skyld den omhandlede Foranstaltning önskes truffen, efter hvad der fremgaar af Andragendet, ikke staa i Forbindelse med den udvidede Handelsfrihed, ere de Forudsætninger, hvorpaa Plakat af 24. November 1856 er bygget, i nærværende Tilfælde ikke tilstede, og dette Lovbud kan derfor ikke afgive nogen Hjemmel for at paalægge Amtsrepartitionsfonden tidtnævnte Udgift. Derimod maa Ministeriet henstille til Herr Stiftamtmanden, at tage under Overveielse, om der ikke kan træffes Foranstaltning til, at de i den ommeldte Henseende fornödne Udgifter afholdes af vedkommende Kommunes Kasse.

Plakat angaaende **Hospitalslodderne paa Vestmannöerne.** Kjöbenhavn, den 24. Marts 1863. — Justitsministeriet. Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 9. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 693-696. Depart. Tid. for 1863 S. 400. Algreen-Ussings Lovsamling for 1863 S. 90. 1863. 24. Marts.

I Henhold til allerhöieste Resolution af 1. Juni 1861 blev det i bemeldte Aar forsamlede Althing gjort bekjendt med de Erklæringer, der fra vedkommende Embedsmænd i Island vare blevne indhentede angaaende en af Thinget i 1857 fremsat Indstilling om, at den i Reskript af 20. Fekruar 1750 indeholdte Bestemmelse: »at de paa Vestmannöerne faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst maa tilfalde de Fattige der paa Öerne« maatte blive ophævet, men at disse Lodder for Fremtiden maatte tilflyde den almindelige, ved allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848 oprettede Lægefond, hvorhos Thinget blev opfordret til at afgive sin Betænkning over Sagen.

Efter at Thinget havde behandlet denne Sag paa anordningsmæssig Maade, indgav det allernnderdanigst Betænkning, hvori indstilledes:

> at de paa Vestmannöerne faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst fra 1. Januar 1865 maatte tilflyde den almindelige ved allerhöieste Resol. af 12. Avgust 1848 oprettede Medicinalfond, og at det om denne Gjenstand handlende Reskript af 20. Februar 1750 maatte blive ophævet.

Til Stötte for denne Indstilling havde Althinget anfört, at Vestmannöernes Indbyggere med Hensyn til Lægevæsenet vare langt bedre stillede end Landets övrige Distrikter, idet de havde deres egen Læge, at det var en Fölge heraf, at Lægevæsenet paa bemeldte Öer i Forhold til disses Folkemængde kostede det Offentlige langt mere end nogen anden Del af Island, hvorfor de heller ikke, efter Thingets Formening, kunde have noget billigt Krav paa at nyde særlig Fritagelse for at erlægge de over hele Landet anordnede Hospitalslodder, at forsaavidt vedkommende Embedsmænd som Grund til, at Stedets Fattigkasse burde vedblive at oppebære de ommeldte Hospitalslodder, havde anfört, at der til en Jordemoder paa Vestmannöerne af bemeldte Kasse ndredes en aarlig Lön af 30 Rd., saa skjönnede Thinget ikke, at bemeldte Jordemoder burde nyde et saadant Fortrin fremfor andre Jordemödre i Island, der kun erholdt et saare nbetydeligt Honorar af det Offentlige, at hun alene paa det almindelige Medicinalvæsens

1863. Bekostning burde oppebære Lön af Hospitalslodder, der erlægges
24. Marts. ikke blot af de Vestmannöernes Indbyggere tilhörende Baade, men ogsaa af de Baade der tilhöre de i Rangárvalla Syssel hjemmehörende Fiskere, der drive Fiskeri paa bemeldte Öer, at Thinget desuden maatte antage, at Vestmannö Kommune med Hensyn til sammes Formueforfatning ikke stod tilbage for noget andet ved Sökanten beliggende Fattigdistrikt i Landets sydlige Del, idet Beboerne af disse Öer, ved Siden af et lige saa godt Fiskeri som Beboerne af de övrige Södistrikter, fremfor disse havde en betydelig Fnglefangst, samt en anseelig Kapital i deres Fattigkasse.

Uagtet Thinget af de anförte Grunde ikke havde fnndet Anledning til at afvige fra den i 1857 om denne Sag udtalte Anskuelse, troede det dog at burde gaa ind paa det af nogle Althingsmænd stillede Forslag om, at den omhandlede Forandring först skulde indtræde efter 3 Aar, for at de Paagjældende i dette Tidsrum kunde faa Leilighed til med Hensyn til Ordningen af deres Fattigvæsen at træffe de Foranstaltninger, som de maatte finde hensigtsmæssige og som kunde gjöre Forandringen mindre fölelig.

I den Beretning, hvormed den kgl. Kommissarius havde indsendt Althingets Betænkning, yttredes der, at det vel maatte indrömmes, at Althingets Indstilling stöttede sig til den formelle Ret, men at Forholdet imidlertid stillede sig noget anderledes i Henseende til Vestmannöerne end Landets övrige Jurisdiktioner, ligesom der ogsaa kunde anföres flere Billighedsgrunde, der efter hans Formening talte for at bemeldte Öers Fattigkasse maatte beholde Hospitalslodderne, saasom, at Öernes isolerede Beliggenhed medförte, at sammes Befolkning, der ofte, især om Vinteren, var afskaaret fra enhver Forbindelse med Hovedöen, var henvist til at subsistere ved egne Midler, uden at kunne ty til andre, at af Befolkningens saa at sige eneste Næringsveie, Fiskeri og Fnglefangst, var den förste meget usikker og den sidste meget farlig, der jævnlig krævede Menneskeliv, at Beboerne som en Fölge heraf vare meget fattige, og at deres Fattigvæsen i de senere Aar var blevet overbebyrdet paa Grund af mislykket Fiskeri, at Indtægten af Hospitalslodderne, der ansloges til 60—70 Rd. aarlig, udgjorde et meget væsentligt Bidrag til de Fattiges Underholdning, og at Tabet af den vilde blive meget föleligt for Vestmannöernes Fattigkasse, medens dens Erhvervelse for Lægefonden vilde have en forholdsvis meget ringe Betydning, at det var særegent for bemeldte Öer,

men nödvendigt og begrundet i de konkrete Forhold, at der af Provenuet af Hospitalslodderne udrededes 30 Rd. i aarlig Lön til en Jordemoder, der med Hensyn til den paa Stedet herskende eiendommelige Börnesygdom (ginklofi), havde et vigtigt Kald at varetage, og maatte være oplært i Kjöbenhavn og af anerkjendt Duelighed, samt at det paa den anden Side næppe kunde ventes, at Öboerne efter at have mistet Indtægten af Hospitalslodderne, vilde ved Siden af deres övrige Udgifter være istand til at udrede Jordemoderlönnen, der dog nödvendigvis maatte udredes, da Jordemoderposten ikke kunde undværes, men ikke kunde besættes uden at der til samme var henlagt den nævnte Lön.

1863. 24. Marts.

Men skjöndt saaledes efter Kommissarius Mening vægtige Grunde talte for at lade Vestmannöerne fremdeles beholde den nævnte Indtægt, dristede han sig dog ikke til mod Althingets Indstilling bestemt at udtale, at disse Grunde vare overveiende. I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling (af 10. Marts) yttrede Justitsministeren, at der efter hans Formening turde være Anledning til efter Althingets Indstilling at gjöre en Forandring i den i Henhold til Reskript af 20. Februar 1750 bestaaende Ordning med Hensyn til Hospitalslodderne paa Vestmannöerne, i hvilken Henseende der navnlig blev fremhævet, at de ommeldte særegne Bestemmelser, hvorved Hospitalslodderne bleve henlagte til Öernes Fattigkasse, som af Althinget fremhævet, bleve trufne paa en Tid, da disse Öer paa Grund af deres isolerede Beliggenhed vare endnu uheldigere stillede med Hensyn til Lægevæsenet end det övrige Island, medens Forholdet nu var det omvendte, efter at der paa tidtnævnte Öer var blevet oprettet et Lægeembede. Dertil kom, at det var særdeles önskeligt, at den islandske Lægefond kunde erholde en foröget aarlig Indtægt og derved vinde i Kræfter til at opfylde dens vigtige Bestemmelse, der ifölge allerhöieste Resol. af 12. Avgust 1848 var den at forbedre Medicinalindretningen i Island. Men da det paa den anden Side, efter hvad der var blevet oplyst af den kgl. Kommissarius, for Tiden vilde blive vanskeligt for Beboerne paa Vestmannöerne, naar Indtægten af Hospitalslodderne blev frataget Fattigkassen, at udrede den aarlige Lön af 30 Rd., der maatte anses nödvendig for at sikkre sig en duelig Jordemoder paa Öerne, turde der formentlig være Anledning til at lade det nævnte Belöb afholde af Medicinalfonden, indtil der i denne Henseende kunde træffes en anden Bestemmelse. Endelig var der formentlig intet i Veien for, at den

1863. eventuelle Forandring i tidtnævnte Ordning indtraadte til det
24. Marts. af Althinget foreslaaede Tidspunkt.

I Henhold til det saaledes Anförte udkom der under 24. Marts gjennem Justitsministeriet fölgende:

Opið brjef um spítalahlutina á Vestmannaeyjum.

Dómsmálastjórnin hefir allraþegnsamlegast borið undir konung álitsskjal alþingis þess, er haldið var árið 1861, um spítalahlutina á Vestmannaeyjum í suðnrumdæminu á Íslandi, og hefir hans hátign þóknazt 13. dag þ. m. allramildilegast að ákvarða, að spítalahlutirnir á eyjum þessum, bæði af fugli og fiski, skuli frá 1. degi janúarmánaðar 1865 renna inn í sjóð þann, er stofnaður var með konungsúrskurði 12. ágústmánaðar 1848 til umbóta á læknaskipuninni á Íslandi, en að hins vegar skuli frá sama tíma fyrst um sinn 30 rdl. á ári greiddir úr sjóði þessum til launa handa yfirsetukonu á Vestmannaeyjum.

Þetta birtist öllum, sem hlut eiga að máli, til eptirbreytni.

Í dómsmálastjórninni, 24. dag marzmánaðar 1863.

Plakat angaaende Hospitalslodderne paa Vestmannöerne.

Paa Justitsministeriets allerunderdanigste Forestilling i Anledning af det i Aaret 1861 afholdte Althings Betænkning angaaende Hospitalslodderne paa Vestmannöerne under Islands Sönderamt, har det behaget Hans Maiestæt Kongen under 13. d. M. allernaadigst at resolvere, at de paa bemeldte Öer faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst skulle, fra 1. Januar 1865 at regne, tilflyde det ved allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848 oprettede Fond til Forbedring af Medicinalindretningen i Island, imod at der af dette Fond fra samme Tid indtil videre udredes et Belöb af 30 Rd. aarlig til Lön for en Jordemoder paa Vestmannöerne.

Hvilket herved kundgjöres til Efterretning for alle Vedkommende. 1863. 24. Marts.

Justitsministeriet, den 24. Marts 1863.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden paa Island, ang. **Honorar til Jordemoderen paa Vestmannöerne for Sygehjælp under Vakancen i Distriktslægeembedet.** Kjöbenhavn, den 20. April 1863. — Isl. Kopieb. 1863. Nr. 255. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 696—697. 20. April.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 5. November f. A. hertil indsendte Andragende, har Justitsministeriet, efter Brevvexling med Finansministeriet, tilstaaet Jordemoder paa Vestmannöerne, Solveig Markússen, under Vakancen i Distriktslægeembedet paa bemeldte Öer indtil videre et maanedligt Honorar paa 10 Rd. maanedlig fra 1. Avgust f. A. at regne, i Anledning af den Hjælp hun yder de Syge sammesteds.

Ved at meddele Dem Foranstaaende til behagelig Efterretning, skulde man, næst at bemærke, at det ommeldte Honorar overensstemmende med Deres Indstilling bliver at udrede af den hidtil under Vakancen besparede Halvdel af den for Lægeembedet paa Vestmannöerne normerede Gage, tjenstlig tilföie, at man har ladet hæve af Finanshovedkassen og indbetalt til islandsk Kjöbmand, N. N. Bryde, det den Paagjældende fra 1. Avgust f. A. til 31. i f. M. tilkommende Honorar af 80 Rd. og under D. D. tilstillet Sysselmanden paa Vestmannöerne til videre Foranstaltning en af bemeldte Kjöbmand udstedt Anvisning for Belöbet, hvorimod man ligeledes under D. D. har tilskrevet Landfogden paa Island angaaende Honorarets Udbetaling af Jordebogskassen fra 1. d. M. at regne.

1863. 20. April.

Kongelig Resolution angaaende Althingets Petition om at **Seyðisfjörður** i Nord- og Östamtet maa blive bestemt til **Hovedhandelssted** t Stedet for Eskifjörður. Christiansborg, den 20. April 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 13. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1863 II. S. 159—162.)

Det i 1861 afholdte Althing indgik med en allerunderd. Petition om:

at Loven om Handel og Skibsfart paa Island af 15. April 1854 § 2 maatte blive forandret derhen. at Seyðisfjörður i Nord- og Östamtet paa Island blev i Stedet for Eskifjörður avtoriseret som Hovedhandelssted[1]).

Den kgl. Kommissarius havde i sin over Sagen afgivne Betænkning yttret den Mening, at der ikke var tilstrækkelig Anledning til at gaa ind paa Althingets Andragende, i hvilken Henseende bemærkedes, at Sagen ikke var af nogen væsentlig Interesse for de paagjældende Distrikter, idet de ikke skjönnedes at ville kunne vinde noget ved den attraaede Forandring, da de frit og uhindret kunde söge hen til og drive deres Handel paa begge Steder efter eget Valg; at Handelskonkurrencen ved Seyðisfjörðs Ophöielse til Handelssted ikke vilde blive större end under de nuværende Forhold; at derimod Forandringen idetmindste i enkelte Tilfælde vilde medföre betydelig Gene for de fra Udlandet ankommende Skibe, som skulde anlöbe Eskifjörður eller Berufjörður, idet de da först maatte anlöbe den noget nordligere beliggende Seyðisfjörður, samt at det var utilraadeligt, at det gjordes vedkommende Læge og Sysselmand til Pligt at være bosatte paa et for Indbyggerne saa ubekvemt beliggende Sted som Seyðisfjörður, og at det derfor vilde blive nödvendigt, hvis Stedet blev gjort til Hovedhandelssted, der at ansætte en særegen Politimester, men at dette vilde paaföre vedkommende Amtsrepartitionsfond en Udgift, som den idetmindste under nærværende Forhold ikke vilde være istand til at udrede.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling yttrede Ministeren, at Petitionen, uagtet de i samme brugte omfattende Udtryk, i Virkeligheden gik ud paa, at Seyðisfjörður maatte i Stedet for Eskifjörður blive bestemt som den Havn paa Österlandet, der skulde beseiles af Fremmede,

---

[1]) Petitionen med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 869—871.

förend de kunde anlöbe andre avtoriserede Handelssteder i Island.

Allerede i 1857 var der indkommet et lignende Andragende fra Althinget, men ved allerh. Resol. af 13. April 1859 blev i Henhold til de af Justitsministeren imod samme fremförte Grunde bestemt, at bemeldte Andragende ikke kunde tages tilfölge (jfr. Lovsaml. f. Isl. XVII. S. 433—436).

Disse Grunde vare formentlig endnu i det Væsentlige tilstede, og maatte endnu tillægges afgjörende Vægt imod det af Althinget Anförte. Den eneste Grund af nogen Betydning, som af Althinget var anfört for den attraaede Forandring, var formentlig den, at Seyðisfjörður antoges at være bedre Handelsplads end Eskifjörður. Denne Grund, der vilde være af stor Vægt, hvis der var Tale om at avtorisere Stedet som Handelsplads, eller at oprette samme til Kjöbstad, tabte imidlertid en stor Del af sin Betydning, naar, som i nærværende Tilfælde, Spörgsmaalet alene dreiede sig om, hvilket af disse 2 Steder der var bekvemmest at anlöbe af fremmede (udenrigske) Skibe, som besögte Islands Östkyst. Det maatte nemlig bemærkes, at Loven af 15. April 1854 omhandlede 2 forskjellige Klasser af fremmede Skibe, nemlig dels saadanne, som anlöbe Landet af en anden Grund end for at drive Handel, saasom til at provianterе, söge Fragt, oppebie Ordre, söge Havn for ondt Veir m. v. (jfr. Lovens § 2), dels saadanne Skibe, som kom fra Udlandet for at drive Handel (jfr. Lovens § 3). For de sidstnævnte Skibe var Eskifjörður efter sin Beliggenhed ganske vist et bekvemmere Anlöbssted end Seyðisfjörður. For de sidstnævnte Skibe kunde det derimod, under den af Althinget antagne Forudsætning, vel være bekvemmere at gaa direkte til Seyðisfjörður; men for at dette Hensyn kunde komme i Betragtning som Grund til at forandre den paagjældende Bostemmelse i Handelsloven, maatte det være givet at Österlandet aarligt beseiledes af et saadant Antal fremmede Handelsskibe, at det kunde siges, at den ommeldte Lovbestemmelse var til nogen væsentlig Gene eller Ulempe for Handelen, men i denne Henseende havdes der ikke nogensomhelst Oplysning i det fra Althinget Fremkomne, og de Oplysninger, som Ministeriet var i Besiddelse af, talte ikke for denne Mening, idet de af vedkommende Embedsmænd indsendte Handelsberetninger for Aarene 1857—1861 inklusive, udviste, at Múla Sysselerne i de nævnte Aar kun vare blevne beseilede af indtil 9 fremmede Handelsskibe, alle fra Norge, uden at man dog var istand til at se, hvor mange af disse

1863. Skibe der havde beseilet hvert af de 4 Handelssteder i bemeldte
20. April. Sysseler.

Ligesom der saaledes ikke skjönnedes at være nogen praktisk Nödvendighed tilstede til at foretage denne af Althinget attraaede Forandring, saaledes vilde den Omstændighed, at der hverken havdes Politi- eller Lægetilsyn paa Seyðisfjörður, fremdeles være en afgjörende Hindring for Opfyldelsen af det af Althinget fremsatte Önske. Althinget havde vel forment, at det kunde paalægges den, der ansattes i det ledige Sysselmandsembede i Nordermúla Syssel, at tage Bopæl paa Seyðisfjörður. Dette maatte imidlertid efter de lokale Forhold anses ugjörligt, i hvilken Henseende bemærkedes, at baade vedkommende Sysselmand og Amtmand, uagtet de iövrigt havde erklæret sig for Seyðisfjörður som Hovedhandelssted paa Österlandet, i deres i Aaret 1851 afgivne Betænkninger havde erklæret, at Stedet, der var beliggende i Nærheden af Sysselets sydöstlige Grænse, ingenlunde vilde være et hensigtsmæssigt Opholdssted for Sysselmanden, da det vilde være saare vanskeligt for ham at besörge Forretningerne fra et saa afsides liggende Sted, saameget mere, som han altid havde en Fjældvei at passere, naar han i Embedsforretninger skulde reise hen til et eller andet Sted i Jurisdiktionen. Dette sidste var nu vel ogsaa Tilfældet med Sysselmanden i Söndermúla Syssel, naar han var bosat paa Eskifjörður, men iövrigt laa dette Sted ikke i nogen Udkant af Sysselet, og i sin fornævnte Betænkning havde den den Gang fungerende Sysselmand i begge Múla Sysselerne yttret, at der neppe kunde være noget til Hinder for, at det i fornödent Fald gjordes Sysselmanden i Söndermúla Syssel til Pligt at være bosat der, skjöndt han var bedre situeret i Fljótsdalsherredet. Det maatte ogsaa bemærkes, at Sysselmanden i Söndermúla Syssel havde i lang Tid været bosat paa Eskifjörður, uden at der derover var fremkommen nogen Klage fra Beboerne.

Hvad endelig det Spörgsmaal angik, om der ikke maatte kunde ansættes en særlig Politiembedsmand paa Seyðisfjörður, da stillede Forholdet sig i denne Henseende ingenlunde heldigere end i 1859, idet Nord- og Östamtets Repartitionsfond nu meget mindre end den Gang vare istand til at udrede den dertil fornödne Udgift, og efter de til Ministeriet indkomne Indberetninger, var Tilstanden i bemeldte Amt som en Fölge af de meget ugunstige Aar af den Beskaffenhed, at det maatte anses aldeles ugjörligt ved forögede Paalæg paa Indbyggerne at söge at skaffe Fonden de hertil fornödne Midler.

De anförte Hensyn gjaldt endog i höiere Grad med Hensyn til Lægeopsynet, idet det af Hensyn til Indbyggernes Tarv navnlig maatte anses for ugjörligt, at tilpligte den eventuelle Læge i det vidt udstrakte Distrikt, der omfattede begge Múla Sysselerne og Österskaptafells Syssel, at tage Ophold paa et saa isoleret Sted som Seyðisfjörður. Vel vilde det heller ikke være tilraadeligt at gjöre Lægen til Pligt at bo paa Eskifjörður, men da der her var oprettet en Kvarantænekommission, havde man antaget, at det kunde overdrages til denne at foretage den i Loven i 15. April 1854 § 2 befalede Undersögelse, saaledes at Lægen i fornödent Fald tilkaldtes. 1862. 24. April.

Da afgjörende Grunde saaledes talte imod at gaa ind paa Althingets Petition, blev der indstillet:

at der i den allernaadigste Bekjendtgjörelse, der vilde være at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möder i 1861 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender maatte blive tilkjendegivet Thinget, at der af de ovenfor udviklede Grunde ikke var funden Anledning til at foretage den i Althingets foranförte Petition begjærte Forandring i Loven af 15. April 1854.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Justitsministeriets Skrivelse til Finansministeriet, ang. Ordningen af **Islands finansielle Stilling til Kongeriget.** Kjöbenhavn, den 27. April 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 259. 27. April.

Som Finansministeriet bekjendt, blev der gjennem Justitsministeriet under 20. September 1861 udfærdiget et allerhöieste Kommissorium for Oberst Tscherning, Departementsdirektör, Etatsraad Stephensen, Professor W. J. Bjerring, daværende Kontorchef, nu Departementschef, Etatsraad Nutzhorn og Arkivar Jón Sigurðsson til at sammentræde i en Kommission for at afgive

1863. 27. April. Betænkning over og gjöre Forslag til Ordningen af Islands finansielle Stilling til Kongeriget.

Som det behagelig vil erfares af Kommissionens med Bilage hosfölgende Betænkning, ansaa samtlige Kommissionens Medlemmer Udsondringen af Islands Finanser for gavnlig, og 4 af Kommissionens Medlemmer (Tscherning, Stephensen, Bjerring og Nutzhorn) have været enige om, at Island ikke fortiden har, og ikke i en nær Fremtid vil kunne tilveiebringe de fornödne Midler til at dække de med dets Bestyrelse osv. forbundne Udgifter, og at det derfor ved Adskillelsen bör gives et passende Belöb hertil, hvorimod Kommissionens 5. Medlem, Jón Sigurðsson, har yttret, at Island besidder tilstrækkelige Midler, naar det ikke nægtes en efter billige Hensyn afpasset Erstatning for lidte Tab af dets særlige offentlige Eiendomme, og den i Form af Handelsmonopol uforholdsmæssige Skattebyrde, hvilken Erstatning efter hans Opgjörelse skulde bestaa i en Affindelsessum, der svarer til et fast Annuum af 119,724 Rd. 92 Sk., der skulde udredes af Kongerigets Finanser, medens Island af dette Annuum indtil videre skulde yde et fast aarligt Belöb af 20,000 Rd. til Statens almindelige Fornödenheder.

Justitsministeriet maa tiltræde Kommissionens Formening om, at en Udsondring af Islands Finanser fra Kongerigets er önskelig, og man finder Rigtigheden heraf, der ofte er erkjendt fra saavel Rigsdagens som Althingets Side, saa ligefrem begrundet ved en Betragtning af de herhenhörende Forhold, og den heldige Inflydelse, Udsondringen utvivlsomt vil have paa Islands materielle Interessers Udvikling og Fremme, at man tör anse det overflödigt nærmere at paavise Gavnligheden af en saadan Udsondring. Med Kommissionens Flertal maa Ministeriet fremdeles holde det for aldeles nödvendigt, at der, naar Udsondringen iværksættes, ydes Island Bidrag til Afholdelsen af dets Udgifter, idet man med Hensyn til Sigurðssons Udtalelse om, at

Island under den af ham angivne Forudsætning ikke vil behöve noget Tilskud, skal henholde sig til hvad desangaaende i det Fölgende vil blive bemærket. 1863. 27. April.

I Henseende til det omhandlede Bidrags Störrelse, have Kommissionens Medlemmer ikke kunnet forenes om en fælles Indstilling, men 2 forskjellige Meninger gjort sig gjældende. Tvende af Kommissionens Medlemmer (Tscherning og Stephensen), hvilke man for Kortheds Skyld i det Fölgende vil betegne som Mindretallet Nr. 1, have nemlig foreslaaet, at der af Kongerigets Finanser udredes til Island 29,500 Rd. som et bestandigt aarligt Bidrag, og 12,500 Rd. som et midlertidigt aarligt Bidrag, der efter 10 Aars Forlöb skulde aftage med 500 Rd. aarligt, altsaa skulde bortfalde efter 35 Aars Forlöb. Tvende (Nutzhorn og Bjerring), som i det Fölgende betegnes med Mindretallet Nr. 2, have foreslaaet, at Kongeriget skal yde til Island et bestandigt aarligt Tilskud af 12,000 Rd. og 30,000 Rd. som midlertidigt aarligt Bidrag, der efter 6 Aars Forlöb skulde aftage med 2000 Rd. aarlig, altsaa helt bortfalde efter 21 Aar.

Idet Ministeriet med Hensyn til Motiveringen af Forslagene skal henvise til de mellem Bilagene værende Separatvota, betegnede henholdsvis med Nr. 1, Nr. 2 a og b og Nr. 3 a og b, undlader man ikke at yttre, at det fra Jòn Sigurðsson — Mindretallet Nr. 3 — Fremkomne gaar ud fra en saa ensidig og i sig selv urigtig Opfattelse af de Islands Stilling vedkommende Forhold, og i det Hele taget er af den Beskaffenhed, at der ikke kan være Tale om at lægge samme til Grund for en Ordning af det omhandlede Anliggende. Man skal derfor indskrænke sig til at henvise til, hvad der desangaaende er fremfört af andre af Kommissionens Medlemmer, navnlig af Mindretallet Nr. 2, hvortil kan föies, at det her omhandlede Forslag hovedsagelig er baseret paa en Fiktion af hvad Island vilde have eiet, hvis man ikke i sin Tid havde foretaget visse

1863. 27. April. Regjeringsforanstaltninger (Godssalget), idet der opstilles den Fordring, at Erstatningen for de bortsolgte kongelige og Bispestols Godser skal beregnes efter det Udbytte, som Godserne gave, medens de endnu vare usolgte, dog saaledes, at Afgifterne evalueres til de nugjældende Priser, og at man for det kongelige Jordegods' Vedkommende vil have Erstatningen beregnet ikke efter de Indtægter, som Eiendommene gave paa den Tid de bleve afhændede, men efter Indtægterne saaledes som de vare ved Godsernes Inddragelse under Kronen, efter en islandsk Jordebog fra 1579 (se den med Sigurðssons Bemærkninger af 25 Oktober 1861 fulgte Beregning), medens man derimod med Hensyn til Bispestolsgodserne vil lade sig nöie med de Indtægter, som Godserne gave ved Realisationen.

Disse Fordringer ere af den Beskaffenhed, at Justitsministeriet anser det unödvendigt at paavise deres Uantagelighed. Derimod tror man med Hensyn til Godssalget i Almindelighed at burde gjöre den Bemærkning, at samme stedse er foregaaet efter vedkommende Avtoriteters Indstilling, og at man foruden at paase, at Statskassen ikke led noget Tab ved Afhændelsen, tillige har havt for Öie det vigtige Formaal, at fremme Selveiendommens Udbredelse i Island, og hvad i Særdeleshed Salget af Bispestolenes Godser angaar, hvis Hensigtsmæssighed man navnlig har angrebet, maa det erindres, at samme er sket efter Indstilling af Kommissioner, som bleve nedsatte for at overveie og indgive Forslag om, hvad der i ovenmeldte Henseende vilde være det hensigtsmæssigste, og ses det navnlig af Præmisserne til Reskr. af 29. April 1785, at Kommissionernes Medlemmer have været enige i at foreslaa de Skálholtske Godsers Realisation. Det samme var ogsaa Tilfældet med Hensyn til Salget af det Hólumske Gods, se Reskr. af 13. Oktober 1801, medens Anskuelserne vare delte med Hensyn til Spörgsmaalet om, hvorvidt Skolen paa Hólum skulde

inddrages og forenes med Skolen i Reykjavík, eller den burde bevares og henflyttes til Öfjord (Akureyri). 1863. 27. April.

Saaledes var det paa den Tid fra alle Side erkjendt, at Godsets Salg var i Statens Interesse, hvortil ogsaa for de Skálholtske Godsers Vedkommende kom den særlige Grund, at Bispesædet og tildels Godset havde lidt saa meget ved Jordbranden, at man frygtede for at lade Skolen og Bispestolen forblive i Skálholt.

Hvad derimod angaar det under Nr. 2 anförte Mindretals Forslag, der stiller det Mindste Krav til Statskassen, holder Ministeriet for, at det af samme proponerede, for störste Delen midlertidige Bidrag, ikke vil være fyldestgjörende. Man skal i saa Henseende navnlig fremhæve, at de det lærde Skolevæsen i Island tilhörende Godser, der anses tilstrækkelige til Skolevæsenets Behov, ere i sin Tid blevne samme fratagne og realiserede til Fordel for Statskassen. Som Fölge heraf ere Udgifterne til den lærde Skoles Fornödenheder siden den Tid blevne udredede af Statskassen. Vel fandt der i 1834 en Opgjörelse af Skolens Mellemværende med Statskassen Sted, hvorefter det ved allerhöieste Resol. af 12. April 1844 blev bestemt, at Skolen som et Ekvivalent for de bortsolgte Godser skulde tillægges en Sum af 5380 Rd. aarlig, men da denne Sum blev utilstrækkelig til Skolens stigende Fornödenheder, er det nödvendige övrige Belöb saavel til Skolen som til det senere oprettede Pastoralseminarium i Reykjavík blevet bevilget af Finansloven, saa at Udgifterne til Skolevæsenet for Tiden udgjöre henimod 18,000 Rd. foruden Tillæg til Lönningerne efter Sædomskrivning. Naar man nu ved at tilbagegive Skolevæsenet til Islands fremtidige Forsorg kun vilde tilstaa Island det ovennævnte Belöb af 5380 Rd., er det indlysende, at det derved vilde paaföres en Byrde, som det ikke vilde være istand til at overtage. Hvad Erstatningen for det bortsolgte kongel. Jordegods angaar, da kunde Indrömmelsen af samme, som af

1863. 27. April. Mindretallet Nr. 1 paavist, have betænkelige Fölger. Vel blive Afgifterne af det usolgte kgl. Jordegods beregnede Island til Indtægt, og man har derfor forment, at Konsekvensen maatte medföre, at Renterne af Kjöbesummen for den bortsolgte Del burde ved den eventuelle Adskillelse af Kongerigets og Islands Finanser indflyde i Islands særlige Kasse, men hin Omstændighed kan formentlig saameget mindre være afgjörende, som der vistnok kan reises Tvivl om, hvorvidt det strængt taget er rigtigt at betragte Indtægterne af det endnu usolgte Jordegods som særlig islandsk Indtægt. Hovedsagen er imidlertid den, at Island upaatvivlelig aldeles ikke vilde finde sig tjent med at gaa ind paa den Ordning, som af det för omhandlede Mindretal er foreslaaet. Det islandske Budget giver for Tiden, naar de sidste Lönningstillæg og Pensionerne tages med i Betragtning, en Underbalance af ca. 40,000 Rd. Da der ikke paa Budgettet er opfört andre Udgifter end saadanne, som maa anses uomgjængelig nödvendige, vil en Nedsættelse af disse ikke kunne finde Sted, hvorimod deres Forögelse i en nær Fremtid vil blive nödvendig til Udförelsen af Foranstaltninger, som maa anses for paatrængende.

Paa den anden Side er det af Mindretallet Nr. 1 paavist, at der ikke er Udsigt til at Indtægterne i den nærmeste Fremtid ville foröges synderligt, og det er derfor mere end sandsynligt at Fölgen vilde blive, at Althinget foretrak at lade alt blive ved det nu bestaaende, fremfor at paatage sig Risikoen af at overtage Islands Finanser med utilstrækkelige Midler. Den nuværende Ordning vil imidlertid snart vise sig i höi Grad uheldig. Naar en Overenskomst ikke kommer istand, vil man fremdeles fra Islands Side vedblive med Klager over den nuværende mangelfulde Tilstand og fremkomme med nye Begjæringer om Bevillinger til Foranstaltninger, der anses nödvendige til Landets Udvikling, i et langt större Omfang end hidtil, idet man

i den senere Tid har været noget mere tilbageholden paa Grund af den forventede finansielle Forandring, ligesom ogsaa Ministeriet hidtil deri har havt en antagelig Grund til at indskrænke sine Forlangender om Pengebevillinger for Islands vedkommende til det uundgaaeligt nödvendige. Det vil imidlertid være vanskeligt i Fremtiden at afvise yderligere Krav, og paa den anden Side er det let forklarligt, at Rigsdagen er utilböielig til at gaa ind paa at bevilge större Summer, saalænge Indtægterne ikke kunne foröges. 1863. 27. April.

Det er væsentlig disse Betragtninger i Forbindelse med Hensynet til, hvorledes Forholdet vilde komme til at stille sig, naar det tilstaaede Bidrag viste sig utilstrækkeligt, der have bevirket, at Mindretallet Nr. 1 ikke har kunnet slutte sig til det af Mindretallet Nr. 2 fremsatte Forslag, hvorimod det har troet, at Sagen paa den af samme foreslaaede ovennævnte Maade vilde ordnes saaledes, at begge Parter kunde være tjente med Afgjörelsen.

Betragter man först Forholdet fra Kongerigets Side, da har det i Tidens Löb udviklet sig saaledes, at Rigsdagen ikke vel kan undslaa sig for at tilskyde hvad der mangler til Islands nödvendige Behov, men dette vil, som allerede i det Foregaaende bemærket, stedse blive större og större, og de deraf flydende Fordringer ville vanskelig kunne tilbagevises, medens Tilveiebringelsen af nye Indtægtskilder vil stöde paa en Modstand fra Islændernes Side, som vanskelig vil kunne overvindes. Ved den her omhandlede Afgjörelse vil opnaas, et Statskassen fritages for en yderligere Udgift end den nu har, og den i den nærmeste Fremtid uundgaaelig vil faa, og naar det midlertidige Tilskud efterhaanden nedsættes, og efter 35 Aars Forlöb ophörer, turde det Offer, Kongeriget bringer, ved at tilstaa Island det foreslaaede faste aarlige Bidrag, blive langt mindre end det som vilde blive uomgjængeligt fornödent under Fortsættelsen af den nuværende

1863. finansielle Stilling. For Island vil dernæst opnaas, at
27. April. det faar Midler ihænde til at indrette sine ökonomiske Anliggender paa en saadan Maade, som Althinget maatte anse for mest hensigtsmæssig. Det kan heller ikke andet end være önskeligt, at Island ved Adskillelsen udstyres paa en saadan Maade, at der ikke blot ikke skal være Frygt for, at det skulde blive nödt til at vende tilbage til at söge Kongerigets Understöttelse, men at der er Udsigt til, at det for Fremtiden vil kunne ved Anvendelse af en fornuftig Ökonomi og ved snkcessiv Udvikling af dets Hjælpekilder sættes istand til at iværksætte Reformer, hvortil det trænger, og som Regjeringen under de nuværende Forhold ikke vil være istand til at gjennemföre.

Det maa vistnok aldeles billiges, at dette Mindretal har foreslaaet et större fast Tilskud, thi naar Island ikke havde en saadan fast Fond, som det under alle Omstændigheder kunde gjöre Regning paa, vilde det under extraordinære Omstændigheder, som de islandske Naturforhold saa let give Anledning til, være udsat for at komme i en Forlegenhed, som ikke kunde fjærnes, efter at det havde mistet det Tilhold, som det altid i vanskelige og extraordinære Ulykkestilfælde har fundet hos Kongeriget, og naar det sknlde vise sig, at Islands finansielle Kræfter vare i den Grad forbedrede, at Landet knnde ofre noget til de almindelige Statsfornödenheder, er den af denne Minoritet udtalte Forudsætning naturlig og velgrundet, at det fra den Tid af yder et passende Bidrag til dem, imod at deltage i vedkommende Repræsentation.

De tidligere Forhold i Henseende til det langvarige Handelsmonopol, som i væsentlig Grad maa antages at have hæmmet Landets materielle Udvikling, og medfört, at Landet nn staar paa et lavere Standpunkt i Henseende til Velvære, end det sandsynligvis vilde have været Tilfældet under friere Handelsforhold, fortjene formentlig ogsaa at tages i Betragtning, naar

Talen er om Fastsættelsen af det Bidrags Störrelse, der skal tilstaas Island, thi medens der ikke kan være Spörgsmaal om, saaledes som Mindretallet Nr. 3 har foreslaaet, at anslaa den indirekte Skade, som Monopolhandelen har medfört for Island til en bestemt Pengeværdi, er der dog ganske vist Anledning til at tage et billigt Hensyn til det omhandlede Moment.

1863. 27. April.

Ministeriet skjönner saaledes ikke rettere, end at det af Mindretallet Nr. 1 fremsatte Forslag i det Hele egner sig bedst til at lægges til Grund for Sagens videre Forhandling, der formentlig bör finde Sted paa den Maade, at Sagen först forelægges Althinget som en Betænkningssag til Overveielse, og derefter Rigsdagen i Form af et Lovudkast angaaende Ophævelse af den hidtil bestaaende Forbindelse mellem Kongerigets og Islands Finanser. Næst endnu at bemærke, at man med Hensyn til Kommissionens Indstillingspunkt Nr. 2, angaaende den islandske Kollekt, maa slutte sig til den af Minoriteten udtalte Anskuelse, og at man har troet særlig at burde henlede Finansministeriets Opmærksomhed paa det under Nr. 8 fremsatte Indstillingspunkt, angaaende den Maade hvorpaa det eventuelle Tilskud kan sikkres Island, men at man derimod med Hensyn til de övrige i Kommissionens Betænkning omhandlede Punkter ikke har fundet Anledning til fortiden at yttre sig nærmere, idet Spörgsmaalet om, hvorledes de her berörte Forhold rettest bör ordnes, væsentlig vil afhænge af Maaden, hvorpaa den tidtnævnte Adskillelse imellem Kongerigets og Islands Finanser kommer til at finde Sted, undlader man ikke sluttelig at tilföie, at om end Ordningen af denne Sag griber dybt ind i de islandske Forfatningsforhold, har Ministeriet dog anset det rettest, förend et Forslag til en Forfatningslov udarbeides, at erfare Althingets Mening om Finansspörgsmaalet, der ogsaa er det Punkt, der alene kan blive Gjenstand for Forhandling med Rigsdagen.

1863. Med disse Bemærkninger skulde man tjenstlig udbede sig velbemeldte Ministeriums Yttringer over Sagen ved Indesluttedes Tilbagesendelse behagelig meddelte.
27. April.

30. April. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse** til Undersögelse af **Hydatidesygdommen i Island.** Kjöbenhavn, den 30. April 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 264. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 697–698.

Efter et derom indkommet af det kongelige Sundhedskollegium anbefalet Andragende, har Justitsministeriet tilstaaet Dr. med. H. Krabbe en Understöttelse af 500 Rd. til i indeværende Aar at foretage en Reise til Island for at lære den der herskende Hydatidesygdom nöiere at kjende, og derefter at foreslaa de hensigtsmæssigste Foranstaltninger til dens Forebyggelse.

Ved at meddele Herr Stiftamtmanden Foranstaaende, skulde man, næst at bemærke, at man under D. D. har tilskrevet Landfogden i Island om at udbetale ovennævnte 500 Rd. af Islands Jordebogskasse efter Dr. Krabbes nærmere Rekvisition, tjenstligen anmode Dem om behageligen at ville foranledige, at han under sit Ophold i Sönderamtet, med Hensyn til sine Undersögelser, hos Avtoriteterne finder en saadan Imödekommen og Understöttelse, som kunde fremme Formaalet for hans Reise.

4. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, indeholdende **nærmere Bestemmelser om, hvorledes Pröven i det islandske Sprog skal afholdes.** Kjöbenhavn, den 4. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 275. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 698–699.

Paa Justitsministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling, har det behaget Hans Maiestæt Kongen under 8. Februar d. A. allernaadigst at resolvere: 1863. 4. Mai.

at den Pröve i det islandske Sprog, som Ikke-Islændere, der söge Ansættelse som Embedsmænd i Island i Medför af de allerhöieste Resolutioner af 8. April 1844 og 27. Mai 1857 have at underkaste sig, maa udvides saaledes, at der foruden en mundtlig tillige anstilles en skriftlig Pröve, og at den mundtlige Pröve skal afholdes offentlig, samt at der ved denne skulle være tvende Censorer tilstede, der ligeledes deltage i Bedömmelsen af den skriftlige Pröve, og at det overlades til Justitsministeriet, efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at træffe de i bemeldte Henseende fornödne Foranstaltninger.

Ved at meddele Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed ovenstaaende allerhöieste Resolution til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse med Hensyn til, at den omhandlede Pröve efter kgl. Resolution af 27. Mai 1857 kan blive at afholde af den ved den lærde Skole i Reykjavík fast ansatte Lærer i det islandske Sprog, skulde man, efter om Sagen at have brevvexlet med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, tjenstligen tilföie, at den skriftlige Pröve bör bestaa i at oversætte fra dansk til islandsk et opgivet Stykke, der vælges af vedkommende Examinator, uden at Censorerne, der, hver Gang Pröven skal afholdes i Reykjavík, udnævnes af Islands Stiftsövrighed, skulde have noget med Valget at gjöre, samt at det vil kunne overlades til Examinator i Forening med Censorerne at ordne det videre ved Prövens Afholdelse.

1863. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden
6. Mai. over Nord- og Östamtet, ang. **en Embedsmands Möde i Althinget.** Kjöbenhavn, den 6. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 280. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 700.

I et hertil indkommet Andragende af 17. Februar sidstl., har Sysselmand i Thingö Syssel, Kancelliraad Johnsen, næst at bemærke, at han, saafremt Omstændighederne tillade det, agter som kongevalgt Deputeret at möde i Althingets forestaaende Session, forespurgt, om ikke Amtet har, i fornödent Fald uden hans Mellemkomst, at lade hans Embede under hans Fraværelse bestyre ved en dertil konstitueret Mand paa dennes An- og Tilsvar, og uden noget Skaar i hans Embedsindtægter.

Foranlediget heraf skulde man tjenstlig anmode Herr Amtmanden om at tilkjendegive fornævnte Embedsmand, hvem vedlagte Bilag bedes tilbageleveret, at han gjennem Amtet vil have at træffe Foranstaltninger til, at der beskikkes en habil Mand til under hans Fraværelse ved Althinget at bestyre hans Embede paa hans Bekostning og Ansvar.

6. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet, ang. **Tiendepligten** af 10 Hdr. i Jorden **Dísastaðir** og 4 Hdr. i Jorden **Fossgerði.** Kjöbenhavn, den 6. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 278. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 700—701.

Med Hensyn til, at der ved Revisionen af Regnskaberne for Kongetienden og Statskassens övrige Indtægter af Söndermúla Syssel i Aarene fra 1. April 1856 til 31. Marts 1858 er opstaaet Spörgsmaal om Tiendepligten af 10 Hdr. i Jorden Dísastaðir i

Breiðdals Rep og 4 Hdr. i Jorden Fossgerði i Eyja Rep, har Revisionsdepartementet for Kongeriget ved at fremsende den hoslagte Afskrift af den 11. Erindringspost til bemeldte Regnskaber med Regnskabsförerens Erklæring og Revisors Vedtegning, samt den paa Udsættelsen afgivne Decision, henstillet det ovennævnte Spörgsmaal til Justitsministeriets Afgjörelse. 1863. 6. Mai.

Foranlediget herved skulde man tjenstl. meddele Herr Amtmanden til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, at efter hvad der foreligger finder Ministeriet, at der ikke vil være at beregne Kongetiende af de omhandlede Jorder[1]).

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Betaling af Bademidler i Anledning af Faareskabsygdommen.** Kjöbenhavn, den 6. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 289. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 699. 6. Mai.

I behagelig Skrivelse af 13. i f. M. har Herr Stiftamtmanden andraget, at der i Efteraaret 1861 blev forordnet en almindelig Badning af Faarene overalt i Kjósar Syssel og tildels ogsaa i Gullbringu Syssel, hvortil de fornödne Bademidler leveredes af Apothekeren i Reykjavík, men at denne ikke vilde udlevere Bademidlerne paa Kredit, medmindre Amtet indestod for, at de bleve betalte i det paafölgende Efteraar. Da, uagtet derom udgaaet Opfordring, imidlertid ingenlunde alle Paagjældende til nysnævnte Tid indfandt sig med Betaling, forlangte Apothekeren, at Herr Stiftamtmanden interimistisk skulde udrede det resterende Belöb, hvilken Fordring De i Betragtning af, at De havde

[1]) Af Sagens Dokumenter fremgaar, at de her omhandlede Jordhundreder er Fattiges Eiendom (jfr. Lovsaml. for Isl. VI. S. 452).

1863. anmodet ham om at kreditere Betalingen for de om-
6. Mai. handlede Lægemidler, og stillet ham i Udsigt, at den vilde blive erlagt til fornævnte Tid, troede at burde fyldestgjöre ved, da De ikke var istand til at udrede Belöbet af Repartitionsfonden, at anvise ham 300 Rd. til Udbetaling af Jordebogskassen. Uagtet nu, efter hvad De har bemærket, en stor Del af denne Sum vel kan antages at ville indkomme i Löbet af forestaaende Sommer, vil der dog formentlig findes flere af Debitorerne, som ikke kunne betale, og da det derhos overhovedet vil falde de fleste af de Paagjældende, som lide under Trykket af den sidste haarde Vinter, tungt at udrede deres Anpart af den skyldige Sum, har De henstillet til Justitsministeriet, om der ikke maatte være Anledning til, at det Offentlige eftergiver de omhandlede 300 Rd., saaledes at de blive udredede af de 4000 Rd., som aarligt bevilges Island ved Finansloven til Bestridelse af Landets uforudsete Udgifter.

Foranlediget heraf skulde Justitsministeriet tjenstl. melde, at de omhandlede 300 Rd., forsaavit saadant ikke allerede maatte være sket, ville være at före til Udgift paa Kontoen § 9 G. e. i Finansloven for $18^{62}/_{63}$ som et Forskud til Sönderamtet i Anledning af Foranstaltninger mod Faareskabsygen, men at Ministeriet forventer, at De vil paase, at Belöbet refunderes Jordebogskassen ved Indbetaling af de Paagjældende, samt at man imödeser med sidste Post i indeværende Aar Indberetning om, hvormeget der til den Tid maatte være indkommet.

7. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet, ang. **de jorddrotlige Afgifter af Nybyggerstedet Brattagerði.** Kjöbenhavn, den 7. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 290. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 702—703.

Revisionsdepartementet for Kongeriget har henstillet til Justitsministeriets Afgjörelse en i 9. Erindringspost til Regnskabet for Administrationen af Skriðu Klostergods for Aarene fra 1. April 1857 til 31. Marts 1859 gjort Udsættelse ved, at de Jorddrotlige Afgifter af det under bemeldte Klostergods henhörende, i Aaret 1836 optagne, Nybyggersted Brattagerði, ikke ere indflydte i Statskassen förend fra Aaret 1856 eller 1857, da det, efter Forlöbet af de 20 Aar, i hvilke Frd. af 15. April 1776 § 10 tilstaar Nybyggeren og hans eventuelle Enke efter ham afgiftsfri Brug af saadanne Nybyggersteder som det her omhandlede, blev bortbygslet af vedkommende Administrator, uagtet Nybyggerens Enke allerede i 1849 eller 1850 fratraadte Stedet og Afgifterne fra den Tid at regne efter Revisionens Formening burde været tilfalden Statskassen. 1863. 7. Mai.

I Anledning heraf skulde man tjenstlig meddele Herr Amtmanden til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Administrator, B. Skúlason, at uagtet Ministeriet maa tiltræde Revisors Formening om, at Afgiften af Nybyggerstedet fra den Tid Enken fraflyttede samme, burde have tilflydt Statskassen, maa det dog efter Omstændighederne forblive ved det Passerede, hvorhos De anmodes om at tilkjendegive Administrator Ministeriets Misbilligelse af, at han efter de Ministeriet forelagte Oplysninger, ikke tilbörlig har varetaget Statskassens Tarv i den omhandlede Henseende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Vagthold** i Anledning af **Faareskabsygdommen.** Kjöbenhavn, den 7. Mai 1863. 7. Mai.
— Isl. Kopieb. 1863 Nr. 293. Tíðindi um stjórnarmalefni Íslands I. S. 701—702.

1863. I et af Amtmand Havstein hertil indsendt Andragende, hvoraf Afskrift vedlægges, har Kammerraad Christiansson og 4 andre Medlemmer af en Sysselkomité i Húnavatns Syssel anholdt om, at der til Forebyggelse af Faareskabets Udbredelse ved Regjeringens Foranstaltning i indeværende Sommer maa paa de 3 Amters Repartitionsfonds Bekostning blive etableret et betryggende Vagthold ved Skorradalsvatn, paa den samme Linie, hvor dette har været etableret i de 2 foregaaende Aar.

7. Mai.

Foranlediget heraf og med Hensyn til, at der i Althingets Petition af 19. Avgust 1861 (se Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1806—1814) blandt andet er anholdt om, at det paalægges Amtmanden i Sönderamtet i Forening med de andre Amtmænd strængt at paase, at intet Samkvæm finder Sted mellem Faareflokkene i de sunde og de mistænkte Distrikter, saalænge Skabsygdommen ikke er bleven aldeles udryddet, har Ministeriet, uagtet det af de fra Island modtagne Indberetninger fremgaar, at Skabsygdommen nu kun aldeles sporadisk er tilstede i Sönderamtet, troet at burde imödekomme det i ovennævte Andragende yttrede Önske, og man skulde derfor herved have Herr Stiftamtmanden anmodet om efter indbyrdes Omforening med de tvende andre Amtmænd i Island, snarest muligt at træffe de fornödne Foranstaltninger til Etablering af et betryggende Vagthold i det angivne Öiemed.

26. Mai. **Forordning om Lösemænd og Husmænd i Island.** Skodsborg, den 26. Mai 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 16. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 703—716. Depart. Tid. for 1863 S. 589—600. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 141—145. Original-Aftryk hos Schultz.

Paa Grundlag af de i det af den i Reykjavík i 1855 ned-

satte Kommission udarbeidede Udkast til Tyendelov[1]) under særskilt Afsnit indeholdte Bestemmelser om Lösemænd og Husmænd, blev der i 1861 efter indhentede Betænkninger fra samtlige Amtmænd i Island af Regjeringen udarbeidet et Udkast til en Forordning angaaende Lösemænd og Husmænd i Island, og i Henhold til kgl. Resol. af 10. Mai 1861 forelagt det i bemeldte Aar forsamlede Althing[2]). 1863. 26. Mai.

Efter at Thinget havde behandlet Sagen paa anordningsmæssig Maade, indgav det en allerunderd. Betænkning om Sagen, hvori der anholdtes om, at Udkastet med de af samme foretagne Forandringer maatte blive ophöiet til Lov[3]). Afset fra nogle mindre Ændringer, der nærmest angik den blotte Redaktion, var der af Althinget blevet foreslaaet efternævnte Forandringer i Regjeringsudkastet:

i Afsnit I. om Lösemænd:

1) at den i § 1 og 3 omtalte Alderstermin af 25 Aar maatte forandres til 30 Aar.

2) at § 6, 1. og 2. Punktum, samt hele § 7 maatte bortfalde[4]),

samt i Afsnit II. om Husmænd:

3) at den i dettes § 1 indeholdte Bestemmelse om, at Sysselmanden fremdeles skulde afgjöre Spörgsmaalet om, hvorvidt Tilladelse til at nedsætte sig som Husmand eller Strandsidder skulde meddeles, dog kun efter indhentet Erklæring fra vedkommende Fattigbestyrelse, og iövrigt saaledes, at Sysselmandens Resolution kunde indankes for höiere

---

[1]) Udkastet med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 A. viðb., S. 38—110.

[2]) Regjeringens Udkast med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 A. viðb., S. 27—37.

[3]) Althingets Betænkning findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1820—1827.

[4]) Disse Bestemmelser löd:

§ 6, 1. og 2. Punktum: »Enhver, der har löst Bevilling, bör foruden de offentlige Afgifter, der ifölge hans Stilling og tiendebare Formue paahvile ham, aarlig erlægge en Afgift til Statskassen af 6 Alen, naar det er en Mandsperson, og 3 Alen, naar det er en Kvindesperson, samt lige saa meget til Kirken, til Præsten og til Fattigkassen. Endvidere skulle alle Mandspersoner, der ved at löse Bevilling frigjöres for Pligten til at tage fast Tjeneste, deltage lige med Bönder i offentlige Pligtarbeider i Kommunen.«

§ 7 som Forordningens § 7.

1863. Övrighed, maatte forandres derhen, at Fattigbestyrelsen
26. Mai. umiddelbart skulde afgjöre det ommeldte Spörgsmaal, men dog saaledes, at naar Tilladelsen blev nægtet, skulde Sagen kunne andrages for Sysselmanden.

Af de saaledes foreslaaede Forandringer i Udkastet havde Althinget ikke motiveret den under Nr. 1 anförte, hvorimod Thinget med Hensyn til den i § 6, 1. og 2. Punktum indeholdte Bestemmelse havde fremhævet, at de der foreskrevne Paalæg formentlig vilde blive saa fölelige, at kun saare faa vilde nyde godt af den eventuelle Lov under Forudsætning af hin Bestemmelses Optagelse i samme, ligesom de i §en foreslaaede Afgifter formentlig ikke vilde staa i rigtigt Forhold til hvad der iövrigt var bestemt i den islandske Skattelovgivning, og at det, da Thinget maatte anse det som en Selvfölge, at Lösemænd fremdeles vilde have at erlægge allo de lovmæssige Ydelser til det Offentlige, som der nu paalaa dem i Forhold til deres Stilling og tiendebare Eiendomme, vistnok maatte findes ufornödent at fremhæve særlig denne Forpligtelse. Udeladelsen af Udkastets § 7 havde Thinget motiveret ved den Bemærkning, at de i denne § optagne Bestemmelser formentlig vilde medföre större Vanskeligheder og Omsvöb for de Paagjældende end Nytte. Med Hensyn endelig til den under Nr. 3 foreslaaede Forandring i Udkastet havde Thinget fremhævet, at det turde være den simpleste og med Landets Forhold mest overensstemmende Udvei, at lade Afgjörelse af Spörgsmaal om Tilladelse til at nedsætte sig som Husmand fornemmelig bero paa vedkommende Kommunalbestyrelse, idet denne maatte antages at være bedst bekjendt med alle Forhold, der i den omhandlede Henseende fortjente at komme i Betragtning, og ligesom den havde Interesse i den paagjældende Kommunes Vel, saaledes havde den ogsaa Ansvaret for alt, hvad der kunde være samme til Skade. Til de Personers Ret, der attraaede at nedsætte sig som Husmænd, vilde der formentlig være taget det fornödne Hensyn, naar det derhos i Overensstemmelse med Thingets Forslag bestemtes, at det i Tilfælde af, at Bestyrelsen nægtede at meddele dem den omhandlede Tilladelse, skulde staa dem frit for at indanke hins motiverede Afslag til Sysselmandens Prövelse, ved hvis Kjendelse det da skulde have sit endelige Forblivende.

Den kgl. Kommissarius havde i sin over Sagen afgivne Betænkning erklæret sig enig med Althinget i den ovenfor under Nr. 2 omhandlede Udeladelse af den förste Halvdel af § 6 i Udkastet, og derfor indstillet, at denne For-

andring maatte blive taget tilfölge ved Udkastets Emanation som Lov. Derimod havde han bestemt udtalt sig imod, at den Alderstermin, der i Udkastets § 1 var foreskreven for Adgang til ved Bevilling at frigjöre sig for Pligten til at tage fast Tjeneste, saaledes som Althinget havde villet, rykkedes frem til det 30. Aar. Han havde i saa Henseende bemærket, at det formentlig allerede var haardt nok at maatte oppebie Myndighedsalderen for at kunne — og det endda mod en klækkelig Pengesum, som den fattige tjenstpligtige Person vel ofte ikke vilde være istand til at udrede — erholde lovlig Adgang til sine Kræfters frie Brug, medens man i Danmark alt var i Besiddelse af fuldkommen Frihed i saa Henseende, men at det dog vilde blive endnu mere ubilligt og haardt for de Paagjældende, dersom Udkastets Alderstermin skulde blive forandret overensstemmende med Althingets Forslag. Han indrömmede vel, at det efter de særegne stedlige Forhold var rigtigt ikke aldeles at löse den nu bestaaende Forpligtelse til at tage fast Tjeneste, at det var heldigt for de Paagjældende, at de ved i deres Ungdomsaar at nödes til at tage fast Tjeneste, fik Leilighed til at lære Orden og Lydighed, samt de Sysler og Færdigheder som udfordredes i deres tilkommende Livsstilling, men til Opnaaelse af dette Öiemed kunde han ikke finde det nödvendigt at gaa saavidt som Althinget var gaaet, idet det formentlig maatte erkjendes, at de Paagjældende, naar de havde tjent 10 Aar, saaledes som Udkastet foreskrev, maatte have opnaaet en saadan Modenhed og lært saa meget i deres Fag, at de uden Fare maatte kunne overlades til sig selv. Den kgl. Kommissarius havde fremdeles heller ikke kunnet anbefale Althingets Indstilling om Udeladelse af Udkastets § 7, og navnlig ikke kunnet dele den af Thinget i saa Henseende paaberaabte Anskuelse om den Uleilighed, som §ens Indhold vilde medföre for de Paagjældende, eftersom hele Uleiligheden formentlig kun bestod i, at Vedkommende skulde melde sig hos Sysselmanden, producere den ham tidligere meddelte Bevilling og faa den ombyttet med en ny. §ens 2. Mbr. var derhos efter hans Mening af en saa indgribende praktisk Betydning, at dens Udeladelse vilde efterlade et föleligt Savn, idet det nemlig i Tilfælde af, at En, der havde erholdt Bevillig til at være Lösemand, skulde opgive denne Bestilling og tage fast Tjeneste for en Tid, var nödvendigt at der havdes en positiv Bestemmelse om, hvorvidt den ham tidligere meddelte Bevilling ved Tjenestetidens Ophör skulde komme ham tilgode, eller om han skulde löse en ny.

1863.
26. Mai.

1863. Endelig havde den kgl. Kommissarius troet at burde fra-
26. Mai. raade Vedtagelsen af det ovenfor under Nr. 3 omhandlede, af Althinget vedtagne Forslag om, at lægge Afgjörelsen af Spörgsmaalet om Meddelelsen af Tilladelse til at nedsætte sig som Husmand i vedkommende Fattigbestyrelses Hænder. Afset nemlig fra, at Thingets Indstilling i saa Henseende formentlig stod i Strid med de Grundsætninger, som vare almindeligt gjældende i analoge Tilfælde, f. Ex. i Fattigsager, vilde det til Grund for Indstillingen liggende Princip formentlig före til Vilkaarlighed og Misbrug, og i mange Tilfælde gaa den Paagjældendes Ret for nær, navnlig fordi man paa Island ikke var synderlig liberal i Afgjörelsen af deslige Sager, og der, ihvorvel Sysselmanden i Almindelighed turde antages at have et mindre hildet Blik paa Forholdene, dog næppe vilde være tilstrækkelig Garanti for, at han jo stundom vilde lade sig paavirke af Fattigbestyrelsens Erklæring, især naar der var Spörgsmaal om Fremmedes og Ubemidledes Bosættelse i Kommunen.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren, at han kunde slutte sig til den kgl. Kommissarii Indstillinger angaaende de af Althinget med Hensyn til §§ 1, 6 og 7 foreslaaede Forandringer i Regjeringens Udkast, og til de for samme anförte Grunde. Kunde det navnlig end ikke overses, at der var en vis Forbindelse mellem Thingets Forslag med Hensyn til § 1 paa den ene Side og § 6 paa den anden, idet Thinget, medens det ved at foreslaa Bestemmelserne i sidstnævnte §s förste Halvdel udeladte af Udkastet, væsentlig havde modificeret samme i en liberal Retning, til Gjengjæld havde sögt at tilveiebringe en Modvægt herimod, ved at rykke Aldersterminen i § 1 fremad, saa vare, om end Thingets Indstillinger med Hensyn til § 6 toges tilfölge, dog de Indskrænkninger, som efter Udkastet vilde komme til at paahvile Næringsfriheden, saa store, at der turde være tilstrækkelig Anledning til med den kgl. Kommissarius at holde paa den Alderstermin der var sat i Udkastet. Hvad § 7 angik, saa var der saa meget större Föie til at bibeholde denne §, som der i det fra Kommissionen til at udarbeide en ny Tyendelov for Island hidrörende Lovudkast var foreslaaet, at der i de i §en omhandlede Tilfælde burde löses ny Bevilling mod sædvanlig Betaling, og en saadan Regel paa sine Steder muligen vilde blive fulgt, hvis Loven ikke kom til at indeholde nogen Bestemmelse i den omhandlede Henseende. Derimod maatte Ministeriet, uanset de af Kommissarius fremhævede Betænkeligheder, holde

for, at der ikke kunde være noget væsentligt at erindre imod, i Overensstemmelse med Althingets Forslag, at lade Fattigbestyrelsen i 1. Instans afgjöre Spörgsmaalet om Meddelelse af Tilladelse til at nedsætte sig som Husmand, dog saaledes, at det ved Siden heraf bestemtes, at den med hins Afgjörelse Misfornöiede skulde have Rekurs ikke alene til Sysselmanden, men ogsaa til Amtet, og en saadan Ordning af Forholdet var ogsaa bleven antydet i Motiverne til Regjeringens Udkast, skjöndt man ved Udarbeidelsen af bemeldte Udkast havde foretrukket den i sammes II. § 1 foreskrevne Fremgangsmaade.

1863. 26. Mai.

I Henhold til det Anförte var bemeldte Udkast til en Forordning angaaende Lösemænd og Husmænd paa Island bleven omarbeidet, og havde man med Hensyn til sammes Redaktion i det Væsentlige taget Althingets foranförte Forslag tilfölge. Kun skulde bemærkes, at man havde troet at burde supplere Bestemmelsen i § 3 Nr. 1 med at tilföie Ordene: »forladte, fraskilte og fraseparerede Hustruer«, og at det, da det hele Udkast skulde emanere som én Lov, var anset rettere, at lade §erne fölge efter hinanden i en uafbrudt Række, end, saaledes som i det oprindelige Udkast, at lade dem afbryde ved hvert af de enkelte Afsnit.

I Henhold til det saaledes anförte blev der under 26. Mai 1863 gjennem Justitsministeriet udfærdiget fölgende:

Tilskipun um lausamenn og húsmenn á Íslandi.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi &ct. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis, um frumvarp, er fyrir það hefir verið lagt, til tilskipunar um lausamenn og húsmenn á Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

I. Um lausamenn.

1. gr. þeir menn eru eigi skyldir að vera í vist, er hafa 5 hundruð á landsvísu eður meira í árságóða af fasteignum eður öðru fje.

2. gr. Hverjum þeim manni, sem er 25 ára að aldri, er heimilt að leysa sig undan vistarskyldunni með því að fá sjer leyfisbrjef hjá lögreglustjóranum

Fyrir leyfisbrjefið borgar karlmaður eitt hundrað en kona hálft hundrað á landsvísu, og skal gjald þetta greitt í peningum eptir verðlagsskrár aðalmeðalverði.

1863. Leyfisbrejf skal taka hvort heldur maður vill vera
26. Mai. laus að nokkru eður að öllu.

3. gr. Heimilt skal mönnum þeim, er nú skal greina, að taka leyfisbrjef þau, sem nefnd eru í 2. gr., þótt ekki sjeu þeir fullra 25 ára:

1) Ekkjumönnum og ekkjum, og konum, sem menn þeirra hafa yfirgefið eður skilið við að lögum, annaðhvort algjörlega eða að borði og sæng.

2) Mönnum sem hafa eitt hundrað á landsvísu í ársarð af fasteignum eður öðru fje. Ef afgjaldið eða leigan er greitt í peningum, skal telja það til álna eptir aðalmeðalverði í verðlagsskrá.

4. gr. Þessir menn geta fengið leyfisbref borgunarlaust:

1) Þeir sem búið hafa 15 ár og goldið þenna tíma árlega til allra stjetta.

2) Þeir sem staðið hafa í vinnuhjúastjett 20 ár og fengið jafnan gúðan vitnisburð.

5. gr. Fyrir hvert leyfisbrjef skal greiða lögreglustjóranum einn ríkisdal.

6. gr. Láti nokkur, sem fengið hefir leyfisbrjef til að komast hjá að vera í vist, undanfalla 2 ár í bili að greiða lögboðin gjöld eður skylduverk, eður þurfi fjárnámi að beita 2 ár, hvort eptir annað til að ná þeim gjöldum, þá hefir hann fyrirgjört þeim rjetti sínum, er leyfisbrjefið veitir honum, og má honum eigi veita leyfisbrjef að nýju fyr en eptir 5 ár.

7. gr. Nú flytur nokkur, er fengið hefir leyfisbrjef, sig í annað lögsagnarumdæmi, skal hann taka nýtt leyfisbrjef, er hann fái borgunarlaust; þó skal hann greiða lögreglustjóranum einn ríkisdal (smbr. 5. gr.). Ef einhver, sem fengið hefir leyfisbrjef, tilkynnir hlutaðeigandi lögreglustjóra, að hann ætli eigi að nota leyfið ákveðinn tíma, skal honum heimilt að nota það síðar án þess að greiða nokkra borgun, ef hann gefur slíkt lögreglustjóranum til vitundar.

8. gr. Nú er maður óvistráðinn mánuði fyrir

hjúaskildaga og á sjer enga aðra löglega atvinnu vísa, og leitar hann hreppstjóra um að útvega sjer vist; og skal þá hreppstjóri vera honum hjálplegur í því efni. Ef maður er enn óvistráðinn um manntalsþing og leitar sýslumanns um að útvega sjer vist, þá skal sýslumaður bjóða hann upp á manntalsþingum sýslunnar. 1863. 26. Mai.

Nú útvegar hreppstjóri eður sýslumaður manni vist á þann hátt, er nú var sagt, og er hann þá skyldur að fara í þá vist, ef hún er boðleg. Bjóðist fleiri en einn til að taka manninn, má hann sjálfur um kjósa; en sje hann eigi við staddur, skal hreppstjóri eður sýslumaður ráða, í hverja vistina hann skal fara. Nú vill hann ekki þiggja vist þá, er á þenna hátt stendur honum til boða, og skal honum þá hegnt sem fyrir lausamennsku.

Nú hefir engi boðist til at taka hinn vistlausa mann, og varðar honum þá eigi við lög, þótt hann sje laus til hjúaskildaga næsta ár; en skyldur er hann að ganga að hverri þeirri vinnu, sem lögreglustjóri eða hreppstjóri vísa honum á, enda sje vinnan honum eigi of vaxin; ella er hann sekur um 1—10 rdl. eptir málavöxtum. Sama er og um hjú, er vistlaust verður eptir manntalsþing.

Nú er maður enn vistlaus á hinum næsta hjúaskildaga, og skal þá fara sem fyr segir.

9. gr. Lögreglustjórnin skal hafa vakandi auga á því, að enginn sá, sem er skyldur að vera í vist, komi sjer hjá skyldu þeirri, og skulu lögreglustjórar á hverju manntalsþingi grennslast eptir, hvort brotið hafi verið móti lögum þessum.

Lögreglustjórnin skal vaka yfir því, að þeir, sem leyst hafa leyfisbrjef, hafi fast heimili og sjeu ekki á flakki; en verði þeir sekir í flakki, sektast þeir 2—20 rdl., og skal lögreglustjórnin útvega þeim samastað, ef þeir engan hafa.

10. gr. Hver sá, sem skyldur er að fara í vist, en eigi hefir gjört það, nje heldur keypt leyfisbrjef það,

1863. sem nú er rætt í 2. gr., verður um það sekur 10—30
26. Mai. rdl., og greiði að auki jafnmikið og lúka á fyrir leyfisbrjef eptir 2. gr. En sje svo ástatt fyrir manni, sem segir í 4. gr., verður hann aðeins sekur um 2—5 rdl.

þyngja skal það jafnan sektina, ef brotið er ítrekað eða beitt er röngum fyrirburði um vistarráð, eða ef maður gjörir sig sekan í flakki.

11. gr. Hver sá, er hjálpar öðrum til at koma sjer undan skyldu sinni að fara í vist, skal eptir málavöxtum sektast um helming eða allt að tveim þriðjungum þeirra sekta, sem ákveðnar eru í næstu grein á undan.

Hver sá húsráðandi, er hýsir slíkan mann 3 nóttum lengur að nauðsynjalausu, verður sekur um 1—5 rdl.

II. Um húsmenn.

12. gr. Enginn má gjörast húsmaður eður þurrabúðarmaður nema hann til þess fái leyfi hjá sveitarstjórninni þar, sem hann ætlar að setjast að. Synji sveitarstjórnin um leyfið, skal hún skyld að gefa hlutaðeiganda það skriflegt, með ástæðum fyrir synjuninni, og er honum þá heimilt að skjóta máli sínu til yfirvaldsins (sýslumanns, bæjarfógeta), sem sker úr, hvort synjunin sje gild eður ekki. Úrskurði þess yfirvalds má skjóta til amtmanns, og leggur hann síðasta úrskurð á málið.

Setjist nokkur að í húsmennsku, án þess að hafa þá heimild til þess, er með þarf, skal hann sekur um 5—20 rdl., og getur hann ekki með ólöglegri dvöl sinni í hreppnum unnið þar rjett til sveitarframfæris. Svo má og vísa þeim húsmanni úr hreppnum með missiris fyrirvara til næstu fardaga, sje hann þar eigi sveitlægur.

13. gr. Hver sá húsráðandi, er tekur þann húsmann á heimili sitt, sem eigi hefir rjetta heimild til húsmennsku, skal greiða 2—8 rdl. sekt, og þurfi húsmaðurinn framfærisstyrks við, skal það til næstu fardaga lenda á húsráðanda án endurgjalds frá hreppi þeim, þar sem húsmaðurinn er sveitlægur.

14. gr. þessar ákvarðanir skulu einnig ná til til þeirra manna, er ekki hafa stærri jarðarpart til ábúðar en 1 hundrað. 1863. 26. Mai.

III. Almennar ákvarðanir.

15. gr. Af gjöldum þeim og sektum, sem greiða ber eptir tilskipun þessari, skal helmingur renna í hlutaðeiganda fátækrasjóð, en helming fái hreppstjóri eður hreppstjórar.

16. gr. Með þau mál, sem rísa út af því, sem ákveðið er um í þessari tilskipun, skal farið sem almenn lögreglumál.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða.

Gefið í Skodsborg, 26. dag maímánaðar 1863.

Forordning om Lösemænd og Husmænd i Island.

Vi Frederik den Svende &ct. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning om Lösemænd og Husmænd i Island, byde og befale Vi som fölger:

I. Om Lösemænd.

§ 1. De, der af faste Eiendomme eller andre Midler have en aarlig Indtægt af 5 Hundreder paa Landsvis eller derover, ere fritagne for at tage fast Tjeneste.

§ 2. Enhver, der er 25 Aar gammel, kan ved hos Politimesteren at löse Bevilling frigjöre sig fra Forpligtelsen til at tage fast Tjeneste.

For denne Bevilling erlægges en Kjendelse i Penge efter Kapitelstaxtens Middelpris af 1 Hundrede paa Landsvis for en Mandsperson, og af $^{1}/_{2}$ Hundrede for en Kvindesperson.

Bevillingen bör löses, hvad enten Vedkommende önsker at være fri for at tage fast Tjenste i det Hele eller kun for en Del.

1863. 26. Mai.

§ 3. De i § 2 ommeldte Bevillinger kunne af efternævnte Personer löses, uagtet de endnu ikke have fyldt det 25. Aar, nemlig:

1) Enkemænd og Enker, forladte, fraskilte og separerede Hustruer.
2) Dem, der af faste Eiendomme eller andre Midler have en aarlig Indtægt af 1 Hundrede paa Landsvis; erlægges Afgiften eller Renten i Penge, beregnes den til Landsvis efter Kapitelstaxtens Middelpris.

§ 4. Efternævnte Personer kunne erholde Bevilling uden derfor at erlægge nogen Kjendelse, nemlig:

1) De, der have drevet Jordbrug i 15 Aar og i dette Tidsrum aarlig svaret de sædvanlige offentlige Afgifter.
2) De, der have tjent som Tyende i 20 Aar og stedse erholdt gode Vidnesbyrd.

§ 5. For hver Bevilling tilkommer Politimesteren 1 Rd.

6. Dersom nogen, der ved at löse Bevilling har frigjort sig for Pligten til at tage fast Tjeneste, i 2 Aar efter hinanden undlader at erlægge de lovbefalede Afgifter eller at udföre de ham paahvilende Pligtarbeider, eller dersom det i 2 Aar efter hinanden bliver nödvendigt ved Udpantning at inddrive bemeldte Afgifter, har han forbrudt sin Ret efter Bevillingen og kan ikke förend efter 5 Aars Forlöb erholde en ny Bevilling.

§ 7. Tager nogen, som har löst Bevilling, Ophold i en anden Jurisdiktion, bör han löse ny Bevilling, der vil være at meddele ham uden Betaling, dog at der til Politimesteren erlægges 1 Rd. (jfr. § 5).

Naar nogen, der har löst Bevilling, melder til vedkommende Politimester, at han ikke vil gjöre Brug af Bevillingen i et vist Tidsrum, skal det være ham tilladt senere at afbenytte samme uden at betale nogen Kjendelse, naar han anmelder saadant for Politimesteren.

§ 8. Anmoder nogen, der en Maaned för Skiftetiden endnu ikke er fæstet som Tyende og ikke har sikker Udsigt til at erhverve en anden lovlig Næringsvei til Skiftetid, Repstyreren om at forskaffe sig Tjeneste, bör Repstyreren være ham behjælpelig dermed. Er Vedkommende endnu ikke fæstet i Tjeneste ved den Tid, da Mandtalsthingene holdes, og han anmoder Sysselmanden om at forskaffe sig en saadan, bör Sysselmanden opbyde hans Tjeneste paa Sysselets Mandtalsthing.

1863. 26. Mai.

Naar enten Repstyreren eller Sysselmanden paa den anförte Maade skaffer Vedkommende Tjeneste, er han pligtig til at modtage denne, forsaavidt den er forsvarlig. Tilbyder flere end én at tage ham i Tjeneste, kan han selv vælge imellem disse Tjenester, men er han ikke tilstede, har Repstyreren eller Sysselmanden at afgjöre, hvilken Tjeneste han skal tage. Vil han ikke modtage den Tjeneste, der saaledes anvises ham, straffes han som Lösgænger.

Har ingen tilbudt at tage den Paagjældende i Tjeneste, paadrager han sig ikke Straffeansvar ved at være uden Tjeneste til Skiftetid næste Aar; men han er pligtig til at paatage sig hvad passende Arbeide, Politimesteren eller Repstyreren maatte anvise ham, og bör, naar han vægrer sig herfor, böde fra 1 til 10 Rd. efter Omstændighederne. Det samme gjælder om det Tyende, der kommer ud af Tjeneste efter den Tid, da Mandtalsthingene holdes.

Er den Paagjældende endnu uden Tjeneste ved næste Skiftetid, skal der forholdes som foranfört.

§ 9. Politiet skal före nöie Tilsyn med, at ingen, der er pligtig at tage fast Tjeneste, unddrager sig fra den ham i saa Henseende paahvilende Forpligtelse, og skulle Politimestrene paa hvert Mandtalsthing söge Oplysning, om Overtrædelse heraf maatte have fundet Sted.

Politiet bör paase, at de, der have löst Bevilling,

1863. 26. Mai. have fast Hjem og ikke streife omkring. Gjör Vedkommende sig skyldig i Omflakken, bör han böde fra 2 til 20 Rd., og skal der af Politiet anvises ham et Opholdssted, forsaavidt han ikke har et saadant.

§ 10. Den, som, uagtet han er pligtig til at tage fast Tjeneste, undlader dette, uden at have löst den i § 2 ommeldte Bevilling, straffes med en Böde fra 10 til 30 Rd., hvorhos han skal betale saameget, som Kjendelsen for Bevillingen efter den nævnte § udgjör; er han derimod i det i § 4 omhandlede Tilfælde, ifalder han ikkun en Böde fra 2 til 5 Rd.

De höiere Grader af foranförte Böder komme navnlig til Anvendelse i Gjentagelsestilfælde, eller naar den Paagjældende benytter urigtige Foregivender om, at han har taget fast Tjeneste, eller han har gjort sig skyldig i Omflakken.

§ 11. Enhver, der er nogen behjælpelig med at unddrage ham fra sin Forpligtelse til at tage fast Tjeneste, skal efter Omstændighederne böde fra det Halve indtil Totrediedele af de Belöb, der ere fastsatte i foranstaaende §.

Den Husbond, som uden Nödvendighed huser en saadan Person længer end 3 Dage, bör böde fra 1 til 5 Rd.

II. Om Husmænd.

§ 12. Ingen kan nedsætte sig som Husmand eller Strandsidder uden Tilladelse af Fattigbestyrelsen paa det Sted, hvor han önsker at nedsætte sig. Nægter Fattigbestyrelsen at meddele en saadan Tilladelse, skal den være pligtig til at give den Paagjældende et af Grunde ledsaget skriftligt Afslag, og skal det da staa ham frit, at andrage Sagen for vedkommende Underövrighed, der har at afgjöre, hvorvidt det skal have sit Forblivende ved det givne Afslag. Den af Underövrigheden afgivne Resolution kan af Vedkommende indankes til Amtet, der endelig afgjör Sagen.

Nedsætter nogen sig som Husmand uden dertil at

have fornöden Berettigelse, bör han böde fra 5 til 20 Rd., og kan han ikke ved det uberettigede Ophold i Kommunen der erhverve sig Forsörgelsesret. Endvidere kan en saadan Husmand med et halvt Aars Varsel til næste Fardag udvises af Kommunen, forsaavidt han ikke der er forsörgelsesberettiget. 1863. 26. Mai.

§ 13. Den Husbond, der tager en Husmand i sit Hus, der ikke har den fornödne Berettigelse til at nedsætte sig i en saadan Stilling, bör böde fra 2 til 8 Rd., og trænger Husmanden til Fattigunderstöttelse, bör denne afholdes af Husbonden indtil næste Fardag uden Erstatning fra den Kommune, hvor Husmanden er forsörgelsesberettiget.

§ 14. Foranförte Bestemmelser skulle ogsaa komme til Anvendelse med Hensyn til de Jordbrugere, der ikke have et större Jordstykke til Afbenyttelse end 1 Hundrede.

III. Almindelige Bestemmelser.

§ 15. Af de Kjendelser og Böder, som efter denne Forordning ville være at erlægge, skal Halvdelen tilfalde Stedets Fattigkasse og den anden Halvdel vedkommende Repstyrer eller Repstyrere.

§ 16. Sager angaaende de i denne Forordning omhandlede Forhold skulle behandles som offentlige Politisager.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet paa Skodsborg, den 26. Mai 1863.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Undervisning i Lægevidenskaben for dem, der i Henhold til kongelig Resolution af 29. Avgust f. A. skulle uddannes til Læger i Island.** Kjöbenhavn, den 28. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 325. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 716—728. 28. Mai.

1863. 28. Mai. I et gjennem det kongelige Sundhedskollegium indkommet Andragende, hvoraf Extrakt-Gjenpart hoslagt medfölger[1]), har Landfysikus i Island, Dr. Hjaltelin, udviklet den Plan han agter at fölge ved Undervisningen for de Studenter fra den lærde Skole i Reykjavík, der i Henhold til allerhöieste Resolution af 29. August f. A. skulle uddannes til Læger i Island, samt med Hensyn til Indretningen af den Pröve, som de Paagjældende efter tilendebragt Undervisning ville have at underkaste sig, foreslaaet at Pröven afholdes offentlig paa Althinget i Lighed med hvad der i lignende Tilfælde fandt Sted i forrige Aarhundrede, eller at der, hvis det maatte anses mere hensigtsmæssigt, institueres en offentlig Examen med tilkaldte Censorer.

Efter at have brevvexlet om denne Sag med ovennævnte Collegium, samt med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, skulde man i Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 12. September f. A. til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse i det Dem betroede Amt samt specielt for Justitsraad Hjaltelin, tjenstligen melde, at den af ham foreslaaede Plan indtil videre vil kunne lægges til Grund for den omhandlede Undervisning, samt at der med Hensyn til Examen kan forholdes efter hans sidstanförte Forslag.

28. Mai. **Justitsministeriets** Skrivelse til den kongelige Kommissarius ved Althinget, ang. **Bevilgelse af et Honorar til den til Udarbeidelse af Udkast til en Tyendelov for Island nedsatte Kommité.** Kjöbenhavn, den 28. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 321. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 728.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens allerunderdanigste Beretning af 28. September 1861

[1]) Findes optaget i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 722—728.

hertil indsendt allerunderdanigste Andragende fra Althinget om, at der maatte forundes hvert af de 3 Medlemmer af den Kommission, som det ifölge Ministeriets Foranstaltning i Aaret 1855 overdroges at udarbeide Udkast til en Tyendelov for Island, et Honorar af 200 Rd. hver for Udförelsen af det nævnte Hverv, skulde Ministeriet tjenstlig anmode Dem om at meddele det forestaaende Althing, at der i Foraaret 1862 ifölge herfra truffen Foranstaltning er bleven anvist hvert af de 3 Medlemmer af hin Kommission et Belöb af 200 Rd.

1863. 28. Mai.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Lærebog i Historie for Reykjavik lærde Skole.** Kjöbenhavn, den 30. Mai 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 336. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 729.

30. Mai.

Med behagelig Skrivelse af 25. Februar d. A. har Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed hertil indsendt tvende Andragender, det ene fra konstitueret Overretsprokurator P. Melsted om, at en af ham paabegyndt islandsk Oversættelse af Bohrs Lærebog i Historie maa blive udgivet paa Reykjavík lærde Skoles Bekostning, og istedetfor Originalen fremtidigen afbenyttes som Lærebog i Historie ved den historiske Undervisning i Skolen, samt om at der for dette Arbeide maa tilstaas ham en passende Understöttelse, det andet fra Overlærer ved bemeldte Skole, J. Sigurðsson om, at der maa forundes ham et Honorar af 200 Rd. for en af ham paabegyndt selvstændig Udarbeidelse af en Lærebog for Skolen i den gamle Historie med Bohrs ovennævnte Lærebog til Grundlag.

I Anledning heraf skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstligen melde, at Ministeriet ikke ser sig istand til

1863. 30. Mai. at gaa ind paa Melsteds ovennævnte Andragende, hvorimod det, naar Manuskriptet til den af Overlærer Sigurðsson paabegyndte nye Lærebog er fuldendt og samme af Skolens Rektor og to andre sagkyndige Mænd, som det overdrages Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed at udnævne, er befundet at egne sig til Opnaaelsen af det ved Bogen tilsigtede Öiemed, kan forventes, at der vil blive ydet ham en passende Understöttelse angaaende hvis Störrelse i sin Tid nærmere Indstilling imödeses.

8. Juni. **Kongelig Resolution** angaaende Althingets Petition om en Lov angaaende **Islands forfatningmæssige Stilling i Riget.** Christiansborg Slot, den 8. Juni 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 20. Til det i 1861 forsamlede Althing var der fra forskjellige Dele af Island indkommet Andragende om, at Thinget endnu engang vilde gjentage sin Bön til Kongen om, at Landets forfatningsmæssige Stilling i Riget maatte blive bestemt. Efter at have taget Sagen under Behandling paa lovbefalet Maade, indgik Thinget med en allerunderdanigst Petition, hvori anholdes om,

at der snarest muligt maatte blive sammenkaldt en Forsamling i Island, overensstemmende med de i Valglov af 28. September 1849 givne Forskrifter, og denne forelagt et Lovudkast angaaende den Forfatning, som allernaadanigst maatte blive skjænket Islænderne[1]).

Den kgl. Kommissarius havde i sin over Sagen afgivne Betænkning yttret, at Tiden til Ordningen af den islandske Forfatning endnu ikke var kommen, saalænge Rigets forfatningsmæssige Forhold i det Hele endnu ikke vare definitivt ordnede, og saalænge Island selv led under Fölgerne af flere foregaaende Uaar. Ordningen af Islands finansielle Forhold til Kongeriget maatte ogsaa efter hans Formening være bragt paa det Rene, forinden man skred til Afgjörelsen af hin Sag. Begreberne om dens rette Afgjörelse i Island selv vare endnu saa uklare og indbyrdes afvigende, at der var Fare for, at hvis Sagen nu fore-

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1827—1832.

toges, vilde en ensidig Opfattelse af Forholdene gjöre sig gjældende, og Regjeringen vilde saaledes atter blive nödt til at stille Sagen i Bero, hvilket turde være saare uheldigt, medens der, hvis Sagen endnu hvilede nogen Tid, formentlig var Haab om, at Anskuelserne om Sagen vilde blive mindre hildede og ensidige saavel hos Althinget som hos den mere oplyste Del af Befolkningen i det Hele.

1863. 8. Juni.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren, at det i Anledning af en fra det i 1859 afholdte Althing indkommen lignende Petition, hvori androges paa, at Sagen om Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet maatte blive saaledes fremskyndet, at den snarest muligt kunde finde endelig Afgjörelse, ved allerhöieste Bekjendtgjörelse af 1. Juni 1861 var blevet Thinget tilkjendegivet, at man vilde have sin særdeles Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, og at der med Hensyn til den Betydning, der for det omhandlede Anliggendes vedkommende maatte tillægges Spörgsmaalet om Islands finansielle Forhold til Kongeriget, vare foretagne de fornödne Skridt til bemeldte Spörgsmaals Behandling. I Henhold hertil var der ved det gjennem Justitsministeriet ad mandatum udfærdigede allerhöieste Kommissorium af 20. September 1861 blevet nedsat en Kommission for at afgive Betænkning over og Forslag til Ordningen af Islands finansielle Stilling til Kongeriget. Denne Kommission havde afgivet sin Betænkning, hvoraf fremgik, at samtlige dens Medlemmer ansaa Udsondringen af Islands Finanser fra Kongerigets for gavnlig, og at 4 af Medlemmerne havde været enige i, at Island ikke fortiden havde og ikke i en nær Fremtid vilde kunne tilveiebringe de fornödne Midler til at dække de med dets Bestyrelse osv. forbundne Udgifter, og at der derfor ved Adskillelsen burde gives det et passende Belöb hertil, hvorimod Kommissionens 5. Medlem havde yttret den Anskuelse, at Island besad tilstrækkelige Midler, naar der ikke blev nægtet det en efter billige Hensyn afpasset Erstatning for lidte Tab ved Salget af dets forrige offentlige Eiendomme, og den i Form af Handelsmonopol paalagte uforholdsmæssige Skattebyrde, hvilken Erstatning efter hans Afgjörelse skulde bestemmes til en Affindelsessum, der svarede til et fast Annuum af 119,724 Rd. 92 Sk., der skulde udredes af Kongerigets Finanser, imod at Island af dette Annuum indtil videre skulde yde et fast aarligt Tilskud af 20,000 Rd. til Statens almindelige Fornödenheder. I Henseende til Störrelsen af det Bidrag af Kongerigets Finanser, der efter de 4 oven-

1863. nævnte Medlemmers Mening skulde ydes Island, havde disse Medlemmer ikke kunnet forenes om en fælles Indstilling, hvorimod der indenfor denne Maioritet forsaavidt havde gjort sig tvende Anskuelsesmaader gjældende. To Medlemmer havde nemlig foreslaaet, at der af Kongerigets Finanser udredes til Island 29,500 Rd. som et bestandigt aarligt Bidrag, og 12,500 Rd. som et midlertidigt aarligt Bidrag, der efter 10 Aars Forlöb skulde aftage med 500 Rd. aarlig, altsaa falde bort eftet 35 Aars Forlöb. To andre Medlemmer havde derimod foreslaaet, at Kongeriget skulde yde til Island et bestandigt aarligt Tilskud af 12,000 Rd og 30,000 som midlertidigt aarligt Bidrag, der efter 6 Aars Forlöb skulde aftage med 2000 Rd. aarlig, altsaa helt bortfalde efter 21 Aars Forlöb. Efter at Justitsministeriet derpaa havde taget de fra Kommissionen saaledes fremkomne Forslag under Overveielse, var der om Sagen indledet Brevvexling med Finansministeriet, hvis Svar endnu ikke var indkommet.

8. Juni.

Da nu Spörgsmaalet om Ordningen af Islands Forfatningsforhold i den Grad stod i Forbindelse med Spörgsmaalet om Landets finansielle Stilling, at Afgjörelsen af hint ikke kunde finde Sted uafhængigt af dette, burde man formentlig indskrænke sig til i Anledning af foromhandlede Petition at give Althinget Besked i Overensstemmelse med det Anförte, samt i Forbindelse dermed meddele samme Oplysning om, hvad der hidtil var foretaget til Finanssagens Ordning. Der indstilledes derfor:

at der i den allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Samling i 1861 afgivne allerunderd. Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte i Anledning a indbemeldte Petition allernaadigst gives Thinget Besked i Overensstemmelse hermed.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum[1]).

8. Juni. **Kongelig Resolution** ang. Althingets Petition om **Faareskabsygdommen** i Island og Foranstaltninger mod sammes Udbredelse. Christiansborg

[1]) Jfr. kgl. Bekjendtgjörelse til Althinget af s. D. II. Nr. 9

Slot, den 8. Juni 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. Nr. 23. Til det i 1861 afholdte Althing indkom der fra forskjellige Egne i Island Andragender, Adresser og Forslag, der gik ud paa, at der maatte træffes Foranstaltninger til, at den i de foregaaende Aar grasserende Skabsygdom blandt Faarene snarest muligt aldeles maatte blive udryddet Efter at have behandlet denne Sag paa anordningsmæssig Maade, indgik Thinget med en allerunderdanigst Petition, hvori det anholdt om: 1863. 8. Juni.

1. at Amtmanden over Sönderamtet maatte blive meddelt fornöden Bemyndigelse til at bringe nogle interimistiske Bestemmelser til Udförelse, som Thinget havde vedtaget og under 27. Juli 1861 tilstillet bemeldte Embedsmand, men som han erklærede ikke at have tilstrækkelig Bemyndigelse til at iværksætte[1]);
2. at Regjeringen til Udförelsen af disse Bestemmelser maatte i saadanne Tilfælde, hvor Faareeierne ikke selv maatte kunne bestride Omkostningerne, stille nogle Pengemidler til Disposition for Amtmanden over Sönderamtet;
3. at det maatte paalægges Amtmanden over Sönderamtet saa meget som muligt at indskrænke Sygdommens Omraade, og at det endvidere maatte gjöres ham til Pligt, i Forening med de övrige Amtmænd, paa det strængeste at forebygge Samfærsel mellem mistænkte og sunde Distrikters Faar, saalænge Skabsygen ikke var aldeles udryddet;
4. at vedlagte Udkast[2]) til en Forordning om Faareskab og andre smitsomme Faaresygdomme i Island allernaadigst maatte blive stadfæstet[3]).

I sin over Sagen afgivne Betænkning havde den kongelige Kommissarius yttret, at Althinget i sin Petition var gaaet ud fra den Forudsætning, at Sygdommen endnu overalt var tilstede i Sönderamtet, uagtet det var notorisk, at der siden Foraaret 1861 ikkun paa nogle Gaarde i Borgarfjords og Gullbringu Sysseler havde vist sig enkelte Spor af den, som ved anvendt Badning aldeles havde forsvundet, saa at Sygdommen siden den

[1]) Disse Bestemmelser findes optagne i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 728.

[2]) Udkastet med Motiver til samme findes optaget i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 1812—1814.

[3]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. Ísl. 1861 S. 18?6—1812.

1863. 8. Juni. Tid maatte anses for at være saa at sige ophört. Under disse Omstændigheder troede Kommissarius ikke, at det vilde være nödvendigt at træffe nogen extraordinære Foranstaltninger eller at udruste Amtmanden over Sönderamtet med nogen overordentlig Magtfuldkommenhed, og det saa meget mindre, som han ifölge sin Embedsstilling uden en saadan maatte kunne træffe de Foranstaltninger, som kunde være nödvendige, dersom Sygdommen igjen maatte fremtræde med nogen farlig Karakter, og saadanne Foranstaltningers Gjennemförelse desuden vare blevne lettere, efter at det var lykkedes at overvinde Befolkningens tidligere Antipati mod Kurmethoden og man var bleven nöie bekjendt med Sygdommens kurative Behandling. Den pekuniære Understöttelse, der fra det Offentliges Side hertil skulde ydes, burde, efter Kommissarii Opfattelse, ikkun omfatte Udgifter til Lægemidler til de vitterligt Uformuende, og maaske til Lægetilsyn i de enkelte Tilfælde, hvor det maatte anses fornödent, navnlig for at give Forskrifter med Hensyn til Sygdommens Behandling. Althingets 3. Indstillingspunkt, hvorefter det skulde paalægges Amtmanden over Sönderamtet at indskrænke Sygdommens Omraade, vilde, efter Kommissarii Mening, være det samme som at paalægge ham at anvende Nedslagtning, hvilket vilde komme i Strid med den adopterede, i sig selv rigtige, kurative Behandling af Sygdommen, og naar bemeldte Embedsmand skulde træde i Forbindelse med de tvende andre Amtmænd, for at træffe de fornödne betryggende Foranstaltninger til at forhindre Samkvem mellem Faarene fra de mistænkte og andre Distrikter, da vilde sligt före til de meget kostbare Faarevagter, hvortil der i Island, udenfor Sönderamtet sattes særdeles megen Lid, ihvorvel de efter deres Natur aldrig kunde yde nogen aldeles tilstrækkelig Garanti. Med Hensyn til 4. Indstillingspunkt yttrede Kommissarius, at en Del vel kunde synes at tale for Gavnligheden af, at der udkom en saadan Lov, der i alt Fald kunde medföre, at der overalt iagttoges en ensartet Fremgangsmaade, istedetfor at man under Skabepizootien denne Gang havde handlet efter forskjellige Principer og derved modarbeidet hinanden, men efter hans Mening var der dog i alt Fald fortiden ikke nogen særdeles Anledning til at udstede en saadan Lov.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling bemærkede Justitsministeren, at han Tid efter anden havde modtaget Indberetninger fra Stiftamtmanden over Island angaa-

ende de Foranstaltninger, der af ham vare blevne trufne til at bekjæmpe de Rester af Sygdommen, der endnu hist og her havde vist sig. Ifölge disse Indberetninger, der gik til den 11. April, og vare byggede paa de af Stiftamtmanden forordnede og af en Dyrlæge og andre sagkyndige Mænd foretagne Undersögelser af Faarebesætningerne paa de Steder, hvor man endnu havde befrygtet Tilstedeværelsen af Sygdommen, var denne vel aldrig bleven ganske udryddet, men havde dog i den Tid, der var forlöben siden Althinget indgav sin her omhandlede allerunderdanigste Petition, kun vist sig paa faa Steder og i en ringe Grad, saa at der efter Stiftamtmandens Mening ikke var nogen Grund til at befrygte Fare for Sygdommens Udbredelse. Imidlertid var der nærmest i Anledning af et fra et Syssel-möde i Húnavatns Syssel indkommet Andragende, som ogsaa for at imödekomme det i Althingets ovenfor anförte 3. Indstillingspunkt udtalte Önske, til Forebyggelse af en mulig Udbredelse af Skabsygdommen fra den sydlige Del af Borgarfjords Syssel, hvor den befrygtedes endnu át være tilstede, truffet Foranstaltning til, at der i indeværende Sommer opstilledes et Vagthold ved Skorradalsvatn i bemeldte Syssel paa den samme Linie, hvor saadant Vagthold havde været etableret i de foregaaende Aar.

1863. 8. Juni.

Ministeriet maatte nu efter samtlige Omstændigheder holde for, at der paa Sagens daværende Stadium ikke var Anledning til at foretage videre i Anledning af de i Althingets Petition under Nr. 1—3 anförte Indstillingspunkter, og at saadant burde tilkjendegives Althinget, idet man, hvad specielt angik det 2dets Indstillingspunkt, skulde tilföie, at der ikke fra Ministeriets Side kunde foretages noget for at skaffe Bidrag til Afholdelse af Udgifter ved Faarenes Eftersyn; thi uden at tale om, at deres Beskaffenhed medförte, at de burde afholdes af Landet selv, vilde Belöbet blive for stort til at Hjælp kunde ydes uden særlig Bevilling. og den vilde formentlig ikke kunne opnaas. Hvad derimod Althingets 4. Indstillingspunkt angik, maatte Ministeren være af den Formening, at det havde været hensigtsmæssigt at lade et Lovbud angaaende den her omhandlede Materie udkomme for Island, men da der i det af Althinget affattede Lovforslag vare nogle Bestemmelser, som formentlig ikke egnede sig til at tages tilfölge, og Forslaget desuden i andre Henseender trængte til en Omredaktion og Supplering, havde Ministeren til Forelæggelse for Althinget ladet

1863. udarbeide et nyt Udkast til en Forordning angaaende Skab og
3. Juni. anden smitsom Sygdom paa Faarene i Island[1]).

Ved at indsende Althingets forommhadlede Petition, havde den kgl. Kommissarins tillige tilstillet Regjeringen et af en Minoritet i Althinget afgivet særskilt Votum i Faareskabsagen, tilligemed bemeldte Minoritets Besværinger over, at Thinget havde nægtet at modtage og gjennem den kgl. Kommissarius at fremsende bemeldte Votum[2]).

Minoritetens Votum gik ud paa, at det maatte blive nedsat en konstant Kommission i Island, for at have Opsyn med Faareskabets totale Udryddelse, samt andre Faaresygdomme og Faarerögten overhovedet, og at der hertil maatte blive tilstaaet en aarlig Sum af 5000 Rd.

Men i Henhold til, hvad der ovenfor var bemærket, angaaende de 3 förste Indstillingspunkter i den af Althingets Maioritet indgivne Petition, fandt Ministeriet ikke, at der var Anledning til for nærværende Tid at foretage noget i Anledning af Minoritetens Indstillinger, navnlig da en Sundhedskommission med en saa udstrakt Virsomhed, som der af Minoriteten var tilsigtet, idet den skulde omfatte hele Landet, maatte anses for at være praktisk umulig. Med Hensyn til den af Minoriteten förte Besværing maatte Ministeriet derimod være af den allerunderdanigste Formening, at Althinget havde været uberettiget til at nægte at optage Minoritetens Votum i sin Petition i Henhold til Frd. af 8. Marts 1843 § 61, og at dette burde tilkjendegives Thinget i Anledning af den indkomne Besværing.

I Henhold til alt det Anförte blev der indstillet:

1, at der i den allernaadigste Bekjendtgjörelse, der vilde blive at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möder i 1861 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte i Anledning af de i Sammes ovenfor omhandlede Petition under Nr. 1—3 optagne Indstillingspunkter, samt af det af Minoriteten indgivne særlige Votum og Besværing

---

[1]) Udkast med Motiver findes i Tíð. frá alþ. ísl. 1863 S. 37—40.

[2]) Minoritetens Votum findes i Tíð. frá alþ. ísl. 1861 S. 1814—1819.

gives Thinget Besked i Overensstemmelse med Foranstaaende, 1863. 8. Juni.

2, at indbemeldte Udkast til en Forordning angaaende Skab og anden smitsom Sygdom hos Faarene paa Island forelægges Althinget til Betænkning.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

Kongelig Resolution angaaende Althingets Petition om **Forholdsregler** mod **fremmede Fiskeres Overlast under Island.** Christiansborg Slot, den 8. Juni 1863. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1863 Nr. 22. Til det i 1861 forsamlede Althing var der fra forskjellige Distrikter i Island indkommet Adragender angaaende det Fiskeri, der dreves af fremmede, især franske Fiskere under Islands Kyst. Efter at Althinget havde nedsat en af 5 Medlemmer bestaaende Komité i denne Anledning, og Sagen derefter var bleven behandlet paa anordningsmæssig Maade, indgik Thinget med en allerunderdanigst Petition om: 8. Juni.

1. at det maatte blive forhindret, at fremmede Nationer drive Fiskeri i en nærmere Afstand fra Islands Kyst end der er hjemlet i de gjældende Love, og at der i dette Öiemed i Begyndelsen af hvert Aars April Maaned maatte blive opsendt til Island et tilstrækkeligt Antal Krigsskibe, der have nöie Indseende med, at Fremmede ikke drive Fiskeri indenfor de lovbefalede Grænser, indtil Begyndelsen af September Maaned;
2. at der, forsaavidt det fandtes nödvendigt at forandre de gjældende Love angaaende Fremmedes Fiskeri under Island, maatte blive forelagt det næst sammentrædende Althing Udkast til en Lov angaaende denne Sag;
3. at der snarest muligt maatte blive afsluttet Traktater med fremmede Regjeringer, især med den keiserlige franske Regjering, baseret paa fölgende Punkter:
   a. at det nöiagtig bliver bestemt, i hvor stor Afstand fra de yderste og længst ud löbende Forbjærge af Island og de omkringliggende Öer det maa være tilladt Fremmede at drive Fiskeri,
   b. at det maa være Fremmede forbudt at opseile nogensomhelst Fjord eller Bugt til Fiskeri,

1863.
8. Juni.

c. at Grænserne maa blive fastsatte i den störst mulige Afstand udenfor de længst udlöbende Forbjærge, og
d. at det fremdeles ikke maa være fremmede Fiskere tilladt at nærme sig Landets Kyster, förend i Begyndelsen af hvert Aars Mai Maaned;

4. at alle, som have deres Hjem i Island, og der önske at bringe Dækskibsfiskeri i Opkomst, maatte til dette Öiemed af Regjeringen tilstaas Laan paa saa fordelagtige Vilkaar som muligt[1]).

Den kgl. Kommissarius havde i sin over Althingets Petition afgivne Betænkning bemærket, at ligesom den omhandlede Sag var af indgribende Vigtighed for Island, saaledes havde Althinget ogsaa med megen Varme taget sig af Sagen, men at der iövrigt formentlig var noget overdrevent i de fremkomne Besværinger angaaende den skadelige Indflydelse, som de Fremmedes Fiskeri skulde udöve paa det islandske Fiskeri overhovedet, og at det navnlig henset til den Tid af Aaret, paa hvilken de Fremmede drive deres Fiskeri, turde være klart, at den omhandlede Indflydelse ikke kunde strække sig til Vinterfiskeriet, men alene beröre Foraars- og Sommerfiskeriet. Paastanden om, at de Fremmede ved at trænge alt for langt ind paa Fiskebankerne og ved at opskjære Fiskene og kaste Indvoldene i Havet, lokkede Fisken fra Landet, var formentlig ikke begrundet; den skadelige Indflydelse de udövede, bestod derimod formentlig deri, at de drev deres Fiskeri for nær ved Landets Kyster, at de gik ind i Bugter og Fjorde, og overhovedet navnlig paa Vestkysten sögte Islændernes ordinære Fiskemad, idet det under denne Sammenstimlen af fremmede Fiskere paa de indre Fiskebanker, samt i Betragtning af deres præsumtiv större Dygtighed og fuldkomnere Fiskemethode, var sandsynligt at Islænderne maatte trække det korteste Straa. Over denne fra de Fremmedes Side hensynslöse Tilsidesættelse af de gjældende Love kunde man med Grund klage, idet det ligefrem var dem forbudt at fiske inde i Landets Bugter og Fjorde, men medens det paa den ene Side vilde være saare vanskeligt paa en saa udstrakt Kyststrækning som Islands, strængt at overholde de i den omhandlede Henseende gjældende Love, selv om der i dette Öiemed aarlig sendtes 2 a 3 Krigsfartöier for at krydse langs Kysterne, saalænge de Fremmede opholde sig der, saaledes

[1]) Althingets Petition med Motivering findes i Tíð. frá alþ. ísl. 1861 S. 1797—1806.

skjönnedes paa den anden Side ikke rettere, end at der allerede vilde være vundet meget, naar Regjeringen saa sig istand til aarlig at opsende et mindre Krigsfartöi i det omhandlede Öiemed, idet Erfaringen havde vist, at de Fremmede Fiskere i de Aar, hvor danske Krigsskibe havde anlöbet Island og beseilet Kysterne, ikke vare komne disse saa nær som ellers, og navnlig ikke havde tilladt sig at gaa ind i Bugterne og Fjordene. I Forbindelse med Opsendelse af Krigsskibe tilraadede Kommissarius ogsaa Regjeringen at foranledige, at de fremmede Fiskere gjennem vedkommende Regjeringer paalagdes ikke at gaa ind i de islandske Bugter og Fjorde, og ikke at nærme sig Kysten mere end i 1 Mils Afstand som den almindelige Grænse for Söterritorialhöiheden — alt under Fare for i Overtrædelsestilfælde at blive behandlede efter de gjældende Love, navnlig Frd. 13. Juni 1787. 1863. 8. Juni.

Med Hensyn til Althingets Indstillingspunkt Nr. 2 yttrede Kommissarius den Formeuing, at de ældre Lovbestemmelser om Fiskeri under Islands Kyster, hvad Söterritorialhöiheden betræffer, vare bortfaldne ved den allerhöieste Resolution af 22. Februar 1812, der begrænsede bemeldte Höihedsret til én Sömil fra Kysten, ligesom han med Hensyn til Indstillingspunkt Nr. 3 yttrede, at der næppe ved Underhandlinger med de paagjældende Regjeringer vilde kunne ventes opnaaet Anerkjendelse af en videre Begrænsning i den omhandlede Henseende for Islands vedkommende, samt at det vilde være forbundet med ikke mindre Vanskelighed, at modarbeide Krænkelser af den eventuelle udvidede Grænse end af den nugjældende. Med Hensyn til Indstillingspunkt Nr. 4 bemærkede Kommissarius, at det allerede ved Justitsministeriets Skrivelse af 21. Februar 1859 var stillet i Udsigt, at Regjeringen, naar der i Island dannede sig Fiskerikompagnier, vilde lade Vedkommende tilflyde nogen Understöttelse, men at der endnu ingen Tegn sporedes til slige Foreninger. I de sidste Aar havde vel Enkelte ved Taxebugten anskaffet sig Dæksfartöier, men dog nærmest kun til Havkarlefiskeri, og lykkedes dette Forehavende, vilde Exemplet snart blive efterfulgt af flere, uden at Regjeringens Understöttelse hertil vilde være fornöden. Derimod syntes Torskefiskeriet ikke at ville lykkes i Taxebugten, og det turde formentlig kunne betvivles, om ikke Baadefiskeriet, naar det blot kunde drives med större Baade end Tilfældet var, var det mest hensigtsmæssige under nærværende lokale Forhold.

I sin om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling

1863. 8. Juni. bemærkede Justitsministeren, at man med Hensyn til Althingets under Nr. 1 gjorte Indstilling formentlig kunde indskrænke sig til en Henvisning til den allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget af 1. Juni 1861 II. in fine, hvor der var givet Löfte om, at et Krigsskib saa ofte som Omstændighederne tillade det, vilde blive sendt til Island for at före Tilsyn med de fremmede Fiskere og overholde Orden ved Landets Kyster, medens det derimod var udtalt, at den af Althinget i 1859 fremsatte Begjæring om Opsendelse af flere mindre Krigsskibe ikke kunde opfyldes af Grunde, der fremdeles gjorde sig gjældende. Hvad dernæst angik Thingets Indstilling under Nr. 2, bemærkedes, at det af Althingets Petition syntes at fremgaa, at man ansaa Bestemmelserne i Plakat af 13. Mai 1682 § 2, jfr. Privilegium af 16. December 1631 og Bevilling af 16. April 1636 i Forbindelse med Bestemmelserne i Frd. af 13. Juni 1787 §§ 2 og 4. for endnu gjældende. Af disse Lovbud var det sidste Hovedbestemmelsen, men da det ved Siden af Forbudet mod at Fremmede uden i Nödstilfælde gaa ind i Landets Fjorde, Bugter og Havne, ikkun indeholdt et almindeligt Forbud mod at „Fremmede bruge Doggeri og Fiskeri under Landet“, uden at Afstanden nærmere angaves, havde man søgt Grænsen for denne Afstand i den anförte Plakat af 1682, der forbyder alle, saavel Indenlandske som Fremmede udenfor Kompagniet at drive Fiskeri ved Island nærmere end paa 4 Mils Afstand fra Landet under Fortabelse af Skib og Gods, samt borgerlig Straf for de Paagjældende. De Regler, der antoges endnu at være gjældende Lov i den omhandlede Henseende, vare altsaa, at Fremmede hverken maatte gaa ind i Landets Fjorde, Bugter og Havne, eller fiske inden 4 Mils Afstand fra Kysten. At nu Frd. af 13. Juni 1787 forsaavidt Fiskerierne angaar, endnu var gjældende, var vistnok uomtvisteligt, men anderledes forholdt det sig med Hensyn til den ovenanförte Bestemmelse i Plakat af 1682, hvis Betydning som bindende Forskrift ligeoverfor Fremmede ikke ubetinget hjemledes derved, at den tidligere havde været gjort gjældende mod dem, medens det selvfölgelig var utvivlsomt, at et Forbud imod at foretage visse Handlinger kunde blive rettet mod danske Undersaatter uden Hensyn til söterritoriale Grænser. Det fortjente ogsaa at fremhæves, at Bestemmelsen om de 4 Mils Afstand fra Land ikke var optagen i Frd. af 13. Juni 1787, der dog maatte antages at have villet ordne hele dette Forhold, og det syntes antageligst, at Udeladelsen var forsætlig, netop fordi man erkjendte, at det ikke kunde forbydes Fremmede at

beseile Oceanet og der at drive Fiskeri, naar de holdt sig udenfor den Linie, hvortil Statens Söterritorium efter erkjendt Folkeretsgrundsætninger strækker sig. Udtrykket „under Landet" syntes derhos ogsaa at hentyde paa en kortere Afstand end 4 Mil. Hertil kom endnu, at den under 1. April 1776 udkomne „Fornyet Anordning og Forbud mod uberettiget Fiskeri og Handel omkring og paa Island", der udtrykkelig hævede de tidligere emanerede Forbud mod ulovligt Fiskeri under Island samt dertil hörende Öer, ved § 2 i bemeldte Frd. af 13. Juni 1787 udtrykkelig ophæves, „forsaavidt den ikke i de efterstaaende Poster er gjentaget og indskjærpet", og da den omhandlede Afstand af 4 Mil ikke var anfört i bemeldte Anordning af 1776, syntes denne Afstandsbestemmelse endog at maatte være bortfalden allerede i sidstnævnte Aar. Den gjældende Ret med Hensyn til det omhandlede Spörgsmaal var derfor formentlig den i Frd. af 13. Juni 1787 §§ 2 og 4 givne Regel, hvorefter, som antydet, Fremmede ikke maa drive Fiskeri i Landets Fjorde, Bugter og Havne og ei heller under Landet, men da Afstanden fra Kysten ikke nærmere var angiven, maatte Grænsen i Mangel af Traktater drages i Overensstemmelse med almindelig anerkjendte folkeretlige Grundsætninger paa den i allerhöieste Resolution af 22. Februar 1812 foreskrevne Maade, nemlig til en sædvanlig Sömils Afstand fra den yderste Ö eller Holm fra Landet, som ikke overskylles af Söen. Speciel Opmærksomhed fortjente ogsaa det i Frd. af 13. Juni 1787 § 2 indeholdte Forbud mod, at fremmede Skibe gaa ind i Landets Fjorde, Bugter og Havne, thi naar det erindredes, at f. Ex. Faxebugten paa Islands Vestside er ca. 13 Mil bred og 7 Mil dyb, saa turde det være klart, at Forbudet imod at gaa ind i Fjorde osv. ikke var en ligefrem Fölge af Forbudet mod at fiske indenfor en Sömils Afstand fra Kysten eller den yderste Holm, som ei overskylles af Söen, da man meget let kunde ligge dybt inde i hin Bugt, og dog være over en Mil fjærnet fra Land. Den Maade, hvorpaa 2det Mbr. af § 2 i Frd. 13. Juni 1787 var, navnlig ved Ordet „altsaa", knyttet til 1. Mbr., aabnede Veien for forskjellige Fortolkninger, men den, som efter Ministeriets Formening utvivlsomt fremböd sig som den, der havde aldeles overveiende Grunde for sig, var den, hvorefter §en indeholder et dobbelt Forbud, nemlig dels imod at fiske i Fjordene osv., dels imod at fiske under Landet. Efter den Orden, hvori Ordene „Fjorde, Bugter og Havne" fulgte efter hinanden, kunde det antages, at „Bugter" skulde betegne mindre

1863. 8. Juni.

1863. 8. Juni. Indskjæringer i Landet end „Fjorde", men paa den anden Side brugtes Ordet dog vistnok hyppigst i Betydningen af „Havbugt", hvorved Sprogbrugen formentlig kun forstod bredere Indskjæringer af Havet i Landet. Da imidlertid ikke ethvert Vand, der paa 3 Sider omgives af Land, kunde kaldes en Indskjæring fra Havet i Landet eller en Bugt, idet det ofte maatte betragtes som en Del af selve Oceanet, i hvilket Landet strækker sig ud med sine Forbjærge, stillede det sig formentlig tvivlsomt, hvorledes Frd. 13. Juni 1787 § 2 i den omhandlede Henseende skulde fortolkes, og, selv naar der gaves Ordet „Bugter" den videste Fortolkning, turde det dog altid blive et Spörgsmaal, om man efter bemeldte Forordning havde Ret til at formene Fremmene at fiske t. Ex. i den vigtige Faxebugt paa Islands Sydvestside. For at faa den antydede Tvivl hævet, havde Althinget under det foromhandlede Nr. af dets Indstilling henvist til Udarbeidelse af en ny Lov ang. den omhandlede Gjenstand. Men da den bestaaende Lovgivning, efter hvad der var anfört, gav Island al den Beskyttelse som kan forlanges, og den Tvivl, som dens Indhold lod tilbage, ikke med praktisk Virkning paa Grund af de internationale Forhold, der vilde komme i Betragtning, lod sig fjærne ved nogen ny Lov, kunde der formentlig ikke være Spörgsmaal om at lade Althinget forelægge noget Lovudkast i ommeldte Henseende.

Naar Althinget derhos under Nr. 3 androg paa, at der, for fuldstændig at sikkre Islændernes Tarv i Konkurrencen med de fremmede Fiskere, maatte blive afsluttet en Konvention med fremmede Regjeringer, og navnlig med den kejserlige franske Regjering i den ovenangivne Retning, da fremböd der sig formentlig ogsaa med Hensyn til dette Punkt saa store Betænkeligheder, at den i saa Henseende gjorte Indstilling ikke egnede sig til at tages tilfölge. Forelöbig skulde Ministeriet allerunderdanigst tillade sig at bemærke, at forsaavidt der navnlig var önsket afsluttet en slig Konvention med den keiserlige franske Regjering, da lod det sig selvfölgelig ikke tænke, at denne Regjering skulde ville gaa ind paa traktatmæssig at stille sine Undersaatter ugunstigere i den omhandlede Henseende end andre Nationer, og at det altsaa til Öiemedets Opnaaelse vilde være nödvendigt at indlede Underhandlinger med samtlige söfarende Nationers Regjeringer i den antydede Retning. Men, afset herfra, var det, efter hvad der var anfört, formentlig ikke Savnet af Retsregler med Hensyn til det omhandlede Forhold, hvorom der i nærværende Sag var Spörgsmaal, men de bestaaende

1863.
8. Juni.

Reglers Overholdelse, og den Tvivl, der efter det ovenfor bemærkede var tilstede med Hensyn til Forstaaelsen af Ordet „Bugter“ i Frd. af 13. Juni 1787 § 2, burde ligesaalidt söges löst ved Traktater som ved en ny Lov, hvorimod man, for at opnaa det for Islænderne gunstigste Resultat, formentlig ad Underhandlingernes Vei maatte söge at formaa navnlig den keiserlige franske Regjering til at instruere sine Undersaatter om at respektere Islændernes Fiskerirettigheder i det videste Omfang, som der efter almindelig Folkeretsgrundsætninger kunde gives Reglerne om söterritoriets Grænser. Disse Regler vare imidlertid ikke aldeles bestemte, i hvilken Henseende det skulde bemærkes, at der for den danske Stat, efter hvad almindelig var antaget, kun kunde være Spörgsmaal om Udövelsen af Höihedsret:

1) over det saakaldte mare proximum, eller den Del af Havet, som begrænser Statens Landterritorium, saavidt som et Kanonskud fra Kysten kan række, da denne Grænse imidlertid ikke var bestemt, havde man anset det for rettest at holde paa den ved allerhöieste Resolution af 22. Februar 1812 fastsatte Grænse af 1 Mil fra den yderste Ö eller Holm fra Landet, som ikke overskylles af Söen, men ved Siden heraf erkjendte man dog, at denne Grænse var noget större end den i Almindelighed antoges at kunne være, i hvilken Henseende det bemærkedes, at ifölge en Note fra den engelske Udenrigsminister af 18. Mai 1859, vilde den engelske Regjering ikkun anerkjende en Grænse af 3 engelske Mil fra Kysten;
2) over Bugter og Vige, som paa 2 Sider saaledes begrænses af Statens Landterritorium, at de kunne beherskes med Kanoner fra begge Kyster, eller i det Mindste Indlöbet spærres;
3) over Stræder og Sunde mellem 2 Lande, forsaavidt de kunne beherskes af Kanoner fra Kysten, eller Skibes Gjennemgang forhindres;
4) over saadanne tilgrænsende Stræder og Lande samt mindre Have, der vel ei kunne beherskes fra Kysten, men over hvilken Statens Territorialhöihed af de övrige Stater er anerkjendt (det saakaldte mare clausum), og
5) over Rheder og Havne samt Floder, for Grænsefloders Vedkommende dog kun til Midtströmslinien.

Sammenholdtes nu Althingets Indstilling Nr. 3 hermed, da var det for det Förste formentlig klart, at Regjeringen ikke

1863. 8. Juni. vilde kunne indlade sig paa Punktet Litr. a, forsaavidt Meningen heraf var, at det ved Traktater blev tydelig bestemt, hvorlangt Höihedsretten overhovedet omkring Island udstrakte sig. Skulde Grænsen bestemmes paa denne Maade, vilde man formentlig aldrig opnaa et Resultat, som Islænderne vilde blive tilfredse med, ja end ikke et saa fordelagtigt Resultat, som vilde kunne opnaas ved at undlade at forlange, at de fremmede Nationer skulde binde sig med Traktater. Hvad angik Punktet Litr. c, burde man formentlig söge at formaa de fremmede Nationer til at respektere den i den cit. allerhöieste Resolution af 22. Februar 1812 bestemte Grænse, ligesom der med Hensyn til Litr. b burde holdes paa, at de ikke maatte fiske i Landets Bugter og Fjorde, navnlig heller ikke i Faxebugten og Breiðibugten paa Islands Vestkyst. Derimod vilde man formentlig under ingen Omstændigheder kunne indlade sig paa Indstillingspunktet Litr. d, da det selvfölgelig ikke kunde paatænkes forment de fremmede Nationer at fiske udenfor Statens Söterritorium, paa hvilket Tid af Aaret de selv vilde.

I Overensstemmelse med det her yttrede havde Justitsministeren — næst en Bemærkning om, at der formentlig ikke var tilstrækkelig Grund til efter Althingets derom gjorte Indstilling at söge nogen Konvention afsluttet — i Skrivelse til Udenrigsministeriet henstillet, om samme ikke maatte ville meddele den franske og storbritanske Regjering, at der til den danske Regjering var indkommet Klage fra det islandske Althing over Krænkelser af Landets Fiskerirettigheder, og i Forbindelse hermed paany, ligesom det tidligere var skot, anmode bemeldte Regjeringer om at paalægge deres Undersaatter, der drive Fiskeri paa Island, at de ikke maatte fiske nærmere ved Kysterne end i en sædvanlig Sömils Afstand fra Land, samt at de ikke maatte gaa ind i Bugter og Fjorde for at fiske, selv om de holdt sig i en Mils Afstand fra Land. Bemeldte Ministerium havde derefter meddelt, at efterat samme, der aldeles tiltraadte den af Justitsministeriet udtalte Formening angaaende Uhensigtsmæssigheden af det islandske Althings Forslag om til Forebyggelse af de paaankede Misbrug at söge Konventioner afsluttede med Storbrittanien og Frankrig, havde indstrueret de kgl. Gesandter i Paris og London i Overensstemmelse med Justitsministeriets Önske, havde det fra den modtaget Afskrifter af de mellem dem og den franske og engelske Udenrigsminister ang. denne Sag vexlede Noter. Heraf fremgik det, at den franske Regjering havde vist sig villig til at imödekomme den danske

Regjerings Begjæring i den omhandlede Henseende, idet der var givet Chefen for den til Island dimitterede Flaadedivision Ordre til at anstille Undersögelse angaaende de begaaede Misbrug, samt alvorlig at vaage over, at de om Fiskeriet sammesteds gjældende Retsregler strængt overholdtes, men at den storbritanske Regjering derimod havde erklæret at mangle al lovlig Beföielse fil at holde de britiske Fiskere til at iagttage de Regler, der fra dansk Side vare givne med Hensyn til Fiskeriet under Islands Kyster.

1863. 8. Juni.

Hvad endelig angik den af Althinget under Nr. 4 gjorte Indstilling ang. Understöttelse til at fremme Brugen af Dæksfartöier ved det islandske Fiskeri, skulde Ministeriet bemærke, at ligesom Forholdet, efter de Oplysninger som vare meddelte af den kgl. Kommissarius, syntes at stille sig saaledes, at det turde være Tvivl underkastet, om det overhovedet vilde være nödvendigt eller endog hensigtsmæssigt, ved offentlig Understöttelse at virke for det omhandlede Foretagende, der nærmest egnede sig til Udförelse ved private Bestræbelser, saaledes vilde der formentlig i ethvert Fald ikke kunne være Tale om at foretage noget Skridt i bemeldte Henseende, saalænge Spörgsmaalet om Islands finansielle Forhold til Kongeriget, der for Tiden var Gjenstand for Regjeringens Overveielse, ikke var bragt til Afgjörelse.

I Henhold til alt det anförte indstilledes der:

at der i den allernaadigste Bekjendtgjörelse, der blev at udfærdige til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i Aaret 1861 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender, maatte i Anledning af indbemeldte Petition tilkjendegives Thinget, at Regjeringen, hvad sammes 1ste Indstillingspunkt angik, ikkun kunde henvise til det Tilsagn, der i saa Henseende var givet i allernaadigste Bekjendtgjörelse af 1. Juni 1861 II. Nr. 1 in fine, at man med Hensyn til Indstillingspunkterne Nr. 2 og 3 af Grunde, som vilde blive Thinget meddelte af den kgl. Kommissarius, havde troet at burde indskrænke sig til gjennem de kgl. Gesandter i Paris og London at anmode den kejserlige franske og den kongelige storbritanske Regjering om at paalægge deres

1863. Undersaatter, der drive Fiskeri paa Island, at de ikke
8. Juni. maatte fiske nærmere ved Kysterne end i en sædvanlig Sömils Afstand fra Land, samt at de ikke maatte gaa ind i Fjorde og Bugter for at fiske, selv om de holdt sig i en Mils Afstand fra Land, og at man under de nuværende Forhold ikke saa sig istand til at imödekomme den af Althinget under Indstillingspunkt Nr. 4 fremsatte Begjæring.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.

8. Juni. **Kongelig Bekjendtgjörelse** til Althinget angaaende **Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i Sessionen 1861.** Christiansborg Slot, den 8. Juni 1863. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1863 Nr. 16. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 730—737. Depart. Tid. for 1863 S. 509—515. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 149—153. Original-Aftryk hos Schultz.

Konungleg Auglýsing til Alþingis um árangur af þegnlegum tillögum þess og öðrum uppástungum á fundinum 1861.

Vjer Friðrik hinn Sjöundi etc. sendum Voru trúa alþingi á Voru landi Íslandi kveðju guðs og Vora!

Af því, sem gjörzt hefir á alþingi árið 1861, höfum Vjer sjeð með allrahæstri ánægju, hvernig alþingismenn Vorir hafa leitazt við að efla Vort gagn og hag landsins.

Vjer höfum vandlega látið íhuga tillögur Vors trúa alþingis um mál þau, er stjórnin bar undir álit þess árið 1861, og aðrar uppástungur þingsins, og munum Vjer nú skýra hjer í einu lagi frá, hvað í þeim efnum hefir verið af ráðið.

I. 1863. 8. Juni.

Um þegnleg álitsmál, sem komin eru frá alþingi.

þessar rjettarbætur hafa gjörðar verið um þau mál, sem Vjer höfum fengið um þegnlegar tillögur Vors trúa alþingis:

1. Reglugjörð 29. ágústm. 1862 um að gjöra verzlunarstaðinn Akureyri að kaupstað og um stjórn bæjarmálefna þar.

2. Opið brjef s. d., er lögleiðir á Íslandi lög 21. janúarmánaðar 1857 um hegning fyrir illa meðferð á skepnum.

3. Opið brjef 19. janúarm. 1863 um löggilding þriggja verzlunarstaða á Íslandi.

4. Tilskipun 26. maím. 1863 um lausamenn og húsmenn á Íslandi.

þegar lagaboð þessi hafa verið samin, hafa verið vandlega íhugaðar athugasemdir þær, er alþingi hefir gjört um þau, og hefir sumum þeirra eptir því verið breytt í ýmsu og ýmislegt verið nákvæmar ákveðið.

Ennfremur höfum Vjer allramildilegast fallizt á þegnlega uppástungu alþingis um, að spítalahlutirnir á Vestmannaeyjum í suðurumdæminu á Íslandi, bæði af fugli og fiski, skuli frá 1. degi janúarmánaðar 1865 renna inn í sjóð þann, er stofnaður var með konungsúrskurði 12. ágústmánaðar 1848 til umbóta á læknaskipuninni á Íslandi, þó svo, að frá sama tíma verði fyrst um sinn úr tjeðum sjóði greiddir 30 rdl. á ári til launa handa yfirsetukonu á eyjum þessum, og skal að öðru leyti um þetta efni skýrskotað til opins brjefs frá dómsmálastjórninni 24. dag marzm. þ. á.

Um lagafrumvarp það viðvíkjandi sendingum með póstum á Íslandi, er alþingi hefir látið í ljósi um þegnlegt álit sitt, skal þess getið, að rjettast hefir þótt að samdar væru, áður en lagaboð þetta kæmi út, þær ákvarðanir, sem þörf er á, bæði um póstferðir millum Danmerkur og Íslands og svo um póstgöngur á Íslandi

1863. 8. Juni. sjálfu. það hefir því verið falið á hendur tveim embættismönnum, er annar heyrir undir dómsmálastjórnina en hinn undir póststjórnina, að starfa að þessu í sameining, en þeir hafa eigi enn lokið starfa sínum.

Að vísu hafa tillögur alþingis um frumvarp til tilskipunar um vinnuhjú á Íslandi í mörgum merkilegum atriðum orðið til greina teknar, en aptur eru önnur mikilsverð atriði í lagafrumvarpi því, som þingið hefir til búið, sem öðruvísi er ástatt um, og með því enn fremur hefir verið nauðsynlegt að gjöra verulegar breytingar á fyrirkomulaginu á ýmsum af þeim ákvörðunum, sem þingið hefir stungið upp á, hefir þótt rjettast að semja nýtt frumvarp eptir þessu og leggja það svo fyrir alþingi. Virtist því fremur vera ástæða til að viðhafa þessa aðferð, sem nú mun verða lagt fyrir alþingi, samkvæmt ósk þess, frumvarp viðvíkjandi því að koma á sjerstaklegum sáttatilraunum m. m. í hjúamálum, en það eigi gat álitizt hagfellt að láta ný hjúalög fá lagagildi, fyrri en alþingi væri búið að hafa fyrrgreint lagafrumvarp til meðferðar.

Með því Vjer höfum ekki getað fallizt á breytingar þær, er alþingi hefir stungið upp á, að gjörðar væru við frumvarp það, er lagt var fyrir þingið, til opins brjefs um breyting á tilskipun 18. febrúarm. 1847, og með því þær breytingar hafa síðar á orðið, að nauðsynlegt er, að það fyrirkomulag á málinu, sem fyrrum var stungið upp á, verði töluvert öðruvísi en til var ætlazt, þá verður nýtt frumvarp um þetta efni lagt fyrir alþingi það, er nú fer í hönd.

II.

Um þegnlegar bænarskrár Vors trúa alþingis birtum Vjer þinginu allramildilegast á þessa leið:

1. Vjer höfum allramildilegast veitt áheyrslu þegnlegri bænarskrá alþingis um, að veitt yrði haustið 1861 úr hinum íslenzka kollektusjóð 7000 ríkisdala lán til að kaupa kornvöru fyrir handa bágstöddustu sveitunum í Borgarfjarðarsýslu og í Kjósar- og Gullbringusýslu.

2. Í bænarskrá, er komið hefir frá alþingi um fjárkláðaun á Íslandi, var meðal annars beðið um, að amtmanninum í snðurumdæminu yrði veitt fullt vald til að framfylgja nokkrum bráðabyrgðarráðstöfunum, er þingið hafði samþykkt, viðvíkjandi fjárkláðamálinu; að honum yrðu veitt umráð yfir nokkru fje til framkvæmdar þessum ráðstöfunum, og að embættismanni þessum yrði falið á hendur að þröngva svið sýkinnar sem framast mætti verða. Einnig hefir frá konungsfulltrúa komið ágreiningsálit minni hlutans í máli þessu á alþingi, og er í því farið fram á, að skipuð verði föst nefnd á Íslandi til að hafa eptirlit með algjörlegri útrýming fjárkláðans, samt öðrum fjársjúkdómum og fjárræktinni yfirhöfuð, og að veittir verði 5000 rd. á ári hverju til þessa augnamiðs. 1863. 8. Juni.

En eigi hefir virzt vera ástæða til að fallast á uppástnngur þessar, og það því síður, sem sjá má af embættisskýrslum þeim, er stjórnin stöðugt hefir meðtekið um fjárkláðann, að sýkin aðeins er á fáeinum stöðum og með vægu móti.

Þarsem alþingi enn fremur hefir beðið um, að amtmanninum í suðurumdæminn í sameining með hinum amtmönnunum verði gjört að skyldu að halda öruggan vörð á því, að engar fjársamgöngur eigi sjer stað millum grunaðra og heilbrigðra hjeraða, meðan kláðasýkinni er ekki með öllu útrýmt, þá hafa hlutaðeigandi embættismönnum verið sendar þær fyrirskipanir, sem þörf er á í þessu efni; að öðru leyti er það vitaskuld, að stjórnin framvegis mun láta sjer annt um að sjá fyrir því, að haft verði vakanda auga á sýkinni, og að gjörðar verði hinar hagfelldustu ráðstafanir til þess henni verði útrýmt með öllu.

Útaf bæn alþingis um, að út kæmi fyrir Ísland lagaboð um fjárkláða og önnur næm fjárveikindi, þá mun verða lagt fyrir alþingi, það er nú fer í hönd, frumvarp um þetta efni.

Út af umkvörtun þeirri, er kom frá minni hlutanum

1863. í máli þessu á alþingi, yfir því, að þingið hefði neitað
8. Juni. að taka við ágreiningsáliti hans því, sem fyr er áminnst, og fá konungsfulltrúa það til að senda stjórninni, skal þess loks getið, að minni hlutinn má virðast hafa haft rjett til, að skýrt væri frá ágreiningsáliti hans i bænarskrá alþingis, samkvæmt 61. grein í tilsk. 8. marzm 1843 um stiptun sjerlegrar ráðgefandi samkomu fyrir Ísland.

3. Út af þegnlegri bænarskrá alþingis um, að síðasta málsgrein í 43. grein nefndrar tilskipunar verði af tekin, höfum Vjer allramildilegast leyft, að sleppa mætti árið 1861 og framvegis að senda stjórninni, svo sem boðið er í þessari lagagrein, danska þýðing af þingbók alþingis, en dómsmálastjórnin skyldi annast um, að þýðing þessi yrði hjer til búin, og skyldi það, sem til þess gengur, endurgoldið ríkissjóðnum með öðrum alþingiskostnaði.

4. Út af þegnlegri bænarskrá alþingis um ráðstafanir til að ráða bót á læknaskorti þeim, sem er á Íslandi, höfum Vjer allramildilegast leyft:

a. að fyrst um sinn megi á ári hverju verja 600 ríkisdölum úr hinum íslenzka læknasjóði til kennslu í læknisfræði hjá landlækni í Reykjavík, fyrir þá menn, sem útskrifaðir eru úr hinum lærða skóla í Reykjavík;

b. að dómsmálastjórninni skuli á hendur falið, eptir að hafa fengið um það efni álit heilbrigðisráðsins, að ákveða nákvæmar, hversu yfirgripsmikil kennsla sú skuli vera, sem hlutaðeigendur eiga að fá hjá landlækni;

c. að haldið skuli opinbert próf yfir þeim, er notið hafa kennslu þessarar, og skuli dómsmálastjórninni á hendur falið að skipa fyrir um prófið, eptir að hún er búin að semja um það efni við kirkju- og kennslustjórnina, og

d. að þeir, sem staðizt hafa próf þetta, skuli hafa lækningaleyfi á Íslandi og geta orðið þar hjeraðslæknar.

þarsem alþingi einnig hefir farið fram á, að lagt verði fyrir næsta þing frumvarp til reglugjörðar um betri tilhögun á tekjum spítalanna á Íslandi, þá skal þess getið, að stjórnin hefir lengi verið að skrifast á um þetta við hlutaðeigandi embættismenn á Íslandi, án þess menn enn hafi komizt að þeirri niðurstöðu, sem ákjósanleg megi þykja. En nú hefir dómsmálastjórnin gjört nýja atrið til þess, að málefni þetta geti komizt í betra horf. 1863. 8. Juni.

5. það er ósk Vor að láta að þegnlegri bæn alþingis um stofnun kennsluskóla handa lögfræðingaefnum á Íslandi svo framarlega sem fengizt getur fje það, er til þess þarf. En málefni þetta, sem dómsmálastjórnin og kirkju- og kennslustjórnin nú eru að bera sig saman um, er ikki enn svo langt á veg komið, að það hafi orðið lagt fyrir Oss til síðasta úrskurðar.

6. Út af þegnlegri bænarskrá alþingis um endurbætur á hinum lærða skóla í Reykjavík, hefir verið skipuð nefnd manna á Íslandi til að íhuga málefni þetta. Að vísu lauk nefndin starfa sínum á síðastliðnu hausti; en með því álit umsjónarmanna skólans er nýlega komið stjórninni til handa, hefir meðferð málsins eigi orðið lokið á þeim stutta tíma, sem síðan er liðinn. En því mun verða flýtt svo sem unnt er, að fá málefni þetta til lykta leitt.

7. Með tilliti til þess, að alþingi í þegnlegri bænarskrá hefir beðið um, að í byrjun aprílmánaðar ár hvert verði send til Íslands næg herskip, er skuli vera við landið þangað til í öndverðum septembermánuði, til þess að halda vörð á, að útlendar þjóðir fiski ekki innan hinna lögákveðnu takmarka, þá skal skýrskotað til heitis þess, sem þessu viðvíkjandi er gefið í konunglegri auglýsing til alþingis 1. júním. 1861, II., í niðurlagi 1. töluliðs. þarsem alþingi enn fremur hefir beðið um, að svo framarlega sem þörf þætti á að breyta hinum gildandi lögum um fiskiveiðar útlendra undir ströndum Íslands, verði lagt fyrir alþingi það, er nú

1863. fer í hönd, frumvarp til laga um þetta mál, og að sem
8. Juni. allrafyrst verði gjörður samningur um það við útlendar stjórnir, einkum keisarastjórnina á Frakklandi, þá hafa þessi bænaratriði ekki orðið til greina tekin af þeim ástæðum, sem fulltrúi Vor mun skýra þinginu frá; þar á móti hafa hinir konunglegu sendiboðar í París og Lundúnum verið látnir á ný skora á keisarastjórninna á Frakklandi og konungsstjórnina á Bretlandi hinu mikla um það, að bannað verði frakkneskum og enskum þegnum, þeim er stunda fiskiveiðar við Ísland, að fiska nær ströndunum, en eina almenna sjávarmílu undan landi, og að fara inn á firði og flóa til að fiska, jafnvel þó þeir þá sjeu eina mílu undan landi. Loks skal því við bætt, að eins og nú er ástatt, verður ekki sjeð ráð til að verða við þeirri ósk alþingis, sem borin er fram í bænarskrá þeirri, sem hjer er um rætt, að þeim, er vilja koma á þiljuskipaveiðum á Íslandi, verði veitt lán til þessa úr ríkissjóðnum.

8. Viðvikjandi þegnlegri bænarskrá alþingis um löggilding verzlunarstaða við Papafjarðarós i Austurskaptafellssýslu og Straumfjörð í Mýrasýslu, skal skýrskotað til opins brjefs 19. janúarm. þ. á., sem getið er hjer að ofan í I. flokki, 3. tölul. þarsem ennfremur var farið fram á í hinni sömu bænarskrá, að fastakaupmönnum verði leyft að verzla af skipi á Lambhússundi í Borgarfjarðarsýslu, þá höfum Vjer ekki fundið næga ástæðu til að taka þetta bænaratriði til greina, og mun fulltrúi Vor skýra alþingi frá, hvað til þess ber.

9. Viðvíkjandi því, að alþingi í þegnlegri bænarskrá hefir beðið um, að svo fljótt sem auðið er, verði kvatt til þjóðfundar á Íslandi og lagt fyrir hann frumvarp til laga um stöðu landsins í ríkinu, þá skal þess getið, að málefnið um stjórnarhagi Íslands er svo nátengt málefninu um fjárhag landsins, að ekki getur orðið gjört út um hið fyrra málefnið án sambands við hið síðara; en fjárhagsmálið er nú í undirbúningi, er það hefir verið rætt í nefnd, er Vjer skipuðum með allrahæstu

erindisbrjefi Voru 20. septembermánaðar 1861, til að íhuga málefni þetta og láta í ljósi álit sitt og uppástungur um, hvernig því yrði skipað. Nefndarmenn, er komust að ólíkri niðurstöðu um ýms merkileg atriði málsins, hafa þegar í fyrra lokið starfa sínum, og eru nú dómsmálastjórnin og fjárstjórnin að bera sig saman um málið, en meðferð þess er enn ekki svo langt à leið komin, að það verði lagt fyrir alþingi á fundi þingsins, þeim er nú fer í hönd.

1863. 8. Juni.

10. Af þeim ástæðum, er fulltrúi Vor mun verða látin birta alþingi, hefir Oss ekki þótt ástæða til að fallast á þegnlega bæn þingsins um, að breytt verði lögunum frá 15. aprílm 1854 þannig, að Seyðisfjörður verði aðalverzlunarstaður í norður- og austurumdæminu í staðinn fyrir Eskifjörð.

11. og 12. Um tvær þegnlegar bænarskrár, er komu frá alþingi, um launabót embættismannna á Íslandi, þeirra er laun sín fá úr ríkissjóðnum yfirhöfuð, og um launabót handa amtmanninum í norður- og austurumdæminu sjer í lagi, skal skýrskotað til laga, er út komu 19. janúarm. þ. á. um launaviðbót handa ýmsum embættismönnum á Íslandi.

13. Þegnlegri bænarskrá alþingis um, að numið verði úr lögum opið brjef 1. aprílm. 1861, um það hvernig endurgjalda skuli kostnað þann, er risið hefir af jarðamatinu á Íslandi og til bráðabyrgða hefir greiddur verið úr jarðabókarsjóði Íslands, hefir eigi orðið áheyrsla veitt, og mun fulltrúi Vor skýra alþingi gjör frá þeim ástæðum, er hafa ráðið úrslitum málsins.

14. Eptir beiðni alþingis í þegnlegri bænarskrá þingsins hefir áðurgreind nefnd, er skipuð var til að segja álit sitt um fjárhagssambandið milli Íslands og konungsríkisins, haft til meðferðar málefnið um hinn svonefnda íslenzka kollektusjóð, og mun því máli verða beint áfram í sambandi við fjárhagsmálið.

15. Alþingi hefir í þegnlegri bænarskrá farið þess á leit, að lagafrumvarp nokkurt, er þingið hafði samið,

1863. 8. Juni. um rafsegulþráð þann, er Tal. P. Shaffner hefir áformað að leggja, verði gjört að lögum.

En þareð ætla má eptir skýrslum þeim, sem fyrir hendi eru, að það sje næsta óvíst, hvort áform þetta verði framkvæmt, hefir eigi þótt ástæða til að láta nú sem stendur koma út lagaboð um þetta efni fyrir Ísland.

16. Eptir að fengið hefir verið álit hlutaðeigandi embættismanna á Íslandi um bænarskrá alþingis viðvíkjandi breyting á þeim tíma, er haldin eru manntalsþing í Ísafjarðar og Barðastrandarsýslu, höfum Vjer allramildilegast fallizt á, að fresta megi, samkvæmt uppástungu alþingis, manntalsþingum í sýslum þessum þangað til í júní- eður júlímánuði.

Til staðfestingar allramildilegustum úrskurðum Vorum, þeim er nú hefir verið getið, höfum Vjer sent yður þessa auglýsing Vora, og heitum Voru trúa alþingi hylli Vorri og konunglegri mildi.

Gefið í höll Vorri Kristjánsborg, 8. dag júnímánaðar 1863.

Allernaadigst Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i Aaret 1861 afgivne allerunderdanigste Betænkninger og övrige indgivne Andragender.

Vi Frederik den Syvende &c., Vort tro Althing for Vort Land Island Vor Kongeligelige Hyldest og Naade!

Af de Forhandlinger, som ere foregaaede ved Althinget i Aaret 1861, have Vi med allerhöieste Tilfredshed erfaret Vore Althingsmænds Bestræbelser for at befordre Vort og Landets Bestræbelser.

Efter at saavel de Betænkninger, som Vort tro Althing har afgivet over de samme i Aaret 1861 af Regjeringen forelagte Sager, som og dets övrige Andragender paa det nöieste ere blevne prövede, ville Vi herved allernaadigst give Althinget en samlet Oversigt

over de Beslutninger, som i saa Henseende ere blevne tagne. 1863. 8. Juni.

I.

Angaaende de fra Althinget indkomne allerunderdanigste Betænkninger.

Fölgende Anordninger, angaaende hvilke Vi have modtaget Vort tro Althings allerunderdanigste Betænkning, ere udkomne, nemlig:

1. Anordning af 29. Avgust 1862 angaaende Handelsstedet Akureyris Oprettelse til en Kjöbstad og sammes ökonomiske Bestyrelse;

2. Plakat af samme Dato, hvorved Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island;

3. Plakat af 19. Januar 1863 angaaende Avtorisation af 3de Handelssteder i Island;

4. Forordning af 26. Mai 1863 om Lösemænd og Husmænd i Island.

Ved Udarbeidelsen af de nævnte Anordninger ere de Bemærknieger, der af Althinget med Hensyn til samme have været fremsatte, blevne tagne under nöieste Overveielse, og have flere af bemeldte Lovbud i Henhold dertil modtaget adskillige Forandringer og nærmere Bestemmelser.

Endvidere have Vi allernaadigst bifaldet Althingets allerunderdanigste Indstilling om, at de paa Vestmannöerne under Islands Sönderamt faldende Hospitalslodder af Fugle- og Fiskefangst skulle, fra 1. Januar 1865 at regne, tilfiyde det ved allerhöieste Resolution af 12. Avgust 1848 oprettede Medicinalfond i Island, dog saaledes at der af dette Fond fra samme Tid indtil videre udredes et Belöb af 30 Rd. aarlig til Lön for Jordemoderen paa bemeldte Öer, og henvises iövrigt herom til Justitsministeriets Plakat af 24. Marts d. A.

Med Hensyn til Lovudkastet om Postforsendelser i Island, hvorover Althinget har afgivet sin allerunderdanigste Betænkning, bemærkes, at man har anset det

1863. 8. Juni.

for rettest, at der, förend Loven udkom, blev udarbeidet de fornödne Bestemmelser augaaende saavel Postforbindelsen mellem Danmark og Island som Postvæsenet paa selve Island. Det har derfor været overdraget to respektive under Justitsministeriet og Postbestyrelsen hörende Embedsmænd at træde sammen for at udföre det her omhandlede Hverv, men disse have endnu ikke tilendebragt deres Arbeide.

Medens de af Althinget med Hensyn til det samme forelagte Udkast til en Forordning om Tyendeforholdet i Island gjorte Indstillinger i mange væsentlige Punkter have kunnet tages til Fölge, ere der derimod andre vigtige Punkter i det af Althinget udarbeidede Lovforslag, med Hensyn til hvilke saadant ikke er Tilfældet, og da det endvidere har været nödvendigt at foretage væsentlige Forandringer i Redaktionen af flere af de af Althinget foreslaaede Bestemmelser, har man anset det rettest at omarbeide Udkastet og forelægge samme paany for Althinget Der er saameget mere fundet Anledning til at anvende denne Fremgangsmaade, som der, overensstemmende med Althingets derom fremsatte Begjæring, vil blive samme forelagt et Lovudkast angaaende Indförelsen af en særegen Forligsmægling m. m. i Tyendesager, men det ikke kunde anses hensigtsmæssigt at lade en ny Tyendelov træde i Kraft, förend hint Lovudkast var blevet behandlet af Althinget.

Da Vi ikke have kunnet bifalde de af Althinget foreslaaede Forandringer med Hensyn til det samme forelagte Udkast til en Plakat, angaaende Forandring i Forordning 18. Februar 1847, og da der senere er indtraadt saadanne forandrede Forhold, som gjöre det nödvendigt, at den tidligere foreslaaede Ordning modtager væsentlige Modifikationer, vil et nyt Udkast angaaende denne Materie blive Althinget forelagt i forestaaende Samling.

II.

1863. 8. Juni.

Med Hensyn til de af Vort Althing indgivne allerunderdanigste Petitioner ville Vi allernaadigst have Fölgende tilkjendegivet Thinget:

1. Althingets allerunderdanigste Andragende om, at der i Efteraaret 1861 maatte af den islandske Kollekt blive tilstaaet et Laan af 7000 Rd. til Indkjöb af Kornvarer til de mest trængende Distrikter i Borgarfjords samt Kjósar- og Gullbringu Sysseler, er af Os allernaadigst blevet bevilget.

2. I en af Althinget indgiven Petition angaaende Faareskabsygdommen i Island var der blandt andet allerunderdanigst andraget paa: at der maatte meddeles Amtmanden for Sönderamtet fornöden Bemyndigelse til at bringe til Udförelse nogle af Thinget vedtagne interimistiske Bestemmelser angaaende Foranstaltninger med Hensyn til den ommeldte Sygdom, at der til Udförelsen af disse Foranstaltninger maatte stilles nogle Pengemidler til hans Disposition, samt at det maatte paalægges bemeldte Embedsmand saameget som muligt at indskrænke Sygdommens Omraade, hvorhos der gjennem den kongelige Kommissarius blev indsendt et af en Minoritet i Althinget afgivet særskilt Votum i denne Sag, der gik ud paa: at der maatte blive nedsat en konstant Kommission i Island for at före Tilsyn med Faareskabets totale Udryddelse samt andre Faaresygdomme og Faarerögten overhovedet, samt at der maatte blive tilstaaet en aarlig Sum af 5000 Rd. i dette Öiemed.

Der er imidlertid saameget mindre fundet Anledning til at gaa ind paa de foranförte Indstillinger, som det af de Beretninger om Faareskabsygdommen, som Regjeringen ad officiel Vei Tid efter anden har modtaget, fremgaar, at Sygdommen kun forefindes paa nogle enkelte Steder og kun i ringe Grad.

Forsaavidt Althinget endvidere har andraget paa, at det maatte paalægges Amtmanden i Sönderamtet, i

1863. 8. Juni. Forening med de övrige Amtmænd, paa det strængeste at forebygge Samfærsel mellem mistænkte og sunde Distrikters Faar, saalænge Skabsygen ikke er aldeles udryddet, ere de i saa Henseende fornödne Forholdsordrer blevne vedkommende Embedsmænd meddelte, hvorhos det iövrigt er en Selvfölge, at Regjeringen fremdeles vil lade sig det være magtpaaliggende at paase, at der holdes vaagent Öie med Sygdommen, samt at der træffes de hensigtsmæssigste Foranstaltninger til, at den kan blive fuldstændig udryddet. Fremdeles vil der i Anledning af det fra Althinget indkomne Andragende om, at et Lovbud om Faareskab og andre smitsomme Faaresygdomme maa udkomme for Island, blive forelagt det nu sammentrædende Althing et Lovudkast om denne Gjenstand. Endelig tilföies i Anledning af en fra den fornævnte Minoritet i Althinget indkommen Besværing over, at Thinget havde nægtet at modtage og gjennem Kommissarius at fremsende dens forommeldte dissentierende Votum, at Minoriteten maa antages at have været berettiget til at faa bemeldte Votum optaget i Althingets Petition i Henhold til Bestemmelsen i § 61 i Forordningen 8. Marts 1843 angaaende Indretningen af en særlig raadgivende Forsamling for Island.

3. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Petition om, at den sidste Passus af § 43 i nysnævnte Frd. 8. Marts 1843 maatte vorde ophævet, have Vi allernaadigst bevilget, at den i bemeldte § befalede Indsendelse af en dansk Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller maa for Aaret 1861 og Fremtiden bortfalde, mod at den omhandlede Oversættelse af Justitsministeriet foranstaltes udfört her, saaledes at de dertil medgaaende Omkostninger refunderes Statskassen paa samme Maade som de övrige Udgifter i Anledning af Althinget.

4. I Anledning af Althingets allerunderdanigste Andragende angaaende Foranstaltninger til at afhjælpe

den stedfindende Mangel paa Læger i Island have vi allernaadigst bevilget: 1863. 8. Juni.

a. at der indtil videre aarlig maa anvendes 600 Rd. af den islandske Medicinalfond til Undervisning i Lægevidenskaben hos Landfysikus i Reykjavík for saadanne, der ere dimitterede fra den lærde Skole i Reykjavík;

b. at Justitsministeriet bemyndiges til efter indhentet Betænkning fra Sundhedskollegiet nærmere at bestemme Omfanget af den Undervisning, der saaledes af Landfysikus vil være at meddele Vedkommende;

c. at der for dem, der have nydt den omhandlede Undervisning, afholdes en offentlig Pröve, og at Justitsministeriet bemyndiges til efter Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet at foreskrive de nærmere Regler med Hensyn til den; samt

d. at de, der have bestaaet i denne Pröve, skulle være berettigede til at praktisere som Læger i Island og skulle kunne ansættes som Distriktslæger sammesteds.

Forsaavidt Althinget derhos allerunderdanigst har andraget paa, at der maatte blive forelagt samme i den nu forestaaende Samling Udkast til et Regulativ angaaende en bedre Administration af Hospitalernes Indtægter i Island, bemærkes, at der om denne Gjenstand har i lang Tid fundet Forhandlinger Sted med vedkommende Embedsmænd i Island, uden at samme dog hidtil have fört til et tilfredsstillende Resnltat. Imidlertid er der paany af Justitsministeriet indledet Skridt til Sagens Ordning.

5. Det er vort Önske at imödekomme Althingets allerunderdanigste Andragende angaaende Oprettelsen af en Dannelsesanstalt for juridiske Embedsmænd i Island under Forudsætning af, at de dertil fornödne Pengemidler kunne tilveiebringes. Imidlertid er dette

1863. Anliggende, der beror paa Forhandling mellem Mini-
8. Juni. steriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Justitsministeriet, ikke saavidt fremmet, at det har kunnet forelægges Os til endelig Afgjörelse.

6. I Anledning af Althingets indgivne allerunderdanigste Andragende om Reformer ved den lærde Skole i Reykjavík har en Kommission været nedsat i Island for at tage Sagen under Overveielse. Denne Kommission havde vel fuldendt sit Arbeide i sidste Efteraar, men da Skole-Eforatets Betænkning först fornylig er indkommen, har Sagens Behandling ikke kunnet tilendebringes i den korte Tid, som siden er forlöben. Imidlertid vil Sagens Afgjörelse blive fremskyndet saa meget som muligt.

7. Forsaavidt Althinget i en allerunderdanigst Petition har anholdt om, at der i Begyndelsen af hvert Aars April Maaned maatte blive opsendt til Island et tilstrækkeligt Antal Krigsskibe, som skulde opholde sig sammesteds indtil Begyndelsen af September Maåned for at have Indseende med, at Fremmede ikke drive Fiskeri indenfor de lovbestemte Grænser, henvises til det Tilsagn, der i saa Henseende er givet i den allernaadigste Bekjendtgjörelse til Althinget af 1. Juni 1861 II. Nr. 1 in fine. Naar Althinget endvidere har andraget paa, dels at der, forsaavidt det maatte findes nödvendigt at forandre de gjældende Love angaaende de Fremmedes Fiskeri under Island, maatte forelægges det nu sammentrædende Althing Udkast til Lov angaaende denne Sag, dels at der snarest muligt maatte blive afsluttet Traktat med fremmede Regjeringer, især den keiserlige franske Regjering, angaaende denne Gjenstand, da have disse Indstillinger af Grunde, som ville blive Thinget meddelte gjennem Vor Kommissarius, ikke kunnet tages tilfölge, hvorimod man gjennem de kgl. Gesandter i Paris og London har paany rettet den Anmodning til den kejserlige franske og kongelige storbritanniske Regjering, at det maatte paalægges de

franske og engelske Undersaatter, der drive Fiskeri paa Island, at de ikke maa fiske nærmere ved Kysterne end i en sædvanlig Sömils Afstand fra Land, samt at de ikke maa gaa ind i Fjorde og Bugter for at fiske, selv om de holde sig i en Mils Afstand fra Land. Endelig tilföies, at man under de nuværende Forhold ikke ser sig istand til at imödekomme Althingets i den her omhandlede Petition fremsatte Begjæring om, at der maatte blive tilstaaet dem, der önske at drive Fiskeri med Dæksfartöier i Island, Laan af Statskassen til Anskaffelse af bemeldte Fiskefartöier.

1863. 8. Juni.

8. Med Hensyn til Althingets allerunderdanigste Petition angaaende Avtorisation af Handelssteder ved Papafjarðarós i Öster-Skaptafells Syssel og Straumfjord i Mýra Syssel henvises til den ovenfor under I. Nr. 3 anförte Plakat af 19. Januar d. A. Forsaavidt der i samme Petition endvidere var andraget paa, at der maatte blive meddelt faste Handlende Tilladelse til at handle ombord i Skibe paa Lambhússund inden Borgarfjords Syssel, have Vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at tage dette Indstillingspunkt tilfölge, og ville Grundene herfor nærmere blive Althinget meddelte af Vor Kommissarius.

9. Med Hensyn til, at Althinget i en allerunderdanigst Petition har andraget paa, at der snarest muligt maatte blive forelagt en i Island valgt Forsamling et Lovudkast angaaende Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget, bemærkes, at Spörgsmaalet om Ordningen af Islands Forfatningsforhold i den Grad staar i Forbindelse med Spörgsmaalet om Islands finansielle Stilling, at Afgjörelsen af hint ikke kan finde Sted uafhængigt af dette, med Hensyn til hvilket de fornödne Skridt ere paabegyndte, idet samme har været undergivet Behandling af en ifölge Vor allerhöieste Ordre af 20. September 1861 sammentraadt Kommission til at tage dette Anliggende under Overveielse og afgive Betænkning over samt Forslag til dets Ordning.

1863. Kommissionen, hvis Medlemmer i flere væsentlige
8. Juni. Punkter ere komne til forskjellige Resultater, har allerede i forrige Aar tilendebragt sine Arbeider, hvorefter Sagen er bleven gjort til Gjenstand for Forhandling mellem Justitsministeriet og Finansministeriet, men disse Forhandlinger ere endnu ikke saavidt fremskredne, at Sagen har kunnet forelægges Althinget i den forestaaende Session.

10. Af Grunde, som ville blive Althinget meddelte gjennem Vor Kommissarius, have Vi ikke fundet Anledning til at gaa ind paa Thingets allerunderdanigste Andragende om, at Loven af 15. April 1854 maatte blive saaledes forandret, at Seydisfjörður i Nord- og Östamtet bliver bestemt til Hovedhandelssted istedetfor Eskifjörður.

11 og 12. Med Hensyn til de af Althinget indgivne to allerunderdanigste Petitioner angaaende Lönningsforbedring dels for de af Statskassen lönnede Embedsmænd paa Island i Almindelighed, dels for Amtmanden i Nord- og Östamtet i Særdeleshed, henvises til den under 19. Januar d. A. udkomne Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

13. Det af Althinget indgivne allerunderdanigste Andragende om, at Plakat af 1. April 1861 angaaende Erstatning af de Omkostninger, som af den islandske Jordebogskasse ere forskudsvis udredede i Anledning af den i Island udförte Jordtaxation, maatte blive ophævet, har ikke kunnet tages tilfölge, og vil der gjennem Vor Kommissarius blive meddelt Althinget nærmere Underretning om de Grunde, der have gjort sig gjældende ved Sagens Afgjörelse.

14. Efter Althingets derom i en allerunderdanigst Petition fremsatte Begjæring har Spörgsmaalet om den saakaldte islandske Kollekt været gjort til Gjenstand for Overveielse af den ovennævnte Kommission, der har været nedsat til at afgive Betænkning angaaende

det finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget, og vil Sagens videre Behandling blive fremmet i Forbindelse med sidstnævnte Anliggende. 1863. 8. Juni.

15. Althinget har i en allerunderdanigst Petition andraget paa, at et af samme udarbeidet Lovforslag angaaende den af Tal. P. Shaffner paatænkte Telegraf maatte blive ophöiet til Lov. Da det imidlertid efter de Oplysninger, som i saa Henseende foreligge, maa anses for uvist, hvorvidt det nævnte Forehavende vil komme til Udförelse, er der ikke fundet Anledning til fortiden at lade et Lovbud angaaende denne Gjenstand emanere for Island.

16. Efterat vedkommende lokale Embedsmænds Betænkninger ere blevne indhentede angaaende det fra Althinget indkomne Andragende om Forandring i Tiden for Mandtalsthingenes Afholdelse i Isafjords og Bardastrands Sysseler, have Vi allernaadigst bifaldet, at Afholdelsen af Mandtalsthingene i bemeldte Sysseler kan overensstemmende med Althingets Indstilling udsættes indtil i Juni eller Juli Maaneder.

Til Bekræftelse paa foranstaaende allernaadigst meddelte Resolutioner have Vi udfærdiget denne Vor Kundgjörelse og forblive Vort tro Althing i kongelig Naade bevaagen.

Givet paa Vort Slot Christiansborg, den 8. Juni 1863.

Plakat angaaende Forandring i Tiden for **Mandtalsthingenes Afholdelse i Bardastrands og Isafjords Sysseler inden Islands Vestamt.** Kjöbenhavn, den 9. Juni 1863. — Justitsministeriet. Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 25. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 737. Depart. Tid. for 1863 S. 493. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1863 S. 153. 9. Juni.

Opið brjef um breyting á þeim tíma, þá er

1863. halda skal manntalsþing í Barðastrandar og Ísafjarðar
9. Juni. sýslum.

Dómsmálastjórnin hefir allraþegnsamlegast borið undir konung bænarskrá alþingis þess, er haldið var árið 1861, um breyting á þeim tíma, þá er halda skal manntalsþing í Barðastrandar og Ísafjarðar sýslum í Vesturumdæminu á Íslandi, og hefir haus hátign þóknazt 8. dag þ. m. allramildilegast að ákveða, að hjereptir megi fresta manntalsþingum í sýslum þessum þangað til í júní- og júlímánuði.

þetta birtist öllum, sem hlut eiga að máli, til eptirbreytni.

Í dómsmálastjórninni, 9. dag júnímánaðar 1863.

Plakat angaaende Forandring i Tiden for Mandtalsthingenes Afholdelse i Bardastrands og Isafjords Sysseler inden Islands Vestamt.

Paa Justitsministeriets allerunderdanigste Forestilling i Anledning af det i Aaret 1861 afholdte Althings Andragende om Forandring i Tiden for Mandtalsthingenes Afholdelse i Bardastrands og Isafjords Sysseler inden Islands Vestamt, har det behaget Hans Maiestæt Kongen under 8. d. M. allernaadigst at bestemme, at Afholdelsen af Mandtalsthingene i bemeldte Sysseler kan for Fremtiden udsættes til i Juni og Juli Maaneder.

Hvilket herved kundgjöres til Efterretning for alle Vedkommende.

Justitsministeriet, den 9. Juni 1863.

9. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til den kongelige Kommissarius ved Althinget, ang. **Udbetalinger af Justitskassen til Sagförere og Assessorer ved Landsoverretten.** Kjöbenhavn, den 9. Juni 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 347. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 738—739.

Med allerunderdanigste Beretning af 18. September 1861 har Herr Stiftamtmanden som kgl. Kommissarius ved Althinget indsendt hertil sammes allerunderdanigste Betænkning af 13. Avgust næstforben, hvori indstilles: 1863. 9. Juni.

1. at de ved den kgl. islandske Landsoverret ansatte Sagföreres Lön i de næstpaafölgende 4 Aar maa udredes af den islandske Justitskasse, og
2. at de 350 Rd, som Assessorerne ved Landsoverretten oppebare af Justitskassen, snarest mulig maatte udredes af Finanshovedkassen.

Foranlediget heraf skulde man tjenstlig anmode Herr Stiftamtmanden som kgl. Kommissarius ved det forestaaende Althing om behagelig at ville meddele samme med Hensyn til det förste af de nævnte Indstillingspunkter, at De ved Ministeriets Skrivelse af 22. Januar f. A. er i Henhold til allerhöieste Resolution af 19. Marts 1858[1]) anmodet om, at lade Lönnen til de ved den islandske Landsoverret indtil videre konstituerede Prokuratorer anvise paa samme Maade som hidtil af den islandske Justitskasse, og henimod Udlöbet af de 4 Aar at indberette hertil, hvorvidt Justitskassen fremdeles vil kunne afholde denne Udgift, og med Hensyn til det andet Indstillingspunkt, at de 350 Rd., der af den islandske Justitskasse ere tillagte förste Assessor i den islandske Landsoverret, som allerede bemærket i Motiverne til det Althinget i sin Tid forelagte Udkast til Lov om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, ikke kunne betragtes som en Del af hans Lön, men ere Godtgjörelser for en udenfor Embedet liggende Forretning, nemlig for Oversættelse af Retsakterne i Justitssager og beneficerede Sager, som indankes for Höiesteret, og at der som Fölge heraf ikke er taget noget Hensyn til denne Sum ved den i Loven om Lönningstillæg for forskjellige paa

[1]) Jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 23. Marts 1858 og kgl. Bekjendtg. til Althinget af 27. Mai 1859 II. Nr. 7.

1863. Island ansatte Embedsmænd af 19. Januar d. A. skete
9. Juni. Gageforbedring, medens derimod de 50 Rd. aarlig, der hidtil have været tillagte anden Assessor af Justitskassen som virkeligt Lönningstillæg, ere bortfaldne efter nysnævnte Lov.

16. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet, ang. **Understöttelse** til afdöde Sysselmand i Öfjord Syssel, Kammerraad **Briems Enke.** Kjöbenhavn, den 16. Juni 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 371. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 739.

At Justitsministeriet har tilstaaet afdöde Sysselmand i Öfjords Syssel, Kammerraad Briems Enke, Valgerður Árnadóttir paa Grund, en Understöttelse af 20 Rd., samt at Landfogden under D. D. er meddelt Ordre til bemeldte Belöbs Udbetaling af Jordebogskassen, det skulde man tjenstlig meddele til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende.

18. Juni. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Beretning om Blinde i Island.** Kjöbenhavn, den 18. Juni 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 383. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 739—740.

Ministeriets Opmærksomhed er blevet henledet paa, at der ikke indsendes hertil nogen Beretning om Blinde i Island, ligesom der heller ikke derfra er indkommet nogen Begjæring om Optagelse af Blinde paa det herværende Blindeinstitut i den Tid dette har været i Virksomhed.

For at virke hen til, at bemeldte Institut ogsaa kan komme Islands Blinde tilgode, skulde man, ved

til Uddeling blandt Landets Præster at fremsende et Exemplar af Lov af 21. Januar 1857 om Oprettelse af et nyt Blindeinstitut, samt af Udtog af Beretningerne om Institutets Virksomhed i Finansaarene $18^{59}/_{60}$ og $18^{60}/_{61}$, tjenstlig anmode Deres Höiærværdighed om behagelig at ville paalægge bemeldte Embedsmænd at bringe Lovens og Beretningernes Indhold til almindelig Kundskab paa den hensigtsmæssigste Maade. 1863. 18. Juni.

Da det derhos er af Interesse at have en fuldstændig Statistik over Landets Blinde, skulde man tjenstlig tilstille Dem et Antal Exemplarer af et Schema til en sognevis affattet Indberetning om de Blinde, samt anmode Dem om at ville paalægge samtlige Præster aarlig, förste Gang ved Slutningen af indeværende Aar, at affatte saadanne Indberetninger, og idet de iövrigt ville være at indrette nöiagtigt efter Schemaet, at gjöre Dem saa fuldstændige som muligt, hvorefter de gjennem Provsterne ville være at indsende til Dem for derefter at tilstilles Ministeriet.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Honorar for ydet Lægehjælp.** Kjöbenhavn, den 19. Juni 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 377. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 740. 19. Juni.

At Justitsministeriet efter Modtagelsen af Herr Stiftamtmandens behagel. Skrivelse af 13. April d. A. har tilstaaet cand. med. & chir. M. Stephensen et Honorar af 200 Rd. i Anledning af den Lægehjælp, han ifölge Ministeriets Foranstaltning har ydet de Syge under sit Ophold i Islands Sönderamt i sidstafvigte Efteraar og Vinter, det skulde man tjenstlig meddele Dem til behagelig Efterretning.

1863. 4. Juli. **Lov om Told- og Skibsafgifterne.** Skodsborg, den 4. Juli 1863. — Depart. Tid. f. 1863 S. 629 ff. og 685 ff. Algreen-Ussings Lovsamling f. 1863 S. 196—276. Original-Aftryk hos Schultz. — **Uddrag.**

Vi Frederik den Syvende &tc. Gjöre vitterligt: Rigsraadet har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

1. Afdeling: Indförselstold.

a. Tarifen og Reglerne for dens Anvendelse.

§ 1. Af alle Varer, som indföres i Toldterritoriet til Forblivelse, samt af Skibe, Baade og Fartöier, der fra fremmed eller toldfrit Sted erhverves af Undersaatter, som ere bosatte i Toldterritoriet, erlægges Indförselstold efter nedenstaaende Tarif, forsaavidt de i samme ikke udtrykkelig ere nævnte som toldfrie.

Indförselstoldtarif.

Löbe-Nr.	Fortoldnings-Gjenstande.	Vægt, Maal etc.	Told. Rd. Sk.
	Skibe, Baade og **Fartöier,** alle Slags:		
209.	— af 50 Kommercelæster og derover, naar de ere byggede af Fyrretræ, fortoldes saaledes, som af Kongen i Henhold til traktatmæssig Overenskomst bestemmes.		
210.	— andre	af Værdien.	3 %

§ 6. Den for Skibe, Baade og Fartöier fastsatte Told erlægges uden Hensyn til, om disse ere nye eller gamle, og om de ere bestemte til Ophugning eller til fremtidig Fart, samt om de endog oprindelig ere

byggede i Toldterritoriet, eller tidligere have været hjemmehörende der. 1863. 4. Juli.

§ 7. Af Skibe, Baade og Fartöier, der erhverves fra Udlandet, skal Tolden være erlagt, forinden Skibet maa paabrændes Nationalitets-Mærket »dansk Eiendom«, og forinden det som saadan Eiendom maa forsynes med Maalebrev, eller sættes i Fart under dansk Flag. Af Skibe, Baade og Fartöier, der erhverves fra indenlandske Steder udenfor Toldterritoriet, er Tolden forfalden, saasnart Overdragelsen har fundet Sted.

§ 8. Ved Toldens Beregning lægges til Grund Værdien af selve Skibet og de til samme hörende staaende og löbende Redskaber, Varegods og Inventariegjenstande under et, ved Dampskibe Maskineriet og Kjedlerne m. v., herunder indbefattede, Alt i den Stand, hvori samme befindes paa den Tid, Toldpligtigheden indtræder.

§ 9. Som Værdi, hvorefter Tolden beregnes, antages den i Kjöbebrevet, Skjödet eller andet Adkomstdokument opförte Kjöbesum; og er Kjöberen forpligtet til i dette Öiemed at fremlægge disse Dokumenter, forsaavidt han deraf er i Besiddelse. Er dette ikke Tilfældet, eller er i samme ingen Kjöbesum nævnt, udfindes Værdien ved en, efter Toldvæsenets Rekvisition, paa Anmelderens Bekostning, af det Steds Övrighed, hvor Tolden skal erlægges, foranstaltet Taxationsforretning. Denne bör foretages ved dertil af Övrigheden udmeldte sagkyndige Mænd i Toldvæsenets Overværelse, saaledes at den eller de, som paa Toldvæsenets Vegne overvære Taxationen, have derom at give Taxationsforretningen Paategning.

Disse Formaliteter kunne bortfalde for Baade og Fartöier af og under 2 Kommercelæsters Drægtighed, imod at Toldvæsenet ansætter disses Værdi, og saafremt Kjöberen er tilfreds med Toldvæsenets Værdiansættelse.

1863. 4. Juli.

Finder Toldvæsenet, at den i Kjöbebrevet, Skjödet eller andet Adkomstdokument opförte Kjöbesum ikke svarer til Gjenstandens virkelige Værdi, skal det staa samme frit for at foranstalte en Taxationsforretning, som forommeldt, til hvilken Kjöberen da bliver at tilkalde; og skal Tolden i saa Fald svares efter den Værdi, som ved saadan Taxationsforretning udfindes, men Toldkassen bærer Omkostningerne ved Taxationsforretningen, med mindre Vedkommende maatte kunne overbevises om Proforma-Værk eller anden Svig.

Befindes nogen ved Fremlæggelse af urigtigt eller Proforma-Kjöbebrev eller andet Adkomstdokument at have besveget eller forsögt at besvige Tolden, skal han, foruden at udrede Omkostningerne ved en Taxationsforretning, som forommeldt, og Afgiften af den derved fastsatte virkelige Værdi, endvidere erlægge en Mulkt af denne Afgifts femdobbelte Belöb, samt for sit Forhold iövrigt være Tiltale undergiven efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser.

§ 10. Saafremt Overdragelsen sker paa fremmed eller indenlandsk toldfrit Sted, skal det være tilladt, i förste Tilfælde hos den nærmeste danske Konsul og, i andet Tilfælde, hos Övrigheden paa Stedet at berigtige Tolden efter den i Kjöbebrevet, Skjödet eller andet Adkomstdokument anförte Kjöbesum eller, hvis intet saadant Dokument kan produceres, eller deri ingen Kjöbesum er opgiven, efter en resp. af Konsulen eller af Övrigheden foranstaltet Taxation af sagkyndige Mænd, hvorefter Skibet forsynes med Interimsmaalebrev samt Kvittering for det erlagte Afgiftsbelöb og er da berettiget til at fare under dansk Flag.

§ 11. Naar der for strandede Skibe er at svare Told, bliver denne, saafremt Salget er sket ved offentlig Avktion og af Skibet særskilt, uden Forbindelse med Ladningen, at beregne efter Avktionssummen, indbefattet Salær og andre Avktionsomkostninger, som Kjöberen har at erlægge udenfor Avktionsbudet. I

modsat Fald foretages Taxation af Skibet eller Vraget efter § 9. 1863. 4. Juli.

§ 12. Som Skibe af Fyrretræ behandles ikkun de, som enten ere helt af Fyr, eller hvori dog saavel Indtömmeret som Inden- og Udenbordsbeklædningen bestaar helt af Fyr.

b. Undtagelser.

— — — — — — — — — — — — — — — —

§ 15. Alle Varer, der bevislig ere tilvirkede paa Færöerne, paa Island eller i de danske Kolonier i Grönland og direkte indföres fra disse Steder, ligesom og det hjembragte Udbytte af danske Skibes Robbe- og Hvalfiskefangst i aaben Sö, indgaa toldfrit.

Derimod ere Skibe, Baade og Fartöier, som overgaa fra fornævnte Landsdele og Kolonier til de i Toldterritoriet bosatte Undersaatters Besiddelse, undtagne fra denne Begunstigelse og svare Told efter Tarifen.

§ 16. Skibsredskaber og Skibsinventariegjenstande, som af indenlandske eller fremmede Skibe, til Brug ombord, medbringes fra fremmed eller toldfrit Sted, indgaa toldfrit, saafremt de af Toldvæsenet skjönnes at være brugte för Skibets Indklarering og, efter deres Beskaffenhed samt de tilstedeværende Gjenstandes Mængde, at höre til det paagjældende Skibs Inventarium. I modsat Fald behandles de efter Tarifens almindelige Forskrifter.

Proviant, Stenkul i Dampskibe herunder indbefattet, som indenlandske eller fremmede Skibe medbringe fra fremmed eller toldfrit Sted, fritages for Indförselstold, saafremt samme enten forbliver uoplosset i Skibet, eller, hvis det ved Ankomsten oplægges paa Transit, senere udföres med det samme Skib eller anden Leilighed til fremmed eller toldfrit Sted.

Ligeledes skal Skibsproviant og andre Skibsfornödenheder, som paa det Skib, hvormed samme er indfört fra fremmed eller toldfrit Sted, fortæres eller bruges ombord under Skibets Ophold paa Ankomststedet

1863. her, være toldfrit, imod at Vedkommende underkaster
4. Juli. sig de Forskrifter, som i den Henseende af Toldvæsenet fastsættes for at sikkre Toldkassen mod Misbrug.

Strandet Skibsproviant, som de strandede Skibsfolk beholde til deres egen Fortæring, er toldfri.

§ 17. Fremdeles er fritaget for Indförselstold:

a. *Reisegods*, d. e.: Klædningsstykker og andre Reiseeffekter eller Reisentensilier, saa og Værktöi, som reisende Haandværkere, og Instrumenter og Redskaber, som reisende Kunstnere benytte til Udövelse af deres Haandtering eller Kunst, og andet deslige, saafremt Toldvæsenet skjönner, at de paagjældende Sager ere brugte og til den Reisendes eget Brug. Saadant Reisegods indgaar paa mundtlig Anmeldelse, naar den Reisende selv förer det med sig. I modsat Fald, altsaa naar Godset sendes enten forud for eller efter den Reisende, har han at afgive til Toldvæsenet skriftlig Forsikkring paa Tro og Love om, at Sagerne af ham ere brugte og bestemte til hans fremtidige Brug.

b. *Flyttegods*, d. e.: Möbler, Sengeklæder, Kjökkentöi og andet Bohave, musikalske Instrumenter, Agerdyrkningsredskaber, Værktöi, Maskiner og andre Redskaber, som höre til Vedkommendes Næringsdrift, saavelsom andet deslige (dog Skibe, Baade og Fartöier herfra undtagne), naar de paagjældende Gjenstande bære Spor af at være brugte, og naar de indföres for deres Regning og til Brug for dem, som allerede have afbenyttet Samme. Herom afgives skriftlig Forsikkriug paa Tro og Love til Toldvæsenet.

§ 18. Derhos skal den överste Toldbestyrelse være bemyndiget til at tilstaa toldfri Indförsel under fornöden Kontrol:

— — — — — — — — — — — — — — — —

c. af Kunstværker, henhørende til Billedhugger- eller

til Billed- og Stempelskjærerkunsten, naar deres Egenskab som Kunstværker behörig oplyses; 1863. 4. Juli.

d. af Oldsager, ethnografiske Gjenstande og deslige til offentlige eller til private videnskabelige Samlinger;

g. af brugte Sager, der indföres som Gaver eller Arv til Trængende; — — — — — — — — — —

i. af Gjenstande, som ifölge Attest fra vedkommende Ret indföres til Brug ved retlige Undersögelser, mod at Gjenstandene, forsaavidt de ikke ere hjemmehörende i Toldterritoriet, efter endt Undersögelse igjen udföres;

k. af indenlandske eller fremmede berigtigede Varer, der ved Förselen fra Sted til andet i Toldterritoriet have passeret fremmed eller toldfrit Sted, eller som, efter at være udförte fra Toldterritoriet, föres tilbage, fordi de ikke have fundet Afsætning eller af anden Aarsag; — — — — — — — —

n. af Sager, der indgaa til Reparation, til Vadsk og desl. og igjen udföres; ligesom af Sager, der, efter i samme Öiemed at være udförte, komme tilbage;

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

p. af de i § 15, 1. Passus, ommeldte Varer, naar de paa Grund af Vedkommende utilregnelige Omstændigheder have maattet omlades underveis.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

c. Kredit.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

§ 22. — — — Varer, som fra Oplaget udföres til de danske Besiddelser i Vestindien, Færöerne, Island eller Grönland, kunne afskrives med det Halve af det i Tarifen anförte Fraskrivningskvantum.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

d. Tilbagebetaling.

§ 25. Rettelig erlagt Indförselstold betales i Reglen ikke tilbage, om Varerne endog senere udföres.

Dog skal Overtoldbestyrelsen være beföiet til at bevilge den erlagte Indförselstold tilbagebetalt af Gjen-

1863. 4. Juli. stande, som udföres af Toldterritoriet, naar Omstændighederne efter anstillet Undersögelse i de enkelte mödende Tilfælde findes at tale derfor.

Ligeledes skal Overtoldbestyrelsen være bemyndiget til at bevilge Indförselstolden tilbagebetalt, naar denne af en eller anden Grund maatte være blevet erlagt i noget Tilfælde, henhörende under §§ 15—19.

§ 26. For Kandis samt Sukker i hele eller sönderslaaede Toppe, Plader, Kager eller deslige, uden Hensyn til Farven, fremdeles for hvidt pulveriseret Sukker, der er lysere end den Toldstederne, i Henhold til Indförselstarifen, oversendte Regelpröve, tilstaas ved Udförsel af Toldterritoriet en Toldgodtgjörelse, hvis Störrelse bestemmes efter et af Overtoldbestyrelsen i Overeensstemmelse med de til enhver Tid heri Landet stedfindende Fabrikationsmidler fastsat og bekjendtgjort Forhold mellem Vægten af raat og raffineret Sukker, naar Udförselen ikke sker i mindre Partier, end at Toldgodtgjörelsens Belöb ikke er under 1 Rd. hver Gang, og Godtgjörelsen kræves inden 4 Uger efter Udförselsdagen.

For Sirup, som udföres, tilstaas Toldgodtgjörelse under samme Betingelser.

Enhver Forandring af Toldgodtgjörelsens Belöb, som i Tidens Löb maatte anses for nödvendig paa Grund af forandrede Fabrikationsforhold, skal bekjendtgjöres 6 Maaneder forud.

§ 27. Overtoldbestyrelsen skal derhos være bemyndiget til ogsaa ellers, efter anstillet Undersögelse i de enkelte Tilfælde og under fornöden Kontrol, at tilstaa Godtgjörelse af den af Materialierne eller Hjælpestoffer erlagte Indförselstold, naar indenlandske Fabrikater udföres.

Angaaende deslige specielle Toldgodtgjörelser vil fra Tid til anden det Fornödne være at bringe til almindelig Kundskab.

§ 28. For toldpligtig Trælast godtgjöres ved Ud-

försel af Toldterritoriet den deraf bevislig erlagte Indförselstold, naar dennes Belöb ikke udgjör under 1 Rd. hver Gang, og Godtgjörelsen kræves inden 4 Uger efter Udförselsdagen. 1863. 4. Juli.

§ 29. Den for indenlandsk Brændevin, resp. med og uden Tilsætning af Sukker eller desl. ved Udförselen tilstaaede Afgiftsgodtgjörelse skal ogsaa tilkomme fremmede fortoldede Spirituosa, som udföres til fremmed eller toldfrit Sted.

— — — — — — — — — — — — — — — —

2. Afdeling. Udförselstold.

§ 42. Alle Gjenstande ere ved Udförselen toldfrie.

3. Afdeling. Transittold.

§ 43. Af Varer. som under deres Förset fra og til fremmed eller toldfrit Sted, passere Toldterritoriet, eller som Transit- eller Kreditoplag udföres til fremmed eller toldfrit Sted, erlægges Transittold.

— — — — — — — — — — — — — — — —

§ 44. Transittolden erlægges med 16 Sk. pr. 500 Pd. Brutto og forövrigt under Iagttagelse af de herefter fölgende nærmere Bestemmelser.

§ 45. Transittolden er den samme for alle Transitveie og erlægges ikkun en Gang for hver Gjennemförsel, landværts eller söværts, eller baade land- og söværts, om ogsaa de paagjældende Varer under samme maatte oplægges i Toldterritoriet.

§ 46. Transittold erlægges i Reglen paa det sidste Toldsted, Varerne passere ved deres Udförsel fra Toldterritoriet. Dog kan den for Oplagsvarer, som udföres over et andet Toldsted, ogsaa erlægges paa Oplagsstedet.

Fritagne for Transittold ere:

a) Alle Varer, som ved deres Förset gjennem Eiderkanalen have erlagt eller skulle erlægge den sammesteds anordnede Vareafgift;

b) Varer, som indkomme og igjen udgaa med samme

1863. 4. Juli.

Skib, paa samme Reise, om de endog have været oplossede;

c) Varer, der, uden at føres i Land, blot omlosses fra Skib til Skib;

d) Indstrandede Varer, som udföres til fremmed eller toldfrit Sted inden 6 Maaneder efter Strandingsdagen, denne iberegnet;

e) Varer, som indkomme med et Skib, der maa losse formedelst Havari paa Skib eller Gods, naar de udföres inden 9 Maaneder efter den Dag, denne iberegnet, paa hvilken Skibet er indklareret, om endog Udförselen sker med et andet Skib eller landværts;

f) Fölgende Varer, uden Hensyn til, om nogen af de under a—e anförte Betingelser er tilstede:
Agarikus (Lærkesvamp). -- Agern. — Akter. — Antimonium. — Arsenik. — Aske: Potaske, Soda (kulsurt Natron), og al anden Aske. — Asphalt (Jödebeg, Jordharpix). — Bambus-, Spansk- og andre Rör, raae (uforarbeidede). — Bark: Garvebark. — Beg. — Ben. — Bævergel. — Blod. — Blodsten. — Blomster og Blomsterplanter. — Blomsterlög. — Bly i Blokke og Klumper, samt gammelt Bly, navnlig ogsaa gammelt Beklædningsbly. — Blyant. — Bolus, hvid og röd, samt terra sigillata. — Bomuld. — Borax, raa og raffineret. — Brunrödt. — Brunsteen. — Böger, trykte med dertil hörende Kobberstykker, indbundne og uindbundne. — Bönner. — Cadmium. — Campher. — Cement, al Slags. — Coraller. — Cölnsk Jord, hvid. — Dyr, levende, alle Slags. — Dyvelsdræk. Elephanttænder eller Elfenben. — Emballager, gamle brugte: Foustager, Kasser, Kister, Kufferter, Sække og Kurveflasker. — Enebær. — Enebærstager. — Erter. — Ertse, usmeltede, alle Slags. — Farvetræ. — Fedtsten. — Fjer og Dun. — Finerer af Træ. — Fisk, fersk, og saltede Sild.

— Fiskebarder, Hvalfiskebarder, uspaltet Fiskeben. — Flesk, fersk. — Fliser. — Flores cassiæ (Kanelblomster). — Flotholt (anvendeligt til Fiskenæt istedetfor Kork). — Frö: Hampefrö, Hörfrö, Raps og al den Slags Frö, saa og Fröarter for Apotheker f. Ex. Fennikelfrö. (Kommen og Annis ere toldpligtige). — Fyrsvamp, upræpareret. — Galmeie. — Galæbler. — Gips, brændt. — Gipsfigurer, Gibsafstöbninger. — Gibssten. — Gjödning, naturlig eller kunstig, t. Ex. ogsaa Patentgjödning, Sukkerskum &c. (Chilesaltpeter, svovlsur Ammoniak og lignende Varer ere ikke frie, om de end maatte være bestemte til Gjödningsmiddel. Derimod er Gipsmel, naar det ifölge fremlagte Bevisligheder kun skal anvendes til Gjödning, transittoldfrit). — Glober. — Gryn af toldfrit transiterende Kornvarer. — Guld i Barrer og gammelt til Omsmeltning. — Haar, alle Slags (herunder indbefattede Börster, Haar og Uld af Svin). Krölhaar ere imidlertid toldpligtige. — Hamp, heglet og uheglet. — Hampolie. — Havevæxter, friske, saa og Blaabær, Jordbær, Hindbær, Ribs, Tyltebær, Stikkelsbær, Hyben og Vindruer, samt Peberrod og spiselige Lög. — Hjulmands- og Vognmandsarbeide. — Horn af Hornkvæg (ogsaa raae Hornspidser). — Husblas. — Hö. — Hör, heglet og uheglet. — Hvalrav (Spermacet) samt Spermacetolie. — Hvalroshuder. — Hvalrostænder. — Jern: Rujern, gammelt Jern og Ballastjern. — Jern i Stænger, alle Slags, Baandjern og Jernbaneskinner. — Igler. — Jord, saasom: Pibeler, Mergel, Engelskjord, Porcellainjord, Valkejord, Sukkerjord og andre Jord-, Ler- og Mergelarter, saafremt de ikke bestaa i Farver. — Is. — Kalk. — Kalksten. — Kartofler. — Karteboller. — Kjöd, fersk og saltet. — Klokkemalm. — Klude. — Knopper. — Kobber: Garkobber (ikke

1863.
4. Juli.

1863.
4. Juli.

hamret eller valset) og Kobbermöntplader. — Kornaffald: til Qvægfoder, Klid, Avner og andet Kornaffald. — Kornvarer: Boghvede, Byg, Havre, Hvede, Mais, Rug, Vikker. — Kork. — Kort: Land- og Sökort. — Koste og Karskrubber, saafremt de ikke ere Börstenbinderbeide. — Krebsöine. — Kridtsten og Kridt, ogsaa pulveriseret. — Kunstsager, saasom: Statuer, Buster, Basreliefs. — Lindser. — Malerier, saa og Kobberstykker, Lithographier og Stannographier. — Malt. — Manna. — Marienglas. — Matter, brugte. — Medailler. — Mel af toldfrit transiterende Kornvarer. — Merskum. — Melk. — Messing, uforarbeidet (ikke hamret eller valset). — Metal (Bronce og andre Messing lignende Metalkompositioner), uforarbeidet, (ikke hamret eller valset). — Mineralier og Naturalier, saasom: Jord-, Sten-, og Ertsarter, Planter og Frugter, Konchylier, Insekter, Fugle og andre Dyr, udstoppede eller i Spiritus, til Naturaliekabinetter og videnskabelige Samlinger. — Modeller alle Slags. — Mos til Indpakning og Udstopning, saa og s. k. Skovuld. — Moskus. — Musikalier. — Muslingskaller. — Mursten. — Mönt, alle Slags. — Oliekager. — Opium. — Papirspaaner og Papiraffald, alle Slags. — Pennefjer. — Perlemoer, raat i Skaller. — Perler, ægte. — Pimpsten. — Platin (Platina), uforarbeidet. — Pozzolana. — Pröver uden Værdi. — Kviksölv. — Rav eller Bernsten. — Rebslagerarbeide, hvortil ogsaa henregnes Hampegjorder og Fiskenæt. — Regne, og Skrivetavler, samt Grifler af Skifersten. — Riskviste («Busch»). — Salt (med Undtagelse af officinelle Salte). — Skilpadder. — Skilpaddeskaller. — Skind, uberedte og beredte uden Undtagelse, altsaa ogsaa Skind til Bundtmagere, Kalve- og Faarelæder, Korduan, Saffian &c. &c.

— Smak eller Sumak. — Smergel. — Smör. — Spaan til Bogbindere, Skomagere og Sværdfegere, samt flækkede Birkeris. — Spanske Fluer. — Spatsten, ikke pulveriseret. — Spek, Lever og Grever til Tran. — Staver, Töndestaver og Bundstykker. — Sten, alle Slags. — Stenkul, alle Slags (ogsaa Cooks og Cinders). — Straa og Hakkelse. — Sölv: i Barrer og gammelt til Omsmeltning. — Tagskifer. — Tagsten. — Talg. — Tang til Indpakning og Udstopning. — Tarme. — Teglsten, malet. — Tin, raat, uforarbeidet og raspet. — Tjære (ogsaa Tjærevand). — Tougværk. Træarter for Apotheker. — Træer og Buske, levende. — Trækul. — Trippels. — Tækkerör. — Tömmer og Træ, alle Slags. — Töndebaand af Træ. — Törv. — Uld, alle Slags. — Vidier til Kurvemagerarbeide, uafbarkede og afbarkede. — Vinmudder, tör (Drooft). — Vogne, alle Slags, saa og Jernbanevogne og Tendere (Locomotiver ere toldpligtige). Dele til Vogne, og Vogne, som ere skilte ad, ere kun frie, forsaavidt de bestaa i Hjulmandsarbeide. — Vox. — Zink, raat, uforarbeidet eller i Tavler. — Ædelstene. — Østers. — Reisendes brugte Sager; fremdeles brugt Husgeraad og brugte Mobilier, forsaavidt disse Gjenstande bestaa i Flyttegods, iligemaade brugte Klædningsstykker, naar de efter Toldvæsenets Skjön transitere som Reisegods, uden Hensyn til, om Eieren fölger med eller ikke.

1863. 4. Juli.

---

5. Afdeling. Skibsafgift.

§ 51. Istedetfor Lastepenge, Fyrpenge og Skibsklareringssportler, samt den ved Patent af 25. Juli 1845, betræffende Tönde- og Vagervæsenet paa Vestkysten fra Knudsdyb til Elben anordnede Afgift og de for Farten paa Störfloden anordnede Tönde-, Vager-

1863. 4. Juli. og Fyrpenge, hvilke Afgifter ophæves, erlægges af Farten med Skibe — Baade og Fartöier herunder indbefattede — en Skibsafgift overeensstemmende med de i det Fölgende fastsatte Regler.

§ 52. Skibsafgiften erlægges, saavel for Udklarering som for Indklarering, med fölgende Belöb for hver Kommercelæst, det ladede eller lossede Gods bestuver, nemlig:

I. I Farten mellem Steder i Toldterritoriet, eller mellem disse og Altona, fremmede Steder ved Elben, Helgoland, Færöerne, Island, Grönland eller de dansk-vestindiske Besiddelser; saa og til eller fra Fiskeri i aaben Sö, naar derfra alene Fangsten hjembringes . . . . 8 Sk.

— — — — — — — — — — — — — —

§ 53. Skibsafgiften erlægges kun for det Gods — herunder dog ikke indbefattet Skibets Proviant og andre Gjenstande til Brug ombord i Skibet paa dets paagjældende Reise, t. Ex. Stenkul i Dampskibe og Redskaber til Fiskefangst —, der virkelig i Toldterritoriet lades eller losses.

Dette ansættes til Kommercelæster efter det af den överste Toldbestyrelse approberede Bestuvningsreglement, saaledes at i intet Tilfælde et större Læstetal kan beregnes end det, hvortil Skibet er maalt, og at der, saalænge Skibets fulde Drægtighed efter Maalebrevet ikke er naaet (hvilken ellers bliver at tage til Fölge, om den endog lyder paa Brök Læster), kun regnes efter fulde Kommercelæster, idet under $^1/_2$ Kommercelæst ikke regnes, og $^1/_2$ Kommercelæst eller derover regnes som en fuld Kommercelæst.

Til Dækslast tages der kun Hensyn, forsaavidt Skibsrummet under Dækket ikke er fuldt bestuvet.

Naar der i Tilfælde, hvor Skibsafgift skal svares efter forskjellige Satser, eller hvor Lasten dels er afgiftspligtig, dels afgiftsfri (§ 56), ved Varernes Ansættelse til Kommercelæster efter Bestuvningsreglementet udkommer et större Læstetal end det, hvortil

Skibet er maalt, kommer den lavere Skibsafgift eller Fritagelsen for Skibsafgift kun det Læstetal tilgode, som maatte blive tilbage af Skibets maalte Drægtighedstal efter Fradrag af det efter Bestuvningsreglementet udfundne Læstetal for det Gods, med Hensyn til hvilket Skibsafgiftsbestemmelserne ere fordelagtigst for Toldkassen. 1863. 4. Juli.

Indladning eller Udlosning i samme Tolddistrikt, samme Reise, af mindre end $^1/_2$ Kommercelæst regnes lige med ingen Laden eller Lossen.

§ 54. Skibsafgiften erlægges paa hvert Sted i Toldterritoriet, hvor der lades eller losses, i Forhold til det Indladedes eller Udlossedes Bestuvning (§ 53).

§ 55. Naar et Skib efter dets Udklarering, men förend det har forladt det Tolddistrikt, fra hvilket Udklareringen er meddelt, ifölge forandret Bestemmelse, helt eller tildels igjen losser den ved samme Toldsted indtagne Ladning, betales den af det Oplossede for Udgaaende erlagte Skibsafgift tilbage.

Derhos skal Overtoldbestyrelsen være bemyndiget til ogsaa i andre Tilfælde af forandret Bestemmelse, efter anstillet Undersögelse af Omstændighederne, at bevilge det i Skibsafgift formeget Erlagte tilbagebetalt.

§ 56. Fra den alm. Skibsafgiftserlæggelse gjöres fölgende Undtagelser: — — — — — — — — — — —

II. For den i § 52 II. anordede Skibsafgift fritages for Indgaaende det Skibsrum, som er bestuvet med Varer, der direkte (d. e. uden at oplægges paa Transit- eller Kreditoplag) föres gjennem Toldterritoriet, og for Udgaaende det Skibsrum, som bestuves med Transitgods, baade det, som direkte gjennemföres, og det, som er fra Transit- eller Kreditoplag, eller med fortoldet Tömmer.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

V For Skibsafgift fritages ganske; — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

1863. 4. Juli.

d) Baade af 2 Kommercelæster og derunder i den i § 52 I ommeldte Fart;

— — — — — — — — — — — — — —

f) Det Lastrum, som er bestuvet med Postgods eller med Reisevogne og Reisegods, naar de Reisende selv medfölge; — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

g) Ved Toldterritoriets Kyster strandede, eller formedelst Modvind, Isgang, Söskade, eller andet Uheldstilfælde, eller for at bevare Ladningen, eller for at söge Vinterleie indkomne Skibe, dog baade for Indgaaende og for Udgaaende kun forsaavidt angaar Bestuvningen af det Gods, der igjen udföres med samme Skib, hvormed det indkom;

— — — — — — — — — — — — — —

§ 57. Toldvæsenet er i alle Tilfælde berettiget til for Skibsafgiften at holde sig til Skibet; dog saaledes, at Samme i Forbiseilings- og Strandingstilfælde ogsaa kan holde sig til det paagjældende Gods, som lades eller losses.

6. Afdeling. Almindelige Bestemmelser.

— — — — — — — — — — — — — — — —

§ 60. For Fartöiers Maaling, Maalebreves Udstedelse og Maalets Paabrænding m. m. erlægges följende Gebyr til Toldkassen:

1) for fuldstændig Maaling af hver Kommercelæst, Maalebrevet lyder paa . . . . 10 Sk.
2) for Ommaaling, som har nyt Maalebrevs Udstedelse tilfölge, naar dette ikke hidrörer fra Feil ved den tidligere Maaling, pr. Kommercelæst . . . . 5 Sk.
3) Baade af 2 Kommercelæster og derunder ere fritagne for Maalingsgebyr.

Iövrigt erlægges ingen afgift for Maaling, saalidet som for Veining, Rudering eller Gradering ved Toldvæsenet.

— — — — — — — — — — — — — — — —

§ 63. Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1864. 1863.

4. Juli.

Fra Lovens Ikrafttræden af at regne, skulle alle ældre, imod samme stridende, Bestemmelser og navnlig alle hidtil for Ind-, Ud- eller Gjennemförselen af Varer paabudne Toldafgifter og Sportler, saa og Udförelsesrekognitioner af visse Varer, iligemaade de tidligere Skibsafgifter og Skibsklareringssportler samt Forskrifter om Pakhusleien være ophævede.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Givet paa Skodsborg, den 4. Juli 1863.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt ang. **Tiendeafgift** af **Kirkejorder** m. m. Kjöbenahvn den 6. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 414. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I S. 741. 6. Juli.

Foranlediget af flere gjennem Sysselmanden i Snæfellsnes Syssel indkomne Besværinger samt et Andragende, hvori Kammerraad K. Magnussen protesterer imod, at der opkræves Tiende af Narfeyri Kirkes Gods, Geitaröerne og Engöerne, har Hr. Amtmanden, idet De har fundet Sagens Afgjörelse tvivlsom, i behagel. Skriv. af 17. Dec. f. A. forespurgt, om der efter Forordn. af 1. April 1861, ang. en ny Jordebog for Island, skal af enhver Jord, hvad enten den er henlagt ad pios usus, eller paa hvilken som heldst anden Maade tilhörer det Offentlige, opkræves Tiende til alle 4 Tiendetagere.

I Gjensvar herpaa skulde man til behagel. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at ligesom det i Motiverne til § 2 i det Althinget i 1859 forelagte Udkast til ovennævnte Forordning (jfr. den trykte Althingstidende for samme Aar Till. A. S. 21) udtrykkelig er fremkævet, at det er en Selvfölge, at den ny Matrikel ingen Forandring kan medföre i Henseeude til Spörgsmaalet om Jordernes

1863. Tiendepligt i Island, og at altsaa Tienden for Fremtiden, indtil anderledes maatte blive bestemt, kun kan
6. Juli. opkræves af de Jorder, som fortiden ere tiendepligtige, samt at det er en Regel, som fölger saa aldeles af sig selv, at man har anset det for unödvendigt at optage en udtrykkelig Bestemmelse herom i §en, — saaledes er det heller ikke efter Indholdet af selve Forordningen af 1. April 1861 nogen Anledning til at antage, at den har havt til Hensigt at indföre nogen Forandring i de hidtil gjældende Regler om, af hvilke Ejendomme der skal svares Tiende.

8. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island angaaende **Erstatning for det ved Skabsygen lidte Tab af Faarekvilder paa det Beneficiær-Kirkerne tilhörende Jordegods.** Kjöbenhavn den 8. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 449. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 742—743.

I Overensstemmelse med Skrivelse herfra af 22. Januar 1861 have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed under 18. Mai sidstleden meddelt Ministeriet Resultatet af de fra vedkommende Provster indkomne Oplystninger om Störrelsen af det under Skabsygdommen lidte Tab af Faarekvilder paa det Beneficiær-Kirkerne tilhörende Jordegods i Island, samt om den Fremgang, Restitutionen af det lidte Tab hidtil har havt, af hvilke Oplysninger det fremgaar, at Pluraliteten af de under Epizootien tabte Kvilder paa bemeldte Jordegods ere nedslagtede dels med dels uden vedkommende Beneficiariers Vidende og Samtykke, men at Tabet iövrigt allerede for Störstedelen igjen er oprettet, væsentligst paa Leilændingers Bekostning. DHrr. have derhos yttret, at medens det Tab af Kvilder, som har fundet Sted, efter det Oplyste nu vel ikke

1863.
4. Juli.

synes i nogen væsentlig Grad at have afficeret Beneficiærgodset, saa ville dog enkelte af Præsterne, som oppebære Indtægterne af dette — afset fra, at de have lidt et Skaar i deres Indkomster ved at have maattet eftergive Opsidderne endel af Smörleien, et frivilligt Tab, for hvilket der iövrigt formentlig ikke er Anledning til at udvirke dem nogen Erstatning — være nödte til paa egen Bekostning at restituere de tabte Kvilder, dels fordi vedkommende Opsiddere, omend forpligtede til Restitutionen, ei have Midler dertil, dels fordi Præsterne selv have foranstaltet Nedslagtningen, og at det formentlig er meget önskeligt, om der kunde ydes disse enkelte Beneficiarier en passende Understöttelse til Restitutionen. Med Bemærkning, at Kirkernes Beholdninger i Reglen ere meget ubetydelige, medens Prisen paa Faar i höi Grad er stegen, og at det altsaa formentlig ikke lader sig gjöre af disse Beholdninger at afse Noget til Kvildernes Restitution, have De derfor indstillet, at der af den til uforudselige Udgifter for Island ved Finantsloven bevilgede Sum maa tilstaas en Understöttelse af 400 à 500 Rd. i det omhandlede Öiemed, saaledes at Belöbet stilles til Disposition for Stiftsövrigheden til Uddeling efter bedste Skjönnende, imod at den derfor aflægger Rigtighed til Ministeriet.

Foranlediget heraf skulde man tjenstlige melde, at der i Henhold til Ministeriets foranförte Skrivelse af 22. Januar 1861 ikke kan være Spörgsmaal om at bevirke nogen Understöttelse af Statskassen i det ovennævnte Öiemed, og at der med Hensyn til Restitutionen af de endnu manglende Kvilder vil være at forholde overensstemmende med de i hin Skrivelse indeholdte Regler, hvorhos Herr Stiftamtmanden og deres Höiærværdighed hermed anmodes om at paase, at en saadan Restitution sker saa snart som muligt og saaledes at den er fuldfört inden Udlöbet af Aaret 1861, hvorom Indberetning i sin Tid imödeses.

1863. 10. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island angaaende **3 Privatister, der indstillede sig til Afgangsexamen ved Reykjavik lærde Skole.** Kjöbenhavn den 10. Juli 1861. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 471. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 743—744.

I Anledning af en fra Rektor ved Reykjavik lærde Skole, B. Johnsen indkommen Forespörgsel, om tre Privatister, der i indeværende Aar indstillede sig til Afgangsexamen ved bemeldte Skole, kunde admitteres til denne Examen, uagtet de Mænd, der havde meddelt dem Dimissionsvidnesbyrd, ikke have vundet akademisk Borgerret, have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed næst at bemærke, at De efter O mændighederne og navnlig af Hensyn til, at de Paagjældende, forinden Spörgsmaalet blev reist, havde absolveret den skriftlige Pröve, have tilladt, at de ogsaa maatte underkaste sig Examens mundtlige Del, medens det dog skulde være forbeholdt Ministeriet at afgjöre, hvorvidt de Paagjældende ved denne Dimission erhvervede de samme Rettigheder, som ellers ere forbundne med Dimission fra Skolen, navnligen for det Tilfælde, at de maatte fortsætte deres Studeringer ved Kjöbenhavns Universitet, — i behagelig Skrivelse af 17. f. M. indstillet, at det maa have sit Forblivende ved det Skete, da lignende Tilfælde næppe ville forekomme i Fremtiden.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen melde, at Ministeriet bifalder den ommeldte af Dem givne Tilladelse, samt at de Paagjældende, naar de bestaa Examen, ville have Adgang til at nyde alle de Rettigheder, der tilkommer dem, der have underkastet sig Afgangsexamen ved Reykjavík lærde Skole.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island angaaende **Beregningsmaaden af Betaling til Provster for Udtægtsforretninger med Hensyn til Præstekald.** Kjöbenhavn den 10. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 468. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 744—745. 1863. 10. Juli.

I Anleding af at Herredsprovst E. S. Einarsen har for 3 Udtægtsforretninger beregnet sig Betaling efter Analogien af Sportelreglement for Island af 10. September 1830 med 10 Rd, 48 Sk., samt yttret den Formening, at hvis Betaling for de nævnte Forretninger skulde beregnes efter Forordningen af 24. Juli 1789 § 6, dette da burde ske paa den Maade, at den deri fastsatte Betaling konverteres til Alen efter gammel Evaluation, à $4^1/_2$ ß pr. Alen, og det herved udkomne Antal Alen igjen beregnes til Penge efter den gjældende Kapitelstaxt, have Herr Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed, næst at bemærke, at den af Provst Einarsen anvendte Beregningsmaade savner positiv Hjemmel, og at Betalingen for de omhandlede Forretninger, saaledes som paastaaet af Pastor J. Guttormsson, for hvem Forretningerne bleve udförte, burde have været beregnet efter Forordningen 24. Juli 1789 § 6, i behagelig Skrivelse af 6. Mai d. A. begjært Ministeriets Tilkjendegivelse med Hensyn til, om ikke nysnævnte Bestemmelse angaaende Betaling til Provsterne for Udtægtsforretninger over Præstegaardene i Island endnu er den gjældende Regel, og i bekræftende Fald, om Betalingen kan konverteres paa den Maade, som Provst Einarsen har villet gjöre gjældende.

Foranlediget heraf skulde Ministeriet til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen melde, at en analogisk Anvendelse af Sportelreglementet af 10. September 1830 paa det foreliggende Tilfælde er aldeles uhjemlet, at derimod den gjældende Regel angaaende Betaling for de omhandlede Forret-

1863. ninger, som af DHrr. antaget, indeholdes i Forordningen af 24. Juli 1789 § 6, og at der ikke kan være Spörgsmaal om en saadan Evaluation af den heri fastsatte Betaling, som af Provsten er antydet.
10 Juli.

10. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Understöttelse** til Udgivelse af et **theologisk Skrift.** Kjöbenhavn den 10. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 465. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 745.

At Ministeriet i Anledning af det med Deres Höiærværdigheds behagelig Erklæring af 22. Mai sidstl. hertil indkomne Andragende fra Professor P. Pjetursson og Docent S. Melsted i Reykjavík om en Understöttelse til Udgivelse af det 4. Hefte af det af dem paabegyndte Skrift: «Forklaring over udvalgte Partier af det ny Testamente» har tilstaaet Ansögerne et Belöb af 100 Rd., det skulde man tjenstl. meddele til beh. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, med Tilföiende at man D. D. har givet Landfogden Ordre til at udbetale ovennævnte Belöb af Jordebogskassen.

10. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt ang. **S. Jakobsens Gjæld til Kirken paa Ingjaldshóll.** Kjöbenhavn d. 10. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 462. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 546.

Efter at have modtaget den med Herr Amtmandens beh. Skriv. af 15. Nov. f. A. tilbagesendte Afskrift af det i sin Tid optagne Forhör ang. det af forhenværende Værge for Ingjaldshóll Kirke, S. Jakobsen, udviste mislige Forhold m. v., skulde man til beh. Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstlig melde, at det i Deres Skrivelse af 26. Febr. næstforhen omhandlede

Belöb af 111 Rd. 51. Sk., der er indkommet ved Realisation af bemeldte Jakobsen tilhörende Eiendele, vil være at anvende til partiel Dækning af hans Gjæld til ovennævte Kirke. Iövrigt tilföies af Jakobsen under et ved Frös- og Kalvslunds Herredsfogderi i Hertugdömmet Slesvig den 19. Marts d. A. efter Ministeriets Foranstaltning optaget Forhör har erkjendt endnu at være bemeldt Kirke et Belöb af 81 Rd. 77 Sk. skyldig, samt erklæret sig villig til at betale Samme, men at han ikke ser sig i Stand dertil, da han aldeles ikke eier Noget. 1863. 10. Juli.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island om **Disposition over en Statskassen tilhörende Ödejord.** Kjöbenhavn den 10. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 463. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 745. 10. Juli.

Foranlediget ved det med Hr. Stiftamtmandens behagelige Skriv. af 28. Marts d. A. hertil indsendte Andragende fra Bonden Guðmundur Jónsson af Kornbrekkur om at erholde Ödejorden Efriströnd i Rangárvalla Syssel overdraget til Eiendom for en Kjöbesum af 150 Rd., skulde man tjenstlig meddele til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, at da det ikke anses for önskeligt for Tiden at foranstalte Afhændelse af det Staten tilhörende Jordegods i Island, kan det Ansögte ikke bevilges, hvorimod der med Hensyn til den omhandlede Jord vil være at forholde overensstemmende med Ministeriets Skrivelse til Herr Stiftamtmanden af 28. Febr. d. A.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Reykjavik Kommunes Forpligtelse til Erlæggelse af Veipenge og til Veianlæg i** 10. Juli.

1863. Henhold til Forordn. om Veivæsenet af 15. Marts
10. Juli. 1861. Kjöbenhavn den 10. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 475. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 746.

I et med Herr Stiftamtmandens behagelige Skriv. af 23. Januar d. A. hertil indkommet Andragende har Reykjevík Kjöbstads Kommunalbestyrelse forespurgt:

1. om ikke Forordningen om Veivæsenet i Island af 15. Marts 1861 bör fortolkes saaledes, at Reykjavík Jurisdiktion er fritagen for at svare Veipenge efter bemeldte Forordnings § 16. og
2. hvis dette antages, om da ikke Hovedveiene i Reykjavík Jurisdiktion, idetmindste de, som ligge udenfor den egentlige, i Aaret 1792 udviste, Kjöbstadsgrund, bör henföres under Bestemmelsen i fornævnte Forordnings § 2 m. fl, saaledes at de anlægges og vedligholdes af de fra Sönderamtet med Undtagelse af Reykjavík Jurisdiktion indkommende Veipenge.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen melde:

ad 1. at det fremgaar saavel af den omhandlede Forordnings Bestemmelse i Almindelighed som af den Maade, hvorpaa dens § 16 er affattet, at Forordningen er uanvendelig paa Reykjavík Kjöbstad, og at denne altsaa ikke kan være pligtig til at erlægge de i fornævte § ommeldte Veipenge, og

ad 2. at det, naar Forordningen saaledes anses uanvendelig paa Reykjavík, er en Selvfölge, at Reykjavík Kommune alene maa bestride Udgifterne til samtlige Veie paa dens Territorrium.

10. Juli. **Bekjendtgjörelse ang. de i Kongeriget Belgien hjemmehörende Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.** Kjöbenhavn den 11. Juli 1863. — Depart. Tid.

1863 S. 558—559. Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1863. S. 284. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 787. 1863. 11. Juli.

Auglýsing um að skip þau, er eiga heima í konungsríkinu Belgíu, sjeu undanþegin aukagjaldi, er þau fara kaupferðir til Íslands og Færeyja.

Eptir skýrslu utanríkisstjórnarinnar sæta dönsk skip sömu kjörum og innlend skip um alla verzlunartolla og skipagjöld í konungsríkinu Belgíu, með því skilyrði, að þau skip, er þar eiga heima, hafi sama rjett. Fyrir því skulu upp frá þessu skip þau, er eiga heima í greindu konungsríki, þá er þau fara kaupferðir til Íslands og Færeyja, vera undanþegin að greiða aukagjald það, 2 rd. af hverju dönsku lestarúmi, sem ákveðið er með konungsúrskurði, dagsettum 1. dag aprílmánaðar 1856, sem birtur er með auglýsing frá dómsmálastjórninni, dagsettri 2. dag sama mánaðar.

Þetta kunngjörist hjermeð öllum hlutaðeigendum til eptirbreytni.

Í dómsmálastjórninni, 11. dag júlímánaðar 1863.

Bekjendtgjörelse om at de i Kongeriget Belgien hjemmehörende Skibe, der beseile Island og Færöerne for der at drive Handel, ere fritagne for at erlægge Tillægsafgift.

Da der, ifölge en gjennem Udenrigsministeriet modtagen Meddelelse, i Kongeriget Belgien indrömmes det danske Flag, under Forbehold af Reciprocitet, national Behandling med Hensyn til alle Handels- og Skibsafgifter, blive herefter de i bemeldte Kongerige hjemmehörende Skibe, der beseile Island og Færöerne for der at drive Handel, fritagne for at erlægge den i kongelig Resolution af 1. April 1856, kundgjort ved Bekjendtgjörelse fra Justitsministeriet af 2. s. M., fastsatte Tillægsafgift af 2 Rd. pr. dansk Kommercelæst.

Hvilket herved meddeles til Efterretning for alle Vedkommende.

Justitsministeriet den 11. Juli 1863.

1863. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
11. Juli over Island ang. **Paaligning af Kommunebidrag.** Kjöbenhavn den 11. Juli 1863. — Isl. Kopieb. Nr. 482. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 750.

Med behgl. Skriv. af 10. Dec. f. A. har Herr Stiftamtmanden hertil indsendt et Andragende, hvori Dannebrogsmand Skapti Skaptason af Reykjavík anker over, at der ved bemeldte Kjöbstads Kommunalbestyrelses Resolution af 4. Juli f. A., der den 7. Okt. s. A. er stadfæstet af Amtet, er blevet hans Svigermoder, Enken Guðrún Einarsdóttir, der er i hans Hus og som skal have overdraget ham alle sine Eiendele, paalignet Kommunebidrag for 1862 med 1 Rd. og 48 Sk.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Ansögeren tjenstlig melde, at Ministeriet efter det oplyste ikke finder Anledning til at forandre den ovennævnte af Kommunalbestyrelsen afgivne og af Amtet stadfæstede Resolution.

11. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island i Anledning af **Jordemoder,** Ragnheiður ólafsdóttir's Ansögning om **Pension.** Kjöbenhavn den 11. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 485. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 749.

Efterat have modtaget de med Herr Stiftamtmandens behgl. Skriv. af 16. April d. A. hertil indsendte nærmere Oplysninger, betræffende Jordemoder i Reykjavík Ragnheiður Ólafsdóttir, skulde man i Anledning af hendes under 13. Marts f. A. indgivne allerunderd. Andragende om, at hun enten maa vedblive at beholde Jordemoderbestillingen med den til Samme af Statskassen henlagte Lön af 50 Rd., mod at hun, da hun paa Grund af Alderdomssvagelighed ikke længer er i Stand til selv at udföre Jordemoderforretninger, lader disse udföre ved en anden exemineret Jorde-

moder, eller at hun, hvis hun skal opgive sin Bestilling, maa beholde det ommeldte Belöb af 50 Rd. som Pension, — til behgl. Efterretning og videre Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet ikke kan samtykke i det Arrangement, som Ansögerinden principaliter har ansögt om, men som bestemt er fraraadet af Landfysikus, Justitsraad Hjaltalín, i hans Erklæring af 16. Avgust f. A., samt at hun ikke er berettiget til nogen Pension af Statskassen, i hvilken Henseende man skal bemærke, at det i de i Kancelliets Forestilling af 22. Marts 1837 indeholdte Motiver til allerhöieste Resolution af s. D. angaaende Entledigelse af en Politibetjent og en Jordemoder i Reykjavík m. m., udtrykkelig er fremhævet, at Politibetjente og Jordemödre i bemeldte Kjöbstad, som for Fremtiden skulle antages og afskediges af Stiftamtmanden, ikke ville kunne vente nogen Pension af den kongelige Kasse, men at det maatte bero paa Omstændighederne, om nogen Hjælp af vedkommende Kommunes Kasse kunde være dem at tilstaa. 1863. 11. Juli.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Biskoppen over Island ang. **Understöttelse** til **Emeritpræster** og **Præsteenker.** Kjöbenhavn den 11. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 486. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 747—48. 11. Juli.

I Overensstemmelse med det med Deres Höiærværdigheds behgl. Skrivelse af 16. Mai d. A. modtagne Forslag har Ministeriet af sin Understöttelseskasse bevilget efternævnte Emeritpræster og Præstenker i Island de ved hver især anförte Understöttelser, nemlig:

Pastor emer. Sveinbjörn Sveinbjörnsson af Staðarhraun . . . . 40 Rd.

1863. 11. Juli.	Pastor emer.	Guðlaugur Sveinbjörnsson af Hvammur	10 Rd.
	—	Jón Sigurðsson af Sandar	40 —
	—	Stefán Hansson af Fljótshlíðarþing	10 —
	Præstenken	Guðrún þorvaldsdóttir Stephensen af Garðar	10 —
	—	Helga Jónsdóttir af Bjarnarstaðir	20 —
	—	Ingibjörg Pálsdóttir af Hjarðarholt	10 —
	—	Steinunn Ólafsdóttir af Auðkúla . .	20 —
	—	Guðrún Ingvarsdóttir af Gularás	15 —
	—	Kristín Eiríksdóttir af Kross . . .	10 —
	—	Oddný Ingvarsdóttir af Laugardalshólar	15 —

hvorhos Ministeriet ligeledes af samme Kasse har tilstaaet afdöde Adjunkt J. Johnsens ugifte Datter, Valgerður Johnsen en Understöttelse af 20 Rd.

Ved til behgl. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende at meddele Dem Foranstaaende, skulde man næst at bemærke, at Landfogden i Island i Dag er meddelt fornöden Ordre til at udbetale disse Belöb af Islands Jordebogskasse, tjenstl. tilföie, at man er sindet ved Finansloven for næstkommende Finansaar at söge Ministeriets Understöttelseskasse bevilget et saadant Tillæg, at Understöttelsen til Emeritpræster og Præsteenker i Island kunne foröges fra 200 Rd. til 500 Rd., og man skulde med Hensyn hertil tjenstlig anmode Dem om snarest muligt, og, om ske kan, med omgaaende Post, at ville tilstille Ministeriet de allerede i Skrivelse herfra af 14. Okt. 1859 begjærte Oplysninger angaaende Antallet af Emeritpræster og Præsteenker i Island, med Opgivelse af deres Indtægter, deres Alder, Trang og Familieforhold, m. m.

11. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island ang. **Understöttelse** til Udgivelsen af et

Skrift om Homöopathien. Kjöbenhavn d. 11. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 479. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 748. 1863. 11. Juli.

I Anledning af det med Hr. Stiftamtmandens og Deres Höærværdigheds behgl. Skriv. af 10. Febr. d. A. hertil indsendte Andragende, hvori Landfysikus, Justitsraad Hjaltalín, anholder om, at der enten maa forundes ham en Erstatning for de 90 Rd., som han af egne Midler har anvendt til Udgivelse og Trykning af tvende Smaaskrifter ang. de islandske Homöopather, eller at det Restbelöb af 34 Rd., som Stiftsbogtrykkeriet endnu har til Gode for Trykningen af bemeldte Skrift, maatte blive ham eftergivet, har Justitsministeriet tilstaaet Ansögeren et Belöb af 50 Rd.

Hvilket hermed meddeles til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Justitsraad Hjaltalín med Tilföiende, at Landfogden i Island herfra under D. D. er tillagt fornöden Ordre til at udbetale bemeldte Belöb af Islands Jordebogskasse af den i Finansloven under § 9. G. VI C. bevilgede Sum.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **den Politibetjentene** i Reykjavík tilkommende **Lön** m. m. Kjöbenhavn d. 13. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 491. Tíðindi nm stjórnarmálefni Íslands I. S. 752—753. 13. Juli.

Efter dertil af Justitsministeriet given Anledning, har Herr Stiftamtmanden i behgl. Skrivelse af 21. Mai d. A. afgivet Erklæring over et i sin Tid direkte hertil indsendt Andragende, hvori Politibetjentene i Reykjavík Kjöbstad, Árni Gíslason og Alexíus Árnason have dels besværet sig over, at Gymnastiklærer ved den lærde Skole i Reykjavík, Steenberg, skjöndt han for længere Tid siden er fratraadt sin Bestilling som Politibetjent, desuagtet vedbliver at udöve den

1863.
13. Juli. dermed forenede Funktion som Overretsbud og Arrestforvare, saa og at oppebære den med denne Bestilling forbundne Lön og Emolumenter, dels anholdt om at tilstaas et aarligt Tillæg til deres Lönninger, hvorhos Alexius Árnason tillige har anket over, at han ikke har erholdt nogen Besked angaaende et af ham tidligere hertil indgivet Andragende om Lönningstillæg efter Sædomskrivning.

I denne Anledning undlader man ikke tjenstligen at melde, at ligesom den sidstnævnte Anke er ubeföiet, idet den Paagjældende, efter hvad Herr Stiftamtmanden har oplyst, allerede længere Tid forinden han fremförte den ommeldte Anke, havde oppebaaret det af ham ansögte Sædtillæg, og der efter Indholdet af den af Ministeriet i sin Tid afgivne Resolution ikke var Anledning til at lade samme udtrykkelig kommunicere den Paagjældende, saaledes maa det ogsaa antages, at Grunden til den förstanförte Besværing nu er bortfalden, efterat der er blevet truffet det i Deres Erklæring nærmere omhandlede Arrangement med Hensyn til Fordelingen af Steenbergs Forretninger og den med disse Forretninger forbundne Lön og Emolumenter, imod hvilke Ministeriet med Hensyn til sammes Midlertidighed intet finder at erindre. Hvad endelig Andragernes Begjæring om et aarligt Lönningstillæg angaar, da vil et saadant ikke kunne ventes af Statskassen, og der vil derfor, som af Herr Stiftamtmanden bemærket, hvis det maatte anses nödvendigt at forbedre Lönnen navnligen for de 2 ældste Politibetjente, ikke være anden Vei at gaa end at henvende sig derom til Kommunalbestyrelsen i Reykjavík, i hvilken Henseende man maa overlade til Herr Stiftamtmanden at foranstalte det fornödne.

13. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island angaaaende Bevilgelse af et **Gratiale**

til Reykjavíks **Lodser.** Kjöbenhavn den 13. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 492. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 750 1863. 13. Juli.

Efter med Hr. Stiftamtmandens behgl. Skriv. af 21. Mai sidstleden at have modtaget den i Ministeriets Skriv. af 30. Jan. d. A. forlangte Erklæring fra Havnekommissionen i Reykjavík ang. et af Kommunalbestyrelsen i den nævnte By fremsat Forslag om, at der af Byens Havnekasse aarlig maatte anvendes en Sum af 100 à 150 Rd. til Gratiale for Reykjavíks Lodser, indtil Lodsvæsenet maatte modtage en saadan Ordning, at dette Tilskud kunde bortfalde, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstlig meddele, at Ministeriet bifalder Havnekommissionens Forslag, hvorefter der forelöbig i 3 Aar, fra 1. Jan. 1863 at regne, af Reykjavíks Havnekasse vil være at udrede en aarlig Gratifikation af 100 Rd. til de 2 Lodser, som nu ere ansatte i bemeldte Kjöbstad, eller 50 Rd. til hver.

Justitsministeriets Skrivelse til Sysselmanden i Öfjords Syssel ang. hans **Udnævnelse** som **Byfoged** i **Akureyri** Kjöbstad. Kjöbenhavn. d. 13. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 495. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 751. 13. Juli.

Paa Ministeriets derom allerunderd. nedlagte Forestilling har det behaget Hans Maiestæt Kongen under 8. dennes allernaad. at udnævne Hr. Sysselmanden til tillige at være Byfoged for Kjöbstaden Akureyri, samt at bifalde, at det paalægges Dem at underkaste Dem den Forandring, der i Deres Embedstid maatte finde Sted ved Embedet, navnlig med Hensyn til, at der maatte findes Anledning til i sin Tid at oprette et selvstændigt Byfogedembede i Kjöbstaden Akureyri.

Ved at meddele Dem Foranstaaende skulde man,

1863. 13. Juli. næst at bemærke, at den for Dem i Henhold til Hans Maiestæts Resolution aldeles gratis udfærdigede Bestalling vil blive tilstillet Amtmanden over Nord- og Östamtet for at udleveres til Dem, tjenstl. fremsende vedlagte Edsformular, som De anmodes om igjen at ville indsende hertil, efterat den af Dem er blevet udfyldt og underskreven. Ligeledes anmodes De om at ville behörig thinglæse Deres Bestalling, efter at den til Dem er bleven udleveret, samt i sin Tid hertil at indsende Attest om dens Thinglæsning.

23. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Sysselmanden paa Vestmannöerne ang. **Opgravning og Transport af et Lig.** Kjöbenhavn d. 23. Juli 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 529. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 745.

I et hertil indkommet Andragende har Urtekræmmer H. Bohn anholdt om Tilladelse til at lade sin i Januarmaaned d. A. paa Vestmannöerne afdöde og paa den sammesteds værende Kirkegaard begravede Broder, Faktor Carl Henning Bohns Ligkiste igjen opgrave og Liget derefter transportere her til Staden i en med Zink forsynet og tilloddet Kiste.

Foranlediget heraf skulde man tjenstlig meddele Hr. Sysselmanden til behagelig Efterretning, og videre Foranstaltning, at Ministeriet intet finder at erindre imod, at den ansögte Tilladelse indrömmes Vedkommende, dog at Ligets Opgravning og Bortflyttelse fra Stedet foregaar under Övrighedens Tilsyn og under Iagttagelse af de fornödne sanitære Hensyn, hvorhos det bliver at paase, at der herom sker Tilförsel i Kirkebogen af vedkommende Sognepræst.

10. Avgust. **Patent for det danske Monarki** ang. en med **Republiken Venezuela** afsluttet **Venskabs- Handels-**

og Skibsfartstraktat. Kjöbenhavn den 10. Avgust 1863. — Dep. Tid. for 1863 S. 725—748 (hvor selve Traktaten findes optaget saavel i Original-Sproget, som i dansk Oversættelse. Algreen-Ussings Lovsamling for 1863 S. 296—309. — Originalen til Traktaten er affattet i det franske Sprog, og forsynet med Oversættesle i det danske og tyske Sprog. — Original-Aftryk hos Schultz. 1863. 10. Avgust.

Vi Frederik den Syvende etc. G. V.

Vi have allernaadigst fundet Os foranledigede til at afslutte en Venskabs- Handels- og Skibsfartstraktat med Republiken Venezuela, og bringes bemeldte Traktat, efter at Ratifikationerne[1]) gjensidigen ere udvexlede, herved til offentlig Kundskab.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamt ang. **Tiden for Sysselregnskabernes Aflæggelse.** Kjöbenhavn den 17. Avgust 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 607. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 754—755. 17. Avgust.

Efter at Justitsministeriet havde indledet Brevvexling med Revisionsdepartementet for Kongeriget i Anledning af Amtets behgl. Skriv. af 23. April d. A., hvori Samme har sögt at paavise, at det formentlig er umuligt for Sysselmændene at efterkomme den i Revis. Dep. Skriv. af 28. Febr. d. A. indeholdte Bestemmelse om, at deres Regnskaber bör, behörig legitimerede, være indkomne til Amtet inden hvert Aars 31. Mai, har bemeldte Departement i sin over Sagen afgivne Erklæring af 10. f. M. blandt andet yttret, at af Statskassens Indtægter, hvorover Sysselmændene have at indsende Regnskab inden den nævnte Termin, af-

[1]) Ratifikationerne ere blevne udvexlede i Caracas den 13. Juni 1863.

1863. gives der Rigtighed for Arveafgifter for det foregaaende
17. Avgust. Kalenderaar, for Kongetiende, som angives det næstforegaaende Efteraar, og som forfalder til Betaling det foregaaende Aars Fardag, den 6. Juni, for Sysselernes Forpagtningsafgift, Laugmandstold og Laugthingsskriverlön, som forfalde til Betaling det foregaaende Aars 31. Juli, at naar herefter den 31. Mai er den yderste Termin, da Regnskaberne skulle være komne Amtmanden i Hænde, have Sysselmændene en Frist af 10 Maaneder efter de nævnte Afgifters Forfaldstid, forinden de skulle indsende regnskabsmæssig Forklaring over Oppebörselerne med Legitimation for, at det Oppebaarne paa den foreskrevue Maade betimelig er blevet indbetalt, samt at det derhos er en Selvfölge, at forsaavidt Landfogdens Kvittering for den sidste Indbetaling, der vil være at foretage med den förste Post, som afgaar fra Stedet efter den 31. Marts, og som alene kan angaa det ringe Belöb, der kan være indkommet siden Afgangen af sidste Post för 31. Marts, ikke kan erholdes til den Tid, Regnskabet skal indsendes, vil Belöbet være at före til Udgift i Regnskabet med Forklaring om, naar det er afsendt, og Landfogdens Kvittering at afsende, saasnart den imodtages.

Hvilket man ikke undlader tjenstl. at meddele Hr. Amtmanden til behgl. Efterretning.

26. Avgust. **Justitsministeriets** Skrivelse til Revisionsdepartementet ang. **Mageskifte** af den Staten tilhörende Jord **Öxará** imod Jorderne **Granastaðir** og **Neðribær.** Kjöbenhavn den 26. Avgust 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 614.

Amtmanden over Nord- og Östamt har i Skriv. af 14. Febr. d. A. indberettet, at det med allerh. Resol. af 18. Marts f. A. tilladte Mageskifte af den Staten

tilhörende Jord Öxará imod Jorderne Granastaðir og Neðribær, nu er blevet fuldbyrdet saaledes at Jorden Öxará er bleven afleveret til Proprietær Sigurður Guðnason af Ljósavatn, og Jorderne Granastaðir og Neðribær inddragne, den förstnævnte under Administrationen af Norder Syssels Ombudsjorder, og den sidstnævnte under Administrationen af Reykjadals Jorder og halv Flatö. 1863. 26. Avgust.

Ved at meddele Revisionsdepartementet for Kongeriget Foranstaaende til behgl. Efterretning i Forbindelse med Skriv. herfra af 27. Mai f. A., skulde man hoslagt tjenstl. fremsende Gjenpart af de fra Amtet modtagne Afskrifter af de i Anledning af det ommeldte Mageskifte udfærdigede Overdragelsesdokumenter.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. to Personers **Forsörgelseskommune.** Kjöbenhavn den 1. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 628. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 755—756. 1. Septbr.

Med behgl. Skriv. af 4. Marts d. A. har Hr. Amtmanden hertil indsendt et Andragende med Bilag, hvori Repstyreren paa Fellströnd i Dala Syssel, H. Jónsson, anholder om Forandring af en af Dem under 2. April f. A. afgiven Resolution, hvorefter Jóhannes og Stefán, Stefáns Sönner, Kristbjörg Nielsdóttir's Börn, skulde være forsörgelsesberettigede i Borgar-Rep i Mýra Syssel, dog saaledes at Halvdelen af det Bidrag, der behöves til deres Underholdning, og som deres Forældre ikke kunne erlægge, betales til nysnævnte Rep af Fellströnd-Rep.

Af hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at fornævnte Kristbjörg Nielsdóttir forinden hendes senere Ægteskab med Knútur Guðmundsson var forsörgelsesberettiget i Fellstönd-Rep, der er hendes Födekommune, at bemeldte hendes Mand er forsörgelsesberettiget i Borgar-Rep, og at deres Ægte-

1863. 1. Septbr. skab er indgaaet imod Forskriften i For. 30. April 1824 § 3 Nr. 10, idet der har været ydet Fattigunderstöttelse til Kristbjörgs ovennævnte inden Ægteskabets Indgaaelse födte uægte Börns Underholdning, uden at denne Understöttelse er bleven refunderet, eller Knútur Guðmundssons Forsörgelseskommunes Samtykke til Ægteskabets Indgaaelse har været sögt eller erhveret.

Uaget Ægteskabet nu saaledes er lovstridig indgaaet, maa Justitsministeriet i Lighed med, hvad der i en lignende Sag er statueret ved den af Hr. Amtmanden citerede Skrivelse fra Justitsministeriet til Amtmanden over Nord- og Östamtet af 28. Februar f. A. dog holde for, at der ikke i Lovgivningen haves Hjemmel til at paalægge den Kommune, i hvilken Hustruen hidtil har havt Forsörgelseshjem, at udrede et alikvot Bidrag til Mandens Forsörgelseskommune, der ved Ægteskabets Indgaaelse er bleven ogsaa hendes og hendes Börns, og at der altsaa alene vil kunne være Spörgsmaal om, at henvise den sidstnævnte Kommune til at söge sin Regres hos Vedkommende, hvem Ægteskabets lovstridige Indgaaelse maatte kunne tilregnes.

Hvilket herved meddeles Hr. Amtmanden til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning. — 4 Bilag vedlægges.

2. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Dr. med. H. Krabbe ang. **Understöttelse** til Undersögelse af den islandske **Hydatidesygdom.** Kjöbenhavn den 2. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 639. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 756—757.

I Anledning af Deres hertil indsendte Andragende af 18. Juli d. A. har Justitsministeriet tilstaaet Dem et Tillæg af 200 Rd. til den Dem ved Ministeriets Skriv. af 24. April d. A. bevilgede Understöttelse af 600 Rd. til i indeværende Aar at gjöre en Reise til

Island for at anstille Undersögelse med Hensyn til den samme Steds herskende Hydatidesygdom. 1863. 2. Septbr.

Idet man meddeler Dem Foranstaaende tilföies, at Landfogeden i Island under D. D. er tillagt Ordre til at udbetale Dem ovennævnte 200 Rd. af Islands Jordebogskasse.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island angaaende **Postdampskibets Forpligtelse til at erlægge Havnepenge, Vandpenge og den anordnede Afgift til Lodskassen i Reykjavík Kjöbstad.** Kjöbenhavn den 5. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 653. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 757—758. 5. Septbr.

Efter Modtagelsen af den med Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 17. Juni d. A. fulgte Betænkning fra Byfogden og Kommunalbestyrelsen i Reykjavík, betræffende Spörgsmaalet om, hvorvidt Postdampskibet Arcturus skal erlægge Havnepenge, Vandpenge og den anordnede Afgift til Lodskassen i bemeldte Kjöbstad, har Justitsministeriet under D. D. tilskrevet Eutrepreneurerne for det nævnte Dampskib, Firmaet Koch & Henderson, at man ikke ser sig istand til, at fritage Dampskibet for i Fremtiden at erlægge de omhandlede Afgifter.

Idet man ikke undlader tjenstligen at meddele Hr. Stiftamtmanden Foranstaaende til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for Vedkommende tilföies, at der i Henhold til de med Entrepreneurerne tidligere afsluttede Certepartier, ifölge hvilke Dampskibet var fritaget for Erlæggelsen af de omhandlede Afgifter samt den ved Justitsministeriets Skrivelse af 13. Febr. d. A. i den omhandlede Henseende trufne forelöbige Bestemmelser ikke kan være Tale om nogen Erstat-

1863. ning til vedkommende Kommunalkasser i Reyajavík
5. Septbr. for det Afsavn af Indtægter, de have lidt ved, at Dampskibet hidtil har været fritaget for at erlægge de oftnævnte Afgifter.

9. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island om **Eftergivelse at et Laan til Opförelse af Thing- og Arresthus paa Vestmannöerne.** Kjöbenhavn den 5. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 651. Tíðindi um stjérnarmálefni Íslands I. S. 758.

I et med Herr Stiftamtmandens behagelige Skrivelse af 19. Juni d. A. indkommet, af vedkommende Sysselmands Erklæring ledsaget, Andragende har Fattigbestyrelsen paa Vestmannöerne anholdt om Fritagelse for at tilbagebetale det Laan af 601 Rd. 37 Sk., der i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 16. Februar 1859 blev bevilget Vestmannö Kommune til Opförelsen af et Thing- og Arresthus af den Fattigkassen sammesteds tilhörende, i Islands Jordebogskasse indestaaende, Kapital, hvilket Laan skulde tilbagebetales i Löbet af 4 Aar, uden at de Paagjældende imidlertid hidtil have set sig istand til derpaa at aflægge noget Afdrag.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstligen melde, at der med Hensyn til de af Andragerne anförte Omstændigheder, samt hvad Herr Stiftamtmanden og Sysselmand Magnussen i saa Hensende have yttret, ikke fra Ministeriets Side haves noget at erindre imod, at det Ansögte bevilges.

9. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Nord- og Östamtet ang. **Gratifikation for Expeditionen af Posten i Hrútafjörður.** Kjöbenhavn

den 9. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 665. 1863.
Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 759—60. 9. Septbr.

I Anledning af det med Amtets behgl. Skriv. af 5. Mai d. A. hertil indsendte Andragende, hvori J. Daníelsson af Fallandastaðir i Húnavatns Syssel anholder om for Expeditionen af Posten i Hrútafjörður at forundes en aarlig Gratifikation i Lighed med den, der forundes andre Postexpeditörer, skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Andrageren tjenstl. melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke har noget at erindre imod, at der tilstaas ham en Godtgjörelse af 5 Rd. i den nævnte Anledning fra 1. Jan. d. A. at regne, og tilföies det, at Landfogden i Island herfra under D. D. er tilskrevet det Fornödne angaaende Udbetaling efter Hr. Amtmandens nærmere Rekvisition.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt ang. **Udbetaling af Arv** til Bogbindersvend **Jón Jóhannesson.** Kjöbenhavn den 10. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 669. 10. Septbr.
Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 760.

Med Hensyn til den af Hr. Amtmanden ved behgl. Skriv. af 18. Sept. f. A. fremsatte Formodning om, at den i samme omhandlede Bogbindersvend Jón Jóhannesson inden Islands Nord- og Östamt skulde have gjört sig skyldig i Tyveri og derefter være flygtet bort fra Landet for at undgaa Lovens Straf, hvilket efter Deres Mening maatte være til Hinder for, at han, efter hans derom gjorte Andragende, erholdt udbetalt den ham efter hans i Island afdöde Moder og Broder tilfaldne, i den islandske Jordebogskasse indestaaende, Arv, til Belöb af 106 Rd. 20 Sk., har Justitsministeriet indledet Brevvexling med Amtmanden over bemeldte Amt, der i denne Anledning har meddelt, at det ikke er

1863. kommet til hans Kundskab, at bemeldte Jóhannesson
10. Septbr. der i Amtet har været sat under Tiltale, hvorimod det ved derom anstillet Undersögelse er bragt i Erfaring, at den Paagjældende, efter paa flere Steder i Öfjords Syssel at have faaet Laan paa en kortere Tid, hemmelig har forladt Island.

Da der i midlertid ikke efter hvad der saaledes er oplyst om den Paagjældendes Forhold, er Hjemmel til fra det Offentliges Side at lægge nogen Hindring i Veien for den ommeldte Arvs Udbetaling, har man truffet Foranstaltning til, at ovennævnte Belöb vil blive udbetalt ved Finanshovedkassen her i Staden og tilstillet ham gjennem det kgl. Konsulat i Christiania. Hvilket tjenstlig meddeles Hr. Amtmanden til behagelig Efterretning.

10. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt ang. **Henstand med Betaling af skyldigt Vederlag for Korn.** Kjöbenhavn den 10. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 674. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 761.

I behgl. Skriv. af 10. April d. A. har Hr. Amtmanden meddelt, at De i Anledning af 2 gjennem Sysselmanden i Snæfellsnes Syssel fra 3 Repper i nævnte Syssel, nemlig Staðarsveit, Neshreppur innan Ennis og Neshreppur utan Ennis, indsendte Andragender om, at den Gjæld, som bemeldte Kommuner have paadraget sig ved det til dem i sin Tid udleverede Rug af det saakaldte Laanekorn, maatte aldeles blive eftergivet, eller i al Fald om en Forlængelse af Betalingsterminen for samme, har tilskrevet bemeldte Embedsmand, at De ikke kan indlade Dem paa at tilstaa de ovennævnte Kommuner Henstand med Betalingen af de i forrige Efteraar forfaldne Afdrag paa og Renter af Gjælden i længere Tid end til Udgangen af November d. A.

Foranlediget heraf undlader man ikke herved tjenstlig at meddele til behgl. Efterretning, at Ministeriet bifalder den af Hr. Amtmanden paa de omhandlede Andragender afgivne Resolution, og skulde man derhos i sin Tid udbede sig Underretning meddelt om, hvorvidt Restancerne for tidtbemeldte Kommuner maatte blive indbetalte til den ovennævnte Tid i Forbindelse med de til den Tid forfaldne Renter og Afdrag. 1863. 10. Septbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Faareskabsygen paa Althinget.** Kjöbenhavn den 18. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 719. Tíðindi um stjórnarmálefni Ísl. I. S. 763—64. 18. Septbr.

Et Ministeriet tilhændekommet Exemplar af Nr. 43 for 25. i f. M. af det i Reykjavík udkommende Blad Þjóðólfur indeholder, at det islandske Althing under dets nylig sluttede Session har som Svar paa nogle til Samme indsendte Andragender fra Kjósar og Gullbringu Syssel udstedt et trykt Cirkulære til Indbyggerne i de af Faareskabsygen angrebne Distrikter, af hvilket ad privat Vei er tilstillet Ministeriet et Exemplar og hvori Thinget — næst at meddele, at Samme i det væsentlige havde vedtaget det af Regjeringen forelagte Udkast til en Forordn. angaaende Tilsyn fra Politiets Side m. m. i Henseende til Skab og andre smitsomme Sygdomme hos Faarene paa Island, hvilket Udkast gik ud paa at udrydde Faaresygdommen alene ved Anvendelsen af Kurmethoden, samt tillige at udtale den Forventning, at det vil lykkes ved Hjælp af dette Lovbud fuldstændig at beseire den omhandlede Sygdom — desuagtet har stillet en indtrængende Opfordring til de paagjældende Distrikters Beboere om at tage under nöieste Overveielse, om det ikke maatte være hensigtmæssigere og forbundet med mindre Bekostning, efter fælles Overenskomst at for-

1863. anstalte Nedslagtning af samtlige Faar i disse Di-
18. Septbr. strikter nu i Efteraaret, end at vente paa at det paatænkte Lovbud kommer til Anvendelse, hvorhos der gives den Forsikkring, at flere Althingsmænd have givet Löfte om, at Bönderne i de syge og mistænkte Distrikter ville i deres Valgdistrikter kunne erholde saa mange Faar som de behövede mod billig Betaling, saasnart som de nedslagtede deres hele Faarebesætning i betimelig Tid.

En saadan Optræden fra Althingets Side vilde aabenbart ligge udenfor sammes Stilling og Kompetance, og den maatte saa meget mere vække Forundring, som den vilde staa i ligefrem Strid med Althingets Vedtagelse i alt væsentligt af det ovenfor omtalte Lovudkast, der gaar i en Retning modsat den, som af Althinget skulde være anbefalet ved det Cirkulære, som det nævnte Blad beretter at være udgaaet. Og da det efter Ministeriets Mening öiensynligt vilde have de skadligste Fölger for de paagjældende Distrikter, hvis den omhandlede Fremgangsmaade, — der gaar ud paa intet mindre end en total Ödelæggelse af samtlige Faar i Kjósar og Gullbringu Syssel samt en Del af Borgarfjords Syssel uden nogensomhelst Nödvendighed — maatte blive bragt i Anvendelse, idet Indbyggerne af disse Distrikter derved vilde lide et for en lang Tid uopretteligt Tab i deres vigtiste Næringsvei, har Ministeriet anset det for sin Pligt, paa det Indstændigste at fraraade Anvendelsen af en saadan unödvendig og fordærvelig Forholdsregel.

Under Forudsætning af, at et saadant Cirkulære, som det ovennævnte, skulde være udgaaet fra Althinget, skulde man derfor tjenstl. anmode Stiftamtmanden om at meddele vedkommende Embedsmænd den fornödne Instruktion i Overensstemmelse med det Foranförte, samt derhos at bringe Indholdet af denne Skrivelse til almindelig Kundskab.[1])

[1]) Cirkulæret findes i Tíð. frá alþ. ísl. 1863 II. A við. S. 47-49.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Besættelsen** af Embedet som **Distriktslæge** i det **nordlige Lægdedistrikt inden Islands Vestamt.** Kjöbenhavn d. 18. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 720. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 762—763. 1863. 18. Septbr.

Med behgl. Skriv. af 25. i f. M. har Hr. Stiftamtmanden tilstillet Justitsministeriet et Andtagende, hvori Landfysikus, Justitsraad Hjaltalín anholder om, at en af de medicinske Studerende, som han underviser i Lægevidenskaben, Þ. Jónsson, der i Löbet af indeværende Aar agter at underkaste sig den ved allerhöieste Resolution af 29. Avgust f. A. anordnede Examen, maa blive konstitueret som Distriktslæge i det nordlige Lægedistrikt inden Islands Vestamt imod at oppebære den for dette Embede normerede fulde Gage m. m., og har De — næst at bemærke at Indbyggerne i det ommeldte Lægedistrikt, efter hvad der er Dem meddelt dels af den franske Stationschef, dels af Chefen for den danske Orlogsbrig, St. Thomas, ere i Sygdomstilfælde blottede for Lægehjælp, efter som det er en Umulighed for Lægen i bemeldte Amts Söndre Lægedistrikt at yde nogen Bistand undtagen i enkelte Tilfælde i Distriktets sydligste Del, — ledsaget Andragendet med Deres Anbefaling, idet De dog har tilföiet, at den Paagjældende, forinden der kan være Tale om hans Konstitution, maa have bestaaet den ovenomtalte Examen.

Foranlediget heraf skulde Justitsministeriet tjenstl. melde, at det i Betragtning dels af, hvad der af Hr. Stiftamtmanden er anfört, dels af hvad der iövrigt er kommet til Ministeriets Kundskab om Trangen til Lægehjælp i Vestamtets nordlige Lægedistrikt, herved overdrages Dem at konstituere foranförte Þ. Jónsson som Distriktslæge i det omhandlede Distrikt, saasnart han har absolveret det förommeldte Lægeexamen, og

1863. det saaledes, at der fra Tiltrædelsesdagen tillægges ham Embedets fulde Gage med det i Loven af 19. Januar d. A. ommeldte Lönningstillæg samt Tillæg efter Sædomskrivning ligesom og den Embedet tilstaaede Husleiehjælp.

18. Sepbr.

Det tilföies, at man D. D. har underrettet Amtmanden i Vestamtet om Foranstaaende, samt at man i sin Tid forventer Indberetning om, hvad der i Henhold hertil maatte blive foretaget.

30. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til samtlige Sysselmænd i Island, samt til Byfogderne i Reykjavík og Akureyri ang. **Handelsberetninger.** Kjöbenhavn den 30. September 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 746. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 764—766.

Da det i flere Henseender er af Vigtighed, at der haves nöiagtige og paalidelige Beretninger om Handelen paa Island, men de i denne Henseende hidtil i Henhold til det forrige Rentekammers Skriv. af 9. Mai 1840[1]) afgivne Beretninger have ladet meget tilbage at önske, navnlig idet samme, foruden at lide af öiensynlige Unöiagtigheder, have havt den Feil, at flere Varesorters Kvantitet har været betegnet saaledes, at det ikke har været muligt at udfinde det virkelige Kvantum, har Justitstministeriet, for muligen at raade Bod herpaa, ladet udarbeide og trykke nye Blanketter til Fortegnelse over ind- og udförte Varer.

Ved hoslagt at tilstille Dem at Antal Exemplarer af ovennævnte Blanketter, skulde man tjenstlig have Dem anmodet om strax ved Ankomsten af ethvert Skib, som maatte anlöbe nogen Havn i den Dem anbetroede Jurisdiktion, for sammesteds at ud-

[1]) Kgl. Resolution af 1. April 1840, se Lovsamling for Island XI S. 490-496.

losse eller indtage Ladning, at levere Föreren af Samme et Expl. af de omhandlede Blanketter med Paalæg om, under sit eller vedkommende Modtagers eller Afladers Navn, nöiagtig at udfylde Samme. De udfyldte Blanketter ville derefter ved Afreisen være at aflevere til Dem, hvornæst samtlige til Dem afgivne Varelister ved Skibsfartens Slutning hvert Aar, förste Gang for Aaret 1864, bör indsendes direkte til Ministeriet, ligesom vedkommende Amtmand derom bör meddeles Underretning. 1863. 30. Septbr.

Endvidere maa det anses önskeligt, at der haves fuldstændige Oplysninger om den islandske Skibsfart, og man skulde derfor tjenstlig anmode Dem om, fremtidigen at ville affatte og hertil indsende en aarlig Fortegnelse over ankomne og afgaaede Skibe for hvert Handelssteds Vedkommende i Jurisdiktionen overensstemmende med hoslagte Skema, og bemærkes det, at disse Fortegnelse bör omfatte alle Skibe, hvad enten de losse og indtage Ladning eller ikke.[1])

Kongelig Resolution ang. Moderation i **Landskyldsafgifterne af det Staten tilhörende Jordegods i Islands Vestamt.** Glücksborg den 5. Oktober 1863. — Isl. Forestill. og Resol. Prot. 1863 Nr. 36. — Angaaende de i den om Sagen nedlagte allerunderdanigste Forestilling anförte Grunde kan der i det Hele hen- 5. Oktbr.

[1]) Skemaet:

Skýrsluform

um þau skip, sem komið hafa til . . . verzlunarstaðar, og þaðan farið árið 18.

Mánaðardagur	nafn skipsins	stærð skipsins í dönskum lestum	skipstjóri	útgerðarmaður skipsins	Hvaðan skipið kom	Hvert skipið fór	Athugasemdir.

1863. vises til den Forestilling, der gik forud for kgl. Resol. i Samme Sag af 9. Sept. 1859, og som findes optaget i Lovforsamling
5. Oktbr. for Island XVII, S. 643—45; og i Henhold til bemeldte Grunde indstilledes:

At der fremdeles i 4 Aar, fra Fardag 1861 at regne, maatte forundes Leilændingerne paa de Staten tilhörende Godser i Islands Vestamt den dem i de senere Aar bevilgede Moderation i Ydelsesmaaden af deres Landskyld, saaledes at de betale $^5/_6$ af Samme efter gammel Evalution, og $^1/_6$ med Penge efter hvert Aars Kapitelstaxts Pris paa Middelalen, dog saaledes, at det paalægges vedkommende Administratorer ved Fæsteledighed, efter Amtets nærmere Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde, at forhöie Landskylden, naar Gaardenes Beskaffenhed og övrige konkrete Omstændigheder tillade det.

Indstillingen bifaldtes derefter under ovennævnte Datum.[1])

20. Oktbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island ang. **Erlæggelsen af Gebyrer for Depositioner i Jordebogskassen.** Kjöbenhavn den 20. Oktober 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 790. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 769—770.

Med Herr Stiftamtmandens og Deres Höiærværdigheds behagelige Erklæring af 22. Avgust sidstleden har Justitsministeriet modtaget tilbage en Skrivelse, hvori Land- og Byfoged Thorsteinsson med Hensyn til, at DHrr. have vægret sig ved at erlægge det ved allerhöieste Resolution af 8. Mai 1839 fastsatte Gebyr for et af Dem under 25. Juni d. A. i Islands Jordebogskasse til nærmere Disposition depo-

---

[1]) Kommuniceret Amtmanden over Islands Vestamt ved Skrivelse af 13. Oktober s. A.

neret Belöb af 5000 Rd. af Kaldaðarnes Hospitals Midler, indstiller til Ministeriets Afgjörelse, om der ikke i Henhold til bemeldte allerhöieste Resolution tilkommer ham $1/2$ % Gebyr af fornævnte Kapital, samt Jordebogskassen et Gebyr af $3/4$%, forsaavidt Stiftsövrigheden maatte have erholdt de 5000 Rd. udbetalte af Finanshovedkassen heri Staden, saa og i benægtende Fald, hvorledes der i lignende Tilfælde bör forholdes, navnlig hvorvidt der i den omhandlede Henseende kan tilstedes Undtagelse fra Reglen i den allerhöieste Resolution med Hensyn til offentlige Stiftelsers Midler. 1863. 20. Oktbr.

Foranlediget heraf skulde Justitsministeriet tjenstligen melde, at det fölger saavel af bemeldte allerhöieste Resolutions Ord som af dens Hensigt, at der ikke for offentlige Stiftelsers Midler kan gjöres Paastand paa Fritagelse for Erlæggelse af de i samme omhandlede Gebyrer for Depositioner i Jordebogskassen, hvad enten nu iövrigt Belöbet ikkun deponeres til nærmere Disposition eller for atter at udbetales ved Finanshovedkassen, samt at der af den heromhandlede Deposition, da Hensigten med samme, uanset at der for Belöbet er begjært og udfærdiget Bevis som for Depositum til nærmer Disposition, i Virkeligheden har været, at Kapitalen atter skulde udbetales ved Finanshovedkassen (jfr. DHrr.s Indstilling af 24. Juni d. A. og Justitsministeriets Skrivelse af 13. Avgust næstefter), i Henhold til oftnævnte allerhöieste Resolution vil være at erlægge i Gebyr 1% af 5000 Rd. hvoraf da $3/4$ tilfalder Jordebogskassen og $1/4$ Landfogden.

Det tilföies sluttelig efter den Anledning, Sagen dertil giver, at Ministeriet forventer, at der ved fremtidige Depositioner af offentlige Stiftelsers eller andre deslige Midler i Jordebogskassen i den Hensigt, at et lige Belöb skal udbetales af Finanshovedkassen stedse vil blive begjært og udfærdiget de for saadanne Depositioner sædvanlige Beviser.

1863.
23. Oktbr.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Inspektionen** ved Reykjavík **lærde Skole** m. m. Kjöbenhavn den 23. Oktober 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 797. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 770—772.

Efter at Ministeriet under 6. Juli d. A. havde anmodet Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om dels at indhente en Erklæring fra Rektor ved Reykjavík lærde Skole angaaende, hvorledes Inspektionen ved Skolen vilde være at ordne, dels at indkomme med Forslag til Fordelingen af de 1100 Rd., der ifölge Finansloven for indeværende Finansaar, samt Loven af 19. Jan. d. A. § 2, 2. Stykker ere til Disposition som Assistancesum under Udgifter til Island vedrörende Kirke- og Undervisningsministeriet, og navnlig af de 370 Rd., hvormed det tidligere som Assistancesum bevilgede Belöb er blevet foröget ved sidstnævnte Lovbestemmelser, have DHrr. — næst at tilstille Ministeriet en Erklæring fra Skolens Rektor, hvori han forbeholder sig at fremkomme med nærmere Forslag angaaende Ordningen af Inspektionsforretningerne i den Betænkning, som af ham vil være at afgive over de foreslaaede mere omfattende Reformer ved Skolen — i behgl. Skriv. af 26. Avgust sidstleden yttret, at hvis der skal oprettes en særlig Inspektionspost ved Skolen, hvilket De dog ikke anser nödvendigt, ville de ommeldte 370 Rd. end ikke være tilstrækkelige til Inspektörens Lön, hvorimod det, hvis Inspektionen tænkes overdragen enten til en af Lærerne ved Skolen eller, som hidtil, til dem alle i Forening og skiftevis, maa findes passende, at Lönnen sættes til 150 Rd., og have De i Forbindelse hermed fremsat et nærmere Forslag til, hvorledes Restbelöbet af de nævnte 370 Rd. ville være at fordele mellem de andre Funktionærer ved Skolen.

Foranlediget heraf skulde Ministeriet tjenstlig

melde, at man med DHrr. maa være enigt i at Oprettelsen af en særlig Inspektionspost ikke vil være nödvendig, men at Inspektionsforretningerne ville kunne overdrages til en af de ved Skolen ansatte Lærere mod et passende Honorar, der ikke bör overstige 300 Rd. aarlig, fra hvilken Anskuelse man ogsaa er gaaet ud ved at begjære dette Belöb bevilget af Rigsdagen, og man skulde derfor have Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed bemyndiget til, efter indhentet Erklæring fra Rektor, at overdrage Udförelsen af de omhandlede Forretninger til den af Skolens Lærere, der maatte anses bedst skikket til dette Hverv, og dertil findes villig, imod at der herfor tilstaas ham et Honorar af 300 Rd. aarlig af den ovennævnte Assistancesum, hvorhos det overlades til DHrr., ligeledes efter indhentet Erklæring fra Rektor, at fordele de tiloversblevne 70 Rd. af Assistancesummen imellem Musiklæreren og Gymnastiklæreren ved Skolen, saaledes at de Belöb, hvormed disses Lönninger herved foröges, beregnes fra 1. April d. A., medens derimod de til Inspektionsforretningernes Udförelse ovenfor fastsatte 300 Rd. aarlig, selvfölgelig först blive at beregne fra den Tid, da disse Forretninger ifölge det Foranförte overdrages til en enkelt af Lærerne. 1863. 23. Oktbr.

Om hvad der i bemeldte Henseende foretages, forventer man i sin Tid at modtage en nærmere Beretning.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. en **Adjunkts Forpligtelse til at modtage Valg som Medlem af Kommissionen for Börneskolen i Reykjavik.** Kjöbenhavn, den 27. Oktober 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 885. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 772—773. 27. Oktbr.

I Anledning af det med Herr Stiftamtmandens behagelige Erklæring af 22. Avgust sidstleden hertil

1863. tilbagesendte Andragende, hvori Adjunkt ved Reykja-
27. Oktbr. vík lærde Skole, Jónas Guðmundsson, besværer sig over det paa ham faldne Valg til Medlem af Kommissionen for Börneskolen i bemeldte Kjöbstad, skulde man, efter forndgaaet Brevvexling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen melde, at ligesom man ikke i det, der er framfört fra Andragerens Side, finder nogen Grund til at fritage ham for i Overensstemmelse med det paa ham faldne Valg at overtage det ommeldte Hverv, saaledes maa man tiltræde den af Hr. Stiftamtmanden i Deres foranförte Erklæring yttrede Anskuelse, at det under alle Omstændigheder havde været Adjunkt Guðmundssons Pligt at indtræde i Kommissionen, indtil det ved Ministeriets Resolution kunde afgjöres, om hans formentlige Fritagelsesgrunde maatte anses gyldige eller ei. Forsaavidt det iövrigt i Hr. Stiftamtmandens Erklæring over Sagen hedder, at Adjunkt Guðmundsson af Byens Repræsentanter er valgt til Kasserer for Börneskolen i Reykjavík og selvfölgelig ogsaa til Medlem af Skolekommissionen, undlader Ministeriet ikke at tilföie, at ligesom dette ikke stemmer med, hvad der iövrigt foreligger i Sagen, saaledes vilde ogsaa Borgerrepræsentationen, der har været i sin Ret ved at vælge Adjunkt Guðmundsson til Medlem af Skolekommissionen, have manglet Hjemmel til at vælge ham til Kasserer ved Skolen, i det denne Funktionær ifölge Bestemmelsen i Reglement af 27. Oktober 1862 § 24 vælges af og iblandt Kommissionens Medlemmer.

27. Oktbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island ang. **Understöttelse til Udgivelsen af den yngre Edda.** Kjöbenhavn den 27 Oktober 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 807, Tíðindi um stjórnarmálefni Islands I. S. 773—774.

Foranlediget ved et fra Adjunkt ved Reykjavík lærde Skole, H. K. Friðriksson i sin Tid hertil indkommet Andragende, hvori han anholder om, enten at det Offentlige overtager Omkostningerne ved en af ham paatænkt Udgave af den yngre Edda, dog at der i saa Fald tilstaas ham et Honorar af 100 Rd., eller at der forundes ham en Understöttelse af 150 Rd. til Bestridelse af Omkostningerne ved Udgivelsen, hvilken han da iövrigt selv overtager, undlader man ikke herved tjenstligen at meddele Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for H. Friðriksson, at Ministeriet ikke kan gaa ind paa det förste af de i Andragendet omhandlede Alternativ, men at det derimod er tilstaaet Friðriksson et Belöb af 150 Rd. til paa egen Regning at bestride den omhandlede Bogs Udgivelse. Det tilföies, at Landfogden i Island herfra under D. D. er tilskrevet det fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse. 1863. 27. Oktbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Overskridelse af Finanslovens Konto: Udgifter til Postvæsenet i Island.** Kjöbenhavn den 31. Oktober 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 829. 31. Oktbr.

Ved hertil at indsende et Andragende, hvori Landfoged A. Thorsteinsson henstiller, om der ikke maatte være Anledning til allerede nu at erhverve Ministeriets Samtykke til, at den til Bestridelse af Postvæsenenets Udgifter i Island ved Finansloven bevilgede Sum af 800 Rd. maa, da den i indeværende Finansaar vil blive utilstrækkelig til at dække bemeldte Udgifter, overskrides med et passende Belöb, har Hr. Stiftamtmanden i behagelig Skrivelse af 12. f. M. anholdt om, at den i den ommeldte Henseende fornöde Tilladelse maa blive Landfogden meddelt.

Idet man i Anledning heraf ikke undlader at med-

1863. dele til behagelig Efterretning og Bekjendtgjörelse for
31. Oktbr. Landfoged Thorsteinsson, at det er en Selvfölge, at de til Postvæsenet virkelig nödvendige Udgifter maa udredes, selv om vedkommende Konto i Finansloven derved skulde overskrides med et passende Belöb, skulde man tjenstligen anmode Dem om behageligen at ville foranledige, at bemeldte Embedsmand i sin Tid hertil indsender detailleret Oplysning om Aarsagerne til, at det ordinære Belöb i indeværende Aar har maattet overskrides, hvorhos man efter den Anledning, som nysnævnte Skrivelse dertil giver, med omgaaende Post önsker at modtage et motiveret Forslag om, hvor stort et Belöb der til Bestridelse af Postvæsenets Udgifter anses nödvendigt at optage paa Forslaget til Finansloven for Aaret $18^{64}/_{65}$.

30. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt ang. **Tilbagebetaling** af et **Laan** til Indbyggerne i **Húnavatns- og Skagafjords Sysseler.** Kjöbenhavn d. 30. November 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 873. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 775—776.

Som Hr. Amtmanden bekjendt, blev der ved Lov af 31. Marts 1860 om Tillægsbevilling for Finansaaret $18^{59}/_{60}$ bevilget et rentefrit Laan til Belöb af 10,483 Rd. 32 Sk. i Anledning af en befrygtet Hungersnöd blandt Indbyggerne i Húnavatns og Skagafjords Sysseler paa Vilkaar, at samme skulde tilbagebetales i 3 Aar fra 1. April 1861 at regne med $1/3$ aarlig, og selve Laanet skulde saaledes være tilbagebetalt inden Udgangen af Finansaaret $18^{62}/_{63}$.

Ministeriet maa imidlertid beklage, at disse Vilkaar ikke ere blevne opfyldte, idet der endnu henstaar urefunderet en betydelig Del af det ommeldte Laan, i hvilken Henseende bemærkes, at efter de Ministeriet foreliggende Oplysninger stiller Forholdet sig paa fölg. Maade:

Af det ovennævnte Belöb erholdt Húnavatns Syssel. . . . . 5083 Rd. 32 Sk. 1863. 30. Novbr.

Herpaa er betalt:

a. i Finansaaret $18^{60}/_{61}$
i Jordebogskassen 904 Rd. 43 Sk.
i Finanshovedkassen 640 — » —

b. i Finansaaret $18^{61}/_{62}$
i Jordebogskassen . . 1066 — 42 —

c. i Finansaaret $18^{62}/_{63}$
i Finanshovedkassen 197 » —

d. i Finansaaret $18^{63}/_{64}$
i Finanshovedkassen 503 - - 5 —
3310 — 90 —

Restance 1772 Rd. 42 Sk.

Skagafjords Syssel . . . . 5,400 Rd. » —

Heraf er betalt:

a. i Finansaaret $18^{60}/_{61}$
i Jordebogskassen 868 Rd. 64 Sk.
i Finanshovedkassen 475 — » —

b. i Finansaaret $18^{61}/_{62}$
i Jordebogskassen 106 32 —
i Finanskovedkassen 200 — » —
1,650 — » —

Restance 3,750 Rd. » —

Paa Grund af den Forhaling, som efter det Anförte allerede har fundet Sted i Henseende til Tilbagebetalingen af det omhandlede Laan, er det Ministeriet særdeles magtpaaliggende, at Sagen nu uden videre Ophold kan bringes i Rigtighed, og man skulde derfor næst at bemærke, at de nævnte Restancer, tilsammen 5,522 Rd. 42 Sk., ville blive opförte som Indtægt i Forslaget til Finansloven, tjenstlig anmode Hr. Amtmanden om behagelig at ville træffe de fornödne Foranstaltninger til, at de ommeldte Belöb snarest muligt og ufravigelig inden Udlöbet af Finansaaret $18^{64}/_{65}$

1863. indbetales i Statskassen, hvorhos Ministeriet forventer
30. Novbr. at modtage en betimelig Underretning om, hvorledes Gjældens Berigtigelse finder Sted.

30. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Tilbagebetaling af et Laan** til Indbyggerne i **Borgarfjords** og **Gullbringu Sysseler.** Kjöbenhavn, den 30. November 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 874. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 776—777.

Som Hr. Stiftamtmanden bekjendt, blev der ved Lov af 31. Marts 1860 om Tillægsbevilling for Finansaaret $18^{59}/_{60}$ bevilget et rentefrit Laan til Belöb af 1000 Rd. i Anledning af en befrygtet Hungersnöd blandt Indbyggerne i Borgarfjords og Gullbringu Sysseler, hvorhos der ved Finansloven for $18^{61}/_{62}$ med Hensyn til Laanets Tilbagebetaling indrömmedes en saadan Henstand, at Samme skulde tilbagebetales med $^{1}/_{5}$ aarlig i 5 Aar fra 1. April 1861 at regne. Ministeriet maa imidlertid beklage, at de for Laanets Tilbagebetaling fastsatte Vilkaar saalidet ere blevne opfyldte, at der efter de foreliggende Oplysninger endog ikke er blevet indbetalt i Statskassen nogetsomheldst Afdrag paa Gjælden. Paa Grund heraf, og da det er Justitsministeriet særdeles magtpaaliggende, at denne Sag uden videre Ophold bringes i Orden, maa man tjenstlig have Hr. Stiftamtmanden anmodet om behgl. at ville træffe de fornödne Foranstaltninger til, dels at de allerede forfaldne Afdrag indbetales i rette Tid, i hvilken Henseende bemærkes, at der paa Indtægtssiden i Forslaget til Finanslov for Finansaaret $18^{64}/_{65}$ vil blive optaget Summen af de Afdrag, der burde have været indbetalte i Aarene $18^{61}/_{62}$, $18^{62}/_{63}$, $18^{63}/_{64}$ og $18^{64}/_{65}$ med tilsammen 800 Rd. og dette Belöb maa derfor

ufravigelig indbetales inden Udgangen af Finansaaret $18^{64}/_{65}$. 1863. 30. Novbr.

Om de Indbetalinger, der i Henholdet hertil ville finde Sted, forventer Ministeriet at modtage en betimelig Underretning.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt ang. **Bortforpagtning af Dobbeltspathsminen i Helgustaðafjall.** Kjöbenhavn den 30. November 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 879. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 777-778. 30. Novbr.

Efter at Justitsministeriet i Skriv. af 19. Februar d. A. havde anmodet Amtmanden over Nord- og Östamtet om at bortforpagte Statens Andel af Dobbelspathsminen i Helgustaðafjall forelöbig paa et Tidsrum af 5 Aar og for en aarlig Afgift af 100 Rd. til Handelshuset Örum & Wulff, under forudsætning af, at det i bemeldte Handelshus' hertil indgivne Andragende antydede Arrangement, hvorefter de övrige $^3/_4$ af Minen vilde blive dreven af Faktor C. Tullinius med dets Medvirkning, maatte komme i Stand, har Amtet, næst at bemærke, at hin Forudsætning ikke har stadfæstet sig, idet Tullinius har erklæret, at han driver Minen for egen Regning uden Handelshusets Medvirkning, i Skrivelse af 13. Juni d. A. indstillet, at Statens Andel af Minen maa i Henhold til det af Tullinius derom gjorte, med Hr. Amtmandens behgl. Skrivelse af 10. September d. A. modtagne Andragende bortforpagtes til ham for de 4 Aar, der endnu staa tilbage af den Tid, i hvilken han har forpagtet Minens övrige Del, for en Afgift af 110 Rd. aarlig, hvorhos Amtet har tilföiet, at det med Hensyn til, at Tullinius allerede har begyndt Minens Drift i indeværende Aar, er paalagt Sysselmanden i Söndermula Syssel at inkassere Afgiften for dette Aar.

1863. 30. Novbr. Næst at bemærke, at Faktor Tullinius efter det udtrykkelige Indhold af hans Andragende ikkun har erklæret sig villig til at erlægge den samme Afgift for Statens Andel i tidtnævnte Mine, som der var bleven tilbudt af Handelshuset Örum & Wulff, og at hans Formening om, at denne udgjorde 110 Rd. aarlig, beror paa en Vildfarelse, idet, som Hr. Amtmanden bekjendt, det af Handelshuset blev overladt til Ministeriet at bestemme Afgiftens Störrelse, skulde man til behgl. Efterretning og videre föiende Foranstaltning tjenstl. melde, at Statens Andel i Minen bliver at bortforpagte til Faktor Tullinius paa 5 Aar fra 1. Januar 1863 at regne for en Afgift af 100 Rd. aarlig til vedkommende Ombudskasse, samt iövrigt paa de Betingelser, som De med Hensyn til Driften eller andre mulig i Betragtning kommende Omstændigheder maatte finde passende.

Idet en Gjenpart af Forpagtningskontrakten forventes i sin Tid hertil indsendt, undlader man ikke efter den Anledning, som Amtets Skrivelse af 13. Juni d. A. dertil giver, sluttelig at tilföie, at saafremt Tullinius for indeværende Aar maatte have erlagt Afgiften med 110 Rd., bliver et Belöb af 10 Rd. at tilbagebetale ham.

3. Decbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **en paa det Offentliges Eiendom „Lönd" paa Vestmannöerne opfört Bygning.** Kjöbenhavn, den 3. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 889. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 779.

Efter at have modtaget den med Hr. Stiftamtmandens behgl. Skrivelse af 12. September sidstleden fremsendte yderligere Erklæring fra Sysselmanden paa Vestmannöerne over det i sin Tid hertil indkomne Andragende, hvori Bödker Sveinn Þórðarson af bemeldte

Öer anholder om, at han maatte erholde fuld Eiendomsret over et af ham paa det Offentliges Eiendom »Lönd» opfört Tömmerhus, imod at han indbetaler i Ombudskassen det Belöb af 34 Rd. 72 Sk., hvortil de Stedet tilhörende og af ham ved Tiltrædelsen modtagne Jordbygninger ved en den 12. November 1861 afholdt og den 18. s. M. inden Retten afhjemlet Taxationsforretning ere vurderede, samt imod at han, som hidtil, svarer en aarlig Afgift af 32 Fisk i Grundleie for det nævnte Hus, — skulde Ministeriet til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstligen melde, at det Ansögte herved efter Omstændighederne bevilges. 1863. 3. Decbr.

Patent for det danske Monarki ang. en med **Kongeriget Belgien** afsluttet **Handels- og Skibsfartstraktat.** Kjöbenhavn den 4. December 1863. — 4. Decbr.

Dep. Tid. for 1864 S. 93—108 (hvor selve Traktaten findes saavel i Original-Sproget som i dansk Oversættelse). Algreen-Ussings Lovsamling for 1863 S. 413—421 (med Traktaten i dansk Oversættelse). — Original-Traktaten er afsluttet i det franske Sprog, og forsynet med Oversættelse i det danske og tyske Sprog. — Original-Aftryk hos Schultz.

Vi Christian den Niende etc. G. V.

Da Hans Maiestæt, Höisalig Kong Frederik den Syvende havde fundet sig foranlediget til at afslutte en Handels- og Skibsfartstraktat med Kongeriget Belgien, saa bringes bemeldte Traktat, efter at Ratifikationerne gjensidigen ere udvexlede, herved til offentlig Kundskab.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Hans Maiestæt Kongen af Danmark og Hans Maiestæt Kongen af Belgien lige besjælede af Önsket om at lette og udvide Skibsfarts- og Handels-Sam-

1863. kvemmet mellem deres Stater, samt af Villien til, for
4. Decbr. at naa et saa nyttigt Maal, at fjerne de Hindringer, som hæmme Handelsforholdene, have besluttet til den Ende at afslutte en Traktat og have til Deres Befuldmægtigede udnævnt:

Hans Maiestæt Kongen af Danmark: Hans Excellence Herr Carl Christian Hall, Allerhöistsammes Geheimeconferentsraad, Conseilpræsident, Udenrigsminister og Minister par interim for Hertugdömmet Holsten og Lauenborg, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmand, Storkors af Nordstjernen, af St. Olafs Ordenen, af St. Constantinsordenen, af Carl III.s Orden, af Sol- og Löve-Ordenen, af Guelpheordenen, af St. Mauritius- og Lazarusordenen, af Nichani-Iftichar o. s. v.

Hans Maiestæt Belgiernes Konge: Herr Wilhelm Henrik Bosch-Spencer, Allerhöistsammes Ministerresident ved det kjöbenhavnske Hof, Officer af Leopolds-Ordenen, Indehaver af Jernkorset, Commandeur af Nordstjernen og af St. Olafs-Ordenen, o. s. v.

Som, efter af have meddelt hinanden deres i god og behörig Form befundne Fuldmagter, ere komne overens om fölgende Artikler.

Art. 1. Der skal nu og for Fremtiden bestaa gjensidig Handelsfrihed mellem alle de tvende Höie contraherende Parters Stater, Besiddelser og Kolonier, og den Enes Undersaatter skulle i den Andens Lande og Besiddelser, i deres hele Udstrækning, med Hensyn til Handel, Skibsfart og Fiskeri nyde de samme Rettigheder, Privilegier, Friheder, Begunstigelser, Fritagelser og Lettelser, hvori de mest begunstigede Nationers Undersaatter nu ere eller fremdeles maatte blive delagtige.

Art. 2. Den ene af de Höie contraherende Parters Undersaatter, der ere bosatte i den andens Lande, Besiddelser eller Kolonier, skulle gjensidig have fuld Frihed til, i Lighed med de paa Stedet Indfödte, enten selv at ordne deres Anliggender, eller betro dem til

hvilkesomhelst andre Personers Omsorg, saasom Mæglere, Fuldmægtige, Agenter og Tolke. De skulle ikke være bundne i deres Valg, ei heller pligtige at erlægge noget Salær eller Godtgjørelse til dem, som de ikke have fundet for godt at benytte i den omhandlede Henseende, efterdi det skal staa Sælger og Kjøber fuldkommen frit for at komme overens om deres Handelsforetagender, samt bestemme Prisen paa alle Varer og Gjenstande, som enten ere indførte eller bestemte til Udførsel, under Betingelse af, at de holde sig Landets Anordninger og Toldlove efterrettelige.

Art. 3. Danske i Belgien og Belgiere i Danmark skulle være fritagne for Krigstjeneste, saavel i Land- og Søhæren, som i Nationalgarden og Borgervæbningen, og skulle ikke være andre, være sig Løsøre- eller Grundskat ei heller andre Byrder, Indskrænkninger, Afgifter eller Paalæg underkastede end saadanne, der tillige ramme selve de paa Stedet Indfødte.

Art. 4. Alle Skibe, som efter danske Love betragtes som danske, og alle Skibe, som efter belgiske Love betragtes som belgiske Skibe, erklæres gjensidig for danske og belgiske.

Art. 5. Ingen Laste-, Havne-, Fyr-, Lods-, Karantæne- ei heller lignende eller tilsvarende Afgift af hvilken Art eller Navn, som nævnes kan, hvad enten den oppebæres for Statens, offentlige Betjentes, Kommunernes eller hvilkesomhelst Korporationers og Indretningers Regning eller i deres Navn, skal i hvert af de to Landes Havne, med Indbegreb af deres Besiddelser og Kolonier, afkræves den anden Nations Skibe, der anløbe en Havn eller anden Plads, eller som seile fra Havn til Havn, medmindre den i lignende Tilfælde tillige udredes af indenlandske Skibe.

Art. 6. I Alt, som vedkommer Anvisning af Plads til Skibe, deres Ladning og Losning i de to Landes Havne, Bassiner, Dokker, Rhede, Udhavne eller Floder, skal ingen Forrettighed indrømmes de in-

1863. denlandske Skibe, uden i lige Maade at blive den
4. Decbr. andens Skibe tilstaaet, efterdi det er de to Höje kontraherende Parters Villie, at deres respektive Skibe, ogsaa i denne Henseende, skulle blive satte paa en fuldkommen lige Fod med hinanden.

Art. 7. Danske Skibe, der løbe ind i en af Belgiens eller belgiske Besiddelsers og Koloniers Havne, og omvendt belgiske Skibe, der indgaa til en af Danmarks, eller danske Besiddelsers og Koloniers Havne, uden der at ville losse mere end en Del af deres Ladning, kunne, forudsat de rette sig efter vedkommende Stats Love og Anordninger, beholde ombord den Del af Ladningen, der maatte være bestemt til en anden, det være sig inden- eller udenlandsk Havn, samt bortføre den uden Forpligtelse til deraf at erlægge nogen anden Told end Afgift til Toldopsyn, der iøvrigt kun kan affordres i den for indenlandske Skibe bestemte Maalestok.

Art. 8. Alle Slags Varer, hvis Indførsel til danske Havne, med Indbegreb af Danmarks Besiddelser og Kolonier, er eller maatte vorde lovlig tilladt i danske Skibe, hvorfra disse end komme og om de gaa fra Havn til Havn, kunne i lige Maade indføres dertil i belgiske Skibe, uden at være andre eller høiere Afgifter, af hvilken Art eller Navn nævnes kan, undergkastede, end om de samme Varer vare indførte i indenlandske Skibe. Omvendt kunne Varer af enhver Art, hvis Indförsel til belgiske Havne, med Indbegreb af Belgiens Besiddelser, er eller maatte vorde lovlig tilstedelig i belgiske Skibe, hvorfra disse end komme, og om de gaa fra Havn til Havn, ligeledes indføres dertil i danske Skibe uden at erlægge andre eller höiere Afgifter, af hvad Navn nævnes kan, end om de samme Varer vare indførte i indenlandske Skibe.

Fra nærværende Overenskomsts Bestemmelser sker kun Undtagelse med Hensyn til de Begunstigelser, der i det ene eller det andet af begge Lande ere eller maatte blive Udbyttet af de indenlandske Fiskerier til

Del. Imidlertid forpligter hver af de Høje kontraherende Parter sig til i denne Henseende at behandle den anden lige med de mest begunstigede Nationer. 1863. 4. Decbr.

Art. 9. Varer af enhver Art, der udføres fra Danmark, dets Besiddelser og Kolonier i belgiske Skibe, eller fra Belgien og dets Besiddelser i danske Skibe, ligegyldig hvorhen de ere bestemte, skulle ikke underkastes andre Afgifter eller Udførselsformaliteter, end om de vare udførte i indenlandske Skibe, og skulle, i begge Tilfælde, delagtiggjøres i alle Præmier eller Toldgodtgjørelser, eller andre Begunstigelser, som, i hvert af de to Lande, ere eller maatte vorde den indenlandske Skibsfart tilstaaede.

Art. 10. I den ved hvert af de to Landes Love for Vare-Oplag bestemte Tid, skulle Varerne, indtil de igjen udføres til Transit eller Gjenudførsel, eller de sættes i Forbrug, fra begge Sider behandles i Lighed med de under indenlandsk Flag indførte Varer. I intet Fald skulle de omhandlede Gjenstande være en höiere Oplagsafgift, eller andre Formaliteter underkastede, end om de havde været indførte under indenlandsk eller et mest begunstiget Lands Flag.

Art. 11. National Behandling er ligeledes fra begge Sider hvert af de to Lande tilsikret med Hensyn til Transitten. Imidlertid er Gjennemgangen af Krudt forbudt i Belgien, og de to Høie kontraherende Parter forbeholde sig at betinge Gjennemførselen af Krigsvaaben ved særlige Bemyndigelser.

Art. 12. Tilladelsen til at drive Kystfart i begge Staters Lande, Besiddelser og Kolonier skal være de gjældende Love og Forskrifter underkastet. Imidlertid ere begge de Høie kontraherende Parter komne overens om, at den Enes Skibe og Undersaatter i den Andens Lande, Besiddelser og Kolonier i alle Maader skulle nyde de Begunstigelser og Forrettigheder, som ere eller maatte blive de mest begunstigede Nationer tilstaaede.

1863. Art. 13. Hverken den ene eller den anden af
4. Decbr. de Høie kontraherende Parter vil paalægge den anden Parts Jordbunds- eller Kunstflidsfrembringelser andre eller høiere Indførsels-Afgifter, end dem, som ere eller maatte blive de samme Varer paalagte, naar de komme fra en hvilken som heldst anden fremmed Stat. Hver af de to Parter forpligter sig til at lade den anden nyde Godt af enhver Handels-, Skibsfarts- eller Fiskeribegunstigelse, af enhver Forrettighed eller, det være sig Indførsels-, Udførsels- eller Gjennemførselstoldnedsættelse paa Varer, hvad enten de i nærværende Traktat ere nævnte eller ei, som den Ene af dem maatte indrømme en tredie Magt. De forpligte sig fremdeles til ikke den Ene overfor den Anden at fastsætte nogen Toldsats eller det være sig Indförsels-, Udförsels- eller Gjennemførselsforbud, der ikke samtidig maatte ramme andre Nationer.

Som Følge deraf forpligter Belgien sig til paa Danmark at anvende den Tarif, som fremgaar af den med Frankrig uuder 1ste Mai 1861 afsluttede Traktat nnder de samme Betingelser, hvorunder samme er bleven udstrakt til England ved Traktaten af 23de Juli 1862. Ligeledes skulle til Danmark udstrækkes de Toldnedsættelser, der ere blevne iværksatte ved de mellem Belgien paa den ene og Schweitz, Italien, Nederlandene, Frankrig og Sverrig-Norge paa den anden henholdsvis 11te Decbr. 1862, 9de April 1863, 12te Mai 1863, 12te Mai 1863 og 26de Juni 1863 afsluttede Traktater.

Særlig er man kommen overens om, at efterdi Danmark har samtykket i at stille det belgiske Flag fuldkomment lige med Landets eget ei blot i Farten paa og Handelen med Kongeriget, men ogsaa i Farten paa og Handelen med dets Besiddelser Island og Færøerne, samt dets Kolonier i Vestindien og Grønland, naar dette sidste maatte blive aabnet for fremmed Handel, saa overtager Belgien, næst i denne Henseende

at tilstaa det danske Flag fuldkommen tilsvarende Behandling, den Forpligtelse til Gunst for det danske Flag at ophæve det belgiske Skibe forbeholdte Monopol paa Salt, samt, til Fordel for Fisk fra danske Fiskerier, at nedsætte Indførselstolden paa Fisk af fremmed Oprindelse til følgende Satser: 1863. 4. Decbr.

1. Fersk Fisk og Torsk*), 200 Pd. . . 4 frcs.
2. Al anden Slags, med Indbegreb af Stokfisk, og med Undtagelse af Hummer, Østers og andre Skalfisk pr. 200 Pd. . . . . 1 —
3. Hummer og Østers pr. 200 Pd. . . 10 —
4. Andre Skalfisk . . . . fri.

Art. 14. De Höie kontraherende Parter have Ret til i hinandens Lande, Besiddelser og Kolonier at udnævne Konsuler, Vicekonsuler og Konsularagenter.

De saaledes udnævte Bestillingsmænd skulle der nyde alle de Forrettigheder, Friheder og Begunstigelser, som ere eller maatte blive Agenter af samme Rang og Titel, der udnævnes eller beskikkes af den mest begunstigede Nations Regjering, tilstaaede. Forinden en Konsul kan optræde som saadan, bør han paa sædvansmæssig Maade være antagen og anerkjendt af den Regjering, hvorhen han er sendt, og hver af de Höie kontraherende Parter er berettiget til fra Konsulers Opholdssted at uudtage de særlige Pladser, som de maatte finde for godt.

Art. 15. Alle Foranstaltninger, vedrørende Bjergning af danske Skibe, der maatte strande eller lide Skibbrud paa Belgiens eller belgiske Besiddelsers Kyster, skulle ske under danske Konsularagenters Opsyn og omvendt skulle Belgiens Konsularagenter have Tilsyn med de Foranstaltninger, der træffes til Bjergning af deres Nations Skibe, der maatte lide Skibbrud eller

*) Denne Nedsættelse træder først i Kraft den 1ste Januar 1864.

1863. strande paa Danmarks, dets Besiddelsers og Koloniers
4. Decbr. Kyster. Imidlertid skal Ordningen af Strandingssager overlades til de interesserede Parter, hvis disse ere tilstede, eller hvis Skipperne ere udrustede med tilstrækkelige Fuldmagter. De stedlige Myndigheders Mellemkomst skal kun finde Sted for at oprette Ordenen, varetage Bjergernes Tarv, hvor disse er fremmede for Besætningen, samt betrygge Efterlevelsen af de for Ind- og Udførselen af det bjergede Gods gjældende Bestemmelser.

I Konsularagenternes Fraværelse og indtil deres Ankomst skulle de stedlige Myndigheder iøvrigt gribe alle til Beskyttelsen af Personerne og Bevarelsen af det Strandede nødvendige Forholdsregler. Det bjergede Gods skal ikke erlægge nogen Told, medmindre det indgaar til Forbrug i Landet.

Art. 16. Begge Landes Konsuler kunne lade Søfolk, der maatte rømme bort fra deres Nations Skibe i det andet Lands Havne, paagribe og sende, være sig ombord eller til deres Hjemsted, naar disse ikke ere det Lands Undersaatter, hvor Desertionen har fundet Sted. Til den Ende skulle de skriftlig henvende sig til vedkommende stedlige Øvrighed og ved Fremlæggelse af Mønsterrullerne eller Mandskabslisterne, være sig i Original eller legaliseret Afskrift, eller ved andre officielle Bevisligheder godtgjøre, at de Personer, der fordres udleverede, hørte til Besætningen. Naar Fordringens Berettigelse saaledes er bevist, skal Udleveringen ikke kunne nægtes dem. Der skal blive ydet dem al mulig Bistand til Eftersporingen og Paagribelsen af de omhandlede Desertører, der endog paa Konsulernes Forlangende og deres Bekostning skulde blive anholdte og holdte fast i Landets Fængsler, indtil de nævnte Bestillingsmænd kunne finde en Leilighed til at skaffe dem bort. Skulde denne Leilighed imidlertid ikke frembyde sig i Löbet af 2 Maaneder fra Paagribelsens Datum, blive Desertørerne satte paa fri

Fod og kunne ikke mere anholdes for den samme Sag. Hvis Desertøren iland har begaaet en Forbrydelse eller Forseelse, skal hans Udlevering opsættes, indtil vedkommende Domstol har paakjendt Sagen og Dommen er fuldstændig fuldbyrdet. 1863. 4. Decbr.

Art. 17. Skibe, Varer eller Gjenstande, tilhørende danske eller belgiske Undersaatter, som indenfor en af de to kontraherende Parters Jurisdiktionsgrænser eller i rum Sö maatte blive tagne af Sörövere, og derpaa bragte til eller fundne i den anden kontraherende Parts Havne, Rhede, Bugter, Udhavne og Floder, skulle tilbagegives Eierne, om fornödent, imod Erlæggelse af Tilveieskafningsomkostningerne, der, efter at Eiendomsretten er bevist for Domstolene, skulle bestemmes af vedkommende Ret, samt paa derom inden et Aars Forløb fra de interesserede Parters, deres Befuldmægtigedes eller vedkommende Regjerings Agenters Side indgivet Forlangende.

Art. 18. I Alt, hvad som angaar Skibsfart, Handel og Fiskeri kunne de Høie kontraherende Parter ikke indrömme en anden Stat nogen Forret, Begunstigelse eller Fritagelse, uden at denne med det Samme bliver udstrakt til deres gjensidige Undersaatter.

Art. 19. De Høie kontraherende Parter erklære, at de gjensidig tilkjende alle Handelskompagnier og andre kommercielle, industrielle eller finansielle Foreninger, naar disse ere stiftede og godkjendte efter hvert af de to Landes gjældende Love, Ret til indenfor Grændserne af deres Riger og Lande og overensstemmende med disses Love at udöve alle deres Rettigheder, og møde for Retten, være sig som Saggiver eller Sagvolder. Det er forstaaet, at foregaaende Bestemmelser finde lige saa vel Anvendelse paa de Foreninger og Kompagnier, der ere blevne stiftede og godkjendte för Afslutningen af nærværende Traktat, som paa dem, der herefter maatte komme i Stand.

1863. 4. Decbr. Art. 20. Udførelsen af de gjensidige Forpligtelser, som ere indeholdte i nærværende Traktat, er udtrykkelig betinget ved Opfyldelsen af de ved begge Landes Forfatnings Love henholdsvis paabudne Former og Regler. De to Regjeringer forpligte sig til med den kortest mulige Tidsfrist at fremkalde deres Anvendelse.

Art. 21. Med det Maal for Øie at gjöre Ende paa de Misligheder af forskjellig Art saavel for Handel og Skibsfart som for Regjeringerne, der flyde af Uensartetheden af de for Tiden gjældende Skibsmaalingssystemer, ville de tvende Høie kontraherende Parter indbyde Sømagterne til at komme overens om en fælles almindelig Skibsmaalingsinstruktion.

Art. 22. Nærværende Traktat bliver i Kraft 12 Aar og 10 Dage efter Ratifikationernes Udvexling. I Tilfælde af at Ingen af de tvende Høie kontraherende Parter 12 Maaneder før den nævnte Frists Udløb har opsagt Traktaten, skal denne blive i Kraft endnu et Aar fra Opsigelsens Datum.

De Høie kontraherende Parter forbeholde sig Ret til efter fælles Overenskomst i denne Traktat at foretage alle de Forandringer, der ikke stride imod dens Aand eller Principer og hvis Nytte Erfaringen maatte godtgjøre.

Art. 23. Nærværende Traktat skal ratificeres og Ratifikationerne snarest muligt udvexles i Kjøbenhavn eller Brüssel.*)

Dette til Bekræftelse have de Befuldmægtigede underskrevet og med deres Vaabensegl beseglet Traktaten.

Givet i Kjøbenhavn i tofold Udfærdigelse den 17de

*) Ratifikationerne ere udvexlede i Brüssel den 29. September 1863.

Dag i Avgust Maaned i Herrens Aar Et Tusind Otte Hundrede Tredsindstyve og Tre. 1863. 4. Decbr.

(undertegnet)	(undertegnet)
C. Hall.	**Bosch-Spencer.**
(L. S.)	**(L. S.)**

Vedföiet Erklæring.

De to Høie kontraherende Parter forbeholde sig ved en yderligere Overenskomst, hvis Bestemmelser skulle have samme Gyldighed som de i nærværende Traktat indeholdte, at ordne Alt, hvad der vedrører Behandlingen af den ene af de to Nationers Fabrikanter, Kjøbmænd og Handelsreisende, naar de reise i den andens Lande, Besiddelser og Kolonier, saavel med Hensyn til Patentrettigheder som midlertidig Toldfrihed for indførselstoldpligtige Gjenstande, naar disse indføres som Prøver, i hvilken Henseende de for at sikre Gjenudførselen eller Oplaget af de omspurgte Gjenstande fornødne Toldformaliteter ved fælles Aftale skulle foreskrives, lige saa vel som alt, hvad der angaar Eiendoms-, Brugs- og Besiddelsesretten til Tegninger, Modeller og Fabrik- eller Handelsmærker, tilhørende den ene Stats Undersaatter i den andens Lande, Besiddelser og Kolonier, under Efterlevelse af de stedlige Love og Anordninger.

d. u. s.

(undertegnet)	(undertegnet)
C. Hall.	**Bosch-Spencer.**
(L. S.)	**(L. S.)**

1863.
8. Decbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Nedsættelse af Landskyldsafgiften af Jorden „Grimsstadir“.** Kjöbenhavn den 8. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 895. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 779-780.

Med Hensyn til, at i sidst afvigte Fardag det Tidsrum af 5 Aar var udløbet, for hvilket Justitsministeriet i Skrivelse af 24de December 1858 havde bevilget en Nedsættelse af 5 Alen i Landskyldsafgiften af hver Ottendedel af den under Þykkvabæjar Klostergods henhørende Jord Grímsstadir, saaledes at hele Landskylden skulde erlægges med 120 Alen aarlig, har Herr Sttftamtmanden i behagelig Skrivelse af 16. September d. A. andraget, at Opsidderne paa bemeldte Jord igjennem vedkommende Administrator have anholdt om, at den samme Afgiftslettelse fremdeles maatte blive dem tilstaaet i 5 Aar, og at Administratoren har anbefalet det Ansögte saaledes, at Opsidderen af Jordens Fjerdedel maatte erholde en Nedsættelse af 10 Alen og de 4 Opsiddere, der hver især have en Ottendedel af Jorden i Bygsel for en Landskyldsafgift af 20 Alen, en Nedsættelse af 5 Alen hver, men at det med Hensyn til de to Opsiddere, der efter deres Bygselbreve ikkun have at erlægge 15 Alen hver i Landskyld for en Ottendedel af Jorden, maa have sit Forblivende ved denne Landskyld.

Foranlediget heraf skulde man til behagelig Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende melde, at Ministeriet i Overensstemmelse med Herr Stiftamtmandens Indstilling efter de oplyste Omstændigheder bevilger den ansøgte Afgiftslettelse, saaledes som denne af vedkommende Administrator er anbefalet, for et Tidsrum af 5 Aar fra indeværende Aars Fardag at regne.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Biskoppen over Island ang. **Erstatning for Gjenopförelse af Desjarmyri Kirke.** Kjöbenhavn den 8. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 894. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 780—881. 1863. 8. Decbr.

Ved at fremsende et Andragende fra forhenværende Præst til Desjarmýri, nu til Hallormstaðnr Præstekald, Sigurður Gunnarson, om, at der i Erstatning for den af ham foranstaltede Opförelse af Desjarmýri Kirke maa tilstaas ham successive udbetalt et Belöb af 600 Rd. af bemeldte Kirkes Midler, hvilket Andragende blandt Andet er ledsaget af en Anbefaling fra den nuværende Beneficiarus til Desjarmýri, har Deres Höiærværdighed, næst at bemærke, at det paa Grund af den omhandlede Kirkes ringe Indtægter næppe kan billiges at paalægge den at udrede den fulde ansögte Sum af 600 Rd., i behgl. Skrivelse af 24. September d. A. indstillet, at tidtnævnte Kirke forpligtes til i et Tidsrum af 10 Aar at udbetale til Pastor S. Gunnarsson et Belöb af indtil 400 Rd., dog saaledes, at vedkommende Provst paaser, at Kirken har tilstrækkelige Midler til dens aarlige Udgifter.

I Anledning heraf skulde Ministeriet til behgl. Efterretning og videre Bekjendrgjörelse for Vedkommende tjenstlig melde, at Deres Höiærværdigheds Indstilling, forsaavidt Samme tiltrædes af Stiftamtmanden, herved bifaldes.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Biskoppen over Island ang. **Erstatning for Gjenopförelse af Einholt Kirke.** Kjöbenhavn den 8. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 897. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 780. 8. Decbr.

I Anledning af Deres Höiærværdigheds behgl. Skrivelse af 23. September d. A., hvori De, foranle-

1863. diget ved et af Enken efter afdöde Pastor Ólafur
8. Decbr. Magnússon paa Einholt i Öster-Skaptafells-Syssel, Guðný Jónsdóttir, derom indgivet og af den nuværende Beneficiarius anbefalet Andragende, indstiller, at hun af Einholt Kirkes Midler maa erholde betalt et Belöb af 150 Rd., som bemeldte Kirke skyldte hendes afdöde Mand i Anledning af den af ham foranstaltede Gjenopbyggelse, saaledes at det paalægges vedkommende Beneficiarius i 5 paa hinanden fölgende Aar at afdrage den ommeldte Sum med 30 Rd. aarlig, — skulde Ministeriet til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstlig melde, at Deres Indstilling, forsaavidt Samme tiltrædes af Stiftamtmanden, herved bifaldes.

22. Decbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island ang. **Understöttelse** til **Revision** af det **gamle Testamente** i den islandske Bibeloversættelse. Kjöbenhavn d. 22. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 912. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 781.

Foranlediget ved det med Deres Höiærværdigheds behgl. Skrivelse af 13. Oktober sidstleden hertil indsendte Andragende, hvori Forstanderen for den geistlige Dannelsesanstalt i Reykjavík, Professor P. Pjetursson, og förste Docent ved samme Anstalt, S. Melsteð, anholde om, at der maa tilstaas dem en Understöttelse til at besörge en Revision af det gamle Testamente i den islandske Bibeloversættelse under Betingelse af, at de fuldföre dette Arbeide i de næste 2 Aar, har Ministeriet i bemeldte Öiemed tilstaaet Ansögerne et Belöb af 200 Rd. — Hvilket herved tjenstligst meddeles til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende, idet det tilföies, at Landfogden i Is-

land under D. D. herfra er meddelt Ordre til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse. 1863. 22. Decbr.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island ang. **Oprettelse af en Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd i Island.** Kjöbenhavn den 28. December 1863. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 782—785. 28. Decbr.

Som Hr. Stiftamtmanden bekjendt, blev der med Hensyn til det af det islandske Althing i Aaret 1861 indgivne allerunderdanigste Andragende angaaende Oprettelsen af en Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd i Island ved allerhöieste Bekjendtgjörelse til Althinget af 8. Juni d. A. under II Nr. 5 udtalt, at det var H. M. Kongens Önske at imödekomme Althingets nysberörte allerunderdanigste Andragende under Forudsætning af, at de dertil fornödne Pengemidler kunde tilveiebringes, men at Sagen, der beroede paa Forhandlinger mellem dette Ministerium og Justitsministeriet, endnu ikke var saa vidt fremmet, at den havde kunnet forelægges Kongen til endelig Afgjörelse.

Efter Udfaldet af de saaledes antydede Forhandlinger, har man forelöbig tænkt sig Sagen ordnet saaledes, som behageligen vil erfares af de vedlagte «Grundtræk til Organisationen af den paatænkte Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd i Island,» og skal man kun bemærke, at man ved udarbeidelsen af bemeldte Grundtræk har saa meget som muligt taget Hensyn til de fra Althinget fremkomne Indstillinger og det saavel hvad angaar Omfanget af den Undervisning, der skulde meddeles i den eventuelle Dannelsesanstalt, som hvad angaar den Adgang til juridisk Embedsvirksomhed, der skulde tilkomme de fra samme udgaaende Kandidater.

1863. 28. Decbr. Forinden nu videre foretages med Hensyn til det omhandlede Anliggendes Fremme, maatte Ministeriet imidlertid önske, at der blev givet den islandske Landsoverret Leilighed til at yttre sig over Sagen saavel i Almindelighed som navnligen med Hensyn til, hvorvidt nogen, og i bekræftende Fald da hvilken af bemeldte Landsoverrets Tilforordnede maatte være villig til ved Siden af sin Stilling som Medlem af Retten og uafhængigt af samme at modtage det Hverv som Forstander for eller 1. Lærer ved den paatænkte Dannelsesanstalt at lede Undervisningen ved samme m. v., imod herfor at oppebære et aarligt Honorar, som Ministeriet har tænkt sig ansat til 600 Rd. foruden at der blev tilstaaet et Aarligt Belöb til Bestridelse af den Fornödne Timeundervisning.

Man skulde derfor tjenstligen have Hr. Stiftamtmanden anmodet om at erhverve den omhandlede Betænkning fra Landsoverretten og derefter i Forening med Biskoppen at tage Sagen under Overveielse samt meddele Ministeriet Deres Yttringer desangaaende, hvormed tillige Landsoverrettens eventuelle Betænkning bedes indsendt hertil.

Grundtræk til Organisationen af den paatænkte Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd i Island.

1. Forinden Nogen tilstedes Adgang til Undervisning i Anstalten, maa han have taget Afgangsexamen ved den lærde Skole eller sammesteds have underkastet sig den for privat Dimission anordnede Pröve.
2. Gjenstandene for Undervisningen i Læreanstalten skulle være:

a) islandsk Ret ɔ: den paa Island gjældende Lov og Ret, altsaa ikke blot den Del af Lovgivningen,

der er særlig for Island, men ogsaa de Materier, hvori Island har Lovgivning tilfælles med Danmrk. Herunder regnes: 1863. 28. Decbr.

1. Privatret (1. og 2. Civilret).
2. Kriminalret.
3. Proces (civil og kriminal Proces).
4. islandsk Kirkeret
5. islandsk Retshistorie.

b) almindelig Retslære (Retsfilosofi)

c) Romerret (dog kun dens Formueret i sine Grundtræk).

d) Folkeretten i sine Grundtræk.
(Det af Söretten, hvorpaa det kommer an, optages under Privatretten.

3. Der tilstedes Alumnerne ved Pastoralseminariet Adgang til at höre Forelæsninger over islandsk Kirkeret ved Anstalten.

4. Undervisningen meddeles i Form af Forelæsninger og ved Siden deraf holdes skriftlige Övelser og Examinatorier efter de Regler, som nærmere ville blive bestemte.

5. Undervisningen indrettes saaledes, at den kan tilendebringes i 3 Aar

6. Forinden Nogen kan indstille sig til Embedsexamen, maa han have underkastet sig den samme Pröve i de propædeutiske Videnskaber (Psychologi og Logik) som Pastoralseminariets Alumner maa underkaste sig förend de stedes til Afgangsexamen ved denne Anstalt. Han maa idetmindste have opnaaet Karakteren «godt». Undervisningen meddeles af den i disse Fag ansatte Lærer ved Pastoralseminariet.

7. Der afholdes en offentlig Examen, ved hvilken Kandidaten, efter de Regler, som nærmere ville blive fastsatte, bliver at Pröve i samtlige Fag, hvori der skal gives en Undervisning. For Udfaldet meddeles fölgende Hovedkarakterer:

1863. 28. Decbr.

1. Karakter, hvortil kan föies Tillæget: «med Udmærkelse».
2. Karakter.
3. Karakter.

8. De, der have underkastet sig og bestaaet Examen i foranförte Undervisningsgjenstande, erholde Adgang lige med juridiske Kandidater fra Kjöbenhavns Universitet til juridiske Embeder i Island med Undtagelse af Overdommer- og Overövrigheds-Embeder. Dog skulle de, förend de kunne vente Ansættelse, godtgjöre, at de efter overstaaet Examen have deltaget i juridiske praktiske Forretninger hos en juridisk Embedsmand i Island idetmindste i 1 Aar.

9. Den Adgang som de, der alene have underkastet sig den juridiske Examen for Ustuderede ved Universitet, hidtil have havt til at erholde Underdommer-Embeder i Island, skal for Fremtiden ophöre saaledes, at de, der absolvere denne Examen efter den Tid, da Afgangsexamen förste Gang er bleven afholdt ved Dannelsessnstalten i Reykjavík, ikke kunne blive befordrede til bemeldte Embeder.

10. Anstalten staar under Stiftsövrighedens Tilsyn Der ansættes ved samme en fast Lærer, der som Forstander leder Undervisningen og förer det umiddelbare Tilsyn med dens hele Indretning. Til Hjælp ved Undervisningen kunne en eller flere Timelærere antages.

29. Decbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island ang. **Indsendelse af Regnskaber** vedr. **Islands Stiftsbibliothek.** Kjöbenhavn den 29. December 1863. — Isl. Kopieb. 1863 Nr. 925. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands I. S. 785—786.

Efter at Ministeriet ved Skrivelse af 30. Januar d. A. havde anmodet Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om at indsende Regnskaber for Islands Stiftsbibliothek for Aarene 1859—1862 behörig reviderede og deciderede henholdsvis af Sammes Direktion og Stiftsövrigheden, samt en Beretning om Bibliothekets Tilstand og Bestyrelse, har man med Deres Höiærværdigheds Skrivelse af 12. Oktober sidstleden modtaget de forlangte Regnskaber m. m. 1863. 29. Decbr.

Foranlediget heraf har Ministeriet troet til Veiledning for Fremtiden at burde bemærke:

De indsendte Regnskaber synes at være i flere Henseende mindre fuldstændige end man kunde önske. Saaledes burde der i Samme formentlig have været optaget som Indtægt, hvad der er indkommet for Bögers Udlaan, og som Udgift Bibliothekarens Lön. Fremdeles burde der i de Tilfælde, hvor nye Obligationer ere blevne indkjöbte for Bibliotheket, have været anfört, hvormeget disse have kostet, da uopsigelige kgl. Obligationer i Almindelighed kunne erholdes under pari, ligesom det for Fuldstændigheds og Tydeligheds Skyld vilde være rettest at Regnskaberne ved hver Obligation indeholdt en Forklaring om den er opsigelig eller uopsigelig og hvor höi Rente den bærer. Den i den kgl. konfirmerede Fundats af 15. November 1826 § 4 indeholdte Bestemmelse, at Bibliothekets Regnskaber skulle revideres af Direktionen og derefter tilsendes Stiftsövrigheden til Decision, er ikke efterkommet paa den foreskrevne Maade, idet det af den Regnskaberne meddelte Paategning fremgaar, at Direktionen nærmest kun har konfereret dem med Bilagene, men ikke undersögt deres Rigtighed iövrigt, hvorimod deres Dicision af Stiftsövrigheden ganske er undladt. Endelig er den i den kgl. konfirmerede Fundats af 7. Juli 1856 3. Post indeholde Bestemmelse om Forögelse af Bibliothekets faste Fond med 50 Rd. aarlig heller ikke overholdt, og det maa være

1863. Revisionens Sag at undersöge, hvorvidt der har været
29. Decbr. gyldig Grund til denne Undladele.

Hvad dernæst Bibliothekets Bestyrelse angaar, finder den Abnormitet Sted, at det ene af Stiftsövrighedens Medlemmer tillige er Regnskabsförer, og at Bestyrelsen foruden ham kun bestaar af to Medlemmer, medens det i Fundats af 15. November 1826 § 3 er bestemt, at den altid skal bestaa af mindst 4 Medlemmer.

I Henhold til foranstaaende Bemærkninger maatte Ministeriet herved tjenstlig anmode Hr. Stiftamtmanden og Deres Höiærværdighed om, at udnævne 2 nye Medlemmer af Bibliothekets Bestyrelse, samt at paase, at der for Fremtiden aflægges et fuldstændig og dokumenteret Regnskab til Direktionen, og at dette derefter undergives en formelig Revision af Samme og Decision af Stiftsövrigheden overensstemmende med fornævnte Fundats af 15. November 1826. Iövrigt forventes, at Bibliothekets Regnskaber offentliggjöres ved Trykken paa den i allerhöieste Resolution af 2. Marts 1861 befalede Maade.

REGISTER.

Administration, Administratorer, se Jordegodsadministration.

Afgiftsvæsen, se Skatter og Afgifter, Handel og Skibsfart m. m.

Agerdyrkningsredskaber, se Landbovæsenet.

Akureyri (Öfjord), jevnf. Kjöbstæder.

1862. 29. Avgust. Anordn. ang. Handelsstedet Akureyris Oprettelse til Kjöbstad og sammes ökonomiske Bestyrelse.

1863. 13. Juli. Justitsm. Skriv. til Sysselmanden i Öfjords Syssel, ang. hans Udnævnelse til Byfoged i Akureyri Kjöbstad.

Althinget, jevnf. Forfatning, Lovgivning.

1860. 28. Januar. Justitsm. Skriv. ang. Overskridelse af den til Althingets Afholdelse bevilgede Sum.

1861. 4. Januar. Kgl. Resol. ang. Udvidelse til Island af nogle i Aarene 1857 og 1858 for Danmark udkomne alm. Love, samt om en forandret Fremgangsmaade ved saadanne Loves Udvidelse.

— 5. Juli. Justitsm. Skriv. til den kgl. Kommissarius ved Althinget, ang. Udredelse af Omkostninger ved Trykning af Althingstidenden.

1861.	11. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Overtagelse af Posten som kgl. Kommissarius ved Althinget.
—	12. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. dansk Oversættelse af Althingsforhandlingerne.
—	24. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Ophævelse af Bestemmelsen om Indsendelse af dansk Oversættelse af Althingsforhandlingerne.
1862.	22. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. den danske Oversættelse af Althingets Forhandlingsprotokoller i 1861.
—	23. Januar.	Kgl. Resol. om at sidste Membr. af § 43 i Fr. 8. Marts 1843 maa vorde ophævet.
—	11. April.	Jusitsm. Skriv. ang. Beregning af Althingsmændenes Diæter.
—	11. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Trykningsomkostn. ved Althingstidenden.
1863.	10. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Diæter til Althingets Formand for hans Virksomhed i Thingets Tjeneste efter Sessionens Slutning, samt om Anvisning af de Udgifter til Althinget, der først komme til Udbetaling efter samme Tidspunkt.
—	6. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. Embedsmænds Möde i Althinget.

Amtmænd, se Embeder, Embedsmænd, Repartitionsfond.

Amtsrepartitionsfond, se Repartitionsfond.

Apothek, Apothekere, se Lægevæsenet.

Arkiv, se Embeder, Embedsmænd.

Arrest, se Politivæsenet.

Arv og Skifte.

1863.	18. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Udbetaling af Arv til Bogbindersvend Jón Jóhannesson.

Avktioner.

1862. 19. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Avktionssalær af en for Repartitionsfondens Regning solgt Hest.

Bevillinger.

1860. 18. April. Finansm. Skriv. ang. en Telegrafforbindelse mellem Evropa og Nordamerika over Island.

1861. 5. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Meddelelse af Bevilling til at drive Gjæstgiveri i Reykjavík.

1862. 24. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. Andragende om Bevilling til fri Proces.

1863. 13. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. præstelig Ordination for dem, der ikke have fyldt sit 25de Aar.

Bibelselskab.

1861. 26. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. til Bestyrelsen for det islandske Bibelselskab om en Samme bevilget extraordinær Understöttelse.

Biskoppen, se Geistlighed, Pastoralseminariet, Skolen, Skolevæsenet.

Budget, se Finanserne.

Bygningskommissioner, se Kjöbsteder.

Bygsel, se Jordegods-Administration.

Böger, Bogtrykkeri, Bibliothek m. v.

1860. 18. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Oversættelse paa Islandsk og Bearbeidelse af danske Læreböger.

— 6. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Begunstigelser for Bladet „Íslendingur".

— 24. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til kritisk Udgave af Jónsbók.

— 30. Avgust. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af en exegetisk Fortolkning af udvalgte Partier af det nye Testamente.

1860.	7. Septbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. aug. en kritisk Udgave af Jónsbók.
1861.	5. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af en Lærebog i den almindelige og islandske Kirkeret
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. til den kgl. Kommissarius ved Altkinget, ang. Udredelse af Omkostningerne ved Trykningen af Althingstidenden.
—	9. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Opförelse af en Bibliothekbygning i Reykjavík.
—	14. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Besværing over nogle fra Stiftsbogtrykkeriet udgaaede Flyveblade af fornærmeligt Indhold.
—	24. Septbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af en exegetisk Fortolkning af det nye Testamente
1862.	22. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Stiftsbogtrykkeribestyrelsens Vægring ved at lade et Amtscirkulære trykke i Bladet þjóðólfur.
—	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Stiftsbogtrykkeriets Forhold til Nord- og Östamtet.
—	11. April.	Justitsm. Skriv. ang. Bevilgelse af et Belöb af Stiftsbogtrykkeriets Midler til Höitideligholdelsen af Aarsskiftet.
1862.	9. Septbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af en tysk Grammatik.
—	27. Oktbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af et theologisk Skrift.
1863.	13. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. en paatænkt Udgave af den yngre Edda.

1863. 19. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Anskaffelse af den af Abbé Migne i Paris besörgede Udgave af samtlige græske og latinske Kirkefædres Skrifter til Pastoralseminariets Bibliothek.

— 30. Mai. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Lærebog i Historie for Reykjavík lærde Skole.

— 10. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af et theologisk Skrift.

— 11. Juli. Jutitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af et Skrift om Homöopathien.

— 27. Oktbr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af den yngre Edda.

— 29. Decbr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Indsendelse af Regnskaber vedrörende Islands Stiftsbibliothek.

Dampskibsfart.

1860. 16. Februar. Justitsm. Skriv. ang. et nyt med Grosserer Koch oprettet Certeparti om Dampskib til Island.

1861. 26. Februar. Justitsm. Skriv. om at Postdampskibet paa Mellemturene löber Nord om Landet.

— 15. Novbr. Justitsm. Skriv. (til Finansm.) ang. Laan til Anskaffelsen af et nyt större Dampskib til Farten paa Island.

— 20. Novbr. Justitsm. Skriv. til Handelshuset Koch & Henderson ang. det Samme.

1863. 13. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Dampskibsfarten paa Island.

— 3. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Postdampskibenes Forpligtelse til at erlægge Havnepenge, Vandpenge og den anordnede Afgift til Lodskassen i Reykjavík.

Domkirken paa Holum, se Kirker.

Domkirken i Reykjavik, se Kirker.

Dyrlæger, jevnf. Faar, Faareavl, Faareskab.

1860. 20. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. Behandlingen af Faareskabsygen.

1861. 5. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Ophævelse af den i Reykjavík nedsatte interimistiske veterinære Sundhedskommission.

Døvstumme.

1860. 11. April. Isl. Depart. Skriv. ang. Udredelse af Udgifterne ved islandske Dövstummes Ophold paa det kongel. Dövstummeinstitut.

Embeder, Embedsmænd m. v.,
jevnf. Amtmænd, Geistligheden, Lægevæsenet, Stiftamtmanden, Sysseler, Sysselmænd.

1860. 24. April. Lov om Udbetaling af Gager og Lönninger i Finansaaret 1860—61.

— 20. Juni. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Gratifikation til Docent ved Pastoralseminariet Sig. Melsted.

1861. 19. Februar. Lov om Lönninger for de under Kongerigets Ministerier hörende Embeds- og Bestillingsmænd, med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale (Uddrag).

— 26. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Amortisation af et til Stiftamtmandsboligens Reparation bevilget Laan.

— 4. April. Jusitsm. Skriv. til Indenrigsm. ang. Lönningstillæg for Embedsmændene i Island.

— 6. April. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Anvendelse af Lönningslov 19. Febr. 1861 paa islandske Embeds- og Bestillingsmænd.

1861. 17. April. Isl. Depart. Skriv. ang. Beregning af Embeds- og Bestillingsmænds Gage og Lönningstillæg i Islands Sönderamt.

— 17. April. Justitsm. Skriv. ang. Beregning af Embedsmænds Lönninger, som forene Konstitution i et andet Embede med deres hidtil havte Bestilling.

- 29. Mai. Justitsm. Skriv. ang. det de konst. Sagförere ved Landsoverretten tilstaaede Honorar.

1. Juni. Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Oprettelse af en juridisk Dannelsesanstalt i Reykjavik (jfr. kgl. Bekjendtgj. til Althinget 1. Juni s. A. II. 6).

— 5. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Specifikation af Sysselintraderne ved disses Indbetaling i Jordebogskassen eller Finanshovedkassen.

— 21. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. en i et andet Embede konst. Distriktslæges Lönning.

— 31. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. en konst. Overdommers Honorar.

— 4. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Indsendelse af Landfogdens, Sysselmændenes og Administratorernes Regnskaber i rette Tid

— 12. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Beregning af en konst. Distriktslæges Gage.

— 1. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. det Distriktslægerne tilkommende Honorar for Foretagelse af Vakcination.

1862. 15. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Adjunkt H. K. Friðriksson til at foretage en Reise til Tyskland.

— 21. Juni. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. en Adjunkt H. K. Friðriksson ydet Reiseunderstöttelse.

1862. 11. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Udredelse af Lönningstillæg til Organisten ved Reykjavik Domkirke.

— 11. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Sysselmændenes Forpligtelse til uden særskilt Godtgjörelse at besörge danske Oversættelser til Brug i Ministerierne.

— 14. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. Udarbeidelsen af et Lovudkast om Lönninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

— 24. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. Indskud i Livrente- og Forsörgelsesanstalten i Henhold til Plak. 31. Mai 1855.

1863. 19. Januar. Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

— 8. Februar. Kgl. Resol. ang. Pröve i Islandsk af Ikke-Islændere.

— 9. Juni. Plakat ang. Forandring i Tiden for Mandtalsthingenes Afholdelse i Bardastrands og Isafjords Sysseler i Islands Vestamt.

— 13. Juli. Justitsm. Skriv. til Sysselmanden i Öfjords Syssel, ang. hans Udnævnelse til Byfoged i Akureyri Kjöbstad.

Enker, se Embeder, Embedsmænd m. v., Geistligheden, Pensionsvæsenet

Faar, Faareavl, Faareskab,
jevnf. Dyrlæger, Landbovæsen.

1860. 14. Januar. Justitsm. Skriv. til Folkethingets Finansudvalg, ang. Optagelse paa Finansloven af en Bevilling i Anledning af Faareskabet paa Island.

— 27. Januar. Justitsm. Skriv. ang. Refusion for forbrugte Bademidler til Repskasserne i Rangárvalla Syssel.

— 20. April. Justitsm. Skriv. ang. Behandlingen af Faareskabssagen.

— 31. Mai. Justitsm. Skriv. til Amtmand Havstein, ang. hans Forhold i Faareskabssagen.

1861.	22. Januar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Restitution af de af Skabsygdommen bortdøde Faarekvilder paa Beneficiærgodset i Island.
—	17. April.	Justitsm. Skriv. ang. et befrygtet nyt Udbrud af Skabsygen.
—	1. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om yderligere Foranstaltninger til at udrydde Faareskabsygdommen, samt til at forhindre dens videre Omsiggriben i Island.
—	1. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget, ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859 (II. 3 og 18).
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Ophævelse af den i Reykjavík oprettede interimistiske veterinære Sundhedskommission.
—	27. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Althingets Petition om Refusion af de til Udstilling af Faarevagter i Aarene 1857—58 medgaaede Omkostninger.
1862.	13. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Foranstaltninger i Anledningen af Skabsygen blandt Faarene i Islands Sönderamt.
1863.	6. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. Betaling af Bademidler i Anledning af Faareskabsygdommen i Island.
—	7. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. Vagthold i Anledning af Faareskabsygdommen i Island.
—	8. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Faareskabsygdommen i Island og Foranstaltninger mod sammes Udbredelse.
1863.	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget, ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i Sessionen 1861 (II. 2).
—	18. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Faareskabssagen paa Althinget.

Fattigvæsenet.

Finanserne.

1860.	20. Juni.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Gratifikation til Docent ved Pastoralseminariet, Sigurður Melsted.
—	30. Juli.	Finansmin. Bekjendtgj. ang. Inddragning af 1/5 Species eller 24 Sk. Dansk-Courantstykker.
—	9. Oktbr.	Justitsmin. Skriv. ang. Reglerne for Ophævelse af Prohibitivpaategninger paa de offentlige Stiftelser tilhörende Statsobligationer.
	11. Novbr.	Kgl. Resol. ang. den saakaldte Skats Opkrævelse.
1861.	19. Februar.	Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1861 til 31. Marts 1862. (Uddrag)
—	19. Februar.	Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1860—61. (Uddrag).
—	24. Februar.	Isl. Dep. Skriv. ang. Finansloven for Finansaaret 1861—62.
—	28. Februar.	Isl. Dep. Skriv. ang. nogle paa Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1860—61 opförte Belöb.
—	2. Marts.	Kgl. Resol. ang. Publikation af offentlige Kassers og Stiftelsers Regnskaber.
—	21. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. det Samme.
—	1. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultateterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859 (II—9).
—	4. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Indbetaling i Statskassen af de Justitskassen ved Höiesteretsdomme i islandske Sager tillagte Belöb.
	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Specifikation af Sysselindtrader ved disses Indbetaling i Jordebogskassen eller Finanshovedkassen.
—	4. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Indsendelse af Landfogdens, Sysselmændenes og Administratorernes Regnskaber i rette Tid.
—	20. Septbr.	Kgl. Kommissorium til Oberst Tscherning m. Fl. til at træde sammen

1863.	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. en paatænkt Forandring i Behandlingen af Statsregnskabet.
—	3. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Foravktionering af det Kvantum Platfisk, der skal ydes af Leilændingerne paa det kgl. Jordegods paa Vestmannøerne.
—	10. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Finansloven for 1863—1864.
—	27. April.	Justitsm. Skriv. til Finansm. ang. Ordningen af Islands finansielle Stilling til Kongeriget.
—	17. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Tiden for Sysselregnskabernes Aflæggelse.
—	10. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Henstand med Betaling af et skyldigt Vederlag for Korn.
—	20. Oktober.	Justitsm Skriv. ang. Erlæggelse af Gebyrer for Depositioner i Jordebogskassen.
—	31. Oktober.	Justitsm. Skriv. ang. Overskridelse af Finanslovens Konto: Udgifter til Postvæsenet.
—	30. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Tilbagebetaling af et Laan til Indbyggerne i Húnavatns og Skagafjords Sysseler.
—	30. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Tildagebetaling af et Laan til Indbyggerne i Borgarfjords og Gullbringu Sysseler.
—	4. Decbr.	Justitsm. Skriv. ang. Henstand med Betaling af et skyldigt Vederlag for Korn.

Fiskeri.

1860.	4. Februar.	Justitsm. Skriv. til Marinem. ang. Opsendelse af Kuttere til Island, samt Adgang for Islændere til at lære Sömandskab.
—	8. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Læsteafgift af franske Fiskerskibe.
—	14. Februar.	Marinem. Skriv. til Justitsm. ang. Opsendelse af Kuttere til Island, m. m.

1860.	20. Marts.	Justitsm. Skriv. til Marinem. ang. Opsendelse af et Krigsskib til Island.
—	12. April.	Justitsm. Skriv. til Marinem. ang. et Krigsskibs Opsendelse til Island, samt om Adgang for Islændere til at lære Sömandsskab.
—	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Ophjælpning af de islandske Fiskerier
1861.	27. April.	Kgl. Resol. i Anledning af Althingets Petition ang. fremmede Nationers Fiskerier under Island.
—	1. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859 (II. 1).
1862.	17. Januar.	Justitsm. Skriv. til Udenrigsm. ang. Laxe- og Ferskvandsfiskeriet i Island.
—	6. Marts.	Justitsm. Skriv. til Marinem. ang. Foranstaltninger mod fremmede Fiskeres Overlast under Island.
1863.	13. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Fremmedes Fiskerier under Island.
—	8. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Forholdsregler mod fremmede Fiskeres Overlast under Island.
—	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i Sessionen 1861 (II. 7).

Forfatning, jfr. Althinget, Grundloven, Kongen.

1861.	1. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Islands forfatningsmæssige Stilling i Monarkiet (jfr. kgl. Bekjendtgj. til Althinget 1. Juni s. A. II. 14).
1863.	8. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om en Lov ang. Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget.
—	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. 9).

Forstrandsret.

1862. 9. April. Justitsm. Skriv. ang. et paa Jorden Illugastaðir's Forstrand opdrevet Oxehoved.

— 30. Mai. Justitsm Skriv. ang. en Munkathveraa Kloster tilhørende Tömmerdrift paa Jorden Grjótnes' Forstrand.

Forsörgelsespligt, se Fattigvæsenet.

Geistligheden,

jfr. Kirker, Pastoralseminariet, Reykjavík, Skolen.

1860. 29. Juni. Kgl. Resol. om Forening af Múli og Nes Præstekald i Thingö Provsti.

— 26. Septbr. Plakat ang. Forandring i Forordn. af 28. Marts 1855 om Sön- og Helligdagenes vedbörlige Helligholdelse (jfr. kgl. Bekjendtgj. 1. Juni s. A. I. 1).

1861. 13. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Langholt Kirkes Præste-Salær.

— 26. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. den Præsters Enker og Börn paa Island tilstaaede Understöttelse.

— 3. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Forandring i kgl. Resol. af 25. Septbr. 1854 om Nedlæggelse af Hofsstaðir og Flugumýri Præstekald.

— 3. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Fremgangsmaaden ved Uddelingen af den de fattigste Præsteenker i Island bevilgede Understöttelser.

— 20. Juli. Kgl. Resol. ang. Forening af to Præstekald.

1862. 8. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Udbetalingen af den ved Finansloven bevilgede Understöttelse til de fattigste Præsteenker i Island.

— 9. April. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. de fra Pastoralseminariet dimitterede Kandidaters Forpligtelse til at modtage Beskikkelse som

Sognepræster i de ringe Præstekald.

1862. 17. Mai. Kgl. Resol. ang. Præsteskolekandidaters Forpligtelse til at modtage Ansættelse i de ringe Præstekald i Island.

1863. 13. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. præstelig Ordination for dem, der ikke have fyldt sit 25de Aar.

— 28. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. de islandske Præstekalds Kontribution til Emeritpræster og Præsteenker.

— 10. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Beregningsmaaden af Betaling til Provster for Udtægtsforretninger med Hensyn til Præstekald.

— 11. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Emeritpræster og Præsteenker.

Handel og Skibsfart.

jfr. Kapitelstaxt, Konsuler, Handelssteder, Kjöbsteder Politivæsen, Söpas.

1860. 13. Januar. Justitsm. Skriv. ang. Sysselmændenes Gebyrer for Eftersyn af Skibspapirer.

— 30. Januar. Justitsm. Bekjendtgj. ang. Fritagelse for Tillægsafgift for Handelsskibe fra Hamborg, Lübeck, Bremen og Oldenborg.

— 3. Februar. Patent for det danske Monarki ang. en med Siam afsluttet Venskabs-Handels- og Skibsfarts-Traktat.

8. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Læsteafgift af franske Fiskerskibe.

— 11. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Deklaration om gjensidig Behandling af Lystfartöier i danske og franske Havne.

— 23. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Avtorisation af Skeljavík som Handelsplads.

1861.	10. Mai.	Finansm. Bekjendtgj. ang. Instruktion for Skibsmaalingen.
—	9. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Uddeling og Forhandling af „Lítil varningsbók“.
—	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Varefortegnelser og Sundhedspas
—	20. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Gebyrers kontante Betaling ved Udlevering af islandske Söpas.
1862.	31. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Indskjærpelse af Justitsm. Skriv. af 30. Juni 1857 om Beregning af Klareringsgebyrer.
—	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Nedsættelse af den for Reykjavík under 12. Mai 1855 approberede Havnetaxt.
—	9. April.	Justitsm. Skriv. ang. Straf for Overtrædelse af Handelsloven.
—	8. Avgust.	Justitsm. Skriv ang Indsendelse til Minist. af Beretn. om Handelen,
—	25. Avgust.	Bekjendtgj. ang. spanske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.
—	7. Oktober.	Justitsm. Skriv. om, at Udlevering af islandske Söpas kun kan finde Sted mod kontant Betaling.
—	24. Oktober.	Justitsm. Skriv. ang et Andragende fra Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel om Bemyndigelse til at udstede Söpas for og optage Maaling af de Havnefjord anlöbende Skibe.
—	29. Oktober.	Justitsm. Skriv. ang. Eftergivelse af Straf for Overtrædelse af den islandske Handelslovgivning.
1863.	30. Januar.	Justitsm. Skriv ang. Havnetaxten for Reykjavík Kjöbstad.
—	4. Juli.	Lov om Told- og Skibsafgifterne (Uddrag).
—	11. Juli.	Bekjendtgj ang belgiske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.
—	13. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Gratiale til Reykjavíks Lodser.

1863.	10. Avgust.	Patent angaaende en med Republiken Venezuela afsluttet Venskabs-, Handels- og Skibsfartstraktat.
—	4. Decbr.	Patent ang. en med Kongeriget Belgien afsluttet Handels- og Skibsfartstraktat (med selve Traktaten).

Handelssteder, jfr. Kjöbsteder.

1860.	23. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Autorisation af Skeljavík som Handelsplads.
1861.	1. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859 (II. 2 og 5).
1863.	19. Januar.	Plakat ang. Autorisation af 3 Handelssteder i Island.
—	20. April.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om at Seyðisfjörður i Nord- og Østamtet maa blive bestemt til Hovedhandelssted i Stedet for Eskifjörður.
—	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. 8 og 10).

Hospitaler, jfr. Lægevæsen.

1863.	14. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Hospitalernes Pengevæsen og sammes Indtægters Opkrævning.
—	24. Marts.	Plakat ang. Hospitalslodderne paa Vestmannöerne.

Industri.

1861.	1. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Anskaffelse af en Strömpevæv.
—	31. Oktober.	Justitsm. Skriv. ang. Islands Deltagelse i Verdensudstillingen i London.

Inventarium, Inventarie-Kvilder, se Jordegods-Administration, Kirker, Tiende.

Islandsk, jfr. Embedsmænd.

1863. 8. Februar. Kgl. Resol ang. Pröve i Islandsk for Ikke-Islændere.

— 4. Mai. Justitsm. Skriv. indeholdende nærmere Bestemmelser om, hvorledes Prøven i det islandske Sprog skal afholdes.

Jónsbók.

1860. 24. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udgivelse af en kritisk Udgave af Jónsbók.

— 7. Septbr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. en kritisk Udgave af Jónsbók.

Jordebog, se Matrikel.

Jordebogskassen.

jfr. Finanserne, Jordegods-Administration, Regnskabsvæsen.

1862. 26. Mai. Justitsm. Skriv. ang. Anskaffelse af en Jernpengekasse til Landfogedembedet i Island.

Jordegods-Administration,

jfr. Kapitelstaxt, Geistlighed, Jordebogskassen, Kirker, (Klosterkirker), Landbovæsen, Matrikel.

1860. 4. Juni. Kgl. Resol. ang. midlertidig Nedsættelse af Forpagtningsafgiften af Arnes Syssel.

1861. 11. Januar. Justitsm. Skriv. om, hvorvidt Synsforretning er nödvendig til Overlevering af Ombudsgods til en ny Administrator.

— 19. Avgust. Justitsm. Skriv. ang. Nedsættelse af Landskyld af Klosterjorden Klauf.

— 31. Oktober. Justitsm. Skriv. ang. Nedsættelse af Landskyld af Jorden Kárastaðir, formedelst lidt Skade ved Fjeldskred.

— 31. Oktober. Justitsm. Skriv. ang. Mageskifte af Jorderne Viðvík og Hjaltastaðir.

1862. 16. Februar. Kgl. Resol. ang. Salg af den Skeggjastaðir Præstekald tilhörende Jord Eiríksstaðir.

1862.	16. Februar.	Kgl. Resol. ang. Salget af den Reykjavík Domkirke tilhörende Jord Sel.
—	27. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Mageskifte af en Kongsjord.
—	9. April.	Justitsm. Skriv. ang. et paa Jorden Illugastaðir's Forstrand opdrevet Oxehoved.
—	30. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. den Munkathveraa Kloster tilhörende Tömmerdrift paa Jorden Grjotnes' Forstrand.
—	31. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. Lettelse i Landskyld af en Klosterjord formedelst Sandflugt.
—	6. Septbr.	Justitsm Skriv. ang. Bortbygsling af det offentlige Jordegods paa Vestmannöerne.
1863.	19. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Bortforpagtning af den Statskassen tilhörende Andel i Dobbeltspathsminen i Helgustaðafjall.
—	3. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Foravktionering af det Kvantum Platfisk, der skal ydes af Leilændingerne paa det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne.
—	7. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. de jorddrotlige Afgifter af Nybyggerstedet Brattagerði.
—	10. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Disposition over en Statskassen tilhörende Ødejord.
—	26. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Mageskifte af den Staten tilhörende Jord Öxará mod Jorderne Granastaðir og Neðribær.
—	5. Oktober.	Kgl. Resol. ang. Moderation i Landskyldsafgifterne af det Staten tilhörende Jordegods i Islands Vestamt.
—	5. Decbr.	Justitsm. Skriv. ang. en paa det Offentliges Eiendom „Lönd“ paa Vestmannöerne opfört Bygning.

Justitskassen.

Kapitelstaxt,

jfr. Geistligheden, Jordegods-Administration, Kirker.

1861. 21. Februar. Kapitelstaxt for Sönderamtet og Vestamtet fra medio Mai 1861 til samme Tid 1862.

1862. 18. Februar. Kapitelstaxt for Sönderamtet og Vestamtet fra medio Mai 1862 til samme Tid 1863.

— 26. Februar. Kapitelstaxt for Nord- og Österamtet fra medio Mai 1862 til samme Tid 1863.

1863. 28. Februar. Kapitelstaxt for Sönderamtet og Vestamtet fra medio Mai 1863 til samme Tid 1864.

— 6. Marts. Kapitelstaxt for Nord- og Östamtet fra medio Mai 1863 til samme Tid 1864.

Kirker, jfr. Geistligheden, Jordegods-Administration.

1860. 29. Juni. Kgl. Resol. om Nedlæggelse af Hrafnagils Kirke inden Öfjords Syssel, og Opförelse af en Kirke paa Öfjords Handelssted.

1861. 22. Januar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Restitution af de af Skabsygdommen bortdöde Faarekvilder paa Beneficiærgodset i Island.

— 26. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. et til Opförelse af en Kirke paa Eyri i Isafjords Syssel bevilget Laan.

— 26. Februar. Justitsm. Skriv. om et til Reparation af Bessastaðir-Kirke bevilget Belöb.

— 5. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Erlæggelse af Lystold til Reykjavík Domkirke.

— 7. Septbr. Kgl. Resol. ang. Anvendelse af 200 Rd. af Möðruvellir-Kirkes Midler til Opförelse af en Kirkegaard.

— 31. Oktober. Justitsm. Skriv. ang. Biskoppens Forpligtelse til at svare Lystold til Reykjavík Domkirke.

1862.	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Bessastaðir-Kirkes Inventarium m m.
—	16. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Tilbud om at overlade det kgl. Museum for nord. Oldsager, mod passende Godtgjörelse, en gammel, Munkatveraa-Kirke tilhörende, Altertavle og Prædikestol.
—	22. Mai.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Forbindelsen mellem Organisttjenesten ved Reykjavík Domkirke og Syngelærerposten ved den lærde Skole sammesteds.
—	2. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Udredelse af Omkostningerne ved Reparation af Stolene i Bessastaðir-Kirke.
1863.	13. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Vedligeholdelse og Administration af Kirken paa Holum.
—	19. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Forandring i Reskript af 4. Septbr. 1847 om Gudstjeneste i Vidö Kapel.
—	19. Februar.	Justitsm. isl. Depart. Skriv. ang. Udbetaling af Laan til Opförelse af en Kirke paa Eyri.
—	6. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tiendeafgift af Kirkejorder.
—	8. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Erstatning for det ved Skabsygen lidte Tab af Faarekvilder paa det Beneficiær-Kirkerne tilhörende Jordegods.
—	10. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. S. Jakobsens Gjæld til Kirken paa Ingjaldshóll.
—	23. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Opgravning og Transport af et Lig.
—	8. Decbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Erstatning for Gjenopförelse af Einholt-Kirke.
—	8. Decbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Erstatning for Gjenopförelse af Desjarmýri-Kirke.

Kjöbsteder,
jfr. Akureyri, Kommunalvæsen, Handel og Skibsfart, Handelssteder, Reykjavík.

1862. 29. Avgust. Anordn. ang. Handelstedet Akureyri's Oprettelse til Kjöbstad og sammes ökonomiske Bestyrelse.

Kollekt, (den almindelige islandske).

1860. 1. Juli. Kgl. Resol. ang. Hjælp af den islandske Understöttelsesfond til Forebyggelse af Hungersnöd i Snæffelsnes Syssel.

1861. 10. Mai. Kgl. Resol. ang. Althingets Petition betræffende den saakaldte islandske Kollekts Status (jfr. kgl. Bekgj. til Althinget i Juni s. A. II. 10).

1862. 17. Januar. Justitsm. Skriv. til den ved allerhöieste Kommissorium af 20. Septbr. 1861 nedsatte Kommission ang. de saakaldte Kollektpenge.

— 23. Januar. Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Udlaan af Kollektens Midler til Forebyggelse af Hungersnöd.

— 8 Juni. Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. 14).

Kommissarius, se Althinget.

Kommission, se Faar (Faareskab), Matrikel, Tyende.

Kommissorium, se Finansvæsen.

Kommunalvæsen, jfr. Fattigvæsen, Kjöbsteder.

1860. 26. Septbr. Plakat ang. Indförelse af en Afgift af Tomthuse m. m. i Reykjavík.

1861. 1. Juni. Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1859 (II. 4).

— 21. Juni. Justitsm. Skriv. ang. den Fremgangsmaade, der vil være at iagttage ved Forandring i Kommunebidrags Paaligning i Reykjavík.

1861.	19. Avgust.	Justitsm. Skriv., hvorved Fritagelse for at modtage Valg som Borgerrepræsentant nægtes.
—	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Afgift af de paa Arnarhóll opförte Tomthuse.
1863.	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Ligning af Extrabidrag paa Skolen Landsoverretshuset samt Stiftamtmandshuset.
—	11. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Paaligning af Kommunebidrag.

Kongen, se Forfatning.

Konsulat.

1860.	11. Mai	Instruktion for de kgl. Konsuler i Udlandet.

Kornlaan, Kornmangel, Korntilförsel.

1860.	22. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. et bevilget Kornlaan til Snæfellsnes Syssel.
—	29. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Forebyggelse af en befrygtet Kornmangel i Söndermula Syssel.
1861.	5 Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tilbagebetaling af et Skagafjords Syssel til Forebyggelse af Hungersnöd ydet Laan.
1862.	24 Oktober.	Justitsm. Skriv. ang. et fra Kornlaanet til Snæfellsnes Syssel i Behold værende Parti Rug.
1863.	10. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Henstand med Betaling af et skyldigt Vederlag for Korn.
—	30. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Tilbagebetaling af Laan til Indbyggerne i Húnavatns og Skagafjords Sysseler.
—	30. Novbr.	Justitsm Skriv. ang. Tilbagebetaling af Laan til Indbyggerne i Borgarfjords og Gulbringu Sysseler.

Lovgivning.

1861.	2. Marts.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Forandring i Lovgivningen om Ægteskab.
—	3. Marts.	Lov om Værnepligt for Kongeriget Danmark (Uddrag).
—	15. Marts.	Forordning om Veivæsenet i Island.
—	1. April.	Forordn. om en ny Jordebog for Island.
—	1. April.	Plakat ang. Erstatning af de forskudsvis betalte Omkostninger ved Jordtaxationen i Island.
—	1. Juni.	Justitsm. Skriv. til kgl. Kommissarius, ang. de for Kongeriget Danmark i Aarene 1859 og 1860 udkomne almindelige Love.
—	1. Juni.	Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Oprettelse af en juridisk Dannelsesanstalt i Reykjavík (jfr. kgl Bekjendtgj. til Althinget 1. Juni s. A. II. 6).
—	9. Decbr.	Lov om Pension for Overlærer Björn Gunnlaugsson.
1862.	23. Januar.	Kgl. Resol. om at sidste Mbr. af § 43 i Frdg. 8. Marts 1843 maa vorde ophævet.
—	23. Januar.	Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1862 til 31. Marts 1863 (Uddrag).
—	29. Avgust.	Anordn. ang. Handelsstedet Akureyris Oprettelse til Kjöbstad og sammes ökonomiske Bestyrelse.
—	29. Avgust.	Plakat, hvorved Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island.
—	29. Decbr.	Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1863 til 31. Marts 1864 (Uddrag).
1863.	19. Januar.	Lov om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.
—	19. Januar.	Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1861—62 (Uddrag).
—	19. Januar.	Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1862—63 (Uddrag).
-	19. Januar.	Plakat ang. Autorisation af 3 Handelssteder.

Lægevæsenet,

jevnf. Embeder, Embedsmænd, m. v., Hospitaler m. m.

1863.	20. April.	Justitsm. Skriv. ang. Honorar til Jordemoderen paa Vestmannöerne for Sygehjælp under Vakancen i Distriktslæge-Embedet.
—	30. April.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Undersögelse af Hydatidesygdommen i Island.
—	28. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. Undervisning i Lægevidenskaben for dem, der i Henhold til kgl. Resol. 29. Avgust 1862 skulle uddannes til Læger i Island.
—	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget, ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. 4).
—	19. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Honorar for ydet Lægehjælp.
—	2. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Undersögelse af den islandske Hydatidesygdom.
—	18. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Besættelse af Embedet som Distriktslæge i det nordlige Lægedistrikt inden Islands Vestamt.

Læsteafgift, se Handel og Skibsfart, Skatter og Afgifter.

Matrikel.

1861.	1. April.	Forordning ang. en ny Jordebog for Island.
—	1. April.	Plakat ang. Erstatning af de forskudsvis betalte Omkostninger ved Jordtaxationen i Island.
1862.	19. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Refusion af Omkostningerne ved de i Island udförte Jordtaxationer (med et Referat af den om Sagen nedlagte allerunderd. Forestilling).
1863.	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget, ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. 13).

Mineralier.

1863. 19. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Forpagtning af den Staten tilhörende Andel i Dobbeltspathsminen i Helgustaðafjall.
— 3. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Forsög med Kalkbrænding af den krystalliserede Kalksten i Esja.
— 30. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. Bortforpagtning af Dobbeltspathsminerne i Helgustaðafjall.

Ministerierne, jevnf. Forfatning, Lovgivning.

1860. 30. Juni. Indenrigsm. Bekjendtgj. ang. Oprettelsen af et Revisionsdepartement for Kongerigets Ministerier.

Obligationer, se Finanserne, Umyndige.

Oldsager.

1862. 16. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Tilbud om at overlade det kongel. Museum for nordiske Oldsager mod passende Godtgjörelse en gammel Munkathveraa - Kirke tilhörende Altertavle og Prædikestol.

Pastoralseminariet, jevnf. Geistligheden, Universitetet.

1860. 17. Februar. Kirke- og Undetvisningsm. Skriv. ang. Stipendier til Pastoralseminariet.
1861. 9. Septbr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Medicin til Alumner ved Pastoralseminariet.
1862. 9. April. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. de fra Pasforalseminariet dimitterede Kandidaters Forpligtelse til at modtage Ansættelse i de ringe Præstekald.
— 27. Mai. Kgl. Resol. ang. det Samme.

Patent.

1860. 14. Mai. Indenrigsm. Skriv. til Justitsm., ang. Fremgangsmaaden ved Behandling og Afgjörelse af Ansögninger om Meddelelse af Eneret paa industrielle Opfindelser.

Pengevæsenet, se Finanserne.

Pensionsvæsenet.

1860. 3. Marts. Lov om extraordinær Pension til Stiftsprovst Arni Helgason.

1861. 9. Decbr. Lov om Pension for Overlærer Björn Gunnlaugsson.

1862. 13. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Foranstaltninger til Indfordring af forfaldne Præmier for tegnet Overlevelsesrente.

1863. 11. Juli. Justitsm. Skriv. i Anledning af Jordemoder Ragnheiður Olafsdóttir's Ansögning om Pension.

Politivæsen,

jevnf. Akureyri, Fiskeri, Handel og Skibsfart, Reykjavík, Söpas.

1863. 10. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Bevilgelse af de fornödne Midler til Antagelse af en Politibetjent i Gullbringu Syssel med Bopæl i Havnefjord.

— 13. Juli. Justitsm. Skr. ang. den Politibetjentene i Reykjavík tilkommende Lön.

23. Juli. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Opgravning og Transport af et Lig.

— 5. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Eftergivelse af et Laan til Opförelse af et Thing- og Arresthus paa Vestmannöerne

Postvæsenet.

1860. 16. Februar. Justitsm Skriv. ang. et nyt med Grosserer Koch oprettet Certeparti om Dampskib til Island.

— 6. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Begunstigelser for Biadet „Islendingur“.

Repartitionsfond.

Retterne, Retsvæsen, Rettergangsmaaden,
jevnf. Embeder, Embedsmænd, Kriminalvæsen.

Reykjavik.

jevnf. Kapitelstaxt, Kommunalvæsen, Handel og Skibsfart, Kjöbsteder, Politivæsen, Skolen, Skolevæsen.

1860.	26. Septbr.	Plakat ang. Indförelse af en Afgift af Tomthuse m. m. i Reykjavík.
1861.	21. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. den Fremgangsmaade, der vil være at iagttage ved Forandring i Kommunebidrags Paaligning i Reykjavík.
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Benyttelse af de Kjöbmændene i Reykjavík tilhörende Skibsbroer.
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Meddelelse af Bevilling til at drive Gjæstgiveri i Reykjavík.
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Erlæggelse af Lystold tll Reykjavík Domkirke.
—	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Afgift af de paa Arnarhóll opförte Tomthuse.
—	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Optagelse af Laan til Reykjavík Kommune.
—	1. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Biskoppens Forpligtelse til at svare Lystold til Reyjkavík Domkirke.
1862.	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Nedsættelse af den for Reykjavík under 12. Mai 1855 approberede Havnetaxt (med selve Taxten).
—	22. Mai.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Forbindelsen mellem Organisttjenesten ved Reykjavík Domkirke og Syngelærerposten ved den lærde Skole sammesteds.
—	31. Mai.	Justitsm. Skriv. ang. et Laan til Reykjavík Kommune til Indretning af et Lokale til den nye Börneskole.
—	11. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Approbation paa Afhændelse af en Reykjavík By tilhörende Græsmark.
1863.	30. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Havnetaxten i Reykjavík Kjöbstad.
—	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Ligning af Extrabidrag paa Skolen, Landsoverretshuset og Stiftamtmandshuset.

1861.	30. Avgust.	Justitsm. Skriv. ang. Afgift af de paa Arnarhóll opförte Tomthuse.
—	31. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Biskoppens Forpligtelse til at svare Lystold til Reykjavík Domkirke.
—	20. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Gebyrers kontante Betaling ved Udlevering af islandske Söpas.
1862.	31. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Indskjærpelse af Justitsm. Skriv. af 30. Juni 1857 om Beregning af Klareringsgebyrer.
—	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Nedsættelse af den for Reykjavík under 12. Mai 1855 approberede Havnetaxt.
—	25. Avgust.	Bekjendtgj. ang. spanske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.
—	19. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Refusion af Omkostningerne ved den i Island udförte Jordtaxation (med et Referat af den om Sagen nedlagte allerund. Forestilling.
1863.	30. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Havnetaxt for Reykjavík Kjöbstad.
—	23. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Mandtalsbogsintraderne i Gullbringu Syssel samt Reykjavík Kjöbstad.
—	28. Februar.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Ligning af Extrabidrag paa Skolen, Landsoverretshuset og Stiftamtamtmandshuset.
—	28. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. de islandske Præstekalds Kontribution til Emeritpræster.
—	4. Juli.	Lov om Told og Skibsafgifterne (Uddrag).
—	6. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tiendeafgift af Kirkejorder.
—	11. Juli.	Bekjendtgj. ang. belgiske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.

1863. 5. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Postdampskibets Forpligtelse til at erlægge Havnepenge, Vandpenge og den anordnede Afgift til Lodskassen i Reykjavík.

Skibsfart, se Handel og Skibsfart.

Skibsmaaling.

1861. 10. Mai. Finansm. Bekjendtgj. ang. Instruktion for Skibsmaalingen.

1862. 24. Oktbr. Justitsm, Skriv. ang. et Andragende fra Sysselmanden i Gullbringu Syssel om Bemyndigelse til at udstede Söpas for og foretage Maaling af de Havnefjord anlöbonde Skibe.

Skiftevæsen, se Arv og Skifte.

Skolen, Skolevæsenet m. v.,
jevnf. Reykjavík, Pastoralseminariet.

1860. 18. Februr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Oversættelse paa Islandsk og Bearbeidelse af danske Læreböger.

— 12. Decbr. Forordn. ang. Oprettelse af en Börneskole i Reykjavík.

1861. 27. Februar. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Godtgjörelse til Lærerne ved Reykjavíks lærde Skole for foröget Arbeide i Anledning af Rektors Fraværelse.

— 1. Juni. Kgl. Resol. ang. Althingets Petition om Oprettelse af en juridisk Dannelsesanstalt i Reykjavík (jevnf. kgl. Bekjendtgj. til Althinget 1. Juni s. A. II. 6).

— 5. Oktbr. Kirke og Undervisningsm. Skriv. om at Skoleregnskabet bilægges med kvitterede Regninger fra vedkommende Boghandlere for leverede Böger.

1861.	18. Novbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. til Finansm. ang. Refusion af et af den almindelige Skolefond udredet Forskud til det islandske Skolevæsen.
1862.	4. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. til den ved allerh. Kommissorium af 20. Septbr. 1861 nedsatte Kommission ang. det islandske lærde Skolevæsens Gjæld til den almindelige Skolefond.
—	15. Februar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Adjunkt H. K. Friðriksson til at foretage en Reise til Tyskland.
—	22. Mai.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Althingets Petition om Nedsættelse af en Kommission til Udarbeidelse af et nyt Regulativ for den lærde Skole i Reykjavík.
—	27. Oktbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. et Reglement for den i Reykjavík oprettede Börneskole m. m. (med Reglementet og Instruxen for Lærerne ved samme af s. D.).
—	27. Oktbt.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Anvendeligheden af Anordn. af 2. Febr. 1849.
—	29. Oktbr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang Refusion af den almindelige Skolefonds Tilgodehavende i Anledning af den i Aarene 1847—48 i Reykjavík opförte nye Skolebygning.
1863.	8. Juni.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget, ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1861 (II. Nr. 6).
—	10. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. 3 Privatister, der indstillede sig til Afgangsexamen ved Reykjavík lærde Skole.

Söfart, jevnf. Handel og Skibsfart, Söpas.

1860. 11. Februar. Justitsm. Skriv. ang. Deklaration om gjensidig Behandling af Lystfartöier i danske og franske Havne.

1862. 25. Avgust. Bekjendtgj. ang. spanske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.

1863. 4. Juli. Lov om Told- og Skibsafgifterne (Uddrag).

— 10. Juli. Bekjendtgj. ang. belgiske Skibes Fritagelse for Tillægsafgift.

Söpas

1861. 20. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. Gebyrers kontante Betaling ved Udlevering af islandske Söpas.

1862. 7. Oktober. Justitsm. Skriv. om at Udlevering af Söpas kun kan finde Sted mod kontant Betaling.

— 24 Oktober. Justitsm. Skriv. ang. et Andragende fra Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel om Bemyndigelse til at udstede Söpas for og optage Maaling af de Havnefjord anlöbende Skibe.

Söterritoriet, se Fiskeri.

Tabeller, se Statistik.

Telegrafanlæg.

1860. 18. April. Finansm. Skriv. til Justitsm. ang. en Telegrafforbindelse mellem Evropa og Nordamerika over Island.

— 9. Juni. Aabent Brev fra Justitsm. til Övrighederne paa Færöerne og Island i Anledning af Kaptain Sir Leopold M'Clintocks Expedition.

— 20. Juni Aabent Brev fra Justitsm. til samtlige offentlige Avtoriteter paa Færöerne og Island ang. Kaptain Allen Youngs Expedition til de nordlige Have.

Traktater.

Tyende.

Værnepligt.

Ægteskab.

